

੧੬ ਸੁਸਤਿਸ਼ੀਗਏਸਨਮਤਾ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਾ॥

ਸਤਾਇਤਾਨਿਤਪਰਮਾਤਮਾਇਨਮਤਾਅਥਬਿਸੁਪਰਮ

ਰਾਖਾਲਿਖਤੇ॥ ਪਰਾਸਰੇਵਾਚਾ॥ ਪਰਾਸਰਮੇਤੇਕਉਕਤੇਤੇ

ਕਿਤੇਮੇਤੇਯਤਿਜੇਤੁਏਉਪਦੇਸੁਕਰੋਤੋਸੋਅੰਮ੍ਰਿਤਸਮਾਨਤੈ॥

ਸੋਮਨਕੇਪਾੜਸਿਉਪੀਉ॥ ਅਰੰਨਗਾਇਤੁਤੇਰਿਨਤੈਤਿਸ

ਕਾਤਿਅਗਕਰੁ॥ ਅਰਐਸੇਨਤੈਇਜੇਏਕਕਾਨਕਰਸਵ

ਦੁਕਰੇਅਰਦੁਸਰੇਕਨਸੇਨਿਕਾਸਦੇਵੈ॥ ਇਸਤੇਪਰੋਜਨਸਿ

ਧਨਤੈਇਗਾ॥ ਅਬਕਥਾਪੂਤਕੀਕਤੇਤੈ॥ ਤੁੰਸੁਵਦੁਕਰਾਸੁਭੁ

ਮਨਿਰੰਤਰਿਬਿਖੇਉਤਾਨਬਾਦਅਰਧਾਬਤਦੇਨਤੁਭਾਈਹਜੇ

ਰਕੁਵਰਤੀਥੋ॥ ਜੇਉਦੇਅਰਮਸਤਲੈਤਿਨਕਾਗਾਜਥਾ॥ ਭਿ

ਤਾਨਬਾਦਕੀਦੇਇਸਤੀਥੀ॥ ਏਕਕਾਨਾਮੁਸੁਰੂਤਅਰਦੁ

ਸਹੀਕਾਨਾਮਸੁਨੀਤਥਾ॥ ਸੁਨੀਤਤੇਧਨਾਮਪਤਉਤਪਤਤੁ

ਆਮ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਕਉ ਪਿਆਰਾ ਥਾ। ਏਕਾ ਦਿਨ ਗਾਜਾ ਮਿਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾ
 ਥਾ। ਧੂਤਾ ਆਇਆ ਕਰ ਗਾਜਾ ਕੀ ਗੋਟ ਬਿਖੇ ਬੈਠਾ। ਸੁਰੁਤ ਜੋਗਾ ਕੇ
 ਨਿਕੋਟਿ ਬੈਠੀ ਥੀ। ਜਬ ਧੂਤ ਕਉ ਗਾਜਾ ਕੀ ਗੋਟ ਮੇਟੇ ਪਾਤ ਉਮਤ
 ਮਿਰਕੀ ਆਮ ਅਗ ਨਿਉ ਸਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਬਲ ਉਠੀ॥ ਅਰੁ ਧੂਤ
 ਕਉ ਕਤਾ ਜੋਗਾ ਕੀ ਗੋਟ ਤੇ ਨਿਕ ਸਜਾਤਾ। ਨਤੀ ਤਉ ਪਾਹੁ ਤੇਰੇ ਜਾ
 ਤਿਗੇ॥ ਅਰੁ ਜੋਤੇ ਗੀਟਿ ਛਾਗਾ ਕੀ ਗੋਟ ਬੈਠੇ ਹੁਕੀ ਥੀ ਤਉ ਮੇ
 ਰੇ ਉਦਰ ਬਿਖੇ ਆਵਤਾ॥ ਅਰੁ ਐਸੀ ਏਕਾਤਾ ਬਕੀ ਧੂਤ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ
 ਲਗਾਈ ਜੋ ਧੂਤ ਮੁਢਾ ਤੇਟਿ ਕਰ ਪਰਤੀ ਪਰਗਿਰ ਪੜਾ॥ ਬਹੁਤ
 ਹੁਦ ਨ ਕਰਤਾ ਮਾਤਾ ਕੇ ਨਿਕੋਟਿ ਆਇਆ॥ ਜਬ ਮਾਤਾ ਧੂਤ ਕੀ ਯਤਿ ਅ
 ਵਸ ਥਾਵੇ ਖੀਤ ਬਪੁਛਾ॥ ਕਿਤੇ ਪੁੜਤੇ ਗੀਯਤਿ ਅਵੰਧਾ ਕਿਉ ਕਰ ਰਹੀ
 ਤੈਐ ਧੂਤ ਬਿਰਥਾ ਸਰਬ ਪਰਗਟ ਕੀ॥ ਤਬ ਮਾਤਾ ਕਤਾ ਕਿਤੇ ਪੁੜ ਸੁਰੁ
 ਤਤੁਤੁ ਕਉ ਸਾਭ ਕਹਾਉ॥ ਤੇਰੇ ਜਨਮ ਕੇ ਰਿਹਾਨੀ ਚੇਥੇ॥ ਕੁਮੇਰੇ ਚਿਟਰ

ਤਬ

ਤਿਥੇ ਆਇਆ ਨੀਤ ਉਥੇ ਸਕੇ ਉਦਰ ਬਿਖੇ ਆਵਤਾ ਅਬ
 ਕੋਧ ਕੀ ਏਕਿ ਆਉਤਾ ਹੈ। ਏਧੁ ਰਾਜ ਆਸਨ ਅਰਛੁ ਰਾਜ ਅਸੁ ॥
 ਅਰਛੁ ਸਤੀ ਓ ਸਕ ਉਧਾ ਪਤ ਤੇ ਤਿਥੇ ਪੁਨਰੁ ਪਤਿ ਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਅਰਛੁ ਮਤ ਕਹੁ। ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਜੇ ਰਾਖ ਅਰਛੁ ਕੋ ਨ ਦੁਪਰਮ
 ਸਹੀ ਰਕੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੇ ਕਨਕਗੁ। ਅਰਛੁ ਜਨ ਨਗਾਇ ਦੁਕਾ ਕਹੁ। ਜੇ
 ਸਹੀ ਰਾ ਅਰਛੁ ਸਹੀ ਰਕੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਤਿਥੇ ਤਬ ਪੂਤ ਕਤਾ ਜੇ ਮੇ
 ਨੇ ਕੋਧ ਕਾ ਤਿਥੇ ਆਗੀ ਆ। ਅਰਛੁ ਵੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਤੇ ਸਹੀ ਰਾ
 ਰਮਾਨ ਤੇ ਦੂਟੇ। ਅਰਛੁ ਪਰਮਾ ਰਥ ਕਉ ਪਾਵੇ। ਅਬ ਚਾਨ
 ਰਾਜ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਰਈ ਹੈ। ਏਤਾ ਬਚਕੁ ਤਿਕ ਰਿਧੂ
 ਤਹਿ ਤੇ ਨਿਕਸਿ ਆ। ਅਰਛੁ ਨ ਬਿਖੇ ਗਯਾ। ਸੇ ਬਨ ਕੇ ਸਾ
 ਥਾ ਮਾਨੇ ਸੁਰਗ ਥਾ। ਪਰਾਸਰੇ ਵਾਚਾ ਪ੍ਰਾਸਰੇ ਮੇਰੇ ਕਉ ਕਤੇ ਤੇ
 ਮੇਰੇ ਪੂਤ ਦੇ ਕਬਚਨ ਮਾਤਾ ਕੇ ਸੇ ਅਤੀ ਰੂਪੁ ਆ ਅਰਤੁ ਬਿਖੇ
 ਮੇਰੇ ਦੂਟੇ ਰਾਗ ਨੀ ਦੇਖਤਾ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਮੁਖ ਕੋ ਪੂਤ ਕੀ ਨਿਅੰ

ਈਕੀਮੀਨੇਦਖਨੀਦੀਆ। ਤਾਂਤੇਕੈਮੇਤਿਯਾਗੀਤੈ। ਬਹੁਤਪ੍ਰ
 ਸਰਕਤਜਬਪ੍ਰਤਖਨਬਿਖੇਗਇਆ। ਤਬਦੇਕਠਉਰਮੇਪਤੁਰਾ
 ਜਤਾਸਪਤਰਿਖਬੂਤਮਾਂਪ੍ਰਤਬੈਠੇਥੋ। ਪ੍ਰਤਉਨਕਉਦੇਖਕਰਿਤੈ
 ਰਉਤਕਰਤਭਯਾ। ਜੈਮੈਉਤਾਨਬਾਟਗਾਜੇਕਪ੍ਰਤਤੈ। ਅਰਮੁਣਕ
 ਉਦੈਗਗਉਪ੍ਰਜਿਯਾਤੈ। ਨਾਨਾਇਯੁੰਜਨਕਾਮਾਗਮੁਏਉਪਦੇ
 ਸਕਰਤੁ। ਤਬਰਿਖਤੁਕਤਤਉਪਾਂਚਵਰਖਕਾਬਾਲਕਤੈ। ਏ
 ਗਗਕਾਰਨਕਿਯਾਤੈਤੁਣਕਉਜੋਗਨੀਦੇਖਤੇ। ਜੈਤੁਣਨੇ
 ਅਬੀਸੀਸਚਸੀਤਉਸਨਨੀਦੇਖਾ। ਤਬਪ੍ਰਤਕਤਜੈਮੁਣਕਉ
 ਉਪਦੇਸਨਾਕਰੋਗੇਤਉਪ੍ਰਾਣਕਾਤਿਆਗਕਰੋਗਾ। ਤਬਰਿਖਤੁਨੇ
 ਵੀਚਾਰਕੀਆਜੈਅਚਰਜਨੀ। ਜੈਅਪਨੀਪਰਤੀਤਤੇਚ
 ਲੈਨੀਤਉਗੋਬਿਦਕਉਪਾਵੈ। ਬਹੁਤਰਿਖਤੁਕਤਪ੍ਰਤਤੈ
 ਗਕਿਯਾਪ੍ਰੋਜਨਤੈ। ਤਬਪ੍ਰਤਕਤਚਾਤਤਾਏ। ਸੇਪਦਕਉ
 ਪਤਚੇਜਤਾਅਉਰਕੈਈਨੀਪ੍ਰਤਿਯਾ। ਤਬਮਹੀਲੇਕਤ

ਤੇ ਪੁਰੁਤ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕ ਭਿਕਾਰੀ ਜੋ ਕਾਮ ਨ ਤੇਰੀ ਪੂਰਨ ਤੇ ਇਹ
 ਅਰਥੇ ਸਾਕ ਉਨ ਤੇ ਜੋ ਆਪਾ ਤੇ ਆਗ ਕਰ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕ
 ਆਇਆ ਤੇ ਇਹ ਅਰਥੇ ਕ ਛੁਚਾ ਤਨਾ ਕਰੇ ਅਰਥਾ ਪਤਿ ਤੇ ਇਹ ਤ
 ਥ ਅੰਗ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਪੂਰਨ ਸਰ ਤੇ ਉਪਰ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਬਾਸਨਾ ਉਠਾਇ
 ਰਿਉ ਸਕ ਉਤਤਾ ਉਠਾਇ ਤਾ ਅਰਮਨ ਕ ਉਉ ਸਮਾਥਾ ਜੋ ਕਾਕ
 ਛੁਚਾ ਤੇ ਗਾਥੇ ਪਾਵੈ ਗਾ ਬੁਝੁ ਅੰਗ ਗਾਨੇ ਕ ਤਾ ਵੁਝੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮ
 ਨ ਬਿਖੇਦਿ ਆਪ ਕ ਤੇ ਜਾਣੁ ਜੋ ਬੁਝੁ ਮਾ ਅਰਚੀ ਟੀ ਬਿਖੇਦੁ ਤੀ ਤੇ
 ॥ ਅਰਥੇ ਚਾਨਾ ਉਚਰ ਪਦ ਕੀ ਗਾਥਾ ਤੇ ਤ ਉਘਾਤੀ ਵੀ ਚਰਕ
 ਰਜੋ ਸਰੁ ਵੀ ਤੇ ਬੁਝੁ ਕਰਤ ਕਾ ਜੋ ਜਗ ਪੁਰਖ ਆਤਮਾ
 ਕ ਉਭਰ ਜਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ਤ ਉਪੂਰਨ ਕਾ ਮਤਿ ਤਾ ਬੁਝੁ ਪ੍ਰ
 ਲਤਿ ਨੇ ਕਾ ਤੇ ਤੁਝ ਕ ਉਚਾਨਾ ਤੇ ਜੋ ਇਕੁ ਕੇ ਪਦ ਉਚਾ ਤੇ
 ਤ ਉਝੋ ਸਰਨ ਗਤ ਜਗ ਕੀ ਤੇ ਤਿਸ ਕ ਉਚਿਤ ਕਰਾ ਬੁਝੁ
 ਬਸ ਸੁਕਤਾ ਜੋ ਪੂਰਨ ਤੇ ਵੇਦੁ ਕਾ ਮਨ ਲੈ ਕ ਪੁਰ ਲੈ ਕ ਕਾਯ ਤੇ

ਹੀਏ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਸੇ ਗਨਤੋ। ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਪਨੇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰ
ਨਾਨ ਗਾਇਤ੍ਰ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਾ। ਤਬ ਧੂਤਕਰਾ ਉਸ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰੀ
ਚਿਤ ਕਰੇ। ਤਬ ਰਿਖਤੁ ਨੇ ਕਰਾ ਜੋ ਮਨ ਕਉ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦਿਸ ਕੇ
ਸੋ ਉਠਾਇ। ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਗਿ ਆਸਾ ਬਿਖੇ ਯਤੀ
ਕਰੁੰਦੈ। ਅਰਪੀ ਛੇਤਗ ਵਾਨ ਬਿਖੇ ਲੀਝੁ ਤੇ ਟਾਏ। ਪ੍ਰੇਮ ਨ
ਯਤਿ ਮਨ ਕਉ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਨਿਵਤ ਕਰ ਗੋ ਬਿਦਸਾ ਬਜੇ ਰੁਭ
ਜਨ ਅਰਤ ਪਸਿਆ ਯਤੀ ਤੇ ਜੋ ਜਾਨੇ ਸਰਦੁ ਤੀਏ। ਜਬ ਤੇ ਨੇ
ਐਸੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਤਬ ਗੋ ਬਿਦਤੁ ਪ੍ਰਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ ਇਗਾ।
ਅਰਵਤੁ ਪਦ ਜੋ ਤਿਲੋਕੀ ਬਿਖੇ ਦਰਲੀ ਭਏ ਤੁਝ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਤੇ ਇਗਾ। ਧੂਤਕਰਾ ਤਿਬ ਰਨ ਸਵਹੁ ਕਰ ਕਰ ਅਰਮਨ ਬਿਖੇ ਇ
ਸ ਬਿਤ ਕਰ ਕਰ ਉਤਤੇ ਛਲਾ। ਅਰਯਾ ਤਿਬ ਰਥਾ ਲੋਕ ਤੁਨੇ ਉ
ਤਨ ਬਾਦ ਸੋ ਕਰੀ। ਜੋ ਧੂਤ ਸਰਬ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਬਨ ਕਉਗ
ਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਆਗੇ ਵਾਨੀ ਉਕਤਿ ਆਗਿ ਆਗ ਤ

ਰਹਿ ਆ॥ ਜੇ ਬੇਗੀ ਪੁਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹੈ ਤੇ ਤਿਸ ਸਹਾ ॥
 ਜਕਾ ਲੇਤਿ॥ ਅਗਤਿ ਆਗਾ ਤਿਸ ਅਗਕੁ ਪੁਤ ਯਤਿ ਬਾਤ ਸੁਦ
 ਹਕਰ ਕਹਾ ਜੇ ਅਬੀ ਏਕ ਰਗਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਮਾਗ ਬਿਖੈ ਮੈ ਰਖਾ
 ਤੇ॥ ਅਗਤਿ ਅੰਸੁ ਜਕਾ ਦੇ ਤਾਉ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗੋਬਿ
 ਦ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਗਾ॥ ਬਹੁਤੁ ਜੈ ਕਹਾ ਅਧ ਰਾਜ ਦੇ ਤਾਉ॥ ਤ
 ਉਭੀ ਨਾਮਾਨਾ॥ ਬਹੁਤੁ ਜ ਮਨ ਕੇ ਤੀਰ ਪਰ ਆਇ ਕਹਿ ਦਿਸ
 ਬਿਤ ਕਰੀ॥ ਅਗਤ ਪਸਿ ਆਲਾਗਾ ਕਰੇਨਾ॥ ਅਗਤੀ ਨਿਸ
 ਰਾ ਕੀ ਆ॥ ਜੇ ਸਕ ਲਖਿ ਸੁਬਿਖੇ ਏਕ ਬਿਸੁ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਤੇ
 ॥ ਬਹੁਤੁ ਪੁਤ ਕੇ ਤਪ ਕੇ ਥੋੜੁ ਮੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੁਖ ਤਰੁਣੀ॥ ਕਿਸ ਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਜੇ ਪੁਤ ਬੁਤ ਜ ਸਾਗੀ ਦੇਤੀ ਕਾ ਬਾਂਵੇ ਪਾਵ ਕੇ ਅੰਗੁ ਠੇ ਪਰਧਾ
 ਰਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਤਕ ਅਧ ਅਕਾਸ ਅਰਜਤ ਅਗਨ ਸਭੀ ਕੀ ਪ
 ਮਾਨ ਤੁਏ॥ ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਗਉ ਕਾਰੁ ਪਧਾਰ ਕਰ ਨਿਕਟਿ ਇੰਦੁ

ਕੇਨਿਕਟਿਜਾਇਕਰਬਿਰਥਾਧੂਤਕੇਤਪਕੀਪ੍ਰਗਟਕਰੀ॥ਇਦ੍ਰ
 ਦੇਵਤਿਉਮੀਜਗਤਅਚਰਜਮਾਨਗੁਇਆ॥ਅਰਕਤਾਜੋਉਪ
 ਚਰਕਰੋ॥ਧੂਤਕਉਧਿਆਨਤੇਨਿਕਾਸੀਏ॥ਬਡੁਰਗਛਮੈਕਉ
 ਬੁਲਾਇਕਰਮਾਗਿਆਕਰੀ॥ਜੋਇਸਇਸਬਾਲਕਕਉਧਿ
 ਆਨਤੇਨਿਕਾਸੀ॥ਗਛਸਇਦੁਕੀਆਗਿਆਧਾਇਕਰਧੂਤ
 ਕੇਨਿਕਟਿਆਏ॥ਅਰਉਮੀਸਮੇਬਿਖੇਸੁਨੀਤਮਾਤਾਧੂਤਕੀ
 ਭੀਆਨਪਤੁਚੀ॥ਅਰਗੁਰੂਗੀਕਰਨੇ॥ਅਰਕਤਾਕਿਓ
 ਪੁਰਗਖਸਆਨਪਤੁਚੈ॥ਅਰਅਬਠੀਤੁਏਖੰਡਖੰਡਕ
 ਰਤੈ॥ਅਪਨੇਜੀਵਕਾਵੈਗੀਕਿਉਤੁਆਉਂ॥ਅਰਮੁਖਕਉ
 ਕਿਉਦੁਖਦੇਤਾਉਂ॥ਸੀਸਾਰਤੇਪਰੰਬੁਤੁਤੀਧਾਇਆਉਂ॥ਮੈ
 ਮੇਗਾਤਿਆਗੁਮਤਕਰੇ॥ਅਰਪੰਚਦਰਖਅਉਧਬਿਖੇ
 ਐਸੀਕਰਨਤਪਸਿਆਕਿਯਾਜੋਗੈ॥ਯਹਿਸਮਾਖੇਲਨੇ

ਕਾਏ। ਕਸਟਕਾਨੀ। ਜੋਤ੍ਰਿ ਇਸਤਪਕਾਤਿ ਅਗਨ ਕਰੇਗਾ ਤਉ
ਮੇਪਾਏਕਾਤਿ ਅਗ ਕਰੇਗੀ। ਪ੍ਰਸੰਦਾਯਾ ਪ੍ਰਸਰੇ ਕੇਕਉ ਕੇਤੇ
ਕਿਤੇ ਮੇਕੇ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੀ ਦੀ ਨਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ। ਪ੍ਰਗਤ
ਕੇਕਉ ਪ੍ਰਵੇਸਨਾਤੁ ਆ। ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇਜੇ ਉਤ੍ਪ੍ਰਗਨ ਬਾਰਡਾ।
ਬਤ੍ਰਮਾਤਾ ਨੇ ਕਹਾਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਖ ਜੁਗਾਖਸ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰਠਾਏ ਤੇ।
ਅਰਚਾ ਤੇ ਤੇਜੇ ਤੁਧ ਕਉ ਨਾਮ ਕਰੇ। ਏਤਾ ਬਚਨ ਕਹਾ ਕਰਿ ਸੁਨੀ
ਤਚਲਤੀ ਹੀ। ਅਰਾਖੇ ਨੇ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਗਨ
ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਅਗ ਆਇ ਪਤਾ ਬਲੇ ਕਰ ਕਉ ਬ੍ਰਹਮਤ ਦਿਖਾਇ।
ਅਰਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕੇ ਅਰਸਰੂਪ ਕੇ ਕੀਏ। ਅਰਕ ਤੇ ਕੇਇਸ
ਬਾਲ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟਾਨੀ ਜੋਗੈ। ਪ੍ਰਗਟਿਨ ਤੇ ਗ੍ਰੀਧ੍ਰ ਭੈ ਮਨ
ਨਾਤੁ ਆ। ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਗਤੁ ਬਿਖੇਨਾਥਾ। ਅਰਜਾ
ਨਤਾ ਬਾਗੁ ਪਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਕਬਿਸੁ ਤੀਏ। ਉਸਤੇ ਭਿੰਨ ਕਉਨ
ਤੈਜਿਸ ਤੇ ਕੇਕਉ। ਬਤ੍ਰਮਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਖਿ ਕਟਿਗਏ। ਜਾਕ

ਇਹੇਖੇਤਉਧੂਤਭਗਵਾਂਨਬੈਨਾਏ। ਕਰਵਨਕਉਦੇਖਕਰਿਕ
ਪਵਨਤੁਏਅਰਭੇਇਖਲਾਵਹੇਕੇਬਲਨਗਤਾ। ਬਤੁਕੁ
ਇਦ੍ਰਕੇਪਤਿਜਾਇਕਰਿਬਿਰਥਾਪ੍ਰਗਟਕਰੀ। ਬਤੁਕੁਇਦ੍ਰਦੇ
ਵਤਿਉਸੰਜਗਤਿਬ੍ਰਹਮਾਕੇਨਿਕਟਿਅਾਇਕਰਿਬ੍ਰਹਮਾਕਉ
ਸਾਬਲੇਕਰਿਖੀਰਸਮੰਦੁਬਿਖੇਜੁਬਿਸੁਕਾਇਸਥਾਨਥਾਗੋਏ
ਅਰਉਸਤਿਤਲਾਗੋਕਰਨੇ। ਕਿਉਦੇਵਤੁਕੇਦੇਵਨਿਤਪ੍ਰਤਤ
ਪਸਿਅਪ੍ਰਤਕੀਬਛਤੀਜਾਤੀਜਤੀਏ। ਤਮਨਤੀਜਾਨਤੇਐ
ਸੀਤਪਸਿਅਕਠਨਜੋਕਰਤਾਏਕਿਅਚਾਤਤਾਏ। ਅਰਉਸ
ਕੀਚਾਤਨਤਮਾਗੀਸਮਝਮੋਨਤੀਆਵਤੀ। ਤਾਂਤੇਉਸਕੇਤਪਕਿ
ਇਤਾਤਮਾਰੇਮਨਬਿਖੇਬਾਂਹੁਕੀਨਿਅਈਬੈਠੀਏ। ਯਤਿਉਉ
ਤਮਾਗਮਿਟਾਵਤੁ। ਅਰਉਸਕਉਧਿਅਨਤੇਨਿਕਾਐ। ਬਤੁਕੁ
ਬਿਸੁਆਗੀਆਕੀਕਿਤੇਦੇਵਤਾਤੁਮਨਿਸਚਿਤਤੇਕਰਅਪੋਅ
ਪਨੀਠਉਕੁਬਿਖੇਜਾਇਇਸਥਤਿਤੇਵਤੁ। ਅਰਅਪਨੇਮਨ
ਬਿਖੇਰੇਮਤਕਰਤਾ। ਜੇਪ੍ਰਤਕਉਤਮਾਰੇਪ੍ਰਤਤਮਾਥਕਛਪ੍ਰਜਨ

ਨਤੀ। ਜੋਕਛੁਵਤੁਰਾਤਤਾਏਐ। ਜਾਨਤਾਤੋਜਾਤਾਏ। ਅਰਭਿਸਕਰਿ
 ਪੁਰਨਕਾਮਨਾਕਰਤਾਏ। ਬਹੁਤਵੇਵੇਤੋ। ਆਪੋਆਪਨੀਰਭਿੰਗ। ੬
 ਖੇਜਾਪ੍ਰਾਪਤਿਰੁਏ। ਅਗਥਿਸੁਚਤਰਰੁਜਸੰਖਰਕਗਦਾਪ
 ਦਮਤਾਬਤੁਬਿਖੇਗਰਕਅਰੁਤਪ੍ਰਤਕੇਨਿਕਟਿਅਾਯਾਇ
 ਸਥਿਤਤੁਆ। ਅਰਕਤਾਕਿਤੇਪ੍ਰਤੁੰਧੀਨਤੋ। ਤੇਗੀਤਪਸਿਅਤੇ
 ਬਤਤਪ੍ਰਸੰਨਤੁਆਤੋ। ਕਿਉਜੇਤੈਨੇਦਿਸੁਆਨਤੇਦਿਸੁਉ
 ਠਾਕਰਿਮਨਮੇਰੇਸਾਖਜੇਤਿਅਾਏ। ਜਬਐਸੇਬਿਸੁਕਤਤ
 ਬਪ੍ਰਤਵਚਨਸੁਦੁਕਰੇਨੇਤਥੇਏ। ਵੇਖੇਤਉਜਿਸਕਾਪਿਅ
 ਨਕਰਤਾਬਸੋਪ੍ਰਗਟਨੇਤਤੁਕੇਆਗੇਖਰੁਏ। ਐਸੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾ
 ਕਥਿਪ੍ਰਾਪਤਿਭਯਾਜੇਮਤਵਾਲਾਸਾਤੋਇਗਯਾ। ਬਹੁਤਵੇ
 ਚਾਰਲਾਗਾਕਰੇਨੇਜੇਤਉਬਾਲਕਕਛੁਸਾਸਤਪ੍ਰਾਇਪਵਾਨਤਿ
 ਨਾਗਾਇਦੁਕੀਉਸਤਤਿਕੇਸੇਕਰੇ। ਬਹੁਤਅਪਨੇਬਿਖੇਮੁਰ
 ਤਾਧਾਰਕਰਗੋਬਿੰਦਕੀਸਰਨਪਤਾ। ਅਰਕਤਾਜੁਐਪ੍ਰਤਨਤਿ

ਜੋ ਕਛੁ ਦੇ ਸਤੁ ਹੀ ਤੈ। ਪ੍ਰਸਾਸ ਮੈ ਤੇ ਕਉ ਕਤੇ ਤੈ ਕਿਤੇ ਬੁਝ ਮਝ ਯਤੀ ਉ
ਸਤਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਤੇਜ ਨਹੀ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈ। ਤਬ ਧ੍ਰੁਤ ਕਛੁ ਤੇ ਬਿਸ
ਸਤੁ ਹੀ ਤੈ। ਅਰ ਮੁਖ ਕਉ ਚਾਹਨ ਤੇ ਹੀ ਉਸਤਤ ਕੀ ਤੈ। ਅਰ
ਉਬਾਲ ਕਮੁ ਰਖਤੈ। ਤੁਮ ਅਨ ਕਹੁ ਕਹੁ। ਤਬ ਬਿਸੁ ਦੇਵ ਸੀ
ਖ ਕਉ ਅਗਿਆਨ ਕੀ ਧ੍ਰੁਤ ਕੇ ਕੰਠ ਬਿਖੇਇ ਸਾ ਬਿਤ ਤੇ ਜੁ ਮੇਰ
ਉਸਤਤ ਕਹੇ। ਬੁਝ ਸੀ ਖਨੇ ਐ ਸੇ ਹੀ ਕੀ ਆ। ਤਬ ਧ੍ਰੁਤ ਦੇ ਨਤੁ ਕ
ਰ ਜੋ ਕਹੁ ਉਸਤਤ ਲਾਗਾ ਕਹੇ ਨ। ਕਿਤੇ ਜਨਾਹ ਦਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ
ਤੇ ਲੇ ਕਹ ਪੰਚ ਰੂਪ ਅਰਤੀ ਨੇ ਗੁਣ ਅਰਪ ਕ੍ਰਿਤ ਜਿਸ ਤੇ ਰੂਤ ਅਰ
ਗੁਣ ਉਪਜੇ ਤੈ ਸਤੁ ਮਤੀ ਤੈ। ਤੁਮ ਕਉ ਮੇਰੀ ਡੰਡ ਉਤਤੈ। ਤੁਮ
ਕੈ ਸੇ ਤੈ ਸੁਧ ਅਗਨਿ ਰਮ ਲਕਤੀ ਐ ਅਰੁ ਪਤੈ। ਤੁਮ ਕੁਤੁ ਮਬਿ
ਨਾ ਕਉ ਨ ਜਾਨੇ। ਤੁਮ ਸਭ ਜਾਨ ਨ ਤਾਰੇ ਤੈ। ਅਰ ਸਭ ਕੇ ਬੀਚ ਅ
ਕਾਸ ਕੀ ਨਿਆਣੀ ਵਿਆਪ ਕਤੈ। ਅਰ ਸਭ ਤੇ ਉਚਤੈ। ਪਰ ਮੇ
ਸੁਰਤ ਮ ਕਉ ਕਤ ਤੇ ਤੈ। ਅਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕ ਸਹੀ ਵਿਸ ਕਾ। ਅਰ ਅ

ਪਿਸ੍ਹਾਂ ਨਿਦੀਉ ਪਗਟ ਅਗੁਪਤ ਕਾਤੁ ਤੀਤੋ। ਭਉਆ
ਪਕਤਤਾਤੋ। ਅਗੁਆਪਕਉ ਆਪਚੁੰਛਤ। ੩੩ ਬਾਇਅਰ
ਚਉਗਾਇਕਉਤੇਗੋਬਿਖੇਮਗਗਨਤੀ। ਪਰਮਾਤਮਾਤਮਕਉਕ
ਤਤੇਤੋਂ। ਜਿਸਕਉਜੋਗੀਪਿਆਨਬਿਖੇਚਿਤਵਤੇਤੋਂ। ਸੋਮੇ
ਨੇਪਗਟਆਪੋਸੋਦੇਖਾਤੋ। ਤੇਗਗਵਤਯਤਿਸਭੀਨਿਤਅ
ਰਸਵਤੁਅਗਨਾਸਕਾਅਰਕਰਅਰਚਨਜੋਦੇਖੀਤੇਤੋਂਸ
ਭਤੁਮਤੀਤੋ। ਅਭੁਕੋਨਿਸਚੇਤੁਆਤੋਜੁਗੁਪਤਪਗਟਤੁਮ
ਤੀਤੋ। ਸੁਰਜਕੇਪਕਾਸਕੀਨਿਆਈਸਭਬਿਖੇਪਕਾਸ
ਕੋਤੋ। ਸੁਰਬਦਿਆਪਕੋਤੋ। ਮੇਮੁਰਖਤੁਭਕੀਉਰਕੋਜਤਾਥਾ।
ਨਾਥਾਜਾਨਤਾਜੁਤੁਮਨਬਿਖੇਫੁਪਾਤੁਆਥਾ। ਤੇਅਵਵੈਆ
ਨਖਅਰਦੇਵਤਾਤੁਤੀਤੋਂ। ਇਸਥਾਵਰਜੰਮਗੁਪਤੇਰਾਤੋਂ।
ਤਭਕਉਕਿਆਕੋਤੋ। ਬੁਰਤਅਰਸੁਰਾਤਸੁਮਰਤਨਾਮੁਤੋ
ਤੋ। ਬੁਰਤਕਹੀਏਜਿਸਤੇਜਗਤਤੋ। ਅਰਸੁਰਾਤਕਹੀਅ

ਆਪੇ ਆਪ ਅਰਸੁ ਮਗਤ ਕਰੀ ਐ ਆਕਾਸਕੀ ਨਿ ॥ ਈਵਿ
ਆਪਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਲੇਕਰ ਚੀਟੀ ਪ੍ਰਜੰਤ ਸਭ ਤੁਮਹੀ ਤੇ ॥ ਮ
ਰੁਪਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਤੁਹੀ ਤੇ ॥ ਜਬ ਤੁਹੀ ਤੇ ਤੁਹੀ ਕੇ
ਆਕਰੇ ॥ ਜੇਕਰੁ ਮੇਰਾ ਪੈ ਨ ਬਾਸਿ ਸਤੁ ਆਜੇ ਤੁਹੀ ਕਉ ਨੇੜ
ਤਸਾ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਬਿਸ ਕਰੇ ਤੇ ਪੂਰੇ ਗੀਤ ਪਸਿ ਆਪੁਰਨ ਤੇ
ਮੇਰਾ ਤੁਹੀ ਕਉ ਦਰਨ ਤੁਹੀ ਆ ॥ ਅਬ ਜੇ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇ ਇਸੇ ਪੁ
ਰਨ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਤੁਹੀ ਸੇਵਿ ਆਮਾਗੇ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤ ਏਕ
ਤੁਹੀ ਤੇ ॥ ਅਰਜੇ ਮੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇ ਸੇਰੁ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ॥ ਪਰਦੁ ਸੁਭ
ਵੇਤ ਜੇਰੁ ਤੁਹੀ ਬਿਨਾ ਤੁਹੀ ਮਾਂਗੇ ॥ ਤੇਰੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰ ਇਛਾ ਤੇ
ਨ ਲੇਕ ਕਾਰਜਾ ਤੇ ॥ ਅਗੇ ਮੇਰੇ ਤੁਹੀ ਕਉ ਦੇਖਾ ਤੇ ਮੁਖ ਕਉ ਇ
ਕਸਾ ਬਿਅਪੇ ਜਨਾ ਤੇ ॥ ਮੁਖ ਕਉ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸੀ ਸਗ
ਤ ਐ ਸੀ ਠਹਿਰ ਦੇਵੁ ਜਤ ਸਦਾ ਹੋ ਗਿਰੇ ਨਹੀ ॥ ਬਿਸ
ਕਰੇ ਜੇ ਤੇਰੀ ਚਾਨਾ ਤੇ ਸੇਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਈ ॥ ਅਗ ਲੇਜਨ

ਮਨਿ ਬੇਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਵਾ ਧ੍ਰੁਵਾ ਭਾਗਾ ਅਰਮੁ ਭੁਵਿਨਾ ਅੰ ਭਵਉ ਨਥ ॥ ੦
 ਜਾਗਾ ਅਰਮਾਤਾ ਪਿਤਕੀ ਸੇਵਤੈ ਨੇ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੀ ਹੋ ਸੋ ॥ ੧
 ਉਧ ਬਾਲਾ ਅਰਜੇ ਬਨ ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬੀਤ ਗਏ
 ਬ੍ਰਹਮਤੈ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਅਗ ਕੀਆ ॥ ਅਰਚਨਾ ਰੋਗਤੁ ਕੀਤੇ
 ਮਨ ਬਿਖੇਰੀ ॥ ਇਸ ਕਰਨ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੇ ਜਨ ਮਲੀਆ ॥
 ਅਰ ਬੀਜ ਮੇਰੀ ਤਪਸਿਆ ਕਾ ਭੀਤੇ ਹੋ ਮਨ ਬਿਖੇ ਬਾ ॥ ਉਤਕ ਵਤੁ
 ਭੀ ਉਪਜ ਪ੍ਰਵਾਤੁਆ ਜੇ ਮੁਢ ਕਉ ਤੈ ਨੇ ਪਾਇਆ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉ
 ਪਰਹੁ ਅਰਜੇ ਬਨ ਅਵਥਾ ਕੇ ਰੋਗ ਰੁੰਗੇ ॥ ਅਰਤੁ ਭੁਕਉ ਐਸੀ
 ਸ੍ਰੀਤਤਈ ਮੈ ਨੇ ਦਈ ਤੈ ਜੋ ਐਸਾ ਸੁੰਦਰ ਕਉ ਨਹੀ ਤੁਆ ॥ ਅਰਤੇ
 ਰਾਦਰਸਨ ਸਭ ਲੋਕਾ ਕਉ ਅਵਸਯੋ ਗਤੋਗਾ ॥ ਅਰਤਿ ਆਗਾ ਸਰ
 ਰਧਾਗੀ ਉਕਉ ਅਵਸਤੋ ॥ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਅੰ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨
 ਤਬ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਤੁਭੁ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੈ ਇਹੀ ॥ ਜਬ ਲਗ
 ਪ੍ਰਥਵੀ ਅਰਮਾਸਤੈ ਤਬ ਲਗ ਰਹੇਗਾ ॥ ਅਰਨਗਿ ਰੁੰਗਾ ॥

ਅਰ ਅਉਰ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਗੀ ਇਛੁ ਤੇ ਸੋ ਮਾਗਾ ਜੋ ਰੁਝੇ ਪਕਉ ਦੇਵੀ।
 ਤੇ ਪੁਰ ਮਨ ਕਉ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮਗਨ ਕਰਾ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਤੇ
 ਸੋ ਬੁਝੁ ਸੀ ਸਾਗ ਬਿਖੇਨ ਤੀ ਆਵਤਾ ਕਿਉ ਜੋ ਵਹੁ ਪਮੇਰੀ
 ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਸੀ ਠਉਰ ਤੇ ਗਾਜੇ ਸੂਰਜ ਅਗਨਿ ਛੁੜਤੁ ਠਕਉ ਬੀ
 ਦਨ ਕਰੇਂਗੇ। ਅਰੁ ਤੇਗੀ ਠਉਰ ਸੂਰਜ ਤੇ ਆਵ ਲੇਕਰ ਜੋ ਬਸ
 ਹੁਤਾਰੇ ਉਰ ਸਕਤੈ ਤਿਨੂੰ ਪਰ ਤੇ ਇਗੀ ਜਬ ਲਗ ਪਥਵੀ ਅਰ
 ਜਲ ਅਰ ਅਗਨ ਸਨ ਤੇ ਵੇਤ ਬਲਗਉ ਸਠਉਰ ਬਿਖੇਰੇ ਗਾ।
 ਪੀਛੇ ਮੁਝ ਬਿਖੇਲੀ ਹੁਤੈ ਤਿਗੀ ਧੂਤ ਜਨਾਰਦ ਨ ਕਉ ਸੁਸੋਐ
 ਸੀ ਠਉਰ ਪਾਇ ਕਰ ਤਉ ਮੇਰੇ ਕਾਹੇ ਮੇਰੀ ਧਰੁ ਆ ਜੁ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੇ ਉਚ
 ਤੇ। ਜਬ ਚੋ ਮੇਰੇ ਸਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟੁ ਆ ਤਬ ਬਹੁ ਫਬੀ
 ਚਾਰੀ ਆ ਜੁ ਮੇਰੇ ਧੂਨ ਤੀ। ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਬਿਸ ਸੋ ਪ
 ਰਸਨ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੁ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨ ਤੇ ਕਾਮਨਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਗਨ ਭੰਏ
 ਅਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਸੀ ਦੇ ਤੇ। ਜੁ ਮੇਰੇ ਜਨੇ ਤੁਮ ਕਉ ਨ ਤੇ ਅ

ਹੋਮੇਕਉਨਤੋ। ਅਗਮਟਲਪਦਵੀਕੀਤੈ। ਕਿਸਪਦਵੀਕੀਕਿ
 ਸਪਰਦਇਆਰੁਈਤੋ। ਤਬਬਿਸਕਰਾਏਧੂਤੁਫੁਕਉਪੁਛ ੯
 ਹੁਇਭੇਦੈਕੇਸੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ। ਤੈਨੇਅਟਲਪਦਵੀਆਗਿ
 ਬੀਸੋਦੀਨੀਤੋ। ਤਬਧੂਤਕਰਾਅਚਰਜਤੈਜੇਮੈਤੈਨਤੀਤਾਤੇ
 ਪਦਵੀਸੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ। ਯਤਿਬਤਾਵੇਜੁਤੁਮਕਉਨਤੋ। ਤ
 ਬਬਿਸਉਤਰਦੀਆਜੁਤੈਨੇਐਸਾਪ੍ਰਸਕੀਆਏਜੋਉਤਰਦੇਵੈ
 ਤਉਤੁਅਗਮੇਅਰਪਦਵੀਤੀਨੇਨਸਤੋਤੈਤੋ। ਤਬਧੂਤਕਰਾਜੋ
 ਕਛੁਤੋਇਸੁਤੋਇਪਰਤੁਮਕਉਨਤੋ। ਤਬਬਿਸਕਰਾ
 ਮੇਅਦਤੀਤੋ। ਅਭੁਬਿਨਾਅਉਰਕੋਈਨਤੀ। ਤਬਧੂਤਕਰਾ
 ਮੇਰੀਕਛੁਕਾਮਨਾਪ੍ਰਗਨਨਭਈ। ਯੋਤੀਭਗਮਕਰਨਿਸਚਾਕੀ
 ਅਜੋਬਿਸਮੁਫੁਕਉਅਟਲਪਦਵੀਦੀਨੀਤੋ। ਬਿਸਕਰਾ
 ਤੇਧੂਤਾਅਟਲਪਦਵੀਕਾਤਿਆਗਮਤਕਰਾਤਿ। ਕਿਉਜੋਗਿ
 ਆਨਿਕਉਜੋਸੀਰਉਫੁਮਿਲੇਤੋਪ੍ਰਸੰਨਤੋ। ਬਤੁਫੁਧੂਤਕਰਾ
 ਜਬਸਾਗਬਤੰਮਤੀਤੋਤਉਗਿਆਨਿਮਾਗਿਆਨਿਕਤਾਂਦੋ। ਕ

ਤੇ ਮੈ ਤਉ ਮੁਲ ਹੀ ਕਛੁ ਤੇ ਅਥਵਾ ਨਹੀ ਜਬ ਤਉ ਤੀ ਨਹੀ ਬਿਰਥਾ
 ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਤੈ। ਅਰ ਬਿਰਥਾ ਕਸਟੁ ਕੀਆ ਤਬ ਬਿਸ਼ਕ
 ਤਜੋ ਕਰਮ ਕਾਮ ਨਾ ਕੇ ਨਿਮਤਿ ਤੇ ਤਾ ਤੈ। ਅਵਿਦਿਆ ਅਨੁਪਛਾ
 ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸੇ ਤੇ ਤਾ ਤੈ। ਅਰ ਕਰਮ ਜੋ ਅਵਿਦਿਆ ਸੇ ਤੁਮ੍ਹ
 ਤੇ ਇਉ ਸਕਾ ਕਿਆ ਪਛਤਾ ਉਤੈ। ਜਿਸ ਕਾਮ ਨਾ ਕੇ ਨਿਮਤਿ ਤੈ ਨੇਤੁ
 ਪਸਿਆ ਕਰੀ ਕੀ ਸੇ ਪੂਰਨ ਭਈ। ਕਿਉ ਜੋ ਤੈ ਨੇਆ ਪਿਚਾਹ ਨਾ ਕ
 ਰੀਤੈ। ਤਬ ਪੂਤਕਤਾ ਅਸਚਰਜ ਤੈ ਜੁ ਮੈ ਸੂਰਖ ਗਿਅ ਅੰਕੇ ਨੇਤੁ
 ਸੇ ਅੰਧ ਤੁਣ ਮੁਣ ਕਉ ਪੁਬਿਥੇ ਭਾਲਾ ਤੈ। ਅਰ ਜੋ ਤੁਤੀ ਬਾ
 ਤਉ ਮੁਣ ਕਉ ਕਿਉ ਨ ਕਤ ਜੁ ਤੇ ਧਰੁ ਮੈ ਤੈ। ਬਿਸ਼ਕਤ ਤੇ ਪੂਤਮੈ
 ਨੇਤੁ ਭਉ ਕਛੁ ਨਹੀ ਟੀਆ ਤੈ ਨੇ ਜੋ ਕਛੁ ਪਾਇਆ ਤੈ ਸੁਅਪ
 ਨਿ ਚਾਹਨਾ ਤੇ ਪਾਇਆ ਤੈ। ਮੈ ਜਾਤ ਤੈ। ਇਸ ਤੇ ਰੇ ਪਸਨ ਕਉ ਤਰ
 ਤੁਣ ਕਉ ਸੀਤ ਦੇਵੈ ਗੇ। ਤਬ ਪੂਤਕਤਾ ਤੁਮ੍ਹ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਤ ਤੈ।
 ਤਬ ਬਿਸ਼ਕਤ ਮੈ ਕਿਆ ਕਤੈ। ਜੁ ਤੇ ਰੇ ਪਸਨ ਬਿਥੇ ਮੈ ਅਰ ਤੁਮ੍ਹ ਅਰ
 ਤਿਲੇ ਕੀ ਤੈ ਨਹੀ। ਤਬ ਪੂਤਕਤਾ ਤੁਮ੍ਹ ਜਾਵਤਾ। ਅਰ ਸੀਤ ਮੁਣ ਕ

ਉਮਿਲਤਿ। ਬਹੁੜ ਬਿਸਾ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਨ ਹੁਆ। ਅਰਧੁ ਤਬ
 ਚਾਰ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਜੁ ਮੇਰਿ ਆਕਰ ਕਤਾਂ ਜਾਵੈ ਵਹੁ ਕਉਨ ਸੀਰ ॥ ੧੦
 ਉਹ ਤੋ ਜਤਾ ਸੀਤ ਤੋ ਤੋ। ਅਰਸੀਤ ਤੁਕ ਉਮੇਰੈ ਰਿਆ ਪੈ ਜਨੈਂ ॥ ਸਾਬ
 ਵਹੁ ਅਚਾਤੋਂ। ਉਨ ਕਾ ਸੀਗਾ ਮੁੜ ਕਉਤ ਉਤੋ ਇਜੁ ਅਪਭੀ ਅ
 ਚਾਤੋਂ ਵਉ। ਬਹੁੜ ਯਤੀ ਨਿਸਚਾ ਕੀ ਆਜੁ ਨਗਾਇਤ ਬਿਨਾ ਅ
 ਉਰ ਕਉਨਾਤੀ। ਅਰਜੇ ਸਰਬ ਵਤੀ ਤੋ ਤਉ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਸੇ ਰਿਅ ॥
 ਪੈ ਜਨੈਂ। ਮੇਨੇ ਸਮਝੈ ਤੋ ਜੁ ਸਗੀਰਾ ਨਿਤ ਤੋ ਮੇਰਾ ਇਸ ਸੇ ਰਿਅ ॥
 ਸਨ ਬੀਧਨੈਂ। ਮੇਰੇ ਬੀਚਾਰ ਤਾਥਾ ਤਉ ਤੀਨ ਸੀਤਾ ਵਤ
 ਭਏ। **ਪ੍ਰਸੰਦਾਦਾ** ਪ੍ਰਾਸਰ ਮੇਰੇ ਕਉ ਕਤੇ। ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਜੁ ਤੁਪੁ
 ਵੇ ਵਹੁ ਸੀਤ ਕਉਨ ਬੇਸੇ ਜਾਨ ਜੁ ਮੇਰੀ ਥਾ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਕੈਸੇ ਜਾ
 ਨੇ ਜੁ ਤੀਨ ਪ੍ਰਾਸਰ ਬੋ। ਤੁਤ ਉਏ ਕਤੇ ਤੀਨ ਬਿਉਤੋ ਤੋ। ਤਬ ਪ੍ਰਾ
 ਸਰ ਕਤਾ ਮੁੜ ਕਉ ਨਿਰਬੰਧ ਗਿਆਨ ਤਾਤੈ ਅਥਵਾ ਬੰਧਾ ਮੇ
 ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਤੁਨਿਰਬੰਧ ਤੋ। ਅਥਕ ਬਾਧੁ ਤਕੀ ਕਤਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ

੧੦

ਸਾਬ

ਕਥਾਧੂਕੀਯਤੀਤੈਜੋਤੁਬਭਿਕਤੈਤੈ। ਏ ਆਕਰਨ ਬਿਖੇਧੂਤ
 ਨਿਸਚੇਕਭਿਕਤੈਤੈ। ਤਾਂਤੈਨਿਸਚਾਕਰਨਜੋਤੈਰੇਬਿਨਾਅਭਿਰਕੇ
 ਉਨਤੀ। ਪਰਤ੍ਰਿਕਪਟੀਤੈ। ਆਪਤੈਆਪਅਪਨੇਬੀਚਕਤਤੈ
 ਜੁਬੁਤਮਤੈ। ਮੇਰੇਕਤਾਚਾਰੇਵੇਦਕਤਤੈਤੈਬੁਤਮਅਸਮਾਅ
 ਰਥਯਤਿਜੁਮੇਬੁਤਮਤੈ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੁੰਕੈਸੇਕਤਤੈਜੁਬੁ
 ਤਮਤੈ। ਮੇਰੇਕਤਾਸਰਬਦਿਆਪੀਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਬਚਨੁਤੈ
 ਰੇਤਸੇਨੇਜੋਗਤੈ। ਖੋਦੁਅਰਸੇਨੇਅਰਕਾਮਨਕੇਪਾਵੇਹੁਬਿ
 ਥੇਬੰਧਤੈ। ਅਕਤਤੈਸਰਬਦਿਆਪੀਤੈ। ਮੇਰੇਕਤਾਸਰਬ
 ਦਿਆਪਕਇਸੀਕਰਨਕਤਾਤੈਜੋਚਾਤਨਾਬਿਖੇਭੀਦਿਆ
 ਪਕਤੈਨਤੀਤਉਕਿਉਕਤਤਾ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਜਬਲਗਜੀ
 ਵਤੈਰੇਤੈ। ਅਰਮਰਕਰਨਜੀਵੇਅੰਮ੍ਰਿਤਨਿਸਚੇਕਾਨਪੀਵੇ
 ਗਾ। ਚਾਤੇਜੁਜੀਵੁਤਾਭੀਰਤੈਅਰਗਿਆਨਭੀਪਾਵੈਸੇਨਤੀ

ਤੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਅਗਨਿ ਅਨਕੀ ਸੀਸ ਅਰਚਨ ਕਉ ਨੀ ਦੇ
 ਖੇਤੀ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਜਾਨਾ ਤੇ ਜੁਸਰੀ ਗਲ ਕਰੀ ਕੀ ਪੁਤ ਸੀ ਕੀ ਨਿ
 ਆਈ ਤੈ। ਉਪਗਿ ਇਸ ਕੇ ਤੁਛਾ ਤੈ। ਅਗਨੀ ਚੇ ਇਸ ਕੇ ਰੁਪ ਅਰ
 ਅਸ ਥੇਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਅਬ ਤਕਿ ਤੈ ਨੇ ਰੁਪ ਅਰ ਅਸ ਤੇ ਦਿ
 ਸੁਨੀ ਉਠਾਈ। ਮਨ ਮੈ ਭਜਨ ਗੋ ਬਿਦ ਕਾ ਕਗੁ। ਜੁ ਮਨ ਉਜ
 ਲਤੋਇ। ਮਨ ਸਮਗੀਰ ਬਹੁਤਾ ਬਿਨੀ ਆਵਤਾ ਜੇ ਮੁਕ
 ਤਿਤੋਇ। ਅਗਨਿ ਸਕਉ ਯਤਿ ਚਿਤਾ ਅਤੁਤ ਬਿਆਈ ਤੈ। ਅ
 ਰਵਤੁ ਸਦਾ ਉਤ ਪਤਿ ਕਰਨੇ ਧਨ ਆਇ ਲੇ ਕਰਿ ਬਿਖਿ ਉਕੇ
 ਮੇ ਮਗਨ ਤੈ। ਜ ਬਜਨ ਮਪਾਵਤ ਤੈ ਤਉ ਸੁੰਦਰਿ ਇਸ ਤੀਉ
 ਕੀ ਚਾਤਾ ਨ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਜੋ ਪਾਵੈ। ਐਸੇ ਤੀ ਭਜਨ ਤੇ ਵੇਖੁ ਹਤਾ
 ਤੈ। ਅਗਨਿ ਚਿਤਾ ਚਹੁ ਮੈ ਅਰਿ ਅਸ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਤਾ ਤੇ ਅਉ
 ਰ ਚਿਤ ਵਨੀ ਨਾਗਾਇ ਹੁਸੈ ਕਪਟੇ ਤੈ। ਅਕੁਤ ਤਾ ਤੈ ਤੈ
 ਅਉਧ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਨਾਗਾਇ ਹੁਕਾ ਕੀ ਆਤੈ। ਪਰ ਵਰਸਨ
 ਦੇਖਿ ਆਤੈ ਮੁਕ ਬੀਚਾਰ ਕੇਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਅਧ ਗੋ ਬਿਦਤੁ

ਸੁਕਉਕਿਉਕਰਿਪਾਪਤੋਇ। ਜੁਅਉਰਿਅਸਤੋਰਉਪਜਾਂ
 ਵੇਹੁਸੁਖਇਦੀਉਕੇਬਿਖੇਤੋ। ਮਾਤਾਅਗੇ ਤਾਅਪਣਕਉ
 ਤੈਨਪਤਛਅਗਨਬਿਖੇਜਾਇ। ਆਇਆਅਰਉਨਕੀਮਿਰ
 ਪੀਛੇਬੀਚਰਕੀਆਜੁਰਲੀਭਾਂਤਸੋਸੁਖਰੇਗੀਗਾ। ਪਰਤੈ
 ਨਯਹਿਨਬੀਚਰਾਜਬਵਹੁਨਰੇਤਉਸਗੀਰਮੇਰਾਕਬਰੇਤਗ
 ਾਤੇਮੇਝੇਤੈਨੇਭੀਠਾਸਰਮਮਨਬਿਖੇਧਾਰਿਅਏਜੁਪਰਮਰਿ
 ਖਤੈਅਰਬੇਦਬਹੁਤਪਕਾਇ। ਪਰਪਕਨਤੇਗਇਸਨਮਿ
 ਤਤੈਜੁਲੋਕਜਾਨੇਕਿਮੇਝੇਪਰਮਤੰਸਤੈ। ਵਹੁਜੇਜਿਸਬਿਖੇ
 ਮਨਅਗਜਿਤਬਾਕਉਮਾਗਨਤੀਤਿਸਕਉਤੁੰਕਿਅਜ
 ਨੇ। ਅਰਭਗਵਾਨਅਰਬੇਦਕਿਅਜਾਨੇਅਥਵਾਸੀਤਉਸ
 ਠਉਰਦਿਸੁਲਗਾਈਏ। ਜੁਅਦੈਤਕਉਤਤਾਂਮਾਗਨਤੀ। ਰੁ
 ਗਵਾਨਕਤਾਉਜੁਮੇਸਦਭਜਨਸੀਤਕਾਕਰਤਾਏ। ਨੇਮੇਝੇਜਿਸਕ
 ਉਸਰੁਪਬਿਖੇਨਿਸਚਤੈਕਤਵਾਉਸਕਾਚਪਏ। ਜੈਸੇਜਰੁ

ਰਬਾ ਅਰਪੁਤ ਦਾਦ ਅਰਸੁਕ ਦੇਵਤੁ ਅਪਦੇਪ ਛਾਨੈ ਬਿਖੇਜ
 ਤੇ ਨਿਰਜਾ ਲਗੁ ਦੇ। ਅਰਹੁ ਠੇਪ ਡਿਗੈ ਤੇ ਨਗਨ ਤੇ ਤਰੇਮ।
 ਉਨ ਤੇ ਨੇਜੈ ਕਛੁ ਕਤਾਸੁ ਜੈ ਗਥਾ ਮੈ ਵੇ ਕਤਾ ਕਥਾ ਧੂਤ ਕੀ ਯਤੀ
 ਤੇ ਕਤੋ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਕਥਾ ਧੂਤ ਯਤੀ ਤੇ ਜੈ ਨਿਸਚ ਕਰ ਜੈ ਚਾਤੇ
 ਧੂਤ ਜੈ ਸੇ ਤੇ ਵੈ। ਉਸ ਨੇ ਲਜਾ ਆਤਾ ਪਿਤਾ ਅਰਜਾਤ ਕੀ ਏ ਕਤੀ
 ਬਾਰਤਿ ਆਗ ਕਰੀ ਗੋ ਬਿੰਦਰੁ ਪਰੁ ਇਆ ਤੇ ਗੀ ਕਿਆ ਸਕਤ
 ਤੇ ਜੈ ਉਸ ਜੈ ਸਾਤੋ ਇ। ਮੈ ਵੇ ਕਤਾ ਮੈ ਉਸ ਜੈ ਸਾਨ ਤੀ ਤੇ ਤਾ। ਤੁਮ ਕ
 ਥਾ ਉਸ ਕੀ ਕਤੋ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਕਥਾ ਉਸ ਜੈ ਸਾਨ ਤੀ ਤੇ ਤਾ ਤ ਉ ਉਸ
 ਕੇ ਕਰਮ ਸੁਨੇ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨੇ ਤੇ। ਮੈ ਵੇ ਕਤਾ ਮੈ ਜਾਨ ਤੇ ਜੈ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਸੇਵਕ ਪਰਮਾਰਥ ਕਉ ਪਾ
 ਵਤਾ ਤੇ। ਤੁਮ ਮੁਖ ਕਉ ਉਸ ਜੈ ਸਾ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੇ ਰੇ ਕਤੇ
 ਵਤੇ ਜਾਨ ਤਾ ਤੇ ਅਤੀ ਤੇ ਤੇ ਕੀ ਚਾਨਾ ਰਾਖ ਤਾ ਤੇ। ਪਰ ਮੈ
 ਸਾ ਅਤੀ ਤੇ। ਜੈ ਏ ਤਸ ਕੀ ਰੇਖ ਜੈ ਸਹੀਰ ਸੇ ਪਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਬ
 ਵੀ ਪਰ ਰਾਗੇ ਤੇ। ਅਸਿਖਾ ਅਰਯਗਿਓ ਵੀ ਤਕਾਤਿ

ਆਗ ਕਰਗ। ਅਰਸ ਕਲ ਕਰਤ ਵਸੋਂ ਨਿਰਕਰਤ ਵਰੇ॥ ਅਰਜ ਬਯ
 ਤਿ ਬਾਤ ਰਿਕਾਸ ਗਲ ਤਿ ਆਗ ਕਰੇਂਗਾ ਤ ਬਤੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇਤਿਸ
 ਤਿ ਆਗ ਕਾ ਅਤੰਕਾਰ ਬਢੇਗਾ। ਜੁ ਮੈਨੇ ਯਤਿਸਰ ਬਤਿ ਆਗ ਕੀ
 ਅਧੈ ਤ ਬਮੈ ਤੇ ਕਤਾ ਜੁ ਮੁਝ ਕਉ ਆਪਣਾ ਦਰਸਨ ਫਿ ਪਾ ਕਰਕੈ
 ਦੇਵਤਾ। ਜੁ ਦੇਵ ਰਿਖ ਅਰਗ ਜਾ ਰਿਖ ਜਾਏ ਜੁ ਮੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਰ ਕਾ ਚੇਲ
 ਹੈ॥ ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਯਤਿ ਜੋ ਸਗੀ ਅਤੀਤ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤੁੰਗੀ ਇਨ ਸਾਏ
 ਮੇ ਤੁਝ ਕਉ ਚੇਲਾ ਨੀ ਕਰਤਾ॥ ਇਨ ਅਤੀਤ ਤੁਸੇ ਪ੍ਰਫੁਲ੍ਹ ਕ੍ਰਿਸ
 ਤੇ ਅਤੀਤ ਤੁਏ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਤੰਕਾਰ ਦੇਤ ਕੇ ਮੇਰੇ॥ ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਜੁ ਤੀ ਨੇਗੁ
 ਫੁਤੇ ਅਤੀਤ ਤੇ ਇਸੇਈ ਅਤੀਤ ਤੇ॥ ਤ ਬ ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਤੀ ਨੇਗੁ
 ਤੇ ਸਗੀ ਰਉਤ ਪਤਾ ਹੈ॥ ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਕਉ ਬਿਨਾ ਸਗੀਰ ਦੇਖਾ ਹੈ॥ ਜੁ ਉਸ
 ਕਉ ਅਤੀਤ ਜਾਨਾ ਹੈ॥ ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਜਿਸਨੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨ ਬਿਖੇ
 ਸਗੀਰ ਅਭਿਆਨ ਕਉ ਜਲਾਇ ਆਏ ਵਹੀ ਅਤੀਤ ਤੇ॥ ਪ੍ਰਸ

ਰਕਤਾਵਤੁ ਜੇਜਲਾਏ ਉਸਕੀ ਕਤੂਰਾ ਖਪੜੀ ਤੋਹੀ ਸੇ ਮੁਹਕਉ
 ਦਖਲਾਉ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਤਕਰਜੇ ਅਤੀ ਤਕੋਈ ਨਹੀ। ਸਭਤੀ
 ਰੁਜਨ ਗਿਤ ਸਤਕਾਰਤੇ। ਜੇ ਸਾਕਿ ਸੀ ਕਉ ਰੁਜਨ ਬਿਖੇ ਤੇ ਸੇ
 ਬਿਸੁ ਗਿਤ ਸਤਤੇ ਉਸਕਾ ਚੇਲਾ ਕੈ ਸੇ ਅਤੀ ਤਤੇ ਇਗਾ। ਅਰ
 ਜੇ ਸੀ ਨਿਅਸੀ ਤੇ ਕਤਾ ਤੇ ਮੇ ਸਿਵ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਵਤੁ
 ਭੀ ਗਿਤ ਸਤਤੇ ਕੈ ਸੇ ਅਤੀ ਤਤੇ ਗਾ। ਅਗੇ ਭੀ ਗਿਤ ਸਤਤੇ
 ਤੇ ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਤੇ ਹੈ। ਅਤੀ ਤਨ ਤੇ ਵੇਗਾ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਮੇਰੇ
 ਜਾਣਤਾ ਤੇ ਨੇ ਆਪ ਕਉ ਸਭਤੇ ਉਚਾ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਰਕਤਾ ਮੇ
 ਸੇ ਤੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਗੀਤਾ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਅਬ ਯਹੀ ਉਪਾਉ ਹੈ ਜੁ ਬ
 ਸਤ ਜਲਾਵੈ ਅਗਨ ਗਨ ਤੇ ਵਉ। ਪ੍ਰਸਰਕਤਾ ਬਹੁਤ ਭਲਾ
 ਤੇ। ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਅਰਕਤਾ ਅਬ ਏ ਕਰੁ ਪੀਨਤੀ
 ਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਰਕਤਾ ਇਸ ਕਉ ਭੀ ਜਲਾਇ। ਮੇਰੇ ਓਸ
 ਕਉ ਭੀ ਜਲਾਇਆ ਪ੍ਰਸਰਕਤਾ ਰੇਖ ਬਾਤ ਰਕਤਾ ਤੇ

ਨ

ਜਲਾਇਆ ਪਰਬਸਰਦੇਤ ਅਭਿਮਾਨਕਾ ਪੁਰਿਅਾਤੁਅੰ
 ਤੇ। ਅਗਨਗਨਵਤੀਤੈ ਜੁਇਸਤੇਨਗਨਤੋ। ਮੇਝੇਕਹਾਤਾਂ
 ਤੇਦੇਤਕਉਅਗਨਬਿਖੇਜਲਾਵਉਤੋ। ਜੇਨਗਨਤੋਵੈ। ਪ
 ਰਸਰਕਹਤੈਨਬਤਤਭਲੀਸਮਝੀਤੋ। ਵੇਤਕਉਜਲਾ
 ਇਜੁਨਗਨਤੋਵੈ। ਮੇਝੇਉਠਖੜਾਤੁਅਅਰਲਕੜੀਆ
 ਏਕਠੀਕਗੀ। ਪਾਸਰਕਹਕੁੰਲਕੜੀਥੋੜੀਤੋਅਸਰੀਰਤੇ
 ਰਾਮੋਟਾਤੋਜਲੇਗਨਤੀ। ਰੇਮੂਰਖਜੇਸਰੀਰਕੇਨਾਸਤੇਨਗ
 ਨਤੋਇਤਉਸਰੀਪੜੇਨਾਸਤੋਤੋਂਕਿਉਨਤੀਗਨਤੋਤੋ। ਜੇਤੁ
 ਟਕਉਇਛਾਨਗਨਤੋਵੈਕੀਤੋਤਉਗਿਤੁਤੁਅਗਤਿਅਗ
 ਨਕਗਜਤਾਗਿਤੁਤੁਅਗਤਿਅਗਨਤੀਤਤਾਆਪਹੀਆ
 ਪਤੋ। ਉਨਨਗਨੇਸੈਏਕਮੇਤੋ। ਜਦੇਤਦਿਸੁਮਾਨਕਉਤੋਨੇ
 ਅਗਨਬਿਖੇਜਲਾਇਆਅਚਾਤਨਾਲੇਕਪਲੇਕਕਟਿ
 ਆਮਨਤੇਨਾਸਨਰਈਤਉਜਲਵੇਤੇਕਿਆਪੋਜਨਸਿਧ

१३
 ਰਾਮਾਨਾਨਾਨਵੀਤੈਜੁਸਗੀਰਤੈਲੋਕਪਲੋਕਤੇਛੁਟੇ। ਅ
 ਬਕਥਾਪੁਤਕੀਸੁਹਾ। ਇਨਬਾਤਤੁਕੇਕਤੇਛੁਟੇਪ੍ਰਯੋਗਨਮੇਗਯ
 ਤਿਤੈਜੁਅਪਨੇਸਰੂਪਕਉਜਾਏਹਿ। ਕਿਸੰਕਾਗਨਤੇਜਬਯ
 ਤਿਦੇਨਾਸਗਾਇਆਬਹੁਤਾਬਨੀਅਵਤਾ। ਅਨਖਦੇ
 ਤਕਉਦਲੰਭਜਾਹੁਕਹਿਭਜਨਨਾਗਾਇਹੁਕਾਕਹਾ। ਅਰਜੈਪ੍ਰ
 ਫੈਕਿਭਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਕਉਨਸਾਏ। ਤਉਯਹੀਤੈਜੋਗੋ
 ਬਿੰਦਵਿਛੋਕਅਉਰਕੋਉਨਤੀ। ਅਰਜਿਸਕਉਸਾਚਪ
 ਤੀਤਕਰਗੋਬਿੰਦਸੋਪੀਤਏ। ਇਸਨਾਨਅਰਤਰਪਹੁਅਰਨਿ
 ਤਸਚੇਕਰਭਜਨਤੈਜੁਸਰਬਵਤੀਏ। ਜੋਤੇਗਾਪ੍ਰਯੋਗਨਗਨਤੈਨ
 ਕਾਏਤਉਸੁਖਮਤਿਕਾਰਕਾਤੀਆਗਕਰਾ। ਅਜਾਹੁਨਮੇਨਕੋਈ
 ਮੇਗਯੈ। ਮਰਨਾਅਯਨਮਲੇਹਾਸੁਖਮਤਿਕਾਰਤੇਏ। ਅਰਜੈਪ੍ਰ
 ਫੈਸੁਖਮਤਿਕਾਰਕਿਅਹੈਤਉਜਾਹੁਜੋਗੋਬਿੰਦਤੇਕਹੁਅਉਰ

ਭਿੰਨ ਭਾਨ ਦੁਆਰਾ ਚਾਤੀ ਐ ਜੁ ਤੁਰ ਰਮ ਅਰ ਪੀਤ ਸਗੀ ਰਕੀ ਤਿਆ
 ਗਕਰ ਗੋ ਬਿੰਦ ਸੋ ਮਿਲ ਰਹਾ ਐ ਤੇ ਕਤਾ ਕਥਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਸ
 ਰਕਤਾ ਕਥਾ ਪੂਰੀ ਸੋ ਤੁਹ ਕਉ ਵਿਅਕਤ ਜਨ ਗਏ ਤੇ ॥ ਆ
 ਪਸਰੀ ਰਕੇ ਰੁਰ ਮਾ ਬਿਖੇ ਬਿਧਿ ਪਏ ॥ ਅਰ ਚਤੁਰੇ ਜੁ ਕਥਾ ਪੂਰੀ ਸੁ
 ਦਰ ਰਿਸਾਂਤ ਤੇ ਵੇ ਸੋ ਨੀ ਤੇ ਨੇ ਕੀ ॥ ਅਰ ਜੇ ਰੁਰ ਮਾ ਕਾਤਿ ਆ
 ਗਕਰੇ ਤਉ ਤੁਹੀ ਪੂਰਤ ਵੇ ॥ ਐ ਤੇ ਕਤਾ ਜਾਂਤੇ ਰੁਰ ਮਾ ਨਿਵਰਤ
 ਤੇ ਇਸੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਸਰਨ ਦੀ ਉਵੇ ਤੇ ਜੁ ਅਤੀ ਤੇ ॥ ਤਉ ਨਿਰਬ
 ਪੁਪਦ ਤੁਹ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵੇ ॥ ਤਬ ਐ ਤੇ ਕਤਾ ਕਿਉ ਚੀਲਕ
 ਰਤੇ ਤੇ ਕਥੁ ਕਤੇ ਸੁਕਰਤਾ ਤੇ ॥ ਪ੍ਰਸਰਕਰਾ ਐ ਅਤੀ ਤਨ ਦੀ ਅ
 ਰ ਕਬੀਰੰ ਰਕਮੰ ਰਲ ਨੀ ਲੀ ਆ ॥ ਅਰ ਸੀਨਿ ਆਸੀਨ
 ਬੋਗਾ ॥ ਐ ਤੇ ਕਤਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਅਰ ਕਤਾਂ ਜਾਵੇ ॥ ਪ੍ਰਸ

ਕਲ

ਰਕਤ ਕਰਕਰ ਕਰਨੁ ਨੀ ਅਰ ਅਤੀਤ ਤੋ। ਮੈ ਕੈ ਕਰਤੁ ਮ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਅਤੀਤ ਕਰਤੁ ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤੁ ਜੈ ਸੀਸ ਅਰਦਾ १੫
 ਵੀਤੇ ਗੀ ਮੁਰਤਾ ਤੋ ਤਉ ਬਹੁ ਕਉ ਪਤ ਅਵੇ ਗੀ। ਅਰਮ
 ਵਰੀ ਨੀ ਜਾਨਤਾ ਤੁਝੇ ਸਿਖਾਵੈ। ਨਾਖ ਅਰ ਕੇਸ ਸਦਾ
 ਬਚਤੇ ਤੋ। ਅਰਮੈ ਕਰਨੁ ਨੀ ਜਾਣਤਾ। ਮੈ ਕੈ ਕਰਤੁ ਮੁਖ
 ਕਉ ਜੋਗੈ ਤੁਨਖ ਅਰ ਕੇਸ ਨਕਟਾਵੈ ਗਾ ਪ੍ਰਸਰ ਕਰ
 ਤੁਕਿ ਅਕਰਤਿ ਯਤਿ ਆਪ ਜੋ ਅਪ ਪ੍ਰਤਾਤੈ ਤੈ। ਮੈ ਕੈ
 ਕਰਤੈ ਤੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤੈ ਮਤ ਅਰ ਅਤੀਤ ਤੋ। ਮੈ ਕੈ
 ਕਰਤੁ ਅਚਰ ਜੈ। ਅਤੀਤ ਤੋ ਤੈ ਤਉ ਕਰਤੇ ਨੀ। ਅ
 ਰਕਤ ਤੋ ਅਤੀਤ ਤੋ ਤੈ ਕਿ ਅਕਰੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤੈ ਅ
 ਤੀਤ ਤੋ ਗਤ ਉਤ ਕਰਤੈ ਅਨ ਬਿਖੇ ਉਪ ਜੋਗਾ ਪ੍ਰਮੇ
 ਨੇ ਸਰ ਕਰਤਿ ਆਗੀ ਕਿ ਅਤੈ। ਮੁਖ ਪਰਣੀ ਸੁਰ ਕਿਰ

ਪਾਕਰੇਗਾ। ਅਰਪਰਮਸਾਂਤਰੇਵੇਗਾ। ਜੇਤੁਕਉਚਾ
ਤਨਾਇਨਤੁਪਦਵੀਉਕੀਏ। ਜੇਜਗਤਇਥੇਜੇਸੁਪ
ਨਸਮਾਨਤੈਮੁਣਕਉਬਰਾਕਉਅਤੀਤਤੈ। ਮੇਝੇਕਹਾ
ਨਬਾਤੈਤੈਅਚਾਤੈ। ਯਹੀਚਾਹਤਤੈਜੁਅਪਨੇਸਰੂਪਕਉ
ਪਾਵੈ। ਪ੍ਰਸਰਕਹਾਤੁੰਮੁਲਗਿਆਨਕਉਖੋਜਨਤੀਸ
ਕਤਾ। ਪ੍ਰਤੁਕੀਨਿਆਈਪਾਂਚਵਰਖਕਾਉਜੁਪਾਵੁਏ
ਸਰੂਪਕਾਕਾਮਨਿਰਮਲਤੁਕਾਤੈ। ਮੇਪੀਡਿਤਨਤੀਤੈਜੁ
ਤੁਣਕੈਮੁਲਕੀਬਿਰਥਾਸਮਝਾਵੈ। ਪਰਬਿਰਥਾਯਹਿ
ਤੈਜੁਤੁਤੀਤੈਨਾਅਉਰਕਉ। ਮੇਝੇਅਕਹਾਮੁਣਕਉਬ੍ਰਹ
ਮਚਰਜਵੇਤੈ। ਜੇਬ੍ਰਹਮਚਾਹੀਤੈਵੈ। ਪ੍ਰਸਰਕਹਾਬ੍ਰਹ
ਮਚਾਹੀਕਾਮੁਰਖਕਹੁਜੇਬ੍ਰਹਮਚਾਹੀਕਿਸਕਉਕਤਤੈ

95
 ਤੈਸਾ ਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਰਧੰਤੀ ਤੇ ਆਇਕ ਰਿਬ ਸਤ ਪਤਿ ਹੋ॥
 ਮੇਰੇ ਕਹਾਤੁ ਮ ਕਹੇ ਜੁ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ^{ਤੇ} ਛੁਟੇ ਤੋ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹੀ ਕਿ
 ਸ ਕਉ ਕਹਤੇ ਤੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਵਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹੀ ਤੈ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕ
 ਕਉ ਜਾਣੇ॥ ਇਸ ਤੇ ਦਿਤੇ ਕ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਨਹੀ ਭਰਮ ਹੈ॥ ਕਾ
 ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਉ ਤਿਸ ਬਿਖੇ ਚਾਹ ਕਿ ਆਉ॥ ਮੇਰੇ ਰੂ ਕਮੀ
 ਰਲ ਨਹੀ ਗਾਖਤਾ ਜੁ ਤੁਝੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹੀ ਕਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਕਹੁ
 ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ॥ ਆਪ
 ਆਪੀ ਤੋ ਕਿਸ ਕਉ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਕਥਾ ਤਸਤੁ
 ਮਲਕੀ ਕਹੇ ਜੁ ਕਹੈ ਸੇ ਬਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਵਹੀ ਤਸਤੁ ਮਲਕੀ
 ਜੁ ਆਪੀ ਆਪਿ ਨਹਾਇ ਦੁਤੈ॥ ਅਉਗ ਨਹੀ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੁਣ
 ਕਉ ਤੁਝੇ ਤਉ ਉਪਜਿ ਆਉ॥ ਜੋ ਇਸੀ ਢਿਨ ਮੁਣ ਕਉ ਰਸਮ
 ਕਰੇ ਤਉ ਕਿ ਆਖਹੀ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਤੁਝੇ ਕ ਕਿ ਆਉ॥ ਮੇਰੇ ਸਾ

ਰੇਜਗਤਕਉਨਸਕੀਆਏ। ਅਰਸਕਤਗਾਖਤਤੋਸਰਬਕਉ
 ਜਲਾਵੈ। ਮੇਰੇਕਹਾਅਬਜੇਪ੍ਰਸਨਪ੍ਰਛੇਗਾਸੋਦੀਨਤਾਕਰ
 ਪ੍ਰਛੇਗਾ। ਪ੍ਰਸਰਕਹਾਕਪਟੀਉਕੀਨਿਆਈਭੈਮਤਕਰੇ।
 ਐਸਾਤਉਕਰਜੁਜੀਵਤ੍ਰਾਬ੍ਰਹਮਦੇਨਹੁਕਾਤਿਆਗਤੋਇ
 ਮੇਰੇਕਹਾਜੁਏਤਕਾਮਮੁਫੁਸੋਤੋਸਕੇਤਉਕਰਤਾਹੈ। ਪ੍ਰਸਰਕ
 ਤਤੁਫੁਸੇਨਹੀਤੋਤਾਤੁਫੁਸੇਵਿਰੇਕਉਨਏਜੋਉਸਤੇਤੋਵੈ।
 ਮੇਰੇਕਹਾਜੋਨਤਪਦਧਰਮਾਨਗਾਖੇਤੇਤਉਕੇਸੇਤਿਆਗੈ।
 ਅਰਜੇਕਛੁਤੋਹੀਨਹੀਤਉਆਪਤੇਆਪਤਿਆਗਤੋਪ੍ਰ
 ਸਰਕਹਾਦੇਨਹੁਤੇਗੀਅਵਿਦਿਆਤੇਉਪਜੇਤੈ। ਜਬਅ
 ਪਨੇਸਰੂਪਕਉਪਛਾਏਤਉਨਾਸਤੋਹਿ। ਮੇਰੇਕਹਾਜਉਅ
 ਪਨੀਅਵਿਦਿਆਤੇਉਪਜੇਤੋਤਉਮਫੁਕਉਕਿਆਪਾ
 ਟੈ। ਪ੍ਰਸਰਕਹਾਯਹੀਘਾਟਾਤੈਜੋਅੰਧੇਹੀਨਿਸਬਿਖੇਰਜ

੨

ਪਾਉ ਸੋ ਪਿਲਦੈ ਅਰਸਰੁ ਜਨੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਅਵਿਟਿ ਆਕਰ
 ਮੇਰ ਜ ਕਉ ਸਰਪ ਜਾਨਿ ਆਤਉ ਮੁਝ ਕਉ ਕਛੁ ਦੁਖ ਤਉ ਪੁ
 ਤੁਰਿ ਆ ॥ ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤਾ ਯਹੀ ਦੁਖ ਤੈ ਜੁ ਤੈ ਜਨਾ ਜੁ ਮੁਝ ਕ
 ਉ ਸਰਪ ਕਾਟਾ ॥ ਐਸੇ ਹੀ ਤੈ ਆਪ ਅਰਜੀ ਵਾ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕ
 ਤਤਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਰੇ ਕਰੇ ਤੇ ਜਾਈ ਤਾ ਜੇ ਕਛੁ ਤਿ ਆ ਕਰੇ
 ਕਛੁ ਤੇ ਵੈ ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਮ ਸੰਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਆਜੁ ਕਛੁ ਉ
 ਪਾਵ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਤਬ ਤੁਮ ਕਰਤਾ ਅਪੁੰਤੀ ਆਪਰੈ ॥ ਅਬ
 ਕਰੇ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਕਛੁ ਕਰ ਜ ਕਛੁ ਤੇ ਵੈ ॥ ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤਾ ਯਹੀ ਕਰ ਜੁ
 ਨੈ ਅਗਨ ਤੁੰ ਅਗਨ ਜੀ ਵਾ ਅਗਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੀ
 ਵਰੇ ਕੇ ਠੰਕਾ ਗਬਿ ਬੇਬੀ ਪਤ ਕੈ ਸੇ ਕਰੇ ਜੁ ਜੀ ਵਨ ਠੀ ॥ ਪ੍ਰਸਰ
 ਕਰਤਾ ਜੀ ਵ ਕਾਰੂ ਪਾਕਿ ਆਤੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੀ ਵ ਕਾਰੂ ਪ ਮੇਨੇ ਨ
 ਠੀ ਦੇਖਾ ॥ ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤਾ ਜੀ ਵ ਕਾਰੂ ਪ ਨ ਠੀ ਦੇਖਾ ਤਉ ਉਸ

੨੦
 ਭੀ

ਕਤੈਨੇ ਨਾਮ ਕੈ ਸੇਰਾ ਖਾਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਮੁਖ ਕਰਕਤਤੈ। ਪ੍ਰਾਸ
 ਰਕਤਾ ਜਿਸ ਤੇ ਤੈਨੇ ਸੁਣਾਹੈ ਉਸ ਤੇ ਧੁੰਢਾ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਉਸਭੀ
 ਸੁਣਕਰਕਤਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾ ਸੁਰ ਸੁਣਕਰਕਤਤੈ ਪਰਮੂਲਕਉ
 ਨਤੀ ਜਾਹੁਤੇ। ਅਰਤੁਣਕਉ ਇਛਾ ਦੇਖੇ ਕੀਤੈ ਤਉ ਅਤੀਤਤੈ। ਮੇ
 ਰੇ ਕਰਤਾ ਮੁਖਕਉ ਉਚਾਸਉ ਪਾਜਿ ਮਾਹੈ ਚਾਤਤੈ ਜੁਉ ਚਾਸੀਤ
 ਵੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾ ਜਿਨ ਅਰਤੁ ਬਨਤੁ ਬਿਖੇ ਬਹੁਤ ਠਿਰਤੇ।
 ਤੁਭੀ ਉਨਕੀ ਪੰਕਤ ਬਿਖੇ ਪਵੇ ਸਕਗਾ ਨੇਕ ਪਟੀ ਮਨਕਉ ਮਾਇ
 ਆ ਅਗਿ ਪੁਰਖ ਤੇਉ ਚਾਸਕਗਾ। ਅਰਲੇ ਕਹੁਨੇ ਜੁਇਸਤੀ ਅ
 ਰਪੁਤ ਅਗਿ ਗਿਤ ਅਗਿ ਗਿਤ ਸਤ ਸਮਝਾਤੈ ਸੋਝੁਠ ਸਮਝਾਤੈ।
 ਗਿਤ ਸਗੀਰਕਉ ਕਹਤਤੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਅਤੀਤ ਕਾਰ ਸਗੀਰਕੇ ਮੇਥੀਧ
 ਤੇ ਸੋਈ ਗਿਤ ਸਤਤੈ। ਅਰ ਅਤੀਤ ਵਤੀਤੈ ਜੁਭਗਵਾਨ ਬਿਨ
 ਅਉਰਕਉ ਨ ਜਾਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜਿਨ ਅਰਤੁ ਬਨਤੁ ਬਿਖੇ ਬਹੁਤ ਠਿਰਤੇ।

ਕੀਆਇਖੈਤੈਸੋਮੇਹਦੁਨੈਤੇਪਰਸੀਨਤਨਤੀਗਾਖਤਾਅ
 ਰਜੋਨਾਮਰੂਪਕਾਨਿਦੁਰਤੁਰੁਇਆਤਬਜੀਦਨਅਰਮਰਨਾ
 ਭਰਮਤੋਜਾਤਾਏ। ਵਿਉਜੁਨਾਮਰੂਪਸੁਪਕਾਸਨਤੀਏ। ਤੁਝਤੇ
 ਪ੍ਰਕਾਸਗਾਖਤੈਤੈ। ਤਾਂਤੇਤਿਸਬਿਖੇਮਗਨਤੋਜੁਯੀਤੀਕਾਰ
 ਓਗਸੀਮੇਰਾਦਤਾਏ। ਸੀਤਯੀਉਪਦੇਸਕਰਤੇਤੈਨਾਮਰੂਪਕ
 ਤਿਆਗਕਰਅਨੁਆਦਿਅੰਤਨਾਗਾਇਪੁਕਉਦੇਖਾ। ਜੁਕਾ
 ਮਅਰਕੋਧਅਗਇਦੀਆਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਕੀਆਤੋਤੇਤੀ
 ਜਬਨਾਮਰੂਪਕਾਤੈਨੇਤਿਆਗਕੀਆਯੀਸਰੀਕਾਮਤੇਰ
 ਤਿਜਾਤੀਏ। ਤੇਮੇਤੇਗੁਰਜਬਤਤੋਪਤਿਪ੍ਰਗਟਕਰੋਏ। ਕਤਜੁਨ
 ਤੁਪ੍ਰਾਸਰਅਰਨਮੇਮੇਤੇਏਕਨਾਗਾਇਪੁਤੀਏ। ਪਰਅਤੀਤਤੋ
 ਮੇਤੇਕਤਾਤੁਮਐਸਾਕਛਕਤੋਤੇਤਿਸਬਿਖੇਅਤੀਤਅਰ
 ਗਿਤਸਤਦੇਨੇਨਤੀ। ਅਰਬੁਕਕਤੋਤੇਜੁਅਤੀਤਤੋ। ਪ੍ਰ

ਸਰਕਾਯਾ ਭੀ ਅਤੀ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਜੋਗ ਬਿਦੇ ਅਭਿਰਕੇ ਉਨੀ। ਜ
 ਬਤੈ ਨੇ ਮੇਸੇ ਜਾਨਤ ਬਕਤ ਅਤੀ ਤ ਅਰਕਾਤਾ ਗਿਰਸਤਾ। ਮੇਰੇ ਕਰ
 ਜ ਬਮੇ ਮੁਲ ਆਪੀ ਕਛੁ ਨੀ। ਤਉ ਕਿ ਅਤੈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ
 ਤੀਤ ਨੀ ਤੇ ਤਉ ਕਾਲ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਗਾ। ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਮੁੜ ਕਉ ਕਾਲ
 ਕਭੈ ਨੀ ਗਤਾ ਜਾਨਤੈ ਜੁ ਸਰਬ ਨਾਗਾਇ ਹੁਤੈ। ਜ ਬਨਾ ਮਰੂਪ ਮੇ
 ਰੇ ਅਨ ਤੇ ਨਾ ਸਤੁ ਏਤ ਉਕਾਲ ਭੀ ਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਤੈ ਕਰਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ
 ਕਰਤੈ ਪੂਰਾ ਅਰਪੂਰ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੁ ਕਰਗਾ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਅਤੀ
 ਤੋਂ ਤੈ ਅਪਨ ਭੇਖ ਮੁੜ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਈ ਜੀਏ। ਪ੍ਰਾਸਰ
 ਕਰਾ ਅਤੀ ਤੋਂ ਭੇਖ ਨੀ। ਜੋ ਕੋਈ ਭੇਖ ਤੇ ਅਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਅਤੀ
 ਤੈ। ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਕਥਾ ਪੂਰੀ ਕਰਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਾ ਤੁੜ ਕਉ ਨਿਸ
 ਚੈ ਨੀ ਤੁੜ ਕਉ ਭਸਮ ਕਰਾ ਜੋਗੇ। ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਮੇਰੇ ਉਨੀ
 ਈ ਸੁਰਤੈ। ਕਿ ਅਈ ਸੂਰ ਕਉ ਜ ਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਾ ਕਿਸਕੀ

ਸਕਰੁ ਤੇਜੁ ਟੀਸੁ ਰਕ ਉਜਲਾਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰ ਤਉ ਕਥਾ ਧੂਰੀ ਕਰੇ
 ॥ ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤਾ ਧੂਰ ਕੇ ਅਸੂ ਮਥਿ ਬੇਤੀ ਨ ਸੀਤ ਅਪਤ ਕਾਮ ਅ
 ਪਤ ਕਾਮ ਕਰੀਏ ਅਚਾਤ ਆਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ
 ਨੁ ਅਚਾਤ ਬੇਤ ਉਕ ਉਨ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਕਰਿ ਰਾਜ ਪੁਰ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਏ ॥
 ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤਾ ਐਸੇ ਮਤ ਕਰਤਾ ॥ ਸੀਤ ਤੁਕ ਉਰਾ ਜਪੁ ਰਸੈ ਕਛੁ ਪ੍ਰੇਮ
 ਨ ਨ ਥਾ ॥ ਇਸੀ ਬਾਤ ਪਰ ਤੁਕ ਉਏ ਕ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ਤੇ ॥ ਜ
 ਕੁ ਰਗ ਥਤ ਪਸਿ ਆਇ ਚੁਕੀ ਜੁਗਾ ਜਾਵੇ ਵਤਿ ਉਕਾ ਤੈ ਕਰ
 ਏ ਲਾਗਾ ॥ ਜਬ ਤੀਨ ਮਾਸ ਤਪ ਕਰੇ ਤੇ ਬੀਤੇ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਦਰ
 ਸਨ ਦੀਆ ॥ ਤਬ ਜਕੁ ਰਗ ਥ ਇੰਦ੍ਰ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਤ ਸਾ ॥ ਅ
 ਰਪੁ ਛਾਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਤੁਕ ਉਏ ਤੈ ॥ ਅਰਸੁ ਭੁਪਗੰਦਿ ਆਲਤੁ
 ਆਤੈ ਕਿ ਆਵੇ ਵੈਂਗਾ ॥ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਨ ਮਿਤ ਤੈ ਨ
 ਐਸੀ ਕਰਤ ਨੁ ਪਸਿ ਆ ਕਰੀ ਤੈ ॥ ਜਬ ਆਇ ਆਤੈ ਤਬ

ਮ

ਪ੍ਰਛਤਾਏਂ ਤੁੰ ਕਉਨ ਤੈ। ਜੁ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇ ਇਸੁ ਦੇਵੈ। ਜੜ੍ਹਰ
 ਥਕਤਾ ਤੁਕਉ ਅਪਨੀ ਸਕਤ ਦੇਨ ਕੀ ਤੈ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਅ
 ਉਰਤੇ ਦਿਲਾਤਾ ਤੈ। ਇਛਾ ਕਰਾ ਮੁਝ ਮੇ ਸਕਤ ਨਹੀ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ
 ਪਾਤਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗਾ। ਜੋ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇ ਇਹੀ ਸੇ ਦੇਵੈਗਾ।
 ਤਬ ਜੜ੍ਹਰ ਥਕਤਾ ਮੇਰਾ ਤੁਝ ਤਕ ਪ੍ਰੇਜਨ ਨਹਤਾ। ਅਬ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਤਪਸਿ ਆਕਰੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਸੁਮੇਰ ਕੀ ਗੁਠ ਬਿ
 ਖੇਜਾਇ ਕਾਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਤਪਸਿ ਆਲਾਗ ਕਰੇਨੇ। ਜਬ
 ਚਾਹਮਾ ਸਬੀ ਤੇ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਵਰਸਨ ਦੀ ਆਮਰ ਕਤ
 ਤੇ ਪੁਰਤੁੰ ਧੀਨ ਤੈ। ਮੇਰੇ ਨ ਮਿਤ ਤੈ ਨੇ ਕਰਨ ਤਪਸਿ ਆਕਰੀ
 ਤੈ। ਮੇਰੇ ਤੁਝ ਪਰ ਦਿ ਆਲਤੁ ਆਤੈ ਕਛੁ ਮਾਂਗਾ। ਜੜ੍ਹਰ
 ਥਕਤਾ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਰੰਗ ਕਮੰ ਰਲ ਵਿਝੇ ਕਾ ਅਉਰ ਕਛੁ
 ਦੇਖਤਾ ਨਹੀ। ਕਹਾਂ ਤੇ ਦੇਵੈਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਜਰਾ ਤੈ ਅਰ

ਮੇਕਤੋਤੋਸੇਤੀਤੋਇਪਰਦਾਤਾਸਹਬਕਾਬਿਸੁਤੋਮਾਨਕੀ॥
 ਜਤੁਰਰਥਕਤਾਤੁਲਸੇਮੇਰਾਧੋਜਨਨਰਹਾ॥ ਬਿਸੁਤੀਸੇ
 ਮਾਗੋਗਾ॥ ਬਹੁਤਬਹੁਤਮਾਕਤਾਦਰਸਨਮੇਰਨਿਛਲਨਤੀਕ
 ਛੁਮਾਗਾ॥ ਜਤੁਰਰਥਕਤਾਕਤੋਜੁਬਿਸੁਕਉਦੇਖੋ॥ ਜਬ
 ਉਸਕਉਦੇਖੋਗਾਜੇਇਛੁਤੋਇਗੀਉਮੀਸੇਮਾਗੋਗਾ॥
 ਤਬਬਹੁਤਮਾਮੰਤਉਪਦੇਸਕੀਆਅਹਬਦਕਾਸੁਮਬਿ
 ਥੇਜਾਤਅਗਇਤਮੰਤਕਉਪੜਾ॥ ਬਿਸੁਕਾਦਰਸਨਤੋਵੈ
 ਗਾ॥ ਬਹੁਤਜਤੁਰਰਥਬਦ੍ਰੁਸੁਮਬਿਥੇਗਯਾ॥ ਅਰਥ
 ਟਮਾਸਤਪਸਿਮਾਕਰੀ॥ ਤਬਬਿਸੁਚਚਰਚੁਜਗੁੰਡ
 ਅਹੁਤਦਰਸਨਦੀਆ॥ ਅਰਜਤੁਰਰਥਕਉਦੇਖਕ
 ਰਿਬਹੁਤਤਸਾ॥ ਜਤੁਰਰਥਉਠਕਰਿਰੰਤਉਤਕਰੀ॥ ਅ
 ਰਪੁਜਾਵੇਦੇਤਕਕਰੀ॥ ਤਬਬਿਸੁਕਤਾਕਛੁਮਾਗਾ॥ ਜ

੨੦

ਕਾ

ਰਹਰਥਕਤਾਮਾਗੋਗਾਤਬਕਤਤੇਦੇਵੈਗਾਬਿਸੁਕਤਾਆਪਸੇ
 ਦੇਵੈਗਾ। ਅਉਰਕੋਉਨੀਆਪਤੀਆਪਤੀ। ਜੜਹਰਥ
 ਕਤਾਇੰਦ੍ਰਅਰਥੁਤਮਾਕਉਤਉਯਤਿਸਕਤਿਨਤੀਤੁਤਕਉ
 ਕਿਉਕਰਿਓ। ਬਿਸੁਕਤਾਵਤੁਆਪਨੇਸਰੂਪਕਾਗਿਆਨ
 ਨਗਾਖਤੇਅਰਆਪਕਉਨਤੀਜਾਨਤੇ। ਅਰਮੇਜਨਤਾਤੋ।
 ਤਾਂਤੇਆਪਆਪਤੀਤੋ। ਅਤੁਬਿਬੇਦੁਇਐਤਨਤੀ। ਅਰਿ
 ਵਿਸਕਉਪਕਾਸਮੇਗਤੋ। ਜੜਹਰਥਕਤਾਮੇਗਤੁਤੁਮੇਕਿ
 ਆਖੇਜਨਤੋ। ਮੇਨੇਗੀਆਪਨਾਸਰੂਪਜਾਨਤੋ। ਜੁਮੇਤੀਤੋ
 । ਜਤਾਂਤੇਆਇਆਤੋਤਾਂਜਾਹੀ। ਬਿਸੁਕਤਾਜੁਜਾਨਤਾ
 ਥਾਤਉਏਤੀਤਪਸਿਆਅਰਕਸੁਤੈਨੇਕਿਉਕੀਆ। ਤਬ
 ਜੜਹਰਥਕਤਾਤੁਆਰੇਟਾਤਕੀਪ੍ਰੀਖਿਆਕਰਤਾਥਾਪ
 ਰਦੇਖਿਆਜੁਏਕੀਪ੍ਰਮਾਤਮਾਤੋਨਕੋਈਕਿਪ੍ਰੀਕਉਦੇਤਾ

ਤੇ ਅਰਨ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਤੇ ਤੇ। ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਜ ਬ ਸੰ ਤ ਤੁ ਕ ਉ ੨੧
 ਰਾਤ ਨਾਈ ਸੁਰ ਕੀ ਜੋ ਠਾ ਕੁਰਤੀ ਨ ਤੁ ਲੋ ਕਾ ਕਾ ਤੇ ਨ ਹੀ ਤ ਉ ਗ ਜਾ
 ਕੇ ਪੁ ਤ ਸੋ ਕਿ ਆ ਜ ਨ ਤੇ। ਮੇ ਤੇ ਕ ਹਾ ਕ ਤੇ ਵ ਤੁ ਸੰ ਤ ਕਿ ਉ ਕ ੫
 ਰਿ ਗ ਏ। ਪ੍ਰਾ ਸ ਰ ਕ ਹਾ ਅ ਪ ਤ ਕਾ ਮ ਵ ਤੁ ਸੰ ਤ ਅ ਪ ਨੇ ਸ ਰੁ ਪ
 ਪ ਤਿ ਆ ਏ ਬੋ। ਮੇ ਤੇ ਕ ਹਾ ਸ ਰੁ ਪ ਤ ਉ ਏ ਕ ਤੇ। ਏ ਕ ਤਾ ਬਿ
 ਥੇ ਆ ਵ ਦੁ ਜਾ ਜਾ ਕੈ ਸੇ ਤੇ ਤਾ ਤੇ। ਪ੍ਰਾ ਸ ਰ ਕ ਹਾ ਇ ਸ ਪ੍ਰ ਸ ਨ
 ਪ ਰ ਏ ਕ ਕ ਥਾ ਸ ਵ ਦੁ ਕ ਗ। ਅ ਰ ਨਿ ਸ ਰੇ ਕ ਰ ਜੁ ਆ ਵ ਦੁ
 ਭੀ ਸ ਰੁ ਪ ਭਿ ਥੇ ਤੇ। **ਕ ਥਾ ਵਾਂ ਮ ਏ ਵ ਕੀ।** ਏ ਕ ਸ ਮੇ ਵਾਂ ਮ
 ਏ ਵ ਤ ਪ ਮਿ ਆ ਕੇ ਨ ਮਿ ਤ ਬ ਦੁ ਕਾ ਸ ਮ ਬਿ ਥੇ ਆ ਜਾ। ਏ ਕ
 ਤਾ ਬਿ ਥੇ ਤੰ ਰੁ ਅ ਰ ਏ ਕ ਹਾ ਬਿ ਥੇ ਕ ਮੰ ਰੁ ਲ ਥਾ। ਮੇ ਤ ਸਾ
 ਅ ਰ ਪ੍ਰ ਛਾ ਕਿ ਤੇ ਰੁ ਪ ਮੇ ਰੇ ਤੁ ਕ ਉ ਕਿ ਸੀ ਸੇ ਅ ਰ ਕਿ ਸੀ ਤੁ ਸੇ ਵੇ
 ਰ ਨ ਹੀ ਤੰ ਰੁ ਹਾ ਬ ਲੇ ਏ ਸੇ ਕਿ ਪ੍ਰੇ ਜ ਨ ਤੇ। ਵਾਂ ਮ ਏ ਵ ਕੀ ਮੇ ਰ ਤੁ ਤੀ ੩

ਵੇਰੀਐਂ। ਮੇਸਰ ਬਸਿਵਰੁਪ ਦੇਖਤਾਤੋ। ਮਰ ਬਯਤਿਜੋ ਆਪਤਿ
ਆਪਤੋ। ਮਰਤੁ ਕਤਾਤੋ ਜੁਕਛੁ ਕਰੇਤਉ ਸਿਵਰੁਪ ਤੋਵੈ। ਤਾ ਤੇ
ਤੁਣ ਕਉ ਰੰਗ ਦੇਣਾ ਜੋਗਤੋ। ਬਹੁ ਕੁ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਕਮੰ ਰਲ ਕਾਏਕ
ਉਲੀਆਏ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾਗੋ ਬਿਦਿ ਤੇ ਕਤਾ ਮਨ ਪਰਤੈ ਤਿ
ਸਕਉ ਧੋਤਾਤੋ। ਬਹੁ ਕੁ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁਕਤਾਤੈ ਸਰ ਬਸਿਵਤੈ ਤ
ਉ ਸਿਵ ਕਉ ਧੋਤਾਤੈ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਕਰਤਾ ਸਰ ਬਕਰ ਮੋਕਾ
ਸਿਵਤੈ ਜੁ ਮੇਸੇ ਕਤਾਤਉ ਕਿਆ ਪਟਤਾਤੈ। ਬਹੁ ਕੁ ਮੇਨੇ ਕਤਾ
ਕਤਾਤੇ ਆਯਾਤੈ ਮਰ ਕਤਾ ਜਾਤਿਗਾ। ਬਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਨ ਕਹੀਸੇ
ਆਇਆ ਤੈਨ ਜਾਵੈਗਾ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਮੇਨੇ ਦੇਖਾਤੈ ਜੁਤੁਆ
ਇਆਤੈ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਸਿਵ ਦੇ ਕਹੈ ਕਿਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਰੁ
ਆਮੇ। ਬਹੁ ਕੁ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਸਿਵਤੈ ਤਉ ਆਵਦੁ ਮਰਤਪ
ਸਿ ਆਤੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨਤੈ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਜੁ ਸਿਵਤੈ ਤਉ ਮ।

ਵਹਾ ਅਰਤੁ ਪਸਿ ਆ ਕਰੀ ਭੀ ਸਿ ਵਹੈ ਵਹੈ ਤਨੀ ਯਾਹਿ
 ਮਹੀ ਪੰਚ ਰੂਤ ਕਹੈ ਤਉ ਦੇਖਹੁ ਪੰਚ ਰੂਤ ਕਹਾਂ ਗਏ। ਅਰਕਤ
 ਆਏ। ਜਿਉ ਤੈ ਤਉ ਹੀ ਹੈ। ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰਜੁ ਆ ਵਹਾ
 ਜਾ ਵਹਾ ਭੀ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰਸੁ ਦੁਭਿਨ ਤੀਨ ਸੰਤਹੁ ਮਹਿ ਏਕ
 ਮੇਥਾ। ਦੁਸਰਾ ਅਵਤਾਰੁ ਦਤਤ ਤੇਰੀ ਸਗਵਾਂ ਮਦੇਵਾ। ਧੂਤ ਕੇ
 ਨਿਕਟਿ ਗਏ। ਉਲਾਹੇ ਖਾਜੁ ਸੰਤ ਆਏ ਹੈ। ਦੇਖ ਕਰ ਅ
 ਗੈ ਦਉ ਕਰ ਅਇਆ ਅਰਮਿਲੇ। ਮੇਨੇ ਕਹਹੈ ਧੂਤ ਤੈਨੇ
 ਜਾਨੈ ਜੁ ਯਾਹਿ ਸੰਤ ਹੋਤ ਉਤਮ ਤੇ ਸੰਤ ਨੀ ਜੁ ਸੰਤ ਹੋਤ ਤਉ
 ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਮਾਗਤੇ। ਧੂਤ ਕਹਾਤੁ ਮਸਮੈ ਤੁਮ ਕੋ ਸੰਤ
 ਕਹਤੈ ਤੈ। ਤਬ ਧੂਤ ਕਹਾਤੁ ਮਸਮੈ ਤਉ ਸੁਘਰ ਅਰ ਸੁਰਖ
 ਕਹਤੈ। ਧੂਤ ਕਹਾਤੁ ਕਵਨ ਤੈ। ਅਵਤਿ ਧੂਤ ਕਹਾਤੁ ਹੀ ਹੈ।
 ਧੂਤ ਕਹਾਤੈ ਕਉਨ ਤੈ। ਅਵਤ ਧੂਤ ਕਹਾਤੈ ਮੇਰੀ ਤੈ। ਧੂਤ ਕਹਾ

੨੨

ਤੁੰ ਕਵਨ ਤੇ ਤੈਂ ॥ ਅਵ ਪ੍ਰਤ ਕਹਾ ਮੇ ਤੀ ਤੈ ॥ ਧ੍ਰੁਤ ਕਹਾ ਜੁ ਤੁੰ ਜੀ ਤੈ ਤਉ
 ਰੂਪ ਤੇਗ ਵਿਆਹੈ ॥ ਅਵ ਪ੍ਰਤ ਕਹਾ ਜੁ ਰੂਪ ਤੇਗ ਹੈ ॥ ਧ੍ਰੁਤ ਕਹਾ ਮੇ
 ਰੂਪ ਵਿਆਹੈ ॥ ਅਉ ਪ੍ਰਤ ਕਹਾ ਜੁ ਰੂਪ ਮੇਗ ਹੈ ॥ ਧ੍ਰੁਤ ਯਹਿ ਵਿਚ
 ਨ ਸੁਦੁ ਕਰਿ ਅਚਰ ਜਮਾਨ ਜੁ ਆ ਜੁ ਮੇ ਵਿਆਹੈ ਤੁਸੀ ਤੁਆ
 ਤਬ ਅਵ ਪ੍ਰਤ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਅਤ ਤੈ ॥ ਧ੍ਰੁਤ ਕਹਾ ਪਸਨ ਚਲ ਤਾਨ
 ਹੀ ॥ ਅਵ ਪ੍ਰਤ ਕਹਾ ਇਸ ਕਰਨ ਤੇ ਤੈ ਨ ਅਟ ਪਦ ਵੀ ਚਾਤੀ ਬਿ
 ॥ ਜੁ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਅਟ ਲਹੈ ਗਾ ॥ ਤੁੰ ਅਰ ਅਟ ਲਪਦ ਵੀ ਚਾ
 ਹੀ ਤੁਝ ਕਉ ਜਾਨੀ ਅਵ ਤੀ ॥ ਤੇ ਮੁਕ ਕਬੀ ਤੈ ਨੇ ਸੁਨਾਏ ਜੁ
 ਆਤਮਾ ਨਾ ਸਹੁ ਆ ॥ ਅਰ ਜੋ ਕਹੈ ਦੇਹ ਨਾ ਸੀ ਤਉ ਜਾਣੁ ਜੁ
 ਜੈ ਸੇਬ ਸੜ ਪੁਗਤ ਨ ਉਤਰ ਕਰਨ ਇਆਪ ਨਿਗੀਤਾਹੈ ॥ ਤੈ
 ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਕਉ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਅਉਰ ਸਰੀਰ ਲੇਤਾਹੈ ॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਏਕਹੈ ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਤ ਮੇ ਨਹੀ ਚਾਹਤਾ ਜੁ ਸਰੀਰ ਮੇਗ

ਲ

ਸਟਾਰਹੈ॥ ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੇਅਬਨਾਸੀਹੈਉਸਬਿਖੇਕਛੁਕ ੨੩
 ਰਤਵਨਹੀ॥ ਜੁਉਸਕਰਤਵਸੈਅਬਨਾਸੀਕੀਜੀਐਸੇਅ
 ਪਸੈਆਪਤੈ॥ ਜੁਉਈਸੁਹਤੁਫਰਦਿਪਰਦਿਆਲਹੁਆ
 ਤਉਤੈਨੇਕਿਆਮਾਗਾਂ॥ ਯਤਿਅਟਪਦਵੀਐਸੇਤੈਜੇਸੇ
 ਏਕਨਗਰਬਿਖੇਪਰਬਤਹੋਇ॥ ਅਰਉਸਕੀਸਿਖਗਏ
 ਖੇਏਕਮੰਦਰਬਨਾਈਐ॥ ਤਉਕਿਅਵਸੇਖਤਾਰੁਈ॥
 ਤਬਧੂਤਕਹਾਕਹੋਜੁਸਰੂਪਕਉਕੈਸੇਪਾਵਉ॥ ਅਵਧੂ
 ਤਕਹਾਜਉਨਸੇਮਾਗਤੈਨੇਅਟਲਪਦਵੀਪਾਈਹੈਉ
 ਸੀਮਾਗਾਆਤਮਾਕਉਚੁਛਾ॥ ਧੂਤਕਹਾਵਹੁਮਾਗਾਮੁ
 ਫਕਉਬਤਾਵਹੁ॥ ਅਵਧੂਤਤੁਸੀਰਯਾ॥ ਵਾਂਮਦੇਵਕ
 ਤਾਯਹੀਮਾਗਤੈਜੁਆਤਮਾਦਿਤੇਕਅਉਰਕਉਨਹੀ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾਮਾਹਗਕੋ ਜਤੋ ਨਿਸਰਾ ਤੋਇ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਰਾ ਪਿਥਸ
 ਤਸੀਗਾ ਸੰਤਤੁ ਕਾਜੁ ਗਿਆਨ ਕੇ ਗਿਆਤ ਹੈ। ਦੁਤੀ ਏਵ ਚਨ ਦੇ
 ਦਸਾਸ ਕੇ ਸੁਨੇ। ਅਭਿਉਨ ਪਰਪਰ ਤੀਤ ਕਰਨੀ। ਅਰਬੀ
 ਚਾਰ ਕਰਨ ਕਿਏ। ਸਮਗੀਰ ਜੁ ਜਤੁ ਤੋਇ ਸਥਿ ਥੇ ਚੈ ਤੰਨ ਕਉਨ ਹੈ
 ਜੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਗਿਆਤ ਹੈ। ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁੰ ਕਉਨ ਤੋਂ ਜਤੁ ਅ
 ਥਵਾ ਚੈ ਤੰਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾ ਜਾਈ ਤਾਏ ਜੁ ਚੈ ਤੰਨ ਤੋ। ਅਰਜੇ ਚੈ ਤ
 ਨ ਤੋ ਤਉ ਮੇਰਿ ਆਹੈ। ਬਾਂਮ ਦੇਵ ਕਰਾ ਸਤੁ ਅਨਿਦ ਤੋਂ ਤੁੰ। ਪ੍ਰਭੂ ਕ
 ਰਾਮੁ ਏਕਉ ਵੈਗਾ ਗਉ ਪਦੇ ਸਕਰੈ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਤੁੰ ਸੁਭ ਯਾ। ਤਬ
 ਮੇਨੇ ਕਰਾ ਜੁ ਯਹੀ ਵੈਗਾ ਗਉ ਜੁ ਤੁੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ। ਜਬ ਤੁੰ ਨੀ ਤਉ
 ਕਿਆ ਭਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾ ਮੇਨੀ ਤਉ ਕਉ ਦੁਤੈ। ਮੇਨੇ
 ਕਰਾ ਜੁ ਮੇਤੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾ ਜੁ ਤੁੰ ਤਉ ਮੇਰੇ ਮੇਨੀ ਤੈ। ਤਬ ਮੇਨੇ ਕ
 ਰਾ ਜੁ ਅਦੁਤੀ ਤੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾ ਜੁ ਤੁੰ ਅਦੁਤੀ ਤੈ ਤਉ ਮੇਰੀ ਅ

ਵਤੀਤੋ। ਤਬੈ ਨੇਕਤਾ ਅਬ ਕਰੁ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਕੈ ਸੇਤੈ। ਧੂ
 ਤਕਤਾ ਕਰੁ ਹਮਾਤੈ। ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਵਿਉ ਚਾਤ ਨਾ ਕਰੀ ਤੈ ਨਾ। ਅਰ ੨੪
 ਹਮਤੀ ਨੇਤ ਸੇਜੁ ਹਮ ਕਿਆ ਕਰਨੇ ਆਏਤੈ। ਨਾਤ ਮਾਤ ਉਅੰ
 ਪਸਉ ਆਪਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੂਤ ਕਉ ਵਿਆ ਕਰਤੈ। ਤਬ ਧੂਤ ਕਤਾ
 ਤੇ ਪਾਸਰ ਮੁਣ ਕਉਇ ਛਮੁ ਕਤਿ ਕੀਤੈ। ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਬਾਸਨਾ ਕ
 ਤਿਆਗ ਕਗ। ਧੂਤ ਕਤਾ ਬਾਸਨਾ ਭੂਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮਨ ਕਉ
 ਪਕ ਕਰਤੈ ਮੰਤਉ ਪਦੇ ਸਕਰਹੁ। ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਬੈਰਾਗ ਕਗ। ਜੁ ਮੈ
 ਹੀਤੈ। ਜਬ ਤੁਨੀ ਤਉ ਬਾਸਨਾ ਕਰਤੈ। ਤਬ ਧੂਤ ਪ੍ਰਛਾਨੁ ਬੈਰਾ
 ਗ ਵਿਆਤੈ। ਤੇ ਮੈ ਤੇ ਮੈ ਨੇ। ਸਾ ਬੈਰਾਗ ਧੂਤ ਕਉ ਕਤਾ ਜੁ ਉਸ
 ਕਤਉ ਮਤੁ ਨ ਰਹਾ। ਪਰ ਤੁਝ ਕਉ ਨੀ ਕਤਤਾ ਵਿਉ ਜੁ ਤੁਮੈਰ
 ਸਿਖ ਨੀ। ਮੈ ਤੇ ਕਤਾਇ ਸੀ ਕਾਗਨ ਤੇ ਨੀ ਕਤਤਾ ਜੁ ਮੈ ਨੇ ਕਉ
 ਤਪ ਸਿਆਨੀ ਕਰੀ। ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਤੁਝ ਮਨ ਤੈ ਇਸਨ ਮਤ ਮਨ

ਮਤਿ ਦਇਆ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੁ ਮੁਝ ਕਉ ਬੂਝ ਮਨ ਜਾ
 ਨਤ ਤੇ ਤੇਤ ਉਤੁੰਭੀ ਬੂਝ ਮਨ ਤੇ ਹਿਗਾ। ਪਾਸਰ ਕਰਤਾ ਇਸੀ ਕਰਨ ਕ
 ਰਿਤਾ ਹੈ। ਜੁ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਮੁਝ ਸੋ ਸਮਾਨਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਕਉ ਨਹੀਂ। ਪਾਸਰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਵਿਆਜਾ ਨੈ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ
 ਤੂੰ ਮਦਿ ਦਇਆ ਤੇ ਕਰਤਾ ਉਮੈ ਕੇ ਬੰਧਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਥਾ ਧੂਤ ਕਰ
 ਸੁਵਹ ਕਰਗਾ ਧੂਤ ਕਰਤਾ ਬਾਸਨ ਕੈ ਸੇਤਿ ਆਗ ਕਰੇ। ਮੈਨੇ ਕਰਤਾ ਤੇ
 ਆਗ ਬਾਸਨ ਕਾ ਯਤਿ ਤੇ ਜੇ ਦੇ ਕਾ ਮੁਦਤੀ ਬੂਝ ਮਨ ਤੇ। ਧੂਤ ਕ
 ਰਾ ਜੇਗੀ ਬਿਦਤ ਤੇ ਉਮੈ ਕਉ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੇ ਕਰਤਾ ਪਤੀਤ ਕਰ ਜੇਗੀ
 ਬਿਦਤ ਹੈ। ਧੂਤ ਕਰਤਾ ਜੇਗੀ ਬਿਦਤ ਤੇ ਮੈਤ ਉਰਜਨ ਤੇ ਵਿਆਪੋ ਜ
 ਨਹੀਂ। ਮੈਨੇ ਕਰਤਾ ਕਰਨ ਨੁਕਰਨ ਤਪਸਿ ਮਾਕਰਨ ਹੀ ਜਾਣੁ
 ਸਰਬ ਮੈਤ ਹੈ। ਤੇ ਧੂਤ ਸੰਤ ਅਟਲ ਪਦ ਵੀ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ। ਕਿ
 ਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਅਪਨੇ ਬੁਝਿ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਮੁਝ ਕਉ

੩

ਮਿਵਨੇਕਤਾ ਤੁਝ ਕੋਗਾਜ਼ਿਲੋਕੀਕਾਵੇਵਤਾਤੋ। ਮੈਨੇਕਤਾਜ ੨੫
 ਲੇਵੇਗਾਤਉਕਿਆਤੋਵੇਂਗਾ। ਤਬਸਿਵਕਤਾਤੋਰੇਮਨਬਿਖੇਕੋ
 ਉਚਾਨਾਨਰਤੇਗੀ। ਜੇਚਾਉਂਸੋਈਤੋਇ। ਮੈਨੇਕਤਾਜੁਮੇਈਸ੍ਰ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਤਉਤੁਮਤੀਨੇਦੇਵਤਾਕਉਮਤਸਰਤੋਇਗੀਜੁਪਾ
 ਸਪਰਮੇਸ੍ਵਰਸੰਸਾਰਕਾਰਉਕਿਆਤੋ। ਤਉਮੁਝਕਉਰਾਜਲੇਵੇ
 ਤੋਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ। ਧੂਤਕਤਾਤੋਪ੍ਰਸਰਾਮਟਲਪਦਵੀਮੁਝਸੇ
 ਲੇਤਾ। ਮੈਨੇਕਤਾਮੁਝਕਉਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ। ਜੁਬੀਧਤੋਵੇ। ਧੂਤ
 ਕਤਾਕਬੀਇਸਤੇਛੂਟੋਗਾ। ਬਤੁਕੁਅਵਧੂਤਕਉਕਤਾਤੁ
 ਲੇਤਾ। ਅਵਧੂਤਕਤਾਮੁਝਕਉਇਛਾਨਹੀ। ਬਤੁਕਵਾਂਅਵੇ
 ਵਕਉਕਤਾਤੁਲੇਤਾ। ਬਾਮਦੇਵਕਤਾਯਤਿਨੀਚਬੁਧਤੁਝਤੀ
 ਕਉਤੋ। ਜਬਏਕਸਿਵਤੀਤੋਚਲਅਗਇਸਥਿਤਦੋਨੇਕਉ
 ਭਸਮਕਰਸਗੀਰਪਰਮਲੀਤੋ। ਧੂਤਬਨਬਿਖੇਕਮਲਿਉਕੀ
 ਨਿਆਈਪੁਕਾਰਤਾਥਾਜੁਯਤਿਅਟਲਪਦਵੀਕੋਈਲੇ

ਵੈ॥ ਪਤ੍ਰਪਾਸਓਸਬਨਕੇ ਬੋਲੇਕਿਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਗੋਬਿ
 ਟੇ॥ ਚਲਕਤਾਏਜੁਇਸਾਥਿਤਲੇਵੈ॥ ਤਬਪੂਤਮੂਰਤਕੀ
 ਨਿਅਈਬਿਸੁਧਤੋਇਕਗਪਿਬਵੀਧਰਪੜਾਮੈਨੇਕ
 ਤਾਏਪੂਤਜਾਨਜੁਮੈਨਤੀ॥ ਜਬਤੂੰਨਤੀਤਉਅਟਲਪਦ
 ਵੀਕਤਾਂਤੋ॥ ਅਰਤੁੰਗੋਬਿਟਤੀਤੋ॥ ਪੂਤਕਤਾਰੁਪਮੇਗਕਿ
 ਆਤੋ॥ ਅਵਪੂਤਕਤਾਮੈ॥ ਪੂਤਕਤਾਤੁੰਕਉਨਤੋ॥ ਅਵ
 ਪੂਤਕਤਾਤੁੰ॥ ਬਤਰੁਪੂਤਅਪਨੇਬਿਖਲੀਨਤੁਆਮੈਨੇਕ
 ਤਾਏਅਵਪੂਤਯਾਹਿਬਾਲਕਮੁਆ॥ ਅਵਪੂਤਕਤਾਜਿਸ 3
 ਨੇਮੇਰੇਵਚਨਬੁਧਕੇਸੁਵਦੁਸੈਸੁਏਤੋਵਹੁਜੀਵਤਾਨਤੀ
 ਗਾ॥ ਵਾਅਦੇਵਕਤਾਏਨੇਕਮਬੁਗਾਰੀਆਤੋਜੁਗੰਤਪੁਤ
 ਕਉਮਾਰਾਏ॥ ਅਵਪੂਤਕਤਾਗਜਪੁਤਕਤਾਏਸਿਵਰੂਪਤੋ
 ॥ ਬਤਰੁਜੈਸੇਅਪਨੀਇਛਾਸੋਆਏਬੇਤਮਤੈਸੇਗਛਤ
 ਭਏ॥ ਮੈਤੋਕਤਾਏਪ੍ਰਸਾਦਮੁਛਕਉਇਛਾਮੁਕਤਿਕੀਤੋ॥

ਜੁਬੀਧਨ ਰਹਮ ਸੀ ਸਾਹੇ ਨੇ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਤੋਂ ਵੇ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਤੁਝ ਕ
 ਉ ਮੁਕਤਿ ਤੋਂ ਵੇ ਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ। ਕਿਉਂ ਜੁਬੀਧਨ ਤੇਰੀ ਪੁਰਾਨ ਅਰਸ
 ਸਤ ਅਗੁਰ ਬਿਖੇ ਨਿਸਤਾ ਕੀਆ ਪਰ ਪੁਰਾਣੁ ਸਾਸਤਰੀ
 ਰਹਮ ਹੈ। ਅਰਕਾਗਨ ਬੀਧਨ ਕਾਯੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਤੋਂ
 । ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਸੁਦਨਾ ਸਾਸਤਰੀਆਂ ਆਗੀਆਂ।
 ਅਗੁਰ ਕੇ ਵਚਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਕਰੇਗਾ। ਅਗਨਿ ਇੰਦ੍ਰ
 ਉ ਕੋ ਬੀਧੇਗਾ। ਅਗਨਿ ਧਰੇ ਕਰਤਾ ਬਾਉਤੇ ਆਦਿ ਜੁ
 ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ। ਤਿਨ ਕੋ ਕਾਟੇਗਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਐਸੇ ਮੁਕਤੁ ਜੁ ਇ
 ਸਤੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਦਰਲਿ ਭੁਤੈ। ਨੇਤਰੁ ਕਰ ਦੇਖ ਅਰਸ ਵੇਰ
 ਸੁਦਾ। ਅਗਨਿ ਤਬਾਸੇ ਬਚਨ ਕਰੇ। ਜੇ ਕਛੁ ਚਾਹੈ ਸੋ ਕਰੇ।
 ਰਾਤ ਤਕ ਰਨ ਕਰ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਸੇ ਬੀਧਨ ਤੇ ਇ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਬੀਚ
 ਰਕਰ ਜੁ ਮੁਲ ਦੇਤ ਕਾ ਕਉਨ ਵਸਤੈ। ਤੁਚਾ ਹੈ ਅਰਮਾਸ ਅ

ਗੁਪਤ ਅਰ ਅਸਤ ਅਗਮਿਖ ਅਰ ਮਜਾ ਸੋਭਰਿਅ ਤੁਆ ਤੇ
ਨਿਸਚੈ ਠਉਰ ਵਿਸੁਕੀ ਤੇ। ਮੇਰੇ ਕਤੁਤੁ ਮਸਹੀਰ ਕਉ ਵਿ
ਸੁਕਤ ਤੇ ਤੇ। ਕਬੀ ਮਸਹੀਰ ਕਉ ਤੁਮੈ ਨੇ ਖਾਇਆ ਤੇ। ਪ੍ਰਾ
ਸਰਕਤਾ ਮੇਨ ਨੀ ਖਾਇਆ ਪਰ ਤੁਮਦਾ ਖਾਤਾ ਤੇ ਜੁਇਸੀ
ਬਿਖੇ ਬੀਧੈ। ਵਿਸੁਕੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰੇ। ਮਿਰਾਖ ਟਾਕਟ
ਕਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਵਦੁ ਕਰਗੁ ਬਿਖੇ ਭੋਗ ਪਿਥ ਮੇਮੀ ਠੇ ਤੇ ਤੇ।
ਬਹੁਤ ਜਬ ਪਨ ਨਾਸ ਅਗਮਿਰ ਤਕੁਟੀ ਬੀਉ ਕੀਤੀ
ਤੈਤ ਬਖਟਾ ਤੇ ਤੇ। ਅਰ ਜਬ ਅਪੇਦੁ ਮਸਹੀਰ ਕਉ ਦੁਖ
ਕਸੁਆ ਬਹੁਤ ਤੇ ਤ ਬਕਟ ਕਾ ਤੇ ਤੇ। ਤ ਬਹੁਤ ਖਾਇ
ਆਈ ਕਟ ਕਰੇ ਜਾਤੀ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਕਉ ਮੇਸੀ ਅਵ
ਥਾ ਬਹੁਤ। ਜੁ ਪਾਲਰੁ ਦਕਰ ਦੁਖ ਮਸਹੀਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ।
ਅਰ ਦੁਖ ਆਪ ਕਉ ਮਸਹੀਰ ਤੇ ਰਿੰਨ ਜਾਨ ਕਰ ਸੋ ਕਨ ਕਰੇ।

ਤਉ ਜਾਪੁ ਨਾਨਕੁ ਗਿਆਨੀ ਹੈ॥ ਅਗਨੁ ਨੀਦੀ ਹੈ॥ ਤਤੁ ਯਾਤਿ ॥ ੨ ॥
 ਜੁਗੋ ਬਿਸੁ ਤੇਰਿ ਨਾਨਾ ਦੇਖਾ॥ ਅਗਨ ਸੁਹੁ ਅਗਨੁ॥ ਜੁਏਕ
 ਆਤਮਾ ਅਦੁ ਹੈ॥ ਜੋ ਯਾਤਿ ਭਜਨ ਅੰਤਾਕਗਨ ਬਿਖੇਕ
 ਰੇਗਾ ਤਉ ਆਪ ਭਗਵੰਤ ਰੂਪ ਤੈ ਰਿਗਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਭਜਨ ਕਰ ਜੁਦੁ ॥ ੩ ॥
 ਤਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੈ ਰਿ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੋ ਕਥਾ ਬਿਖੇਕਤੈ॥
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੋ ਕਥਾ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀ
 ਤਨੀ ਕਰਤਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਥਾ ਤੇ ਕਿਆ ਸਿਧ ਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਕਥਾ
 ਅਪ੍ਰਤੀਤ ਦੇ ਨਤੁ ਕਰਮ ਹੈ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਚਾਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੈ ਬਿ
 ਨਾ ਸੁਣੇ ਕਥਾ ਕੇ ਨੀਤੀ॥ ੧॥ **ਕਥਾ ਬੇਸ ਦਾ ਕੀ॥**
ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਚਾ॥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾ ਕੇ ਦੇ ਕਸਮੇ ਤਮਤੀ ਨਾ ਅਤੀ
 ਤ ਬਚਕਾ ਸੁਖ ਬਿਖੇਇ ਸਾ ਬਿਤ ਸੇ॥ ਪਰਤੀ ਨੇ ਦੇਖੇ ਮੇ
 ਭਿਨ ਭਿਨ ਅਗ ਅੰਤਰਤੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕਾ॥ ਦੇ ਕਮੇ ਥਾ ਦੁਸਰਾ ਅ
 ਵਧੁਤਤੀ ਸਗਾ ਜਨੁ ਕਰਾ ਥਾ॥ ਆਪ ਸਬੀ ਚ ਬੈਠੇ ਤਸੇ

ਥੋ ਜੋਰਤੈ ਵਿਉਤਸਤ ਥੋ ਸੋਕਾਗਨ ਕਛੂ ਨਹੀ ਬਾਨਿਤ ਪੋਜ
ਨਤਸਤੇ ਥੋ। ਮੇਰੇ ਕਤਾਨਿਤ ਪੋਜ ਨ ਮੁਗਖਤਸਤੇ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ
ਭੀ ਮੁਗਖ ਥੋ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਤਾਤ ਮਾਰੇ ਤਸਵੇ ਮੇ ਮੁਗਖ ਸੁਘਤ
ਦੋਨੋਨ ਥੋ। ਮੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਬਿਖੇ ਏਕ ਬੇਸਵਾ ਆਵਤ
ਭਈ। ਜੁਤਿ ਮਾਲੇ ਬਿਖੇ ਗਲੇ ਚਲੀ ਥੀ। ਉਸਰ ਉਰ
ਕੇ ਬਸਵੇ ਵਾਲਿ ਉਤੇ ਪੂਛਤ ਭਈ ਜੋ ਕੋਈ ਈ ਤਾਂ ਸੰਤ ਤੈ। ਉ
ਨਤੁ ਕਤਾਨ ਗਰੇ ਬਾਤ ਰਿਤੇ ਏਕ ਪਰਮਤੰ ਸਇਸ ਬਿਤ ਤੈ।
ਯਤਿ ਬਚਨ ਸੁਵਦ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਅਰਨਿਕਟਿਤ ਮਾ
ਰੇ ਆਈ। ਅਰਦੇ ਖਾਜੁਤ ਮਤਸਤੇ ਥੋ। ਕਤਾਜੁ ਮੇ ਸਰਬਕਾ
ਮੋਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਤੁ ਮਾਰੀ ਸਰਨ ਆਈ ਤੈ। ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ
ਕਰੈ। ਅਰਨ ਮਤਸਤੇ ਬੇਤਬ ਬੇਸਵਾ ਕਤਾਜੁਤੁ ਮਤੁ ਸਰੀ
ਰ ਪਰਦਿ ਸੁਕਰ ਮੁਝ ਕਉ ਬੇਸੁ ਜਾਤਾ ਤੈ ਤਉ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸੁ
ਬਿਖੇ ਕੁਸਮਤੁ ਆਈ। ਮੇਰੇ ਦੇਖਾ ਤੈ ਜਸ ਪਨ ਆਤ ਤੈ। ਤੈ

ਕਾਰਸੁਤੁ ਅਸੁਰਾ ਅਰਇਸ ਸਸਰੀ ਕਾਮਨ ਤੇ ਪੁਗਟ ਤੇ ਤਾਏ ੨੮
 ਸੇਮੇਨੇ ਮਨ ਕਉ ਇਨ ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਏ। ਜੁਪੁਛੇ ਮਨ ਕਿਆ
 ਤੇ ਸੇਯੀ ਤੇ ਜੇ ਸੀਕਲ ਪਕੀਆ ਏ ਜੁਮੇਵੇ ਸ੍ਰਾਤੋ। ਅਰਮ ੩
 ਪੁਰਖ ਤੋ। ਪਰਮਨ ਬਸਨੀਆ ਵਤਾ। ਤਿਸ ਕਾਉ ਪਾਇ
 ਕਰੇ। ਜਿਸ ਤੇ ਬਸਤੋਇਆ। ਅਰਤ ਮਤ ਸਤੇ ਥੇ। ਬੇਸ੍ਰਾ ਕਤਾ ਤੇ ਅਵ
 ਪੁਤ ਤੇ ਗਾਗੁਤ ਉਤੋ। ਕਿਉ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਵਚਨ ਨੀ ਕਰਤਾ। ਤ
 ਬਾ ਅਵ ਪੁਤ ਕਤਾ ਕਿਆ ਪੁਛਤੀ ਤੋ। ਬੇਸ੍ਰਾ ਕਤਾ ਮੇਰੀ ਇਛ
 ਤੇ ਜੁਭ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਰੋ ਭਜਨ ਕਾ ਨਿਰੁਪਨ ਕਰਾ ਅਵ ਪੁ
 ਤ ਕਤਾ ਤੇ ਨੇ ਆਪੀ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁਮੇ ਗੁਰੁ ਤੇ ਗਤੋ। ਤ ਤੇ ਮੇਰੀਆ ਉ
 ਪਦੇ ਸਕਰੋ ਤੁਝ ਕਉ। ਬੇਸਵਾ ਕਤਾ ਅਤੁ ਕਉ ਮੇਰੀ ਸਕਤ ਤੇ ਜੁ
 ਤੁਝ ਕਉ ਸਿਖਾ ਅਰਾ ਆਪ ਕਉ ਗੁਰੁ ਜਾਣਤੀ ਤੇ ਵੇ। ਅਰ
 ਜੇ ਪੁਛੇ ਜੇ ਅਸੇਨੀ ਜਾਣਤੀ ਤਉ ਤੇ ਨੇ ਕਿਉ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁਮੇ
 ਤੇ ਗਾਗੁਤੋ। ਤਉ ਨਿਸਚਾ ਕਰ ਜੁਇ ਬਾਤ ਕਤਾ ਮਾਤੋ।

ਮਾਨਕੀਆ।

ਪਰਮਾਨਕਛੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਕਤਾ ਜੋ ਸੇਮਿਗਤਿ ਸਨਾ ਕੇ ਜਲ
ਕਉ ਪਰਮਾਣਕ ਗੀਏ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾਇ ਸਬਿ ਬੇਭ ਰਮਤੁ
ਆ। ਬੇਸਵਾਕਤਾ ਰਗਵਾਨ ਬਿਨਾ ਜੋ ਕਤਾਇ ਸੁਭ ਰਮਤੁ
ਅਰਥੇ ਬੀਚਾਰ ਦੇਖਤੀ ਤੋਤ ਉਰਗਵਾਨ ਬਿਨਾ ਅਠਿ
ਕਛੁਨੀ। ਰਮਕਤਾ ਤੋ ਜੋ ਕਛੁ ਤੇ ਸਰਬਵਤੀਏ। ਅਵ
ਧੂਤ ਕਤਾ ਤੇ ਰੇ ਕਤਾ ਤੇ ਜਾਨ ਜੋ ਸੇ ਰਗਵਾਨ ਕਹੀਤਾ ਤੇ ਤੇ ਸੇ
ਤੀ ਰਮਤੁ। ਇਸੀ ਕਰਨ ਤੇ ਬੇਸਵਾਹੁਣੀਏ। ਭੁਵਾਏ ਤਲੇ
ਕਰਵਚਨ ਕਰਤੀਏ। ਬੇਸਵਾਕਤਾ ਰੇ ਅਵਧੂਤ ਤੂੰ ਕੈ ਸੇ ਦ੍ਰਿ
ਸ਼ਾਲ ਛਨੇ। ਅਰਬਚਨੇ ਮੇਰਿ ਉਕਾਤੁ ਆਏ। ਬੀਚਾਰ
ਕਰ ਦੇਖਤੀ ਤੋਤ ਉਤੁ ਅਵਧੂਤ ਨਤੀ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਮੇ
ਰੀ ਨਿਆਈ ਬਚਨ ਮਤ ਕਰ ਜੋ ਸਕਲ ਪਦਤੁ ਕਉ ਧੋਇ
ਕਰ ਅਵਧੂਤ ਰਾਇਏ। ਬੇਸਵਾਕਤਾ ਜੁ ਅਸਚਰਜ ਤੇ।
ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਮੁਖ ਸੇ ਰੋਗ ਕਰਤ ਕਉਏ। ਕਉ ਸਰੀਰ ਕਉ

ੴ ਸਾਮੇਨਾ ਪਰਦੇਖ ਆਜੁਕ ਛੁਧੋਇ ਆਨਗਯਾ ੨੬
ਤੈਨੇਜੁਪਦਤੰਕਾਰਕੋਧੋਇਆਤਾਂਤੇਕਿਆਕੀਆ॥
ਅਵਧੁਤਕਹਾਤਾਂਤੇਕਿਆਕਤੋ। ਬੇਸਵਕਹਾ
ਬਤਾਇਜੁਨਾਗਾਇਏਕਉਦੁਤੋ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਯਤਿ
ਗਿਆਨਸੁਗਮਤੋਯਤੀਦਿਸੁਆਨਕਉਨਾਗਾਇਏ
ਜਾਣਾ। ਬੇਸੁਕਹਾਇਸਬਰਨਪਰਕੈਸੇਪਤੀਤਕਰੈ। ਏ
ਕਸਮੇਜੋਪੁਰਖਮੇਰੇਨਿਕਟਿਤੋਤਾਥਾਅਰਦੁਸਰਾਆ
ਵਤਾਥਾਤਉਮਨਇ। ਬੇਸੀਕਾਲਿਆਵਤਾਥਾ। ਜੁਏ
ਕਆਗੇਬੇਠਾਤੇਕੈਸੇਜਾਵੇ। ਤਾਂਤੇਜਬਦਿਸੁਆਨਬਿ
ਬੇਦੁ। ਅਤਕਾਸਨਬੰਧਨਤੀ। ਜਤਾਂਏਕਤੁਕਾਭੀਸਨ
ਬੰਧਨਤੀਉਸਕਉਕੈਸੇਦੇਖੀਏ। ਅਰਕਉਦੁਦੇਖੋ॥

ਤੁੰ ਅਵ ਪੁਤ ਨਹੀਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਹੈ: ਬੇਬੇ ਸ੍ਰੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁ
ਨਕਰ ਅਵ ਪੁਤਰੀ ਸੁਧ ਗਈ। ਤਬ ਜਤਨ ਕਰ ਬਕਤ
ਤੇਬੇ ਸਵਾਜੇ ਤੁੰ ਕਰਤੀ ਤੇ ਸਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਤੇ। ਜੁਆਤਮ
ਬਿਬੇਦਿ ਸ੍ਰਾਅਗਦਿ ਸ੍ਰਾਦਿ ਸਤੀ ਨੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਜੇ ਦੇਖ
ਤਉ ਆਪ ਕਉ ਦੇਖਨ ਅਉਰ ਕਉ। ਬੇਸ੍ਰਾਕਹਾ ਤੁੰ ਭੀ ਜਤਨ
ਕਰ ਥਨਹੀਂ। ਦੇਖਣਾ ਤਿਪਟੀ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਤੇਤਾ। ਅਰਬੇ ਦੁ
ਰੀ ਕਰਤ ਹੈ ਜੁਆਤਮਾ ਬਿਬੇਦੇ ਕਾ ਅਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਜ
ਤਨ ਕਰ ਬਕਤਾ ਤਿਪਟੀ ਅਤਮਾ ਮੈ ਰਿਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬੇਸਵਾਕ
ਤਤੇਹੀ ਬੁਧਤ ਸਦੇ ਜੋਗ ਹੈ। ਜੇ ਰਿਨ ਅਰਸੀ ਜਗਤ ਦੇਖ
ਤਾ ਤੇ। ਕਿਉ ਅਕਾਰ ਬੁਧਤ ਸਤ ਹੈਂ ਰੁਦ ਨਕਰਾ ਜਤਨ ਕਰ ਬਤੁ
ਸ੍ਰੀ ਭਯਾ। ਅਰਸੀ ਨੇ ਭੀ ਕਛੁ ਨ ਕਰਾ। ਕਿਸਕਾਰ ਨ ਤੇਜੁ
ਬੇਸਵਾਨਾ ਗਇ ਦੁਕਉ ਅਭੇਦ ਕਰਤੀ ਥੀ। ਤੇਤੇ ਤੁਸੀਂ

ਵਟਾ ਭੁਲਾਖਾ ਅਰੁ ਵਟੁ ਦੇ ਨਹੁ ਲਜਾ ਮਾਨਤੈ ਇਕਰੁ ਰੁਟ
 ਨਲਾਗੇ ਕਰਨੇ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਕਤਾਹੇ ਮਿਤੁ ਕਿਉਰੁ ਟੁਕ ਰਤੇ ਤੈ।
 ਸਦਾ ਅਰੇ ਵਟਾ ਦੇ ਨੇ ਏ ਕਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤਸੇ ਵਕਾਤਿ ਅਗ ਕਰੁ ਟਾ
 ਅਰੁ ਦਨ ਕਰੁ ਟਾ ਯੋਗ ਨੀਤੈ। ਬੇਸ੍ਰੁ ਤਸੀ ਅਰ ਬੇਸ੍ਰੁ ਮੈ
 ਸਾ ਅਤਾ ਮਨਿ ਰੂਪ ਕੀ ਅਜੇ ਅਗਿ ਮਨੀ ਕੇ ਰਿਟੇ ਪਰਸ
 ਖਿਅਤ ਕਾਰੇ ਦੇ ਜੁਨਾਗਾਇ ਟੁ ਵਿਕੇ ਮਊਰ ਕਛੁ ਨੀ
 ਬੇਸ੍ਰੁ ਕਤਾ ਮੁਏ ਮੈ ਸਾਨਿ ਸਚਾ ਤੇ ਜੁ ਮੈ ਤੇ ਨਸੀ ਸਰਤੈ। ਏਕ
 ਅਦੁਤੀ ਅਤਾ ਮਾਏ। ਕਾਰਨ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੇ ਆਪੇ ਕਾ
 ਰਸੀ ਸ੍ਰੁ ਕਾਨਾ ਸਕਰੁ ਟਾਨਾ ਮਾ ਅਰ ਰੂਪ ਕਾਏ। ਜਬ ਨਾ ਮਰੁ
 ਪਾਨਿ ਵਰਤ ਭਟੇ ਤਬ ਚਿਤ ਕਤਾ ਜਾਵੈ। ਜੈ ਸੇ ਜਤਾ ਜਮ ਪ
 ਸਾਗਰ ਕੇ ਤੇਇ। ਮਰ ਕਾਗ ਜਾ ਤੇ ਉਡੇ ਜੁ ਕਿਸੀ ਰਉਰਜ
 ਵੈ। ਜਬ ਚਾਰ ਉਰਜ ਲੀ ਦੇ ਖਤਾਏ। ਅਰ ਕੇ ਉਠ ਉਰ
 ਨੀ ਪਾਵਤਾ ਜਤਾ ਤਾਂ ਬਿਸਾਖ ਕੇ। ਤਓ ਬੁਝੁ ਟੁ ਅਪ

ਨੀਠਉਰਸਾਇ ਬੈਠਤਾਹੈ॥ ਤੈਸੇਈਚਿਤਤੈ॥ ਜੁਬਿਖਿ
ਉਸੰਸਾਰਕੀਆਕੇਨਤਿਮਤਉਡਤਾਹੈ॥ ਅਰਯਤਿਸੰਸਾ
ਰਨਾਮਹੁਪਹੀਹੈ॥ ਜਬਨਾਮਹੁਪਮਿਖਿਆਜਾਨਤਬਕਤਾਂਜਾਵੈ॥
ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਮੈਕੇਕਹਾਜੁਤਤਅਰਥਯਤਿਤੈਜੁਦੇਕਆਤਮਾਹੈ॥
ਅਰਯਤੀਪਰਗਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਕੁਬੇਸ੍ਵਕਤਾਜਿਤਸਮੇਚਾਤਨਭ
ਗਵਾਨਕੀਮਨਬਿਬੇਉਤਪਤਕੁਈ॥ ਉਸੀਸਮੇਬੇਸ੍ਵਪਦਨਾ
ਸਤਯਾ॥ ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੋਗੋਬਿਦਵਿਕੇਕਜੁਦਿਸ੍ਵਆਇ
ਆਮਲੀਨਤਾਹੈ॥ ਜੋਮੁਕੁਤੈਸੇਈਇਸਬਿਬੇਪ੍ਰੀਤਕਰਤਾਹੈ॥
ਅਗੋਬੀਚਾਰਵਾਨਾਹੈਸੇਕਬਤੀਇਸਸੋਪ੍ਰੀਤਨਹੀਕਰਤਾਹੈ॥
ਤੇਪ੍ਰਾਸਰਤੁੰਭੀਦਿਸ੍ਵਦਿਸ੍ਵਸੰਸਾਰਕੀਕਰਕਤਤਾਹੈ॥ ਜੁਮੈ
ਪ੍ਰਾਸਰਾਹੈ॥ ਪਰਜਾਦੁਜੁਮੀਲੀਨਤਾਅਗਕਿਰਮਅਰਭ
ਸਮਵਤੀਹੈ॥ ਤਬਮੈਨੇਕਹਾਤੇਬੇਸਵਾਕਤੀਤੈਜੁਆ

ਤਮਾਏ ਕਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮਲੀਨ ਤਾ ਅਰਕਿਰਮ ਅਰਕੁ ਸਮਭੀ ਤੁਝੀ ੩੭
 ਤੇ। ਮੇਕਹਾਂ ਤੇ। ਤਬ ਬੇਸਵਾ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਪਦ ਅਪਦ ਦੇ
 ਨੈਨੀ। ਤਬ ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਜੁ ਤੁਝ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਤਉ ਤੁਝ ਬਿਨਾ
 ਅਉਰ ਕਉਨ ਤੈ ਜੁ ਉਸ ਬਿਖੇ ਤੈ। ਬੇਸਵਾ ਕਹਾ ਤੁਝ ਕਉ ਪ
 ਦ ਅਪਦ ਕੈ ਸੇ ਦਿਸੁ ਆਇ ਹੈ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਸੁ ਤੁਝ ਕਉ
 ਮਲੀਨ ਤਾ ਅਰਕਿਰਮ ਅਰਕੁ ਸਮਝਿ ਸੁ ਆਈ ਹੈ। ਬ
 ਤੁਝ ਬੇਸਵਾ ਕਹਾ ਤੁੰ ਪਰਮਤਿ ਸੁ ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਮੇਸੇ ਮਤ ਕ
 ਤੁਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਕਪਨਾ ਨਹੀ। ਯਤਿ ਕਲਪਨਾ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਤੈ
 । ਜੁ ਆਪ ਕਉ ਵੇਸਵਾ ਜਾਨਾ ਤੈ। ਅਰਸਹੀਰ ਅਪਨੇ ਕ
 ਉਜਲਾਇ। ਜੁ ਮੁਝ ਕੋ ਪਰਮਤਿ ਸਦੇ ਕਾ ਤੈਨੇ ਅਰ ਆਪ
 ਕੋ ਵੇਸੁ ਜਾਨਾ। ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਯਤਿ ਬੁਧ ਭੀ ਤਉ ਤਿਮਾ ਲੇ ਬਿ
 ਬੇਸਹੀਰ ਕਉ ਜਲਾਵਨੇ ਕਿਉ ਆਈ ਭੀ। ਜੇ ਇਸ ਤੇ

ਜਾਤਿ

ਰੇਮਨ ਬਿਖੇਰੁ ਓਥ ਤਉ ਏਤੀ ਅਉਧ ਕਾਹੇ ਕਉ ਇਸਨਾਮ ਕ
ਉ ਅਪਨੇ ਉਪਗਵਿ ਵਕੀ ਅਤੈ ਨੇ। ਆਪਣੀ ਨਾਮ ਗਾਖਿ ਅ
ਅਰ ਆਪਣੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦਿ ਵਤਾ ਕਰੀ। ਅਰ ਬਤੁ ਵਤ ਰਹੀ
ਤੈ। ਤਤੁ ਜਾਤਿ ਅਰ ਤਿਸ ਬਿਖੇ ਜਲਾ। ਬੇਸਵਾ ਕਹਾਤਿ ਮਸੈ
ਕਵੁ ਪ੍ਰੇਜਨ ਨਹੀ ਰਖਤੀ। ਜਲਣਾ ਮੇਰ ਤੇਰੇ ਵਚਨੇ ਸੁੰਝਿਗ
ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇਰੇ ਬੇਸਵਾ ਨਾਮ ਅਨ ਕੇਨ ਗਰਮੇ ਨਿਕਸਾਉ।
ਤਿਸ ਮੇਨ ਹੀ ਜਲਤਾ ਅਥਵਾ ਗਿਆਨ ਅਗਨ ਸੇ ਜਲੇ
। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਮੇ ਅਤੀ ਤਨ ਹੀ ਜੁ ਏਤੁ ਨਾਮ ਨਿਵਰਤ ਕਰੈ।
ਅਰ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਕਰੈ। ਕਿਉ ਜੁ ਗਿਤ ਸਤ ਸੀਸਾਰ ਕੇ
ਦੁਖ ਤੇ ਅਥਵਾ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਉਦਾਸ ਤੇ ਇਕਰ ਅਤੀ ਤੁਕੇ
ਨਿਕਟਿ ਆਵਤਾ ਤੇ। ਕਿਸੇ ਅਤੀ ਤਰੁਤਾ ਤੇ। ਤਬ ਵਹੁ

ਅਤੀਤਨਾਮ ਅਭਿਗਾਧਤਾਏ। ਸੋਐਸਾਨੀਤੋ। ਬੇਸਵਕ ੩੨
 ਕਤਾ ਅਥਵਾ ਸਤਚਿਤ ਅਨੰਦਨਾ ਅਕਲਪਤਾਏ। ਮੇਨੇਕਰ
 ਜੋਬਚਨ ਮੇਅਵਤਾਏ ਸੋਸਰਬਕਲਪਤ ਅਰੁਰਮਾਏ।
 ਪਰਮਾਨਨੀ। ਇਸਵਚਨ ਸੁਇਕਰ ਬੇਸਵਾ ਅਸਚਰਜ
 ਮਾਨਭਈ। ਅਰਕਤਾ ਮੇਆਪ ਸੇਮੁਕਤਿਤੋ। ਤੇਮੇਭੇਓਤ ਬੇ
 ਸੁਕਿੰਚਤ ਕਾਲ ਬਿਖੇ ਇਸਕਰਤ ਵਕਾਤਿ ਆਗਕਰਕੇ
 ਮੂਲ ਅਪਨੇਕਉ ਪਾਪਤਰੁਈ। ਅਰਤੁਭੁ ਬਿਖੇਕਢੁਪ
 ਰਵੇਸਨੀ ਦੇਖਤਾ। ਮੇਗੀਯਤੀ ਇਛਾਏ ਜੁਤੰਕਾਰਤੇਗਨ
 ਸਤੋਇ। ਮੇਭੇਕਤਾ ਮੇਗਤੰਕਾਰਕਤੇਏ ਸੋਨਿਵਰਤਨੀਤੋਤਾ।
 ਤੁਮਗੁਰਤੇ ਮੇਰੇਸਨ ਸੋਤੰਕਾਰ ਨਿਵਰਤਕਰਹੁ। ਜੁਗੁਰਕੇਅ
 ਨਰਤੁਸੋਤੰਕਾਰਨਾ ਸਤੋਤਾਏ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾ ਕਤੰਕਾਰ
 ਤੇਗਨਾ ਸਕਰੋਕਿਆਪਨਾ। ਮੇਭੇਕਤਾ ਤੰਕਾਰ ਮੇਗਨਿਵਰਤ
 ਕਰੋ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾ ਤੰਕਾਰਤੇਗਨੁ ਮੇਕੋਸੇਨਿਵਰਤਕਰੋ। ਮੇ

ਏਕਤਾ ਕੁਤੁੰਮੁੰਕਾਹ ਮੇਰਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੀ ਸਕਤਾ ਤਉ ਆਪ
ਕਉ ਆਚਾਰ ਜਕੈ ਸੇਸ ਮਾਨਾਏ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਮੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀ
ਆਸਾਗਾਖ ਅਰਬ ਚਨਮ ਤੁਕਰਾ। ਅਰਨਿਤ ਅਨਿਤ ਮਤ ਪ੍ਰ
ਛਾ। ਅਰਜੇ ਕਛੁ ਕਹੈ ਸੇਸਤ ਜਾਹੁ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਜਬਲ
ਗ ਮੇਰਾ ਸੰਦੇਹ ਨਿਵਰਤ ਨੀ ਤੇਰਾ ਤਬਲਗ ਸ੍ਰੀ ਨੀ ਤੇਵੇਦੁ
ਕਾ। ਅਰਜੇ ਮੁਖ ਉਦੁਖ ਦੇਵੇਦੁ ਤੇਰਾ ਵਤ ਤਉ ਭਰ
ਤਾਹੀ ਨੀ। ਜਬ ਮੇਰੇ ਯਾਹਿ ਬਚਨ ਕਹਾ ਤਬ ਪ੍ਰਾਸਰ ਮੇਰੇ ਕੇ
ਕੇਸਤਾ ਬਬਿਧੇ ਪਕੜ ਕਰ ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਾਸਨਾ ਕਰੀ। ਤ
ਬ ਮੇਰੇ ਤਸਾ ਅਰਕਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰ ਦੇ ਤਹੀ ਅਪਨੇ ਦੇ ਤਕੇ ਰੁਖ
ਕੀਚਾ ਤਨਾਨੀ ਗਾਖ ਤਾਤੁੰ ਆਪ ਕਉ ਕੈਸੇ ਸਾਸਨਾ ਕਰਤਾਏ
ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮਾਤਰੀ ਨੀ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕਉ ਮਤੁ ਮਾਗਾ।
ਤਬ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਤੁਝੇ ਕਿ ਆਸ ਮਾਤਾਏ ਤੁਝ ਕਉ ਅਬੀ

ਕੁਸਮਕਰਤਾ ਤੇ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰੀ ਸਹਨ ਤੇ। ਮੇਰੀ ਗਿਆਨ
ਸਰਕ ਤਾ ਤੁਝ ਕਉ ਨਿਸਚਾਨ ਤੀ। ਜਿਸ ਕਉ ਮਾਤੁ ਮਾਥਿਏ
ਨਿਸਚਾ ਤੇ ਸੇ ਦੇਤਾ ਸਤਿ ਤਉ ਗੁਰੀ ਨਿਸਚੈ ਕਾਤਿ ਆਗਨ ਤੀ
ਕਰਤਾ। ਧੀਨ ਤੇ ਵਹੁਦੈ ਤਪੁ ਤੁਝ ਕੁਮਤੇ ਸਤ ਅੰਸਰੁ ਲ
ਤੈ। ਜੁਪਿ ਤਨੇ ਤਿਸ ਕਉ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਸਨਾ ਕਰੀ। ਪਰ ਨਿਸ
ਚੈ ਕਾਤਿ ਆਗਨਾ ਕੀ ਆ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੁ ਬਿਰਥਾ ਵਾਕੀ
ਸੁਝ ਪਰ ਪ੍ਰਗਕਰੈ ਕੈ ਸੇਭ ਯਾਤੈ॥ ੨ ॥ ॥ ॥ ॥

ਕਥਾ ਪ੍ਰਤਲਾਵ ਕੀ॥ ਪ੍ਰਸੰਨ ਦਾਰੂ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਥਾ
ਪ੍ਰਤਲਾਵ ਕੀ ਕਰਤਾ ਤੇ ਤੂੰ ਸੁਵਹੁ ਕਰਗਾ। ਦਿਤ ਕੈ ਉਦਰ ਤੇ
ਪ੍ਰਤਉਤ ਪਤਰੁ ਏ। ਏਕਤਰਨਾ ਛੁਸਾ ਮਰਦੁ ਸਹਾਤਰਨ ਕ
ਸਪਸਤ ਜੁਗ ਬਿਖੇ ਥੋ। ਤਰਨਾ ਛੁਸਕਉ ਗਵਾਨ ਬੈਰਾਤ
ਸਰੂਪ ਧਾਰਨਾ ਸੁਕੀ ਆ। ਤਿਸ ਤੇ ਪੀਛੇ ਤਨ ਕਾ ਸਪਾਤਿ

ਲੇਕੀ ਕਰ ਜਕਰ ਤਾ ਥਾ ਜੁ ਇ ਦੁ ਜ ਮ ਅਗ ਨ ਜ ਲ ਰ ਦੁ ਵ ਕੁ ਬੇ
 ਗਤਿ ਸਕੀ ਆਗਿ ਆਮੇ ਬੋ। ਅਰ ਤਾ ਗਯਗ ਕਾ ਦੇ ਵ ਤਾ ਲੇ ਤੇ
 ਤੇ ਸੋ ਵਰੁ ਲੇ ਤਾ ਥਾ। ਦੇ ਵ ਤਾ ਉਸ ਕੇ ਭੈ ਕਰ ਸ੍ਵਰਗ ਕ ਉਤਿ ਆਗ
 ਕਗ ਪ੍ਰਸਦ ਪਗ ਹੁ ਤੇ ਬੋ। ਅਰ ਤ ਕਨ ਕ ਸਪ ਜੇ ਮੰਦ ਰ ਅ
 ਪਨ ਬਨਾਇ ਆਥਾ ਸੋ ਕੈ ਸਾਥਾ ਸਿਲ ਇਸ ਛਟ ਕਰੀ ਅ
 ਰ ਤੇ ਨੋ ਆ ਅਰ ਪਾਸ ਅਰ ਛੁਕ ਅਰ ਸਭੀ ਸ੍ਵਰਨ ਅਰ ਪ
 ਨਾ ਅਰ ਲਾਲ ਕੇ ਬੋ। ਅਰ ਸਉ ਯੋ ਜਨ ਪ੍ਰਜੀਤ ਉਚਾ ਥਾ।
 ਉਸ ਕੇ ਗਿਹ ਬਿਖੇ ਉਤ ਪਤ ਰਯਾ ਪ੍ਰਤ ਲਾ ਦ ਨਾ ਮ ਪੁਤਾ ਜ
 ਬ ਅਵ ਸਥਾ ਬਾਲ ਕ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤ ਰੁਈ। ਤ ਬ ਉਸ ਕ ਉਦਿ
 ਦਿ ਆਪ ਹੁ ਨੇ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਗੁਰ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਕੇ ਜਾ। ਏ ਕ ਦਿ
 ਨ ਤਰ ਨ ਕ ਸਪ ਅਦ ਪਾਨ ਕੇ ਰੇ ਥਾ। ਅਰ ਪ੍ਰਤ ਲਾ ਦ ਕ ਉ

ਬੁਲਾਯਾ। ਅਰਕਤਾਗੁਰਤੇਜੋਕਛੁਸੀਥਾਲੀਨੀਤੇਸੁਨਾਇ।
ਪ੍ਰਤਲਾਦਕਤਾਤੇਪਿਤਾਸੁਵਦੁਕਰਗ। ਅਰਮਨਕਉਇਕਤਕ
ਗ। ਯਤਿਜੇਸਰਬਜਗਤਦਿਸੁਅਰਸੁਨਨਮੇਆਵਤਾਸੁਪ
ਨਕੀਨਿਆਈਅਸਤਅਰਗੁਰਮਜਾਨਕਰਏਕਅਦੁਤੀ
ਬਿਸੁਕਉਪਾਛਾਨਾਤੈ। ਜੁਸਰਬਵਤੀਤੈ। ਤਗਨਕਸਪ
ਯਤਿਬਚਨਸੁਦੁਕਰਕੋਧਵਾਨਤੈਇਕਰਨੇਤਰਕਤਕੀ
ਏ। ਅਰਸੁਕੁਚਾਰਜਜੁਉਸਕਾਗੁਰੁਥਾਉਸਕਉਕਤਾ
। ਕਿਤੇਬ੍ਰਹਮਣੁਇਸਪੁਤਕਉਕਿਆਸੀਥਾਦੀਨੀਤੈ।
ਬਿਸੁਜੁਪਾਤੀਤਮਾਰੀਜਾਤਕਾਤੈਤਿਸਕਉਚਿਤਕਰ
ਤਾਤੈ। ਅਰਮੇਜੇਪਰਮੇਸੁਰਤਿਲੋਕੀਕਾਤੈਤਿਸਕਉਇ
ਸਾਰਤਾਤੈ। ਸੁਕੁਚਾਰਜਕਤਾਤੈਏਤਇਦੁਕੋਧਮਤਕ

ਹੋਮੇਇਸ ਬਾਲਕ ਕਉ ਇਸ ਬਾਤ ਤੇ ਠਹੋਗਾ। ਜੁ ਤੁਹੀ ਕਉ
 ਜਾਣੇ। ਤਰਨ ਕਸਪ ਕਪਤਲਾ ਦ ਕਉ ਕਤਾ ਜੇ ਸੁਕੁ ਅਸ
 ਆ ਕਰੇ ਉਸੀ ਪਰਪਰਤੀਤ ਕਗ। ਨੀਤ ਉਤੇ ਗਨਾ ਸਤ
 ਇਗਾ। ਪ੍ਰਤ ਕਤਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਨ ਤੇ ਜੁ ਮੇਗਾ ਪਾਤ ਕਗੇ।
 ਧਿਆ ਕਰਤਾ ਅਰਨਾ ਸ ਕਰਨਾ ਸ ਕਰਤਾ ਏ ਕਹੀ ਬਿਸੁ ਅ
 ਤਾ ਮਾਏ। ਅਰਸਾ ਰੇ ਜਗਤ ਬਿਖੇ ਅਕਾਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਦਿ
 ਆਪ ਕਤੈ। ਉਸ ਕਉ ਕਉਨ ਮਾਗੇ। ਅਰ ਕਉਨ ਦੁਖ ਦੇ
 ਵੈ। ਤਬ ਤਰਨ ਕਸਪ ਕਹਾਰੇ ਉ ਜੀਰਨੀ ਜੀਵਨ ਕੇ ਵਹੁ
 ਕਉਨ ਸਾ ਬਿਸੁ ਤੇ ਜੋ ਬਾਰਿ ਬਾਰ ਉਸ ਕਾਨਾ ਮਲੇ ਤਾਏ।
 ਪਰ ਮੇਸਰ ਤਿਲੇ ਕੀ ਕਾਮੇ ਤੈ। ਅਰਸਰ ਬਾਹੁ ਸੇ ਪਗ
 ਟੁਟੇ ਤੈ। ਅਉ ਬਿਨਾ ਤੈ ਨੇ ਕਿਸ ਕਾ ਨਿਸਰਾ ਕੀ ਆਏ।

ਤਸਪ੍ਰਸੰਦੁ ਘਟੇ ਪਿਤਾ ਬਿਸ੍ਵਾ ਗੋਤਰੈ। ਚਮਤੇ ਅਰਸ ੩੫
 ਏਨ ਕੇ ਸੁਨ ਨੇਤੋ। ਜੋਗੀ ਸ੍ਵਰ ਉਸ ਕਉ ਪਰਮ ਪਦੁ
 ਗਵਾਨ ਕਤ ਤੈ। ਠਰਨ ਕਸਪ ਕਹਾਏ ਬਾਲ ਕਮੁੜ ਤੈ
 ਨੇਜੁ ਵਿੜੇ ਕਮੇਰੇ ਕਿਸੀ ਅਉਰ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਕੀ ਆਏ
 ਸੁਕਹੰਤੈ। ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਤਾ ਮੇ ਅਰਤੁੰਤੈ ਹੀ ਨਹੀ। ਮ੍ਰੁਲੁ
 ਹਸਾਰ ਵਹੀਤੈ। ਠਰਨ ਕਸਪ ਕਹਾਏ ਮੁਰਖ ਮੇ ਜਾਨਤਾ ਤੈਜੁ
 ਪਾਪੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਉ ਮਲੀਨ ਕੀ ਆਏ। ਸੀਤ ਕਹਤੈ ਤੈਜੁ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰਬਿਸ਼ਾ ਅਰਮਤੇ ਸਪਦੁ ਵਤੇ ਉਤਪਤ ਹੁਏ
 ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇਜ ਕੁਤੈ ਆਤਮਾ ਚੈਤਨਤੈ। ਤੁੰਕਿ ਆਕਤਾ ਤੈ
 ਜੁ ਭਗਵਾਨਤੈ। ਭਗਵਾਨ ਮਾਇਆ ਬਿਬੇਲੀ ਨਹੁਤੈ
 ਤੈ। ਤੁਝ ਕਉ ਮਾਗਨੀ ਜੋਗਤੈ। ਮਾਗਿ ਮਾਕਰੀ ਜੁਇ

ਸਪਾਧੀ ਕਉ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੇਂਦ੍ਰ ਕਰਗੁ। ਅਗੁ ਰੇਰੀ
ਤਬਿ ਖੇਲੇ ਜਾਵਗੁ। ਬਹੁੜ ਅਧੇਸਾ ਲਾਇ ਖੇਲੇ ਗਏ
ਜਬ ਕੇਤ ਕਟਿ ਨ ਬੀਤੇ ਤਬ ਬਹੁੜ ਬੁਲਾਇਆ ਘਰ
ਪੁਛ ਕਹੁ ਕਿਆ ਪੜਾਉਂ। ਪੁਤਲਾ ਵ ਕਹਾ ਕਿਆ ਕਹੈ
ਪ੍ਰਧਨ ਪੁਰਖ ਬਿਸੁ ਸਰਬ ਬਿਅਪਕਾ ਅਹ ਪੁਰਨ ਹੈ। ਅ
ਰਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਅਹ ਭੂਤੋ ਕਾ ਕਰਨੁ ਹੈ। ਤਬ ਹਨ ਕਸਪ ਕਤਾ
ਤੇਗ ਕਸੇਰੁ ਪ੍ਰਾਚਤੁ ਇਸ ਬਾਲ ਕਕਾ ਪਾਤ ਕਰਗੁ। ਸੁ
ਚਤਨ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਨਹੀ ਰਖਤਾ। ਅਰਕਾਲ ਨੇ ਇਸ ਕਉ
ਪੇਗਾਉ। ਜੋ ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਸੈ ਠਿਗਾਉ। ਇਸ ਕਾ ਪਾਤ ਕ
ਰਨਾ ਤੀਧਰਮ ਹੈ। ਤਮਾਗੀ ਜਾਤ ਬਿਖੇ ਯਾਤਿ ਅਗਨ ਉਤ
ਪਤਤੁ ਆਉ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਸ ਕਹਾਉ ਮੇਰੇ ਜੇਤਾ ਤਾਸ ਪੁਤਲਾ

ਵਕਉਰੁ ਆਜੇ ਤੁਝਕਉਤਿ ਤਉਤਾਤੁ ਕਾਲੀ ਕਰਤਾ ਤੈਜੁਬੁ
 ਤਮਨਨੀਤਿ ਮੇਲੇ ਕੇ ਕਰਤਾਉ ਸਕਉ ਕਿਆ ਗੁਣੁ ਤੁਆਸ
 ਸਨਾਦੇ ਖੀਅਰ ਅਗਨਨਾ ਮੁਪਾਇਆ ਪਗਵਿਉਨ ਤਉ
 ਜੁਆਪਕਉਤਿ ਆਗ ਕਰਦੁ ਸਰੇ ਕਉ ਅਪਨੇਉ ਪਗਇ
 ਸਥਿਤ ਕੀਆ ਪਾਸ ਰਕਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਸ ਸਤਿ ਸਗਾਖ ਸਗਾ
 ਕੀਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁਤਲੁ ਕਉ ਸਾਸਨਾ ਲਾਗੇ ਕਰਨੇ ਖੰਡੇ
 ਅਗਦਤਾ ਬਹੁ ਬਿਖੇਲੇ ਕਰ ਪੁਤਲਾ ਦਸ ਸਾਸਨ ਦੇਹੁ ॥ ਸਾਗੇ
 ਅਰਪੁਲਾ ਦਕਤਾ ਬਾਜੁ ਯਤਿ ਆਇਯ ਅਗਾਖ ਸ
 ਅਰਮੇ ਸਗ ਬਏ ਕਹੀ ਬਿਸਰੇ ਤੇ ਰਾਖ ਸੇਖੰਡੇ ਨਗਨਕਿ
 ਉਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਦੁਸੇ ਤੇ ਤੇ ਨੀਨੀ ॥ ਕੇਤੀ ਸਾਸਨਾ ਗਾਖ ਸੇਕ
 ਗੀ ਪਗ ਪੁਤਲਾ ਦਨਿ ਸਚੇ ਤੇ ਨਚਲਾ ਜੈ ਸੇ ਬਾਤੈ ਸੇਰਤ
 ਬਹੁ ਤੁਨ ਕਸਪ ਕਰਤੇ ਪੁਤਲਾ ਦਨਿ ਚਬ ਪਕਉਤਿ

ਆਗਾ ਅਰਵੈ ਗੀ ਕੋ ਪੰਥ ਨ ਜਾਤਿ ॥ ਅਬ ਭੀ ਤੇਰਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ
ਗਇਆ ॥ ਤੁਝ ਕਉ ਨਿਰਭਉ ਕਰੋ ਗਾ ॥ ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਮੈ ਤ
ਉ ਮੂਲ ਹੀ ਨਹੀ ਜੈ ਤੈ ਸੁਵਤੀ ਤੈ ॥ ਤਬ ਤਰਨ ਕਸਪ ਕਤਾ ਜੁਸ
ਰਪ ਲੇਆਵਤਾ ॥ ਜਬ ਲੇਆਏ ਤਬ ਪੁਤਲਾ ਜੁ ਸਹੀਰੇ
ਮੁਕਤਿ ਬਾਸ ਰਪ ਕਉ ਭੀ ਬਿਸੁ ਜਾਨਤਾ ॥ ਯਾ ਜੈ ਸੇ
ਸਹੀਰ ਮੇਰੇ ਬੀਚ ਵਹੁ ਸੂਰਜ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ ਤੈ
ਸੇ ਸਰਪ ਅਰਬਿ ਛੂਤੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਪ ਵਹੀ ਤੈ ॥ ਜਬ ਸਰਪ
ਤੁਨੇ ਦਾਂਤ ਉਸ ਕੇ ਸਹੀਰ ਕਉ ਲਗਾਏ ਤਾ ਤਕਾਲ ਬਿਸੁ ਪ
ਭਏ ॥ ਅਰਜਾਨ ਤਭਏ ਜੁਨ ਪੁਤਲਾ ਵ ਅਰਨ ਸਰਪ ਏਕ
ਏਤੈ ਨ ਬਿਸੁ ਤੀ ਤੈ ॥ ਜਬ ਵਹੀ ਤੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਟਵਾਈ ਤਹੁ ਸਾਰ
ਕੇ ਸਹੀਰ ਕਉ ਕਿਆ ਕਹੀ ॥ ਤਬ ਤਿਨ ਤੁਹਰਨ ਕਸਪ

ਕੇਵਲਾਜੁ ਅਉਰ ਕਾਮਤਾ ਕਉ ਮਾਗਿ ਗਾਹੁ ਤੇ ਸੇ ਕਰਹੇ
ਪਰਪੁਤਲਾ ਦਕੇ ਕਾਮ ਬਿਖੇਤ ਮਸਕਰ ਬਨੀ ਜਬ
ਚਤੁਤੈ ਪੁਤਲਾ ਦਕਉ ਕਾਟਿ ਤਬ ਤਮਾਗਾ ਮਨ ਕਾਂਧੇ
ਲਾਗਤ ਹੈ। ਅਰਜੇ ਤਮ ਜਾਨੈ ਜੁਯਾਨਿ ਬਾਲ ਕਰੈ ਅਰ
ਤੁਚਾਇ ਸਕੀ ਕੋ ਮਲਤੈ। ਤਉ ਇਸ ਕੀ ਦੇਹੀ ਪਾਥਰ ਤੇ ਭੁ
ਕਠੇ ਰਹੈ। ਬਹੁ ਦੂਤਰਨ ਕਸਪ ਕਤਾ ਮਾਤੇ ਤਸਤ ਗਿਰਸਾ
ਨਜਿ ਸਕੇ ਦੇਤੈ ਲੇਆ ਵਹੁ ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਪੁਤਾਰ ਕਰੇ। ਬਹੁ
ਦੂਤਰਨ ਅਏ। ਅਰਪੁਤਲਾ ਦਿਕੈ ਸੁੰਟ ਸਾਥ ਪਕੜ ਕਰਿ
ਦੰਤਉ ਸਕੀ ਛੁਤੀ ਪਰਦੀਏ। ਅਰਪੁਤਲਾ ਦਿਭੁ ਜਨ ਗੋਬਿ
ਦ ਕਾ ਕਰੇ ਬਾ। ਅਰਜਾਨ ਤਾਥਾ ਜੁਤਾ ਥੀ ਕਤਾ ਹੈ ਗੋਬਿਦ ਤੈ।
ਤਬ ਤਾਥੀ ਵਿਆਕਲ ਤੈ ਇਕਰ ਭਾਗਾਏ। ਬਹੁ ਦੂਤਰਨ
ਕਸਪ ਕਤਾ ਇਸ ਕੇ ਅਗਨ ਬਿਖੇਤ ਲਾਵਹੁ। ਤਬ ਈਧਨ

ਬੁਝੇ ਕਰਕ ਪੁਤਲਾ ਦ ਕਉ ਬੀਚ ਛਾਲ ਕਰਕ ਅਗਨ
ਜਲਾਇ ਦਈ ਜਬ ਰਾਹ ਉਰਤੇ ਅਗਨ ਪ੍ਰਜੁਲ ਭਈ
॥ ਅਰ ਪੁਤਲਾ ਦ ਅਗਨ ਕੇ ਕਿਰਮ ਕੀ ਨਿ ਅਈ ਬੀ
ਚ ਬੈਠਾ ਥਾ ॥ ਅਰ ਕਰੇ ਬਾਕਿ ਤੇ ਪਿਤਾ ਯਤਿ ਅਗਨਿ ਅਰ
ਪਉਨ ਮੁਝ ਕਉ ਮਿਤਰਾ ਉਸੈ ਆਏ ਹੈ ॥ ਕਿਸ ਕਾ ਹਨ ਤੇ
ਨੁ ਅਗਨ ਅਰ ਪਉਨ ਮੇਰੀ ਤੇ ॥ ਮੁਝ ਕਉ ਕੋ ਸੇ ਜਲਾਵੈ
॥ ਅਰ ਸੁਤ ਸਾਖ ਕੀ ਜੁਭ ਗਵਾਨ ਅਰ ਜਨ ਕਉ ਕਠਤੈ
ਜੁਆਤ ਮੁਆਇ ਧਰੁ ਕਰ ਕਾਟਨੀ ਜਾਤਾ ॥ ਅਰ ਅ
ਗਨ ਸੇਨੀ ਜਲਤਾ ॥ ਯਤਿ ਅਗਨ ਅਰ ਈਧਨ ਮੁ
ਝ ਕਉ ਕਮਲ ਸਮਾਨੈ ॥ ਹਰਨ ਕਸ ਪਦੇਖ ਜੁਈ ਧ
ਨ ਸਕਲ ਭੁਸਮ ਭਈ ਅਰ ਪੁਤਲਾ ਦ ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉਰ

३८
 ਤਾ। ਤਬ ਸੀਰਾ ਅਰਮਰ ਕਾ ਸੁਭਾ ਚਰਨ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੁੰਊਨੈਨ
 ਸੈਨ ਕੀਆ ਜੁਇ ਸਕਉ ਅਗਨ ਤੇ ਨਿਕਾਸੋ। ਅਰਸਾ
 ਮਦਾ ਮਰੰ ਰੁਭੇਦ ਕਰਗੁ। ਉਨਤੁਨੇ ਪਿਥ ਮੇਸਾ ਮਕੀਆ।
 ਅਰਕਤਾ ਹੇਤਰਨ ਕਸਪ ਇਸ ਬਾਲ ਕਰੇ ਅਪਾਧਿ
 ਮਾਰਗੁ। ਜੋ ਬਾਲ ਕਹੁ ਤੇ ਰੂਲਾ ਅਰਬ ਰਿਉ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
 ਤੀਆਈ ਤੋ। ਅਬਤਮਾਇ ਸਕਉ ਮੇਸਾ ਪਰ ਬੋਧਕ
 ਹੋਗੇ ਜੁ ਤੇ ਹੀ ਸਰਨਿ ਬਿਖੇਰੇਤਾ। ਅਰਬ ਤੁਰਗਵਨਕ
 ਨਾਮਾ ਜਿਤ ਬਾਪਗਨ ਲਿਖਾਵੈ। ਅਰਯਤਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਜੁ ਬ
 ਤੁਰਗ ਜਨਗੇ ਬਿਸੁ ਕਾ ਕਰੇਤਉ ਆਪਨੇ ਸੁਆਸ ਤੁਰੀ
 ਅਗਨ ਸਾਥ ਇਸਕਉ ਜਲਾਵੈ ਗੋ। ਬਤੁਰ ਅਗਨ
 ਤੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰਗੁ ਪੈਲੇ ਗਏ। ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਲਾਗਾ
 ਕਰਨੇ ਜੁ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਲਾਟ ਜੋ ਕਢੁ ਪਿਤਾ ਆਗਿ ਆਕਰੇ ਸੇਮ।

ਨੂ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਭੀ ਬੁਧਨ ਚਾਹੀਏ।
ਸੁਕੁਕਤਾ ਧਰਮ ਅਰਥਕਾਮ ਮੇਂ ਖਲੀਏ। ਜੇਗੁਰ ਅਰਿ
ਤਾਕੀਆਗਿਆ ਮੇਰੀ ਐ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾ ਏਕਹੀਆ
ਤਮਾਗੇ ਬਿਦਤੈ ਦੁਸਰਾ ਕੇਉ ਨਹੀ। ਬਹੁਤ ਸੁਕੁਕਿ ਸੀਕਾ
ਰਜਕਉਗਯਾ। ਤਬ ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾ ਐਨਸਾਲਾ ਕੇ ਬਾਲ
ਕਤੁ ਕਉਕਤਾ ਕਿਤੇ ਰਾਖ ਸਪੁਰੇ ਜੇ ਕਛੁ ਮੇਕਤਾ ਤੇ ਨਿਸ
ਚੈ ਕਰੇ। ਅਰਕਤਾ ਮੇਰਾ ਮਾਨੇ। ਅਰਮਿਥਿ ਮਾਨ ਜਾਨੇ। ਅ
ਰਪਤੀ ਤਕਰਤੁ ਜੁਏ ਕਵਹੀਏ। ਤਮਾ ਅਰਤੁ ਮਤੈ ਹੀ ਨਹੀ
ਤਬ ਬਾਲਕਤੁ ਕਤਾ ਬਾਲਕਾ ਅਵਸਥਾ ਤੇਉ ਪ੍ਰਾਤ ਜੇ ਬਨ
ਅਵਸਥਾ ਮਾਵੇ ਤਬ ਭਜਨ ਕਰੇਗੇ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ
ਬਿਖੇਤ ਮਕਉ ਮਤਕਤਾ। ਜੁਸ ਮਾ ਬਿਲਾਸ ਖੇਲੇ ਨੇ

ਕਿਛੁ

ਹੋ। ਪ੍ਰਤਲਾ ਕਰਾਏ ਬਾਲ ਕੁਪਿਥ ਮੇਜਨ ਮਲੇ ਦੁਬ
 ਤੁਰ ਬਾਲ ਕਰੇ ਦੁਬ ਤੁਰ ਜੇ ਬਨ ਕਾ ਆਵ ਦੁਬ ਯਹਿ
 ਸਰਬ ਅਵਸਥਾ ਦੁਖ ਮਹਿ ਦੁਖ ਹੈ। ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਤਾਂ
 ਤੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਦਿਸੁ ਕਰ ਦੇਖਤੁ ਜੇ ਜਨ ਮਲੇ ਦੁਬਿਅੰ
 ਦੁਖ ਹੈ। ਬਤੁਰ ਬਾਲ ਪਨ ਵਿਆਹਿਆ ਪੈ। ਬਤੁ
 ਰੁਜੇ ਬਨ ਵਿਆਹੈ। ਜਬ ਜੇ ਬਨ ਅਵਸਥਾ ਤਬ ਅੰ
 ਗ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤ ਰਕੇ ਪਛਲਤ ਤੇ ਤੇਏਂ। ਅਹਤ ਰਿਮਾਰ
 ਗ ਸੋ ਮਨ ਕਉ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰ ਤੇਏਂ। ਕਾਨਤੁ ਸੋ ਸਬ ਦਿਨੇ ਤੁ
 ਤੇ ਦੇਖਦੁ ਅਗ ਪ੍ਰਾਣੁ ਤੇ ਸੀਘਰਾ ਸੁਗੰਧ ਕਾ ਕਿਸੀ
 ਸਮੇ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਜਬ ਅੰਤ ਜੇ ਬਨ ਕੇ ਜਗ
 ਆਵਤੁ ਤੇ ਤਨਿ ਗਾਸ ਤੇ ਤਾਏ। ਅਉ ਧਰੀਤੀ ਕਾ ਪਹੁ

ਤਾਉ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੁਤਾਇ ਜਾਇ ਮੇਨ ਕਛੁ ਨ ਕੀਆ। ਨ
 ਰਾਖ ਬਨਿ ਬਲਤਾ। ਕਛੁ ਤੇਇ ਨਹੀ ਅਵਤਾ। ਬਹੁ
 ਕੁਜ ਗਾ ਕੇਉ ਪ੍ਰਾਂਤ ਮਿਤਾ ਹੈ। ਸੀਸਾ ਰਤੇ ਪਛੁਤਾਉ ਸਾਥ ਲੇ
 ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਤਾ ਕੇ ਗੁਰ ਭਾਇ ਖੇਤੈ ਤੈ ਅਰਜ ਠਰਾ ਅਗ
 ਨ ਕੀਆ ਚਲਾ ਗਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਕਤ ਤਾਤੈ ਯਤਿ ਕਿਆ ਦੁਖਤੈ।
 ਜੁ ਮੇਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਰੀਰ ਮਾਨਾ ਤੈ। ਅਰਾਮਾ ਵਾਗ ਵਨ
 ਸੋ ਪੜਾ ਤੈ। ਜੋ ਅਬ ਇਸ ਦੁਖ ਸੋ ਛੁਟੇ ਤਬ ਬਹੁ ਕੁਦੇ
 ਅਭਿਮਾਨ ਨ ਕਰੈ। ਅਗੋ ਬਿਦਤੇ ਵਿਰੋਧ ਨ ਜਾਨੈ ਗਾ।
 ਜਬ ਉਦਰ ਤੇ ਸਾਮਾ ਪਾਇ ਨਿਕਸਿਅਤ ਬਕਤੈ ਲਾਗ
 ਬਾਲ ਕਰੈ। ਜੁ ਵਾਤੈ ਬਿਸੁਤੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਆਰ ਬਲਾ ਬੀਤ
 ਗਈ। ਅਪਨਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਨ ਪਾਇਆ। ਜੁ ਆਇ ਅਰ
 ਅੰਤ ਮੇਗਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਰ ਕਹਾਂ ਸੋ ਆਇਆ ਅਰ

ਕਤਾਂ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਸੇਵੇ ਸੀ ਕਉ ਚਿਤਾ ਅਛਾ ਥਲਾਗੇ ਅਰਕੀ
ਦਮੇ ਰਾਲ ਦੇ। ਤੈ ਸੇਤੀ ਮਾਨ ਸਦੇ ਤਪਾਈ ਅਹ ਇਸਕੀ ਬਡੀ
ਆਈ ਨਜਾਨੀ ਤਉ ਸਰੀਰ ਪਾਵੇ ਹੁਤੇ ਵਿਆਲਾ ਭਰਾਇਆ।
ਬੁਖ ਅਗਪਿਆਸ ਅਰਸੀ ਤਉ ਸਨਕਾ ਜਾਣਨਾ ਯਹਿ ਸਰਬਰੋ
ਗਤੈ। ਅਰਨਹੀ ਜਾਣ ਤੇ ਜੁ ਮੂਲ ਇਸਕਾ ਵਿਆਹੈ। ਮਾਸ ਅ
ਰਸੁ ਚਾਅਰ ਅਸਤ ਅਰਮਜਾ ਅਰਰੁ ਪਾ। ਰੇ ਬਾਲ ਕਹੁੰਕ
ਰਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਮਾਗਰ ਬਿਸੁ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਜੁ ਅੰਤ ਰਿਅ
ਰਬਾਤ ਹਵਤੀ ਤੈ। ਨਪਿਤਾ ਤੈਨ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈਨ ਵਰਨ ਤੈਨ ਸੁਖੰਬ
ਲਕਨ ਜੋ ਬਨ ਨਜਗਾ ਯਹਿ ਅਵਸਥਾ ਸਰਬ ਸਰੀਰਕੀ
ਅੰਤੈ। ਆਤਮਾ ਇਨ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਤੈ।
ਸਰੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਤਬੀਧ ਕਰ ਪ੍ਰਤਛਾਨੀ ਰਾਸਤਾ ਜੇ ਸੇਇਸ
ਯਕਾ ਬਿਖੇ ਅਨੇਕ ਵਰਨ ਰਾਸ ਤੇ ਤੈ। ਪਰ ਉਸ ਬਿਖੇ ਵਰ

ਨੋਕੋਈ ਨਹੀ। ਤੈਸੇ ਆਤਮਾ ਬੇਬੇਯਤਿ ਦਿਸੁ ਮਾਨਕ ਛੁਨੀ
। ਸੁਪ੍ਰਕਾਸਤੈ। ਯਤਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਰਹਮਤੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਦਿਸ ਪਰਪ੍ਰ
ਤੀ ਤਰੀ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮਹਿ ਪੜ੍ਹਾਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਬਾ
ਲ ਕੁਝੋ ਗਏ ਜੁ ਅਬ ਤੀ ਨਾਗਾਇ ਦੁਪਗਾਇ ਦੁਤੇ ਵਹੁ। ਅ
ਰ ਨਿਸਚਾ ਕਹੁ ਜੁ ਆਤਮਾ ਬਿਬੇਯੇ ਬਨਾ ਮਰਜਾਨੀ। ਇ
ਨ ਸਰਬ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਨਿ ਆਗਾ ਸਾਛੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਜਬ ਯਤਿ ਨਿ
ਸਚਾ ਦੇਖੁ ਗੋ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਬਿਸਰੂਪ ਤੇ ਵਹੁ ਗੇ। ਅਰ
ਸੀ ਸਾਹ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਜੁ ਰਹਮ ਰੂਪ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਕਰਤੀ ਨੇ ਜੁ ਅ
ਰ ਜੁ ਤੇ ਅਧਾ ਅਤ੍ਰਿ ਅਧਾ ਰੂਤ ਕਾ ਅਧਾ ਦੇਵ ਕਾ ਇਨ ਤੇ ਛੁਟੈ
ਗੇ। ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਜੁ ਯਤਿ ਸਕਲ ਉਪਾਧਾ ਸਹੀ ਰਕੀ ਤੇ। ਜ
ਬ ਸਹੀ ਰਾਗਿ ਮਾਨ ਮਿਟ ਗਯਾ ਤਬ ਸੁਬ ਉਪਾਧੇ ਤੇ ਮੁਕ
ਤਿ ਤੇ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਬੀ ਚਾਰ ਵੇਲੇ ਤਕਾ ਮਨ ਤੇ ਤਿ ਆਗ ਕਰੇ

ਕਛੁਟੇਖਤੁਅਰਜਾਨਤੁਸੋਬਿਸਤੀਜਾਨੋ। ਜੁਸਰਬਵਤੀ ੪੯

ਤੈਦੁਸਰਾਕੋਈਨਹੀ। ਜਿਸੇਨਿਸਚੈਕਰਬ੍ਰਤਮਕਉਜਾਨ

ਤੈਉਸਕਉਬ੍ਰਤਕਸੰਸਾਰਬਿਖਜਨਮਨਹੀ। ਤਬਪ੍ਰਸਰ

ਕਹਾਤੇਮੇੜੇਤਿਸਸਮੇਬਿਖੇਸੁਕ੍ਰਾਚਾਰਜਆਵਤਭਯਾ।

ਦੇਖਤਉਸਰਬਬਲਕਾਯੇਨਸਾਲਾਕੇਯਤੀਕਹਤੇਤੈਜੁ

ਮੇਬਿਸਤੀ। ਯਤਿਅਵਸਥਾਬਾਲਕਤੁਕੀਦੇਖਕਰਤਰ

ਨਕਸਪਕੋਨਿਕਟਜਾਇਕਰਪੁਕਾਰਕਰੀ। ਤਬਰਾਖਸਆ

ਗਤੇਬ੍ਰਤਕੋਪਵਾਨਤੁਆ। ਅਰਸੁਕ੍ਰਾਚਾਰਜਕੇਸਾਥਾਮਧੇ

ਨਸਾਲਬਿਖੇਆਇਆ। ਅਰਦੇਖਾਜੁਬਾਲਕਕਹਤੇਤੈ

ਸਰੀਰਤੀਨੋਕਾਲਨਹੀਦੇਕਾਅਤਮਾਤੀਤੈ। ਉਸਠਉਰਤੇਠਿ

ਰਕਰਾਮਧੇਨੇਇਸਥਾਨਬਿਖੇਆਵਤਭਯਾ। ਅਰਬੀਚਾਰ

ਕਰਨੇਲਾਗਾ। ਜੁਇਸਬਾਲਕਉਨਉਪਾਇਕਰਮਾਰੀਦੇ।

ਤਬ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸੂਕੀ ਆਕਿ ਤੇ ਪ੍ਰਸਰ ਤੁੰ ਕਉਨ ਤੈ ਅਰਕਿਆਵ
 ਸਤ ਤੈ। ਨੁਕਤ ਤੈ ਸਹੀ ਰਹੁ ਮਤੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾ ਮਚ
 ਰਜ ਪ੍ਰਸੂਨਕੀ ਆਤੈ ਨੇ ਕਿਸੀ ਪੰਡਤ ਸੇ ਪੁਛੁ ਨ ਟੁਪਤਿ ਪੁ
 ਗਟ ਕਹੇ। ਮੇਤ ਉਪੰਡਤ ਨੀ ਤੈ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਪੰਡਤ ਨੀ ਤ
 ਉਮ੍ਹਰ ਤੈ ਤਿਗਾ ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾ ਭੀ ਨੀ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਤ ਉਕਉ
 ਨ ਤੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਵੇਤੁ ਜੋ ਕਹਾ ਤੈ ਕਉਨ ਤੈ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਤੈ। ਮੇਰੇ ਕ
 ਹਾ ਵੇਤੁ ਕਉਨ ਤੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾ ਤੁ ਤੈ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੇਤ ਉ
 ਮੇਮਕੀ ਨਿਆਈ ਪਘਰ ਰਹਾ ਤੈ। ਕਛੁ ਮੇਰੇ ਬੀਚਾਰ ਸੇਨ
 ਤੀ ਆਵਤਾ। ਅਰਨੀ ਜਾਨਤਾ ਨੁਕਉਨ ਤੈ। ਪਰ ਤੁਮ ਬ
 ਰਤਾ ਪੁਤਲਾ ਵਕੀ ਕਹੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾ ਤਬ ਹਨ ਕਸਪਰ

ਸੇਈਉਕੋਕਤਾਜੋਪੁਤੈਨੇਮੇਰੀਅਗਿਆਅਰੰਗਕਰੀਤੈ।
 ਬਇਸਕਉਰੋਜਨਦੇਵੈਤਬਬਿਖੀਮਲਾਇਕਰਦੇਵੈ
 ਜੇਤਾਕਾਲੀਬਿਨਸਜਾਇ। ਰਸੋਯੋਨੇਐਸੇਤੀਕੀਅ॥
 ॥ ਜਬਪੁਤਲਾਦਰੋਜਨਕਰਨੇਬੈਠਾਰੋਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾ
 ਕਰਤਾਥਾਜੁਰੋਜਨਭੀਬਿਸੁਤੈ॥ ਅਗਰੋਜਨਕਰਨਭੀ
 ਬਿਸੁਤੈ॥ ਅਉਰੋਕਉਨਤੀ। ਵਹੁਅਨੰਤਬਿਸੁਪੁਤਲਾ॥
 ਦਕੇਅਨਬਿਖੇਥਾਬਿਖਜੇਖਾਈਥੀਪੁਵੇਸਨਕਰਤ
 ਭਈ॥ ਯਤੈਅਵਸਥਾਦੇਖਕਰਸੇਯੋਰੁਇਮਾਨਭਈ॥
 ਤਰਨਕਸਪਜਾਣੇਗਾਜੁਇਨਹੁਬਿਖਨਤੀਦੀਨੀ॥ ਪ੍ਰਾਸ
 ਰਕਹਾਏਮੇੜੇਜੇਤੁਫਕਉਬਿਖਦੇਵੈਤਉਤੈਤਾਤਕਾਲੀ
 ਕਹੈਜੁਬਤਮਨਤੀਮੈ॥ ਧੀਨਰੈਵਹੁਪੁਤਲਾਦਜਾਨੇਮਨ

ਅਰਜੀਵ ਸੋਗੀ ਬਿੰਦ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦ
ਅਰਤ ਨ ਕ ਸਪ ਕਹਾਂ ਬੇ ਮੇਥਾ॥ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਦਾ
ਤੇਰੇ ਤੇਨੇ ਮੇਰੇ ਅਰ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦ ਰਿਨ ਸਮਝੈ॥ ਪ੍ਰਸਰ ਕਹ
ਰੇਡੀ ਰੀਤੇਰਾ ਅਨ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੁਧਨ ਹੀ ਤੁਝ
ਤੁਝ ਪਖੰਡੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣਾ ਪਾਪੈ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਸਤ
ਇਸ ਤੇ ਪਖੰਡ ਵਿਸੇਖਾ ਕਿਆ ਤੇਗਾ॥ ਜੁ ਸਕਲ ਵਿਸ
ਆਪ ਤੇ ਉਤਪਤ ਕਰੀ॥ ਅਰ ਕਹਤਾ ਤੇਰੇ ਮੇਨ ਹੀ ਤੇ॥
ਅਰ ਸਰਬ ਕਰਮ ਸਹੀਰ ਕੇ ਕਰੇ ਤੇ॥ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓ
ਕਉਂ ਭੁਗਵੇ ਵਤਾ ਤੇ॥ ਅਰ ਲੇਤਾ ਤੇ॥ ਅਰ ਮੇਰੇ ਅਨੰਦ
ਤੇ ਅਨੰਦ ਬਿਖਤਾ ਤੇ॥ ਅਰ ਕਹਤਾ ਤੇਰੇ ਜੀਵ ਤੇ॥ ਅਰ
ਏਕ ਪਖੰਡ ਅਭਿਰ ਬਹੁਤਾ॥ ਜੁ ਤੇ ਆਪ ਅਰਤੁ ਤਪ

੨ ਅਰੁ ਪਦ ਅਰੁ ਅਸਪਦ ਕਉ ਕਲ ਸਤਾਉ ਤਾਂ ੭੩
ਤੇ ਜਾਤਾਉ। ਜੁ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਤੁਝ ਕਉ ਪਾਪ ਨ ਤੇਇ।
ਪਰ ਤੂੰ ਲੂਆਨ ਤੇ ਨਿਗਾ। ਜੁ ਮੇਰਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇਗਾ। ੫੦
ਸਰਕਤਾ ਸੁਝਤਾ ਨ ਕਸਪ ਸੁਕਾਚਾਰ ਜ ਕਉ ਬੁਲਾਇ
ਕਰ ਕਤਾ ਜੁ ਬੇਗਾਤੀ ਇਸ ਬਾਲ ਕਉ ਨਾ ਸਕਰਤੁ ਟੀ
ਲਨ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਸੁਕਾ ਪਤਲਾ ਦ ਕਉ ਕਤਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿ
ਤਾ ਤੇਰਾ ਤਿਲੇ ਕੀ ਬਿਖੇ ਪੁਗਟੈ। ਤੁਝ ਕਉ ਅਉਰੇ
ਤੀ ਕਿਆ ਕਾਮ ਤੈ। ਪਿਤਾ ਕੀ ਬ੍ਰਿਖ ਕੀ ਸਰਨ ਲੇ ਕਰ ਪਿ
ਤਾ ਕੇ ਸਤ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੁ। ਨ ਤੀ ਤਉ ਨਾ ਸਤੈ ਨਿਗਾ।
ਪਰ ਮਗੁ ਗਪਿਤਾਉ। ਜੇ ਕਛੁ ਮਾਗਿ ਮਾ ਕਰੇ ਭੰਗ ਮ
ਤ ਕਰੁ। ਪਾਸੇ ਦਾਗਾ ਪਾਸ ਕਰਤੈ ਮੇ ਤੇ ਤੰ ਭੀ ਭੈ ਮ

ਨਤੋ ਗੁਰਗੇ ਸੇਤੋ ਤੈ ਤੈ। ਸੁਕੁ ਏਕ ਸਕਤ ਗਾਖਤਾ ਥਾ ਅਰ
ਮੇਸਤੰ ਸਸਕਤ ਗਾਖਤੈ। ਅਰ ਸੁਕੁ ਨੇ ਮੁਝ ਸੇ ਸੀਥਾਲੀ
ਆਤੈ। ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਯਤਿ ਭੀ ਤੈ ਨੇ ਸੁਕੁ ਕਉ ਉਪਦੇਸਕੀ
ਆਥਾ ਜੁ ਪਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਥਾ। ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਯਤਿ ਗਿ
ਆਨ ਜੁ ਮੇ ਸੁਕੁ ਕੋ ਕਤਾ ਥਾ ਵਹੁ ਪਰਤੀਤ ਨ ਥਾ ਕਰਤਾ।
ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਜੁ ਉਸਕਾ ਮਨ ਕਾ ਮਨਾ ਬਿਖੇਖ ਚਤ ਥਾ। ਜ
ਬ ਮੇ ਕਤਾ ਥਾ ਜੁ ਨਿਰਬਾਣ ਸਾਸਤਾ ਸਮੁਤਾ। ਤਬ ਕ
ਤਾ ਥਾ ਮੇ ਇਸਕਾ ਗਿ। ਤਨ ਨੀ ਕਰਤਾ। ਮੁਝ ਕਉ ਵ
ਤੀ ਦਿਵਿ ਆਸਿ ਥਾ ਵਹੁ। ਜਾਤੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਜੀਲਾ
ਵੈ। ਅਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਾਲ ਵਸ ਕਰੈ। ਤੈ ਮੇਰੇ ਤੁੰ ਮੇ
ਸੇ ਗੁਰ ਤੇ ਰੁਕ ਗ। ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਮੇ ਕਉ ਰੁਕ ਗੈ। ਤੁੰ ਮੇਰੇ ਗੁ

ਭੈ। ਤੁਝ ਬਿਥੇ ਜੀਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਨਾ ਦੇ ਨੇਨਤੀ। ਪ੍ਰਾਸਰ ੪੨
ਕਤਾ ਨਿਆਇ ਸਾਸਤਰ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਤੇ ਜੁਗੁਰ ਅਤੀਤ
ਰਾਜਾ ਅਗਸਿਘ ਅਰਸਰਪ ਇਨ ਤੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੀਏ॥
ਇਨ ਜਾਨੀਏ ਜੁ ਮੇਰੀ ਮੜਤੈ। ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਕਉ ਰਿਆਜਾ
ਨਤਾਏ ਮੇ ਕਉ ਨਤੈ। ਜੇਕਰ ਤੇਤ ਉਤ੍ਰੁ ਅਬੀ ਨਾਸਤੈ ਜਾਵੈ
ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਹੀ ਸਰਨਤੈ। ਛਿਆ ਕਰਾ ਅਰਕ ਥਾਪਤ
ਲਾਇ ਕੀ ਕਤਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈ ਭਉ ਮਤ
ਕਰਾ ਅਰਸੁ ਦਾ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਲਾਵ ਸੁਕ ਕਉ ਕਤਾ ਕਿਤੇ
ਮਤਾ ਭਾਗ ਗੁਰਜਤ ਤਮਾਗੀ ਸਗਲ ਸਿਸਟ ਤੇ ਨੀਚ
ਤੈ ਅਰ ਤੂੰ ਉਚ ਕਤੇ ਤੈ। ਅਰ ਤਿਲੋ ਕੀ ਬਿਥੇ ਪ੍ਰਗਟੈ
ਤੰਤੈ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੈ। ਅਰ ਤੈ ਕਤਾ ਪਿਤਾ ਗੁਰਸ

ਮਾਨਤੈਤ੍ਰਿਥੁਠਕਤਤਾਤੈਂ। ਕਾਤੈਤੈਤ੍ਰਿਥੁਸਤਕਪਾਨੇਅਰਧਾ
 ਰਨੇਕਾਪ੍ਰਜੈਨਤੈਪਰਮਾਰਥਕਾਤਉਕਛੁਨੀ। ਜੇਪ੍ਰਤਪ
 ਰਪਿਤਾਮਤਾਮੰਤਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਗਾਤਉਪ੍ਰਤਪਾਲਨਾਇ
 ਦੀਉਕੀਕਰੇਗਾ। ਤੇਗੀਬੁਧਬਿਬੇਰੇਦਪ੍ਰਤੈਜਪਿ
 ਤਾਕਉਗੁਰਸਮਾਨਕਤਤਾਤੈਂ। ਕਤ੍ਰਿਥਾਪਿਤਾਮੰਤ
 ਤੇਛੁਛੁਗਾਇਸਕਤਾਤੈਂ। ਅਵਚਨਤੈਰਾਗੀਸਤੈਤ੍ਰਿਥਿ
 ਤਾਗੁਰਸਮਾਨਤੈ। ਪਰਪਿਤਾਕਾਪਿਅਮਾਨਕਰਨਾਯੋਗਤੈ
 ਨਤੀ। ਮੇਜਨਾਰਦਨਵਿਦੇਕਾਮਉਰਕਉਨਤੀਜਨਤਾ
 ਅਰਤ੍ਰਿਥੁਤਤੈਤ੍ਰਿਥੁਅੰਤਰਗਵਾਨਸੈਤ੍ਰਿਥੁਕਉਕਿਆ
 ਪ੍ਰੇਜਨਤੈ। ਜੇਪਰਮਾਰਥਕੇਜ੍ਞੁਤਤੈਸੇਅਸੇਨਤੀਕਤਿ

ਤਾਂ ਸੁਕੁ ਤੁਸੀਂ ਤੋਂ ਕਰ ਬਹੁਤ ਕਰ ਤੁੰ ਭਜਨ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕੇ ਤੇ ਕਿਸ
 ਪ੍ਰੇ ਜਨ ਗਾਖਤਾ ਹੈਂ। ਅਗ ਕਿਸ ਕੁ ਹਨ ਕਰੇ ਗਾ ਜੇ ਤੇ ਹੀ ਇ
 ਛਾ ਤੇ ਇਸੇ ਤੇ ਗਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਸਕਤ ਗਾਖਤਾ ਹੈਂ ਜੁ ਦੇਵੇ। ਅਗ
 ਠ ਤੇ ਜੁ ਮਾਦ ਲੇ ਭਜਨ ਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਰਾਹ ਪਦਾਰਥ ਨ
 ਮਿਤ ਹੈਂ। ਤਬ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਕਰ ਤੁਝ ਕਉ ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਤਕ
 ਨਕੀ ਸੁਧਨੀ। ਧਿਆਨ ਅਰ ਭਜਨ ਤੇ ਯਾਤਿ ਪ੍ਰੇ ਜਨ ਹੈ
 ਜੁ ਮੂਲ ਅਪਨੇ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਜਬ ਤਤ ਪਾਪ ਤਿ ਰੁਯਾ ਤਬ
 ਬਿਧਨ ਤੇ ਛੁਟਾ। ਸਮਧਦ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਪਾਈ ਤ
 ਹੈ। ਸੋ ਭਜਨ ਕਿਸਾ ਤੇ ਜੁ ਪੁਰਨ ਦੇ ਕਾਨਾ ਗਾਇ ਦੁਹੀ ਹੈ। ਤਬ
 ਸੁਕੁ ਕਰ ਤੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਤੁਝ ਕਉ ਦੁਹੁ ਸਮਾਭੂਲ ਗਯਾ ਜੁ
 ਅਗਨਿ ਬਿਬੇ ਜਲ ਤਾਥਾ ਅਗ ਮੈਂ ਤੇ ਹੀ ਗਥਿ ਅਕਰੀ

ਅਗਮ ਬਬੁਰੁ ਐਸੇ ਕਹਿਤ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਭਵ ਕਉ ਜਾਨਤਾ
 ਨ ਥਾਨੀ ਤਉ ਤਬੀ ਅਰੀਆ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਜਲ ਜਾਤ ਹੈ
 ਅਬ ਜੋ ਕਹਿਤ ਹੈ ਨਾਮਾਨੇ ਗਾਤ ਉਤ੍ਰ ਭਵ ਉਤ੍ਰ ਕਾਲੀ
 ਨਾ ਸਕਰੇ ਗਾ। ਤਬ ਪੁਲਾਟਿ ਕਤਾਨ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਉ ਜਿ
 ਲਾਇ ਸਕਤ ਹੈ ਨ ਮਾਰ ਸਕਤ ਹੈ। ਰਖਿਅ ਕਰਤਾ ਅ
 ਰੰਗਤ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕਾਏ ਕ ਬਿਸੁਆਤ ਮਾਤੈ। ਤਬ ਸੁ
 ਕ ਕੋਧਾਨ ਵਾਨ ਤੋਇ ਕਰਮ ਖਤੇ ਅਗਨ ਨਿਕਾਸੀ। ਜੁਪੁ
 ਤਲਾ ਦਕ ਉਜਲਾਵੈ। ਤਬ ਪੁਲਾਟਿ ਨੇ ਦੇਖਾ ਜੁ ਮੁਠਕ
 ਉਜਲਾਵਤ ਹੈ। ਤਬ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਕਿਉਂ ਬਿਸੁਆਤ ਕਉ
 ਇਸ ਬ੍ਰਹਮ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰਗਾ। ਬਾਹਰ ਕਤਾ ਮੇਨੇ ਉਲ
 ਟੀਸਾ ਮੁਠੀ ਤੈ ਜਬ ਸਕਲ ਦਿਸੁ ਮਾਨ ਬਿੰਦੇ ਕਰਗਤ ਹੁ

ਨਾਸ

ਅੰਤ

ਰਬਿਸਪੁਰਨਤੈਤਉਬ੍ਰਹਮਾਵਿਖੇਦੁਐਤਕਹਾਂਤੈ। ਅਰ
 ਜੋਬਿਸਪੁਤੈਤਉਕਿਆਰੁਓਤੈ। ਬਹੁਤੁਸੁਕੁਸੁਆਸਅਗ
 ਨਸੀਜੁਗਤਨਿਕਾਲਾ। ਬਹੁਤੁਅੰਤਰਲੇਜਾਨਕਾਗਾ। ਅਰ
 ਜਾਨਤਭਯਾਜੁਅਬਜੀਵਦੁਕਰਨਤੈ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁਜੀ
 ਵਦੁਆਸੁਆਸਤੈਸੈਤਲੇਨੀਜਾਤਾ। ਭਾਂਤੈਮਨਕਹਪੁਤਲਾ
 ਕੀਸਰਨਆਇ। ਅਰਬੇਨਤੀਕਰਤੁਭਯਾਅਰਕਤਤੁ
 ਯਾਜੁਮੇਪ੍ਰੋਤਤਬ੍ਰਹਮਾਵਤੈ। ਤੂੰਚਿਰੰਜੀਵਤੈ। ਅਰਬਾਲ
 ਤੇਬਿਰਧਤੈ। ਤੇਮੇਕੇਜੈਸੇਪਤਲੇਕੋਧਮੇਥਾਜਬਅਵਸ
 ਥਾਉਸਕੀਅੰਤਕਾਲਕੋਧਤੁਰੀਤਬਉਸਤਤਲਗਾਕ
 ਰਨੇ। ਅਰਪੁਤਲਾਦਵੇਨੇਅਵਥਾਬਿਖੇਏਕਸਮਾਨਥ
 । ਜੈਸੇਮੇਤੁਤੁਕਉਕਬੀਮਰਤਤੈਅਰਕਬੀਕਤਤਤੈ
 ਪ੍ਰਤਤੈਮੇਗਾ। ਮੇਕੇਕਤਤੈਨੇਆਪਕਉਅਉਰੋਕੀਨਿ

੬੬

19789

ਆਈ ਜਨਾਏ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਾਏ ਅਉਰੋ ਕੀ ਨਿ ਆਈ
 ਨਤੀ ਕਤਿ ਤੇ। ਜੁਭੁ ਜਨ ਕਰ ਅਥਵਾ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੁ। ਮੇ
 ਤੇ ਕਰਾ ਜੋ ਕਛੁ ਨ ਕਰੇ ਤਉ ਕਾਰਜ ਮੇਰਾ ਕੈ ਸੇ ਤੇ। ਅਰਮੁ
 ਮੂਲਕ ਉਕੈ ਸੇ ਪਤੁਚੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਾਤੁ ਮਾਪਤੀ ਮੂਲਕੈ।
 ਪ੍ਰੇਜਨ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਗਾਖਤਾਏ। ਪਰ ਭੀ ਕਤ ਤਾਏ ਜ
 ਜਬ ਲਗਨਾ ਹਾਇ ਤੇ ਵਿਕੇ ਕੁਭੁਰ ਮਥੁਧ ਕੈ ਸੇ ਮਾ
 ਨਾਏ ਤਿ ਆਗ ਕਰੇ ਬਿਨਾ ਮੂਲਕਾ ਪਾਵੁ ਫਾਕਠ ਨਾਏ। ਤ
 ਬ ਮੇ ਤੇ ਕਰਾ ਜੁ ਆਗਿ ਕਰਤੁ ਜੁਭੁਗਤਿ ਕਿਆਏ। ਪ੍ਰਾਸ
 ਰ ਕਰਾ ਭੁਗਤਿ ਯਹੀ ਤੇ ਜੁ ਆਪ ਅਰਦੁ ਮੇ ਤਨ ਤੇ ਵੇ
 ਇਸ ਕਉ ਅਰੇ ਵਭੁਗਤਿ ਕਤਿ ਤੇ ਤੇ। ਇਸ ਤੇ ਭਿਨਕ
 ਫੁਮਤ ਕਰਾ। ਤਬ ਮੇ ਤੇ ਕਰਾ ਪਤਲਾ ਵਚੁ ਲਿਖ ਕਰਾ।

ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਯਤੀ ਪ੍ਰਤਲਾਦਰਲਿਕਤੈਜੁਅਤਮਾਬਿਨਾਮ ੪੭

ਉਰਕੋਈਨਤੀ॥ਇਸਬਿਨਾਮਉਰਚਲਿਕਾਮਰਕਤਤਾਨ

ਤੀਜਾਨਤਾਤੈ॥ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁਪੰਡਤਨਤੀਤੈ॥ਐਕੋਕਤਾ

ਪੰਡਤਨਤੀਤਉਮ੍ਰੁਤੈਤਿਗਾ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਪੰਡਤਤੀ

ਨਤੀਤਉਮ੍ਰੁਕਤਾਤੇਤੈਇ॥ਐਕੋਕਤਾਦੋਨਤਨਤੀਤ

ਉਤ੍ਰੁਕਿਅਾਤੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਯਤੀਤੈ॥ਤਬਐਕੋਕਤਾਮਾ

ਦਿਅੰਤਤੇਰਾਕਛੁਜਾਨੀਤਾਨਤੀ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਮੇਰੀਆ

ਦਿਚਾਰੋਬੇਦਮਰਬ੍ਰਤਮਾਭੀਨਤੀਜਾਨਤੈ॥ਕਿਸਕਾਰ

ਨਤੇਜੁਸਰਕੀਆਦਿਤੈ॥ਤਾਂਤੇਤ੍ਰੁਕਿਅਾਜਾਨੈ॥ਐਕੋਕਤਾ

ਅਤੀਤਤੇਤਾਤੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਜੁਯਤਿਚਿਤਵਨਤੈ॥ਕ

ਰੀਤੈਤਉਤ੍ਰੁਧੀਨਤੈ॥ਕਿਉਜੁਮਾਨੁਖਸਰੀਰਬਿਖੇਭੁਜ

ਨਗੋਬਿੰਦਕਾਨਕਰੈਤਉਪਛੁਤਾਉਏ।।ਮੇਆਪਯਤਿਚਾ
 ਤਤਾਉਜੁਸਰੀਅਤੀਤਤੇਤਿ।।ਮੇਕੇਕਤਾਮੁਏਕਉਆਸੁ
 ਮਬਤਾਇਜੁਤਾਂਮੇਪਵੇਸਕਰੈ।।ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਡੰਡੀਸੀ
 ਨਿਆਸੀਤੈ।।ਮੇਕੇਤਾਜਬਲਗਬਤਮਚਰਜਅਰਬਾਂ
 ਨਪ੍ਰਸਤਨਤੈਵੇਸੀਨਿਆਸਕੈਸੇਲੇਵੇ।।ਪਰਮੇਨੇਜਾ
 ਫਾਤੈਜੁਪ੍ਰੇਜਨਸੀਨਿਆਸਕਾਯਤੀਤੈਜੁਸਰਬਕਰਮੇਕਾਤਿ
 ਆਗਕਰੈ।।ਪਰਤਿਆਗਕਰਮਕਾਕਰਮਾਬਿਨਾਨਤੀਤੈਤਾ
 ।।ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਚਿਤਵਨਾਜੁਤੈਨੇਚਿਤਵੀਤੈਜੁਅਤੀਤਤੇਵੇ
 ਤਿਸਕਾਤਿਆਗਕਰਗਾਜੁਯਤੀਕਰਮਕਰਮੇਕਾਨਾਸਤੈ॥
 ਮੇਕੇਕਤਾਜੁਇਨਕਾਨਾਸਕਰੈਤਉਬਤੁਨ੍ਹਕਿਆਕਰੈਗਾਪ੍ਰਾ
 ਸਰਕਤਾਜੇਤੁਅਤੀਤਤੇਤਉਜਾਨੇਮੇਜੁਤੁਮੇਗੀਸਰਨੈਂ॥

ਮਹਾਬਲਗੁਰੂਟੀਬਮੇਖਚਤਤੈਂਤਬਲਗਤੇਰਾਮੁ
 ਕਉਬਿਸਾਸਨਤੀ॥ਮੇਝੇਕਹਾਜੁਕਤਤਾਤੇਅਤੀਤਤੋਵੇ ੨੮
 ਤਉਕਤਤਾਤੇਜੁਸੀਨਿਆਸੀਤੋ॥ਮੇਰੇਨਿਕਟਿਏਕੰਖਾਅ ੨੯
 ਰਏਕਯਾਗਿਉਪਵੀਤਤੋ॥ਸੋਤੁੰਚਤਤਾਤੇਜੁਇਸਕਾ
 ਤਿਆਗਕਰੋ॥ਤਉਅਵਸਕਰਨਾਆਇਆਤੇ॥
 ਪਾਸਰਕਹਾਸਾਚਕਹਾਤੈਨੇਯਤਿਬੁਧਕਤਤੇਪਾਈਤੋ॥
 ਜਾਨੀਤਾਤੇਅਬਹੀਤਿਲੋਕੀਤੇਉਰੁਜਾਤਾਉਂ॥ਤੇਮੇਝੇਜਿ ੩
 ਸਮੇਗਿਤਸਤੀਮੁਕਤਿਕੇਨਮਤਿਅਤੀਤਕੇਨਿਕਟਿਜਾ
 ਤਾਤੇ॥ਤਬਵਹੁਆਗੇਤੇਕਤਤਾਤੇਅਤੀਤਤੋ॥ਤਬਵਹੁ
 ਪੁਛਤਾਤੇਜੁਗਿਤਸਤਕੇਤਿਆਗੇਅਰਾਅਤੀਤਤੋਵੇ
 ਤੇਮੁਝਕਉਕਿਆਲਾਗੁਹੈਗਾ॥ਵਹੁਕਤਤਾਤੇਆਪਤੇ
 ਆਪਕੁਗਾਵਾਨਕੋਏਖੇਗਾ॥ਵਹੁਤੈਸੇਹੀਕਰਤਾਤੇ॥

ਪਰ ਵਡੁ ਵੀਚਰ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਜੁ ਅਤੀਤ ਹੀ ਨਿਰਗਵਨ
 ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਤਉ ਮੇਕ ਤੇ ਦੇਖੇਗਾ ॥ ਪ੍ਰੇਜਨ ਉਸਾ ਅਤੀਤ ਕ
 ਯਤਿ ਤੇ ਜੁ ਯਤਿ ਅਤੀਤ ਤੇਗਾ ॥ ਅਰ ਲੋਕ ਕਹੇਂ ਗੇ ਜੁ ਅਮ
 ਕੇ ਕਾ ਸਿਖ ਤੇ ॥ ਤੇ ਮੇਝੇ ਜੇ ਤੁੰਭੀ ਚਾਤਾ ਤੇ ਤਉ ਮੇਸਾ ਅਤੀ
 ਤੇਗਾ ॥ ਤਬ ਮੇਝੇ ਕਤਾ ਮੇਕ ਛੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਜੇਗ ਕਰਤਾ ਤੇ
 ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੇਗ ਤੇ ਮਨ ਅਰ ਚਿਤ ਅਰ ਕਾ ਮਨ ਜਲ ਜਤੇ
 ਤੇ ॥ ਅਰ ਜੇਗ ਬਸਿਸੁ ਜੁ ਤੇਗਾ ਪਿਤਾ ਮਾਏ ਵਡੁ ਭੀ ਜੇ
 ਗਉ ਪਦੇ ਸਕਰਤਾ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਇਸ ਤੇ ਕਿਆਰੁ
 ਲਾਏ ਜੇਗ ਕਰ ਜੁ ਸਹੀਰ ਤੇਗਾ ਸਦਾ ਰਹੈ ॥ ਪਰ ਇਹੁ ਸ
 ਹੀਰ ਨਰ ਕਾ ਕਾਮੰਦਰ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪਾਪੀ ਤੇ ਨਰ ਕਉ ਸਕਉ
 ਪਾਪ ਤੇ ॥ ਤੁੰਭੀ ਪਾਪੀ ਤੇ ਜੇਗ ਕਰ ਅਰ ਸਦਾ ਨਰ ਕਉ

੬

ਜੁ

ਖੇਰਤੁ। ਤੇ। ਮੈ। ਭੇ। ਜ। ਬ। ਚ। ਠ। ਨ। ਮਿ। ਟ। ਗ। ਈ। ਤ। ਬ। ਸ। ਹੀ। ਰ। ਰ। ਤਿ। ਆ। ੨੯
ਤਉ। ਵਿ। ਆ। ਅ। ਹ। ਨ। ਰ। ਤ। ਤਉ। ਵਿ। ਆ। ਅ। ਹ। ਚੇ। ਚ। ਠ। ਨ। ਤਉ। ਏ। ਸ।
ਟੀ। ਵ। ਰ। ਤਿ। ਨੇ। ਕੀ। ਤੈ। ਤਉ। ਯ। ਤਿ। ਸ। ਹੀ। ਵਿ। ਸ। ਸ। ਹੀ। ਰ। ਤੇ। ਰ। ਹੀ। ਅ। ਬ।
ਤਕ। ਤੁੰ। ਚ। ਠ। ਨ। ਸ। ਹੀ। ਰ। ਕੀ। ਨ। ਟੀ। ਤਿ। ਆ। ਗ। ਤ। ਆ। ਤੁੰ। ਵ। ਤੁ। ਕ। ਰੁ। ਜ। ਤੇ।
ਸ। ਹੀ। ਰ। ਨ। ਰੇ। ਠ। ਮੈ। ਭੇ। ਕ। ਤ। ਤੁੰ। ਵ। ਕਉ। ਕ। ਤਿ। ਤ। ਤੈ। ਅ। ਤੀ। ਤਕ। ਰੁ। ਤਉ। ਕ।
ਰ। ਤ। ਨ। ਟੀ। ਵਿ। ਆ। ਕ। ਰੈ। ਪ੍ਰ। ਸ। ਰ। ਕ। ਤ। ਏ। ਤੇ। ਅ। ਤੀ। ਜੁੰ। ਤੈ। ਇ। ਨ। ਤੇ।
ਕਿ। ਸੀ। ਕ। ਪੰ। ਥ। ਲੇ। ਅ। ਹ। ਅ। ਤੀ। ਤ। ਤੈ। ਜ। ਬ। ਅ। ਤੀ। ਤ। ਤੈ। ਵੈ। ਗ। ਤ।
ਬ। ਮ। ਨ। ਬਿ। ਖੇ। ਠੰ। ਕ। ਰ। ਸੈਂ। ਜ। ਲੇ। ਗ। ਜ। ਬ। ਜੰ। ਲੇ। ਲੇ। ਲ। ਗ। ਤ। ਬ।
ਸੁ। ਖ। ਕੈ। ਸੇ। ਪ। ਵੈ। ਗ। ਜੋ। ਰੁ। ਜ। ਨ। ਹੋ। ਬਿੰ। ਦ। ਕ। ਕ। ਰੈਂ। ਮੈ। ਭੇ। ਕ। ਤ। ਤੇ।
ਕਿ। ਆ। ਕ। ਰੈਂ। ਪ੍ਰ। ਸ। ਰ। ਕ। ਤ। ਯ। ਤੀ। ਕ। ਰ। ਜੁ। ਅ। ਤੀ। ਤ। ਤੈ। ਮੈ। ਭੇ। ਕ। ਤ।
ਅ। ਤੀ। ਤਕ। ਧ। ਰ। ਮੁ। ਕ। ਤੁ। ਪ੍ਰ। ਸ। ਰ। ਕ। ਤ। ਮੈ। ਅ। ਬ। ਤਕ। ਅ। ਤੀ। ਤ। ਨ।
ਤੀ। ਤੁ। ਆ। ਤੁੰ। ਵ। ਕਉ। ਅ। ਤੀ। ਤ। ਧ। ਰ। ਮ। ਕਿ। ਆ। ਕ। ਰੈਂ। ਅ। ਤੀ। ਤ। ਮੈਂ।
ਸੇ। ਕ। ਤ। ਤੈਂ। ਜੁੰ। ਗਿ। ਤ। ਸ। ਤਕ। ਤਿ। ਆ। ਗ। ਕ। ਰ। ਅ। ਤੀ। ਤ। ਤੈਂ। ਯ। ਤੀ।

ਅਤੀਤਕਾਧਰਮਭੈ। ਅਰਮੈਨੀਮਨਤਾਅਤੀਤੁਵੀਤੈਤੁਸੁ
ਖਮਅਰਇਸਥੁਲਤੇਅਤੀਤੁਯਾਭੈ। ਮੇਝੇਕਤਾਸੁਖਮਅ
ਰਇਸਥੁਲਕਿਆਭੈ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਇਸਥੁਲਯਤਿ
ਤੇਜੁਪਿਤਾਅਰਮਾਤਾਅਰਪੁਤਾਅਮਿਤਾਅਰਸਤਜਬਇ
ਨਕਾਤਿਆਗਕਰਅਤੀਤਤੇਤੈਤਬਸੁਖਮਮੇਬੀਧਤੇਤੈ
ਕਤਾਤੈਜੁਮੇਪਰਮਤਿਆਗੀਤੈ। ਸਰਬਪਦਾਰਥਕਾਤਿ
ਆਗਕੀਆਭੈਮੇਨੇ। ਗੋਬਿੰਦਪਰਉਪਕਾਰਕੀਆਭੈ।
ਅਬਜੇਕਤੇਕਿਸੀਕਉਪੁਤਤੇਇਤਉਤੇਤਾਭੈ। ਅਰਜੇਕਤੇ
ਅਰਜਾਇਤਉਮਰਤਾਭੈ। ਮੁਏਕਉਪਰਮਤਪਸੀਕਤੇਭੈ।
ਜਬਸਰੀਰਕਾਤਿਆਗਕਰੇਗਾਤਬਸੁਰਗਾਇਥੇਜਾਵੇਗਾ
ਤਾਂਤੇਤੇਮੇਝੇਇਸਕਉਚਾਤਨਾਸਰੂਪਕੀਮ੍ਰਿਗਣੀ। ਅਰ

ਇਨਹੁਸੁਭਾਵੈਬਿਖੇਬੰਧਭਯਾਜੇਤੁਧੁਕੋਲੇਸਾਅਤੀਤੋ ॥ ੪੦ ॥
 ਹੁਕੀਚਾਤਨਤੈਤਉਰਲੀਬਾਤਹੈ॥ਕਾਮਨਾਲੋਕਪਲੋਕਕੀਅ
 ਤੁਧੁਕੋਪਾਪਤਤੋਤੀਤੈ॥ਅਰਜਾਨਤਾਤੈਮੇਜੁਤੈਨਾਅਰਬਲਾ
 ਰਿਖਪੁਤੈਸੋਬੀਤਾਈਤੈ॥ਇਸੀਕਰਨਤੇਰੇਮਨਮੈਉਪਜੀ
 ਤੈਜੁਅਤੀਤਤੋਵੈ॥ਪਰਜੇਤੇਰਿਖਪੁਤਦੇਖਤਾਤੈਤੰਕਾਹਮੇਪ
 ਰੇਜਲਤੈਤੈ॥ਕੋਈਕਤਤਾਤੈਗਿਆਨੀਤੈ॥ਕੋਈਕਤਤਾਤੈ
 ਤਪਸੀਤੈ॥ਸਭੀਸੁਭੇਤੰਕਾਹਬਿਖੇਬੰਧਤੈ॥ਨਿਰਬਿਕਾਰ
 ਜੁਆਤਮਾਤੈਤਿਸਤੇਦੂਹਪਰੇਤੈ॥ਤਤੋਤੁੰਗੀਕਿਉਨਤੀਅ
 ਤੀਤਤੋਤਾ॥ਮੇਝੇਕਤਾਤੁੰਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਤੈਕਤੁਸੀਸਾਹਤੇਕੈਸੇਢੂ
 ਹੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਗੋਬਿੰਦਗੋਬਿੰਦਕਤੁਸੀਸਾਹਕਤਾਤੈ॥ਮੇਝੇ
 ਕਤਾਇਸਕਤੋਹੁਕਾਕਰਤਦਕਿਆਹੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਕਰਤ
 ਦਯਤੀਤੈਜੁਕਰਨਾਕਢੂਨਤੀ॥ਮੇਝੇਕਤਾਤੁੰਤਬਪਸ੍ਰੀਤੈ

ਜਬ ਕਤੇ ਸਰਬ ਹੋ ਬਿੰਦੈ। ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਮੈ ਇਸ ਕਤੇ ਪ੍ਰਸੰ
 ਨੀ ਤੇਤਾ। ਜਬ ਤੈਨੇ ਆਪਕ ਉਜਾਨਾ ਅਰਗ ਵਾਨ ਕਤਾ ਅ
 ਰਬੈ ਠਗ ਜਾਤਾਂ ਤੇ ਵਿਆਸਿ ਪਰਯਾ। ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਨਜ
 ਨਾ ਅਰ ਕਤਾ ਮੈ ਸੀਤ ਤੈ। ਜੈ ਸੇ ਅਬ ਤੈਨੇ ਜਾਨ ਤੈ ਜੁ ਮੈ ਸੀਤ ਤੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਤਉ ਸੀਤਾ ਅਰ ਅਸੀਤ ਕਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਪੁਤਲਾ ਦਿ
 ਰਲਿਕ ਸੁਹਾ। ਸੁਕਾ ਚਾਰ ਜੀਵ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਤੇ ਛੁਡਾਇ ਕਰਨਿ
 ਕਸਗ ਜਾਤ ਬਤਾਰਨ ਕਸਪ ਪੁਤਕ ਉਬੁਲਾ ਦਿ ਕਰ ਕਤਾ ਤੇ
 ਰੇ ਪਾਸਕਿ ਆਸ ਕਤਾ ਤੈ ਜੁ ਕਿਸੀ ਪਾਇ ਮਾਰਿ ਆਨੀ ਜਤਾ
 ਯਤਿ ਮੰਤਰ ਕਤਾ ਤੇ ਸੀਖਾ ਹੈ। ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਪਿਤਾ ਕੇ ਚਰਨ ਚੁੰਬਕ
 ਹਉਤਰ ਦੀ ਆਜੁ ਮੈ ਕੋਈ ਮੰਤਰ ਨੀ ਪੜਾ। ਯਤਿ ਪਤਾ ਪੁਰੈ
 ਜੁ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬਿਖੇਏ ਕ ਬਿਸ ਕਉ ਸਮ ਦੇਖਾ ਹੈ। ਅ
 ਤਮ ਕਉ ਤਿਯਾਗ ਕਰ ਕਉਨ ਸਾਮੰਤ ਪੜਾ ਤੈ। ਸਕਲ ਬਿ

ਸਬਿਖੇ ਏਕਾਮਾਤਮਕਉਜਾਨਾ ਕਰਤੀਨੇਤ ਪਜਾਤੇ ਸਹਲਾਜ
 ਗਤਤਪੈਤੈ ਛੁਟੇਤੈ। ਕਾਤੇਤੇਜਾਨੇਸਾਗਿਤਪੁਕੀਆਤੈ। ਉਸ
 ਕੈਅਸਾਹਜੁਪੁਠਕਿਆਦੁਖਦੇਸਕਤਾਤੈ। ਤਨਕਸਪਯਤਿ
 ਵਚਨਸੁਪੁਕਰਾਮਤਮੀਤਕੋਪਵਾਨਤੁਆਆਮਗਨੇਤਤੁਬਿਖੇ
 ਤਿਮੁਤੈਤਰੁਯਾਮਗਨਤਾਬੈਠਾਥਾਵਤੁਠਉਗਪਿਥਵੀਤੇਸਉ
 ਜੋਜਨਉਚੀਥੀ। ਕਤਾਜੁਪੁਤਲਾਟਿਕਉਈਤਾਂਤੇਨੀਚੇਡਾਲ
 ਦੇਵਤੁ। ਰਾਖਸੇਨੇਐਸੇਤੀਕੀਆਗਿਤਨੇਕੇਸਮੇਪਤਲਾ
 ਦਿਕੇਮਨਬਿਖੇਯਤਿਬੀਚਾਰਆਇਆਜੋਜਨਾਰਟਨਬਿ
 ਨਾਮਉਰਕਛੁਨਤੀ। ਇਸਬੀਚਾਰਸਿਉਉਸਕੋਕਛੁਸਮ
 ਨਾਭੁਯਾ। ਬਤੁਤਰਕਸੋਦੇਖਾਜੁਈਤਾਂਕੇਗਿਤਾਵੇਹੁਤੇਇਸ
 ਕਉਕਛੁਸਮਨਭੁਯਾ। ਤਾਂਤੇਉਸਕਉਪਬਤਕੀਸਿਖਰਾਪ
 ਰਲੇਗਾਇਆਮਰਤਤਾਂਤੇਡਾਲਦੀਆ। ਤਬਪਿਛੂੰਵੀਕੀਪਵਾ
 ਨਭੁਈ। ਜੋਪੁਐਸੁਰਕਾਭਗਤਿਮੇਰਉਪਾਰਿਗਿਤਤਾਤੈ।

ਬਦੀਛਾਤਾ ਜੁ ਵੇਨੋ ਤਾ ਬਹੁ ਬਿਖੇਲੇ ਵੈ। ਕੇਸਵ ਬਿਸੁਆਪ
 ਵੇਤਾ ਬਪਰਲੀਆ। ਅਗਪਿਥਵੀ ਪਰਗਾਥਾ। ਅਗਪਿਥ
 ਵੀ ਕਉ ਕਤਾ ਯਤਿ ਮੇਰੀ ਅਮਾਨ ਤੈ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਗਾਥੀਉ
 ॥ ਅਗਪ੍ਰਤਲਾ ਕਉ ਆਗਿ ਆਕਰੀ ਜੋ ਕਛੁ ਮਾਂਗਾ। ਜੋ ਤੇਰੀ ਇ
 ਛਾਉ ਇਸੇ ਵੇ ਵੈ। ਪ੍ਰਤਲਾ ਵਿਕਤਾ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਨਾ ਤੋਇਗਾ
 ਜੋ ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਕਛੁ ਮਾਂਗੇਗਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਵਤਿ ਮਾਂ
 ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਤੈ ਅਰਜੇ ਚਾਤੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਕਾਨਾ ਸਕਰਤੁ ਤਉ
 ਮੁਝ ਕਉ ਲਜਾ ਆਵੈ ਤੈ। ਕਿਉ ਜੁ ਇਸ ਬਾਵਰ ਜੀਗਮ
 ਸਰਬਤੁ ਤੀਤੈ। ਤਰਨ ਕਸਮ ਕਤਾ ਤੈ। ਉਸਠ ਉਰਤਰਨ ਕ
 ਸਪਤੋਇ ਕਰਕਤਾ ਤੈ ਜੁ ਬਿਸੁ ਮਤ ਕਤਾ। ਅਰਈ ਤਾਂ ਬਿਸੁ
 ਤੋਇ ਕਰਕਤਾ ਤੈ ਜੁ ਬਿਸੁ ਤੀਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਉ ਨੀ ਕੇ ਪਛਾਣਾ
 ਤੈ। ਤੁਝ ਤੇ ਯਹੀ ਮਾਗੈ ਤੇ ਜੁ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ^{ਤੁਝ} ਕਿਸੀ ਅਉਰ ਕੋ ਨ

ਜਾਨੈ॥ ਅਰਜੈ ਕਤੇ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਪਉ ਪਕਾਰ ਤੇ ਤਉ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਨੁ ਤੀ
 ਰਾਖਤਾ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਸਰ ਬਤੂ ਤੀ ਤੈ॥ ਤਉ ਤੇਰਾ ਉਪਕਾਰ ਅਉਗ ਕਿਸ
 ਪਰ ਤੈ॥ ਜਬ ਬਿਸੁ ਦੇਖਾ ਨੁ ਕਛੁ ਨ ਤੀ ਮਾਗਤਾ॥ ਅਠਾ ਤੇ ਤੈ॥
 ਉਆਗਿ ਆਕੀ ਗੀ ਜੁ ਨੇਤੁ ਤਉ ਮੁੰਦਾ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਨੇਤੁ
 ਮੁੰਦ ਕਰ ਬਤੁ ਤੁ ਖੋਲੇ ਦੇਖੇ ਤਉ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਖੜੁ ਤੈ॥ ਅਰਤ
 ਨ ਕਸਪ ਅਚਰ ਜਮਾਨ ਭਯਾ॥ ਅਰਸੀ ਭਰਨਾ ਮੇਰਾ ਖਸਕਉ
 ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਆਗਿ ਆਕੀ॥ ਜੁਯਤਿ ਬਾਲ ਕ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਮਰਤਾ ਨ ਤੀ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਭਜਨ ਮਾਇਆ ਕ ਕਰ
 ਤਾ ਤੈ॥ ਅਰ ਅਤੁ ਮਾ ਕਉ ਨ ਤੀ ਜਾਨਤਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪ੍ਰਾ
 ਤਾ ਪਕਰਿ ਇਸ ਕੀ ਰਖਿ ਮਾ ਤੇ ਤੀ ਤੈ॥ ਚਾਤੀ ਏ ਜੁ ਤੁੰ ਇਸ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ
 ਤੁ ਸਾਖਨਾ ਸਕਗ॥ ਸੀ ਭਰ ਸਤੰ ਸਤੁ ਕੇ ਸਤੰ ਸਉ ਪਾਵ ਕੀ ਏ ਜੋ ਪ੍ਰ
 ਤਲਾਇ ਕਉ ਜਲਾਵੈ॥ ਪਰ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਉ ਕਛੁ ਜਾਨਤੁ ਨ
 ਭਯਾ॥ ਅਰ ਕਤਤਾ ਥਾ ਜੁ ਮੰਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਗਣੇ ਕਾ ਅਤੁ ਮਾ ਸਿਸੁ ਹੈ॥

ਤਬ ਮਧ ਭੂਟ ਨਹੀਂ ਗਵਾਨ ਸੁਦਰਨ ਚਕ੍ਰ ਕੋ ਆਗਿ ਆਕਰੀ
 ਭੁਪਤਲਾ ਦਿਕੀ ਰਖਿ ਆਕਰੁ ॥ ਅਰ ਸੰਭਰ ਕਾਸੀ ਸਕਟਾ ॥ ਸੁਦ
 ਰਸ ਚਕ੍ਰ ਤੈ ਸੇਕੀ ਆ ॥ ਤਰਨ ਕ ਸਪਯ ਤਿ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ
 ਕਰ ਚਿਤਰੀ ਮੂਰਤ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਬਿਸ ਮੇਰੁ ਦਿ ਆ ॥ ਅਰ ਕ
 ਤਾਇ ਸਕੋ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਸੇਵੁ ਰਕਰੁ ॥ ਅਰ ਪਉਨ ਕਉ ਆਗਿ
 ਆਕਰੀ ਭੁਪਤਲਾ ਦਿਕ ਓ ਸੁਕਾਇ ਦੇਹ ॥ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਿਭ
 ਗਵਾਨ ਸਰ ਬਿਖੇ ਥਾਉ ਸਕੋ ਕਛੁ ਕਸੂਨ ਭੁਯਾ ॥ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦ
 ਉਤਾਂ ਸੇਭਾ ਗਕਰ ਸੁਕਾ ਚਾਰ ਜਕੇ ਗਿਤ ਕੋ ਗਾਇ ਆ ॥ ਅਰ ਤ
 ਰਨ ਕ ਸਪਧੀ ਛੇ ਪਾੜਾ ॥ ਅਰ ਠੇਰ ਲੇ ਆਇ ਆ ॥ ਅਰ ਕੇ
 ਸਾਂ ਸੈ ਪਕੜ ਕਰ ਸਾਸਨਾ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ॥ ਅਰ ਵਤੁ ਆਪਨੀ
 ਪਰਤੀਤ ਪਰਨਿ ਤੂੰ ਲਗਾ ॥ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਿ ਦਿਵ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ
 ਜਾਨਾ ਥਾ ਭੁਭੁਗਵਾਨ ਦਿ ਤੇਕ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ਤਰਨ
 ਕ ਸਪ ਕੇਤਾ ਬਗਟਾ ਥੀ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਿਕ ਓ ਮਾਹੀ ॥ ਸੇਭਾ ਵਸਤ

੫੩
 ਖੰਡਰੁ ਏਹੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੁਕ੍ਸ਼ਾ ਚਾਰੁ ਜਕਤਾ ਤੇ ਤਰਨ ਕ ਸਪ ਏਹੀ ਸਾਸਨਾ
 ਤੈਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਕਰੀ ਪਰਉ ਸਕਉ ਕਹੁ ਬਿਘਨ ਨ ਰੁਯਾ ਜੈਸੇ
 ਕਾ ਤੈ ਸਾਹਤਾ। ਇਸੇ ਨੇਤਤ ਕਉ ਪਾਇਆ ਤੇ। ਅਬ ਇਸ ਕੀ ਸ
 ਸਨ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਗ। ਤਰਨ ਕ ਸਨ ਪਕਤਾ ਜ ਬਲ ਗਨਿਤ
 ਚੈ ਅਉਰ ਕੇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਨ ਕਰੇ ਤ ਬਲ ਗ ਇਸ ਕੇ ਨਾ ਸਕਰ
 ਨੇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਨ ਕਰੇ ਗਾ। ਗਾਨਾ ਤਿਲੇ ਕੀ ਕਾ ਮੇਰੇ। ਮੁਝ ਬਿ
 ਨਾਇ ਸੇਨੇ ਕਿਸ ਕੋ ਦੇਖਾ ਤੈ। ਜੋ ਕਤ ਤਾ ਤੈ ਬਿਸੁ ਤੀ ਤੈ। ਜਾਹਤ
 ਸੁਪਨ ਸਖੋ ਪਤ ਤੀ ਨੇ ਕਉ ਮੇਉ ਤਪਤ ਕੀਆ ਤੈ। ਮੇਨ ਤੀ
 ਜਾਨਤਾ ਯਾਨੇ ਕਉ ਨ ਸੇ ਬਿਸੁ ਕਉ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਤੈ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਮੇ ਸ੍ਰੁਕ੍ਸ਼ੇ ਨਤੀ ਯਾਤੀ। ਜੋ ਮੇ ਗਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਤਾ ਤਉ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾ
 ਏਤਾ। ਅਰ ਤਰਨ ਕ ਸਕਤਾ ਕਿਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਲਾਇ ਅਪਨੇ ਪਰ
 ਮਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਨਾ ਅਰ ਅਉਰ ਕਉ ਜਾਨਣਾ ਯਾਤਿ ਕਉ

ਨਮਾਹ ਗਤੈ। ਤੁੰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੜਾਏਂ ਸੋ ਮੁਝ ਪਤਿ ਕਹੁ। ਪ੍ਰਤ ਲਾਇਕ
ਏਨੇ ਤਾ ਬਜੇ ਕਰ ਉਤਰ ਦੀਐ। ਐ ਜੋ ਪੜਾਏ ਸੋ ਭੀ ਉਪਦੇ
ਸਗੁਰ ਕਾਏ। ਪਰ ਮੇਨੇ ਸਾਹਗਿ ਤਹੁ ਕੀਆ ਏ। ਮਰ ਜੋ ਅ
ਸਾਹ ਬਾਸੋ ਤਿਐ ਆਗ ਕੀਆ ਏ। ਜੇ ਤਾ ਕੁ ਉਸਨੇ ਮੁਝੇ ਉਪਦੇ
ਸਕੀਆ ਏ ਜੁ ਮਰ ਬੁਧਰ ਮਕਾਮ ਮੋਖ ਪਰ ਮੇਸੂਰ ਏ। ਪ
ਰ ਮੇਨੇ ਦਿਸੁ ਪਰ ਮਾਰ ਬਪਰ ਕਰੀ। ਜੁ ਜਨਾਹ ਦਨ ਬਿਨਾ ਮ
ਉਰ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਮਰ ਜੋ ਵਹੀਏ ਤਉ ਮੁਝ ਕਉ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ
ਤੁਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁੰ ਭੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜਾਨ ਜੁ ਮੇ ਮਰਤੁ
ਏ ਕਬਿਸੁ ਏ। ਮੁਦਿ ਦਿ ਮਾਕਾ ਤਿ ਮਾਗ ਕਰ ਮਰਦਿ ਦਿ ਮ
ਬਿਖੇਲੀ ਨਹੀ। ਮਰ ਸਰੀਰ ਪੰਚ ਬੂਤ ਕਰੋ ਮਿਥਿ ਆਜਾਨਾ ਮ
ਰਵ ਤੁੰ ਜੁਣੀ ਸੂਰੇ ਤਉ ਸਕ ਉਨਿ ਤਸਚੇ ਕਰ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਕਤਾ
ਰਾਜ ਤਿਲੋ ਕੀ ਕਾ ਤੁਝ ਕਉ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੁੰ ਭ ਜਨਣੀ ਸਰ ਕਾਨਾ ਕਰੁ।

ਅਰਾਪਕੋਪਛਾਣਾ ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਰਾਜਤੇਅਰਸਰਬ
 ਤੇਉਲੀਘਕਰਗੋਬਿੰਦਰਾਤੈਮੇਨੇ। ਰਾਜਲੇਕਰਉਸਕਉ
 ਤਿਆਗੋਤਉਲਜਤਤੋਵੈ। ਤੇਪਿਤਾਨਿਸਚੈਕਰਜੁਇਸਥਾਰ
 ਜੰਗਅਬਿਖੇਏਕਬਿਸਾਅਤੁਮਾਏ। ਜੁਸਮਏਅਰਨਿਰਬਾਂ
 ਨਅਰਚੈਤੰਨਅਰਅਨੰਤਤੈ। ਯਤਿਸਾਰਸਿਸਾਰਉਸਤੇਪ੍ਰਗ
 ਟਗਯਾਏ। ਜਿਸਨੇਐਸਾਜਾਨਾਏਸੋਭਗਵਾਨਰੂਪਤੈ। ਪ੍ਰਾਸ
 ਰੋਵਾਗਾ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੈਮੇਤੈਨੇਮੇ। ਸਾਮੁਤਕਉਕਬੀਨ
 ਕਤਾਜੁਮਨਮੇਰਾਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤਾ। ਤੁਝਬ੍ਰਹਮਣਤੇਵਹੁਰਾਖਸਪੁ
 ਤਪੰਨਪ੍ਰਮੇਤੈਕਤਾਤੇਗੁਰੋਪ੍ਰਤਲਾਦਿਰਸਨਾਸੋਕਉਤਾਥਾ। ਪਰ
 ਸੁਖਨਾਥਾਰਾਖਤਾ। ਕਾਏਤੇਜੋਸੰਤਸਰਬਬਿਖੇਸਮਏ। ਤਤੁਪਿ
 ਤਾਕਉਭਿੰਨਜਾਨਣਾਅਰਕਤਾਤੁਰਗਵਾਨਤੈਅਰਸੰਤਤੁਕਾਮ
 ਰਗਨੀਤੈ। ਜੋਨਿਰਅਕਿਮਾਨਅਰਸਮਦਰਸੀਤੈਉਸਕ

ਉਪਰਮਸੁਖਤੈ। ਤੇਗੁਰੂਜੀ ਮੇਕਤੈ ਅਦੁਨੀਤੈ ਤਉ ਲਜਤਤੈ ਵੈ॥ ਕਿ
ਸਕਾਰਨ ਤੇਜੁ ਕਤਹੈ ਤੇ ਅਗੇਨ ਬਾਜੁ ਅਬ ਕਤੈ॥ ਅਰਜੈ ਕਤੈ ਕੁਲ
ਬਿਸਰੁ ਪਮੇਗਤੈ॥ ਤਉ ਆਤਮਾ ਬਿਖੇ ਬਿਸਕਤਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਕੋਈ
ਜਲ ਬਿਖੇ ਤਰੰਗਾ ਅਰਬੁ ਦਬੁ ਦੇ ਮਾਨੇ॥ ਪਰਵੀਚਾਰਵਾਨ ਮਾ
ਨਤਹੈ ਜੁ ਏਕ ਜਲ ਤੀਹੈ॥ ਤਰੰਗਾ ਅਰਬੁ ਦਬੁ ਦਕਤਹੈ॥ ਪ੍ਰਾ
ਸਕਤਹੈ ਮੇਝੇ ਤੂੰ ਪਰਮਤੈ ਸਦਿ ਸੁਆਵਤਹੈ॥ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ
ਤਬ ਪ੍ਰਤਲਾਦਿ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਤਾ॥ ਤੇ ਪਿਤਾ ਯਤਿ ਸਗੀ ਦੇਵਤਾ ਅ
ਰਮਾਨੁਖ ਅਰਸਰਪਾ ਅਰਗ ਕਸਜੋ ਕਛੁ ਦਿਸੁ ਮਾਨਤੈ ਏਕ
ਅਨੰਤ ਬਿਸੁ ਜਾਣਾ॥ ਜਬ ਤੈਨੇ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਕੀ ਅਤਬ ਵਰੁ ਅ
ਓਤ ਤੁਝ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇਗਾ॥ ਅਰਦਿਆਲ ਤੇਇਗਾ॥ ਅ
ਰਦੁਖ ਦੁਖੈ ਤਕਾ ਭੀਨਾ ਸਤੈਇਗਾ॥ ਤਰਨ ਕਸਪ ਯਤਿ ਵਰ
ਨ ਸੁਖ ਕਰਾ ਅਗੇ ਤੇ ਭੀ ਵਿਸੇਖ ਰੂਪਵਾਨ ਭਯਾ॥ ਅਰਚਉ ਕੀ

ਤੇ ਓਠਕਰਾਨੀ ਧੂਮਡਾਲੀਆਨੇ ਸੰਸਾਰਕਉਮਾਰਤਾਏ॥੧੦
 ਥਪ੍ਰਦਾਲਕਾਅਪਨੇਤਾਥਸੋਪਕਰਕਰਜੇਮੇਰੁਦੁਬੋਧਰਲੇਖਿ
 ਖੇਚਾਤਨਤੋਤੀਤੋਜੁਸੰਸਾਰਕਾਨਾਸਕਰੋ॥੧੧॥ ਸੇਹੀਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕੇ
 ਨਾਸਕੀਚਾਤਨਾਕਰੀ॥੧੨॥ ਅਰਕੇਤਕਉਆਗਿਆਜੁਪ੍ਰਤ
 ਲਾਵਕਉਬਾਧੈਅਰਸਮੰਦਬਿਖੇਡਾਲੋ॥੧੩॥ ਜੁਇਸਉਪਾਦ
 ਬਿਨਾਨਾਸਨੀਤੋਤਾ॥੧੪॥ ਜਾਤਿਅਭਾਗੁਆਇਆਕੇਬਿਖੇਲੀ
 ਫੁਟੋ॥੧੫॥ ਮੇਨੇਇਸਕੇਨਾਸਬਿਖੇਛੋਲਬਹੁਤਕਰੀਏ॥੧੬॥ ਜੁਕ
 ਬੀਇਸਚਾਤਨਾਕਾਤਿਅਗੁਕਰੋ॥੧੭॥ ਪਰਇਸਕਉਮਿਤ
 ਨੇਪੇਰਾਏ॥੧੮॥ ਆਪਗ੍ਰੀਪਾਪੀਏਅਰਭਜਨਗ੍ਰੀਪਾਪੀਕਾਰ
 ਤਾਏ॥੧੯॥ ਬਹੁਤੁਰਾਖਸੈਬੇਗਹੀਸੰਗਲਗਾਹੀਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕੇਗ
 ਲਬਿਖੇਅਰਭੁਜਾਬਿਖੇਬਾਂਧਕਰਤਰਨਕਸਪਕੀਆਗਿ
 ਆਬਿਖੇਸਮੰਦਬਿਖੇਡਾਲਾਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਏਮੈਤੇਜੇਕ

ਹਿਯਤਿਅਵਸਥਾਤੁਤੁਕੋਤੋਇਤਉਕਿਅਕੋਤੋਅਹਕਿਆ
ਕਹੋਂ। ਮੇਝੇਕਹਾਜੋਹੋਬਿਦਕੇਭਜਨਬਿਖੇਯਹਿਦੁਖਤੋ
ਇਤਉਮੇਨਾਮਉਸਕਾਕਬੀਰਸਨਾਪਰਨਲਿਆਵੈ। ਤ
ਬਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਹੇਮੂਰਖਜੋਚਾਏਂਜੋਮੀਤਕੋਪਾਵੈ। ਅਹਸਾ
ਥੀਚਾਤਕਾਮਨਾਕੀਰਾਖਹਿਕਠਨਤੈ। ਪ੍ਰਭਲਾਇਕੋਗੁਗਵਾ
ਨਦੇਖਤਾਥਾਜੁਅਪਨਕਤੇਪਰਨਿਸਚਾਲਤੋਕੇਨਾਤੀ। ਇਸ
ਬਾਤਪਰਏਕਕਥਾਮੁਣਤੋਸ੍ਰਵਹੁਕਹਏਕਸਮੇਏਕਇਸਤੀ
ਰਿਖਕੀਸੋਮੁਏਪ੍ਰੀਤਥੀ। ਤਬਮੇਝੇਕਹਾਪ੍ਰਭਬਤੈਨਾਅਪ
ਹੀਕਹਾਤੋਜੋਪਗਈਇਸਤੀਬਿਖੇਜੁਦਿਸ੍ਰਕਰਤਹੈਸੋਨਰ
ਕਮੇਜਾਤਾਹੈ। ਅਹਅਬਕਹਿਤਾਹੈਜੁਰਿਖਕੀਇਸਤੀਸੋਮੇ
ਰੀਪ੍ਰੀਤਿਥੀ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਜੋਸਾਚਾਏਂਜੋਕੋਈਪਗਈਇਸ
ਤੀਕੀਉਕੁਦੇਖਤਾਹੈਉਸਕੀਯਹੀਬਾਤਹੈ। ਪਰਮੁਣਕੋ

ਪਗਦਿਸੁ ਨ ਥੀ ਯਹੀ ਦਿਅਸ ਜੁ ਮੁਖੁ ਤੇ ਉਤ ਪਤਿ ਰਾਜੈ ਮੇ
 ਇਸ ਤੀ ਦਿਅਸੁ ਤੀ ਤੇ ਨ ਥੀ ਪਰ ਅਪਰ ਤੇ ਗੀ ਦਿਸੁ
 ਮੇ ਅੰਕਾਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਮੁਖੁ ਬਿਖੇ ਨਾ ਤੀ ਆਪ ਸੇ ਆਪ ਤੇ ਜੇ
 ਕੋਈ ਜੀ ਵੇ ਤੇ ਉਸ ਕੋ ਕਾਲ ਤੇ ਰੇ ਤੇ ਮੇ ਤੇ ਜੀ ਵੇ ਨਹੀ ਤੇ ਜੇ
 ਚਾ ਤੇ ਤੇ ਉਧਰ ਮਗਾਇ ਕੋ ਚਿਤ ਗਪਤਿ ਸੰਜੁ ਗਤ ਰੁਸ ਮਕ
 ਰੇ ਮਨ ਚੰਦ ਮਾ ਅਰ ਬੁਧ ਬੁਝ ਮਾ ਅਰ ਚਿਤ ਦਿਸੁ ਅਰ
 ਰੁਦ੍ਰ ਤੇ ਕਾਰ ਤੇ ਮੇ ਇਸ ਕੋ ਮੇ ਨੇ ਉਤ ਪਤਿ ਕੀ ਆਤੈ ਮੁਖੁ
 ਕੋ ਕਿਸੀ ਸੇ ਕਬ ਭਉ ਤੇ ਕਾਰ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਮੁਖੁ ਤੇ ਦਿਸੇ ਖ ਕੋ ਉਨ
 ਤੀ ਉਸ ਇਸ ਤੀ ਕੋ ਦੇ ਖੇ ਸਦਾ ਜਾਤਾ ਥਾ ਏ ਕਾ ਦਿਨ
 ਅਰਧ ਰੈ ਨ ਬਿਖੇ ਉਸ ਕੋ ਦੇ ਖੇ ਕੀ ਮੁਖੁ ਕੋ ਚਾਨ ਉਪ ਜੀ
 ਮੁਰ ਆਪ ਵੇ ਇਸ ਥਾਨ ਤੇ ਉਠ ਚਲਾ ਮੇ ਘਰੀ ਬੁੰਦੇ ਪ
 ਤੇ ਥੀ ਮੁਗਨਿਸਾ ਮਤ ਕਾਰੀ ਥੀ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮਿਤ ਕਾ ਮੇ ਰੇ ਸ

ਸਮਿਤ

ਥਾਮਗੁਥਾਮਾਰਗਕੇਮਧਸਰਪਮੇਰੇਪਗਸੈਲਿਪਟਾਮੇ
 ਨੇਜਾਨਾਜੁਮਿਤਨੇਮੁਏਪਗਏ।ਉਸਸਰਪਕਉਮੇਨੇਕੰਠਲ
 ਗਾਇਆਮਰਜਾਣਾਜੁਪ੍ਰੀਤਮੁਏ।ਅਰਮੇਨੇਉਸਕੋਕਤਾ
 ਜੁਐਸੀਨਿਸਕਾਗੀਬਿਖੇਤੇਰੇਨਮਿਤਚਲਾਤੇ।ਮੁਏਅਪ
 ਨੇਗਿਤਲੇਚਲਾਤੇਮੇਤੇਗਿਤਪ੍ਰੀਤਮਕਾਗੰਗਾਕੇਪਾਰਲੇ
 ਤੀਰਪਰਥਾਮਾਰਪ੍ਰੀਤਮਕੀਪ੍ਰੀਤਬਿਖੇਗੋਪਦਕੀਨਿ
 ਆਈਦਿਸੁਮੇਰੀਮੈਆਈ।ਅਰਉਸਸਰਪਕੀਨਦਕ
 ਕਰਪਾਰਗਾਇਆਜਬਤੀਰਪਰਪਤੁਚਾਦੇਖੋਤਉਰਖੀ
 ਸਰਬੈਠੇਤਪਮਿਆਕਰਤੇ।ਰਖੀਸ੍ਰਗਤੁਪ੍ਰਭੁਤੁਕਉਨ
 ਤੇ।ਮੇਨੇਕਤਾਅਮਕੇਰਿਖਕੀਇਸਤੀਤੋ।ਵਤੁਅਪਨੀਠ
 ਉਰਤੇਉਠੇ।ਅਰਕਤੇਹਲਾਗੇ।ਮੈਸੀਅਰਧਨਿਸਬਿਖੇ
 ਤੁਕਤਾਂਥੀ।ਮੈਨੇਕਤਾਕਿਸੀਠਉਰਨਥੀ।ਰਿਖਕੀਇਸ
 ਤੀਤੋਰਿਖਕੀਇਸਤੀਕੇਨਿਕਟਿਗਈਥੀ।ਤਬਉਨਤੁਕ

ਤਾਵਤੁਤਉਇਸਤੀਨਤੀ। ਕੋਉਜਾਦੁਕਰਨੇਤਾਗਾਏ। ਬਤ ॥ ੫੭ ॥
 ਤਪੁਚਾਤੇਰੀਕਤਾਂਜਾਏਕੀਇਛਾਏ। ਮੇਨੇਕਤਾਰਿਖਕਟਿ
 ਇਸਤੀਪਾਸਜਾਤੀਤੈ। ਬਚਨਮੇਰਾਮੁਹਕਰਸਭੀਨੀਦਤੇ
 ਉਠੇ। ਅਰਮੁਝਕੋਲਾਤੇਅਰਮੁਸਟੇਕਰਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਸਾਸ
 ਨਾਕਰੀ। ਪਰਮੁਝਕੋਵਤੁਸਾਸਨਾਪੁਤਪ੍ਰਕਾਰਭਾਸੇਥੀ।
 ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਉਸਸਮੇਮੇਪ੍ਰਾਸਰਨਥਾਰਤਾ। ਜਬਭਲੇਪ੍ਰ
 ਰਉਨਤੁਦੇਖਾਜੁਪ੍ਰਾਸਰਬਸਿਸ੍ਰਕਾਪੁਤੁਤੈ। ਕਤਾਏਲਾਗੇ
 ਐਸੇਪਿਤਾਕਾਐਸਾਪੁਤ੍ਰਕੋਸੇਭਯਾਤੈ। ਮੇਨੇਕਤਾਮੇਰਾਪਿ
 ਤਾਕੋਉਨਤੀ। ਅਰਨਮੇਕਿਸੀਕਾਪੁਤੁਤੈ। ਤਿਨਤੁਯਤਿਜਾਨ
 ਜੁਪ੍ਰਾਸਰਨਤੀਕੋਉਚਲਿਤੀਤੈਜੁਪ੍ਰਗਟਭਯਾਤੈ। ਤਬਅ
 ਗਨਜਾਲਾਇਕਰਮੁਝਕਉਅਗਨਬਿਖੇਰਾਲਾਸਰੀਰਮੇ
 ਰਾਜਲਾਪਰਮੇਨੇਕਛੁਨਜਾਨਾ। ਉਸਸਮੇਬਿਖੇਪ੍ਰੀਤਮਾ॥

ਨਪਤੁਗਾ ਜਬ ਉਸਕਉ ਮੇਨੇ ਦੇਖਤ ਬਿਦਤ ਅਗਨਕੀ ਮੁਖ
 ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸਕੀ ਆਤ ਬਇਸਤੀ ਨੇਕਤਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸ
 ਥਾਏ। ਤਬ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਮੁਲਤੇ ਮੇ ਕਢੁ ਨੀ। ਜੋ ਤਾਂ ਸੁਤੁੰ ਤੀਏਂ
 ਸਹੀਰਤਿ ਆਗ ਕਰੋਗਾ ਪਰਤੇ ਗਤਿ ਆਗੁ ਨ ਕਰੋਗਾ ਉਸਨੇ
 ਕਤਾ ਜਬ ਸਹੀਰਨ ਤੇਇ ਗਤਉ ਮੁਖ ਕੋ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਤ
 ਬ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਤੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੋਗਾ ਤੇ ਮੇ ਤੇ ਤੇਨੇ ਮੇ ਸੀ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ ਤੈ ਕਿਨਾ। ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਸਹਬ ਬੁਧ ਦੇਖਤਾ ਤੈ।
 ਪ੍ਰਾਸਹ ਕਤਾ ਅਬ ਕਥਾ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕੀ ਸੁਵਤੁ ਕਗਾ ਜਬ
 ਗਾਖ ਸੋ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਉਤਾ ਬਪਾਉ ਬਾਂਧ ਕਰ ਸਮੁੰਦੁ ਬਿ
 ਖੇਰਾ ਲਾ। ਤਬ ਸੁਮੰਦੁ ਕੀ ਪਵਾਨ ਤੁਆ ਅਹ ਪ੍ਰਤਲਾਇ
 ਕਉ ਮਧ ਆਪਣੇ ਲੇਜਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸੀਸ ਪਰਗਾਖਾ
 ਹਕ ਸਯਤਿ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ ਕਰਤ ਹਨ ਕਸਪ ਪਤ ਪ੍ਰਗ

੫੮
 ਟਕਰੀ॥ ਜੁ ਵਤੁ ਰੁਬਤਾ ਨੀ॥ ਟਰਨ ਕਸਪ ਕਤਾ ਜੁ ਉਸ ਕੋ ਮਿਲ
 ਕਾਪੁ ਟਰ ਕਰੇ॥ ਜੁ ਰੁਬ ਜਾਇ॥ ਜਬ ਮਿਲਾ ਲੇ ਲੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿਕੇ
 ਲਾਗੇ ਮਾਰੇ॥ ਅਰਪੁਤਲਾ ਦਿਸੂ ਸਤ ਚਿਤ ਸੋ ਉਸਤ ਤਗੇ॥
 ਟਕੀ ਕਰੇ ਥਾ॥ ਕਿਤੇ ਕਮਲ ਨੈ ਨ ਤੇ ਉਤਪਤ ਦਿਸੁ ਕੇ ਕਰਤਾ ਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਤੁਝ ਕਉ ਨਮ ਸਕਾਰੈ॥ ਤੈਂਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਇਕਰਸੀ
 ਸਾਰ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਤੈ॥ ਅਰਵਿਸ੍ਰੁਤੇ ਇਕਰਪਾਲ ਨਕ
 ਰੈਂਤੈ॥ ਅਰਹੁ ਦ੍ਰੁਤੇ ਇਕਰਸੀ ਪਾਰ ਕਰੈਂਤੈ॥ ਵੇਵਤਾ ਅਰਮਾਨ
 ਸਾ ਅਰਮਪੀਢੀ ਅਰਸਰਪਾ ਅਰਗੀਧਰ ਬਾ ਅਰਪਿਸਾਰ
 ਅਰਗਾਖ ਸਾ ਅਰਚਉ ਪਾਏ ਅਰਪੰਚਤਤਾ ਅਰਇਦੀਆ
 ਸਰਬਤੁੰਤੀ ਤੈ॥ ਅਰਸਰਬ ਸੈ ਸਮਤੈਂ॥ ਤੇ ਪਰਮਈ ਸ੍ਰੁਰਬਾ
 ਰੰ ਬਾਰਹੁ ਟੁਕਉ ਨਮ ਸਕਾਰੈ॥ ਜਾਨੇ ਤੁਝ ਕੋ ਗਿਆਨ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ
 ਤੁਸੈ ਨੀ ਦੇਖਾ ਸੋ ਪੂਜਾ ਅਉਤਾਰਹੁ ਕੀ ਕਰਤਾ ਤੈ॥ ਪੂਜਾ ਤਉ

ਕਰਤੈ ਪਰਪਰ ਮਾਰ ਬਨੀ ਪਾਇਆ ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਸਰਬ
ਵਿਸ ਪੁਰਨੈਂ। ਉਸ ਬਿਸ ਕਉ ਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰੈਂ। ਜੁਯਤਿ
ਜਗਤ ਜਿਸ ਤੇਂ। ਅਰ ਸਰਬ ਵਹੀਂ। ਅਰ ਵਹਿ ਮੇਰੀਂ
ਅਰ ਸਰਬ ਮੁਝੁ ਤੀਰੈਂ। ਅਰ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ ਪੁਰ
ਤਨੈਂ। ਅਰ ਅਮਿਤ ਤੈਂ। ਅਰ ਸਦੈ ਵਹੈਂ। ਅਰ ਆਤਮਾ ਪ
ਰਮਾਤਮਾ ਮੁਝੁ ਤੀਰੈਂ। ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਨ ਮੇਰਾ ਤੈਂ। ਕਿ
ਸਕਾਰ ਨ ਤੇਜੁ ਪੁਰਨੈਂ। ਅਰ ਮਾਯਾ ਤੇ ਪਰੈਂ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕ
ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਲਾਇ। ਸੀਉ ਸਤ ਤ ਬਿਸ ਕੀ ਕਰੀ। ਅ
ਰ ਜਾਣਾ ਜੁ ਵਹੁ ਬਿਸ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ। ਬਿਸ ਬਿਖੇ ਮਿਲਿ
ਗਯਾ। ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਸ ਕੇ ਜਾਣਾ ਵਹੁ ਬਿਸ ਸੇ ਮਿ
ਲਾ। ਅਰ ਜਿਸ ਨੇ ਨ ਜਾਣਾ ਵਹੁ ਬਿਸ ਤੇ ਰਿਨੈਂ। ਪ੍ਰਾਸਰ
ਕਤਾ ਗੋ ਬਿਦ ਕੇ ਮੂਹਾ ਗੋ ਬਿਦ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਿਖੇ ਜਾਨ

੨

ਛਾਏ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੋ ਜਾਣਾ ਤਉ ਮਿਲਾਨੀ ਤਉ ਭਿੰਨ ਤੁਆ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਕੁੰਯਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤੇ ਤੇ। ਜਨ ਸਰਬ ਆਤਮਾ ਤੇ।
 ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਨੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਮੇਰੇ ਤੇ। ਅਥਵਾ ਕੋਉ ਸੋ ਤੇ।
 ਗਿਆਨ ਸਰਤ ਈ ਸੁਰ ਕੀ ਤੇ। ਅਰਘ ਮਗਿ ਆਨੁ ਸਰਤ
 ਨੀ ਵੇ ਤੇ। ਸੋ ਦੋ ਨੇ ਕਰਤੁ ਆਤਮਾ ਤੇ। ਕਰਤਾ ਗਿਆਨ ਅਰਕਤਾਂ
 ਅਗਿਆਨ ਸੋ ਕਨਿ ਜਗੁ ਪੈ। ਜਬ ਤਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁਯਾ। ਤ
 ਬ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ ਆਪ ਤੇ ਆਪਨਾ ਸਰੁਯੋ। ਜੇ
 ਸੇਜ ਬਾ ਅਗਨਿ ਲਾਗਤੀ ਤੇ ਤਬ ਗਿਲਾ ਸੁਕਾ ਦੋ ਨੇ ਜਲਾ
 ਵਤੀ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਲ ਦਿ ਬੀਚਾਰ ਜੀ ਵਈ ਸੁਰ ਕੇ ਸੋ ਉਲ
 ਪਕਰ ਮੂਲ ਕੇ ਪਤੁ ਚਾਬਾ। ਸੀ ਗਲ ਜੋ ਤਾ ਬਾ ਅਰਪਾਂ ਉ
 ਅਰਗਲ ਬਿਖੇ ਬੇਟੁਟ ਗਏ। ਅਰਜੋ ਰਾਖ ਸਸਿਲਾ ਮਾਰੇ
 ਭੇਜੰ ਲਾ ਅਪਹੀ ਸਰਤ ਸੋ ਬਾਤਰ ਰੂਲ ਦੇ ਤਾ ਬਾ ਪ੍ਰਤਲਾ

ਦਿਉਸਸਮੇਜੀਵਪਰਦਿਸ੍ਰਨਕਰਤਾਅਪਤੀਕੋਦੇਖਥਾਅ
 ਰਕਤਾਥਾਕਿਤੇਹੁਪਰੰਬਹੁਪਤੁਤਕੋਨਿਮਸਕਾਰੇ।ਇਤ
 ਤਜਗਤਹੁਪਤਾਅਰਪ੍ਰਗਟਤੁੰਤੀਏ।ਕਿੰਨਤੇਜੁਤੁਏ
 ਨਾਅਉਰਕੋਉਨਤੀ।ਤੇਮੇਭੇਕਤੁਤੁਉਸਤਤੁਗੋਬਿੰਦਕੀਕੋ
 ਸੇਕਰਤਾਏ।ਤਬਮੇਭੇਕਤਾਮੁਏਸੈਮਤਪ੍ਰਫੁ।ਉਸਤਤਤ
 ਬਤੇਤੀਏਜਬਨਿਦਾਤੀਏ।ਮੇਰੁਏਤਨਤੀਵੇਖਤਾ।ਉਸ
 ਤਤਨਿਦਾਕਿਆਕਤੀ।ਜੇਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕੀਨਿਆਈਮੁਏ
 ਕੇਭੀਵਖਕਲੇਸਪ੍ਰਤੁਭੇਤਉਕਤੁਗਾਏਕਆਤਮਾਏ।
 ਪ੍ਰਸਰਕਤਾਤੇਹੀਕਿਆਸਕਤੀਜੇਦੁਖਬਿਖੇਕਤੇਏਕ
 ਆਤਮਾਏ।ਉਸਸਮੇਬਿਖੇਕਲੇਤੀਭੁਜਨਕਰੇਗਾ।ਅਰ
 ਅਬਤਉਤੇਗਨਾਸਕਰੇਤੀ।ਸੀਸਾਗਬਿਖੇਐਸਾਕੋਈਦਿ
 ਸ੍ਰਨਤੀਆਵਤਾਜੁਤੁਤਕੋਮੁਏਤੇਦੁਗਾਵੈ।ਤਰਨਕਸ

ਪਕਉਰੁਗਵਾਨਇਸੀਕਰਨਤੇਨਾਮਾਗਤੈ। ਜੋਨਿਦਾਕਰ
 ਤਥਾਅਰਪ੍ਰਤਲਾਦਕਉਛੋਰੁਇਆਅਰਮੇਨਿਦਾਉ
 ਸਤਤਕਿਸੀਕੀਨਤੀਕਰਤਾਜੋਤੁਏਕੋਛੁਰੈਵੈਗਾਅਰਸੁਏ
 ਕੋਮਾਰੇਗਾ। ਤਾਂਤੇਤੁਏਕੋਅਬਤੀਰੁਸਮਕਰੈਤੈ। ਮੇਤੇਕਤਾਜੋ
 ਤੁਏਕੋਮੇਮੇਜਾਨਤਤਉਤੇਹੀਸੰਗਤਨਕਰਤਾ। ਕਿਸਕਰ
 ਨਤੇਜੋਕੋਈਸਿਘਤੇਛੁਟਾਗਤੇਸੁਕਰਨਤੈ। ਪਰਤੇਪ੍ਰਸਰਅ
 ਪਤੀਮਾਰਅਰਆਪਤੀਖਾਤਾਪ੍ਰਸਰਕਤਾਮੇਬ੍ਰਤਮਾਰ
 ਸਨਤੀਜੁਤੁਏਕੋਖਾਵੈ। ਗੋਬਿੰਦਕੋਚਿਤਕਰਅਰਕਥਾਪ੍ਰ
 ਤਲਾਦਿਕੀਸੁਣਾ। ਜਬਪ੍ਰਤਲਾਦਿਐਸੀਉਸਤਤਕਰੀ
 ਤਬਬਿਸਗਰੁਅਰੁਣਾਅਵਤਰੁਜਾ। ਜਬਪ੍ਰਤਲਾਦ
 ਦੇਖਾਤਉਉਠਖੜਾਤੁਆ। ਅਰਵੇਜੋਤਾਬਜੋਕੋਰਨਮਸਕਰੈ
 ਹਕਰੀ। ਅਰਉਸਤਤਲਾਗਾਕਰਨੇ। ਕਿਤੇਮਤਾਦੇਵਮੁਏ

ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ ਅਹਿਨਿ ਜੁਦੁ ਖੇਤੋ ਮੁਕਤਿ ਕਰਗ। ਤੇਰ ਦਰਸਨ ਮੁ
ਣ ਲੇਧਰੀ ਕਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਨੇੜੁ ਕਰਵੇ
ਥੋਂ ਹੋ ਅਘਾ ਵਤਾਨੀ। ਬਿਸੁ ਕਰਾਤੇ ਪ੍ਰਤਲਾਟ ਮੈ ਤੁਝ ਪ
ਪਰਦਿ ਆਲਭਯਾਤੈ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਏਛੁ ਤੋ ਦਿਸੈ ਮਾਗਾ। ਤਬ
ਤ ਪ੍ਰਤਲਾਟ ਕਰਾਤੇ ਜਨਾਰਨ ਮੁਚਿਤ ਯਾਤਿ ਮਾਗੈ ਤੇ ਜਜ
ਤਾਂ ਜਨਮ ਪਾਵੈ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਜਾਇ। ਅਗੰਨਿ
ਸਠ ਉਰ ਬਿਖੇਰਤੈ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਮਊਰ ਕੋ ਨ ਜਾਨੈ। ਜੇ ਸੇਵਿ
ਖਈ ਬਿਖਾਸਿ ਉਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖ ਤੇਤੈ। ਤੈ ਸੇਤੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇ
ਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤਨ ਤੋਇ। ਬਿਸੁ ਕਰਾ ਮੈ ਸੇਤੀ ਤੋਇ। ਅ
ਹਿ ਸਤੇ ਵਿਕੇ ਕੇ ਕਛੁ ਮਊਰ ਰਾਤੇ ਸੋਰੀ ਦੇਵਤਾ। ਤਬ ਪ੍ਰ
ਤਲਾਟਿ ਕਰਾ ਜੁਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਅਵਿਦਿ ਮਾਕਰ ਦੁਮੈ ਤਇ
ਕੀ ਮਾਏ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾਖਿ ਮਾਕਰਾ। ਉਸਨੇ ਤਉ ਮੇਰੇ

ਮਾਹੇਨੇਨਮਿਤਬਤੁਤਉਪਾਇਕੀਏਮਾਏ। ਪਰਯਤਿਕਰਿਜੁ ॥ ੬੯ ॥
 ਪ੍ਰੀਤਤੇਰੇਚਰਨਕਮਲੇਕੀਉਸਕੇਮਨਬਿਖੇਪ੍ਰਾਵੇਸਕਰੇ॥ ਅਰੁ
 ਤੁਝਕੋਜਾਨੇ॥ ਬਿਸੁਕਤਾਪ੍ਰਤਿਬੰਧਅਗਿਆਨਕਾਉਸਕੇਮਨ
 ਤੇਉਠਾਅਰਉਸਕੋਅਪਨੇਬਿਖੇਲੀਨਕੀਆਪ੍ਰਤਲਦੁਕ
 ਅਜਮੇਬਤੁਤਪ੍ਰਸੰਨਗੁਇਆਏ॥ ਬਿਸੁਕਤਾਤੁੰਮੇਰੀਰੁਗਤ
 ਬਿਖੇਦਿਤੁਰੁਇਆਏ॥ ਤੁਝਕੋਨਿਰਬਾਨਪਦਟੀਆਪ੍ਰ
 ਤਲਾਇਕਤਾਜੁਮੇਰੇਪਰਗਿਰਪਾਏਤਉਚਾਤੋਤੋਜੁਪਿਤਾਮੇਰਾ
 ਮਾਹੀਏਨਤੀ॥ ਤੁਝਸਾਥਪ੍ਰੇਸਕਰੇਅਗਯਤਿਜਾਨੈਜੁਮੇਬਿ
 ਸੁਤੋ॥ ਅਰਜੇਪ੍ਰਫੁਉਜੁਤੁੰਕਉਨਤੋਮੇਅਤਮਸਰੂਪਤੋ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ
 ਜੁਅੰਤਰਿਬਾਤਰਿਤੇਇਕਮਨਤੋਕਰਿਕਤਾਜੁਤੁੰਕਉਨਤੋ॥ ਪ੍ਰਤਲ
 ਦਿਕਤਾਬਰਿਉਤੇਜੋਨਿਸਚਾਰੁਯਾਏਸੋਯਤੀਏਜੋਮੇਰੇਅਰਤੇ
 ਰੇਅਰਸਰਬਜਗਤਿਬਿਖੇਦੇਕਅਤਮਪੂਰਨਤੋ॥ ਬਿਸੁ
 ਕਤਾਜੁਤੁਝਕੋਯਤਿਨਿਸਚਾਦਿਤੁਰੁਯਾਏ॥ ਜੁਅਤਮਪੂਰ

ਨੇਤੀ। ਤਉ ਪਿਤਾ ਨੇਤੁ ਏਕ ਉਏਤਾ ਦੁਖ ਦੀਆ ਉਸ ਕੇ ਵਿਰਤ ਕਾ
ਉਪਾਇ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਾਉ ਤਪਤ ਅਰ
ਸੰਘਾ ਰਕਰ ਮਤੇ ਗਾਏ। ਅਗੇ ਮੇ ਨਿਗੁਣੁ ਹੈ। ਬਿਸ਼ਕਹਾ ਮੇਰੇ
ਨਿਕਟਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਉ ਕਹਤ ਹੈਂ ਅਭ ਮਸਰੂਪੁ ਹੈ। ਅਰ
ਜਬ ਪਿਤਾ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਕਹਤਾ ਹੈਂ ਜੁ ਬਿਸ਼ੁ ਹੈ ਯਹਿ ਬਾਤ ਕਿ
ਆਏ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਾ ਜੁ ਸਰਬ ਆਤਮਾ ਹੈ ਤਉ ਮਿਤ ਸ
ਕਹਤਾ ਹੈ। ਬਿਸ਼ਕਹਾ ਜੁ ਤੁਏ ਕਉ ਆਤਮਾ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਹੈ
ਤਉ ਪਿਤਾ ਤੇ ਗਭੀ ਤੁਏ ਕਉ ਯਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਹੈ ਜੁ ਸਰ
ਬ ਆਤਮਾ ਹੈ ਤੁੰ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਮਾਨਤਾ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਾ ਤੇ
ਰੇ ਅਰਸਾ ਸਤੁ ਕੇ ਅਰਥ ਜੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰੇ
ਤਉ ਆਗਿਆ ਸਾਸਤਰੁ ਕੀ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਬਿਸ਼ਕਹਾ
ਕਹੁ ਮਾਂਗ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਾ ਵੇਦਾਧਰਮ ਈਸ਼ੁਰ ਕਾ ਹੈ ਅਰ

ਲੇਖਾ ਜੀ ਵਕਾ ਮੇਇ ਨਤੁ ਪਵੇ ਤੇ ਮੁਕਤੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਝੁ ਤੇ ਕਿ ६੨
 ਮਾਮਾਂਗੈ। ਅਰੁ ਤੁੰ ਕਿਆ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਬਿਸੁ ਜਾਣਾ ਨੁਪਤਲ
 ਦਿਅ ਚਾਤੈ ਅਰੁ ਨਿਰਸੇ ਸੇਰੁ ਜਾਏ। ਤਬ ਕਤਾ ਜਲ ਅਰੁ
 ਗਨ ਕਉ ਮੈ ਅਰੁ ਜਾ ਕਰੀ ਤੈ ਨੁਸਟਾ ਤੇ ਗੀ ਗਥਿ ਜਾ ਕਰੈ। ਅ
 ਰੁਲੀ ਪੁਕਾਰ ਗਥੇ। ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸਕਤਨ
 ਤੀ ਨੁ ਮੇਰੀ ਗਥਿ ਜਾ ਕਰੇ। ਮੇਨੇ ਸਰਬ ਬਿਖੇਏ ਕਾ ਮਾਤੁ ਮਾਪੁਰਨ
 ਦੇਖੈ। ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਅੰਤ ਰਿਪਿਆਨ ਤੇ ਤਾਂ। ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਅ
 ਸਥਾਨ ਜਾਤਾ। ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਇਸੀ ਨਮਿਤ ਭੁਜਨ ਅਉਤ
 ਰੋ ਕਾਨੀ ਕਰਤਾ ਜੇ ਕਬੀ ਦਿਸੁ ਅਰੁ ਕਬੀ ਅਦਿਸੁ ਤੇ ਤੈ।
 ਇਸ ਤੇ ਪੀਛੇ ਅਤੁ ਮਾਤੇ ਭਿੰਨ ਨੁਸਟਾ ਪਤਛੇ ਨਿਸਚਾਨ ਕ
 ਰੋਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਅਏ ਤੇ ਕਛੁ ਅਤੁ ਮਧਰਮ ਨਿਰਪਨ ਕਰੇ।
 ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੁਝੁ ਕੈ ਅਤੁ ਮਧਰਮ ਤੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜੰਨੈ। ਪੁਤਲ
 ਦਿਕਤਾ ਅਤੁ ਮਾਮੇ ਤੈ ਮੁਝੁ ਕੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਉ ਕਿ ਸਕੈ ਤੈ। ਤ

ਬਬਿਸੁ ਅਪਣੇ ਇਸ ਬਾਨ ਕੋ ਗਯਾ ਅਰੁ ਪੁਲਾਇ ਜਲ
ਤੇ ਨਿਕਸ ਕਰ ਪਿਤਾ ਕੋ ਨਿਕਟਿ ਆਯਾ ਤਬ ਹਨ ਕਸਪ
ਅਰੁ ਹਜ ਮਾਨ ਗਯਾ ਜੁ ਯਾਹਿ ਪੁਤ੍ਰ ਜਲ ਤੇ ਭੀਜੀ ਵਤਾ ਨਿ
ਕਸਾ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਤੇ ਇਕਰ ਵੇ ਨੇਤਾ ਬ ਪੁਲਾਇ ਕੇ ਸੰਗ ਲੇ
ਸਾ ਬਥਾਂ ਧੋ। ਅਰੁ ਮੇਸੀ ਤਾ ਬਕੀ ਉਸ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾ
ਈ ਜੋ ਬੇਸੁ ਧਰੁ ਮਾ ਅਰੁ ਕਤਾਰੇ ਮਰਾਗ ਤੁੰ ਆਪ ਆਤਮਾ
ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕਤਾਰੈਂ ਬਿਸੁ ਤੈ। ਬਿਸੁ ਤੁਝ ਤੇ ਪਗਟ ਗਯਾ ਤੈ।
ਆਪ ਕੋ ਤਿਸਾ ਕਰਮਾਇ ਆਇ ਬੇਲੀ ਵਰੇ ਤਾ ਤੈ। ਤੁਝ ਕੇ
ਲਜਾ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਆਤਮਾ ਤੈ ਤੈ। ਤੁਝ ਨੇ ਮੁਝ ਬਿਨਾ ਕਿ
ਸਕੇ ਬੀਚਾਰੈ। ਪੁਲਾਇ ਕਤਾਰੇ ਪਿਤਾ ਆਤਮਾ ਅਚਿਤ
ਬਿਸੁ ਕਉ ਕਤਾਰੇ ਤੈ। ਨਾ ਤੁਝ ਕੇ। ਹਨ ਕਸਪ ਕਤਾਰੇ ਲਵਿ
ਥੇ ਤੁੰ ਬਿਸੁ ਕੇ ਕਤਾਰਾ ਬਾਜੁ ਮੇ ਆਤਮਾ ਤੈ। ਅਰੁ ਅਬ ਕਤਾਰੈਂ
ਬਿਸੁ ਤੇ ਦੁ ਮੇ ਤਰੈ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰਨਾ ਕਿ ਆਜੇ ਗਏ। ਉਸ ਸ

ਮੇਜੁ ਤੈਨੇ ਕਹਾ ॥ ਆਤਮਾ ਤੈ ਮੇਧ ਸੀ ਨਤੁ ਆਥਾ ॥ ਅਰਮਬ
 ਕਤ ਤੈ ਬਿਸੁ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪੁਤ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਜੇ ਸਰਬ ਤੇ ਤਉ ਸ
 ਰਬ ਚਰੁ ਰੁਜ ਜਨਮ ਤੇ ॥ ਪੁਤਲਾ ਦਕਤ ਤੇ ਪਿਤਾ ਜਬ ਮੇ
 ਬਿਸੁ ਸੈ ਸੀਬਾ ਦਕਤਾ ਥਾ ਤੁੰ ਕਤਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਹਨ ਕਸਪ
 ਕਤਾ ਤੁੰ ਅਹ ਬਿਸੁ ਅਹ ਸੀਬਾ ਦਿਤੀ ਨੇ ਮੇਹੀ ਥਾ ॥ ਕਿਸਕਾ
 ਹਨ ਤੇਹੁ ਸਰਬ ਬਿਬੇ ਸਪੁਰਨ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿਅਮ ਬਿਨ
 ਅਉਰ ਕਾ ਪਿਆਨ ਮਤ ਕਰ ॥ ਜੁ ਆਤਮਾ ਤੈ ਤਉ ਰਿਉ ਬਿ
 ਸੁ ਕੇ ਪੁਤਾ ਤੈ ॥ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਜੁ ਮੇ ਸੇਨ ਕਤੈ ਤਉ ਰੁਗਦ
 ਨ ਅਹ ਸੀਤ ਕੈ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ॥ ਪੁੰਜਨ ਮੇਰੇ ਕਤੈ ਕਾਯ ਨਿਤੈ ਜੁ
 ਇਸ ਪਦ ਕਾਨਾ ਸਨ ਤੇਇ ॥ ਅਹ ਤੇ ਪਿਤਾ ਤੁੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੈ ॥
 ਤਰਨ ਕਸਪ ਕਤਾ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੈ ਮੇ ਪਗਟ ਕੈ
 ਆਤੈ ॥ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਜੇ ਕਢੁ ਕਤੈ ਅਹ ਸੁਨੈ ਅ
 ਹਦੇ ਪਦੈ ਮੇ ਆਇ ਆਤੈ ਸੇਏ ਕਚੈ ਤੈ ਨ ਬਿਸੁ ਤੈ ॥ ਅਹ ਜ

ਤਪਸਵੀ ਅਰਜਲ ਅਰਮਗਨ ਅਰਪਉ ਨਾਮਰਾ
 ਕਾਸਸਰਬਿਸਤੈ ॥ ਤਰਨਕਸਪਕ੍ਰੋਧਵੰਨਰੁਯਾਮੁ
 ਰਕਤਾ ਅਬਹੀਤੇਗਨਾਕਰੈਤੈ ॥ ਕਤੁਨਾਗਇਹੁਕਰਤੈ ॥ ਪੁ
 ਤਲਾਇਕਤਾ ਅਬਤਕਤੈਨੇਨਾਗਇਹੁਕੈਨਹੀਜਾਣਾ ॥ ਜੁ
 ਏਤੀਸਾਸਨਾਮੁਹੁਕੈਕਰਤਾਤੈ ॥ ਅਰਵਹੁਮੇਰੀਰਛਕਰੈਤੈ ॥
 ਤਾਂਤੇਸਾਢਿਅਤਤੈਜਤਾਂਪ੍ਰੀਤਿਕਰੇਪ੍ਰਗਟਤੈ ॥ ਤਰਨਕ
 ਸਪਦੈਨੇਤਾਥਪ੍ਰਤਲਾਇਕੇਬਾਂਧਕਰਬਰਬਮਲੋਸ
 ਟਕਾਗਾਡਾਇਆ ॥ ਅਰਖੀਰੂਨਗਨਕਰਕਤਕਰਤੈਨਾ
 ਗਇਨਬਤਾਇ ॥ ਪ੍ਰਤਲਾਕਤਾਛੁਪਾਤੈਇਤਉਬਤਾਵੈ ॥
 ਅਭੁਮੇਅਰਤੁਹੁਮੇਅਰਖੀਰੇਮਹਿਵਹੀਤੈ ॥ ਮਉਰਕਛੁਨਹੀ
 ॥ ਤਰਨਕਸਪਕਰਾਜੇਪ੍ਰਗਟਤੈਤਉਯਨਿਬੀਅਜਾਸੈਮੁਏ
 ਬਾਂਧਾਤੈਵਹੀਤੈ ॥ ਯਤਿਬਰਨਜਬਪ੍ਰਤਲਾਇਕੀਆ ॥
 ਥੀਮਤੇਸਬਦਰੀਕੀਰਤੇਤਰਾਜਾ ॥ ਤਰਨਕਸਪਕ੍ਰੀਸਬਦ

ਸੁਣਕਰ ਸਬਦ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਅਰਪੁ ਤਲਾਟਿ ਕਉ ਕਰਤ ਅਜ ੬੪
 ਤੈਨੇ ਪਰ ਮੇ ਸੁਰ ਮੁਖ ਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ। ਦੇਖੀਏ ਮੁਣਕੇ ਕਿ
 ਆ ਕਰੇ ਤੈ। ਜੋ ਸਹੀਰ ਪਰ ਦਿਸੁ ਕਰੈ ਤਉ ਭੈ ਮਾਨ ਤੈਵੀ। ਸੋ ਸਹੀ
 ਰ ਬਿਨਾਸੀ ਤੈ। ਅਰਵਹੁ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਅਤਮ ਕਾ ਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕਉ
 ਨਾ ਸਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਪ੍ਰਤਲਾਟਿ ਕਰਤ ਅਬ ਕਛੁ ਬਿਗੜਾ
 ਤੀ। ਤੰਕਾਰ ਸਹੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕਹੁ ਜੁ ਬਿਸੁ ਤੈ। ਯਹ ਨ ਕਸ
 ਪ ਕਰਤਾ ਅਜ ਕਾ ਮਨ ਮੇਰੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਤੈ ਜੁ ਸਤੁ ਦਿਸੁ ਮਾਇ
 ਅਤੈ। ਅਬ ਪੀਠ ਦੇਵਹੀ ਸੁਰ ਮਤੁ ਨਹੀ। ਬਹੁ ਹੁ ਸੰਧਿਆ ਸ
 ਮੇ ਜੋ ਸੋਹ ਦਿ ਪੂਰ ਬਤੇ ਉਦੇ ਤੈ ਤੈ ਸੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰਪਥੀ ਮਤੇ ਨਿਕ
 ਸਾ। ਅਰਪਉਰ ਕੇ ਬੀਚਨ ਖਤੁ ਸੇ ਉਦਹੁ ਯਹ ਨ ਕਸ ਪਕਾਛਾ
 ਬਹੁ ਹੁ ਅੰਸੀ ਅਵਥਾ ਬਿਖੋ ਬਿਸੁ ਕੇ ਹਾਥ ਸੋ ਆਪ ਕੋਛ
 ਤਾਇ ਕਰ ਖੰਡਾ ਤਾਥ ਲੇ ਕਰ ਸਨ ਮੁਖ ਬਿਸੁ ਕੇ ਦਉਗਾ। ਬਿਸੁ
 ਕਰ ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਤੁਝ ਬਿਖੇ ਬਲ ਤੈ ਮੁਣ ਪਰ ਲਗਾਇ। ਤਬ ਤਹ

ਕਸਪ ਕੇਤਕਮੁ ਸੁਬਿਸੁ ਕੇਸਰੀ ਰਪਰਲਗਾਈ ॥ ਬਹੁਤੁ ਬਿ
 ਮੁਉਸਕੈ ਪਕਤੁ ਕਰਸਿਰ ਉਸਕਾ ਗੋਰੇ ਪਰਗਾਪਕਰਜੀਵਉਸ
 ਕਾਸਰੀਰਤੇਰਿਨਕੀਆ ॥ ਅਰਬੁਤਮਾਤੇਆਦਿਲੇਕਰਦੇਵ
 ਤਾਨੇਪੁਤਪਤੁਕੀਵਰਖਾਕਰੀ ॥ ਅਰਉਸਤਤੁਕਰੀ ॥ ਅਰਕਤਾ
 ਜਬਕਬਦੈਤੁਤੁਕਰਤਮਕਉਕਸੁਬਨਾਤੈਤੁਮਤਮਾਰੇਰਛਕਰ
 ਏਤੈ ॥ ਅਰਦੇਵੈਪੁਤਲਾਦਿਕੋਕਰਤਾਜੋਭਗਵਾਨਕਉਕ੍ਰੋਧਤੇ
 ਖਿਆਕਰਵਾਇ ॥ ਤਬਪੁਤਲਾਦਿਬਿਸੁਪਤਿਬੇਨਤੀਕਰੀ
 ॥ ਅਰਕਤਾਕਿਤੇਬਾਜੀਗਰਯਤਿਕਿਅਕਉਤਕਤੈਨੇਕੀਅ
 ਤੈ ॥ ਏਤਾਕ੍ਰੋਧਕਿਸਪਰਤੈ ॥ ਤੁਝਬਿਨਾਅਉਰਤਉਕਉਨਤਿ ॥
 ਤਬਭਗਵਾਨਪੁਤਲਾਦਿਕੋਦੇਨਤੁਭੁਜਾਬਿਖੇਲੇਕਰਮੁਖ
 ਸੋਜੁਰੁਧਰਸਿਉਲਿਪਤਥਾਪੁਤਲਾਦਿਕਾਉਬਨਕੀਆ
 ॥ ਅਰਆਗਿਆਕਰੀਜੁਗਾਜਕਰਾ ॥ ਪੁਤਲਾਦਿਕਤਾਇ

ਸਰਾਜਸੰਮੇਰੀਚਾਤਨਾਨਤੀ। ਅਝਕੋਸੁਰਾਜਕਰੋ। ਬਤੁਕੁਬਿ ੬੫
ਸੁਅੰਤਰਿਧਿਅਨਭਯਾ। ਅਰਪਤਲਾਦਿਬਿਸੁਕੀਆ
ਗਿਅਤੇਪਿਤਾਕੀਠਉਰਗਜਾਅਸਨਪਰਬੈਠਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਕੁ ੦
ਚਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਕੁਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮਨਕਥਾਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕੀਤੁਝਕੋਰਿਨ
ਰਿਨਸੁਵਣੁਕਰੀਣੀ। ਪਰਤੁਝਕੋਕਿਆਲਾਭਭਯਾ। ਤੈਨੇ
ਏਕਕਾਨਸੋਸੁਨੀਅਰਦੂਸਰੇਕਾਨਸੋਨਿਕਾਸਦੀਨੀ। ਤਾਂਤੇ
ਕਤਣਾਮੇਰਾਤੁਝਕੋਅਕਾਰਥਭਯਾ। ਮੇਝੇਕਤਾਦਿਸਕਥਾਕੇ
ਸੁਵਣਤੇਜਾਨਾਜੁਪਰਮਾਤਮਾਬਿਨਾਅਉਰਕਛੁਨਤੀ। ਪ੍ਰ ੦
ਸਰਕੁਰੈਮਾਨਤੇਜੁਮਾਯਾਬਿਸੁਕੀਬਲਵਾਨਤੈ। ਜੁਬ੍ਰਹ
ਮਾਦਕਉਲੀਘਨਤੀਸਕਤੇ। ਮੇਝੇਕਤਾਜਬਗੋਬਿਟਕੇਸ
ਰੂਪਾਬਿਬੇਦਿਨਿਸਚਾਭਯਾਜੁਉਸਾਬਿਨਾਅਉਰਕੋਈ
ਨਤੀ। ਤਉਮਾਯਾਤਕਕਿਆਰਤਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਕੁਤਾਤੈਨੇਨਤੀ

ਸਮਝਾਮਾਇਆ ਬਿਸੁਕੀ ਬਾਜੀ ਗਰਏ। ਮੇਰੇ ਸੁਣ ਜਬ ਪੁਤ
 ਲਾਇ ਪਿਤਾ ਕੀ ਠਉਰ ਗਜ ਪਰ ਬੈਠਾ। ਤਬ ਸੁਕ੍ਰਾਚਾਰ ਜਪੁਤ
 ਲਾਇ ਕੇ ਕਤਾਸਾ ਚਕੁ ਜੁ ਪਿਤਾ ਕੇ ਨਾਸ ਨ ਮਿਤ ਤੈਨੇ ਬਿਸੁਕੇ
 ਕਤਾਸਾ ਅਥਵਾ ਬਿਸੁਨੇ ਅਪਤੀ ਮਾਗਾ ਪੁਤ ਲਾਇ ਕਤਾਮੇ
 ਨਤੀ ਕਤਾਉ ਸੁਜੇ ਕਛੁ ਕੀ ਆਏ ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਸੋ ਕੀ ਆਏ। ਮੁ
 ਝਕੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਨਾਸ ਕੀ ਇਛਾ ਨ ਥੀ। ਤਬ ਸੁਕ੍ਰਾਕਤਾ ਤੇਰਾ ਜੀ
 ਵਨਾ ਮਿਤ ਤੇ ਬੁਝਾਏ। ਜਬ ਲਗਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਬਦਲਾ ਵੇਰੀ ਸੋ
 ਨਾਏ ਵੈਂ ਜੋ ਕਛੁ ਖਾਵੈਂ ਅਰਪੀ ਵੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਅਰੁ ਖਾਏ। ਪੁ
 ਤ ਲਾਇ ਕਿਤਾ ਕੇ ਸਕੀ ਸਕਤ ਤੈ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸੇ ਸਮਤਾ ਕਰੇ ॥
 ਸੁਕ੍ਰਾਕਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਤਾਏ। ਤੇਰੇ ਨਿਸਚੇ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ
 ਆਏ। ਨਤੀ ਤਉ ਵਹੁ ਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਨਿਸਾਗਏ। ਮਰੂਪ ਮੁ
 ਸਾਸ ਤ ਬਿਖੇ ਲਿਖਾਏ। ਜਬ ਲਗਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕਾ ਬ

ਵਲੋਂ ਪੁਰੀ ਕਰ ਕੇ ਤਾਹੈ ਸੋ ਅਜੇਹਾ ਹੋ। ਪੁਤਲਾ ਕੇ
 ਤਾਪੁ ਲੇਤੁੰ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਜੇਹੋ ਬਿਦਕਾ ਭੁਜਨ ਕਰਾ ਅਰ ਅਬ
 ਕਤਾਹੈ ਉਸ ਕੋ ਮਾਗਾ ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਮਾਗੇ ਕੀ ਸਕਤਾ ਹਨ ਕ
 ਸਪ ਕੋ ਨ ਭਈ ਤਉ ਮੇਰਿਆ ਤੈ। ਤਬ ਸੁਕੁ ਕਤਾ ਪਿਤਾ ਤੇਰੇ ਸ
 ਹੀ ਰਖ ਪਰਤੀਤ ਕਰੀ ਥੀ। ਅਰ ਤੁਝ ਕੋ ਮਾਤਮ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਤੁ
 ਝੇ ਤੇ ਯਾਹਿ ਕਾ ਮਸਿਧ ਤੇ ਇਗਾਇ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾਹੈ ਮੇਰੇ ਪੁਤਲਾ
 ਦਿ ਮੇਸੇਤੀ ਪੁਥ ਮਜਗਿ ਮਾਸਾ ਬਿਖੇ ਜੁ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਕੋ
 ਕਰਨ ਸਾਸਨਾ ਕਰੀ ਅਰ ਪੁਤਲਾ ਪਤੀ ਤੇ ਤੇ ਨ ਠਿਗਾ। ਅਰ
 ਕਿਚਤ ਸੀ ਗਿ ਸੁਕੁ ਕੇ ਸੋਏ ਤਚਾ ਤਨ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਉਪ
 ਜੀ। ਕਿਜੇ ਆਗਿ ਅਕਰੀ ਤਉ ਸਕਤਾ ਰਖਤਾ ਬਦਲਾ
 ਪਿਤਾ ਕਾ ਬਿਸੁ ਮੇਲੇ ਵੇ। ਅਗਇ ਸੀ ਪਤੀ ਬਿਸੁ ਕਾਨਾ ਸ
 ਕਰੈ। ਬਹੁਤੁ ਆਗਿ ਅਕਰੀ ਰਾਖ ਸਏ ਕਠੇ ਰੁਏ। ਅਰ ਪਾ
 ਚ ਜੇ ਜਨ ਨਗਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਉ ਤਗਾ। ਬਿਸੁ ਅਤਿ ਤਰਜਾਮੀ

ਜਪਤਲਾਇਕੇਅੰਤਗਿਇਸਥਿਤਥਾਜਾਨਾਜੋਪੁਰਲਾਇ
ਸਾਂਤਬੁਧਕਾਤਿਆਗਕਰਕਬੁਧਬਿਖੇਇਸਥਿਤਰੁਯਾਤੈ॥
ਪਰਕਿਆਕਰੇਕੁਸੀਗਐਸੀਤੀਤੈ॥ ਬਹੁਤੁਬਿਸੁਬੁਤਮਏ
ਬੁਛਾਅਰਕ੍ਰਿਸਲਕਰੀਤਥਮੇਕਾਂਪਤਾਅਯਾਅਰਪੁ
ਛਾਜੁਯਤਿਧੁਆਂਧਾਂਮਕਿਆਤੈ॥ ਲੋਕਤੁਕਤਾਪੁਤਲਾਇ
ਕੈਬਿਸੁਸਾਥਜੁਧਕੀਇਛਾਹੈ॥ ਆਗੇਤੇਮਤਆਉ॥
ਕਾਤੇਤੇਜੋਕਿਸੀਕਾਂਮਕੈਕੈਉਚਲੇ॥ ਅਰਆਗੇਤੇਬੁਤਮ
ਏਮਿਲੇਤਉਅਸੁਰੁਤੈ॥ ਬੁਤਮਏਕਤਾਮੇਨੇਸੁਫਾਹੈਜੁਪੁ
ਤਲਾਇਟੀਨੈਅਰਬੁਤਮਏਤੁਪਰਦਿਆਲਤੈ॥ ਉਨਰੁ
ਕਤਾਪਿਥਮੇਥਾਅਬਨਾਤੀ॥ ਬੁਤਮਏਕਤਾਮੁਏਕੈਕਿਆ
ਕੈਤੈਬੁਛਾਹੈਸਗੀਰਪਰਆਸਨਤੀ॥ ਅਰਜਾਨਤਾਤੈਜੁ
ਆਜਕਾਲਨਾਸਤੈਤਾਹੈਤਾਤੇਕਿਆਕੈਤੈ॥ ਉਨਰੁਕਫੁ

ਨਕਤਾ॥ ਅਰਪਤਲਾ॥ ਦਿਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਯਾ॥ ਪਤਲਾ ਦਿਏ
 ਖਾਨੂ ਬੂਤ ਮਛੁਆਇਆ॥ ਪੁਛਾ ਤੁਕ ਉਨਤੋਂ ਅਗਰਿ
 ਸਕਾਂ ਮਰਉਆਇਆ॥ ਬੂਤ ਮਛੁਕਤਾ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਅ
 ਯਾਤੈ॥ ਅਰਈ ਸਰਕੇ ਅਨਿਆਇ ਦੁਖਾਤੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕੁ
 ਲ ਮੇਰਾ ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਕੀਆ॥ ਮੇਨੇ ਸੁਨਾਤੈ ਜੁ ਤੈਨੇ ਈ
 ਸਰਕੇ ਨਾ ਸਕੀ॥ ਏਛਾ ਕਰੀਤੈ॥ ਤੁੰ ਧੀਨਤੈ ਮੇਨੇ ਜਾਨਾਤੈ
 ਤਿ ਬੁਧ ਤੈਨੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਤੈ॥ ਪਰ ਕਹੁ ਜੁ ਉਸਕੀ ਠਉਰ
 ਤੈਨੇ ਕਉਨ ਸੀ ਬੀਚਾਗੀਤੈ॥ ਤੁੰ ਜੋ ਸੈਨਾ ਮੇਜ ਗਤ ਜੁ ਪਕੇ
 ਕਾਮਿ ਤਰਿਤੈ ਨਿਕਸਾਤੈ ਦੁਕਤਾਤੈ॥ ਜੁਤ ਮਥੀਲ
 ਕਰ ਜੁ ਪਕੇਗਾ॥ ਅਰ ਬਦਲਾ ਬਡੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਂ ਮਾਕਾਲੇ
 ਵੈ॥ ਪਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਠਉਰ ਉਸਕੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਕ
 ਤਾਤੈ॥ ਬੂਤ ਮਛੁਤਾ ਸਾ ਅਰਕਤਾ ਜੋ ਸੋ ਮੇ ਮੁਰਖ ਥਾਤੈ ਸਾ
 ਤੀ ਤੁਝ ਕੋ ਦੇਖਾ॥ ਪਰ ਕਹੁ ਜੋ ਉਸਕੋ ਦੇਖੈ ਤਉ ਬਦਲਾ ਪਿ

ਤਾਕਾ ਲੇਵੈ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਰਾ ਲੇਵੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਕਤਾ ਮੇ
ਕੈ ਸੇ ਜਾਨੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੁਏ ਦਿਖਾਇ। ਜਹਿ ਲਕਰੀ ਜੁ ਮੇਰੇ
ਤਾਬ ਤੈ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰਤਾਰੈ ਜੇ ਇਸ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕਰਿ ਮੇਰੇ
ਤਾਬ ਦੇਵੈ ਤਉ ਜਾਨੈ ਜਾਨਿ ਕਾਮ ਤੁਝ ਤੇ ਤੇ ਇਗਾ ਪ੍ਰਤ
ਲਾਇ ਕਰਾ ਨੀਕੀ ਬਾਤ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰਲ
ਕਰੀ ਡਾਹੀ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਚਤਾ ਜੁ ਉਠਾਵੈ। ਜੇ ਤਾਬ
ਲਲਗਾਇਆ ਉਠਾਇ ਨ ਸਕਾ। ਅਰਜਾਨਾ ਜੁ ਬਿ
ਸ੍ਰੁਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਕੇ ਚਰਨ ਤੁਪਰ ਸੀ ਸਗਾਖਾ। ਅਰ
ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਤਦ ਸਹਨ ਤੇ ਮੇਰੀ ਗਧਿ ਆਕਗਾ ਬਿ
ਸ੍ਰਕਤਾ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ੍ਹ ਪਗਧਿ ਆਕਰ ਜੁ ਮੇਰੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀਇ ਛੁ
ਕਰੀ ਤੈ ਨੇ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਰਾ ਮੇਨਿ ਤਾ ਅਪ੍ਰਾਪਤੋ ਜਾਨਿ
ਉਪਦੇਸ ਸੁਕੁ ਕਾਤੈ। ਬਿਸ੍ਰਕਾਇ ਸੀ ਕਰ ਕਤਾ ਤੇ ਜਗ

ਰਦੇਖੰਕਰਕਰੀਏ॥ ਅਰਗੁਰਵਤੁਤੇਜਗਿਆਨਅਰਗੁ
 ਬਿੰਅਨਸੇਸੀਪਨਤੈ॥ ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਮੇਸਾਗੁਰਕਤਤੇ
 ਪਾਵੈ॥ ਬਿਸੁਕਤਾਏਕਸੰਤਰੂਪਮੇਰਾਅਪਤੇਆਪਿਨਿ
 ਕਟਿਤੇਰੇਆਵੈਗਾਪਰਚਾਨਾਉਸਕੇਚਰਨਤੁਕੇਧੂਰਕੀ
 ਮਨਬਿਖੇਗਾਖਾਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੇਮੈਤੇਮੈਸੇਬਧਵਨਕੇ
 ਮਾਇਆਰੁਗਮਾਇਆਤੁੰਕਿਆਤੇਇਗਾਮੈਤੇਕਤਾਤੇਪ੍ਰ
 ਭਤਉਕਿਆਕਰੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਯਤੀਕਰੁਜਤੇਕਰਨਕ
 ਢੁਨਤੇਇ॥ ਮੈਤੇਕਤਾਜੋਕਢੁਨਕਰੋਤਉਅਗਿਆਨਕੇ
 ਸੁਮੰਦਕੈਸੇਪਾਹਪਵੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਸਦਾਮੁਖਕੈਚਿਤਕ
 ਰਮਾਇਆਤੁਝਕੈਦੁਖਨਦੇਵੈਗੀ॥ ਪਰਜਾਣੁਜੁਚਿਤ
 ਕਰਣਾਰੀਆਯਾਕੈਕਤਤੇਤੈ॥ ਰੁਜਨਗੋਬਿੰਦਕਕਰੁਜੋਮਾ
 ਇਆਤੁਝਕੈਤਿਆਗਜਾਇ॥ ਮੈਤੇਕਤਾਪ੍ਰਤਲਾਦਿਭ

ਜਨ ਬਿਖੇਰਿ ਆਰੇਦਰੀ ਆਖਾ ॥ ਜੁਓ ਸਕੈ ਮਾਇ ਆਖੁ ॥
 ਤੁਆਨ ਲਾਗੀ ॥ ਪਾਸ ਰਕਾਵਤੁ ॥ ਆਪ ਕੋ ਬਰਾ ਜਾਣਤਾ
 ਥਾਤਾਂ ਤੇ ਯਾਤੀ ਮਾਇ ਆਖੈ ॥ ਤੁੰ ਇਸੀ ਕਾਉ ਆਗ ਕਰਾ ॥
 ਬਮੇ ਤੁੰ ਊਠੀ ਤਬ ਮਾਇ ਆਕਤਾਉ ॥ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਪਤਲਾਇ
 ਕੋ ਕਉਨ ਸੇਸੀਤ ਮਿਲੇ ॥ ਪਾਸ ਰਕਾਵਤੁ ਰੁਪ ਦਤਤ
 ਆਯਾ ॥ ਜਬ ਨਿਕਟਿ ਨਗਰ ਕੇ ਆਯਾ ॥ ਤਬ ਨਗਰ ਕੇ
 ਬਾਰਠ ਊਧ ਪਕੜੀ ॥ ਅਰਤਾ ਬਸਿਰ ਕੇ ਜੀ ਚੇ ਕਰ ਸੋਹਤ
 ॥ ਗਾਖ ਸੇਓ ਸਕੈ ਦੇਖ ਕਰ ਕਤਾ ਤੁੰ ਕਉਨ ਤੇ ॥ ਅਵਧੂਤ
 ਕਤਾ ਮੇਰਾ ਪਸਤੀ ॥ ਤਬ ਗਾਖ ਸੇਏ ਏਕ ਨਿਕਟਿ ਪਤਲਾ ਦ
 ਕੇ ਜਾਇ ਕਰ ਕਤਾ ਤਰੁ ਯਾ ਜੁਤੁ ਮਾਰੇ ਦੇਸ ਮੇਏ ਕਪੜੀ ਸ
 ਆਇ ਅਧੈ ॥ ਪਰ ਉਸ ਕੇ ਵਰਨ ਕੋਤ ਮਨੀ ਜਾਨਤਾ
 ਉਸ ਕਾ ਵਰ ਸਨੁ ਤੁਮ ਕੋ ਦੇਖਣਾ ਜੋਗਤੈ ॥ ਪਤਲਾਇ ਬੇਗ

ਤੀਉਠਖਵਾਤੁਆ॥ ਅਰਾਮਵਧੁਤਕੇਨਿਕਟਿਗੰਯਾ॥
 ਅਰਡੰਰਉਤਕਰੀ॥ ਅਰਮਨਬਿਖੇਸੰਕਾਓਪਜੀਜਵਰ
 ਨਾਮਾਸੁਮਇਸਕਾਨੀਜਾਨਤਤੈ॥ ਪੂਜਾਕੈਸੇਕਰੈ॥ ਅਰ
 ਪੁਛਤਭਯਾਜੁਤੁੰਕਉਨਤੈ॥ ਅਰਕਤਾਤੇਆਇਆਤੈ॥
 ਅਰਕਤਾਜਾਤਿਗਾ॥ ਅਵਧੁਤਉਤਰਨਦੀਆ॥ ਬਹੁ
 ਰੁਪਰਸਨਕੀਆਤਉਭੀਉਤਰਨਦੀਆ॥ ਬਹੁਰੁਤੀਸ
 ਹੀਬਾਰਢੇਲਾਅਰਕਤਾਮੈਸੁਨਾਥਾਜੁਪ੍ਰਤਲਾਇਪਰੈ
 ਸਤੈ॥ ਪਰਨਦੇਖਾ॥ ਅਬੀਆਇਆਤੇਉਲਿਘਤਨਤੀਭ
 ਯਾ॥ ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾਮੈਮਾਯਾਤੇਅਤੀਤਤੈ॥ ਅਵਧੁਤਕ
 ਤਾਯਤੀਮਾਯਾਤੈਜੁਪੁਛਤਾਤੈਤੁੰਕਉਨਤੈ॥ ਅਰਕਤਾਤੇਅ
 ਯਾਤੈ॥ ਜਬਗੋਬਿੰਦਬਿਨਾਅਉਰਕਢੁਤੈਨਤੀਤਉਗੋ
 ਬਿੰਦਕਤਾਤੇਆਵੈਅਰਕਤਾਜਾਵੈ॥ ਅਕਾਸਕੀਨਿਅ॥

ਈਵਿੰਆ ਪਕੌਤੈ। ਆਵ ਨਾ ਜਾਵ ਨਾ ਕਹਾਂਤੈ। ਤੇ ਪੁਤਲਾ ੨
 ਗਖਸ ਬੁਧਕਾਤਿ ਆਗ ਕਗਾ ਪੁਤਲਾ ਕੁਹਾਤੈ ਤੇ ਕਿ ਆਕ
 ਰੈ। ਆਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਯੀ ਕਰ ਜਾ ਮੇ ਕਰਣਾ ਕਢੁ ਤੋਇ। ਪੁਤ
 ਲਾਇ ਕਹਾ ਕਰ ਮਨੀ ਤਉ ਕਿ ਆਕ ਰੈ। ਆਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਯ
 ਤੀ ਕਰ ਮਤੇ ਕਰ ਮਨੀ ਗੋ ਬਿਦਤੈ। ਤੇ ਪੁਤ ਲਾਇ ਜ ਬ
 ਏ ਕਹੀ ਗੋ ਬਿਦਤੈ ਤਉ ਤੁੰ ਕਹਿ ਅਗ ਮੇ ਕਹਾਂਤੈ। ਅਰ ਜੋ ਮੇ ਤੁੰ
 ਨਤੀ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਕਹਾਂਤੈ। ਯੀ ਜੋ ਪਰ ਅਪਰ ਕਾਤੈ ਨ
 ਤੇ ਕਾਰ ਕੀ ਆਤੈ। ਸੀ ਗਲ ਤੈ ਜੁ ਅਪਨੇ ਪਗੋ ਕੋ ਤੈ ਨ ਡਾਗੈ
 ਅਰ ਬੀਜ ਆਵਾਗ ਵਨ ਕਾਰੁ ਯ ਆਤੈ। ਜਾਨੇ ਇਸ ਸੀ
 ਗਲ ਕੋ ਸਾਥਿ ਖੰਡੇ ਗਿ ਆਨ ਕੇ ਜੋ ਸਰਬ ਗੋ ਬਿਦਤੈ ਕਾਟ
 ਤੈ ਵਹੁ ਸੀ ਸਾਹ ਤੇ ਪਾਰੁ ਆਤੈ। ਅਰ ਤੈ ਨੇ ਜੁ ਨਾ ਮੇ ਗਾਪੁ
 ਢਾਤੈ ਮੁਝ ਕੋ ਆਵ ਪੁਤ ਕਹਾਂਤੈ। ਪਰ ਨਾ ਮਭਰ ਮਭਰ

ਤੇਰਹੈ। ਅਰਮੇਹੇ ਨਗਰ ਕਾ ਕੋ ਉਗਿਆ ਤਾਨੀ ਜੁ ਕਤਾਂ
 ਤੇ ਆਯਾ ਤੇ ਅਰਕਤ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਰਤੈ ਨੇ ਜੁ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜਾ
 ਨਾ ਤੈ ਜੁ ਮੇ ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਤੈ ਨਾ ਸਜਾਵਾ। ਜਬ ਗਿਰੇ ਗਾਤੀ ਨ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਗਾ ਜੋ ਜ ਲੈ ਤ ਉਰਸਾ ਮਾ। ਅਰਜੇ ਕੋ ਈ ਖਾਵੈ ਤ
 ਉਦਿਸਟਾ। ਅਰਜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੈ ਤ ਉਰਿਗਮ ਚ ਲੈ।। ਮੇ ਸੇ
 ਦੂਰੇ ਤੈ ਕਾਰ ਸੋ ਕਤ ਤੈ ਜੁ ਮੇ ਰਾਜਾ ਤੈ। ਜੋ ਤੁੰਗ ਜਾ ਤੈ ਤ ਉਪ
 ਰਜਾ ਕਤ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਹੀ ਮਾਯਾ ਤੈ ਜੁ ਤੈ ਨੇ ਜਾਨਾ ਤੈ। ਜੁ ਮੇ ਪ੍ਰ
 ਠ ਲਾਇ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਖੋਟੇ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਤਿਅਗਾ
 ਅਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰੁ ਜਾਇ ਤ ਵਿਆਵਸਤੁ ਤੈ। ਉਪਰ ਤੁਚਾ
 ਅਰ ਨੀਚੇ ਲੈ ਤ, ਅਸਥ ਮਜਾ ਮੇ ਸੇ ਅਸਾਰ ਕੋ ਕਤ ਤਾਂ
 ਤੈ ਮੇ ਤੈ। ਤੁਝ ਕੋ ਲਜਾ ਨੀ ਆਵਤੀ। ਤੇ ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਜ
 ਦੁਏ ਤ ਸਰੀਰ ਨੀ। ਮੁਲ ਅਤਿ ਕਾਰ ਕਾਉ। ਜਬ ਇਸ
 ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਰੀਰ ਕਾਨਾ। ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਸਰਬ ਉਪਾਧ

ਅਨਲਾਗੀ॥ ਅਰਜੋਬਾਤਰਿ ਤੇ ਕੇਤੋਂ ਜੁ ਮੇ ਸਰੀਰ ਨ ਡੀ॥ ਅਰ
 ਅੰਤਰ ਤੇ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖੈਂ ਤ ਉਰ ਲਾਨ ਡੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ
 ਜਾਨ ਜੁ ਸਰੀਰ ਗਿਰਾ ਸਕੇ ਲਕਾਏ॥ ਅਰ ਮੇ ਇਸ ਤੇ ਭਿੰਨ
 ਨਤੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖ ਤੇ ਕਿਉ ਚਿਤਾਵਾਨ ਤੇ ਤਾਏਂ॥
 ਅਰ ਮੋਤ ਕਰ ਤਾਏਂ॥ ਉਤਪਤਿ ਇਸ ਕੀ ਚਾਹਵ ਸਤ ਤੇਏ॥
 ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਰ ਮਤੰਕਾਗ॥ ਅਰ ਤੀ ਨੋ ਕਾਮੂਲਾ ਮਤੰਕਾ ਰਏ॥
 ਜਬ ਤੰਕਾ ਰਨ ਤੇ ਤਬ ਤੀ ਨੋ ਨਤੀ॥ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਾਹੁ
 ਰਤੇ ਅਰ ਉਪਦੇਸ ਕਹੇ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾਯਾ ਡੀ ਉਪਦੇਸ
 ਤੇ ਜੁ ਤੁੰ ਪੰਚਤਤਾ ਅਰ ਵਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਨ ਡੀ॥
 ਅਰ ਵਰਨਾ ਅਸਮ ਤੇ ਪਰੇਏਂ॥ ਅਰ ਕਰ ਮੋਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇਏਂ॥
 ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਖ ਕਾਸਾ ਅਤਮਾ ਕਰ ਤੇਏਂ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕਟ
 ਪਰਤੀਤ ਤੇ ਨਾਸੀ ਮਤ ਜਾਣਾ ਕਾਏ ਤੇ ਤੁੰ ਸਰੀਰ ਨ ਡੀ॥

ਸਤਿਨਾਮੁ ਅਨੰਦ ਤੇ ਰੂਪੁ ਤੈ। ਏ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਿ ਰੁਜਨ ਗੋਇ।
 ਵਕਰ ਕਰੁ। ਜੋ ਮੁਲੀ ਤੈ ਰੀ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਤਿ। ਪ੍ਰ
 ਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਤੇ ਅਵਧੂਤ ਤੇ ਰੇ ਨਿਮਤ ਜੋ ਸਿਤ ਜਾਲਿਅ
 ਵੈ ਤਉ ਸੋ ਤਾ ਤੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਜੋ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਿ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤ ਤਉ ਤਰਖਨ ਤੀ। ਅਰਜੇ ਕਾਂਟਿ ਉਪਾਰਿ ਸੋ ਵੈ ਤਉ ਸੋ ਕ
 ਨਤੀ। ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਿ ਕਾਤਾ ਕਛੁ ਖਾਤਾ ਤੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਪਾ
 ਲੂਟ ਕਰ ਜੋ ਚਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਰੋਜਨ ਅਵੈ ਤਉ ਖਾਤਾ ਤੈ
 ਨਤੀ ਤਉ ਸੂਰੇ ਪੜੇ ਸੋ ਬੀਤਾ ਵਤਾ ਤੈ। ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਰਾ
 ਜੁ ਕਰੁ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਪਰਜਾ ਅਰਦੇ ਸਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮੇ
 ਨਤੀ। ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਜੋ ਸੇ ਸਿਤ ਜਾ ਕਾ ਸੋਨਾ ਅਰਖਨ
 ਮਾਨ ਤੈ ਤੈ ਸੇ ਰਾਜ ਕੀ ਮਾਨ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਸੁਰਜ ਤੈ ਸੁ
 ਰਾਜ ਕੀ ਏ ਮਾਪ ਤੇ ਮਾਪ ਰਾਜਾ ਤੈ। ਵਯੋ ਤਕੇ ਮੇਰੇ
 ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਨਤੀ। ਅਰਮੇਰੀ ਜੋ ਪਰਜਾ ਤੈ ਤੁਝ ਪਤਿ

ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੋ ਤੇ। ਅਧਿਉਤਪਤਿ ਬਿਖੇ ਮੁਝ ਤੇ ਚਾਨਾ ਓਤਪ
 ਤਰਈ। ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕਰਤੈ। ਬਹੁ ਫੁਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਤੀਨ ਗੁ
 ਫੁਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ। ਜਿਸ ਕੋ ਸਤ ਕਰ ਜਸ ਤਾਮ ਸਕਰਤੈ। ਤਮ ਸ
 ਤੇ ਪੰਚ ਬੂਤ ਅਰਗ ਜਸ ਤੇ ਇਦ੍ਰੀਆ। ਅਰਮਨ ਬੁਧ ਚਿ
 ਤਤਿ ਕਾਰ ਅਰਸਾਂਤ ਕਰਤੇ ਚਤੁਰਦਸ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ। ਯ
 ਤਿ ਮੇਰੀ ਪਰ ਜਾਤੈ। ਅਰਮਨ ਬੁਧ ਚਿਤਤਿ ਕਾਰ ਚਾਰੋ ਮੇਰੇ
 ਮੰਤ੍ਰੀ। ਜੇ ਇਨ ਸੰਜਗਤ ਸਰੀਰ ਨਗਰ ਕੀ ਪਾਲਨ ਕਰੋ ਤੇ
 ਅਰਜੇ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਸਤੀ ਅਰਮਨ ਅਸੁ ਅਰਪੇ ਦਲ ਜੋ ਸਮਰੀ
 ਰਾਜ ਕੀ ਤੇ ਸੋ ਕਰਤੈ। ਸੋ ਸੁਹਾਤਿ ਕਾਰ ਬਮਨ ਤਸਤੀ ਚਿਤ
 ਅਸੁ ਬੁਧ ਪੇ ਦਲਤੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਕੀ ਪਾਲਨ ਬਿਖੇ ਇਸ
 ਬਿਤਤੈ। ਅਰਮਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪਾਲਤੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਨਗਰ ਸ
 ਰੀਰ ਬਿਖੇ ਜੋ ਪਚੀ ਸਵਸਤੁ ਕਾ ਫੁੱਲ ਤੇ ਮੇਏ ਕਰ ਜਾਤੈ। ਪ੍ਰ
 ਪਤਲਾਇ ਕਾ ਮੇਰੀ ਨੇ। ਅਰਮਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਗੀਰ

ਜਾਤੈ ਜੁ ਮੇ ਕਤਾਤੈ ॥ ਪਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ॥ ਭੁਜਨ ਨਾਗਾਇਕ ਕਾ ਕੁੰਡਾ ॥ ੨੨
 ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਭੁਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਉਸੀ ਕਉ ਰਸ ਦੇਤਾ ਤੈਜੇ
 ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈਇ ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੋ ਚਿਤ ਏ ਕਹੀਏ
 ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੁਖ ਤੋਇ ਉਸੀ ਕਾ ਸੁਰਾਉ ਲੇਤਾ ਤੈ ॥ ਅਰਜੇ
 ਅਭਿਮਾਨ ਸੰਜਗਤ ਤੋਇ ਤਉ ਭੁਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਵਨ
 ਕਰ ਸਕਤਾ ਤੈ ॥ ਪਤਲਾ ਦਿ ਨਿਤ ਬਾਕਰਤੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰ
 ਦ ਕਤਾਤੈ ॥ ਅਰ ਮੰਤਰ ਕਰਨ ਬਿਖੇ ਉਸੈ ਮੁਖੀ ਦੇਤੈ ਤੁ ॥ ਕੇ
 ਭੁਕੇ ਅਪਾਪਤਾ ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਤੈ ਨੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਧਾਰ ॥
 ਤੈ ਜੁ ਮੇ ਅਮ ਕਾਤੈ ॥ ਅਰ ਭੁਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਹੈ ਤੈ ॥ ਸੋਗੇ
 ਬਿੰਦ ਬਿਖੇ ਤੁ ਅਰਦੁ ਮੇ ਤਕੈ ਮਾਗਨ ਹੀਏ ॥ ਜੋ ਚਾਹੈ ਜੁ
 ਤੁਭੀ ਤੋਇ ਅਰ ਰਸ ਭੁਜਨ ਕਾ ਪਾਵੈ ਤਉ ਕਠਨ ਤੈ ॥ ਜਾਨਣ
 ਸਰੂਪ ਕਾ ਯਾਤਿ ਤੈ ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇ ਕਿ ਮੇ ਕਉ ਨ ਤੈ ॥ ਅਰ ਕਤ

ਸੋਨਾਇਆਤੋ। ਅਰਕਾਂਜਾਵੇਗਾ। ਅਰਜਿਸਨੇਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ
 ਸਭਜਨਕੀਕਾਸੁਰੁਭੀਅਤੇ। ਉਸਕੋਬੀਚਰਗਿਆਨ
 ਗੋਬਿੰਦਕਾਕੈਸੇਪਾਪਤਤੇਇ। ਜੋਸੇਤੂੰਮੇਰੇਦਰਸਨਕੋਮੁੰ
 ਇਕਰਨਮਸਕਾਰਕੀਆ। ਅਰਮਨਬਿਖੇਬੀਚਰਗਾਨੁ
 ਇਸਕਾਦਰਨਅਰਮਾਸਮਕਿਆਤੋ। ਤਾਂਤੇਰਸਗੋਬਿੰਦ
 ਕਾਕਿਆਜਾਨੇ। ਕਹੁਦਿਖਾਗੋਬਿੰਦਬਿਖੇਦਰਨਆਸਮ
 ਕਛੁਤੋ। ਤਾਂਤੇਜੋਕੋਉਤੇਰੇਨਿਆਈਦਰਨਆਸਮਰਾਖਤਾ
 ਤੇਤਿਸਕੋਸੀਤਜਾਣਕਰਮਿਲਾ। ਅਰਚਰਜਯਹਿਤੋਤੋਨਮਾ
 ਥਾਮੇਰੇਚਰਨੋਪੱਖਾਤੋਵਹੁਭੀਮਾਸਅਰਚਰਨਮੇਰੇਭੀਮ
 ਸਮੁਣਕੋਤੇਰੀਚਰਨਬੰਦਨਾਂਕੀਇਛਾਨਤੀ। ਪਰਤੁੰਆ
 ਪਕੋਜਾਣਜੋਕਛੁਤੁੰਦੇਖਤਾਤੋਸੇਤੁੰਨਤੀ। ਤੁੰਦਹੁਤੋਜੋਪ
 ਕਾਸਕਸਰਬਦਿਸਕਾਤੁੰਤੋ। ਜੋਤਣਕੋਦ੍ਰਿਸ੍ਟਸਰੁਪਪ
 ਰਪਤੈਤਉਅੰਤਰਬਾਹਰਕਾਤਿਆਗਕੇਹੇ। ਅਰਮਾ

ਮਿਤੈਵੈਂ। ਤੇ ਪੁਤਲਾਇ ਪਰ ਅਪਰਹਾਤਿ ਮਾਗਕਗਾ ॥ ੩
 ਰਗੁਜਨਗੋ ਬਿਦਕਾਕਗਾ ॥ ਅਰਯਤਿ ਅਕਾਰਥਤੈ ਨੇਮਾਨ
 ਤੈਕਿਏਤੀ ਅਓਧਮੇ ਨੇਰੁਜਨਗੋ ਬਿਦਕਾਕੀਆ ਅਰਗੋ
 ਬਿਦਕਉਨ ਪਾਯਾ। ਤੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪਾਖੰਡਉ ਸਕੋਕੈਸੇ
 ਪਾਵੈਂ। ਪਾਖੰਡਯਤਿ ਤੈਜੁ ਜਿਤ ਬਾਸੇ ਨਾਗਾਇ ਦੁਕਤੁਦੁ।
 ਅਰ ਮਨ ਬਿਖੇ ਚਾਤਨਾਕਾ ਮਨਾਸੀ ਸਾਰਕੀਆ ਤੇਤਿ। ਤਾਂ
 ਤੇਇਸ ਬੀਚਾਰ ਖੋਟੇਕੋ ਪਤੀਤਕੀ ਅਗਨ ਸੋਜਲਾਇਜੁ
 ਆਪਤੇ ਆਪਤੇਵੈਂ। ਅਰਜੇ ਪੁਛੈਂ ਪਰਤੀਤਕਿਉਕਰ
 ਤੈਸੀਗਸਾਏਕਾਕਗਾ ॥ ਅਰ ਪਾਖੰਡ ਮਨ ਤੇ ਦੁਰਕਗਾ ॥
 ਰਾਪਨੇ ਬੀਚਾਰ ਅਰ ਸਰਬ ਮੇਏਕ ਪ੍ਰਕਾਸਦੇ ਖਯਤੀ
 ਭਗਤਤੈ। ਇਸਕੋ ਭਗਤ ਨਹੀਕਤ ਤੇਜੁ ਅਪਹੇ ਅਰ
 ਭਗਵਾਂਨ ਬਿਖੇ ਭੇਦ ਭਾਲਣਾ। ਸੀਸਾਰ ਮਾਰਗ ਬਿਖੇਭੀ
 ਜੋਕਾਤੁ ਸੋਮਿਤ ਤੁਕਰੀਤਾਤੈ। ਜਬਲਗਓਸ ਸੋਭੇਦਨ

ਤੀਰੀਆ ਫੁਲੁ ਜਾਨਤਾ ਤੈਥੋਂ ਮੁਖੁ ਸੋ ਮਿਤ੍ਰੁ ਤੈਥੋਂ ਜਬ ਕਪਟ ਬੰਦ
ਚਮਾਇਆ ਭੁਟ ਪੜ੍ਹਾ ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਤ ਰਿਜਾਮੀ ਸੋ ਜੇ ਅੰਤ
ਰਬਾਤ ਰਸਾਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਕਜਾਨਤਾ ਤੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਅਰਬੁ ਫੁਲੁ
ਪਾਰ ਰਮਕਾ ਅਰੋ ਪੜ੍ਹਾ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਂ ਨ ਕੀ
ਤੈਥੋਂ ਅਰਜੇ ਪੁਛੈਂ ਆਪਾ ਕਿਥਾ ਤੈਥੋਂ ਯਹੀ ਤੈਥੋਂ ਪ੍ਰਤਲ
ਦਤੈਥੋਂ ਅਰਯਤਿ ਸਹੀ ਰਮੇ ਰਹੈਥੋਂ ਅੰਤ ਰਦੇ ਪਜੁ ਨ ਰਾਇ
ਫੁਲੈ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਤਾ ਤੈਥੋਂ ਯਹੀ ਨਿਸਚਾ ਕਰਜੁ ਤੂੰ ਸਹੀ ਰਨ
ਤੀਥੋਂ ਜਬ ਸਹੀ ਰਤੂੰ ਤੀਤ ਬਵਹੀ ਤੈਥੋਂ ਨਤੀ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕ
ਤਾ ਜੇ ਮੈਨਤੀ ਤਉ ਤੁਕਉ ਨਤੈਥੋਂ ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਮੈਨਤੀ
ਤੈਥੋਂ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਤਾ ਜਬ ਮੈ ਤੂੰ ਨਤੀ ਤਉ ਕਉ ਨਤੈਥੋਂ ਅਵ
ਧੁਤ ਕਤਾ ਮੁਖ ਕਉ ਸਕਤਿ ਨਤੀਥੋਂ ਕਿ ਕਤਾ ਫੁਕੀ ਗਯਤਾ ਤੈ
ਥੋਂ ਅਰਜੁ ਤੈਥੋਂ ਤਿਸ ਕੈ ਨਤੀ ਕਤਾ ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਤੈ ਪ੍ਰਤ

ਲਾਇ ਕੀ ਕੀਤੀ ਨੇ ਕਤਾ ਪਹਿਲੇ ਕੋ ਕਉ ਨ ਕਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਨੀ ੨੪
 ਕਤਾ ਤੇ ਵੀਤੀ। ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਕਤਾ ਵਤ ਕਉ ਨ ਤੇ ਅਰਕਿ
 ਆਇ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਮੇਨੀ ਜਾਨਤਾ। ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਕਤਾ
 ਜਾ ਕੋਇ ਛਾਉ ਸਕੇ ਜਾਨੇ ਕੀਤੋ ਇਵਤੁ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਨੇ॥
 ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋਇ ਛਾ ਜਾਨੇ ਕੀਤੋ। ਤਉ ਜਾਣੁ
 ਨੁ ਸਹੀਰ ਪੰਚਤਤ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਭਯਾਤੋ। ਅਰਮੁਲ ਇ
 ਸਕਾ ਮਤਦ ਮੁੰਡਿ ਕਾਰੋ। ਅਰਮਤਦ ਮੁੰਡਿ ਕਾਰ ਮਾਇਆ
 ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤੀ ਨ ਪਰਕਾਰ ਭਯਾਤੋ। ਸਤਰਜਤ ਮਾਤੁ
 ਮੋ ਗੁਣ ਤੇ ਪੰਚਤਤਾ ਰਜੇ ਗੁਣ ਤੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਰਪ
 ਚਤਨ ਮਾਤਾ। ਸਤੋ ਗੁਣ ਤੇ ਚਤੁਸ੍ਰਾਸੀ ਤਤਕਰਨ ਅਰਦੇ
 ਵਤਾ ਉਤਪਤਿ ਭਯੋ। ਇਨਤੁ ਦਸਤੁ ਤੇ ਠਟੁ ਸਹੀਰ ਕਾ
 ਤੇ। ਅਰ ਸਹੀਰ ਕਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਸਕੀ। ਯਹੀ ਸਹੀਰ
 ਉਤਪਤਿ ਤੇ ਤਾਤੈ ਅਭਿਨਸਤਾਤੈ। ਅਰਜਿਸ ਤੇ ਯਤਿ

ਪ੍ਰਕਾਸਤੈਸੇਤੁੰਤੈ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾਤੰਤੈਤੁਕਉਨਤੈ। ਅ
 ਵਪ੍ਰਤਕਤਾਜੋਗਕਰਜੁਜੋਗਬਿਨਾਦੇਖਾਨਹੀਜਾਤਾ। ਪ੍ਰਤਲ
 ਦਿਕਤਾਜੋਗਉਪਦੇਸਕਗ। ਅਵਪ੍ਰਤਜੋਗਦੋਪ੍ਰਕਾਰੇ। ਏ
 ਕੇਕੀਟੀਮਾਰਗਦੁਸਰਾਬਿੰਤੰਗਮਾ। ਵੇਨਹੁਸੇਜਉਨਸੀਤੇ
 ਗੀਇਛਾਤੋਇਸੇਕਤੈ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾਦੋਨੈਕਤਾ। ਅਵ
 ਪ੍ਰਤਕਤਾਕੀਟੀਮਾਰਗਸਤਿਤੈਜੋਪ੍ਰਿਥਮੇਤਰੁਏਤਰੁਏ
 ਪਾਣਾਯਾਮਕਰੀਏ। ਅਰਸਭੀਦੁਆਰੇਸਰੀਰਕੇਬਾਂਧੀ
 ਏਪਰਕੀਟੀਚਲਤੀਕਾਪਾਉਛਿਸਲੇਤਉਪ੍ਰਿਥਵੀਪਰ
 ਆਨਪਣੇ। ਤੰਤੈਤੁਭਕੋਲਜਾਨਤੀਆਵਤੀਜੁਗਖਸਤੈ
 ਇਕਰਚੀਟੀਮਾਰਗਲੇਤਾਉਂ। ਅਬਬਿੰਤੰਗਮਸੁਣਾ। ਜ
 ਬਦਹੁਅਕਾਸਕਉਉਤੁਤਾਉਪ੍ਰਿਥਵੀਅਰਪਰਬਤ
 ਅਰਸਰਬਦਿਸੁਕਾਰਉਤਰਦੇਖਤਾਪਰਮਾਨੰਦਸੋਚ

ਲਾਜਾਤਾਏ। ਅਰਮੁ ਉਰਕੇ ਅਸਰੇ ਬਿਨਾ ਜਾਤਾਏ। ਏਨੇ
 ਮਰਗੋਤੇ ਜੋ ਇਛਾਹੋ ਇਸੁ ਕਰੁ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਰਤਾ ਜਾਨਿ
 ਤਾਏ ਜੁ ਬਿੰਗਾਮ ਵਿਸੇਖਾਏ। ਪਰਉ ਸਕੇ ਗ੍ਰੀ ਕੋਈ ਬਾਨਮ
 ਰੇਤਉ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰਮਾਇ ਪੜਤਾਏ। ਅਵਧੂਤੁ ਰੇ ਮੂਰ
 ਖਉ ਰੁਣਾ ਬਿੰਗਾਮ ਕਾਸਰੀਰ ਸੋਨੀ ਵਤੁ ਚਿਤ ਕੋਪੀ ਖਤੁ
 ਸਾਥਉ ਰੁਤਾਏ। ਪਰਕਤੁ ਚਿਤ ਕਾਰੁ ਪਕਿਆਏ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ
 ਕਰਾਮੇਨੇ ਚਿਤ ਕਾਨਾਮ ਸੁਨਾਏ ਪਰਗੁਪਨੀ ਦੇਖਾ। ਅਵਧੂ
 ਤਕਤਾ ਜੋ ਅਸਰੀਰਾਏ ਤਉ ਉਸਕੇ ਬਾਨ ਕੈ ਸੇਲਾ ਗੇਗਾ।
 ਸੁਣਇ ਸੀ ਬਾਤ ਬਿਖੇ ਕਥਾ ਕਤੇਏ। ਏਕ ਸਮੇਤਿ ਮਾਚਲ
 ਪਰਬਤ ਬਿਖੇ ਗਯਾਮੇ। ਅਰਚਨ ਉਠਾਵਤਾ ਥਾ ਜਾਨ
 ਤਾਥਾ ਜੁ ਸਰਬ ਸਿਵਾਏ। ਅਰਜੇ ਸੁਆਸਾ ਅਵਤਤਾ
 ਥਾ ਸੋ ਗ੍ਰੀ ਸਿਵਾਏ। ਅਰਜੇ ਪਰਬਤ ਬਿਛੁਲ ਕਾਟਾਇ

ਸ੍ਰਾਮਾਵਤਾਥਾਮੇਸਿਵਤੀਕਤਿਤਾਥਾਨੇਪ੍ਰਤਲਾਇਯ
ਤਿਮਾਰਗਬਿੰਗਮਭੈ। ਪੰਥੀਕੀਨਿਅਾਈਕਤਾਂਉ
ਗਾਜੁਠਉਰਨਥੀ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੇਅੰਤਰਬਾਤਰਸਿ
ਵੈਭੈ। ਅਰਯਤਿਨਾਮਹੂਪਭੀਸਿਵਭੈ। ਦਿਸ੍ਰਾਦਰਸਨ
ਦਿਸਸਿਵਭੈ। ਭੋਗੀਤਿਅਾਗੀਇਸਥਾਵਰਜੰਗਮ
ਸਿਵਭੈ। ਤੇਪ੍ਰਤਲਾਇਯੈਸੇਜਾਣੁਕਰਮੇਗਯਾਜਬਪ
ਰਬਤਕੀਸਿਖਰਪਰਗਯਾਤਾਂਦੇਖਾਜੇਨਉਜੋਗੀਸ੍ਰੁ
ਪੰਚਭੂਤਅਰਮਨਬੁਧਚਿਤਅਤੀਕਾਰਭੈ। ਇਨਕੋਬਿ
ਸਪਾਰਖਤਕਤਭੈਭੈ। ਜੋਗਮਭਿਅਸਕਰਤੇਥਾ। ਮੈਨੇ
ਪ੍ਰਫਾਰਕੀਅਕਰਤੇਭੈ। ਕਤਾਜੋਗਕਰਤੇਭੈ। ਮੈਨੇਕਤਾਕ
ਉਨਸੇਪਦਬਿਖੇਜੋਗਕਰਤੇਭੈ। ਕਤਾਅਕਾਰਬਿਖੇ। ਮੈ
ਤਸਅਰਕਤਾਭੈਮਿਥੈਅਕਾਰਤਉਤੁਮਤੇਤਾਂਤੇਜੋਗਕਾ

ਸੇਕਰੇਤੋ। ਉਨਤੁਕਤਾਤੇਰੇਕਤੇਸਮਸੁਤੈਜੁਆਕਾਰਤਮਤਾਂ ੭੬
 ਅਰਨਿਗਕਾਰਬਿਖੇਲੀਨਤੇਤੈਤੈ। ਮੇਨੇਕਤਾਰੇਅਵਧੂ
 ਤੈਤੁਮਨਉਤੀਕਤਾਤੇਪ੍ਰਗਟਗੁਣੇਤੋ। ਕਤਾਨਿਗਕੇਰੇਤੋ।
 ਮੇਨੇਕਤਾਨਿਗਕਾਰਤਉਏਕਤੇਉਸਬਿਖੇਜੋਗਕਉਤੁਕੇ
 ਸ੍ਰੀਕੁਤੋ। ਯਤਿਬਚਨਸੁਣਕਰਜਾਨਾਨੁਨਿਗਕਾਰਤਮਤਾਂ
 ਤੈ। ਤੈਪ੍ਰਤਲਾਦਿਯਤਿਬਿਤੰਗਮਤੋ। ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਮੇ
 ਨੇਜਾਨਾਨੁਦਿਸੇਖਤੈਪਰਤੁਏਕੇਕਿਆਜੋਗਤੋ। ਜੋਏਕ
 ਕੇਦਿਸੇਖਅਰਏਕਕਉਨੀਚਕਤਿਤਤੈ। ਅਵਧੂਤ
 ਕਤਾਜਬਤੁੰਤੀਤੈਕਤਾਂਉਚਅਰਕਤਾਂਨੀਚਾਮੇਤੁਏਕੇਐ
 ਸਾਕਤੈਤੈਜੁਮੇਕੀਟਅਰਬਿਤੰਗਮਦੋਨਤੁਨਤੀ। ਕਿਸ
 ਕਾਰਨਤੇਜੋਸਿਵਤੈ। ਕਿਛੁਨਕਰਅਰਭਗਵਾਂਨਬਿਖੇ
 ਲੀਨਤੋ। ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਨਤੀਜਾਨਤਾਜੁਕਤਾਂਜਾਵੇਅ
 ਰਕਿਆਕਰੋ। ਬਿਤੰਗਮਕਤਾਂਅਰਕੀਟੀਕਤਾਂਨਤੀ

ਜਾਨਤਾ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾਂ ਹੈ। ਅਰ ਪੁਤ ਕਤਾਂ ਹੈ। ਅਰ ਨਹੀ
ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਮਿਤ ਅਰ ਸਤ ਅਰ ਜੀਵਨ ਅਰ ਮਰਨਾ ਅ
ਰਪਰ ਅਪਰ ਅਰ ਇਸ ਸੁਲ ਅਰ ਸੁਖ ਮਕਿ ਅਰ ਹੈ।
ਤੇ ਅਵ ਪੁਤ ਨ ਤੂੰ ਅਤੀ ਤਨ ਮੇਰਾ ਕਸ ਅਰ ਨਯਤਿ ਮੇ
ਸਾਰਨ ਜੀਵਨ ਈ ਸੁਰਏ ਕਾ ਅਦੁਤੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਬ
ਚਨ ਕਤਾ ਹੈ ਤੇ ਮੁਕਰੀ ਗਾਭਯਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੋ ਉਉ ਦਿਅਨ
ਸੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਰ ਆਪ ਸੋ ਆਪ ਵਚਨ ਕਰੇ। ਤਉ ਕ
ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਕਿਸ ਪਤਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੁਦੁ ਮੇ
ਤੋ ਤੇ ਨਹੀ। ਤੇ ਅਵ ਪੁਤ ਜਾਨੈ ਮੇਰੇ ਸਰ ਬਮੇ ਤੇ
ਸਤ ਸੰਗ ਸੁਫਲ ਹੈ। ਬਿਸਮੁਕੁ ਸਾਚ ਕਤਾ ਥਾ। ਜੁ
ਮੇਰਾ ਸੰਤ ਰੂਪ ਤੁਝ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਕਉਨ
ਸੀ ਹੋਸਨਾ ਸੇ ਕਰੇ। ਜੇ ਮਨ ਅਰ ਬਚਨ ਕੋ ਤੁਝ ਕੋ ਮਾਰਗ
ਨਹੀ। ਅਰ ਮੇ ਅਗਿਆਨੀ ਨਹੀ ਜੋ ਤੇ ਮੇਰਾ ਉਧਾ

ਰਕੀਆਏ। ਯਹੀਉਪਮਾਤੇਹੀਏਨੁਸਰਬਤੁੰਹੀਏ। ਉਪ ੨੨
 ਮਾਤੇਹੀਯਹਿਏਨੁਤੇਹੀਬਿਖੇਸਰਬਨਤੀਸੁੰਹੀਆਤਮਾਏ
 ਤਾਂਤੇਆਪਾਤੁਏਕੋਈਆ। ਅਰਆਪਤੁਆ। ਮਦਧੁ
 ਤਕਤਾਧੂਠਮਤਕਤੁਏਨੇਕਿਆਈਆ। ਅਰਕਿਆਤੁਆ
 ਏ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਲੇਨਾਏਨਾਏਹੀਨਤੀ। ਸਰਬਸਿਵਏਤਾਂ
 ਤੇਨਮਸਕਾਰਤੇਮੇਹੀਏਮੇਹੀਮੁਏਕੋਈ। ਅਬਜਾਤਾਤੀ।
 ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾਤੁਏਬਿਨਾਮੇਰਾਜੀਵਨਾਨਤੀਇਗਾ। ਮ
 ਦਧੁਤਕਤਾਮਾਚਕਤਿਤਾਂਤੇਮੁਏਬਿਖੇਜੀਵਨਾਮਰਨਾਏ
 ਨਤੁਨਤੀ। ਮੇਤੁਏਕੋਅਦੁਤੀਜਾਨੇਤੀ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾ
 ਜੋਕੋਈਕਤੇਬਿਖਖਾਇਤਉਖਤਾਂਤੇਪਰਸੰਗਸੰਤਤੁਕਾ
 ਤਿਆਗਨਤੀਕਰਸਕਤਾ। ਸੰਤਮੇਰੇਪ੍ਰਾਣਤੀ। ਸੋਪ੍ਰਾਣਤੀ
 ਕਤਾਂਤੇਸੰਤਆਪਤੀਏ। ਕਾਏਤੇਜੋਸੰਤਕੋਭਗਵਾਂਨ
 ਕੇਸਮਕਤੇਤਉਅਜੋਗਤੀ। ਕਿਉਜੋਭਗਵਾਂਨਉਪਾਧਸੰ

ਗੁਗਤੈ। ਜੋ ਉਤਪਤਿ ਅਰਪਤਿ ਪਾਲ ਅਰਪਰ ਲੇਖਿ ਕੇ
ਸੁਭਾਵੈ ਤੈਸਿ ਸਕਾ। ਅਰਸੀਤ ਨਿਰਮਲਤੈ। ਤੇ ਅਵਧੂਤ
ਤੂੰ ਈਤਾਂਤੀ ਗੁਮਤ ਜਾਤੀ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਮੇਅ ਦਿਪ੍ਰਗ
ਤੈ। ਕਤਾਂ ਜਾਵੈ ਅਰਕਤਾਂ ਰਤੈ। ਅਰਪ ਅਪਤੈ ਅਗਿਆਤ
ਕਤਿਤਾ ਤੈ ਉਪਾਵ ਕਰੋ ਜੁ ਸਿਵ ਕੋ ਦੇਖੈ। ਅਰਪ ਅਪ ਕਉ
ਨਤੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਨਤੈ। ਅਪ ਪਰਮਾ ਰਥ ਰੂਪ ਸਿਵ
ਤੈ। ਅਰਕਤਾ ਤੈ ਉਸ ਕੋ ਦੇਖੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੈ।
ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਤਾ ਤੁਝ ਪਤਿ ਬਚਨ ਕਰੋ ਤੈ। ਅਰਨਤੀ ਜਾ
ਨਤਾ ਜੁ ਕਉ ਨਤੈ। ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਜੁ ਅਪ ਨਹੀਤੈ। ਅਰਪ
ਪਤੈ। ਜੋ ਕਉ ਤੇਰੇ ਸੀ ਗਤੇ ਕਛੁ ਪਾਜਾਏ। ਤਉ ਫੂਠਤੈ।
ਅਕਿਸ ਬਾਰਨ ਤੇ ਜੋ ਏਕ ਅਵਤੀ ਸਿਵਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਤਾਂ
ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੈ ਜਾਤੀ। ਮੇਨੇ ਅਪ ਕੋ ਜਾਨਾਏ। ਜਸ ਰਬ
ਮੇਤੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਰਸ ਨਾਮੋ ਕਤਿਤਾ ਤੈ ਅਰਮਨ ਬਿ

ਖੇਦੁ ਅੰਤਰਾਖਤਾਏ ਜੰਤੁ ਦੁਕੈ ਵਿਛਾਰੇ ਬਿੰਦ ਕੇ ਦਰਸਨ ੨੮
 ਕੀਤੈ ਤਉ ਦੇਖ ਜੋ ਗੁਪਤ ਪਗਟ ਵੀਏ। ਰੁਜਨ ਗੋਬਿ
 ਦਗਾਯੀ ਤੈ ਜੁ ਸਰਬ ਗੋਬਿੰਦ ਏ। ਆਪਾ ਆਪ ਤੇ ਤਿਆ
 ਗਕਰ ਆਪ ਸੇ ਆਪ ਤੈ ਜੁ ਤਤ ਤੇ ਗਾਯਤਿ ਏ। ਪਤਲਾ
 ਦਕਤ ਜਬ ਆਪੋ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੈ ਤਉ ਆਪਿ ਵਿਉਕਰ
 ਹੋਏ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਜਬ ਆਪਾ ਗਾਯਤ ਬਪਰ ਮੇਸੁ
 ਹੋਏ। ਨਬ ਵਹੁੰਦੈ ਤਬ ਆਪ ਵਹੁੰਦੈ। ਨ ਅਉਰ ਕੋਊ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਸਰਬ ਕਰਤ ਵ ਅਰ ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਯਤੀ ਤੈ ਜੁ ਜਾਨੇ
 ਬਿੰਦ ਏ। ਜਬ ਅੰਤਰੇ ਜਾਨਾਤ ਬਵਹੀ ਭਯਾਤੁ। ਤੇ ਪ੍ਰਯੁ
 ਦਿ ਜੋ ਚਾਤਾ ਤੈ ਉਸ ਕੈ ਜਾਨੇ ਜਾਨ ਜੁ ਵਹੁੰਦੈ ਤੈ। ਵਹੀ
 ਭਗਵਾਨ ਤੈ ਜੁ ਬੈਠੈ ਚਲੈ ਸੇਵੈ ਖਾਏ ਬਿਖੇ ਏਕਤੈ
 ਦੇਖੇ। ਅੰਤਰੇ ਸਾ ਅਤੀਤ ਨਹੀ ਤੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗਾਯ ਅਰ ਸੰਪਤ

ਕੀਚਾਨਰਾਖਤਤੋਵੈ॥ਯਦੀਪੋਜਨਤੋਜੁਆਪਾਭਿਨਾਨ
ਦੇਖਾਨਸੁਹਾ॥ਜੁਤੁਭੁਬਿਨਾਅਉਰਕੋਉਨਤੀ॥ਅਰਜੇ
ਦਿਸੁਮਾਨਤੋਤਾਰੇਧੁਠਾਅਸਰਾਜਾਫੁਜੈਪ੍ਰਤੀਤਨਕਰੇਤ
ਉਪਗਟੇਦਿਖਾਵੈਤੈ॥ਜੋਪਿਗਾਪਿਤਾਮਹਿਤੇਰੇਕਰਤੈ॥ਐ
ਸੇਤੀਸਰੀਰਤੇਗਤੈ॥ਦੇਖਤਾਤੈਸੁਹੁਤਾਤੈਜੁਅਮਕਾਨਾਸ
ਰੁਯਾ॥ਅਰਬੁਤੁਕਾਫੁਤਾਤੈਜੁਸਰੀਰਮੇਗਾਇਸਥਿਰੇ
ਤਾਂਤੇਬੀਚਾਰਯਾਤਿਤੈਆਪਾਸਰੀਰਕਾਤਿਆਗਕਰਾਅ
ਤਮਾਬਿਖੇਨਿਸਚਾਕਰੇ॥ਤੇਪ੍ਰਤਲਾਇਤੁਧੁਕੋਉਸਤਤਗੋ
ਬਿਦਕੀਸੁਵਦਕਰਾਵੈਤੈ॥ਸੁਹੁਅਰਮਨਬਿਖੇਗਾਖਾਅ
ਰਯਤਿਨਜਾਨਜੁਮੇਸੁਹੁਤਾਤੈ॥ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਸੋਤਾਵਕਤ
ਏਕਸਿਵਤੀਤੈ॥ਅਰਯਾਤਿਮਾਨਤਾਜੁਮੇਗਾਖਸਤੈਤਿਆ
ਗਕਰੁਅਰਸਿਵਕੋਲਿਗਕੀਪ੍ਰਯਾਕਰਾ॥ਲਿਗਸਰੀਰਕੋ

ਤੇਤੈਂ। ਤੇਤੈਂ ਜਗ ਲਿਗਤੈ ਸਿਵਤੈ। ਦਿਸੁ ਕਰ ਜੋ ਸੁਣਤਾ ਦੇ ੨੬
 ਖਤਾ ਤੈ ਸਰ ਬਾਲਿਗਤੈ। ਸੁਰਜ ਅਰਚੰਦੁ ਮਾ ਅਰਨਿਛੁ
 ਤਲਿਗਤੈ। ਅਰਜਾ ਗੁਤ ਸੁਪਨ ਸਖੋ ਪਤ ਕੋ ਲਿਗਤਾ
 ਹਾ। ਤੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿਮੈ ਸਿਵ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ।
 ਅਰਪ ਛਾਨੇਣੁ ਅਵੈ ਤਪਦ ਕੇ ਸੋ ਅਪਾ ਸਿਵ ਰੂਪ
 ਯਾਤੈ। ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਿਵ ਸਰਬ ਠਉਰ ਪੁਰਨ ਤੈਂ ਏ
 ਕਵਹੀ ਤੇ ਤਉ ਮੇਉ ਸਤੇ ਕ ਬਿਨ ਤੈ। ਇਸ ਤੇ ਜਾਨ ਤੈਂ ਜੁ
 ਮੇ ਸਿਵ ਰੂਪ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਬਿਸੁ ਦੈ ਨੇ ਪੁਜਾ ਸਿਵ ਕੀ ਕ
 ਰੇ ਤੈਂ। ਅਭੁ ਕੋ ਜਤੀ ਨਿਸਚਾ ਤੈਂ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਅਦਿਲੇ ਚੀ
 ਟੀ ਪੁਜੀ ਤਏ ਕ ਸਿਵ ਤੈ। ਤੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿਏ ਕ ਸਮੇ ਸਿਵ ਕੇ
 ਅਸਥਾਨ ਗਾਯਾ ਮੇ। ਅਰ ਦੇਖ ਮੇ ਨੇ ਜੁ ਸਿਅ ਮ ਕਰਤ
 ਕਤੇ ਅਦਿਲੇ ਪੁਤ ਸਿਵ ਕੇ ਬੈਠੇ ਬੋ। ਅਰ ਉਸਤਤ ਸਿ

ਵਪੁਰੀ ਕੀ ਮੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕਤਾ ॥ ਜੋ ਅਰਰਜ ਸੁੰਦ ਬਨੀ ॥
ਅਰਸਿਵ ਮਤਾ ਤੇ ਜ ਸੋ ਬੈਠਾ ਬਾ ॥ ਅਰਗੀ ਗਾ ਜਟਾ ਸਿਵ ਕੀ
ਸੋ ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਤੀ ਰਲੀ ਜਤੀ ਥੀ ॥ ਅਰਪੰ ਛੀਤ ਤੁਹਾ ਗੋ ਬਿ
ਖੇਤਰ ਤੇ ਬੇਯਾ ਹੀ ਬੇਲ ਤੇ ਬੇਸਿਵ ਅਵਤੀ ਅਤਮਾ ਦੇ ॥ ਕ
ਬੋਰ ਭੁੰਗੀ ਆਪਾ ਪਤ ਭਯਾ ॥ ਸਿਵ ਕਉ ਭੰਨ ਉਤ ਕਰ ਪਸ
ਕਰਤ ਭਯਾ ॥ ਕਿਹੇ ਮਤਾ ਦੇਵ ਸਮੁੰਦ ਗਿਅਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨ
ਬਿਖੇ ਸੀ ਕਾਏ ਤੁਮ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਨਿਵਰ ਕਰੋ ॥ ਮੇ ਜਾਨੇ ਨੁਤੁੰ
ਕਵਨੈ ॥ ਅਰਯਾ ਤਿ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਆਵਤਾ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇ ॥ ਆ
ਤਮਤ ਤਮੁ ਭੁਪਰ ਪਗਟ ਕਰੋ ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਪੰਚ ਤਤਮਨ
ਬੁਧ ਚਿਤ ਅਤੰ ਕਾਰ ਮੈਂ ॥ ਏਕ ਮੇ ਹੀ ਤੀਨ ਤੇ ਇਕਰ ਉਤ ਪਤ
ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਰੀ ॥ ਅਰਯਾ ਗੁਰੂ ਦਰਸਨ ਮੇਰਾ ॥ ਅਕਾਸ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਸਰਬ ਵਿਆਪ ਕਰੇ ॥ ਅਰਯਾ ਤਿਨ ਮਰੂਪ ਜੋ ਦ੍ਰਿ

ਸਮਾਨਤੈ ਮਿਗਤਿ ਸਾ ਕਾ ਜਲ ਜਾਨਾ ਚਰੇ ਬੇਟ ਅਰਸਾਸ ੮੦
ਤਾ ਅਰਧੁ ਹਾਨ ਮੇਰੇ। ਏਕੁ ਬੇਰ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਅਦਤੀ ਜਾਣਾ ਪ
ਰਮਤਤ ਤੁਝ ਕੋ ਕਰਤੈ। ਯਤਿ ਸਬਦ ਜੋ ਸਹੀ ਰੋ ਬਿਖੇ ਅਨ
ਕਪਕਾਰ ਕਰਨਿ ਕਸਤਾਏ ਸੋ ਬਿਸੁਏ। ਰੂਪ ਅਰੂਪਈ
ਤਾਂ ਉਤਾਂ ਏਕ ਅਦਤੀ ਬਿਸੁ ਜਾਣਾ। ਕੁਬੇਰ ਯਤਿ ਬਚਨ
ਸੁਫਕਪ ਸੀਨ ਭਯਾ। ਤੇ ਪਤਲਾ ਦਿ ਜੋ ਰਾਏ ਨੁ ਆਪ ਕੋ
ਪਾਵੈ ਪੁਜਾ ਸਿਵ ਕੀ ਕਰੁ। ਜੋ ਮਿਕਾ ਪੁਜਾ ਗੀਰੀ ਸਿਵਰੂ
ਪਤੋ ਤਾਏ। ਅਰਧੁ ਰਮਜੀ ਦਨ ਮਰਨ ਕੇ ਸੇਂ ਛੁਟਣਾ ਜ
ਤੀਏ ਨੁ ਸਿਵਏ। ਪਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਪੁਜਾ ਸਿਵ ਕੀ ਸਿਸੁ
ਏ। ਅਵਧੁ ਤਕਤਾ ਪੁਜਾ ਸਕਤ ਕੀ ਯਤੀਏ। ਨੁ ਸਿਵਏ ਪ
ਰਬਤੀ ਸਿਵ ਕੇ ਸੀ ਗਾਏ ਪਰਤਤ ਉਸ ਕੇ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਣਾ। ਵਿ
ਸਕਾਰਨ ਤੇ ਨੁ ਜਹੁਏ। ਇਸ ਤੀ ਕਾ ਚੇਲਾ ਮਤੁਏ ਇ। ਅਰ

ਸਰਬਸਿਵਦੇਖਾਅਰਜਾਨੁਨਾਪ੍ਰਤਲਾਦਿਅਰਨ
ਅਵਧੂਤਏਕਸਿਵਤੈ॥ ॥ ≡ ॥ ≡ ॥ ≡ ॥

ਅਖਕਕੁਬੋਰਕੀਸੁਣਾਕੁਬੋਰਕਤਾਤੇਸਿਵਬੰਧ
ਸੁਕਤਕਿਆਤੇ॥ ਸਿਵਕਤਾਦੋਨੋਤਿਕਾਰਤੇਗਾਏ॥ ਨਤੀਤੁ
ਉਬੰਧਸੁਕਤਿਦੋਨੋਰੂਪਨਤੀਗਾਖਤਾ॥ ਜੋਤੁਸੁਕੇਬਤਾ
ਇਦੇਵੈ॥ ਕੁਬੋਰਕਤਾਯੋਗਉਪਦੇਸਕਰਾ॥ ਸਿਵਕਤਾ
ਯਤੀਜੋਗਾਏਨੁਸਰਬਸਿਵਤੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਮੇਵੇਕੇਕਤੇਤੇ॥
ਨੁਬੁਧਦਾਨਕਉਏਕਸੇਨਤੀਤੀਬਸਤੇ॥ ਜੋਨਿਰਬੁਧ
ਤੈਨਿਨਕਉਪਰਮਾਰਥਕਾਪਾਵਣਾਕਠਨਤੈ॥ ਕੁਬੋ
ਰਕਤਾਤੇਸਿਵਧਾਰਨਾਕਤੁਕਤਾਤੇ॥ ਯਤੀਧਾਰਨਾਤੇਜੋ
ਸਿਵਤੈ॥ ਕੁਬੋਰਕਤਾਤਰਖਸੇਕਤੇਕੈਸੇਛੁਟੈ॥ ਸਿਵਕ

੧੦

ਤਾ ਕਰਤੁ ਜੋ ਮਦੁ ਤੀ ਸਿਵ ਤੈ॥ ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਮਨ ਕਾਰੋ ਕਰਤੁ॥
 ਸਿਵ ਕਤਾ ਸਿਵ ਜਾਤੁ ਮਨ ਕਤਾ ਤੈ॥ ਕੁਬੇਰ ਅਰਜ ਮਨ ਤੈ
 ਇਕਰ ਕਤਾ ਜੋ ਮਨ ਨ ਤੀ ਤਉ ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਤੈ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਆ
 ਗੇ ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਬਾ॥ ਅਬ ਨਾ ਸਕੁਯਾ॥ ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਜੁ ਕੁਬੇ
 ਰ ਨ ਤੀ ਤਉ ਪੰਨ ਸੂਰਗ ਕਾ ਅਰਦੁ ਖਨਰ ਕਕਾ ਕਿ ਸਪ
 ਰੈ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਸਰਬ ਸਿਵ ਤੈ॥ ਯਤਿ ਸਰਬ ਅੰਗ ਅਰ
 ਪੰਚ ਰੂਤ ਰੂਪ ਸਿਵ ਕਤੈ॥ ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਤੈ ਸਿਵ ਬੇਟ ਸਾ
 ਸਤ ਬਿਖੇਲਿ ਖਾਤੈ ਜੁ ਜਾਨੈ ਬਿਸੁ ਕੋਟੇ ਖਾਤੈ ਅਰਪਦ ਕੋ
 ਪਤੁ ਚਾਤੈ॥ ਉਸ ਕੋ ਬਤੁ ਕੁਸੀ ਸਾਗ ਬਿਖੇ ਆਗ ਮਨ ਨ ਤੀ॥
 ਉਸ ਪਦ ਕੋ ਕਿਉ ਕਰ ਪਤੁ ਚੈ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਯਤੀ ਪਦ ਤੈ ਜੁ
 ਸਿਵ ਤੈ॥ ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਚਿਤ ਬਾਸ ਨਾ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਤੈ॥ ਇਸ ਤੈ
 ਕੋ ਸੇ ਚੁਟੈ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਕਤੁ ਸਿਵ ਤੈ॥ ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਪ੍ਰੋਜਨ
 ਮੇਗ ਸਿਧ ਰੂਪਾ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੈ ਸਿਧ ਪ੍ਰੋਜਨ ਕੀ ਪ੍ਰੋਜਨ

ਸਤੰ ਅਗੈ। ਸਿਵ ਕਹਾਤੇ ਕੁਬੇਰ ਤੁੰ ਕਵਨ ਤੈ। ਕੁਬੇਰ ਕ
ਤਾ ਸਿਵ ਤੈ। ਕਿਸ ਕਾਗਨ ਤੇ ਨੁ ਅਗਨ ਕੇ ਸੰਗ ਲ ਕਰੀ ਕਾ
ਰੂਪ ਨ ਤੀ ਗਤਿ ਤਾ। ਤੁੰ ਅਗਨ ਅਰ ਮੇਲ ਕਰੀ। ਜਬ ਮੇ
ਨੇ ਆਪਾ ਤੁਝ ਕੇ ਦੀ ਆ ਤੁੰ ਤੁਆ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਜਬ ਤਕ
ਲ ਕਰੀ ਤੈ ਤਬ ਲਗ ਅਗਨ ਤੈ। ਜਬ ਤੁੰ ਤੈ ਤਬ ਮੇ ਤੈ। ਕੁ
ਬੇਰ ਤੁਸੀ ਭਯਾ। ਕਹਾਤੇ ਤੇ ਨੁ ਅਗੇ ਇਸ ਕੇ ਠ ਉਗਨ ਥੀ।
ਤੇ ਮੇ ਕੇ ਇਤ ਇਤ ਤਾ ਸ ਅਵਧੁਤ ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਕੋ ਕਤਾ। 13
ਬ ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਕਤਾ ਤੇ ਅਵਧੁਤ ਮੇ ਨੇ ਜਾਨਾ ਥਾ ਨੁ ਤੇ ਰੇ
ਸੰਗ ਤੇ ਪਰਮਾਰ ਥ ਕੋ ਪਤੁ ਚਾ ਤੈ। ਸੋ ਇਰੁ ਰਮ ਮੇ ਗਾ ਮਿ
ਟ ਗਯਾ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਅਬ ਮੁਝ ਕੋ ਨ ਮ ਸਕਾਰ
ਤੈ। ਜਾਤਾ ਤੈ ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਜ ਤਾਂ ਜਾ ਵੇ ਮੇ ਤੀ ਤੈ। ਅਵਧੁ
ਤ ਕਤਾ ਅਬ ਨ ਤੀ ਜਾਤਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਤੁਝ ਕੇ ਪਰਮ ਮਤਿ ਸਦੇਖ
ਤਾ ਤੈ। ਪ੍ਰਤ ਲ ਕਤਾ ਕਾਗੀ ਨ ਤੀ ਤਉ ਤੈ ਸਕਤਾ ਤੈ। 14

८२
 ਤਿਬਤਨਕਤਿਕਰਿਸਰੂਪਬਿਖੇਨਰੁਯਾ॥ਅਵਧੂਤ
 ਜੈਸੇਅਧਾਇਆਥਾਏਸੇਤੀਗਯਾ॥ਤੇਮੇਤੇਤੀਰੀਨਜਾਣੁ
 ਜੁਮੁਏਕੇਸੀਗਸੀਤਤੁਕਾਤੇਇਗਾਯਾਯੀਅਧਰੀਅਰੁਯ
 ਸਮਾਏ॥ਤੇਮੇਤੇਕਤਾਤੇਰੇਉਪਦੇਸਤੇਮੇਮਕੀਨਿਆਈ
 ਗਲਗਯਾਤੇ॥ਜਾਣੁਤਾਥਾਜੁਬੁਝੁਝੁਤੇ॥ਅਬਜੇਤਾਚੁਛ
 ਤਾਤੇਨਤੀਪਾਵਤਾ॥ਅਰਨਤੀਜਾਨਤਜੁਕਉਨਤੇ॥ਅਬਕ
 ਥਾਜਰੁਭਰਥਕੀਕਤੁਜੁਕਥਾਉਸਮਤਦਅਵਧੂਤਕੀਕੈਸੇ
 ਤੇ॥ਜੇਮੇਜਾਨਤਾਜੇਸੀਗਤੇਰਾਅਗਨਕੀਨਿਆਈਜਲਾ
 ਵਨਤਾਰਾਉਤਉਨਕਰਤਾ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਤੇਮੇਤੇਸੀਗਸੀਤ
 ਤੁਕਾਟਗਲੀਭੁਜਾਣਾ॥ਮੇਤੇਰੇਮਨਕੀਜਾਣੁਤੇਤੁੰਜੇਕਛੁ
 ਕਤੇਤੇਸਭਕਪਟਪ੍ਰਪਚਿਤੇ॥ਪ੍ਰੀਤਿਸਰੀਰਅਸਰਕੀ
 ਤਿਆਗਕਰਾਅਰਾਅਪਨੇਅਨਿਦਬਿਖੇਮਗਨਤੇ॥ਤੇਮੇ

ਕੇਅਬਅੰਸਪਿਥਮਕੋਪੁਗਨਕਰੁਤੁਤੀਅੰਸਮੇਅਵ
ਤਾਏ। ਜੋਪਿਥਮਏਵਹੀਦੁਤੀਏ। ਵਤਖਟਅੰਸਜੋਬਿ
ਸਪੁਗਾਣੁਏਉਸਕੋਖਟੇਅੰਸਬਿਖੇਏਕਬਿਸੁਏਅਾਦਿ
ਅੰਤਬਿਖੇਦੁਸਗਮਤਜਾਣਾ। ਕਾਏਤੇਪੰਚਮਤਾਰੂਤਅਰ
ਖਸੁਮਅਤਮਾਏ। ਤਾਂਤੇਯਤਿਨਾਮਹੁਪਜੋਦਿਸੁੰਮਾਨਏ
ਏਕਤੀਬਿਸੁਪੁਗਾਣੁਜਾਣਾ॥ ਅੰਸਪੁਥਮਸਮਾਤੀ॥ ੧॥

ਪਾਸਰੋਵਾਚਾ। ਪਾਸਰਕਤਾਏ। ਮੇਰੇਇਸਪੁਗਾਣੁਬਿਖੇਧ
ਰਮਸਾਸੜਲਿਖਾਏ। ਐਸੇਨਏਜੁਬਤਤੁਪਕਾਰਕੇਧਰ
ਮਸੁਨਕਰਪਰਤੀਤਅਪਨੀਕਾਤਿਆਗਕਰੇਗਵਹੀਧੀ
ਰਅਰਬਲੀਏਜੁਸਹੀਰਪਾਤਏਤਉਭੀਨਿਸਚੇਅਪਨੇਕ
ਤਿਆਗਨਕਰੇ। ਕਾਏਤੇਜੋਸਹੀਰਧਰਮਾਗਿਨਾਤੀਏ।
ਤਾਂਤੇਨਿਸਚਾਕਿਉਤਿਆਗੀਏ। ਨੇਮੇਰੇਦੁਤੀਅੰਸਬਿ

ਖੇਰਗਤਿਰੁਗਵਾਂਨਕੀਨਿਰੁਪਨਤੇਇਗੀ। ਜੁਕੋਈਰੁਗਤਿ ८੩
 ਕਰੇਮੁਕਤਿਤੈ। ਅਰਜੇਰੁਗਵਾਂਨਤੇਬੇਖਤੈਸੇਬੰਧਮੋਪਰੁ
 ਰਤੇਤੈ। ਨਿਰਭੈਤੇਹੁ। ਅਰਸਰਬਬਿਖੇਏਕਜੋਤਦੇਖਈ
 ਯਤੀਮੁਕਤਿਤੈ। ਅਰਆਪਕੋਗੋਬਿੰਦਤੇਭਿੰਨਜਨਹੁਯ
 ਤੀਬੰਧਤੈ। ਗਿਆਨੀਵਤੀਤੈਜੁਇਸਥਾਨਵਾਂਕਾਸਤਮੇਤੋ
 ਇ। ਨਿਸਚੇਕਰਜੁਯਤਸੰਸਾਰਕਛੁਨਹੀ। ਸੁਪਨੇਕੀ
 ਨਿਆਈਤੈ। ਜੋਸੁਪਨੇਮੇਆਵੈਅਥਵਾਮਿੰਗਤ੍ਰਿਸ਼ਾ
 ਕੇਜਲਸਮਾਨਤੇ। ਤਤੇਕਉਨਸੀਬੁਧਕਰਸਤਿਜਾਨੀ
 ਏ। ਸਰਬਸੀਤਤੁਕਹਾਤੈਜੋਗੋਬਿੰਦਕੀਪ੍ਰੀਤਿਸੇਸੰਸਾ
 ਰਕਾਤਿਆਗਜੋਗਤੈ। ਤੇਮੇਤੇਜਿਸਕੋਸਤਿਬਿਖੇਨਿਸ
 ਰਤੇਆਪਕੋਸਹੀਰਮਾਨਤੈਉਸਕੋਨਰਕਤੇਨਿਕਾਸਣੁ ०
 ਕਰਨਤੇ। ਅਰਨਰਕਾਇਸੀਸਹੀਰਅਰਿਮਾਨਕੋਕ

ਤਤੈ। ਕਾਤੇਤੇਜੇਰੁਧ ਅਰਮਾਸ ਅਰਤੁਚਾਅਰਅਸਤ
 ਸੈਰਗਾਤੁਆਮੀਦਗਵਿਸ੍ਵਾਅਰਮਲੀਨਤਾਕਾਏ। ਜਿ
 ਸਕੇਅਨਕੋਯਾਸੈਤੇਤਤੈਵਤੀਨਰਕੀਤੈ। ਤੇਮੇਕੇਤੁਅ
 ਪਨੀਚਾਤਨਾਸੇਅਸੇਕੁਟੇਡੂਪੇਸੇਪੜਾਏਂਕਿਸੀਸੂਕ
 ਤਿਤੇਜੇਤੇਹੀ। ਰਛਿਆਕਰੇਗਾ। ਤਾਂਤੇਪੀਤਿਸਰੀਰਅ
 ਸਾਰਕੀਤਿਆਗਕਰਾਅਰਬਾਤਰਕੀਪੁਜਾਤਿਆਗ
 ਜੇਨਰਕਤੇਕੁਟੇਂ। ਮੇਕੇਕਤਾਬਾਤਰਕੀਪੁਜਾਅੰਤਰਿ
 ਕਾਗਿਅਨਦੇਨਕਤਾ। ਪਾਸਰਕਤਾਬਾਤਰਕੀਪੁ
 ਜਾਵਾਲਾਤੁਚਾਦੇਖਤਾਏ। ਅਰਅੰਤਰਿਕਾਪੁਜਾ
 ਹੀਸਰਬਅਤਮਾਜਾਨਤਾਏ। ਤਾਂਤੇਇਨਤੁਤੇਤੁੰਕਉ
 ਨਏ। ਮੇਕੇਕਤਾਏਨੇਪ੍ਰਥਮਅੰਸਮੇਕਤਾਏਜਸਰ
 ਬਾਬਿਸੁਏ। ਤਾਂਤੇਮੇਕਤੇਅਰਭੇਜਨਅਮਰਨਕੇਤੇ

ਕੰਪਦਾਨਤੇਮੇਰੀਗਛਿਆਕਰਾਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਪ੍ਰੀਤਿਸ ८੪
ਮੀਰਾਮਸਾਰਕੀਤਿਆਗਜੁਯੀਬੀਜਾਆਵਗਵਨ
ਕਾਏ। ਜੇਗਾਤੇਜੁਇਸਤੇਵੈਗਾਗਕਰਾਜੁਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਤੇਇ। ਮੇਕੇਕਤਾਗਾਬੈਗਾਗਦੈਨਕਤਾਪ੍ਰਾਸਰ
ਕਤਾਬੈਗਾਗਯਤਿਤੇਜੇਸੀਸਾਰਕੇਅਥਿਆਜਾਣਾਅ
ਗਾਗਯਤਿਤੇਗੁਗਵਾਨਬਿਨਾਅਉਰਕਾਤੰਕਾਰਕਰ
ਨਾ। ਤਾਂਤੇਸਰੀਰਤੇਵੈਗਾਗਕਰਾਅਰਭਜਨਗੋਬਿੰ
ਦਕਾਰਾ। ਮੇਕੇਕਤਾਵੈਗਾਗਬਿਨਾਤੀਸਰੀਰਤੇਵੈਗਾਗ
ਤੋ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਸਰੀਰਨਿਕਟਿਤੇਰੇਤੋ। ਅਰਮੇਅ ०
ਪਿਕਤਾਂਕਤਾਂਜਾਤਾਤੋ। ਯਹੀਚਿਰਚੈਤੰਨਤੋ। ਜਤਾਂਜਾ
ਤਾਤੋਉਤਾਸਾਥਤੈਕਿਸੀਸੋਮਿਲਤਾਨਤੀ। ਅਰਜੇਭ
ਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਰਕਤਾਤੈਤਉਰਭਜਨਕੋਤਿਆਗਕਰ
ਸਤੰਸੁਰਉਰਜਾਤਾਤੋ। ਨਤੀਜਾਨਤਾਚਿਤਕਿਅਵਸ

ਤੇ। ਨ ਸਹੀਰ ਬਿਖੇ ਨਗੇ ਬਿੰਦ ਬਿਖੇ। ਅਰ ਸਹੀਰ ਕੀ ਪਾ
 ਲ ਨ ਕਰੇ। ਮਿਤ ਨਿਤ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਸੀ ਕੇ ਦੇਖਾਉ। ਮੇਨੇ
 ਸਹੀਰ ਤੇ ਮੁਕਤਿ। ਅਰ ਸਹੀਰ ਕੇ ਦੁਖ ਲਗੇ। ਤੇ
 ਤਾਇ ਤਾਇ ਕਰਤਾ। ਅਰ ਏਕ ਅਵਰ ਅਚਰ ਜਤੇ
 ਜੁ ਸਾਹਸੀ ਸਾਹਯਾਤੇ ਪੁਰਨੇ। ਅਰ ਯਤਿ ਸਦਾ ਸੀ
 ਰਤੇ ਮੁਕਤਿ। ਤਤੇ ਸਹੀਰ ਮੇਰੇ ਸੀਰਾਤੇ। ਅਰ ਮੇਰੇ
 ਸਤੇ ਨਿਰਲੇਪਤੇ। ਜੈ ਸੇ ਅਕਾਸ਼ ਅੰਤਰ ਬਾਤਰ ਪਟ
 ਕੇ ਪੁਰਨੇ। ਅਰ ਨਿਰਲੇਪਤੇ। ਤੈ ਸੇ ਸਹੀਰ ਕੇ ਨਾਸ
 ਤੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਨਾਸ ਨਹੀ। ਸਦਾ ਏਕ ਸਾਉ। ਮੇਨੇ ਆ
 ਤਮਾ ਨਿਰੁਪਨ ਤੁਝੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ। ਤੁਝੀ ਆਤ
 ਮਾ ਨਿਰੁਪਨ ਕਤਾ। ਪਾਸ ਕਤਾ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈਨੇ ਨਿਰੁਪਨ ਕੀ
 ਆਉ। ਯਤੀ ਨਿਰੁਪਨੇ। ਅਰ ਆਤਮਾ ਨਿਰੁਪਨ ਵਤ
 ਤੈ ਭਗਤਿ ਸੀ ਜਗਤਿ। ਭਗਤਿ ਬਿਨਾਗਿ ਅਨ ਕੇ ਸਾਉ

॥ ਜੇ ਸੇ ਬਿਛਾਰ ਲਥਿਨਾ ॥ ਰਗਤਿ ਅਪਨੀ ਰਗਵਤ ॥ ੮੫
ਸਰੂਪੁ ਤੈ ॥ ਅਬ ਕਥਾ ਜਤੁ ਰਗਥਕੀ ਸੁਣੁ ॥ ॥ ॥ ॥
ਕਥਾ ਜਤੁ ਰਗਥਕੀ ॥ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਬਿਖੇ ਜਤੁ ਰਗਥ
ਜਮਨਾ ਕੇਤ ਟਿਥੇ ਤਪਸਿ ਆਕਰੇ ਥਾ ॥ ਗਤੁ ਦਿਨਿ
ਆਨ ਬਿਮਗਨ ਥਾ ॥ ਏਕ ਦਿਨ ਸਿੰਘ ਬਨ ਬਿਖੇ ਅਯ
॥ ਅਗਮਿ ਗਬਨ ਕੇ ਸਿੰਘ ਕੇ ਰੈ ਤੇ ਰਾਗੇ ॥ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ
ਉਦਰ ਤੇ ਬਚਾ ਨਿਕਸਾ ॥ ਅਰਜਤੁ ਰਗਥਕੇ ਅਸਤ
ਲ ਨਿਕਟਿ ਪੜਾ ॥ ਸੁਖ ਮਥਾ ਤਲਨ ਥਾ ਸਕਤਾ ॥ ਅ
ਰਜਤੁ ਰਗਥਕਿ ਆਨ ਤੇ ਉਚੁਗਾ ਅਰਦੇ ਥਾ ਜੁਤਰ
ਨਕਾ ਬਚਾ ਪੜਾ ਤੇ ॥ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਪਰੀਝੀ ਅਰਉ
ਸਕੋ ਗੇਟ ਮੇਲੀ ਆ ॥ ਅਰਤਰਨ ਸੋ ਮੇਲੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਬਚਾਈ ਜਉ ਸਕੇ ਥਿ ਆਨ ਮੇਰੇ ਦਪੜਾ ॥ ਅਰਉ

ਸਕੇ ਪਾ ਲਨੇ ਮੈ ਮਗਨ ਬਾ ਏ ਕ ਦਿਨ ਜ ਤੁਰੁ ਰਥ ਅਪ
 ਨੇ ਅਸਤ ਲਤੇ ਰਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੋ ਗਯਾ ਅਰਤ ਹਨ ਕਤੀ
 ਰੁਗ ਗਯਾ ਜਬ ਜਤੁ ਰੁਰਥ ਆਯਾ ਏ ਖੇਤ ਉਤਰਨ
 ਨਹੀ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪਛਤਾਯਾ ਜੁ ਸੁੰਦਰ ਹਨ ਤਾ ਥਾ ਆਯਾ
 ਥਾ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਕਤਾਂ ਗਯਾ ਉਸ ਬਿਖੇ ਮੇਰੀ ਕਿਉ ਕਰ
 ਬੀ ਤੇਗੀ ਏ ਸੀ ਬਾਸਨਾ ਬਿਖੇ ਸਹੀ ਰਕਾਤਿ ਆਗ
 ਰਯਾ ਅਰਤ ਹਨ ਕਾਜਨ ਮਾਪਾਯਾ ਅਰਬਨ ਬਿਖੇ ਬਿ
 ਤਰਨੇ ਲਾਗਾ ਪਰਬੀ ਜਗਿਆਨਾ ਅਰਧਿ ਮਾਨ ਕਾ
 ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਨ ਥਾ ਗਯਾ ਏ ਕ ਦਿਨ ਉਸ ਮਨ ਬਿਖੇ
 ਆਈ ਜੋ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਬਿਖੇ ਮੈ ਤਪਸੀ ਥਾ ਅਰ
 ਬਤ ਮ ਕੋਧਿ ਆ ਬਿਨਾ ਏ ਕ ਸੁਆਸ ਭੀ ਅਚੇਤਨ ਥਾ
 ਪਰਯਤਿ ਹਨ ਕਾਜਨ ਮਾ ਅਰਬਨ ਬਿਖੇ ਬਿਤਾਰਨ
 ਅਰਮੁਲ ਕੀ ਮਾਪਾ ਪਤ ਹਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੇ ਤੈ ਤੇ ਤੇ

ਗੈਰੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਿਸੀ ਸੋ ਨ ਕਰੈ। ਬਹੁ ਤੁਝ ਮਨਾ ਕੇਤੀਰ ८੬
 ਪਰਾ ਆਇਕਰ ਸਗੀਰ ਕਾਤਿ ਆਗਕੀ ਆ। ਅਰਬ
 ਤਮ ਫੁਕੇ ਗਿਤ ਜਨ ਮਲੀ ਆ। ਜਬ ਦੇਵਰ ਖਕਾਰੁ ॥
 ਪਿਤ ਮਾਤਾ ਭਾਈ ਜੇਤਾ ਬੁਲਾਵੈ ਬੋਲੈ ਨਹੀ। ਐਸੇ
 ਹੀ ਰੁਪ ਬਿਖੇ ਨਉ ਦਸਵਰ ਖਬੀ ਤੇ। ਤਬ ਪਿਤਾ ॥
 ਨਾਨੋ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੀ ਗਾ ਅਰ ਮੁਕਤੈ। ਅਰ ਕਛੁ ਕਾਮ
 ਕਾਤੇ ਬੇਨ ਥਾ ਕਰਤਾ। ਅਰ ਆਪ ਸੋ ਮਗਨ ਥਾ। ਜ
 ਬ ਭਾਈ ਉਦੇ ਖਾਜ ਰੁਭਰ ਥਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਕਾਨ ਹੀਏ
 ਕਦਿ ਨ ਬਨ ਕੀ ਕਾ ਕੇਨ ਮਾਤਿ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਲੇ ਗਏ।
 ਅਰ ਉਨ ਕੇ ਖੇਤੀ ਬੀ ਚਾਤਾ ਜੁ ਉਸ ਕੇ ਜਲ ਦੇਵੈ।
 ਪਰ ਬੀਧ ਜਲ ਕਾ ਛੂਟਾ ਤੁ ਆਥਾ ਜੇਤਾ ਉਦ ਮਕੀ ਅ ॥
 ਨਲ ਕੇ ਬੀਧ ਨ ਪੜਾ। ਬਹੁ ਤੁ ਆਪ ਸਬੀ ਚਮਿ

ਸਕਰੀ॥ ਜੁਇਸਜੜਕੁਰਥਤੇਕਾਰਜਕਛੁਤੇਤਾਨੀਤੰ
ਤੇਉਸੀਕੋਬੰਧਕੀਠਉਰਡਾਲਕਰਉਪਰਮਾਟੀਡਾ
ਲੀ॥ ਅਰਖੇਤੀਕੋਜਲਚੜਾਇਕਗਰਿਤਕੋਆਏ॥
ਅਰਜਕੁਰਥਅਪਨੇਮਨਮੈਕਛੁਨਜਾਨਾਏ
ਨੇਨੜਵਾਂਕੇਨਗਨਬੇਬਨਕਾਕਉਤਕਦੇਖੇਥਾ॥ ਅ
ਰਜਾਉਸਦੇਸਕਾਵਰਖਕੇਵਰਖਏਕਮਾਨੁਖ
ਭਵਾਂਨੀਕੇਦੇਤੇਰਬਲਦੇਤਾਥਾ॥ ਅਰਕੁਛਤਾਥਾ
ਜੇਕੋਉਮਾਨਖਥੇਪਰਤਾਥਾਅਵੈਪਰਨਪਾਯਾ॥
ਬਤੜਏਕਦਿਨਸਿਕਾਰਕੋਨਿਕਸਾ॥ ਅਰਜਤਜ
ਕੁਰਥਥਾਤਾਤਾਂਆਯਾ॥ ਅਰਦੇਖਾਜੁਏਕਪੁਰ
ਖਦੇਵਬਲਪੁਸ੍ਰਜਲਕੇਬੰਧਬਿਖੇਦਬਿਆਤੁ
ਆਏ॥ ਉਤਾਂਸੋਜੜਕੁਰਥਕੋਨਿਕਸਕਰਪੁਛਾ

ਤੂੰ ਕਉ ਨਿਤੈ। ਜਤੁ ਰਗ ਬਉਤਰਨ ਦੀਆ ਤਬ ਗਾਯਾ ॥ ੨੭
ਨਤੁ ਤਾ ਬਬਾਂਧ ਕਰਉ ਸਕੈ ਰਵਾਂ ਨੀ ਕੇਦੁਆਰੇ ਲੇਗਾ ॥
ਅਰਚਾ ਤਾ ਜੁਖੰਡੈ ਸੇਬ ਲਕਰੈ। ਵੇਤੈ ਤੇ ਸਬਦੁ ਤੁਆ ॥
ਅਰਦੇ ਵੀ ਪਗਟ ਕਈਆ। ਅਰਗਾ ਜਾ ਕੇ ਵਹ ਜਤ ਰਈ
ਅਕਤਾਰੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਜੋਇ ਸਕੈ ਬਲ ਕੇ ਨ ਮਿਤਲਿਆ
ਇਆ ਤੈ। ਇਸ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਤੈ। ਜੇਚਾ ਤੈ ਤਉ ਮੈ
ਅਰਤੁ ਦੇ ਨਤੁ ਨਹੈ। ਰਾਜੇ ਜਤੁ ਰਗ ਬਕੈ ਕੋਰ ਦੀਆ
ਤਾਤਾਂ ਤੇ ਨਿਕ ਸਕਰ ਬਨ ਕੋ ਗਾਯਾ। ਅਧ ਮਾਰਗ ਵੇਟੇ
ਕਰਾ ਜਾ ਸਾਂਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਨੇ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਕਪਲ ਮੁਨਪ
ਤਿਜਾ ਤਾਥਾ। ਅਰਦੇ ਕੇਤ ਕਤਾਰੇ ਗਕਰ ਮਾਰਗ ਮੈਰ
ਤਿਗਾਏ। ਰਾਜ ਨੇ ਦੇਖਾ ਜੋਇ ਕਪੁਰਖ ਬਲ ਪੁਸ਼ੁਆ
ਰਗ ਮੇਜਾ ਤੁਝੈ। ਕਤਾਇ ਸੇਲੇਆ ਵਹੁ। ਅਰਬਾਂ ਮ

ਦੇਵਗ੍ਰੀਉਤਾਂਬਨਬਿਖੇਥਾਦੇਨਤੁਕੇਲਿਆਕਰਸੁਖਪਾ०
 ਲਉਨਕੇਗਾਂਧਪਰਦਈ॥ਦੇਨਤੁਉਠਾਇਕਰਲੇਚਲੇ
 ॥ਪਰਸਰੀਰਕੀਸੁਧਨਥੇਗਾਖਤੋ॥ਜੇਤਾਗਾਜਾਕਤ
 ਥਾਥੇਗਾਤੀਚਲੇਕਛੁਨਕੇਜਨਤੋ॥ਕਬੀਚਲਤੇਥੇਕ
 ਬੀਖਵੇਤੋਹਤੋਥੇ॥ਗਾਜਾਇਸਬਾਤਤੇਅਚਰਜਮਾਨ
 ਰਯਾ॥ਮੁਖਤੇਇਕੋਕਠੇਰਬਚਨਕਰੇਅਰਦੁਖਦੀਆ
 ॥ਪਰਇਨਕੇਮੁਖਪਰਅਪਰਸੀਨਤਾਨਆਈ॥ਤਾਂਤੇ
 ਇਨਕੀਬਿਰਥਾਸਮਝੈਜੁਕਉਨਤੋ॥ਤਾਤਕਾਲਸੁਖ
 ਪਾਲਤੇਉਤਰਾ॥ਉਨਕੇਦਰਸਨਦੇਖਕੋਰਤੀਕਾਰਰਾਜ
 ਅਰਸੁਖਪਾਲਕਾਤਿਅਗਕਰਬੇਨਤੀਕਰਤਰਯਾ॥
 ਜੁਮੇਦੇਖਤਾਤੋਤੁਮਸੀਤੁਤੋ॥ਨਿਤਪ੍ਰੇਜਨਤੁਤੁਕੋਦੁਖਦੀ
 ਆਤੇਮੁਖਪਰਖਿਆਕਰਤੁ॥ਜੜਕਰਥਕਰਤੁਤੁਪ

ਰਕਉਨਿਖਿਮਾਕਰੇਗਾਤਮਾਰੇਕਾਧੋਉਪਰਸੁਖਪਾਲਦੇ
 ਨੇਕਰਤੇਨੇਪਾਪਮਾਨਾਤੋਸੇਬੋਤਜਸੁਖਪਾਲਕਾਕੀਧਿ
 ਉਪਰਅਰਕਾਂਧਿਉਕਾਕਾਟਪਰਅਰਕਾਟਕਾਗੋਰਿਉ
 ਪਰਅਰਗੋਰਿਉਕਾਚਰਨੇਪਰਚਰਨੇਕਾਪ੍ਰੀਵੀਪ
 ਰਤਾਂਤੇਪ੍ਰੀਵੀਤੇਪਿਮਾਕਰਾਇਤੇਗਾਜਾਤੇਨੇਅਥਿ
 ਮਾਸਮਝਾਤੇਜਮੇਸੁਖਪਾਲਪਰਚਰਨੇਕਿਸਕਾ
 ਰਨਤੇਸੁਖਪਾਲਲਕੜੀਕੀਅਰਲਕੜੀਬ੍ਰਿਛਕੀ॥
 ਤੁਝਕੋਲਜਾਨਤੀਆਵਤੀਜੁਬਿਰਛਪਰਚਰਨੇ॥ਅ
 ਰਕਤਾਤੇਸੁਖਪਾਲਪਰਚਰਨੇ॥ਤਬਰਾਜੇਕਤਾਤੇਜ
 ਕਰਕਥਤੀਕਾਰਤੇਕੈਸੇਛੁਟੇ॥ਜਭਰਕਥਤੀਕਾਰਤੇਤਬ
 ਛੁਟੇਜੈਸੇਸੁਖਪਾਲਪਰਬੋਠਾਤੇ॥ਅਰਸੁਖਪਾਲਤੁ
 ਝੁਤੇਭਿਨਤੇ॥ਤੇਸੇਜਾਨਜੁਸਹੀਰਮੇਬੋਠਾਤੇ॥ਅਰਸ
 ਹੀਰਤੁਝਤੇਭਿਨਤੇ॥ਰਾਜੇਕਤਾਜੈਸੇਸਹੀਰਤੇਭਿਨਤੇ॥

ਉਕਉਹੁਤੈ॥ ਜਤਰੁਰਬਕਤਾਤੁੰਦਤੀਤੈਜੋਕਰਿਤਾਤੈਮੈਕ
 ਉਹੁਤੈ॥ ਗਜਾਤੁਸ੍ਰੀਗੁਯਾ॥ ਜਤਰੁਰਬਕਤਾਤੈਸਰਦੁਲ
 ਕਥਾਰੁਰਅਗਨਿਦਾਖਕੀਤੁਏਕੋਸ੍ਵਨਕਰਾਵੇਤੈ॥ ਰੁ
 ਰਬਤਮਾਕਾਪੁਤ੍ਰਏਕਦਿਨਾਸ੍ਰਮਮੇਂਉਠਕਰਨਿਦਾਖ
 ਕੇਦੇਖਏਕੋਆਇਆ॥ ਅਗਨਿਦਾਖਦੇਸਤੰਸ੍ਵਰਖ
 ਤੇਰੁਰਕਾਸੇਵਕਥਾ॥ ਰੁਉਰਤੇਉਠਿਖਤ੍ਰਾਤੁਆ॥ ਅਰ
 ਸਾਸਤ੍ਰਜਗਪ੍ਰਜਾਕਰੀ॥ ਅਰਉਚੀਠਉਰਬੈਠਾਯਾ॥ ੧੧
 ਅਰਬੈਨਤੀਕਰੀਕਿਤੇਮਹਾਗਜਨਅਗਿਆਕਰੀਏ
 ਰੁਰਕਗਮੁਏਕੋਇਛਾਮੀਠੈਰੋਜਨਕੀਤੈ॥ ਨਿਦਾਖ
 ਇਥੀਕੋਕਗਾ॥ ਇਸਤੀਰੋਜਨਚਾਰਪਰਕਾਰਕਾਏ
 ਮਾਏ॥ ਜਬਰੋਜਨਕਰਚੁਕਾਤਬਗਾਜੇਦੋਨਗੁਤਾ
 ਬਜੋਰੁਕਰਪ੍ਰਸਾਨਕੀਆਤੇਪ੍ਰਕਾਅਪਾਏਤੈ॥ ਤਬ

ਰੂਰੁ ਕਤਾ ਤੇ ਗਜਾ ਛੁਪਿ ਆਰੋਜਨ ਖਾਯਾ ਅਰਮੁਖ ॥
 ਈ ਮੁਖ ਬਿਖੇ ਛੁਪਾ ਅਰਮੁਖਾ ਵਨੁ ਦੇ ਨੇਨਤੀ ॥
 ਉਨੁ ਛੁਪਾਯਾ ਤਿਥੈ ਜਬ ਤਤੁ ਅਗਨ ਕਾ ਚਾਤਨ ਭੋਜ
 ਨ ਖਾਵੇ ਏਕੀ ਕਰਤਾ ਤੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕੇਤਤ ਪਰਉ
 ਸਨਤਾ ਕਰਤਾ ਤੈ ॥ ਜਬ ਭੋਜਨ ਖਾਵਤਾ ਤੈ ਅਘਾਵ
 ਤਾ ਤੈ ॥ ਯਤਿ ਸਹਬ ਧਰਮ ਸਹੀਰ ਕੇ ਤੈ ॥ ਮੁਖ ਕੇ ਛੁਪਾ ਸੋਰਿ
 ਆਪੋ ਜਨੇ ਤੈ ॥ ਨਿਦਾਖ ਪੁਛਾਤੁ ਮਕਤਾਂ ਹੁਤੇ ਤੈ ॥ ਅਰ
 ਕਤਾਂ ਜਾਵੇ ਗੇ ॥ ਰੂਰੁ ਕਤਾ ਅਕਾਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਹਬਦਿ
 ਆਪ ਕੇ ਤੈ ॥ ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਮੁਖ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ॥ ਦੇਸ
 ਅਰਕਾ ਲਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ॥ ਤੂੰ ਅਰਸਰ ਬਨਤੀ ਤੈ ॥ ਏਕੇ
 ਤੈ ॥ ਤੇ ਗਜਾ ਸਾਧਨ ਸਮਤਾ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪੈਂ ॥ ਤੇ ਨਿਦਾਖ ਸ
 ਹਬ ਬਿਖੇ ਏਕ ਪੁਰਖ ਜਾਣਾ ॥ ਅਰਜੇ ਪ੍ਰੈ ਛੰਦੁ ਪੁਰ
 ਖ ਕੇ ਸੋ ਤੈ ॥ ਅਰਮੇ ਕਉ ਫੁਟੈ ॥ ਜਾਣਨੁ ਵਰੁ ਸਹਬਦਿ ਅ ॥

ਪਕਤੁੰਤੀਤੈ॥ ਏਤਵਚਨਕਤਕਰਅਪਹੇਅਸ੍ਰਮਗ
ਯਾ॥ ਅਰਕੇਤਕਅਉਧਬਨਬਿਖੇਬੀਤਾਇਕਰਿਬੁ
ਤੁਝਅਮਾਇਅਮਾ॥ ਅਰਨਗਰਤੇਬਾਤਰਬੈਠਾ॥ ਅਰਨਿ
ਟਾਖਕੋਖਬਰਪਤੁਚੀ॥ ਜੁਰੁਭਾਅਯਾਤੈ॥ ਨਿਦਾਖ
ਬੋਗਤੀਅਮਾਇਕਰਬੇਨਤੀਕਰੀਜੁਗਰਬਿਖੇਚਲੀ
ਏ॥ ਜੁਰੁਕਤਾਨਗਰਅਰਗਜਾਅਰਪਰਜਾਮੈਨੇਕ
ਬੀਦੇਖੀਨਤੀਤਾਂਤੇਤੁੰਦਿਖਲਾਇ॥ ਨਿਦਾਖਕਤਾਮੈ
ਗਜਾਤੈ॥ ਏਤਨਗਰਅਰਪਰਜਾਮੈਰੀਤੈ॥ ਅਰਤਸ
ਤਮੇਰਬਰੇਚਕੁਨੇਕੋਤੈ॥ ਜੁਰੁਕਤਾਯਹਿਰਥਤਸਤਪ
ਗਜਾਨੇਕੁਕੇਖੋਲਵੇਤਕਹੈਜਬਨੇਕੁਮੁੰਦੇਤਬਕਛੁ
ਨਥਾ॥ ਨਿਦਾਖਕਤਾਸਭਪਰਿਪ੍ਰਗਟੈਤੈਜਮੈਤਸਤ
ਪਰਚਕੁਤੈ॥ ਜੁਰੁਕਤਾਉਪਰਅਰਤਲੇਮੈਨਤੀਦੇਖ

ਤਾਨਿਦਾਖਤਸਤਤੇਉਤਰਕਰਗੁਰੁਕੇਚਰਨੇਪਰਪੜ੍ਹਾਅ ੯੦
 ਰਕਤਾਤੁਮਾਮਚਰਜਤੋਤੁਮਾਗੀਦਿਸ੍ਰਮੇਰੇਦਨੀ। ਅਰ
 ਮੁਝਕੋਮਨਕਰਕੇਦਤੈ। ਜਉਨਉਪਾਵਕਰਮਾਤਮਾਕੋ
 ਪਾਵੈਸੋਮਾਗੀਮਾਕਰੇ। ਰੁਭਕਤਤੇਰੇਉਪਦੇਸੀਕੇ
 ਬਹੁਤਮਾਇਅਤੈ। ਤੁਮੁਝਸੋਤਿਤਕਕਰਮਗਨਿ
 ਕਟਿਸੇਰੇਗੁ। ਤਉਨਿਰਮਤੈਤਿ। ਯਹੀਉਪਦੇਸਤੈਜੋ
 ਏਕੀਪਕਮਾਰਬਹੁਪਾਅਤਮਾਜਾਣਾ। ਜੁਸਾਰਗੁਤ
 ਤੈ। ਏਤਾਬਚਨਕਤਿਕਰਮਾਪਣਮਾਸੁਮਕੋਗਯ ੦
 ॥ ਅਗਨਿਦਾਖਅਦੈਤਬਿਖੇਲੀਨਰੁਯਾਸਰੁਮਾਨੁ
 ਖਤੁਅਰੁਸੁਉਬਿਖੇਦੇਖਹੈਗਾਮਰੇਦਾ। ਬਿਏਤਸਰ
 ਬਹੁਪਾਅਰਮੇਏਕੀਅਦਤੀਤੈ। ਅਤਮਸਰੁਪਾਤ
 ਬਜਰੁਰੁਭਕਤਾਗਾਜਾਕੇ। ਐਸੇਤੀਤੁੰਭੀਜਾਣਾ। ਜੁਆ
 ਤਮਬਿਨਾਅਉਕੋਈਨਹੀ। ਜਿਸਕੋਯਤਿਗਿਆ

ਲ

ਨੇਤੈ ਸਰਬ ਬਿਖੇ ਨਿਸਚੈ ਸਰਬ ਵਹੀਤੈ ॥ ਪਰਗਟ ਬਿਖੇ ॥
ਅਰੁ ਪਾਅਨ ਕਰ ਸੁਤੇਤੈ ॥ ਪਰਗਿਆ ਨਕੀਦਿ ਸੁਬਿਖੇ
ਦੇਹੀਤੈ ॥ ਜੇ ਸੇਜ ਲਬਿਖੇ ਤਰੀ ਗਤੇ ॥ ਆਦਿ ਲੇਕ ਰਿਅ
ਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਸੁ ਆਵ ਤੈ ॥ ਪਰ ਨਿਸਚੈ ਜਲ ਤੀਤੈ ॥
ਤੇ ਸੇਨਾ ਅਰੁ ਪਦੇਖੇ ਸੁਨੇਹੁ ਬਿਖੇਤੈ ॥ ਮੂਲ ਸਰਬ
ਦੇਕ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਤੈ ॥ ਰੇਗੀਦਿ ਸੁਬਿਖੇ ਇਸ ਕਾਰਨ
ਤੇਰੇ ਦਤੈ ॥ ਜੁਤੇਗੀ ਬ੍ਰਹਮਕੇ ਬੀਚਾਰ ਬਿਖੇ ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਦਿ
ਸੁਆਵਤਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਸੇ ਮਤ ਜਾਣਾ ॥ ਅਰਜਾਣੁ ਜੁਏ
ਕਾ ਆਤਮਤੈ ॥ ਯਹਿ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮਤੈ ॥ ਆਦਿ ਲੇਖੀ ॥
ਪ੍ਰਜੀਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਸ ਕਾਰੇ ॥ ਅਰਵੁ ਕਉਨ ਤੈ ॥ ਮੇਅ
ਰਤੁ ॥ ਅਰ ਸਰਬ ਸੀਸਾਰ ਵਹੀਤੈ ॥ ਲੇਸਾ ਅਰੇ ਦਤਾ
ਣਕਰੇ ਦਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰਾ ॥ ਅਰ ਪਰ ਮਾਰਕ
ਬਿਖੇ ॥ ਦਿਸੁ ਕਰਾ ॥ ਜੁਆਤਮਾ ਅਕਾਸਕੀ ਨਿਆਈ

ਸਰਬਦਿਨੁ ਪਾਪਕਰੈ ॥ ਜਿਸਕੋ ਯਹਿ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ॥ ੨੯ ॥
 ਅਚਿੰਤ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਾਯਾ ॥ ਜਤਨ ਭਰ ਬਗਾਨੇ ਕੇ ॥
 ਸਾਉ ਪਦੇ ਸਕਰ ਕੇ ਉਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਮਿਥਕੀ ॥ ਆਮ
 ਰਗ ਜਾਸੁਖ ਪਾਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬਨ ਕੋ ਗਯਾ ॥ ਅ
 ਰ ਅਵਧੁਤ ਭਯਾ ॥ ਅਰ ਸਰਬ ਸੰਗ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੀ
 ਆ ॥ ਅਰ ਜਤਨ ਭਰ ਬਤੁ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਇਕ ਗਿਰਤ ਕੋ ਆ
 ਯਾ ॥ ਅਰ ਗਾਈਉ ਨਿਬਤੁ ਤਲ ਤਾਮ੍ਹ ਸ੍ਰੀ ਸਾਸਨਾ
 ਕੀ ॥ ਪਰ ਜਤਨ ਭਰ ਬਕ ਯਨ ਜਾਨਤ ਭਯਾ ॥ ਜਬ
 ਪਿਤਾ ਦੇਖਿ ਉਸਕੇ ਦੁਖ ਦੇ ਤੇ ਤੇ ਦਿਵਰ ਜਤਨ ਭਯਾ ॥
 ਜਉ ਮੁਕੁ ਤੇ ਤਉ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਤੇ ਕਾ ਤੇ ਕੋਇ ਸੇ ਮਰ
 ਤੇ ਤੇ ॥ ਉਨਤੁ ਕਤਾ ਪਥਰ ਅਰ ਲੋ ਤੇ ਕੀ ਨਿਗਾਈ
 ਤੁਸੀ ਤੇ ਇਸਕਾਰਨ ਤੇ ਇਸਕੋ ਸਾਸਨਾ ਜੋਗ ਤੇ ॥

ਪਿਤਾਕਤਾਤਉਰੀਸਾਸਨਾਜੋਗਨਤੀ॥ਪਿਤਾਮਾਪ
ਨੀਠਉਰਤੇਉਰਕਰਪੁਰਕਾਤਾਥਪਕਰਕਰਅਪਨੀ
ਠਉਰਬਿਖੇਲੇਆਇਆ॥ਅਰਉਸਕੇਸਿਰਪਰ
ਤਾਥਛੇਗਾ॥ਅਰਪੁਰਾਤੇਪੁਰਵਚਨਕਿਉਨਤੀਕ
ਰਤਾ॥ਅਥਵਾਕਾਲਤੇਭੈਕਰਤਾਤੇ॥ਐਤੁਏਕੋਜੋਗੀ
ਦੇਖਤਾਤੇ॥ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਵਹੀਜੋਗੀਤੇਜਿਸਕੋਦੁਖ
ਸੁਖਏਕਸਮਾਨਤੇ॥ਕਹੁਦੇਖਾਐਇਸਸੰਸਾਰਤੇਕੋ
ਸੇਪਾਰਪਰੇ॥ਅਰਜਬਮੇਸਰੀਰਕਾਤਿਆਗਕ
ਰੇਗਾਤਬਗਯਾਬਿਖੇਜਾਇਕਰਮੇਰੇਪਿੰਡਕਰੇਗਾ
॥ਤਬਜਤੁਰਥਉਰੁਰਕਛੁਨਦੀਆ॥ਅਰਵ
ਹੁਗੁਕਤਾਰਸੁਖਪਾਲਕੇਥੇਉਨਹੁਉਸਕੋਕਤਾਜੁਰ
ਜੇਤਮਾਰੇਕੋਬੋਗੀਇਸਨੇਨਿਰਬਾਨਕੀਆ॥ਜੇ

ਅਵਧੂਤ ਤੋ ਇਕਰਿ ਬਨ ਕੋ ਗਯਾ ਤੈ॥ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਕਤਾ ਮੇ ਕੋ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਤੋ ਵੈ॥ ਜੜ੍ਹਰ ਰਬ ਦੇਖਾ ਜੁ ਅਬ
 ਬੰਬਨ ਕਰਨਾ ਜੋ ਗਏ॥ ਤਸਾਤ ਬਾਪਿਤਾ ਜਨ ਜੁ ਬੁਧਵ
 ਨੇਤੋ॥ ਬਤੁਰੁ ਦਨੁ ਕੀਆ॥ ਤਬਾਪਿਤਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ
 ਕੁਆ ਜੁ ਰੋਹਾ ਮੁਰਤ ਸਵ ਕਾਤੇ ਤੇਤੋ॥ ਤਬ ਜੜ੍ਹਰ
 ਬਉਤਰ ਦੀਆ ਰੋਹਾ ਇਸ ਕਾਰਣੁ ਤੈ ਜੁ ਸਿਆਨ ਪਤੇ
 ਕਛੁਨ ਪਾਯਾ॥ ਬਤੁਰੁ ਬੇਦਾ ਅਰਸਾ ਸਤ ਪਵੇਅ
 ਰਪੀਰੁ ਤਿਰੁਯਾ॥ ਪਰਪਾਰਿ ਮਾਰਬ ਕਾਖੋ ਜਨ ਪਾਇ
 ਆ॥ ਮੁਰਤ ਸਵਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੈ ਜੁ ਰੁਰਮਦੁ ਐਤ
 ਕਾਨਿ ਵਰਤਰੁਯਾ॥ ਪਰਤੇ ਪਿਤਾ ਤੁਝੁ ਕੋਤ ਸਵੇਰੇ
 ਮੇਰੇ ਸਿਉ ਵਿਆਧੋ ਜਨ ਤੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਜੁਯੀ
 ਪ੍ਰੋਜਨ ਤੈ ਜੁ ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸਾਨਿ ਵਰਤਤੋ॥ ਜੜ੍ਹਰ ਰਬ
 ਕਤਾ ਜੋਗ ਕਰਾ॥ ਅਰਪਾਯਾ ਮਕਰਾ ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਾਨ ਤੇਇ॥

ਪਰਏਕ ਅਨਾਤ ਮਜੋਗੀ ਤੈ ਏਕ ਅਨਾਤ ਮਜੋਗੀ ਤੈ ॥ ਧਿ
 ਤਾਕਤਾ ਦੋ ਨੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੁ ॥ ਜ ਕੁ ਕੁਰਖ ਕਰਤਾ ਯਾਨ ਸ
 ਰੀਰਕੀ ਕਰਤਾ ਤੈ ॥ ਅਰਚਾਤ ਤਾ ਤੈ ਪਰਮਾਰਥ ਪਾਵੈ ਸੋ
 ਅਨਾਤ ਮਜੋਗੀ ਤੈ ॥ ਕਤੇ ਤੇ ਜੋ ਸਰੀਰ ਅਰਸਰੀਰ ਕੇ ਕਰ
 ਮ ਦੇ ਨਤੁ ਮਿਥਿ ਆਇ ॥ ਅਰਜੇ ਮਿਥਿ ਆਇ ਪ੍ਰਗਟ
 ਤੇ ਕਬ ਸਾਚ ਤੇ ਤਾ ਤੈ ॥ ਅਰਜੇ ਅਨਾਤ ਮਤੇ ਕ ਕੁ ਸਿਧ
 ਨੀ ਤੇ ਤਾ ॥ ਅਥਵਾ ਸਰੀਰ ਚਿਰੰ ਕਲਰੇ ਪਰਸਰੀ
 ਰਤੇ ਵਿਆਪੋ ਜਨ ਤੈ ॥ ਮੇ ਅਪੇਣ ਸਰੀਰ ਕੋ ਭਲੇ ਪ੍ਰਕ
 ਰਜਾਵੈ ਤੈ ॥ ਪ੍ਰਬ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਚਿਤ ਗਾਖੋ ਤੈ ॥
 ਪਰ ਇਨ ਤੇ ਕ ਕੁ ਪਰਮਾਰਥ ਨ ਦੇਖੇ ॥ ਤੁ ਮੇ ਸਾਜੋਗ
 ਕਰਜੇ ਬਿਨਾ ਅਨਾਤ ਮਾਜੁ ਸਾਰ ਰੂਤ ਤੇ ਨ ਦੇਖਾ ॥ ਅ
 ਨ ਜਾਣਾ ਕਿ ਸਾਤੈ ਅਨਾਤ ਮਾਚੈ ਤੈ ਨ ਤੇ ਅਰਗਿ ਮਾਨ
 ਰੂਪ ਤੈ ॥ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤ ਰੇ ॥ ਅਰ ਇਸ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤ

ਰਕਾਤਿ ਮਾਗ ਕਰਾ ॥ ਜੋ ਮਾਤਮ ਜੋ ਗਯਤਿ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪਿਤਾ ॥ ੮੩
 ਦਸੁ ਤੁਝ ਮਸੁ ਰੁਕਾ ਦਿਸੁ ਤੇ ਉਠਾਇ ਦੇਤਾ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਮਾ
 ਤਮ ਮਰੇ ਦਤੈ ॥ ਪਿਤਾ ਕਤਾ ਮੇ ਪਾਪੀ ਕੈ ਸੇ ਮਾਤਮ ਜੋਗੀ
 ਤੈ ॥ ਜਨੁ ਰੁਰਥ ਕਤਾ ਤੂੰ ਮਾਗੇ ਮੁਰ ਅਬਤੀ ਨੇ ਕਾਲ
 ਨਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਪੀ ਪੁੰਨੀ ਕਿਉ ਤੈ ਤੈ ॥ ਤੇ
 ਮਾਦਿ ਮਰਮੁ ਤਕੈ ਕੋਈ ਨਤੀ ਜਾਣਤਾ ॥ ਪਿਤਾ ਕ
 ਰਾਇ ਸਕਾਰਨ ਕਤਿ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀਵਤੈ ॥ ਜਨੁ ਰੁਰਥ ਕਤਾ
 ਸਾਚ ਤੂੰ ਜੀਵਤੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਹੀਰ ਜੀਵਤੈ ॥ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ
 ਮਤੇ ਕਿਆ ਤੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਤਾ ਜੀਵ ਬਿਖੇ ਵਰਨਾ ਮਾ
 ਸੁ ਮਕਿ ਮਾਕਤੈ ॥ ਜਨੁ ਰੁਰਥ ਕਤਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਜੋ ਜੀਵ ਬਿ
 ਖੇ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ ਮਨੀ ਤਉ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਤਾਂ ਤੈ ॥ ਜਬਤ
 ਕਜਾਨਤ ਤੈ ॥ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ ਮਤੇ ਤਬ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬੀਚ
 ਰਤਾ ਤੈ ॥ ਨਬੁ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ ਮਕਿ ਮਾਤੈ ਤਉ ਧਰਮ ਮਾ

ਸਤਮਕਤਾਂਤੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਜੇਵਰਨਅਸ੍ਰਮਿਥਿ
 ਅਤੈਂਤਉਸੁਰੁਅਸੁਰੁਕਰਮਜੁਸਰੀਰਤੇਤੈਂਉਨ
 ਕਾਭੋਗਕਿਸਕੈਤੈ॥ ਜਤੁਰੁਰਥਕਤਾਸੁਰੁਅਸੁਰੁਕਰ
 ਮਜੁਸਰੀਰਤੇਤੈਂਸੋਤਉਉਸਕੋਅਗਨਬਿਖੇਜਲ
 ਯਾਇਸਤੇਵਿਸੇਖਕਿਅਸਾਸਨਾਉ॥ ਜਿਸਨੇਸੁਰੁ
 ਅਸੁਰੁਕੀਆਥਾਸੋਜਲਾ॥ ਅਰਵਰਨਅਸ੍ਰਮਤੇਅ
 ਤਮਾਨਿਆਗਾਉ॥ ਤਾਂਤੇਤੁਫੁਕੇਸੁਰੁਅਸੁਰੁਤੇਕਿਆ
 ਰੈਉ॥ ਯੋਗਤੈਜੁਸਦਾਪ੍ਰਸੰਨਅਰਤਸਤਾਰਤੈ॥ ਪਿਤਾ
 ਕਤਾਕੈਸੇਪ੍ਰਸੰਨਰਤੈ॥ ਸਦਾਜਗਿਕਰਤਾਥਾਅਰਤੁੰਕ
 ਤਤਾਉਕਛੁਨਤੀ॥ ਜਤੁਰੁਰਥਕਤਾਪ੍ਰਿਥਮੇਜਗਕਰ
 ਤਾਕੈਜਾਣਾ॥ ਪੀਠੇਜਗਕਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਕਰਤਾ
 ਮੈਤੈ॥ ਜਤੁਰੁਰਥਕਤਾਤੁੰਕਉਨਤੈ॥ ਸਰੀਰਅਥਵਾ
 ਜੀਵਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਯਤਿਜਾਨਤਾਤੈਜੁਬ੍ਰਹਮਣਤੈ॥

ਨਤਰੁ ਰਖੁ ਕਤਾਨੁ ਆਤਮਾ ਬਿਖੇ ਵਰਨ ਅਸੁ ਮਨ ਤਿ ੮੪
 ਤਉ ਸਰੀਰ ਕਤਾਨੈ ਕਿਉ ਕਤਿ ਤਾਹੈ ਜੁ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੁਤੈ ॥
 ਤੁੰ ਚਾਤਨਾ ਸੁਰੁ ਅਸੁ ਭਕੀ ਤਿ ਆਗ ਕਰਾ ਅਰੁ ਭਜਨ
 ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਰੁ ॥ ਅਰੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰੁ ॥ ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਤਬ ਮਿ
 ਟੈ ਜਬ ਜਾਨੈ ਮੇ ਸਰੀਰ ਨਹੀ ਤੈ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈ ॥ ਜਬ ਗੋ
 ਬਿੰਦ ਤੈ ਤਬ ਤੁੰ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਗੋ
 ਬਿੰਦ ਬਿਖੇ ਭੇਦ ਨਹੀ ॥ ਯਾ ਤਿ ਆਤਮ ਬੁਧ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪਿ
 ਤਾ ਅਬ ਤੇ ਰੇ ਪਿ ਰੁਕ ਉਗਾਯਾ ਕਉਨ ਜਾਵੈ ॥ ਮੇ ਤੇ ਗਾਪੁ ਤ
 ਨ ਤੈ ਵੇ ਜੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਗਨਾ ਸਹੁ ਆਤੈ ਅਰੁ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਆ
 ਵਾਗ ਵਨ ਮੇ ਤੁਛੇ ਗਾਖੈ ॥ ਤੁੰ ਅਨਿਰਦੇਸਾ ਅਰੁ ਮੇ ਕਤੈ ਪਿ ॥
 ਤਲੋ ਕੰਜ ਪਿ ਭੂ ਲੋਕ ਜਾਤਿ ਤਉ ਬਹੁਤੁ ਗਿਣੇ ਗਾ ॥ ਜਬ
 ਯਾਤਿ ਸਰੀਰ ਤੇ ਗਨਾ ਹੀ ਤਬ ਪਿ ਰੂ ਤੇ ਕਿ ਆਪੈ ਜਨ ਗਾਖ

ਜਾਨੁ

ਤਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਨ ਅਚਰਜ ਮਾਨ ਭਯਾ। ਅਰਕ ਤਾਏ ਪੁਤ੍ਰ
ਮੇਜਾਨ ਤਾਥਾ। ਜੁਤੁੰ ਮੁਹੁੰ ਪਰ ਬੁਧ ਵਾਨੇ। ਪਰਪਿ
ਰਨਾਸ ਮਤ ਕਗ। ਜੁਪ੍ਰੇਤ ਰੇਵੇ ਗਾ। ਅਰ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਅ
ਪਾਪ ਤਰ ਤੇ ਗਾ। ਮੇਨੇ ਜੁਗਿ ਸਤ ਕੀ ਮਾਥਾ ਇਸ ਕਾਰ
ਨ ਤੇ ਜੇਤੁੰ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਗਿਹ ਜਨ ਮੇ। ਅਰਜ ਬਸਰੀਰ
ਮੇਗਨਾਸ ਤੇ ਇ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ। ਜੁਤੁੰ ਬਰ ਬਕਤਾਏ ਪਿਤ੍ਰ
ਮੇਐ ਸਾਤੇ ਗਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਤੇ ਜੇਤੁੰ ਏਕੇ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰੇ ਅਥਵਾ
ਪਿਤ੍ਰ ਕਰੇ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਬੁਧ ਕੇ ਸਵਦੁ ਸੈ ਸਵਦੁ ਕਰੇ
ਤਉ ਇਸੀ ਛਿਨ ਬਿਖੇ ਤੁਏ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰੇ। ਅਰ ਤੁਏ ਕੇ ਤੇਰੇ
ਸਰੁ ਪਾ ਬਿਖੇ ਪਤੁ ਚਾਵੈ। ਤੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਤ ਤੇ ਦਾਯੀ ਤੇ ਜ
ਬਦਿ ਸ੍ਰਸਰੀ ਰਤੇ ਉਠੀ ਤਬੀ ਪ੍ਰੇਤ ਰੁਯਾ। ਅਰ ਬਯਾਹਿ
ਜੇ ਸਰੀ ਰਤੇ ਨਿ ਮਾਰਾਏ ਉਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰ ਤੇਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ

ਤੇ ਪਿਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਿਸਾਗ ਕਰੇ ਤੈ ॥ ਅਰਸਤ
 ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਬਿਖੇ ਪਤੁ ਚਾਵੈ ਤੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਤਾ ਮਾ
 ਪਿਕ੍ਰਿਸ੍ਵ ਤੈ ॥ ਅਰਸੁ ਏਕੇ ਭੀ ਕੀਆ ਚਾਤ ਤੈ ॥ ਤੁੰ ਪੁ
 ਤ੍ਰ ਮੇਗਾ ਤੈ ਮੇਰੁ ਏਤ ਬਹਿ ਤੈ ॥ ਬਚਨ ਤੇਗ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ
 ਨਤੀ ॥ ਆਵਤਾ ॥ ਅਰਜਨ ਤਾ ਤੈ ਜੁ ਕਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੈ ॥
 ਜਨੁ ਕਰਮ ਥਕਤਾ ਸਤ ਕਰਤੈ ਤੈ ਮੇਕ੍ਰਿਸ੍ਵ ਤੈ ॥ ਕਿਸਕਾਰਨ ਤੇ
 ਜੁਨਾ ਮਰੁ ਪਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ॥ ਅਰਤੁ ਚਾਤੈ ਜੁ ਸੀਸਾ ਰਤੇ ਪਾ
 ਰਪਰੇਂਕ੍ਰਿਸ੍ਵ ਤੈ ॥ ਪਿਤਾ ਕਤਾ ਮਾਗੇ ਪਾਥਕੀ ਨਿਆ
 ਈ ਜਨੁ ਤੈ ਕਿਉ ਰੁਯਾਥਾ ॥ ਅਰਬਚਨ ਨਥਾ ਕਰਤਾ
 ਜਨੁ ਕਰਮ ਥਕਤਾ ਇਸਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਆਗੇ ਬਹੁਤ ਜ
 ਨਮਲੀਏ ॥ ਅਰਬਹੁਤ ਬੁਧ ਏਕ ਠੀਕਰੀ ਪਰਦੇਖ ॥
 ਜੁ ਸਿਧ ਕਛੁ ਨ ਰੁਯਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਰੁਪਕਾਰਿ ਹੁਤ ਕੀਆ ॥
 ਅਰਜੇ ਕਤੇ ਮੇ ਕਛੁ ਨਤੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਅਓਰੈ ਪੁਤ੍ਰੇ

ਕੇਕਰੁ ਜੁ ਮੁਖੁ ਸੋਚ ਰਚਾ ਕਰੇ॥ ਅਗੈ ਯਤਿ ਨੀਜਾਨ
ਤਾਜੁ ਮੇਜ ਰੁਚ ਰਖਤੈ॥ ਅਗਯਤਿ ਮੇਗਾ ਪਿਤਾਏ॥ ਜਾਨੈ
ਤੇਜੁ ਸਤ ਚਿਤਾ ਅਨਿਦਤੈ॥ ਪਿਤ ਕਤਾ ਜਿਸ ਉਪਾਵ ਸੋ
ਥੈ ਕਾਲ ਕਾਨਿ ਵਰਤਤੈ ਸੋ ਕਹਾ॥ ਕਾਏ ਤੇਜੁ ਕਾਲ ਮਤਾ ਬਲੀ
ਤੈ॥ ਉਸਤੇ ਮੇਰੀ ਰਚਾ ਕੈ ਸੋ ਕਰੇ॥ ਗਾਜ ਰੁਚ ਰਖ ਕਤਾਜੁ
ਸਰੀ ਰਹੇ ਤੇਤੀ ਕੈ ਕਾਲ ਕਾਨ ਤੇਇ ਵਹੀ ਰਚਾਤੈ॥ ਅਗਜ
ਬਕਾਲ ਆਯਾ ਉਸ ਸਮੇ ਰਚਾ ਚਾਤਨੀ ਕਿਤ ਕਾਂ ਮਠੈ॥ ਤਾਂ
ਤੇਸੁ ਅਸਤ ਚਿਤੈ ਇਕ ਰਸੁ ਹੁ॥ ਜੁ ਤੇਰੀ ਐ ਸੀ ਰਚਾ ਕੈ
ਰੇਜੁ ਕਾਲ ਕੈ ਰੁਮ ਕਰ ਜਾਣੈ॥ ਅਗਇਸ ਵਚਨ ਕੈ ਇਤੈ
ਸੁਣੈ ਗਾਜਿ ਸਕੈ ਥੈ ਤੇਇ ਗਾ॥ ਅਰ ਜੁ ਸੀ ਸਾਰ ਕੈ ਥੈ ਗਤੁ ਕੈ
ਚਾਤਨਾ ਬਿਖੈ ਅਸਕਤਾਏ ਵਹੁ॥ ਕਿਆ ਜਾਨੈ॥ ਤੇ ਪਿਤਾ
ਅਰ ਕਾਤੇ ਸੁਵਹੁ ਕਰੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕਤਾਇ ਬਿਖੈ ਲੋਭੁ ਅਰ

ਪ੍ਰੋਜਨਕ ਚੁਨੀ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਕੋਤੋਤੋ ਜੁ ਬਹੁਤੁ ਰਮਜੀ ੬੬
 ਵੇਟੇ ਅਰਮਰ ਨੇ ਕਾਤੁ ਮਾਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਨ ਉਪਜੇ। ਤੇ ਪਿਤਾ
 ਜੋਗ ਕਰ। ਜਬ ਜੋਗ ਸੇ ਜੁ ਵਾਤ ਬਕਾਲ ਕੀ ਕਿਮਾਸ ਕਤੋ
 ਜੋਤੁ ਏਕੇ ਭਿੰਨ ਕਰੇ। ਅਲਪ ਬੁਧੀ ਕੇ ਯਤਿ ਚਿੰਤਾ ਨ ਤੀਜੇ
 ਸੁਆਸ ਗਯਾ ਆਵੈ ਕਿਨ ਆਵੈ। ਸਦਾ ਯਤਿ ਚਿਤ ੬
 ਫਾਕਰੇ ਤੇ ਜੁ ਯਤਿ ਜੁ ਆਤੈ ਅਰਯਤਿ ਤੇ ਇਗਾ ਯਤਿ ਨਾ ੭
 ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਕਤਾ ਤੇ ਆਯਾ ਤੇ। ਅਰਕਤਾਂ ਜਾਂ ਵੈਗਾ ਸਦ ੦
 ਇਸੀ ਰਰਮ ਬਿਖੇ ਬੰਧੈ। ਕਿੰਤੁ ਮਾਰੇ ਵਰਣ ਅਰਮ ੦
 ਸੁਮਤੈ ਅਰਏ ਤ ਮੋਹੀ ਜਾਤੈ। ਅਰਨਾ ਮੁਤੈ। ਅਰਯ ੭੬
 ਤਿਨ ਤੀ ਸਮਝਤਾ ਜੁ ਯਤਿ ਸਮਗੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਤੈ। ਅਰਸ
 ਗੀਰ ਰਰਮੁ ਤੈ। ਪਰ ਕੈ ਸੇ ਜਾਣੇ ਜੁ ਰਾਤ ਨਾ ਕਾ ਪਿਸਾਚੁ
 ਇਸ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਲਾਗਾ ਤੈ। ਸਿਰ ਨਿਕਾਸੇ ਨ ਤੀ ਦੇ ਤਾ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾ ਸਕਰੇ ਨੇ ਕਾ ਯਤਿ ਤੇ ਪਿਸਾਚ ਕਾ ਜਨ ਮੇਤੈ

ਨਦੇ ਭਜਗਤ ਨਵਰਨ ਨਾਮ ਅਸਮ ਅਗਨਿ ਤਾਨ ਪੁਰਸ ॥
 ਗੋਬਿੰਦ ਤੈ। ਤਿਪਿਤਾ ਜਾਨੇ ਚਾਤਨਾ ਤਿਅਗੀ ਕਾਲ
 ਕੇਤਾ ਸਿਉ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨ ਤੈ। ਅਗਨਾ ਸਚਾਤ ਚਾਕਾਸ
 ਤਿਉ ਜੁਏ ਕਗੋਬਿੰਦ ਤੈ। ਅਗਨ ਤਿਤੀ ਨੇਜੁ ਏਕ ਮੇਦੂ
 ਸਗਤੀ ਤੀ ਸਗਾਨ ਗਤ ਸੋਕ ਚੁਨੀ ਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੇ ਤੀ
 ਨੇਤ ਕਾਰਤੇ ਗਾਤੇ। ਜਬ ਲਗਾ ਕਿਸੀ ਦਸਤ ਕੇ ਆਪਾਮ ॥
 ਨੇਤੈ ਜਾਤੀ ਕਾਲ ਤੈ। ਅਗਨੁ ਤੁਨੀ ਤਉ ਕਾਲ ਕਹਾ ਤੈ ॥ ੧੨
 ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸਤੇ ਉਠੀ ਅਗਨਾ ਨਾਜੁਨ ਕੋਈ ਮੇਰਾ
 ਖਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਕਿਆ ਰਹਾ ਤੈ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਪਤਿ ਲੇਰਿ
 ਪੀਕੇ ਸਕੋ ਦੇਖਾ ਜਿਸਨੇ ਰਿਖੀ ਕੋ ਦੇਖਾ ਤਿਨ ਸਰਬ ਕੋ
 ਦੇਖਾ ਜੈਸੇ ਤੈਨੇ ਕਾਲ ਬਿਖੇ ਪੈਰਤੀ ਤਕਰੀ ਤੈ ਤੈ ਸੇਰਿ
 ਪੀਕੇ ਸਾਬਿਖੇ ਕਰੁ ਜੇ ਰੁਮ ਕਾਲ ਕਾਨਾ ਸਤੈ ਇਹਿ
 ਪਿਤ ਕਤਾ ਅਬਤ ਕਤਾ ਵਨ ਅਗਨ ਬਿਖੇ ਕਾਰਤਾ ਸਾ

ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਕੈ ਨੀ ਦੇਖਾ ਮੈਂ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ੮੭
ਰਸਨ ਤੇ ਇਸੇ ਕਤਾ। ਝੁੜੁ ਝੁੜੁ ਰਬ ਕਤਾ। ਸਤਿ ਰਸ
ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਜੁਮਨ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਭਯਾ। ਅ
ਰਚਾ ਤਾ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਦੇਖੋ। ਜਬ ਮੁਖ ਉਸ ਉਹ ਕੀਆ
ਵਹੀ ਤੇ ਤਾਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੁਸਾਹੀ ਸਿਸ੍ਰੁ ਤੇ ਸਿਸ੍ਰੁ
ਜੇਰੀ ਰਾਲ ਕੀ। ਜਤਿ ਬੀਚਾਰੈ ਮਨ ਬਿਖੇਦਿ ਝੁਕੇ ਤਉ ਮੁ
ਕਤਿ ਤੇ। ਪਿਤਾ ਕਤਾ। ਅਬ ਜੀਵਨਾ ਮੇਰਾ ਸਫਲ ਭਯਾ। ਜੁ
ਬਿਧ ਭਯਾ। ਅਰਾ ਅਬ ਲਗ ਕਰ ਮੇਰੇ ਬੀਧ ਬਿਖੇਧਾ॥
ਏਤੀ ਅਉਧ ਮੇਰੀ ਯੈਤੀ ਅਕਾਰ ਬਗਈ। ਜਹੁ ਰਬ
ਕਤਾ ਜੀਵਨਾ ਤੇ ਰਤ ਬਰਸ ਦੇਵੈ ਜਬ ਨਿਸਰੇ ਸਤ ਕੇ ਸੋ ਜਾ
ਜੇ ਜੇ ਨ ਜਪਨ ਜੁਪਨ ਧੋਨ ਨ ਪਿਆਨ ਨ ਪਿਆਤਾ ਰਿਖੀ

ਕੇਸਤੋ। ਰਿਖ ਕੇਸਇਦੀਆ ਕੇਕਤਤੈ। ਅਰਈਸਪਰ
ਮੇਸੁਰਕੇ। ਜੋਤੁਏਕੇਦੇਖੇਕੀਤੋ। ਜਾਤੇਯਤਿਜਗਤਤੈਵ
ਤੀਰਿਖੀਕੇਸਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਜੋਰਿਖੀਕੇਸਤੈਤਉਮੇਨੇ
ਅਕਾਰਥਾਆਪਕੇਬ੍ਰਹਮਣਮਾਨਤੈ। ਤਾਂਤੇਸਮਣਾਜੁਨਮੇ
ਬ੍ਰਹਮਣਨਟੇਤਕੁਲਮੇਗਨਵਰਨਨਆਸੁਮਨਲੋਕਨਪ੍ਰ
ਲੋਕਾ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁਰਿਖੀਕੇਸਤੈ। ਜਨਮਮਰਨਕਤ
ਤੈ। ਬਹੁਕੁਵਾਂਮਦੇਵਆਵਤਰਯਾ। ਅਰਕਤਾਜੁਅਚਰ
ਜਤੈਜੁਰਿਖੀਕੇਸਕੋਚਾਤਨਾਤੈ। ਜੁਰਿਖੀਕੇਸਕੋਦੇਖੋ। ਜਨ
ਰਥਕਤਾਤੇਪਿਤਾਦੇਖਾਅਰਸੁਣਾ। ਵਾਂਮਦੇਵਕਿਆਕਤਿਤ
ਤੈ। ਪਿਤਾਕਤਾਜੈਸਾਤ੍ਰਿਤੈਸੇਵਾਂਮਦੇਵਤੈ। ਪਰਕਤਮੇਕਉ
ਣਤੈ। ਵਾਂਮਦੇਵਕਤਾਤ੍ਰਿਰਿਖੀਕੇਸਤੈ। ਤੰਕਾਰਦਾਐਤਕਾ

ਉਠਾ ਦੇ ਨਿ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ ਮੇ ਏਕ ਸੋ ਮਿਤ ਏਕ ਸੋ ਸਤਤੋ। ੴ ੮੮
 ਖੀ ਕੇ ਸਕੈ ਸੇਤੋ ਏ। ਜੁ ਵ ਨਿ ਸਰਬ ਸੋ ਸਮਤੋ। ਵਾਂ ਮ ਦੇ ਵ ਕਤਾ
 ਜੇਤੁੰ ਸਮਤੋ ਤਤ ਉਮੇਤੀ ਕਰਤਾ ਸਤਤਾ ਨ ਕਰਤਾ ਤਤੋ ਸਰਬ
 ਗਤੋ। ਮੇਤੀ ਅਰਸਤਤ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ ਕੈ ਸੋ ਕ
 ਤੇ ਜੁਟੀ ਸ੍ਰੁਤੋ ਕਿਉ ਜੁ ਬੰਧਤੋ। ਵਾਂ ਮ ਦੇ ਵ ਕਤਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਤੇ ਕੇ
 ਬਿਖੇ ਮਾਰਗ ਤਉ ਨਤੋ ਇਜੋ ਬਿਖੇ ਮਤਾ ਤੋ ਨਿ। ਤੁੰ ਸਰਬ ਬਿ
 ਖੇ ਪੂਰਨਤੋ। ਤੁੰ ਮੇ ਸਾਨੀ ਜੁਟੀ ਨਤਾ ਬਿਖੇ ਨਿਤ ਕਰੇ ਅਰ
 ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਬਿਰਕਤ ਤੋ ਨਿ। ਤਤੋ ਸਰਬ ਸੋ ਸਮਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ
 ਚਰਜ ਮਾਨੁਸ਼ਾ। ਅਰਕਤਾ ਜੁ ਮੇ ਸੇਤੋ ਤਉ ਸੀਤਤਿ ਮਾਗਕਿ
 ਉਕਤਤੋ। ਵਾਂ ਮ ਦੇ ਵ ਕਤਾ ਸੀਤਤਿ ਮਾਗਕਾਤਿ ਮਾਗਕਤ
 ਤੋਤੋ। ਨਤੀਤ ਉਤਿ ਮਾਗਕਿ ਸੀਕਾ ਜੋਗ ਨਤੀ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਤੁੰ
 ਮਾਪਦੇ ਬਿਖੇ ਤੋ ਕਾਰ ਮਤ ਕਰਾ। ਜੁ ਮੇ ਕਰੁ ਰਗ ਵਾਂ ਨਤੋ ਉ

ਨੋਤੋ। ਸਰੀਰਿ ਖੀਕੇ ਸਕਾਏ ਵਹਿਜਾਨੇ। ਤੁਝ ਕੋ ਉਸਕੇ ਧੁਰ
ਅਸੁਕੇ ਰਿਖਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੁਕਾਤੁ ਮਕਾਤੁ ਤੇ। ਜੁਸ
ਰੀਰਿ ਖੀਕੇ ਸਕਾਏ। ਅਚਰਜ ਮੁਹੁ ਕੋਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਿਖੀਕੇ ਸ
ਮੇਤੋ। ਵਾਂ ਮਦੇ ਵਤੁ ਸ੍ਰੀਗਯਾ। ਜਨੁ ਰੁਰਥ ਕਾਤੇ ਪਿਤਾ ਜ
ਤੀ ਉਪਾਵ ਕਾਲ ਕੇਨਾ ਸਕਾਏ। ਅਗਨੀ ਜੋਗਾਏ। ਮੇਮੇ ਸਾ
ਤੇਗ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋਤੁ ਤੁਝ ਕੋ ਜੀ ਵਤੀ ਮੁਕਤਿ ਕੀਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ
ਕਾਤੁ ਠਮਤ ਕਤੁ ਤੁਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸਕਾਏ। ਅਰਮੇ ਪਿਤਾ ਕਾਤੋ।
ਨਤੁ ਪੁਤ੍ਰ ਨਮੇ ਪਿਤਾ। ਟੀਕਾ ਰਪਿਤਾ। ਅਰਪੁਤ੍ਰ ਕਾਚਾਰ ਪਤ
ਤੋ। ਜਬ ਤੇ ਇਗਯਾਤ ਬਸਤੁ ਟੀਕਾ ਨਾਸ ਕੁਏ। ਅਰਬਾ
ਰਤਾ ਕੁੰਟ ਬਕੀ। ਮੇਸੇ ਤੇ ਜੇਸੇ ਨਵਕਾ ਪਾਰ ਪਤੁਚਾ। ਅਰਲੇ
ਕਾਪੇ। ਅਪਨੇ ਮਾਰਗ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਰਮੇ ਅਚਰਜ
ਮਾਨੁ ਯਾਤੇ ਜੇਤੁ ਉਦਾਸ ਦੇਵਤੈ ਤਉ ਕਤਾਂ ਜਾਵੇ। ਅਗਨੀ

ਮਾਕਤੋ। ਅਰਕਿਸਕੋਕਤੋ ਅਰਕਿਆਸੁਨੈ। ਤੇਕੁਰਰਥਮੇ ੮੮
 ਜਤਰਯਾਤੋ। ਅਰਜਤਚੈਤੰਨਕਤਾਤੋ। ਮੇਮਾਪਿਰਿਖੀਸੁਤੋ। ੯੯
 ਵਾਂਮਦੇਵਕਤਾਤੇਜਤਰਰਥਤੈਨੇਪਿਤਾਕਾਨਾਸਕੀਆ। ਅ
 ਰਮੇਸਾਨਾਸਕੀਆਜੇਬਤੁਕਨਤੋਇ। ਅਬਤਕਕਿਸੀ
 ਨੇਮੇਸਾਨਾਸਨਤੀਕੀਆ। ਜੇਸਤੈਨੇਕੀਆਤੋ। ਜਤਰ
 ਰਥਕਤਾਇਸਕੇਜਨਮਨੇਫਲਦੀਆ। ਅਰਗੋਬਿੰਦ
 ਰੂਪਰਯਾ। ਬਾਂਮਦੇਵਪੁਚਾਬ੍ਰਹਮਣਤੁੰਕਉਨਤੋ। ਬ੍ਰਹ
 ਮਣਕਤਾਰੂਪਮੇਗਾਰਿਖੀਕੇਸਕਾਸੋਪੁਛੇਤੋ। ਅਪਿਰਿਖੀ
 ਕੇਸਅਰਇਦੀਉਤੇਪੁਚਤਾਤੋ। ਤਾਂਤੇਤੁਝਕੋਕਉਨਕਤੋ।
 ਵਾਂਮਦੇਵਕਤਾਮੇਰਿਖੀਕੇਸਨਤੀਵਾਂਮਦੇਵਤੋ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਣਕਤਾਸਾਚਕਤਿਤਾਤੈਨੁਤੁੰਵਾਂਮਦੇਵਤੈਂਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁ
 ਸੁਤਅਰਬੇਦਕਤਿਤਾਤੈਨੁਅਨੰਤਨਾਮੰਗਵਾਨਤੋ। ਵਾਂਮਦੇ
 ਅਰਮਨੰਤਰੂਪ

ਵਕਤਾ ਮੇਰਿ ਖੀ ਕੇਸਤੋ ॥ ਤਉ ਤੁੰਕ ਉਨ ਤੋ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮ
 ਹਨ ਤੀ ਤੋ ਪੀਛੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਜੁਕ ਉਨ ਤੋ ॥ ਜਤਨ ਰਹ ਬਕਤਾ ਤੇ ਬਾਮਣੇ
 ਵਯਾਤਿ ਮੇਸਾਨਾ ਸਭ ਯਾ ਤੈ ਜੁ ਏਕ ਰਵਾਲ ਤਉ ਮੇਰੀ ਨਹੀ ਰਹੀ ॥
 ਬਹੁ ਕਦ ਤਾ ਕੇ ਮਵਧੂਤਾ ਮਵਤਰੁ ਯਾ ॥ ਅਰਕਤਾ ਦੇਖੋ ਏਕ
 ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਤੈ ਨ ਦੁਯੋਤਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਤਾ ਤੇ ਮਵਧੂਤ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ
 ਮਤੇ ਤਉ ਕਉਨ ਦੇਖੋ ॥ ਮਵਧੂਤ ਕਹਾ ਯਾਤਿ ਵਰਨ ਜਤਨ ਰਹ
 ਥਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕਹਿਤਾ ਤੈ ॥ ਪਰਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਤੈ ਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਸੁਨਾ ॥ ਬ੍ਰ
 ਹਮ ਏਕਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕਤਾ ਉਸੀ ਨੇ ਸੁਨਾ ॥ ਕਹਾ ਤੇ ਬਕਤਾ ਸੋ ਤਾ
 ਏਕਤੀ ਤੈ ॥ ਜਿਤ ਬਾਸੋ ਕਹਿਤਾ ਤੈ ਸਵਦੁ ਸੋ ਸੁਣਤਾ ਤੈ ॥ ਅ
 ਵਧੂਤ ਕਹਾ ਤਉ ਤੁੰਕ ਉਨ ਤੋ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਯਾ ॥ ਜਤਨ
 ਰਹ ਬਕਤਾ ਤੂੰ ਪਰਮ ਤੈ ਸਤੈ ॥ ਅਰ ਬਹੁਤਿ ਉਗਾ ਜਿ ਉਕੇ ਅਵ
 ਧੂਤ ਕੀਆ ਤੈ ਤੈ ਨੇ ॥ ਮੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ॥ ਮਵਧੂਤ ਕਹਾ

ਯਤੀਕ੍ਰਿਪਾਤੈਜੁਮੇਤੀਮੇਤੈ। ਅਰਜੀਵ ਅਰਸਰੀਰਤੇਪਰੇਤੈ ॥ ੧੦੦ ॥
 ਜਤੁਭਰਥਕਤਾਯਤਿਕਿਰਪਾਤੈਨੇਆਪਤੇਪਰਕਰੀਤੈ। ਪ
 ਰਕ੍ਰਿਪਾਵਤੁਤੈਜੁਪਰਪਰਕਰੀਏ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਤੁਪਰ
 ਮਤਿਸਤੈ। ਤੇਰੇਦੇਖਏਕੈਆਯਾਥਾ। ਪਰਜਥਅਕਰਦੇ
 ਖਾਤੁੰਨਤੀਤੈ। ਯਤੀਤੇਰਾਦੇਖਏਥਾ। ਜਤੁਭਰਥਕਤਾਮੇ
 ਰੀਜਾਨਤਾਥਾ। ਜੁਸਤਜੁਗਬਿਖੇਦਤਾਕੈਅਵਧੁਤਤੈ। ਜ
 ਬਦੇਖਾਤੁੰਨਤੀਯਤੀਗਲਮਿਲਵਾਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਕਤਾਨਜ
 ਤੁਭਰਥਨਅਵਧੁਤਮੇਤੈ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਮੇਨਤੀਤ
 ਉਤੁੰਕਉਨਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਕਤਾਤੁਇਸੀਕਾਰਨਨਤੀਜੁਅਵ
 ਧੁਤਕਬੀਨਤੀਕਤਾਮੇਅਵਧੁਤਤੈ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਜੈਸੇ
 ਇਦ੍ਰੀਲਪਟਇਦ੍ਰੀਉਕੀਪਾਲਨਾਬਿਖੇਮਗਨਤੈ। ਅ
 ਵੇਅੇਸੇਤੀਤਮਸਭੀਸਤਏਕਠੈਤੋਕਰਤੁਭਗਤਭਗਵਾਂਨ

ਅਗਮਵਧੁਤਾਅਗਜਤਰੁਰਥਮਾਗਚਲੇਜਾਤੇਥੇ॥ ੧੦੭
 ਜਬਬਦਕਾਸਮਕੇਨਿਕਟਿਪਤੁਚੇਏਕਤਪਸੀਦੇਖਾ
 ਖਾਜੁਪੰਚਿਅਗਨਤਪਤਾਥਾ॥ਤਪਉਪ੍ਰਾਂਤਤਮਸੰਪ੍ਰਸ
 ਨਕੀਆ॥ਕਿਤੇਸੀਤਤੁਤੁਮਕਉਨਤੋਕਤਾਂਤੇਆਇਤੋਅਗਕ
 ਤਾਂਜਾਂਵੇਗੇ॥ਜਤਰੁਰਥਕਤਾਜੈਸੇਤੈਤੈਸਾਤੀਰਤੁਅਗਸੰਦ
 ਅਗਨਬਿਖੇਜਲਾ॥ਤੁਏਕੋਤਮਾਗੀਬਿਰਥਾਪੁਛੇਤੁਸੈ
 ਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੈ॥ਪਰਬਿਨਾਭਜਨਗੋਬਿੰਦਕੇਜੋਕਰ
 ਮਤੇਤਤੇਜਾਣੁਮਿਥਿਆਮਸਾਰੇ॥ਤਾਂਤੇਭਜਨਗੋ
 ਬਿੰਦਕਾਕਰਜੋਨਿਰਮਲਤੈਵੈ॥ਅਰਮਲੀਤਾਦੁਖੈ
 ਤਕੀਸੇਂਛੁਟੈ॥ਸੁਆਸਜੋਭਜਨਬਿਨਾਜਾਤੈਤਾਕੇਸੁਅ
 ਸਮਤਜਾਣਾ॥ਪਉਨਹੈਜੋਖਲਹੀਸੋਨਿਕਸਤਾਤੈਅ
 ਆਵਤਾਤੈ॥ਅਗਜਿਤਬਾਜੈਟਕਰੁਮਾਸਕਾਹੈ॥ਬਿਨ

ਰੁਜਨਮੁਖਮੇਗਾਖੁਹੀਕਿਆਜੋਗਏ। ਜਿਤਸਮੇਜਿਤਬਾ
ਉਤਪਤਰੁਈਤਬਕਤਾਨੁਮੁਖਬਿਖੇਤਬਇਸਥਿਤਤੋਵੇ
ਜੁਰੁਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਕਰੇਂ। ਨਹੀਤਉਬਿਰਥਾਬਾਦਕੇਨ
ਮਤਿਇਸਥਿਤਨਹੀਤੋਤੀ। ਤੇਤਪਸੀਜਿਤਬਾਕਤੀ
ਤੇਮੇਤੁਣਕੋਧਰਮਧਾਂਮਬਿਖੇਪਾਪਤਕਰੇਂ। ਪਰਜੇਮਨ
ਕੇਆਤਮਾਸਾਖਲਗਾਵੇ। ਅਰਜੇਮਨਤੇਗਗੋਬਿੰਦਤੇ
ਅਨਤਤੇਅਰਗਮਗਮਕਰੇਂਤਉਕਿਆਸਿਧਤੋ। ਮਾਲਾ
ਤਾਥਮੇਅਰੁਜਨਰਸਨਾਪਗ। ਜਬਮਨਪਾਪਪ੍ਰਸੰਨੀ
ਨਤੇਤਉਰਸਨਾਅਰਮਾਲਾਕਿਆਕਰੇਂ। ਏਕਸੁਆਸਨਿ
ਰਾਸਤੇਕਰੁਜਨਕਰਜੇਗੋਬਿੰਦਤੇਵੇਂ। ਜੀਵਤਾਸੇਈਤੇ
ਜਾਕੇਗੋਬਿੰਦਸੇਪ੍ਰੀਤਿਤੋ। ਅਰਮਨਵਹੀਪ੍ਰਸੰਨਤੇਜੁਨਿ
ਤਸੀਸੇਭਯਾਤੋ। ਰੁਗਵਾਨਆਗਿਆਕਰੀਤੇਜੁਕੋਈਏ

ਕਛਿਨਮਝਕੋਪਰਚੇਸੋਰੁਪਮੇਰਾਤੋਤਾਏ। ਅਰਮੁਰਖਵੇਸ ੧੦੨
ਪਾਲਰੁਧਅਰਸਮੇਕੋਵੇਤਾਏ। ਜੇਪਾਲਰੁਧਤੋਇਗੀਅਰਸ
ਮਾਅਨਪਤੁਚੇਗਾਤਉਰੁਜਨਕਰੋਗਾ। ਪਰਰੁਜਨਪਾਲਰੁ
ਧਅਰਸਮੇਕੋਵੇਸਨਤੀ। ਨਹੀਜਾਨਤਾਜੁਸਹੀਰਉਤਪਤਿ
ਅਰਨਾਸਕੀਮਿਰਜਾਟਾਖੁੰਡਾਏ। ਤੇਮੁਰਖਜਬਸਹੀਰਨ
ਸਰੁਯਾਤਬਚਾਨਾਤੇਹੀਕਿਆਕਾਮਕਰੇਗੀ। ਇਦੀਅਰ
ਅੰਗਜਵਤੋਤਾਏਏ। ਪਰਚਾਨਾਬਛਤੀਏ। ਜਬਜੀਵ
ਤੇਹੀਜੁਸਭਇਦੀਆਰੁਅੰਗਰੁਪਰਬਲੀਤੋਤਉਰੀਮ
ਨਚਾਨਾਤੇਅਨੇਕਉਰਜਾਤਾਏ। ਖੜਾਨਹੀਤੋਤਾ। ਤਾਤੇਅੰ
ਤਕਾਲਕੇਸਮੇਕੋਸੇਨਿਰਬੇਤੋਇਗਾ। ਤੇਤਪਸੀਤ੍ਰੰਕਤਾਏਜੁ
ਕਹਾਂਤੇਆਯਾਏਅਰਕਤਾਜਾਤਿਗਾ। ਕਿਆਕਰੋਨਾਆਵਣੁਏ

ਨਜਾਵਹਾਏ। ਸਾਰਗੋਬਿੰਦਏ। ਆਵਹਾਬੁਦਬੁਦੇਕੀਨਿਆ
ਈਏ। ਜੋਦਿਸ੍ਰਾਯਾਅਗਨਾਸਭਯਾ। ਏਤਵਚਨਕਤਿਕਰਿਉ
ਠਿਖਵਾਤੁਆ। ਤਪਸੀਕਤਾਕਤਾਂਜਾਤਾਏ। ਜਤੁਰਗਥਕਤਾਕ
ਥਾਮੁਏਤੇਸੁਣਾ। ਪਰਤਬਕਤੈਜਬਅਤੀਕਾਰਾਅਤੀਤਕਾਤਿ
ਆਗਕਰੇਂ। ਤਪਸੀਕਤਾਜਬਤੁਮਸੋਮਿਲਾਪਭਯਾਉਸੀ
ਸਮੇਯਤਿਤੀਕਾਰਮਿਟਿਗਯਾਥਾ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਅਗਨਕੇਸੀਗਤੇ
ਲਕਰੀਕਾਰੁਪਦਿਸਥਿਤਾਤੇਹਾਕਠਨਏ। ਜਤੁਰਗਥਕਤਾਸੁ
ਵਹਕਰਾਅਗਜਾਣਜੁਰੇਖਾਅਗਮਾਤਾਅਤੀਤਨਹੀ। ਅਤੀਤ
ਵਤੁਤੇਜੁਸਰਬਪਦਸੋਅਤੀਤਏ। ਤਪਸੀਕਤਾਬੁਧਨਹੀਰ
ਹੀ। ਨਹੀਜਾਨਤਾਕਿਆਤਿਆਗਕੀਆਏ। ਜਤੁਰਗਥਕਤਾ
ਏਕਸਮੇਚਾਰੇਪੁਤਬੁਧਮਾਕੇਜਿਨਕੋਸਨਕਾਵਕਕਤਏਏ। ਅਰ

ਇਜੈਬਿਜੈਜੈਦੁਆਰਪਾਲਬਿਸੁਕੇਏਬੈਠੇਥੇਤਤਾਨਾਰਦਰਿ १੦੩
ਖਆਇਆਸਨੰਦਨਕਤਾਤੇਨਾਰਦਕਤਾਂਤੇਆਇਆਏਅ
ਰਕਿਸਬਿਖੇਏਅਰਕਤਾਂਜਾਵੈਗਾਅਰਤੁੰਆਪਕਉਨੈ।
ਨਾਰਦਉਤਰਦੀਆਬਿਸੁਤੇਆਇਆਏਅਰਬਿਸੁਬਿ
ਖੇਏ।ਅਰਬਿਸੁਬਿਖੇਜਾਵੈਗਾਅਰਆਪਭੀਬਿਸੁਰੁ
ਪਏ।ਕਾਤੇਤੇਜੁਜਲਤੇਬੁਦਬੁਦਾਪਗਟਰੁਯਾਤਉਪਤਠ
ਏਜੁਜਲਤੇਆਯਾਏਅਰਜਲਬਿਖੇਏ।ਅਰਜਲਬਿਖੇ
ਜਾਵੈਗਾਅਰਆਪਭੀਜਲਏ।ਜੈਸੇਸੁਵਰਨਤੇਅਨੇਕ
ਰੁਖਫੁੱਤੇਏ।ਪਰਜਾਣੀਤਾਏਜੁਕਿਸਤੇਏ।ਏਤਵਰਨਸੁਣ
ਕਰਸਨੰਦਨਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਰੁਯਾਤਬਸੁਕਾਦਕਕਤਾਂਤੇਨਾਰ
ਦਤੁੰਕਉਨੈਅਰਕਤਾਂਤੇਆਯਾਏਅਰਕਤਾਂਜਾਵੈਗਾਨਾਰ

ਦਕਤਾ ਕਿਸਕੋਕਤੋ ਸ੍ਰੋਤਾਨੀ। ਸਨਕਕਤਾ ਭੀ ਕਹੁਜੁਕਉਨ
ਤੈਂ। ਨਾਰਦਕਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪੀ ਕਹੁਕਉਹੁਏ। ਸਨਕਤੁਸ੍ਰੀ
ਭਯਾ। ਸਨਤਕੁਮਾਰਕਤਾ ਤੇ ਦੇਵਰਿਖਕਹੁਕਉਹੁਏ। ਅਰਨ
ਮਤੇਗਕਿਆਏ। ਅਰਆਪਕਿਆਵਸਤਤੈਂ। ਨਾਰਦ
ਕਤਾ ਜੋ ਬਿਸ੍ਵਕੋਭਰਮਤੋਵੇ। ਮੇਕਉਨਤੋਤਉਉਸਕਾਰਮ
ਕਉਹੁਨਿਵਰਤਕਰੇ। ਕਾਤੇਤੋਪੰਚਰੂਤਾ ਅਰਤੰਕਾਰਾਂ ਅਰਮਾ
ਇਆਪੁਰਖਤੋਪੁਗਟਕਉਹੁਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਤਿਸਰਬਜਕ
ਤੈ। ਪੁਰਖਕੋਕਉਹੁਏਕਤੇਜੁਤੁੰਯਤਿਤੈਕਿਵਹੁਏ। ਅਰਤੇ
ਨੇਜੁਪੁਛਾਤੇਗਨਾਮਕਿਆਤੈਸੁਜੇਤੇਨਾਮਤੈਮੇਗਏ। ਅ
ਰਵਹੁਵਸਤਤੈਜੁਸਰਬਵਸਤਉਸੀਸੇਤੈ। ਜਿਸਤੇ
ਏਕਦੇਖਤੇਤੈਕਾਨਸੁਨਤੇਤੈ। ਨਾਸਕਾਰੀਧਲੇਤੀਤੈ।

ਸਰਬਮੇਤੋ। ਇਜੈਬਿਜੈਕਤਾਨਾਰਦਯੋਸੇਮਤਕਤਾਜੇ १੦੪
 ਤੇਰੇਪੂਰਕੇਆਗੇਜਾਕਰਕਤੇਤੇਜੁਨਾਰਦਕਤਿਤਾਤੈਮੇਬਿਸੁ
 ਤੇ। ਨਾਰਦਕਤਾਕਿਸਕੋਕਤਿਤਾਤੈਤੂੰਆਪਿਬਿਸੁਤੈਤੂੰਕਰੁ
 ਤੈਨੇਸੁਨਾਸੇਬਿਸੁਤੀਸਨਾਤੈਤੂੰਕਤਾਤੈ। ਇਜੈਬਿਜੈਕਤਾਜ
 ਬਾਬਿਸੁਕੇਨਿਕਟਿਜਾਤਾਤੈਤਬਰੰਰਉਤਕਰਤਾਤੈ। ਅਰ
 ਈਤਾਂਕਤਿਤਾਤੈਜੁਬਿਸੁਤੈ। ਨਾਰਦਕਤਾਜਾਤੇਰੰਰਉਤਤੈਤੀ
 ਤੈਵਹੁਗੀਬਿਸੁਤੈ। ਅਰਜਿਸਕੋਤੈਤੀਤੈਵਹੁਗੀਵਿਸੁਤੈ ॥
 ਕਾਤੇਤੇਕਰਤਾਸਕਲਕਰਮਕਾਏਕਤੀਤੈ। ਇਜੈਬਿਜੈਤੁਸ
 ਨੀਰਏ। ਜੜ੍ਹਰੁਰਥਕਤਾਤੇਤਪਸੀਮੇਕਿਆਕਤੇਜੁਕ
 ਤਾਂਤੇਆਜਾਤੈਅਰਕਤਾਂਜਾਵੈਗਾ। ਤਪਸੀਕਤਾਂਮੇਨੇਜਾ
 ਏਤੈਨਕੋਉਆਵਤਾਤੈ। ਅਰਨਜਾਤਾਤੇ। ਏਕਅਦੁਤੀ

ਗੋਬਿੰਦਤੈ॥ ਅਰਤਪਕੇਵਲਰੁਮਤੈ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਕਥਾਬੁਤਮੁਕੀ॥ ਪ੍ਰਾਸਰੋਵਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਪੂਰਬਸਮੇ

ਬਿਖੇਵੇਕਬੁਤਮੁਕੀ॥ ਅਪਣੇਧਰਮਬਿਖੇਦਿਤਾ॥ ਇ

ਸਤੀਉਸਤੇਪ੍ਰਸਨਕੀਆ॥ ਕਿਤੇਪ੍ਰਕਰੈਸੇਮੁਕਤਿਤੇਵੈ

ਕਾਤੇਜੁਸਰੀਰਕਾਲਕੇਵਸਤੈ॥ ਨਤੇਜੁਅਬਨੀਨਾਸਤੈ॥

ਅੰ॥ ਅਪਨੇਸਰੂਪਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਹੈ॥ ਬੁਤਮੁਕਤਾਯਤੀ 93

ਉਪਾਵਤੈ॥ ਜਬਕਾਲਆਯਾਤਬਾਅਪਿਤੀਸਰੀਤੇਮੁਕਤ

ਕਰੇਗਾ॥ ਅਰਚਿਤਾਮੁਕਤਿਕੀਤੇਕਿਆਪੋਜਨਅਰਕਰਮੇ

ਤੇਕਿਆਸਿਧਾ॥ ਮੁਕਤਿਉਂਕੋਕਤਤੇਤੈਜੁਸਰੀਰਤੇਛੂਟੇ॥

ਸੋਯਤਿਆਪਤੇਅਪਹੈ॥ ਕਰਮੇਤੇਕਕਛੁਨਤੀ॥ ਇਸਤੀ

ਕਤਾਜਮਪਰੀਕੇਮਾਗਾਬਿਖੇਵੇਤਰਨੀਨਦੀਮਤਾਦੀਰ

ਘੁਟੇ ਉਸਤੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਉਤਰੇ ਗਿਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਤਾ ਸੁਖ
 ਤੇਤੇ ਨੇ ਜੁ ਕੋ ਉਸਨਦੀ ਬਿਖੇ ਅਬਤ ਕਪੜਾਏ ॥੧॥
 ਸੇਹੀ ਕਰੇਤੇ ਜੁ ਬੇਤਰ ਨੀਲ ਘੁਨੀਤੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਚਿਤਾ ਮਤੁ ਕਰ ॥
 ਜੇਤਮ ਕੋ ਉਸਨਦੀ ਬਿਖੇ ਛੇਡੈ ਗੇਤ ਉਧਰ ਮਹਾਇਕੇ
 ਪ੍ਰਸਨ ਉਤਰਤੇ ਛੂਟੈ ਗੋ ॥ ਪਰਾਮੇ ਸੋਨੀ ਵਹੁੰ ਕਰ
 ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਲੇਵੇ ਆਵਤੇ ਤੈ ਉਨ ਕੋ ਯਤਿ ਕਰਤ ਵਹੈ ॥
 ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਮਾਹਗ ਸੋ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਪਰ ਮਹਾਇਏ
 ਲੇਜਾਤੇ ਤੈ ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਆਗਿਆ ਭੰਗ ਨੀ ਕ
 ਰਸ ਕਤੇ ॥ ਤਾਂਤੇ ਯਤਿ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾ ਵੇਤਰ ਨੀਤੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕ
 ਤਿ ਮਾਗ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਵੇਤਰ ਨੀ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੈ ॥
 ਇਸ ਤੀ ਕਤਾ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਮਾਹਗ ਬਿਖੇ ਕਾਂਟੈ ਤੈ ॥ ਖੰਡੇ

ਕੀਯਾਰਪਰੁਲਿਘਣੁਤੈ। ਜੋਕੋਉਅਸਅਰਜੁਤੀਦਾਨਕ
ਰਤਾਤੈਉਸਮਾਰਗਸੁਖੇਨਜਾਤਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਤਮਪੇ
ਸਕਤਨੀਜੁਅਸੁਅਰਜੁਤੀਦਾਨਕਰੇ। ਤਾਂਤੈਜੋਦਖ
ਕੀਕਰੋਕੋਤੋਗਾਏਅਮਕੋਭੀਤੋਗਾ। ਇਸਤੀਕਤਾਉਸਮਾ
ਰਗਬਿਖੇਦੁਆਰੈਸੋਪਾਣੀਕੋਤੈਕੀਕਰੋਕੋਨਤੀ। ਬ੍ਰਹਮਣ
ਕਤਾਤੈਮੂਰਖਪੰਚਤਤਕਾਜੋਸਰੀਰਤੈਸੋਈਤਾਂਪੜਾਰ
ਤਾਅਰਜਲਾਯਾ। ਜੈਸੇਜੁਮਸੁਖਮਰੂਪਤੈਤਮਭੀਸੁ
ਖਮਰੂਪਤੈਹਿਗਾ। ਤਮਕੋਕੈਸੇਦੁਖਤੋਗਾ। ਇਸਤੀਕ
ਤਾਜੋਕੋਉਮਤੀਨੇਕੇਅਤੀਨੋਕਲਸਾਜਲਕਾਦਾਨਕਰ
ਤਾਤੈਵਹੁਉਸਮਾਰਗਮੇਜਲਪਾਵਤਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਣਕ
ਤਾਜਬਜਮਕੋਪਿਅਸਲਾਗੇਗੀਜਹਾਂਤੈਵਹੁਜਲਪਾਸ

ਕਰੇਗੇ ਤਮਭੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੇਂਗੇ। ਇਸ ਤੀ ਕਤਾ ਤਮ ਕੇ ੧੬

ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੇ ਨੇ ਨ ਦੇਵੈਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਕਤਾ ਤੇ ਮੁਰਖ ਜ

ਮਥੀ ਕਰ ਭੀ ਜਾਣ ਤਾ ਤੇ ਜੁ ਉਤ ਪਤ ਜਗਤ ਕੀ ਈ ਸੁਰਤੇ

ਤੇ ਮਰ ਪਾਲ ਰੁਪ ਭੀ ਉਸੀ ਤੇ ਤੇ। ਉਸ ਕੇ ਕਿ ਮਾਸ ਕ

ਤੋ ਜੁ ਬਿਬਰ ਜਤ ਤੇ ਤੇ। ਕਿਸੀ ਸਾਸ ਤੇ ਮੇਨ ਤੀ ਲਿਖ

ਜੁ ਜਲ ਜਾ ਮਕਾਏ। ਮਰ ਜੇ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੇ ਨੇ ਨ ਦੇਵੈਂ

ਗੇ ਤ ਉਪਸੀਨ ਤੇ। ਕਾਏ ਤੇ ਜੁ ਸਰੀਰ ਪਚਤ ਤੇ। ਜਬ

ਜਲ ਨਾ ਸਭ ਜਾਤ ਉਮ ਉਰਤ ਤਰੀ ਨਹੀ ਹਰਿ ਸਕ

ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਭੀ ਜਾਮ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਮਰ ਉਸ

ਕੇ ਪਸ ਤੇ ਛੂਟੇਂਗੇ। ਇਸ ਤੀ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਧਰਮ

ਇ ਪਤ ਲੇ ਜਾਵੈਂਗੇ। ਮਰ ਦੁਪਾਪ ਪੀਨ ਪਵੈਂਗਾ ਤ

ਬਕਿਆ ਕਤੇਗਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਕਤਾ ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਜਗਤ ਕਾ
 ਤੇਤਾ ਤੇ ਵਹੀ ਸੁਪਨੇ ਬਿਖੇ ਤੇਤਾ ਤੈ। ਤੈ ਨੇ ਜੁਜੀ ਵਤੇ ਯਤਿਪ
 ਪਪ੍ਰਿ ਨ ਬੀਚਾਗੇ। ਨਿਸਚੇ ਕਰਮਿ ਤਲੇ ਕਬਿਖੇ ਯ
 ਹੀ ਸੀ ਕਲਪੁ ਤੁਝ ਪਰ ਪਗਟੇ ਗਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਕਰਮ ਸੁ
 ਰਾਮ ਸੁਰਾਮ ਨ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਕਰਤਾ ਤੈ ਅਰਫਲ ਉਸ
 ਕਾ ਬੀਚਾਗੇ। ਜੁ ਏਰ ਕਰਮ ਮੇ ਨੇ ਕੀਆ ਤੈ। ਇਸ
 ਕਾ ਯਤਿ ਫਲ ਪਾਵੈ ਗਾ। ਆਪਹੀ ਕਰਮ ਕੀਆ
 ਅਰ ਆਪਹੀ ਫਲ ਚਾਤਾ। ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਪਾਪੁ ਕਿਉ
 ਨਹੇ। ਅਤੇ ਸੇ ਹੀ ਤੈ ਨੇ ਬੀਚਾਗੇ। ਜੁ ਮੇ ਪਾਪੀ ਪ੍ਰਿ
 ਨੀਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਹੀ ਚਾਤਾ ਤੁਝ ਕੇ ਪਾਪ ਤੇ ਇਹੀ। ਅ
 ਰ ਜੇ ਮੁਲ ਅਪਨੇ ਕੇ ਬੀਚਾਗੇ ਤਉ ਨ ਪਾਪ ਤੇ ਨ ਪ੍ਰਿਨੇਤੈ ॥

ਨਾਧਰਮਗਾਇਨਜਮਕੰਕਗ। ਸਰਬਭਰਮਤੇਰਹੈ॥੧੦੩
 ਸਤੀਕਤਾਮੇਪਾਪਪੁੰਨਕੋਕਿਆਬੀਚਾਰੈ॥ ਚਿਤਗੁਪ
 ਤਜੋਲਿਖਾਹੀਕਰਮੋਕੇਤੈਲਿਖਤੇਤੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਵਤਸ
 ਤਕਤੁਚਿਤਗੁਪਤਕੋਤੈਨੇਕਬੀਨੇਤੁਕਰਦੇਖਾਤੈ॥ ਤੇ
 ਮੁਹਖਸਭਤੰਕਾਰਤੇਰਹੈ॥ ਜੇਤੈਨੇਮਨਬਿਖੇਬੀਚਾਰ
 ਹੈਵਹੀਪ੍ਰਗਟਤੇਤਾਤੈ॥ ਯਹੀਤੰਕਾਰਜੁਆਪਸੇਅ
 ਉਰਕੋਦੇਖਾਤੈ॥ ਕਾਰਨਪਾਪਅਰਪੁੰਨਕਾਅਰਪੁਸਨ
 ਉਤਰਕਾਰਯਾਤੈ॥ ਨਤੀਤਉਨਪਾਪਤੈਨਪੁੰਨਤੈ॥ ਨ
 ਪਸਨਤੈਨਉਤਰਤੈ॥ ਇਸਤੀਕਤਾਤੰਕਾਰਕਾਕੇਸੇ
 ਤਿਆਗਕਰੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਵਤਸਭਗਤਜੋਗਕਰ੍ਹਾਜੋਤੀ
 ਕਾਰਤੇਛੁਟੈ॥ ਅਰਜੇਪੁਛੈਰਗਤਜੋਗਕਿਆਤੈਜਾ

ਏ ਜੋ ਏ ਕਾ ਅਤੀ ਨਾਗਾਇ ਏ ਏ ਸਹਾ ਕੇਈ ਨੀ॥ ਅਰ
 ਨ ਤੇਗਾ॥ ਆਪੇ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਗੇ ਬਿੰਦ ਅਲਜਾਤੀ॥
 ਕਾਲ ਕੋ ਗੋ ਬਿੰਦ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇ ਜਨਹੈ॥ ਜੇ ਚਾਹੈ ਕਾਲ ਤੇ
 ਨਿਰਭੈ ਤੇ ਏ ਏ ਕਾਰ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਾ॥ ਜੁ ਸਾਰੇ ਸਹੀਰ
 ਬਿਖੇ ਅਤਰਿ ਬਾਤਰ ਏ ਕਾਰਿ ਖੀ ਕੇ ਸਹੀਤੈ॥ ਤ੍ਰਿਕਤਾ
 ਅਰਮੇ ਕਹਾਂਤੈ॥ ਅਰਸੀ ਸਾਰ ਕਹਾਂਤੈ॥ ਅਰਕਾਲ ਕਹਾਂ
 ਤੈ॥ ਤਾਂਤੇ ਭੁਜਨ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਕਾ ਕਰਾ॥ ਇਸ ਤੀ ਕਹਾਂਤੈ ਨੇ
 ਆਪ ਕਹਾਂਤੈ ਕਾਰਿ ਖੀ ਕੇ ਸਹੀਤੈ ਤਓ ਭੁਜਨ ਕਉਨ
 ਕਰੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾਂਤੈ ਭੁਜਨ ਇਸ ਕਹਾਂਤੈ ਜੁ ਰਿਖੀ
 ਕੇ ਸਕੇ ਰਹਮਤੈ॥ ਜੁ ਮੇਜ ਮਪੁਰੀ ਜਾਵੈਗਾ॥ ਤਾਂਤੇ ਭੁਜ
 ਨ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਕਾ ਕਰੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਹੀਤੈ॥ ਇਸ

ਤੀਕਤਾਜੋਭਗਵਾਨਤੈਤਉਭੋਕਾਲਖਾਕਿਸੇਕੋਭੋਭੋ
 ਸਤੁਕਾਜੋਭਗਵਾਨਤੈਤਉਕਾਲਖਾਕਿਸੇਕੋਭੋਭੋ
 ਇਯਾਜੀਨਿਸਚੇਕਰਜੋਭਗਵਾਨਤੈ। ਅਰਮੇਭਗਵਾ
 ਨਤੈ। ਤਾਂਤੇਤੂੰਕਰੁਕਉਣਤੈ। ਇਸਤੀਕਤਾਤੇਸੁਆਮਿ
 ਮੇਰਿਖੀਕੇਸਤੈ। ਜਬਰਲੀਪਕਾਰਸੰਮਧਾਤੈਮੇਨਤੀ
 ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਜੋਤੂੰਰਿਖੀਕੇਸਤੈਤਉਮੇਰੋਗਕਾਸੋ
 ਕਰੈ। ਇਸਤੀਕਤਾਤੂੰਸਦਾਭੋਗਕਰਤਾਤੈ। ਅਪਿਇ
 ਦੀਉਕੋਰੋਗਦੇਤਾਤੈ। ਅਰਭੁਨਮੇਰੋਗਏਤਾਤੈ।
 ਅਰਤੇਭਾਨੰਦਤੇਅਨੰਦਬਿਖੇਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾ
 ਤੇਕਿਅਪ੍ਰੋਜਨਗਾਖਤਾਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਤੂੰਮੇਰੀਇ
 ਸਤੀਨੀਅਤੀਤਰੇਤਾਤੈ। ਇਸਤੀਕਤਾਮੁਫਕੋਆ

ਗੋਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕਬ ਮਿਲਾ ਪਥਾਨੁ ਅਬ ਅਤੀ ਤਰੇ ਤੈ।
 ਕਾਤੇਰੇ ਰਗਤਾ ਰਹਾ ਇਸਤੀ ਮੁਈ ਅਬ ਵਾਇਸਤੀ ਰਹੀ
 ਭਰਤਾ ਮੁਆਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਅਤੀ ਤਰੇ। ਬਹੁਤ
 ਕਿਆ ਤੇ ਤਾਏ। ਤੁਮੈ ਸਾ ਅਤੀ ਤਰੇ ਜਾ ਮੇਰਿ ਤੁਹਿ ਤਿਅ।
 ਗਨਰੇ ਇ। ਬੁੱਤ ਮੁਕਤਾ ਤੇ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਕਤਾ। ਇ
 ਸਤੀ ਕਤਾ ਯਤੀ ਰੂਪ ਤੇ ਗਾਏ ਜੁਤੁ ਤੀ ਤੈ। ਪਾਸਰ ਮੇਰੇ ਕੇ
 ਕਰੇ ਤੈ। ਜੁਵਤੁ ਬੁਤ ਮੁਕਤੀ ਇਸਤੀ ਕਿੰਚਤ ਕਾਲ ਮੇ
 ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨਰੁਈ। ਅਰਤੁ ਕਤਿ ਤਾਏ
 ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਕਿਆ ਤੈ। ਤਾਤੇ ਰੂਪ ਤੇ ਗਾਯਤੀ ਤੇ ਜੁਤੁ ਤੀ ਤੈ।
 ਪਰਮਤੀ ਸੋਕਾਧਨੁ ਪਰਮਤੀ ਸੋਕੇ ਪਾਪਤ ਤੇ ਤਾਏ। ਅਰ
 ਤੇਤੁ ਚਾਬਿਖੇ ਬੀਧ ਤੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨੇ ਤੇ ਅਚਰਜ ਮਾਨ ਤੇ ਤਾਏ।

ਕਥਾ ਗੁਣੇ ਮਾਨਧਾਰੀ ਪ੍ਰਾਸਰੇ ਦਾਗਾ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਾਤੇ ਮੇਰੇ

੧੦੮

ਪ੍ਰਬਾਹਲ ਬਿਖੇ ਮਾਨਧਾਰੀ ਨਾਮ ਗਾਥਾ ਮਰਧਰ

ਬਿਖੇ ਸਿਤ ਜਾਪਰ ਜਾਗਰ ਗਣੀ ਕੋ ਕਤਾ ਜੋ ਕਠੁ ਰੇ ਜ

ਨਲਿ ਆਉ। ਗਾਣੀ ਕਤਾ ਗਤ ਦਿਨ ਸੋਢੇ ਮਰਧਾਣੇ ਬਿ

ਖੇ ਗਾਥਾ ਪਰ ਮਾਰਥ ਕਠੁ ਤਾਥ ਨ ਆਇਆ। ਗਾਥਾ

ਤਿਵਰਨ ਸੁਧ ਕਰ ਕਤਾ ਵਤੁ ਕਉਨ ਸਾਕਰ ਮਠੈ ਜਾਤੇ ਪਰ

ਮਾਰਥ ਤਾਥ ਆਵੇ। ਗਾਣੀ ਕਤਾ ਸੀਗ ਸੀਤ ਤੁਕਾ ਜੋ ਰਾਤ

ਨਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਕਰੁਤ ਉਪਰ ਮਾਰਥ ਕੀ ਸੁਧ ਪਾਵੈ। ਗਾਥਾ

ਉਸੀ ਸਿਤ ਜਾਪਰ ਬਿਸ਼ ਬਿਸ਼ ਕਤਾ ਫੁਲਾਗਾ ਅਰ

ਗਾਣੀ ਕੋ ਕਤਾ ਜੋ ਬਿਸ਼ ਇਸ ਸਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਵੈ ਤ

ਉਕਿ ਆਭੇਟ ਗਾਖੀਏ। ਗਾਣੀ ਕਤਾ ਤਨ ਮਨ ਰਸ ਨਾਮ

ਰਪਨਕੀਜੈ॥ ਗਜੈਕਤਾਸਹੀਰਹੁਪ੍ਰਮਰਮਜਾਅਰਮਸਤ ॥
ਰਸਨਾਭੀਟਕਰਾਮਾਸਕਾਥੂਕਸੋਗੁਗਾਤੁਆਏ॥ ਅਰਮ
ਨਰੁਪਸੰਕਲਪਵਿਕਲਪਕਾ॥ ਤਾਤੇਕਿਆਵਸਤਾਏ
ਜੁਭੇਟਾਕਰੀਏ॥ ਗਾਣੀਕਤਾਲਾਲਾਅਰਮੋਤੀਭੇਟਾਕਰੇ
ਗੇ॥ ਗਜੈਕਤਾਤੇਹੀਮੇਹੀਦਿਸ੍ਰਬਿਖੇਮਾਵਕਮੋਤੀਏ॥ ਨ
ਤੀਤਉਪਾਥਰੋਕੇਟਕਰੇਏ॥ ਗਾਣੀਕਤਾਤਾਸੀਕਿਉਕਰ
ਤਾਏਵਸਸੰਸ੍ਰਵਰਖਤਪਮਿਆਕਰਤੇਏ॥ ਅਰਬਿਸ
ਕਾਸਰੁਪਨਤੀਪਾਵਤੇ॥ ਤੁਝਕੇਤਾਤਕਾਲਕੋਸੇਪ੍ਰ
ਪਤਤੇਤਾਏ॥ ਗਜੈਕਤਾਤੂੰਸਤਕਰਿਤੀਏਪਰਸੰਤਕਰਿ
ਤੇਏਜਿਸਸਮੇਇਸਨੇਚਾਤਨਕਾਤਿਆਗਕੀਆਉ
ਸੀਸੰਬਿਸ੍ਰਕੇਮਿਲਤਾਏ॥ ਅਰਗੁਗਵਾਨਕੀਅਰਜ

ਨਕੋਗੀਤਾਕਤਾਏ। ~~ਸਲੋਕਾ~~ ਸਰਬਧਰਮਾਨਪਰਤਜਿ ੧੧੦
 ਆਮੇਕੀ ^{ਬਿਖੇ} ਸਰਨੀਬੂਜੇਤਸਕਤਤਾ। ਏਤ੍ਰੀਤ੍ਰਿਸਰਬਪਾਪੇ
 ਭਯੋਮੋਖਯਾਖਿਆਮਾਸੁਚਤਾ। ਗਜੇਯਤਿਵਚਨਕ
 ਤਾਅਰਧੇਮਾਬਿਸੁਕਾਉਸਕੇਮਨਮੇਉਮਾਭਾ। ਅਰੁ
 ਦਨਲਾਗਾਕਰੇਨਾ। ਅਰਧੇਮਕਗਬਿਸੁਧਭਯਾ। ਜਬ
 ਬਤਤ੍ਰਸੁਧਮੇਆਯਾ। ਅਰਨੇਤਖੋਲੇਤਬਜੀਧਰਕ
 ਧਗਬਿਸੁਤੀਏਖਫੁਲਾਗਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਤੇਮੈਬਿਸ ੩
 ਗਤਾਕੀਸਿਤਜਾਮੇਸੋਇਆਰੁਆਨਥਾ। ਉਸਕੇਨਿਸ
 ਰੇਅਰਧੇਮਮੇਉਸੀਕਾਸੀਕਲਪਬਿਸੁਗੁਪਤੇਇਕਰ
 ਉਕੋਦਰਸਨਦੇਤਭਯਾ। ਗਜੇਕਤਤੇਬਿਸੁਦੇਵਆਉ
 ਮੇਰੇਗਲਲਾਗਾ। ਜੋਸਰੀਰਮੇਰਾਮਲੀਏਤੇਰੇਕੁਤੇ

ਤੇ ਸੁਧਤੋਇ। ਅਗਪਾਪਪ੍ਰਿਨਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰਤੋਇ। ਅਰਜੇ
ਕੇਤਕਿ ਮੇਨੇਕੀ ਈਉਕਾਘਾਤਕੀਆਤੋ। ਅਰਦੁਖਈ
ਆਤੋਤਉਤੇਗੀਆਗਿਆਮੇਰਾਜਕੀਆਤੋ। ਅਰਜੇ
ਮੇਅਵਿਦਿਆਕਰਜਾਣਾਤੋਜੁਮੇਰਾਜਾਤੋ। ਤਉਭੀ
ਮੇਕਤਾਥਾਤੁਹੀਥਾ। ਬਿਸੁਪਤਛਾਆਠਾਢੇਰੁਯੋਏ।
ਰਾਜਾਦਰਸਨਦੇਖਤੇਤੀਬਿਸੁਪਰੁਯਾ। ਅਰਰਸਨ
ਬਿਖੇਬਲਨੀਜੋਕਛੁਕਤੋ। ਬਹੁਰੁਪੇਮਾਅਗਪ੍ਰਿ
ਨਤਾਤੇਯੀਕਤਾਤੁਥਾਜੁਮੇਬਿਸੁਤੋ। ਤੇਮੇਤੇਵਤੁਅ
ਪਮੈਨਥਾਰਤਾ। ਬਿਸੁਕਤਾਜੋਤੇਗੀਚਾਤਨਾਹੈਸੁਮਾਂਗੁ।
ਜੋਪੁਰਨਕਰੈ। ਰਾਜੇਕਤਾਜੋਚਾਤਤਾਥਾਸੋਪਾਯਾ। ਜੋ
ਤੁਏਕੇਦੇਖਾਤੁਏਕੇਛੁਰਕਰਾਅਉਰਕਿਆਮਾਂਗੋ। ਜੁ

ਸਰਬਤੁ ਤੀਤੈ॥ ਬਿਸਕਤਾ ਤੁੰ ਕਤਾ ਬਾਜੁ ਬਿਸੁ ਜਬਾਸੁ ੧੧੧
 ਵੇਓ ਉਭੇਟ ਕਿਆ ਦੇਵੈ ਅਬ ਭੇਟ ਮੇਰੀ ਲਿਆਉ॥
 ਪਰਯਾਤੀ ਤੰ ਕਾਰ ਚਾਤਾ ਤੋ ਜੁ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਵੈ॥ ਗਜੇ ਕਤਾਜ
 ਬਤ ਕਤੰ ਕਾਰ ਤੈ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇਤੈ॥
 ਜਬ ਤੰ ਕਾਰ ਗਯਾਤ ਬਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੋ ਕਤਾ ਗਾਖੇ ਗਾ
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੰ ਕਾਰ ਲੇਤਾ ਅਰਾਮਾਪਿ ਭੀ ਜਾਤਿ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਤੁੰ ਤਬ
 ਥਾਜ ਬਤੰ ਕਾਰ ਥਾ॥ ਜਬ ਤੰ ਕਾਰ ਨਾ ਸਭ ਯਾਤ ਬਤੁੰ ਕਤਾ
 ਤੈ॥ ਗਜਾਯਾਤਿ ਬਚਨ ਕਠਿ ਕਰ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨਗਯਾ॥
 ਅਰ ਬਿਸੁ ਅੰਤ ਰਿਧਿ ਮਾਭਯਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰੇ ਮੇ ਤੇ ਕੋਕ
 ਤੇ ਤੇ ਗਜਾਤਾਤ ਕਾਲੀ ਸਰੂਪ ਅਪਨ ਕੋ ਪਛਾਨੈ ਗਲੀ
 ਨਤੁ ਮਾ॥ ਅਰ ਮੇ ਤੁਝ ਕੋ ਏਤੀ ਅਉਧ ਉਪਦੇਸਕੀ
 ਆਪਰਤੁ ਭੁਕੋ ਕਛ ਪ੍ਰਦੇਸ ਨਗਯਾ॥ ਮੇ ਤੇ ਕਹਾਤੇ ਪ੍ਰਾਸ

ਰਯਤਿਜੇਤੈਨੇਸਰਕਤਾਤੈਅਰਨਿਸਚੇਪਗਟਕੀਆਤੈ॥
ਜਾਣਤੈਮੈਨੇਜੁਆਤੁਮਾਬਿਨਾਅਉਰਕੋਉਨਤੀ॥ਪਰ
ਯਤਿਬਾਤਮੁਧੁਕੋਪਗਟਕਰਜੁਬੂਤਮਾਤੇਆਦਿਲੇ
ਰੀਟੀਪੁਜੰਤਕਾਲਕੀਟਾਮਮੈਬੀਧਰੋਯਤੇਕੋਸੇਛੁਟੀ
ਏ॥ਪਾਸਰਕਤਾਯਤੀਪੁਸਨੁਜੁਤੈਨੇਮੁਧੁਸੋਕੀਆਤੈ
ਏਕਸਮੇਨੁਕਲਕੁਰੀਖਮਕਤਾਤੇਨੁਕਲਾਅਗੇਕਲੇਕ
ਨਾਮਾਗਖੀਸੁਰਮੇਰੇਗਿਤਾਬਿਖੇਅਯਾਥਾ॥ਯਤੀਪੁਸ
ਨਮੈਨੇਉਸਤੇਪੁਛਾਥਾ॥ਜੋਉਸਨੇਕਤਾਥਾਸੋਤੇਪੇਪੁਗ
ਟਕਰੋਤੈ॥ਏਕਸਮੇਜਮਕੀਕਰਨੇਧਰਮਗਾਇਪੇਪੁਸਨੁ
ਕੀਆ॥ਜੁਰਉਤੇਗਾਪਾਣੀਕੇਮਨਤੇਕੋਸੇਨਾਸਤੇਇ॥
ਧਰਮਗਾਇਕਤਾਭਉਮੇਗਾਅਵਿਦਿਅਕਾਲਤਕਤੈ॥
ਜਬਾਪਹਾਆਪੁਸਮਧਾਤਬਜਾਣਜੁਸਰਬਾਅਤ

ਮਾਏ ਤਬ ਰੁਓ ਮੇਰਾ ਨੀ ਰਹਤਾ ਨਾ ਸਕਰਤਾ ਸਰੁ ਕੈ ਕਾ ੧੯੨
ਗੋ ਬਿਦਤੈ ॥ ਜੋ ਉਸ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ ਤੈਂ ਮੁਝ ਪੈ ਨਤੀ ਆਵ
ਤੇ ॥ ਡੰਕਾਰ ਨਾ ਸਰੂ ਪਕਾਰ ਜਕੇ ਸਰ ਪਕੀ ਨਿ ਆਈ ਤੈ ॥
ਜਾਨੇ ਇਸ ਤੇ ਦਿਸੁ ਉਠਾਈ ਵਹੀ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ॥ ਅਰ ਬੈਸ
ਨੇ ਵਹੁ ਤੈ ਜੁ ਬਿਸੁ ਕੇ ਜਾਣੇ ॥ ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਨ ਅਰ ਨਾ ਗਾ
ਰੁਯਾ ਉਸ ਕੋ ਕਤੇ ਤੈ ॥ ਬਿਸੁ ਕਾ ਜਾਣਨ ਕਿ ਆਏ ॥ ਜੁ
ਆਪ ਸੇ ਆਪ ਬਿਸੁ ਤੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੁਰਨ ਤੇ ਅਨੇ ਕਪਕ
ਰਕੇ ਰੁਖ ਫੁਲ ਗਟ ਤੇ ਤੈ ॥ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਨੇਤਰੁ ਸੋਏ ਖੀਏ
ਤਉ ਸੁਰਨ ਤੀ ਤੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਤੀ ਦੇ ਵਤਾ ਅਰ ਮਾਨੁਖ ਅ
ਰਾਖ ਸਤੇ ਆਦਿ ਲੇਏ ਕਬਾਲ ਮੁਕੰਦ ਗੋ ਬਿਦਤੈ ॥
ਤੰ ਤੇ ਤੇ ਕੰਕਰ ਤੈ ਨੇ ਜੋ ਪੂਛਾ ਥਾ ਜੁ ਰੁਓ ਤੇ ਰਾਮਨ ਤੇ ਕੈ ਸੇ

ਜਾਇ। ਸੋ ਜਿਨੇ ਦਿਸੁ ਦਿਸਤੇ ਉਠਾਇ ਕਰਨਿ ਜਧਮਮ
 ਪਨੇ ਤੇਨੀ ਫਿਰਤੇ। ਅਰੁ ਸਤੀ ਅਰਚੀ ਟੀਬਿਖੇ
 ਕਾਅਤ ਮਝੁ ਮਦੇ ਖਾਤੈ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਬੁਝੈ ਨਿਰਬੁਝੈ। ਅ
 ਰੁ ਮੇਰੇ ਦਰਗਤਿ ਉਨਿ ਕੋਤੈ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਦਰਗਤਿ ਯਤਿ
 ਤੈਜੁ ਬਿਸੁ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਨ ਜਾਨੈ। ਅਰੁ ਮਾਗਸੀ ਮਨ
 ਕੀ ਕੋ ਮਲਨ ਤਾਦੁ। ਤਕੀ ਸੈ ਸੁਧ ਕਰ ਕਰਇ ਸਫਟ ਕ
 ਕੀ ਨਿਆਈ। ਅਦਰੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਰਨ ਸੇ ਦਰਨ ਤੈ।
 ਤਕੀ ਕਰਨਿ ਸਚੇ ਕਰ ਜਾਨੁ ਦਾਸ ਦੇਵ ਬਿਨਾ ਅਉਰ
 ਕੋ ਉਨੀ। ਸਰਬ ਜਗਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਸ ਕਾਤੈ। ਜੇ ਤੁ
 ਭਾਇਓ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਤੈ ਤਉ ਬਿਖੇ ਉਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਖੀ
 ਨਿਆਈ ਤਿਅਗਾ। ਅਰਨਿ ਸਚਾ ਕਰ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸੋ
 ਦੁਤੀ ਤੈ। ਕੀ ਕਰ ਕਤਾ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਹੀ ਰਤੇ ਨਿਕ

98

ਸਕਰਤਾਥਖੈਂਚਲੇਤਾਤੇਜਨਾਕਛੁਨੀਜਾਤਾਜੇਇਸਕਾ

੧੬੩

ਰੂਪਕਿਆਏ। ਤਾਂਤੇਤੂੰਲੇਖਾਪਾਪਪ੍ਰੰਨਕਾਕਾਸੇਪ੍ਰਛਤਾ

ਏ। ਅਰਦੁਖਕਿਸਕੈਦੇਤਾਏ। ਧਰਮਰਾਇਕਤਾਯਤਿਬਿ

ਥਾਮਤਪ੍ਰਛਾ। ਜੋਤੁਣਕੋਓਪਦੇਸਕਰੋਤੇਸੁਕਗ। ਤੁਏ

ਯਾਕੇਪ੍ਰਛਤੇਕਿਆਪੋਜਨਏ। ਜਮਕੰਕਰਕਤਾਮਚ

ਰਜਏ। ਜਿਸਪਰਤੂੰਅਰਮੇਆਗਿਆਚਲਾਵਤੇ

ਤੇਬੀਚਾਰਓਸਕਾਮਨਮੇਆਵਤਏ। ਅਰਦਿਸੁਕਛੁ

ਨੀਆਵਤਾ। ਤਾਂਤੇਨਰਕਅਰਸੂਰਗਅਰਧੁਮਪ੍ਰ

ਸਨਓਤਰਕੀਕਿਆਏ। ਤੂੰਆਗਿਆਕਰਤਾਏਜੁ

ਅਮਕੇਕਰਮਕੇਫਲਕਰਮਕੇਕੋਨਰਕਮੇਰੂਏ

ਤਮਏਸੇਹੀਕਰਤਾਏ। ਅਰਓਸਕੇਰੋਏਅਰਤਾਇਤਾ

ਇਕ ਸਬਦਿ ਸੁਣੇ ਤੈਥੋਂ ਪਰ ਉਸ ਕੇ ਮੂਲ ਮੇ ਕਰੁ ਰੇ
੩ ਪੜਨੀ। ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੇਏ ਕਸਾਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੀ ਤਾਂ ਦੇਤ
ਤੇ ਨਿਰਲੇ ਪਤੈ। ਜੇ ਦੇਤ ਕੇ ਗੁਣੇ ਤੇ ਬਿਨ ਤੇ ਇਉਂ ਸਕੇ ਕ
ਲਕੀ ਛਾਸ ਤੇ ਬਿਅਾ ਦੁਖ ਤੈ। ਇਸ ਤੇ ਜਾਣਾ ਤੈ ਮੇਨੇ
ਜੁਯਤਿ ਪ੍ਰਮਤੇਰੀ ਰੁਗਮ ਮਾਤ੍ਰੀ ਤੈ। ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਉਤ
ਰ ਕੇ ਤੇ ਤਉ ਮੁਖ ਕੇ ਰੰਗ ਅਰਛਾ ਸੀ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਨੀ।
ਧਰਮਾਗਾਇਕ ਤਾ ਜੀਵ ਪਾਪ ਪ੍ਰੰਨ ਸੋ ਬੀਧ ਤੈ। ਜਮ ਕੇ
ਕਰ ਕਾ ਜਾਨਾ ਮੇਨੇ ਜੁਯਤਿ ਜੀਵ ਤੈ। ਪਰ ਜਾਨੇ ਰੂਪ ਇ
ਸ ਕਾ ਬਿਅਾ ਤੈ। ਕਿਸ ਤੈ ਮੁਢਾ ਸੇ ਤੈ। ਪਰ ਮਗਾਇ
ਕਾਣੀ ਸੂਰ ਕੇ ਕਰਤ ਵ ਕੇ ਕਉਨ ਕੇ ਤੇ ਜੁ ਬਿਅਾ ਕੀ
ਯਾ ਤੈ। ਜਮ ਕੇ ਕਰ ਕਾ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਕਰ ਤਉ ਕਉਨ ਤੇ

ਜਾਨਤਾਤਉਪਾਪਪ੍ਰਿਨਕੋਕਿਉਕਰਿਬੀਚਰਤਾਏ।ਥ ੧੧੦

ਰਮਗਾਇਕਤਾਜੁਯਾਤਿਬਾਤਪਗਟਕਰੋਤਉਯਤਿਸਰ

ਬਧੁਮਾਯਾਗਿਅਮੇਰੀਕੀਨਾਸਤੋਇ।ਤਤੋਤੁੰਸੀਤੋ

ਕਛੁਮਤਕਤਾ।ਜਮਕੀਕਰਕਤਾਧਿਗਮੁਏਅਰਮੇਰੇਰੁ

ਰੁਅਰਛਾਸੀਪਰਜੁਜਾਨੇਨਤੀਯਤਿਕਉਨਤੋ।ਅਰ

ਆਪਕੋਕੀਕਰਮਾਨੈ।ਥਰਮਗਾਇਕਤਾਰੇਮੂਰਖਤੁਏ

ਕੋਇਨਕਾਂਮੋਸੋਕਿਅਪ੍ਰੋਜਨਤੋ।ਜਿਸਕਾਮਕੀਤੁਏ

ਕੋਆਗਿਅਾਏਸੋਕਗੁ।ਅਰਸਦਾਰੁਜਨਗੋਬਿੰਦ

ਕਾਕਗਾਜੋਸੀਸਾਰਕੇਦੁਖਤੁਤੇਬਚੈ।ਅਰਰੁਜਨਜਬ

ਤੇਰਾਪੂਰਨਤੋਇਗਾਮਲੀਨਤਾਤਉਮੇਕੀਜੋਤੇਰੇਮਨਕੇ

ਦਰਪਨਕੋਲਾਗੀਤੋਨਾਸਤੋਇਗੀ।ਮੁਲਾਮਾਪਤੇ

ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਤੇ ਗਾ ਕੀ ਕਰ ਕਤਾ ਭੁਜਨ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕਾਰੋ
 ਅਰ ਆਪ ਤੇ ਨਿਰਾਸਰ ਤੇ ਤਉ ਕਿ ਆਤੋ ਯਰ ਮਹਾਇ
 ਕਤਾ ਅਬ ਤਕ ਮੇ ਸੇ ਨੀ ਭੁਯਾ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪ ਕੇ
 ਜਾਇ ਅਰ ਪੀਛੇ ਭੁਜਨ ਕਰੇਗਾ ਕੀ ਕਰ ਕਤਾ ਆਪਿ ਕੇ
 ਜਾਨ ਤਾਨੀ ਭੁਜਨ ਸੇ ਕਿ ਆਪੇ ਜਨੈ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਰੁ
 ਮੇ ਕਉ ਦੁਤੈ। ਯਰ ਮਹਾਇ ਮੁਤ ਕੇ ਮਤ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰ
 ਸਨ ਉਤਰ ਬਿਸ ਸ੍ਰਦੇ ਵੇ ਗਾ। ਕੀ ਕਰ ਕਤਾ ਮੁਤ ਕੇ
 ਬਿਸ ਸ੍ਰਸਾ ਬਿਕਿਆ ਪ੍ਰੇ ਜਨੈ ਤੇ। ਪ੍ਰਭ ਮੇ ਗਤੁ ਤੈ ਜੇ
 ਮੇ ਰੇ ਪ੍ਰਸ ਕਾ ਉਤਰ ਕਤੈ ਗਾ ਤਉ ਭੁਲੀ ਬਾਤ ਤੈ ਨੀ ਤੇ
 ਪਾਇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੈ। ਯਰ ਮਹਾਇ ਕਤਾ ਮਨ ਤੇ ਗ
 ਉਜਲ ਨੀ। ਅਰ ਬਿਨਾ ਮਨ ਉਜਲ ਤੇ ਤਤ ਕਾ

ਓਪਦੇਸਨਿਗਾਰਬਤੈ। ਤਤੈਬਦ੍ਰਕਾਸਮਬਿਖੇਜਾ
 ਤਿ। ਅਰਤਪਕਰਾਅਰਸਰਬਚਾਤਨਤੇਨਿਰਾਸਤੈ
 ਆਪਤੈਆਪਨਿਰਮਲਤਾਪ੍ਰਾਪਤਤੈਗੀ। ਅਰ
 ਅਪਨੇਸਰੂਪਕੋਜਨੇਗਾ। ਕੀਕਰਕਤਾਤੇਪ੍ਰਭਮਨਰਿ
 ਆਵਸਤਤੈਜਨਿਰਮਲਤੈ। ਧਰਮਗਾਇਕਤਾਮਨ
 ਮਹਕਾਤੈਅਰੂਪਤਾਕੀਨਿਧਕਾਪਰਗਾਗਦੇਖਸੈਮਿ
 ਲਕਰਮਲੀਨਗੁਯਾ। ਅਰਖਟਬਿਕਾਰਮੇਬੰਧਹੁਅੰ
 ਤੈ। ਕਤੇਤੇਜੁਆਪਕੋਸਰੀਰਮਾਨਤੈ। ਯਾਤੀਤੇਕਾਮਕ੍ਰੇ
 ਧਨੇਪੇਗਾਤੈ। ਕਤੇਤੇਜਬਜਾਨਾਮੇਸਰੀਰਤੈ। ਤਬਜਰ
 ਮਿਤੁਤੈ। ਜਬਜਾਨਾਮੇਪ੍ਰਾਣਤੈਤਬਰੂਖਪਿਆਸਪ੍ਰਾ
 ਏਕਾਸੁਰਾਵਏ। ਜਬਆਪਕੋਮਨਜਾਣਾਤਬਤਰਖ

ਸੇਕਮੇਬੀਧਤੁਆਯਤਿਸਰੀਲਛਹੁਆਪਕੋਸਹੀ
ਰਮਾਨਹੇਤੇਪਾਪਤਰੁਏ॥ ਅਬਜਾਮਨਕੋਸੁਧਤਰੁਏ
ਤੇਤਿਸਕੀਬਾਰਤਸੁਏ॥ = = = = =

ਕਥਾਗਾਨਾਸਿਖਤਧੁਨਕੀ॥ ਏਕਸਮੇਗਾਜਾਥਾਸੁਰਜ

ਬੀਸਤੇਸਿਖਰਨਾਮਪਰਜਾਕੋਪਾਲਨੇਅਰਨਿਆ
ਇਬਿਖੇਅਤਿਸੇਸੁਥਾਏਕਟਿਨਸਿਕਾਰਗਾਥਾ॥

ਪਰਕਥੁਨਪਾਯਾਨਿਗਮਤੇਫਿਗਾ॥ ਮਧਮਾਰਗਕੋ

ਏਕਜੀਪਦਿਸੁਪਗਾਚਾਤਤਾਥਾਜੁਵਾਂਕੋਬਾਨਮਾਰੋ॥

ਜੀਪਤਸਾਗਜੇਬਾਨਮਾਰਨੇਮੇਵੀਲਕੀ॥ ਅਰਪੁ,

ਛਾਕਿਉਤਸਾਤੋ॥ ਜੀਖਕਤਾਇਸਕਾਰਨਤਸਾਤੋਜ

ਬਤੇਰੇਬਾਨਕਰਮੇਨਾਸਤੋਵੇਤਉਤਿਲੇਕੀਨਾਸਤੋਜ

ਇਹੀਰਾਜਾਯਤਿਵਚਨਸੁਹਕਰਾਮਚਰਜਮਾਨਭ ੧੧੬

ਯਾ॥ ਅਰਕਾਤੇਤੇਰੇਜੈਸੇਮੈਨੇਕੇਤੇਜੀਵਮਾਰੇਤੋਂ॥ ਪਰ

ਤਿਲੋਕੀਕਉਕਛੁਟੁਖਨਭਯਾ॥ ਤੇਰੇਮਾਰਨੇਤੇਕਿਅੰ०

ਤੇਗਾ॥ ਜੀਪਕਤਾਬੀਚਾਰਕਰਜੁਮੇਤੇਤਉਤਿਲੋਕੀਤੇ॥

ਜਬਮੇਨਹੀਤਉਜਗਤਕਤਾਂਤੈ॥ ਰਾਜਾਯਤਿਵਚਨਸੁ

ਹਕਰਬਿਸਮੇਭਯਾ॥ ਜਾਨਾਜੁਸਾਚਕਤਤੈ॥ ਉਸਕੋ

ਨਮਾਗਾ॥ ਅਰਗਿਤਬਿਖੇਅਯਾ॥ ਅਰਮਨਕੋਚਾਤ

ਨਤੇਸੁਪਕੀਅਯਾ॥ ਗੀਪੁਬਜੇਉਸਕੀਸਭਾਬਿਖੇਰ

ਗਕਰਤੇਬੋ॥ ਜੈਸੇਸਟੀਵਆਵਤੇਬੋਆਏ॥ ਰਾਜਾ

ਉਨਕੋਵਿਵਰਜਤਰੁਯਾ॥ ਜੁਜੀਵਨਸੁਆਸਮਾਤ

ਤੈ॥ ਤਾਂਤੇਨਿਰਾਰਥਵਚਨਮਤਸੁਨਾਵੇ॥ ਗਾਈਕਉਬ

ਲਾਇਆ ਮੁਕਤਾ ਮੁਢ ਕੋ ਵੇਰਾ ਗਉ ਪਾਜਿ ਆਇਓ ॥
 ਤੀਤ ਤੇਤਾਏ ॥ ਗਣੀ ਕਤਾਏ ਪ੍ਰਕੇਇ ਸਤੇ ਕਿ ਆਰੁਲ ॥
 ਤੇ ॥ ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਚਨੁ ਸੁਣਾ ਪਾਛੇ ਜੇ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇਇ
 ਸੁਕਰਾ ਜਬ ਅਤੀਤ ਤੇਤਿ ਗਤ ਬੰਦ ਕਾਰ ਬਿਖੇ ਬੰਧ
 ਤੇਤਿ ਗਾ ॥ ਅਬ ਏਤਾ ਤੀਤੇ ਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਤੈ ਜੁਗਿ ਰਾਸ
 ਤੇਤੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ॥ ਜਬ ਇਸ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੇ ਗਾ ਅਰਿ
 ਮਾਨ ਉਪਜੇ ਗਾ ਜੁਗਾ ਜਕਾਤਿ ਆਗ ਕੀ ਆਇਓ ਮੇਨੇ ॥
 ਈਸ੍ਵਰ ਮੁਢ ਕੋ ਪਰਕਿ ਪਾ ਕਰੇ ਗਾ ॥ ਰਜੇ ਕਤਾ ਜੇ ਤੈਨੇ
 ਕਤਾ ਸੇਸ ਤੇ ਪਰਤਿ ਆਗ ਤੇ ਏਤਾ ਸੁਖ ਤੈ ਜੁ ਮਨ ਭੁਟ
 ਕਤੇ ਸਾਂਤ ਤੇ ਗਾ ॥ ਬਿਨੁ ਭੁਜਨ ਹੋਇ ਦਕੇ ਭੁਜਨ ਦੁਖੇ ॥
 ਤਕਾ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤਨ ਹੀ ਤੇਤਾ ॥ ਅਰੁ ਤਾ ਮੁਗਿਅ ॥

ਨੀਤੈ ਜੁ ਸਤ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਗਿਤ ਸਤ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੇ ਅ १११
ਰਬ ਤੁਹ ਤਿ ਕਾਰ ਕਰੇ। ਜੁ ਮੈ ਨੇਕ ਛੁਤਿ ਆਗਿ ਆਤੈ। ਪਰ
ਮੈ ਸਭ ਕਾਰ ਜੇ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਭਯਾਤੈ। ਜੇ ਤੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਕਰੇ।
ਗੁਣੀ ਕਰਤ ਪ੍ਰਿਥ ਮੇ ਆਪ ਕੋ ਗਤ ਬਿਖੇਰੁ ਸਮ ਕਰਾ।
ਪੀਠੇ ਜੇ ਚਾਏ ਸੁਕਰਾ। ਗਜੇ ਕਰਤਾ ਕਿ ਆ ਕਰੈ ਅਰਕਾਂ
ਕੀ ਸਗਨ ਜਾਵੈ। ਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਬੇਦਾਂਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ। ਗ
ਝੀ ਕਰਤਾ ਮੈ ਉਪਦੇਸ ਕਰੈ ਤੈ। ਪਰ ਤੈ ਨੇ ਜੁ ਮੁਝ ਕੋ ਇਸ ਤੀਮ
ਨਾਏ ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਕੋ ਨਿਵਰਤ ਕਰਾ। ਗਜੇ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਮ
ਨ ਬਿਖੇਲੇ ਸੀ ਅਗਨ ਉਪਜੀ ਤੈ ਜੇ ਇਸ ਤੀ ਪੁਰਖ ਦਿ
ਸੁਨੀ ਆਵਤਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਤ ਕੋ ਨਹੀ ਚਾਤਤਾ ਵਤੁਇ
ਗਿਤ ਦਿਸਾ ਅਰ ਮੁਤ ਕੋ ਕੀ ਉਰਦੇ ਪਤਾਤੈ। ਇਧ ਕੀ ਸ

ਗਾਬਿਖੇਜੇ ਅਪਗਾਏਂ ਉਨਕੀ ਮੁਝ ਕੋਚਾਤ ਨਾਨੀਤਉ
ਤੁਝ ਕੋਕਿਆਜਾਨਤਾਤੈ। ਇਸਤੀਕਹਾਤਾਤੇ ਤੂੰਦੇਖਜੁ
ਤੂੰਕਉਨਤੈ। ਅਰਤੇਗਾਕਉਨਤੈ। ਯਾਤਿਜੇਜਗਤਦਿਸ੍ਰੁਤੈ॥
ਨੇੜਖੋਲਨੇਮੇਪਗਟਤੈਤਾਏ। ਜਬਨੇੜਮੁਦੇਤਬਨ
ਤੂੰਨਕਛੁਤੇਗਾ। ਜਬਤੂੰਹੀਨਹੀਤਉਕਾਂਕੋਰਿਹਕਰਤਾ
ਤੈ। ਅਰਕਾਂਕੋਤਿਆਗਕਰੇਤੈ। ਗਾਜਾਯਾਤਿਬਚਨਸੁਝ
ਕਰਸਭਕਾਮੋਮੋਮਨਉਠਾਇਕਰਉਠਕਰਭੀਤਰਗ
ਯਾ। ਅਰਲੋਕੋਆਪਨਿਉਕੋਕਹਾਜੁਕੋਈਪੁਛੈਤਉ
ਕਤੇਗਾਜਾਕਾਲਵਸਭਯਾ। ਜਬਭੀਤਰਗਾਜਾਤਉਸ੍ਰੁ
ਸਤਿਸ੍ਰਾਇਸਤੀਰੁਖਫੁਅਰਬਸਤਪਤਿਰੇਤੂੰਦੇਜੈਸੇ
ਆਗੇਗਾਜਾਕੀਟਹਲਮੇਆਵਤੀਥੀਆਈ। ਅ

ਰਗਜਾਕਤਾਤੇਪੁਤ੍ਰੀਮਾਂਸਾਮਰਤੁਚਾਕੀਕਿਉਆਈ ੧੧੮
ਤੋ। ਜਬਮੇਤੀਨਹੀਤਉਤੁਮਸੋਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ। ਸ
ਭਨੇਜਾਨਾਜੁਗਾਜਾਕਮਲਾਭਯਾਤੋ। ਗਾਈਕਤਾਉ
ਤਾਮਤਕਰਤੁਗਾਜਾਕੋਕੁਸਲਤੋ। ਜਬਦੋਪਤਰਗਤ
ਬੀਤੀਤਬਗਾਜਾਜਾਗਤਭਯਾਮਰਨੇਤਰਗਯੇ
ਸਾਰੇਇਆਜੁਤਉਮੇਕੋਧੋਡਾਲਾ। ਅਰਕਤਹੇਲਾ
ਗਾਜੇਕਤੋਤਾਬੀਮੇਰੇਤੋਤਉਝੂਠਾ। ਅਰਜੋਕਤੋਮਸੁ
ਅਰਅਨਚਰਮੇਰੇਤੋਝੂਠਾ। ਅਰਜੋਜਾਨੈਇਸਤੀ
ਪੁਤ੍ਰਮੇਰੇਤੋਤਉਭਰਮਾਤਾਤੇਕਾਂਕੀਸਰਨਜਾਵੈ। ਜੋਮ
ਸਾਰਤੇਮੇਰੀਰਖਿਆਕਰੇ। ਜਬਸਰੀਰਮੇਗਾਜੋਉਸ
ਕੋਪਾਲਨੇਨਮਿਤਕਲੇਜੇਕਾਲੇਹੁਖਾਤਾਤੋਅਰਕਚੇ

ਬੀਚਾਰ ਪਕਾਵਤਾ ਤੇ। ਸੋ ਬਿਹਨੀ ਤਉ ਅਉਰ ਮੇਰਾ
ਕਿਆ ਤੋਗਾ। ਤੇ ਬਿਧਾਤਾ ਮੇਰੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਮੇਰੇ ਉਨ
ਤੇ। ਅਗ ਕਿਸਕਾਰਨ ਪੰਛੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਹੀਰ ਕੇ
ਪਿਜਰੇ ਮੇ ਬੰਧ ਰੁਝਾ ਤੇ। ਸਹੀਰ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਜੋ ਚਿਤਾ ਮ
ਹੁਤੈ ਤਾ ਸਾ ਆਯਾ। ਅਗ ਮਾਟੀ ਬਿਧੇ ਰੁਲਦੀ ਆ।
ਅਗ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਕੋਨ ਸਮਝਾ। ਤੇ ਗਈ ਮੁਝ ਕੋ ਦ
ਤਾ ਮਦ ਸਥਾ ਪਾਪ ਤਰਈ ਤੇ। ਜੇ ਸੇਏ ਕਾ ਅਤੀਤ ਨ
ਦੀ ਕੇ ਕੀਰੇ ਪਰ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਉਗਾ ਅਤੀਤ ਕਤਾ
ਤੇ ਬੁਦ ਬੁਦੇ ਮੁਝ ਕੋ ਐ ਸਾਸ ਨੇਤ ਕਰ ਜੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸੁ
ਸੁਏ ਕਤਾ। ਯਾ ਤਿਵਚਨ ਕਤਾ ਥਾ ਜੁ ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਨਿਵ
ਰਨ ਰੁਝਾ। ਅਤੀਤ ਰੁਦਨ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਏਕ ਪਰਮ

ੴ ਸਾਧਾਇ ਪਾਪਤਰੁ ਜਾ ਅਰਧੁ ਛੁਟਨ ਕਿਉ ੧੧੮
 ਕਰਤਾਏ। ਉਸਨੇ ਪਗਟ ਕੀਆ ਅਰਮਤਿ ਸਕਤਾ
 ਰੇ ਮੁਹਖ ਬੁਟ ਬੁਟੇ ਕੋ ਕਿਆ ਰੋਤਾਏ। ਆਪ ਕੋ ਰੋਉ ਸ
 ਸਕੀ ਨਿਆਈ ਤੁੰਭੀ ਏਕ ਸਾਸਤੀ ਮਾਤ੍ਰਤਾਏ। ਤੇਰਾ ਏ
 ਵਤੀ ਅਵਸਥਾ ਮੁਝ ਕੋ ਪਾਪਤਰੁ ਏਈਤਾ। ਗਾਈਕ
 ਤਾਜ ਬਮੇ ਸੇਜਾਨੇ ਤੈਂਤ ਉਕਿਉ ਸਨੇਤ ਕਰਤਾਏ। ਗ
 ਜੇਕਤਾ ਕਿਆ ਕਤੈ ਜੁਗਤ ਨਾਪਿ ਸਾਚ ਕੀ ਨਿਆਈ
 ਮਨ ਕੋ ਲਾਗੀਤਾ। ਕਤਾਂ ਜਾਵੈ ਅਰਕਿਆ ਕਰੈ। ਅ
 ਰਕਉ ਨ ਤੈ ਜੁਮੇ ਗੀਰਛਾ ਕਰੈ। ਗਾਈਕਤਾ ਅਊਰਤੇ
 ਚਾਤਤਾਏ। ਤਾਂਤੇ ਕਉ ਏਤੈ ਜੁਤੇ ਗੀਰਛਾ ਕਰੈ। ਏਕ ਸੁਆ
 ਸਾ ਅਚਾਤੈ ਆਪਤੇ ਆਪ ਮੁਕਤਿ ਤੈਤਾਏ। ਗਜੇਕ

ਤਾਅਬਗੋਬਿੰਦਆਵੈਤਉਕਿਆਕਰੈ॥ ਗਾਈਕਤਾਤੂੰ
ਇਦੀਉਕੇਪਾਲਨੇਮੇਬੀਧਤੈਗੋਬਿੰਦਕਾਦਰਸਨਤੁ
ਬੁਕੇਕੇਸੇਤੋਇ॥ ਗਾਜੇਕਹਾਏਕਸਮੇਮੇਨਿਆਇਬਿ
ਖੇਬੈਠਾਥਾਏਕਅਤੀਤਾਅਜਾ॥ ਅਰਕਤਾਜੋਕੋਈ
ਚਾਤਨਾਬਿਖੇਬੀਧਤੋਇ॥ ਅਰਜਿਤਸਮੇਅਚਾਤੋਤੋ
ਇਕਰਜਾਨੇਜੁਸੀਸਾਹਬੁਦਬੁਦੇਕੀਨਿਆਈਤੈਉਸੀ
ਸਮੇਮੁਕਤਿਤੋਤਾਤੈ॥ ਕਾਤੇਤੇਜੁਯਹੀਚਾਤਨਾਭਗਵਾਨ
ਬਿਖੇਪਤਿਬੀਧਤੈ॥ ਜਬਯਾਤਿਪਤਿਬੀਧਮਿਟਾਤ
ਬਸਰਬਦਰਸਨਤੈ॥ ਅਬਜੋਕਾਮਨਾਮੇਰੀਨਿਵਰਤ
ਰਈਤੈਜੋਗੋਬਿੰਦਕੋਦੇਖੋਤਉਕਿਆਅਚਰਜਤੈ॥ ਗੋ
ਬਿੰਦਕਤਾਤੈਜੁਜਬਅਚਾਤਤੋਇਕਰਮੇਰੀਸਰਨਆ

ਵੇਮੇਰੇ ਅਹਉ ਸਮੇਰੇ ਵਨੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਗਈ ਦੇਖਤਾ
 ਤੇਜੁ ਨ ਮੇ ਤੇ ਨ ਕੋਈ ਮੇ ਗਤੈ। ਯਤਿ ਸਭੀ ਨੇਤ ਅਹ
 ਕਾਨ ਅਹ ਨਾ ਸਕਾਤੇ। ਆਦਿ ਲੇਖਿ ਗਨੀ ਤੈ। ਅ
 ਹਉ ਕੁਕਮੁ ਧੁਕੀ ਤਿ ਆਗੇ ਗੇ। ਅਬ ਜੋ ਕੋਈ ਕਤੇ
 ਤੁਧੁ ਕੋ ਰੋਗ ਲੇਖ ਪਲੇ ਕ ਕੇ ਦੇ ਤੇ ਤੈਂ ਤਉ ਮੇ ਗੀ ਦਿਸੁ
 ਮੇ ਧੂਠਤੈ। ਅਸੇ ਸਮੇ ਜੋ ਗੋ ਬਿਦ ਕੇ ਦੇ ਬੈ ਤਉ ਕੁਟ
 ਕਿ ਆ ਕਰੈ। ਗਈ ਕਤਾ ਜੋ ਕ ਕੁਗਾ ਪਤਾ ਤੈ ਸਰੁਰੇ
 ਕਗ। ਗਜੋ ਕਤਾ ਯਤੀ ਨਿਸਚਾ ਕੀ। ਆਤੈ ਜਬ ਰੁਗ
 ਵਾਂ ਨ ਕੋ ਮਿਲੇ। ਲੇ ਸਗੀ ਰੁਭੇਟ ਕਰੈ। ਅਹ ਨਿਰਮ
 ਲ ਤੇ ਦੇ। ਗਈ ਕਤਾ ਸਗੀ ਰ ਕੀ ਰੁਭੇਟ ਤੇ ਗੋ ਬਿ
 ਦ ਕੋ ਕਿ ਆਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਉਪ ਰਿਤੁ ਚਾ ਅਹ ਬੀ

ਰਮਾਸਰੁਧਾਅਸਤੁਭੈਯਾਤਿਗੋਬਿਕੋਕਿਆਵੇਤਾਭੈ
 ਗਜੇਕਤਾਮੈਸੇਭੀਭੈਯਾਤਿਗੋਬਿਕੋਕਿਆਵੇਤਾਭੈ
 ਕੇਸੀਸਪਰਕੀਟਮੁਕਟਭੈਕਬਦੇਖੋਗਾਬਹੁਤੁ
 ਪ੍ਰਮਕਗਬਿਧੁਰੁਯਾਅਰਸਕਤਬਚਨਕੀਨਰਤਿ
 ਗਣੀਜਾਣਾਜੁਗਾਮਿਤਕੋਪਾਪਤਰੁਯਾਬਿਸੁ
 ਧਤੋਕਗਪਿਥਵੀਪਗਗਿਰੁਪਤੁਸੀਸਗਨਾਕਾ ੧੫
 ਪਕਟੁਕਰਗਾਗਾਪੁਕਾਰੇਥੀਪੀਠੇਘੜੀ
 ਕੇਗਾਗਾਬਚਨਕਰਤਰੁਯਾਕਿਕਤਾਂਗਾਗਾਮਰ
 ਕਤਾਂਗਾਗਾਏਕਗੋਬਿਕਟਭੈਯਾਤਿਗੋਬਿਕੋਕਿਆਵੇਤਾਭੈ
 ਜੁਮੁਏਤੇਨਾਸਰੁਧਾਭੈਯਾਤਿਗੋਬਿਕੋਕਿਆਵੇਤਾਭੈ
 ਟੀਊਤੇਭਿਰੁਯਾਅਰਕਤਾਭੈਪ੍ਰਬੁਥਿਸੁਆ

ਯਾਏ ਦਰਸਨ ਕਰਾ ॥ ਰਾਜੇ ਕਰਤਾ ਬਿਸੁ ਕਰਤਾ ਤੈ ਜੁ ਦੇਖੇ ॥ ੧੨੯ ॥
ਗਈ ਕਰਤਾ ਅਤੀ ਤਤੇ ॥ ਰਾਜੇ ਕਰਤਾ ਮੇ ਤਉ ਤੈ ਹੀ ਨ ਤਿ
ਕਿ ਅਪਾ ਤੈ ਵੇ ॥ ਬਹੁ ਕਤੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ॥ ਜਬ ਏ ਕਪਤਾ
ਤਹੀ ਤਬ ਵੇ ਨੇ ਤਾ ਬਖੋਲ ਕਰ ਉਬ ਸੀਲੀ ਈ ਅਰ
ਬਿਸੁ ਕੇ ਗਲ ਲਾਗਾ ਵੇਖਾ ॥ ਅਰ ਮੰਦਰ ਚਰਨ
ਕਮਲੇ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵੰਤ ਗੁਰੂ ॥ ਧਰਮ ਗਾਇ ਜਮ ਕੀ
ਕਰ ਕੋ ਕਰਤਾ ਜਾ ਕੇ ਮਨ ਦੁਐ ਤਕੀ ਮਲਨ ਤਾ ਤੇ ਨਿਰ
ਮਲਤਾ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪਾਈ ਤੈ ਉਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ
ਐ ਸੀ ਤੈ ॥ ਜਮ ਕੀ ਕਰ ਕਰਤਾ ਅਉਰ ਮਤ ਕਤੂ ਕਥਾ
ਉਸ ਗਾਜੇ ਕੀ ਕਰਤਾ ॥ ਧਰਮ ਗਾਇ ਕਰਤਾ ਤੁਝ ਕੇ ਉਸ ਕੀ
ਕਥਾ ਉਸ ਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਤਾ ਬਖਾਵੇ ਤੈ ॥ ਅਪਾਉ

ਸਜੈ ਸਾਤੇ ਅਰਸੁ ਖਗੋ ਬਿਦ ਕਾਲੇ। ਜਮ ਕੰਕਰ ਕਤਾ
 ਜਬ ਦਰਸਨ ਗੋ ਬਿਦ ਕਾਗ ਜੇ ਕੋ ਭਯਾਤ ਬਖਸੇ
 ਕਿਆ ਪਸਨ ਉਤਰੀਆ। ਲੇਸੇ ਅਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕੀ
 ਮੁਝ ਕੋ ਢੀਲ ਨ ਕਰਾ। ਬਿਨਾ ਗੋ ਬਿਦ ਕਤਾ ਦਾਸੁ ਨ
 ਨਮੇ ਆਵਤਾ ਤੈਸੇ ਬਿਅਰ ਬਦੇ ਖਾਤੇ ਮੈਨੇ। ਕਿਉ
 ਜਬ ਪਾਈ ਕੋ ਲੇਣੇ ਜਾਤਾ ਤੇਤ ਉਪੁਛਤਾ ਤੇਜੁ ਅਬ
 ਪਿਤਾ ਅਰ ਮਾਤਾ ਅਰ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਕਤਾ ਤੈ। ਅਰਧਨ
 ਅਰ ਬਲ ਤੇਰੇ ਕਤਾ ਤੈ। ਤਉ ਕਤਿ ਤਾਤੈ ਅਬ ਮੇਰੇ
 ਉਨਤੀ। ਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਇਸਦੁ ਖਤੇ ਛੁਡਾਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਧਰਮ ਗਾਇਏ ਕਹੀ ਦੁਸਰਾਨੀ ਗਾਖਤਾਏ ਕਹੀ ਅ
 ਵਤਾ ਤੈਏ ਕਜਾਤਾ ਤੈ। ਇਸ ਬਿਖੇ ਕੋ ਦਰਸਨੀ। ਜੇ

ਬੀਚਾਰੀ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ਭੈ ਭੈ ਧਰਮ ਗਾਇਕ ਨਿਕ ਬਾਜੂ १੨੫
ਅਮਿਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੈ ਮੁਝ ਲੇਖੀ ਕੈ ਕਹਾ ਧਰ
ਮ ਗਾਇਕ ਤਾਨ ਬਗਾਨਾ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਜਾ ਬਿਖੇਲੀਆ
ਗਾਨਾ ਆਪ ਮੇ ਨਰਤਾ ਬਿਸ ਕਹਾ ਤੇ ਗਾਨਾ ਮੇ ਰੇ ਨ ਮਿ
ਤਨੁ ਤੈ ਨੇ ਬੇਟ ਗਾਖੀ ਤੈ ਸੇ ਲੇਖਾ ਭਾਉ ਗਾਨੇ ਕ ਚੁਨ ਕਹਾ
ਬਹੁ ਕ ਬਿਸ ਕਹਾ ਤੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਬਚਨ ਕਿਉ ਨ ਤੀ ਕ
ਰਤਾ ਤ ਬਗਾਨੇ ਕਹਾ ਤੇ ਪੁਰਸੁ ਗਾਨਾ ਆਪ ਨਾ ਤੁਝ ਕੋ
ਦੀ ਆ ਮੇ ਨ ਤੀ ਤੈ ਜੋ ਕ ਚੁ ਤੈ ਸੁ ਤੁ ਤੀ ਤੈ ਬਿਸ ਕਹਾ ਤੈ
ਨੇ ਤੇ ਕਾਰ ਮੁਝ ਕੋ ਦੀ ਆ ਕ ਚੁ ਨ ਭਯਾ ਪਹਾਇ ਸੀ ਤੈ ਕ
ਰਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਤੇ ਤਪ ਤਤੈ ਗਾਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆ ਤੇ ਕਾਰ ਤੁਝ ਤੇ
ਰਿਨ ਤੈ ਅਨੇ ਜਾਨ ਤੈ ਤੁਝ ਤੇ ਰਿਨ ਨ ਤੀ ਬਿਸ ਕਹਾ ਰਿਨ

ਨਤੀਤਉਤੰਕਾਰਕਹਾਂਤੈ॥ਗਾਜਾਯਤਿਵਚਨਸੁਣਕਰਾਮਾ
 ਤਮਬਿਖੇਲੀਨਰੁਯਾ॥ਜੇਤਾਬਿਸਖਸਨਕੀਸਾਗਾਜਾ
 ਉਤਰਨਦੇਤਰੁਯਾ॥ਜੇਸੇਪਾਣੀਸੇਪਾਣੀਮਿਲਜਾਇ
 ਅਰੁਭੇਦਮਿਟਜਾਇ॥ਤੈਸੇਆਪਣੈਅਰੁਭੇਦਦੇਖਾ॥ਬਤੁਰੁ
 ਗਾਣੀਕਤਾਤੇਬਿਸਖਤੈਨੇਮੇਰੇਰੁਗਤਾਕੇਮਾਗਾ॥ਬਿਸਖਤਾ
 ਤੇਰੁਪਮੇਰੇਮੁਆਨਤੀਅਮਰਗੁਆਣੈ॥ਗਾਣੀਕਤਾਜੇ
 ਸੇਇਸਕੋਮਾਗਾਉਤੈਸੇਮੁਏਕੋਰੀਮਾਗਾ॥ਕਾਤੇਤੇਰੁਗਤਾ
 ਕੇਕਾਲਤੇਇਸਤੀਕਾਜੀਵੁਣਨਿਗਰਥਉ॥ਬਿਸਖ
 ਕਤਾਤੁੰਇਸਤੀਕਤਾਉ॥ਜੇਤੁਏਕੋਇਸਤੀਕਤੇਸੇਮੁਏ
 ਤੈ॥ਕਾਤੇਤੇਤੈਨੇਮੁਏਕੋਅਰੁਭੇਦਦੇਖਾਉ॥ਗਾਣੀਕਤਾਤੇਬਿ
 ਸਖਤੁੰਕਉਣਉ॥ਬਿਸਖਕਤਾਸਤਰਿਰੁਅਨੰਦਾਮੁਦਤੀ

ਤੇ। ਗਾਈਕਤਾਇਨਪਦੇਕੋ ਅਰਥਸੰਜਗਤਕਤਾਕਾ
 ਤੇਤੇਮੇਬੇਦਸਾਸਤਨਤੀਪੜੀ॥ ਬਿਸੁਕਤਾਸਤਉਸਕੋ
 ਕਤਤੇਜਾਮੇਅਸਤਨਤੇਇ। ਅਰਚਿਤਵਾਂਕੋਕਤਤੇਤੇ
 ਜਾਮੇਕੁਤਤਾਨਤੇਇ। ਅਰਅਨੰਦਵਤੁਜਾਮੇਦੁਖਨਤੇ
 ਇ। ਅਰਅਦੁਤੀਵਤੁਜਦੁਮੈਤਤੇਹਤਤੋ। ਗਾਈਕਤ
 ਮੇਜਾਨਤੀਥੀਜੁਤੁਨਿਰਵਿਕਾਰਹੈ। ਪਰਤੇਰੋਕਤੇਤੇਜਾਨ
 ਮੇਨੇਜਤੇਰੋਬਿਖੇਸਰਬਬਿਕਾਰਹੈ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਕਛੁਕਤਾ
 ਤੇਨੇਸਕਲਦੁਮੈਤਤੇ। ਬਿਸੁਕਤਸਾਅਰਕਾਤੇਰੂਪਮੇਰੇ
 ਮੁਏਬੁਤਸਕਤਤੇਹੈ। ਸਰਬਰੂਪਮੇਰੇਹੈ। ਗਾਈਕਤਾ
 ਤੇਪਰਉਪਦੇਸਰੇਗਾਮੀਮ੍ਰਿਤਤੇ। ਤੁਝਬਿਨਾਅਉਰ
 ਕੋਨਤੀਜਾਨਤੀ॥ ਬਿਸੁਕਤਤੇਨੇਮੁਲਕਰਕਤਾਜਮੇਤੇ॥

ਤਉ ਮੁਝ ਕੋ ਕਉਨ ਜਾਨੇ ॥ ਮੁਝ ਸੇ ਬਰ ਕਉਨ ਤੈ ਜੁ ਮੁਝ
ਕੋ ਜਾਨੇ ॥ ਗਾਈ ਕਰਤਾ ਜੋ ਜਾਨੈ ਕੋ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਮਾਹ ਕਰਨੀ
ਤਉ ਅਨ ਜਾਨੈ ਕੋ ਕੁਰੀ ਮਾਹ ਗਾਨੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਤੀ ਤੈ ॥ ਬਿ
ਸੁਕਤਾ ਜਉ ਮੈ ਤਉ ਤੁੰ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਗਾਈ ਕਰਤਾ ਮੈ ਮਾ
ਪ ਕਉਨ ਤੀ ਜਾਣਤੀ ॥ ਜੋ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਮਾਪ
ਕੋ ਕਉ ਕਰਨੀ ਜਾਨਤੀ ॥ ਜੁ ਤੁਝ ਤੇ ਮੈ ਅਰਜ ਗਤ
ਪਗਟ ਕੁਏਤੈ ॥ ਗਾਈ ਕਰਤਾ ਮਾਤ ਮ ਬਿਖੇ ਬੇਦਨ ਕੀ
ਗੰਮਨ ਤੀ ਕਾਤੇ ਤੇ ਅਦੁ ਮੈ ਤੈ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਜਾਨਾ ਜੁ
ਤੂੰ ਮੁਝ ਤੇ ਉਚੈਤੈ ॥ ਗਾਈ ਕਰਤਾ ਮੈ ਰੇ ਬਿਖੇ ਉਚ ਨੀਚ ਦੋਨੋਨ
ਤੀ ॥ ਏਕਾ ਮਾਤ ਮਤ ਸਰੂਪ ਤੈ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਤੇ ਰੂਪ ਮੈ ਰੇ
ਤੇ ਵਰਨ ਮਤ ਕਰਾ ਜਾਨੇ ਸਰੂਪ ਅਪਨਾ ਪਾਯਾ ਤੈ ਸੋ ਮਾ

੫੧ ਨੀਰਤਾ ਜੇ ਸੀ ਸਾਰਕੀ ਮਾਗੈ ਖਤ ਅਰਧੁ ਚਤੁਰੈ ੧੨੨
 ਗੁਰੁ ਧੁਪੈ ਕਛੈ ਤਉ ਏਤੁ ਬਤਾਵਤਾ ਨੀ ਮੁਕਰਤਾ ਤੈ
 ਕਿਸੇ ਪੈ ਕਛੁ ਨਹੀ ਤੈਨੇ ਗੁਮੁ ਧੁਪੈ ਕੋ ਜਾਣੈ ਇ ਅਰਬ
 ਹੁਣ ਕਤੈਂ ਅਚਰਜ ਤੈ ਜਾਣੁ ਗੁਮੈ ਤਉ ਏਤੁ ਕਤਾ ਤੈ ਜ
 ਬਤੁ ਤੈ ਨੀ ਤਉ ਕਿਉ ਰਹਮ ਕਰੈ ਤੈ। ਤੁਸੀ ਤੈ ਅਰਮ
 ਪਨੇ ਬੀਚਾਰ ਸੋ ਪੂਰਨ ਤੈ। ਜੁ ਬਿਨਾ ਬੀਚਾਰ ਬਚਨੈ ਤੈ
 ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਨਹੀ। ਧਰਮ ਅਰਾਇਜ ਮਕੀ ਕਰ ਕੋ ਕਤਾ
 ਜਾ ਤੇਰ ਉਕਾਲ ਕਾਨਾ ਸਤੈ ਇਯਤਿ ਤੈ। ਜੇ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕੋ ਅ
 ਕੁੰਦ ਜਾਨੇ ਅਰਦੇ ਤਉ ਅਰਿ ਮਾਨ ਕਾਤਿ ਮਾਗ ਕਰੇ। ਜਾ
 ਕੋ ਯਤਿ ਨਿਸਚ ਭੁਯਾ ਜੇ ਗੋ ਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਉਨ
 ਤੀ। ਤਾ ਕੋ ਜਮ ਕੀ ਕਰ ਸੋ ਬਿਆਪੈ ਜਨ ਤੈ। ਭਗਤ ਕਰਨੁ

ਨਿਗਮਲਤੇਹਿ। ਅਰਤੇਗਮਨਉਜਲਤੇਹਿ। ਕਾਤੇਤੇਜੋ
 ਯਾਤੇਦੋਨੋਲੋਕਨਾਸਹੁਤੇਹੋ। ਅਰਕਛੁਨਰਕਸ੍ਰਗਤੇ
 ਪ੍ਰਛਾ। ਜੁਤੇਪੈਪ੍ਰਗਟਕਰੋ। ਜਮਕੰਕਰਕਤਾਜੋਕਤੇਮੀਨ
 ਕੋਜਲਤੇਨਿਕਾਸਕਾਰਿਦੁਗਧਕੇਸਮੰਦਬਿਖੇਰਉਰਦੇ
 ਵੈਤਉਉਸਕੇਵਹੁਦੁਗਧਬਿਖੇਕੀਨਿਆਈਹੋ। ਸੁਭ
 ਕੋਯਹੀਪ੍ਰੋਜਨਨੈਜੁਆਪਕੋਜਾਛੋ। ਤੁੰਕਤਿਤਾਤੇਨਰਕ
 ਸ੍ਰਗਤੇਪ੍ਰਛਾ। ਮੇਨੇਜਾਛਾਤੇਜੁਮੂਰਖੋਕੇਠਗਣਕੋਤੁੰਧ
 ਰਮਗਇਅਰਮੇਕੰਕਰਾਅਰਬੀਚਾਰਤੇਦੋਨੋਰਰਮਾ
 ਯਤਿਤੈਨੋਖੋਟਾਬੀਚਾਰਕੀਆਤੇਜੁਮੇਕਛੁਤੋ। ਧਰਮ
 ਗਇਕਹਾਮੇਸੇਮਤਕਤਾ। ਅਰਮੇਰੀਸਾਸਨਾਤੇਕੁਉਕਰ
 ਜੋਅਨਚਰਕੋਪ੍ਰਕੁਸੈਸਮਤਾਮੂਰਖਤੈ। ਕੰਕਰਕਤਾਤੁੰ

ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਮੇਰੀ ਕਰਤੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਤਉ ਕਥਾਉ ਸਗਾਜੇ ਕੀ ॥ ੧੨੫ ॥
 ਕਹੁ ਧਰਮ ਮਗਾਇ ਕਤਾ ਬੋਝੀ ਸੀ ਬਾਤ ਕਤਾ ਹੁਣੇ ਕਤਿ ਤਾ
 ਤੈ ਧਰਮ ਮਗਾਇ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਰਿਨ ਰਿਨ ਕਰ ਕਤੈ ਗਾਤ ਉਨਿ ਸ
 ਚੈ ਕਾਰਿ ਜਾਣੇ ਗਾਜੇ ਤਿਲੇ ਕੀ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਨਿ ਆਇ ਸਾ ॥
 ਸੜ ਕਤਾ ਤੈ ਜੋ ਅਨੁਚਰੈ ਸੋ ਬਾਤ ਬੇ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਕਰਨੈ
 ਦੁਖ ਤੈ ॥ ਤੇਰੀ ਕਰ ਕਉ ਗਾ ਸੀ ਲਖ ਨਰਕ ਅਰਏ ਤੈ ਤਿ
 ਸ੍ਰਗ ਤੈ ॥ ਕਹੁ ਇਨ ਤੇ ਜੋ ਚਾਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਤਾ ਮੇਵਾ ਸਦੇ ਵੈ
 ਕੀ ਕਰ ਕਤਾ ਨਰਕ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਨੇਤੀ ਕਾਰ ਤੈ ਨਹੀ ਤਉ ਗੋਬਿ
 ਦ ਤੈ ॥ ਜਉ ਗੋਬਿਦ ਤੈ ਤਉ ਕਤਾ ਨਰਕ ਅਰਕਤਾ ਸ੍ਰ
 ਗ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਤਉ ਕਥਾ ਕਹੁ ਧਰਮ ਮਗਾਇ ਕਤਾ
 ਜਉ ਨ ਸਾਕਾ ਮਤੁ ਬੁਕੈ ਤੈ ਉਸ ਬਿਖੇਲ ਗਾਹੁ ਅਰ

ਉਸਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੈ ਕਰਤੈ। ਅਰਜੇ ਬਿਰਥਾ ਉਸਗਾ ਜੇ ਕੀ
 ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਤੈ। ਜੇ ਕਰਤੈ ਤਉ ਤੈ ਕਾਰਵੈ ਛੋਟੇ ਬਰੇ ਕਾਤੁ ਝੁਲ
 ਜਾਇ। ਅਰਵਤੁ ਗਾਜਾ ਜੇ ਮੁਕਤਿ ਰੁਯਾਤੁ ਝੁਕੇ ਕਿਅ
 ਪ੍ਰੋਜਨਤੈ। ਜਬ ਆਪ ਉਸਜੈ ਸਾਨਤੈ। ਤਾਤੇ ਕਾਗਇ
 ਝੁਕੇ ਅਰੁ ਦੁਜਾ ਝੁਕੇ ਨਿਰਮਲਤੈ। ਅਰਪ੍ਰੋਜਨ
 ਸਿਧਤੈ। ਜਬ ਨਿਰਮਲਨਤੀ ਤਉ ਵਚਨ ਮੇਰਾਤੁ
 ਝੁਬਿਖੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੇ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਬੰਦ
 ਚਾਰਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰੁਪਨਤੀ। ਜਬ ਤਕ ਤੂੰ ਆਪ ਬੀਚਾਰਨ
 ਕਰੇ। ਜਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਮਾਇਕ ਰਾਤੁ ਝੁਕੇ ਉਪਦੇਸਕ
 ਰੇਤ ਉਕਛੁਗੁਣਨਤੀ। ਅਰਜੇ ਦੇਤ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ
 ਤਿਆਗ ਕਾਰਿ ਸਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਮੇਰੀ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ।

ਜੋ ਬਿਨਾ ਅਤਮਾ ਅਭਿਰਕ ਛੁਨੀ ਜੇ ਉਸ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ੧੨੬
ਸੋ ਸਮਤਾ ਕਰੋ ਤਉ ਗ੍ਰੀਨੀ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਗੋਕਾ ਓਤ ਪਤਿ ਪਰ
ਲੇ ਬਿਖੇ ਸੁਰਾ ਵੇਤੈ ॥ ਅਰ ਵਤੁ ਨਿਰਮਲ ਆਪ ਸੋ ਅ
ਪਤੈ ॥ ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਸੁਧਾ ਅਸੁਧ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਾ ॥ ਅਰ ਕ
ਥਾ ਗਾ ਜੇ ਕੀ ਕਤਾ ॥ ਅਭੇ ਚਾਤ ਨਾ ਤੈ ਨੁ ਚਰਚਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ
ਸੁਨੈ ॥ ਅਰ ਅਕਤਿ ਤੇ ਵੇਤੈ ॥ ਤੁੰ ਸੁਧਾ ਅਸੁਧ ਕਤੇ ਤੈ ॥ ਅ
ਰ ਮੇ ਵੇ ਨੇ ਤੇ ਨਿ ਆਗ ਤੈ ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਤਾ ਸੁਧ ਗਾ ਜੇ ਕ
ਤਾ ਏ ਬਿਸੁ ਮੇ ਨੀ ਤੈ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸੋ ਤੁਨੀ ਤੈ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁੰ
ਥਾ ਅਪਤੁ ਤੈ ਅਤਿ ਤੁੰ ਤੈ ਗਾ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਜੇ ਮੇ ਤੈ ਤੁਏ ਕੇ ਮੁ
ਫੁ ਸੋ ਕਿ ਆਪੇ ਜਨ ਤੈ ॥ ਗਾ ਜੇ ਕਤਾ ਜੇ ਕਤੈ ਤੈ ਸੁ ਅਵਿਦਿ
ਆ ਤੈ ਤੈ ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਆਪ ਨੀ ਰਤਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿ ਅ ॥

ਕਤੈ। ਜੇਕਰੁ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਤੈ। ਅਰ ਜੇਕਰੁ ਤੈਸੇ ਤੈ ਨੇ ਆਪ ਕਰੁ
ਤੈ। ਬਿਸੁ ਕਰੁ ਤੈ ਕਰੁ ਮਾਂਗ ਜੇ ਤੈ ਗੀ ਇਛਾ ਤੈ ਇਸੁ ਦੇਵੈ॥
ਗਜੇ ਕਰੁ ਤੈ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਤੁਝ ਤੇ ਕਿਆ ਮਾਂਗੈ। ਜੇ ਤੁਝ ਬਿ
ਨਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਰੁਚ ਕਰੁ ਨਹੀ। ਯਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੇ ਤੁਝ
ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਰੁ ਨ ਦੇਖੈ ਅਰ ਨ ਜਾਵੈ। ਬਿਸੁ ਕਰੁ ਤੈ
ਭੇਦ ਦਿਸੁ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੈ ਜੁ ਕਿਸੀ ਪਦ ਕੀ ਚਾਤ ਨਹੀ ਖੇ
ਕਾਤੇ ਤੈ ਜੇ ਬੁਧ ਕੋ ਛਾਦ ਨਹੀ ਚਾਤ ਨਹੀ। ਜਬ ਚਾਤ ਨਾ
ਨਾ ਸਰੁਈ ਤਬ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਆਤਮ ਤੈ। ਗਜੇ ਕਰੁ
ਜਾਤੇ ਚਾਤ ਨਾ ਨਾ ਸਰੁ ਤੈ ਸੋ ਆਗਿ ਆਕਰੁ। ਬਿਸੁ ਕਰੁ
ਚਾਤ ਨਾ ਕਾਉ ਪਾਵ ਯਹੀ ਜੁ ਆਪ ਕੋ ਬੀਚ ਮਤ ਦੇਖਾ। ਯ
ਹਿ ਬਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਤੈ ਜੇਕਰੁ ਤੈ ਸੋ ਮਿਤੁ ਤਕਰੁ ਤੈ। ਜੇ ਤੈ ਲੇ

ਕਉ ਸਕੈ ਵਰਜ ਮਾਨ ਤੇ ਤੈਂ ਕਤਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਉਸ ਕੋ ਪਵੇ ਸ ॥ ੧੨੭ ॥
 ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਅਰਜਾ ਕੋ ਮੁਖ ਸਾਥ ਪੀਤਿ ਤੇ ॥ ਉਸ ਕੋ ਪਿਗ
 ਤੇਜੁ ਆਪ ਕੋ ਬੀਚ ਦੇਖੇ ॥ ਅਰ ਕਿਸੀ ਪਦ ਕੀ ਚਾਤ ਨਾ ਕਰੇ ॥
 ਜੇ ਕੋ ਉਬੁਗਾ ਕਤੇ ਤ ਉਸੋ ਕਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰ ਉਸ ਤ ਤੇ ਤਹ ਥ
 ਨ ਕਰੇ ॥ ਦੋ ਨਤੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ॥ ਤੇਗ ਨਾਤੁ ਮੁਖ ਸੇ ਅਸੀ ਪੀਤਿ
 ਕਰ ਜੇ ਸੀ ਪਾਵੈ ਸੇ ਕਰੀ ਤੇ ॥ ਅਰ ਜੇ ਸੇ ਆਕਾਸ ਅੰਤ
 ਰਿਬਾਤ ਰਿਵਿ ਆਪ ਕਤੇ ਅਸੇ ਸੇ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤ ਰਿਮੁਖ
 ਕੇਜਾਣਾ ॥ ਜੁਯਾਤਿ ਨਾ ਮਰੁਪ ਮੇ ਤੇ ॥ ਮੁਖ ਬਿਨਾਨ ਕੋ ਉਤੁ
 ਆਤੈ ਨ ਤੇ ਇਗਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੇਜਲ ਬਿਖੇਤ ਰੰਗ ਅਰਬੁ
 ਦਬੁਦਾ ਉਪ ਜਾਤੈ ਪੁਗਟੈ ਜੁਲ ਲੀਤੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਯਾਤਿ
 ਜਗਤੁ ਅਨਿਕ ਪਕਾਰ ਜੇ ਬਨਾਤੈ ਸਰਬ ਮੇ ਤੀਤੈ ॥ ਅ

ਰਜੋ ਕਠੇ ਮੁਝ ਕੋ ਇਸ ਬਿਖੋ ਨਿਸਚਾਨੀ। ਕਿਉ ਕਰਤੋ ਜੋ
ਚਾਤਨਾ ਬਿਖੋ ਉਦਮਤੈ। ਜੋਗਤੋ ਜੋ ਚਾਤਨਾ ਕੋ ਬਿਖ ਕਟ
ਨਿਅਾਈ ਤਿਅਾਗਾ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਤੋ। ਚਾਤਨਾ ਜੀਵਨੇ
ਕੀਤੁ ਝੁਕੇ ਪ੍ਰੇਰਈ। ਅਗਇਸਤੁ ਛਜੀ ਵਨੇ ਕੇਨ ਮਿਤ
ਤਮੁ ਝੁਸੇ ਬੇਮੁਖ ਰਯਾਤੋ। ਜੀਵਨਾ ਵਹੀ ਤੈ ਜੋ ਮੁਝ ਸੋ
ਬੀਤੋ। ਨਾਕਿਸਟਾਧਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਬਿਖੋ ਸਰਬ ਅ
ਉਧ ਬੀਤਾਈਏ। ਮਿਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਧਨ ਕਾ ਸੁਆਸ ਤੇ ਅਧ
ਕਨਤੀ। ਅਗਦਿ ਛੋਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਤੁ ਮਾਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ
ਜੁਧ ਨੀਜੀ ਵਤਾਰਤਾ ਧਨ ਚਲਤਾਰਤਾ ਸਕਰਲੇਗ
ਯਾ ਅਥਵਾ ਗਜੇਲੀਆ। ਅਥਵਾ ਧਨ ਰਤਾ ਧਨੀ
ਕਾਲੁ ਸੁਰਯਾ ਤਾਂ ਤੇ ਚਾਤਨਾ ਇਨਤੁ ਨੀਚ ਪਤਾਰ ਥੋਕੀ

ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗਾ ਸਰਬਾ ਆਸ ਤੇ ਨਿਗਾਸ ਤੇ ਇਕ ੧੨੬
ਰਮੁਝ ਸਾਥ ਮਿਲ ਜੁ ਨਿਰਸੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਤੇ ਏਂ। ਅਰ
ਪ੍ਰਗਟ ਤੇ ਜਬ ਲਗ ਲਕਰੀ ਅਗਨ ਕਾ ਸੀਗਨ ਤੀ ਪਾ
ਵਤੀ ਲਕਰੀ ਕਾਰੂਪ ਤੈ। ਜਬ ਅਪਨਾ ਆਪ ਅਗਨ
ਕੋ ਸਉ ਪਾਤ ਬਾ ਅਪਨੇ ਰੂਪ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਗਨ ਤੇ
ਤਤੀ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਗਾਜਾ ਜਬ ਤਕ ਆਪ ਕੋ ਮੁਝ ਤੇ ਭਿੰਨ
ਜਾਨਤਾ ਤੈ। ਆਵਾਗ ਵਨ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਤੈ। ਅਗਨ ਬਤੈ
ਨੇ ਜਾਨਾ ਜੁ ਏਕ ਆਤਮਾ ਚੈ ਤਿਨ ਤੈ ਨਿਰਸੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ
ਤੇ ਤਿਆਗੇ ਗਾਜਾ ਜੋ ਮਹੰ ਕੋ ਭੈ ਅਥਵਾ ਜੀਵ ਵਕੀ ਆਸਾ
ਕਰ ਏਕ ਪ੍ਰਵੀਰੀ ਭੀ ਭੁਜਨ ਕਰਤਾ ਤੈ ਤਉ ਕਤਿ ਤਤੈ ਜੁ ਮੈਨੇ
ਏਤਾ ਭੁਜਨ ਕੀਆ ਅਗਨ ਤੇ ਨਿਰਸੀ ਏਕੀ ਪਾ

ਲਨਾ ਬਿਖੇ ਬੀਸਤਾ ਵਤਾਏ। ਤਉ ਕਿਸੀ ਸੋ ਬਭਰੀ
 ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਤੁਝ ਕੋ ਚਾਹੀ ਐਜੁ ਐਸਾ ਨ ਤੋਇ। ਸਰ
 ਬਚਾ ਕੇਤੇ ਅਚਾਹਤੋ। ਅਰ ਮੁਝ ਕੋ ਅਤੁ ਮਕੀ ਨਿ
 ਆਈ ਵਿਆਪਕ ਜਾਣਾ। ਜੇ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰ ਤੋ। ਜੇ
 ਮੇਤੋ ਤਉ ਦੇਖ ਮੇਕ ਤਾਂਤੋ। ਜਬ ਤੂੰ ਤੈ ਹੀ ਨਹੀ ਤਉ ਕਿਉ
 ਰਮ ਕਰਤਾਏ। ਗਾਯੇ ਕਤਾ ਜਬ ਅੰਤ ਰਿਬਾਹ ਰਿਤੂੰ ਤੈ
 ਤੈ। ਤਉ ਕਿਆ ਚਿੰਤਾ ਜੇ ਚਾਹਨਾ ਤੈ ਤਉ ਚਾਹਨਾ ਭੀ ਤੂੰ
 ਤੀਤੈ। ਜੇ ਮੇ ਹੀ ਨਹੀ ਤਉ ਕਿਉ ਚਿੰਤਾ ਕਰੈ। ਬਿਸੁ ਕਤਾ
 ਏਕ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਉਕਾਤਿ ਅਗ ਕਰੁ। ਅਰ ਮੇ ਹੀ ਸ
 ਰਨ ਅਉ। ਅਰ ਮੁਝ ਬਿਨਾ ਨ ਜਾਣਾ। ਅਰ ਨਿਸਚਾ ਕ
 ਹੋਇ ਤੇ ਜੇਗਤ ਪ੍ਰਗਟ ਯੁਯਾ ਤੈ ਹੋ ਬਿਦਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੇ ਬ

੧੬

ਦਬੁਟਾਜੋਸਮੰਦ੍ਰਤੇਪ੍ਰਗਟਰੁਯਾਤੈਸਮੰਦ੍ਰਹੀਤੈ। ਤਾਂਤੇ ੧੨੬

ਯਤਿਇਸਥਾਵਰਜੰਗਮਜੋਦਿਸੁਆਵਤੇਤੈਮੈਏਕ

ਬਿਸ੍ਰੁਤੈ। ਤੇਰਾਜਾਤੁਣਕੋਮਿਤਾਈਦਿਸਕੇਪ੍ਰਜਾਗੀ

ਉਕੀਤੇਕਛੁਲਾਰੁਨਹੀ। ਅਪਨੇਸੁਖਕੋਆਪਤੇਲੇ

ਅਰਜਾਣਜੁਆਪਤੇਆਪਆਰੁਮਸਰੂਪਤੈ। ਅਰ

ਬੇਟਸਾਸਤ੍ਰਯਹੀਕਤੇਤੈ। ਜਾਕੋਆਤਮਬਿਖੇਨਿਸ

ਚਾਤੇ। ਵਹੁਸੀਸਾਰਤੇਮੁਕਤਿਤੈ। ਵਹੁਪ੍ਰਾਣਸਫਲਤੈ

ਜੁਕਤੇਨਾਗਾਇਣਗੋਬਿੰਦਤੈ। ਯਤਿਪ੍ਰਾਣਜੋਚਿਤਾਮ

ਣਤੈਅਕਾਰਥਮਾਟੀਬਿਖੇਨਦੁਪਾ। ਅਰਪਰਮਾਰ

ਥਸੇਪ੍ਰਗਨਤੈ। ਅਰਭਗਤਿਕਰਗ। ਗਾਜੋਕਤਾਮੈਕਫੁ

ਤੇਵੈਤਉਰੁਗਤਿਕਰੀ। ਜਬਮੈਤੀਨਤੀਤਉਰੁਗਤਿਕ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ੧ ॥

ਉਤਕਰੇ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਭੀ ਭਗਤਿ ਕੁਲੀਤੈ ॥ ਜਬ ਤੈਨੇ ॥
ਪਨ ਦੇਖਾਤ ਉਭੀ ਭਗਤਿ ਤੁਆ ਗਾਯਾ ਭਗਤਿ ਤੀਨ ਪਰ
ਕਾਰ ਕੀਤੈ ॥ ਉਤਮ ਮਧਮ ਨ ਧਿਸ਼ਾਨ ਧਿਸ਼ਟਤੁ ਤੈ ਜੁੰਮ ॥
ਅਪਕ ਉਭਗ ਵਾਂਨ ਤੇ ਰਿਨ ਜਾਣਕਰ ਕੁਜਨ ਕਰਣਾ ॥
ਰਉਤਮ ਵਤੁ ਤੈ ਜੁਮੁ ਸੁਬਿਨਾਨ ਜਾਣੇ ॥ ਅਰਕਿ ਸੀਪ
ਦਾਰ ਥਕੀ ਚਾਤਨਾ ਨੀ ਗਾਖਤਾ ॥ ਅਰਪਰ ਅਪਰ ਤੇ
ਮੁਕਤਿ ਤੈ ॥ ਇਸ ਕੋ ਉਤਮ ਭਗਤਿ ਕਤੇ ਤੈ ॥ ਐਸਾਨ
ਤੋ ਜੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇਂ ॥ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਬੀਚਗਾ ਬੇ ਸੁਭਗਤਿਨ
ਤੀ ਕਪਟ ਤੈ ॥ ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸੁਤੁ ਤੀ ਤੈ ॥ ਮੇਜੋਰ
ਗਤਿ ਕਰੈ ਸੁਕ ਉਤੁ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਮੇ ਤੈ ॥ ਅਰ ਭਗਤਿ
ਭੀ ਮੇ ਕਰੈ ਤੈ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਨ ਬਸੁ ਏ ਕੋਇ ਛਾਉਣੀ ਜੁਸ

ਸਾਰਬਨਾਵੰਤਉਮੁਲੀਸਰੁਕਰਜਮੁਏਤੋਰੁਏਏ

੧੩੦

। ਤਾਂਤੇਰਗਤਿਮੇਤੋਅਰਆਪੀਰਗਤਿਕਰੋਤੋ। ਤੇਰ

ਜਾਗਤਿਕਰਜੁਰਗਤਿਪਰਮਸੁਖਤੋ। ਰਜੇਕਤਾਜ

ਬਤੁੰਦੈਂਜੁਤੈਨੇਰਗਤਿਕਰੀਕਿਆਤੋਤਾਤੋ। ਗੋਬਿਦਕ

ਤਾਗਤਿਬਿਨਾਸੁਖਨਹੀ। ਰਾਜੇਕਤਾਜਬਤੁੰਦੈਂਤਬ

ਦੁਖਸੁਖਕਿਆਤੋ। ਬਿਸਕਤਾਸੁਖਦੁਖਰਗਤਿਤੇ

ਰਿਨਤੋ। ਜੇਰਗਤਿਨਕਰੇਤਉਦੈਨਤੁਕੋਜੋਗਤੋਵੈਂ॥

ਅਰਤੁੰਕਉਦੈਂਮੇਤੋ। ਰਾਜੇਕਤਾਸੀਸਾਮੇਗਾਨਿਵਰ

ਤਰਾਜਾਕਾਤੇਤੇਮੇਨਹੀਤੂਤੀਤੋ। ਰਗਵਨਕਤਾਜ

ਤੀਰਗਤਿਹੈਂ। ਰਾਜੇਕਤਾਦਾਸਬਿਨਾਰਗਤਿਨਹੀ॥

ਅਰਮੇਤੁਦੁਬਿਨਾਅਉਰਨਹੀਦੇਖਤਾ। ਬਿਸਮੇਤੋ

ਕੁਗਤਿਕਉਨਕਰੇ॥ ਕੁਗਵਾਨਕਤਾਜਬਦਾਸਨਹੀਅ
ਕੇਦਕੁਗਤਿਤੇ॥ ਰਾਜੇਕਤਾਵਚਨਤੇਗਾਅਨੰਤਤੇਮੇਕ
ਰਿਤਾਤੇਸੇਵਕਬਿਨਾਕੁਗਤਿਕਉਨਕਰੇ॥ ਤੁੰਕਰਿਤਾਤੇ
ਅਕੇਦਕੁਗਤਿਤੇ॥ ਮੇਰੇਅਨਬਿਖੇਨਹੀਆਵਤੀਕ
ਤੁਸੀਸਾਹਤੇਕੈਸੇਮੁਕਾਰਿਤੇਵੈ॥ ਅਰਕਿਆਤੇਵੈਜੇਮੇ
ਤੀਨਹੀ॥ ਬਿਸਮੇਤੇਜੁਮੇਗੀਕਿਤਕਿਆਤੇ॥ ਬਿਸ
ਕਤਾਜੁਮੇਤੇਆਪਕੋਆਪਉਪਦੇਸਕਰੈ॥ ਅਰ
ਜਿਸਕੋਕੁਗਤਿਪਾਪਤਕੁਈਤੇਸੋਲਜਾਅਨਤੇਤਾਤੇ
ਜੋਚਾਤਨਾਸੁਰਗਾਅਰਮੁਕਤਿਕੀਨਕਰੇ॥ ਯਤਿਬਚ
ਨਕਤਿਕਰਿਬਿਸਮਅੰਤਰਿਧਿਆਨਕੁਯਾਜਬਰਾਜੇ
ਦੇਖਾਕੁਗਵਾਨਅੰਤਰਿਧਿਆਨਕੁਯਾਜਬਰਾਜਾ

੧੩੧
 ਜੋਗੋ ਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋਊ ਨਹੀ। ਧਰਮ ਗਾਇਕ ਤਾਏ
 ਕੀ ਕਰ ਜਬਤੁ ਏਕੋ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਪਾਤਤੋ ਤਬ ਸਰੂ
 ਪ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਕੀ ਕਰ ਕਤਾ ਅਨਕੀ ਇਸ ਬਿੰਤ ਬਿਨਾ ਪਾਵਨਾ
 ਸਰੂਪ ਕਾ ਠਨ ਦੇਖਤ ਤੋ। ਕਾਤੇ ਤੇਰ ਸਨ ਤੇ ਬਾਹ ਬਾਹ ਵਾ
 ਸੇ ਵੇਦ ਨਾ ਗਾਇਕੁ ਕਤੋ ਤੋ। ਅਰਮਾਨ ਪਾਪ ਪ੍ਰੀਨ ਮੇ ਬੀਧ ਤੋ
 ਤਾਂ ਤੇਰ ਜਨ ਨਹੀ। ਤਾਤੇ ਜੋ ਕਰਮ ਤੇ ਨਿਤ ਕਰਮ ਅਰਮਾ
 ਸ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਤੇ ਤਉ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਤੋ। ਤੇਰਾ ਜਾ ਕਤੁ ਮੇ ਕਉਣ
 ਤੋ। ਅਰਗੁਪ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਤੋ। ਧਰਮ ਗਾਇਕ ਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਕੇਤ
 ਕ ਬਾਹ ਕਤਾ ਤੈ ਜੁਯ ਤਿਪ੍ਰਸਨ ਮੁਏ ਤੇ ਮਤ ਪ੍ਰਭਾ ਜੋਗੋ
 ਬਿੰਦ ਮੁਏ ਕੋ ਆਗਿ ਆਕਰੀ ਤੈ ਜੁ ਨਿਆਉ ਕਰ ਰੁਲੇ ਬੁ
 ਰੇ ਕੋ ਬੀਚ ਗਾਯ ਤਿ ਆਗਿ ਮਾਨਤੀ ਕਰੀ ਜੋ ਬੇਦਾਂ ਤਉ

ਪਦੇਸਕਗ। ਜੋਉ ਸਰੀਆਗਿਆਰੀਗਕਰੋਤਉਸਾਸ
ਨਾਪਾਵੈ। ਉਸਸਮੇਬਸਿਸੁਆਇਪਾਪਤਭਯਾਸੇ
ਕੇਸਾਤੈਬਸਿਸੁਆਨੇਦੁਸਹਾਬੁਤਮਾਤੈ। ਜਟਾਸੇਮੁਖ
ਦੁਪਿਆਤੁਆਮਰਨੇਤਸੁਰਜਕੀਨਿਆਈਰਕਤ
ਅਰਮਿਗਤੁਚਕਾਧੇਪਰਵੇਨਤੁਹਾਥਤੁਬਿਖੇਡੰਡਕਮੰ
ਡਲਾ। ਜਿਤਬਾਸੇਨਾਗਾਇਦੁਨਾਗਾਇਦੁਕਤਤਾਮਾਯਾ
। ਮਾਨੇਸੁਰਜਪੂਰਬਤੇਉਦੇਤੁਆਤੈ। ਸਭਉਠਖਡੇ
ਭੁਏ। ਅਰਪੁਜਾਕਰੀ। ਸਰਮਾਰਕੋਕਤਾਤੈਨੇਜੋਕਤਾਤੈ
ਜਿਸਕੋਮਨਅਵਿਦਿਆਸੇਮਲੀਨਤੈਉਸਕੋਸਰੂਪ
ਕਾਪਾਵਦੁਕਠਨਤੈ। ਅਰਜਿਸਕਾਮਨਨਿਰਮਲਤੈਤਿ
ਸਕੋਸੁਗਮਤੈ। ਅਰਕਤੁਮਲਨਤਾਅਰਨਿਰਮਲਤਾਵੇ

ਨੋਕਾਸੈਤੈ॥ ਅਗਰਿ ਸਮੇਤੈ॥ ਧਰਮਗਾਇਕਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਦੋਨੋਕਾ ਅਤਮਾਤੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੇ ਮੇਰੇ ਧਰਮਗਾਇਕੇ
 ਬਚਨਤੇ ਕੰਕਰਕੇ ਉਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤਭਯਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਸਨ
 ਕੀਆਕਿਅਤਮਪੁਰਖਤੇ ਕਿਟਿਸਤੀ॥ ਧਰਮਗਾ
 ਕਤਾਆਪਤੇਆਪਤੈ॥ ਬਸਿਸ੍ਵਰਤਾਜੋਆਪਤੈਤ
 ਉਅਉਰਗ੍ਰੀਤੋਗਾ॥ ਜੋਅਉਰਨਤੀਤਉਆਪਕਤਾਤੇ
 ਯਤਿਬਚਨਸੁਦੁਕਰਜੋਸੇਕਾਂਮੀਕੋਕਾਮਨੀਤਾਥਿਅ
 ਵਤੀਤੈਕੰਕਰਪ੍ਰਸੰਨਤੁਆਧਰਮਗਾਇਕਤਾਜੁਅ
 ਤਮਸੋਂਸਰਬਪਦਾਰਥਪ੍ਰਗਟਤੇਤੈ॥ ਪ੍ਰਕਾਸਕ
 ਉਸਕਾਉਸਬਿਨਾਅਉਰਨਤੀ॥ ਧਰਮਅਪਰਤੇਪਰੇਤੈ॥
 ਅਰਦਾਸੈਤਤੇਅਲੇਪਤੈ॥ ਬਸਿਸ੍ਵਰਤਾਦੁਸੈਤਮ

੩
ਦੁਸੈ ਤੈ ਪਰੈ ਤੈ ਤਉ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਉ ਕਹਿ ਤੈ ਤੈ॥
ਧਰਮ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਰੂਪਾ ਏ ਤੈ ਮੈ ਗੋਤਮ ਰਿਖਾ ਅਰਜਾ
ਗਵਲਕ ਦੇ ਨੇ ਆਵਤ ਭਏ॥ ਗੋਤਮ ਰਿਖ ਕਹਾ ਤੇ ਬਸਿ
ਸੁਕਤੁ ਰੂਪ ਮੇ ਗਾ ਕਿਆ ਤੈ॥ ਕਿਸ ਤੈ ਅਥਵਾ ਸੁਏ ਤੈ॥ ਬ
ਸਿ ਸੁਕਤਾ ਮੈ ਨ ਥਾ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਸੋਤਾ ਤੈ॥ ਅਚਰ
ਜ ਤੇ ਜੁਪਗਟ ਰੂਪਾ ਦੁਸੈ ਤ ਕੋ ਮੁਣ ਬਿਖੇ ਸਮਾਈ ਨ
ਤੀ॥ ਕਿਆ ਕਤੈ ਅਗ ਕਿਸ ਕੋ ਕਤੈ॥ ਗੋਤਮ ਕਹਾ ਤੁਝ ਕੋ
ਸੋਤਾ ਬਕਤਾ ਕੈ ਸੇਭਾ ਸਤਾ ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁਆਪ ਤੇ ਆਪ ਤੇ
ਬਸਿ ਸੁਕਤਾ ਜੋ ਦੇ ਨੇ ਨਹੀ ਤੈ ਸੇ ਕੈ ਸੇ ਸੁਨਾ॥ ਗੋਤਮ ਤੁਸੀ
ਰੂਪਾ ਜਾ ਗਵਲਕ ਕਹਾ ਅਬ ਬਚਨ ਮੈ ਕਹਤੈ॥ ਜੋ
ਏਕ ਆਤਮਾ ਤੈ॥ ਬਿਨਾ ਆਤਮਾ ਜੋ ਦਿਸੁ ਆਵਤ ਤੈ ਸੋਭ

ਰਮਏ। ਜਮ ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਸਤਿ ਅਬ ਤਕ ਨੀ ਜਾਨਾਨੁ
 ਕਿਆ ਏਭਿ ਨ ਕਤਾ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਕਤਾ ਜਿਸ ਤੇ ਉਤਪ
 ਤਿ ਅਰਪਾਲ ਨਾ ਅਰਪੁ ਲੇ ਜਗਤ ਕੀ ਤੇ ਤੀਐ। ਤਿਸ ਕੇ
 ਸਤਿ ਜਾਨਾ। ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਜੇ ਬੁਟ ਬੁਟਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਗਟ
 ਤੇ ਤਾਏ। ਤਉ ਬੀਚਾਰ ਵਾਨ ਜਾਨਤਾਏ ਜੁ ਮੂਲ ਵਾਕਾ
 ਕਿਆ ਏ। ਤਾਤੇ ਯਤਿ ਦਿਸ ਜੇ ਸਤ ਤੇ ਪਗਟ ਰੁਈਏ
 ਸਤ ਤੇ ਅਸਤ ਕਿਉ ਕਹਿਤਾਏ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਕਤਾ ਤੁਮ
 ਬਤ ਕਾ ਅਵਿਦਿਆ ਮੇਰਤਾਏ। ਗਿਆਨ ਤੁਝ ਕੋ ਪਾਪ
 ਨੀ ਭਯਾ। ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਨ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਨ ਅਗਿਆ
 ਨੀ ਤੇ। ਸਰੁਤੁ ਤੀਏ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਕਤਾ ਮੇਕ ਉਦ੍ਰਤੀ। ਕੰ
 ਕਰ ਕਤਾ ਅਚਰਜ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਨੀ ਜਾਨਤਾ ਕਉਦ੍ਰਤੀ॥

ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਜੋਨਹੀਜਾਇਤਾਤਉਗਿਆਨਅਮਰਿ
ਨਮੇਗੇਬਿਖੇਕਿਉਅਰੋਪਤਾਏ। ਕੰਕਰਤੁਸ੍ਰੀਭਯਾ। ਉ
ਸਸਮੇਬਿਖੇਦਿਅਸਾਮਾਵਤਭਯਾ। ਅਰਕਤਾਜੋ
ਕੋਉਚਏਸੰਸਾਰਤੇਮੁਕਤਿਤੇਵੇ। ਭਗਤਜੋਗੋਬਿਦਕੀਕਰੇ।
ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਮੁਕਤਿਜੋਗਤੇਤੇਤੀਏ। ਦਿਅਸਕਰਾਜਾਕੋ
ਭਗਤਿਪਾਪਤਭਈਵਤੁਜੋਗਾਦਿਉਗਤੇਮੁਕਤਿਏ। ਕਾਤੇਤੇਰੁ
ਗਾਰਿਬਿਖੇਚਾਤਨਾਕੋਮਾਗਗਨਹੀ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਕਤੁ
ਆਤਮਾਏਕਤੋਕਿਏਹੇ। ਦਿਅਸਕਤਾਏਕਾਅਦੁਤੀਆਤਮਾ ०
ਤੇਅਉਰਕਤਾਤੇਜੁਏਤੇ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਮੁਕਤੋਏਕਪਦ
ਬਿਖੇਪਤੀਤਨਹੀਆਵਤੀ। ਕਾਤੇਤੇਜੋਏਕਤੋਤਾਤਉਏਕਸੁਪ
ਕਾਸਕਿਉਨਹੋਤਾ। ਕੋਉਜੋਗਮੈਕੋਉਜਪਮੈਕੋਉਕਰਮਧਰਮ

ਸਾਧਨ ਮੇਥੀਧਰੈ ਕੈ ਸੇਏ ਕਜਾਨੈ। ਬਸਿਸੁ ਕਰਤੈ ਜਾਗਦ १੩੪

ਲਕਸੁ ਦੁਸਰ ਪਤੀਤ ਕਰਗ। ਜੁਸਰ ਬਕਰ ਮਏ ਕਕਰ ਤੇਤ

ਤੇਰ ਏਤੈ। ਜੋਗ ਕਰਤਾ ਤੇਤ ਉਆਪਤੈ। ਰੋਗ ਕਰਤਾ ਤੇਤ ਉਆ

ਪਤੈ। ਦੁਸਰ ਕੇ ਉਨਤੀ। ਜੋ ਸੇਪਾਤੀ ਏਕਤੈ ਜੋ ਬਿਛਮਿਸੁ ਕੇ

ਮੂਲ ਬਿਖੇਰਾ ਲੀਏਤ ਉਮੀਠਾਤੈ। ਅਰਜੋ ਬਿਛਮਿਸੁ

ਲਬਿਖੇਰਾ ਲੀਏਤ ਉਮਮਲਤੈ। ਪਰਜਲ ਕੇ ਮੂਲ ਬਿ

ਖੇਰੇ ਦਨੀ ਤੇਤਾ। ਜਾਗਦ ਲਕ ਕਰਤਾ ਜੋਗ ਤੇਰ ਗਵਾਂਨ ਕੇ ਮਿ

ਲਤਾਤੈ। ਬਸਿਸੁ ਕਰਤਾ ਮੇਸੇਤੀਤੈ ਪਰਜ ਬਤ ਕਜੋਗ ਬਿ

ਖੇਤੈ ਮਿਲਾਤੁਆਤੈ। ਜਬ ਜੋਗ ਤੇ ਉਤਗਤ ਬਮਨ ਖਿੰਡ

ਜਾਤਾਤੈ। ਅਰਗਿ ਮਾਨ ਜੋ ਮੇਸਾਤੈ ਜੁਖਾਵੇ ਅਰਸੁ ਦੁਸ

ਰ ਬੈਠਵੇ ਅਰਥਿਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਏਕ ਸਾਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇਜ ਅਰਿਮ ॥

ਨਕਰਮ ਕੇਤੇ ਉਲੰਘਤ ਤੈ। ਜਾਗਵਲਕ ਕਰਤਾ ਜਾਨੇ ਕਰਮ ਸਰੀ
ਰ ਕੇ ਨਾਸ ਕੀਏ ਤੇ ਸਰੀਰ ਉਸ ਕਾ ਕੈਸੇ ਦਿਸੁਆਵਤ ਤੈ। ਬਸਿ
ਸੁਕਤਾ ਸਰੀਰ ਗਿਆਨੀ ਦਿਸੁਆਤ ਤੈ। ਨਹੀਤ ਉਉਸ ਕੇ ਸਾ
ਥ ਸਰੀਰ ਨਹੀ। ਜੈਸੇ ਰਜ ਕੋ ਅਗਨ ਬਿਖੇ ਜਲਾਏ ਅਰਵ
ਟ ਉਸ ਕੇ ਦਿਸੁਆਵੇ ਪਰ ਉਸ ਤੇ ਕੋ ਉਕਾਮ ਕੀਆ ਚਾਤੇ ਤਉ
ਨਹੀ ਤੇਤਾ। ਇਸੀ ਕਰਨ ਆਤਮ ਬੀਚਾਰੀ ਅਸਰੀਰ ਤੈ।
ਜਾਗਵਲਕ ਕਰਤਾ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਜੋ ਗਵਸਿ ਸੁਚਾਹੀਏ ਜੁਪਖ
ਜੋਗ ਕਾ ਕਰੈ। ਬਸਿ ਸੁਕਤਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਨਹੀ ਮਾਨ
ਤਾ। ਜਾਗਵਲਕ ਕਰਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਥ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨ ਤੈ ਤੂੰ ਅ
ਪਮਾਨਾ। ਬਸਿ ਸੁਕਤਾ ਮੈਨੇ ਜਾਣਾ ਤੈ ਜੁਝੂਠਾ ਅਸਾਹ ਤੈ ਤਾ
ਤੇ ਝੂਠ ਕਾ ਕਿਆ ਨਿਸਚਾ ਕਰੈ। ਜਾਗਵਲਕ ਕਰਤਾ ਤੇਰੇ

ਬਚਨ ਤੇ ਮੁਖ ਕੋਰ ਰਮ ਉਤ ਪਤਿ ਰੁਯਾਏ। ਵਿਆਜੋਗ ਕੋ ਮੇਨੇ ਨ
ਨਾਇਆ ਏ। ਬਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਤੈ ਤੈ ਨੇ ਹੀ ਕੀਆ ਏ। ਬੀਚ
ਰਕਰ ਜੋ ਕਰਮ ਤੈ ਸੋ ਕਰਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੁਏ ਏ। ਜੋ ਕਰਤਾ ਤੈ ਤਿਆਗ
ਕਰੇ ਤਉ ਕਰਮ ਕਤਾ ਏ। ਜਗਵਲ ਕਕਤਾ ਬਿਆਸ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਤਾਨ ਮਿਤ ਜੋਗ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗਿਆਨ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ ਏ। ਬ
ਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਮੇ ਰੇ ਪਰਮ ਪਰਨ ਹੀ। ਜੋ ਸਤ ਤੈ ਉਸੀ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਜੋ
ਗਮਾਨੇ ਏ। ਜੋਗ ਭੀ ਭਲਾ ਏ ਪਰ ਕਹੀ ਏ ਆਪ ਕੋ ਆਪ ਤੈ ਪ੍ਰ
ਠਾ ਕਰਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਤੈ ਤਾਏ। ਜਾਗਵਲ ਕਕਤਾ ਸਤ ਵਿਆਏ।
ਬਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਸਤ ਆਤਮਾ ਏ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਮੇ ਕੋ ਕਉ ਕਤੇ ਏ। ਮੇਰੀ
ਉਤਾਗਾ ਅਰਕਤਾ ਸੁਨ ਹੀ ਮੇ ਏ। ਬਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਮੇ ਸੇ ਮਤ
ਕਹੁ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਤੇ ਤੈ ਤੁਆਪ ਸੇ ਆਪ ਤੈ ਪਰ

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਖੇਨੀ। ਬਸਿਸੁ ਕਰਤਾ ਸੁਰਤੇ ਨਿਕਸਪਰਮ
ਰਪਰਤੁ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਤੇ। ਮੇਨੇ ਕਰਤਾ ਮੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸੁਰਾ ਬਿਖੇਨ
ਹੀ ਬੈਠਾ। ਆਪਤੇ ਆਪਤੋ। ਜਾਗਵਲ ਕਰਤਾ ਜਾਨੇ ਜੋ ਗਕੀ
ਆਏ ਸੁੰਕਾਤਿਐ। ਪਰਮਪਰ ਜੋ ਗਤੇ ਨਾਸਤੋ ਤਾਏ। ਮੇਨੇ ਕਰਤਾ ਜੋ
ਗਤੇ ਹੀ ਪਾਪਤਤੋ ਮੈਨੀ ਚਾਤਤਾ। ਏਕਸਮੇ ਬਿਸੁ ਤੇ ਪ੍ਰਸੂਕੀ
ਆਮੇਨੇ। ਕਿਤੇ ਭਗਵਾਂ ਨ ਜੁ ਜੋ ਗਕਰੇ ਤੂੰ ਯਤਿ ਜੋ ਤੇ ਗਪਦਤੋ
ਇਸਤੇ ਉਚਾਤੇ ਤਾਤੋ। ਬਿਸੁ ਕਰਤਾ ਪਾਟਾਟਾ ਪਾਮੁਤੁ ਬਿਖੇਨ
ਹੀ ਜਿ ਉਕਾਤਿ ਉਤੋ। ਯਤਿ ਵਚਨ ਕਯੁ ਬਿਸੁ ਕਾ ਸੁਦੁ ਕਰਨਿ
ਸਚਾ ਜੋ ਗਕਾ ਮੇਰੇ ਮਨਤੇ ਨਿਵਰਤ ਭਯਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜਾਨਾ ਮੇਨੇ ਜੁ
ਜੋ ਗਸਤਿ ਤੇ ਤਾਤ ਉਆਪਤੇ ਆਪ ਕਿਉਨ ਤੇ ਤਾ। ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਸੇ
ਤਰੁਏ ਤਰੁਏ ਪ੍ਰਗਨਤੇ ਤਾਏ। ਤੇ ਗਾਵਲ ਕਰ ਜੋ ਗਕਿ ਉਗਦੇ ਨੇਤਿ

ਆਗਾ ਅਰਕਤੁ ਤੁਕ ਉਦੁ ਤੈ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਰਤਾ ਮੇਧੁਗ
ਤਨ ਜੋਗੀ ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜਾਨਾ ਜੋ ਤੁਧੁਗ ਤਨ ਤੈ ਪਰ ਰੁਪ
ਤੇਗ ਕਿਆ ਤੈ। ਕਤਾ ਅਚਰ ਜਤੈ ਜੁ ਕੁੰਭ ਕਰੇ ਚਕ ਕਰੇ ਤੈ।
ਅਰਆਪ ਕੋਨੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਕਉਨ ਤੈ। ਤੁਕਤੁ ਮੇਕ ਉਨ
ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਸਰੁਪ ਕੋ ਪਾਇਆ ਚਾਤਾ ਤੈ ਤਉ ਜੋਗ
ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਗਾ ਅਰ ਮੇਕ ਤੈ ਨਿਸਚਾ ਕਗਾ। ਤਬ ਤੁਧੁ ਕੋ
ਅਪਨੀ ਬਿਥਾਪ ਗਟ ਕਤੈ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਰਤਾ ਸੁਦੁ ਸੁ
ਨਨ ਨਿਧਿ ਆਸਨ ਸਾਚ ਤਕਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਧੁ ਪਾਤਿ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਕਗਾ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਸੁਦੁ ਨਯਾਤਿ ਤੈ ਜੋ ਸਤ ਸੀਗਾ ਅਰ ਸੁਤ
ਅਰ ਸਸਤ ਤੇ ਸਾਤਿ ਬੀਚਾਰ ਸੁਦੁ ਨਾ। ਅਰ ਸਨਨ ਯਾਤਿ ਜੁ
ਸੁਦੁ ਕਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੁਆ। ਅਰ ਨਿਧਿ ਆਸਨ ਯਾਤਿ ਤੈ ਜੁ

ਬੀਚਾਰੁ ਤੇ ਜੋ ਕਛੁ ਸਮਝੀਏ ਉਸ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰਸਾ ਜਬ
 ਨਿਸਚਾ ਪੂਰਨ ਤੇ ਤਬ ਸਾਛਾ ਤਕਾਰੁ ਰੁਯਾ ਤਬ ਸਰੂਪ ਆਪ
 ਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਰੁਯਾ ਜਬ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਉ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
 ਤੇ ਏਤਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੁਯਾ ਅਗਨਿ ਸਚੇ ਤੇ ਨ ਠਿਗਾ ਐਸਾ
 ਨਿਸਚਾ ਨਿਸਕੋਏ ਇਹ ਲਵੰਗਾ ਯਾਤਿ ਤੇ ਜੁ ਜੀ ਪਰ ਦਿ
 ਸਕਰੇ ਅਪਨਾ ਠੀ ਰੂਪ ਦੇਖੇ ਅਰੁ ਰੇਦ ਇਸ ਤੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ੧੦
 ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਨਾ ਸਤੈ ਅਰੁ ਜਾਨੇ ਜੁ ਦਸੈ ਦਿਸਾ ਅਰੁ
 ਨਿਸਾਇ ਨ ਸਰਬ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਤੇ ਜਾਗਵਲ ਕਜੇ ਤੁਝ ਕੋਇ
 ਛਾਸ ਰੂਪ ਕੀ ਤੈ ਤਉ ਜੋਗ ਕਾਰਿ ਆਗ ਕਰਾ ਅਗੋ ਬਿੰਦੁ ਬਿੰਦੁ
 ਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਜਾਗਵਲ ਕਕਰਾ ਅਨਿਕ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੈ ਪ੍ਰ
 ਕਾਸ ਕੀ ਆਤੈ ਕੈ ਸੇ ਦੇਖੇ ਐਨੇ ਕਤਾ ਜਾਹੁ ਜਾਤਾ ਅਰੁ

ਜਗਤ ਬਿਖੇ ਭੇਦ ਕ ਢੁਨੀ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸ੍ਰਗ ਨ ਤੇ ਅਨੇ ਕਰੁ

ਖਣ ਤੇ ਤੇ ॥ ਪਰ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਏਕ ਸ੍ਰਗ ਨੀ ਤੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਬਿ

ਢੁਕੇ ਅਨੇ ਕ ਨਾ ਮਭ ਏ ॥ ਪਰ ਏਕ ਲਕ ਵੀ ਤੈ ॥ ਤਾ ਤੇ

ਯਤਿ ਸਰਬ ਅਨੇ ਕ ਤਾ ਗਾ ਸ ਤੇ ॥ ਏਕ ਅਤ ਮਾ ਤੀ ਤੈ ॥

ਆਦ ਅੰਤ ਮਧ ਏਕ ਵੀ ਤੈ ॥ ਜਾਗ ਵੈ ਕ ਤੁ ਸ੍ਰੀ ਭਯਾ ॥

ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜਬ ਸਮੁੰਦ ਲਹ ਰਮਾ ਰੇ ਤ ਉਤੰ ਸਲੀ ਅਰਤ ਲਾਉ

ਅਰਕੁ ਆਕਾ ਰਹ ਤੇ ॥ ਗੋਤ ਮਕਤਾ ਉਪਾਉ ਮੁਕਤਿ ਕਾ

ਯਤੀ ਤੇ ਜੁ ਭਜਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰਕੁ ਜਨ ਯਤਿ ਤੇ ਜੋ ਨਾਗਾਇਦ

ਨਾਗਾਇਦ ਰਸਨ ਸੋ ਕ ਤੈ ॥ ਐਨੇ ਕਾ ਸਭੀ ਕਤ ਤੇ ॥ ਪਰ ਸ੍ਰ

ਖਕੀ ਅਪਾਪ ਤੈ ॥ ਭੁਜਨ ਅਭੇਦ ਦੇਖ ਵੇ ਕੋ ਕਤਿ ਤੇ ॥

ਅਪਸਾਨ ਪੰਚਤਤ ਕਾ ਨਾਗਾਇਦਿ ਤੈ ॥ ਅਰਯਤਿ ਭੀ ਕਤਿ

ਨਤੀ ਸਕਤਾ ਕਾਤੇ ਤੇ ਵਹੁ ਅਦੁ ਤੀ ਤੈ ॥ ਅਧਸਾਨ ਕਾ ਕੋ ਕਤੈ ॥
 ਸੁਤ ਕਤੇ ਤੈ ਉਚੇ ਨੀਚੇ ਅੰਤ ਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਗਾਇ ਵਹੁ ਤੈ ॥ ਅਰ
 ਤ ਉਕਤੈ ਤੈ ਸ੍ਰੋਤੈ ਜਹੀ ਰਗਾਤਿ ਤੈ ॥ ਗੋਤ ਮਕਤਾ ਮੋ ਕੋਇ ਛ
 ਤੈ ਜੋ ਸੀਨਿਆ ਸਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਤੈ ਵੈ ॥ ਮੇਨੇ ਕ
 ਤਾ ਬਿਰਕਤ ਉਸ ਕੋ ਕਤ ਤੈ ਤੈ ਜੁ ਰਿਸੀ ਸੋ ਤਿਤ ਨ ਕਰੇ ॥ ਤੈ ਜੁ
 ਸੀਨਿਆ ਸਕਿ ਆਗ ਕਰ ਵਿਖੈ ਤਤੈ ਤੈ ॥ ਤਤੈ ਵਿਰਕਤ ਨ
 ਤੁਆ ਕਾਤੇ ਤੇ ਏਕ ਕਾਤਿ ਆਗ ਏਕ ਕਾ ਗਿਣ ਕੀ ਆਦਿ
 ਰਕਤ ਤੈ ਵਾਜ ਰਿਤੇ ਸੀਨਿਆ ਸਕੋਤਿ ਆਗ ਕਰ ਅਰਗਿਤ
 ਏ ਮਤ ਕਰਾ ਗੋਤ ਮਕਤਾ ਬਿਰਕਾਤ ਭੇਖ ਮੇਖਲੀ ਤੈ ਆ
 ਦਿਲੇ ਗਾਖ ਤੈ ॥ ਓਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੈ ਤੈ ॥ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਤੈ
 ਬੁਧਤਾ ਸੀ ਜੋਗਤੈ ॥ ਵਿਰਕਤ ਕਉ ਕੇਖੇ ਸਾ ਸੁਕਿਆ ਪ੍ਰੇਤ ਨਾ ॥

ਜੇ ਅਪਨੇ ਤੰਕਾਰ ਕਾਤਿ ਅਗੀ ਤੇ ਵੀ ਦਿਰਕ ਤੁਠੈ ਜਗਵਲ ੧੩੮
ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਾਣਾ ਜਾਮ ਕੀ ਆਚਾ ਹੀਏ ਜੋ ਗਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਕਿਸੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀ ॥ ਜਾਤਿ ਸਰੁ ਜੋ ਗੀਦ ਅਰ ਮੁਨਿ ਦ੍ਰੁ ਜੋ ਗਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤ
ਏ ਤੈ ॥ ਦਿ ਆਸ ਕ੍ਰਪ੍ਰਾਣਾ ਜਾਮ ਕੈ ਸੇ ਕਰਤੇ ਤੈ ॥ ਕਤਾ ਪ੍ਰਕਰ ਕ੍ਰਿਤ
ਕਰੇ ਚਕ ਬਤੁ ਤੇ ਇਸ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾ ਕ ਉਪਤੁ ਚੈ ਤੈ ॥ ਅਰ ਅੰਤ
ਤ ਕਰਨ ਸਰਬ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੋ ਤਾ ਤੈ ॥ ਦਿ ਆਸ ਕਤਾ ਕੇ
ਤੇ ਜੋ ਗੀਨੁ ਮੁਏ ਤੈ ਉਨ ਕੇ ਅੰਗ ਮਾਸ ਅਰ ਤੁਰਾ ਅਰ ਅਸਤ
ਜੈ ਸੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਤੈ ਤੈ ਸੇ ਤੀ ਦਿ ਸ੍ਰ ਆਵ ਤੇ ਤੈ ॥ ਜੋ ਗੀ ਕੇ
ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਧਤਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਤੈ ॥ ਤੇ ਜਾਗਵਲ ਕਰੁ ਜਨ ਬਿਨਾ
ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖ ਨਹੀ ॥ ਗੋ ਬਿਦ ਕੀ ਰਗਤਿ ਤੇ ਗੋ ਬਿਦ ਰੂਪ
ਤੁਤਾ ਤੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਰ ਕੋਈ ਕੀਠੇ ਪਰਤੇ ਇਸਰ

ਕਤੇਤਾਥਾਅਪਨਾਮੇਰੇਤਾਥਾਮੇਦੇਤਾ। ਜੁਤੁਏਕੋਨਿਕਾਸੋਅਰ
ਵਤੁਨਮਾਨੇਅਰਬੁਠੇ। ਜੇਸੇਤੀਰਗਵਾਂਨਵੇਦਾਂਦਬਿਬੇਨਿ
ਜਭਗਤਿਉਪਦੇਸਕਰੀਤੈਜੁਮੁਏਬਿਨਾਕਛੁਨਤੀ। ਜੇਕੋਈ
ਬੁਧਕੇਕਾਨੈਸੋਨਸੁਣੇ। ਨਿਸਚੇਤੈਵਤੁਆਵਾਗਵਨਮੇਬੰਧ
ਤੋ। ਤਾਂਤੇਰਗਤਿਸੇਸੁਣੈ। ਜੇਗਤੇਰਰਮਨਾਸਨਤੀਤੋਤਾ। ਅ
ਰਗਤਿਤੇਗੋਬਿੰਦਰੂਪਤੋਤਾਤੈ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਜੁਜੇ
ਗਨਕਰੇਤਉਦਿਸੁਅੰਤਰਿਬਿਖੇਕੈਸੇਖੁਲੇ। ਵਿਆਸਕ
ਤਾਦਿਸੁਅੰਤਰਿਕੀਤਬਖੁਲੇਜਬਰਗਤਿਕਰੇ। ਜੇਗਤੇਅੰ
ਤਰਿਅਲੀਨਤੋਤਾਤੈ। ਕਾਤੇਤੇਜਬਜੇਗਕਰਤਾਤੈਤਬਵੀਚਾ
ਚਾਰਤੇਸਰਬਅੰਗਪਰਾਦਿਸੁਕਰਤਾਤੈ। ਮਾਸਾਅਪ੍ਰੰਤਕਛੁ
ਅਉਰਉਸਕੀਦਿਸੁਆਟਤਾਨਤੀ। ਨੇਤੁਅੰਤਰਿਕੇਉਸੀ

ਕੇਖੁਲੇਤੇ ਜਿਸਕੇਮਨਬਿਖੇਗੋਬਿੰਦਬਿਨਾਅਉਰਨਤੀ ੧੩੫
॥ਇਸਕੋਦਿਵਦਿਸ੍ਵਕਤਤੇਭੈ॥ਅਰਜੇਬੀਤੀਅਰਮਾ
ਗੋਕੀਤੋਈਕੋਪ੍ਰਗਟਕਰੇਉਸਕੋਕਾਲਦਿਸ੍ਵਕਤਤੇਭੈ॥
ਦਿਵਦਿਸ੍ਵਕਤਤੇਜੇਦਿਵਗੁਗਵਾਂਨਕੋਜਾਣੇ॥ਤੇਜਾ
ਗਵਲਕਜੋਗਤੇਨੇਕਾਮਤਾਰਿਕੇਕੈਸੇਖੁਲਤੇਭੈ॥ਕਾਤੇ
ਤੇਗੋਬਿੰਦਬਿਨਾਜੋਦੇਖਣਾਭੈਸੇਮਲੀਨਤਾਭੈ॥ਤਾਂਤੇਜਾ
ਣਜੋਅੰਤਾਰਿਬਾਤਰਿਤੇਏਕਤਤੇਇਕਰਭਜਨਗੋਬਿੰਦ
ਕਾਕਰੇ॥ਉਸਕਾਦੁਖਮੇਤਮਿਵਤਾਭੈ॥ਅਰਨਾਰਾਇਣ
ਰੂਪਤੇਤਾਭੈ॥ਤਾਤੇਰਗਤਿਸ੍ਵੇਸ੍ਵੇਭੈ॥ਜਾਗਵਲਕਤੁ
ਸ੍ਰੀਭਯਾ॥ਪ੍ਰਾਸਰੋਵਾਰਾ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੇਮੇਕੋਵਿਅ ०
ਸਕੇਅਗੋਕੋਈਕੈਸੇਬਾਤਕਰੇ॥ਜੇਬਿਅਸਾਅਪਥੇ

ਦਰੁਪਤੈ। ਏਕ ਜਾਗਵਲਕ ਜੋ ਜੋ ਗਯਾ ਆਸ ਗਲੇ ਕਰ
ਬਚਨ ਕਰੇ ਸੋ ਕਿ ਆ ਕਰੇ। ਬਿ ਆਸ ਕਤਾ ਤੇ ਸਕਤਾ ਸਰੀ
ਭੁਜਨ ਗੋ ਬਿਦ ਕਾ ਕਰਤਾ। ਜੁ ਕਾ ਵਲ ਕੇ ਕੁੰ ਤੇ ਛੁਟੈ। ਨਿਸ
ਚਾ ਕਰੇ ਜੁ ਪਿਤਾ ਅਰਮਾਤਾ ਅਰਭਾਈ ਅਰਮਿਤ ਨਿਸ
ਚੈ ਏਕ ਗੋ ਬਿਦ ਤੈ। ਤਾ ਕੋ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਅਉਰ ਕਾ ਮਸੇ ਮ
ਨਮਤ ਦੇਵੈ। ਇੰਦੀ ਉਸੇ ਰੋਗ ਕਰੇ ਅਰਭੁ ਜਨ ਗੋ ਬਿਦ
ਕਾਨਤਿ ਆਗੇ। ਜੋ ਸੇ ਚਕੋਰ ਅਗਨ ਖਾਤਾ ਤੈ ਅਰਚੰਦ ਮ
ਕੀ ਪੀਤਿ ਮਨ ਬਿਖੇ ਗਾਖਤ ਤੈ। ਅਗਨ ਕੀ ਉਸਤਾ ਉ
ਕੋ ਪਵੇ ਸਨੀ ਕਰ ਸਕਤੀ। ਤਾ ਤੇ ਭੁਜਨ ਗੋ ਬਿਦ ਕਾ ਕ
ਰੈ। ਜੁ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਵਤੁ ਗੇ। ਜਾਗਵਲਕ ਕਤਾ ਜਬਲ ਗਤਿ
ਕੁਟੀ ਬਿਖੇਨ ਬੈਠੈ ਸੁਖ ਸੁਖੀ ਪਾਵਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਤਹੀ ਆਸੇ

ਸੁਣੋ। ਬਿਅਸਕਤਾਤੁੰਤੁਗੀਆਕਤਿਤਾਏ। ਅਰਮੈਜਾਗਤ ੧੨੦

ਕੋਭੀਤੁਗੀਆਜਾਨੈਤੈ। ਕਾਏਤੇਜੋਗੋਬਿਦਤੇਭਿਨਨੀਜਾ

ਤੁੰਤੈ। ਯਾਹਿਸਭਜਗਤਾਮਰਸੁਪਨਾਮਰਸਖੋਪਤਾਮਰ

ਤੁਗੀਆਏਕਗੋਬਿਦਤੈ। ਜਾਕੋਗੋਬਿਦਸੋਮਿਤਤਤੈ। ਅ

ਉਰਸੋਕਾਮਨੀਰਾਖਤਾਪਗੋਬਿਦਰੂਪਤੈ। ਮੇਥੇਪਸ

ਨਕੀਆਤੇਪਸਰਮੈਕਉਏਤੈਨੇੜਾਥਵਾਕਾਨਾ। ਅ

ਥਵਾਪਾਵਾਅਥਵਾਸੀਸਮਾਸਰੁਖਤੁਚਾਅਸਤਮਨਬੁ

ਧਚਿਤਾਅਥਵਾਤੰਕਾਗਾ। ਪਸਰਕਤਾਤੇਮੇਥੇਟੇਤਸਭਤੁ

ਤੁਤੇਪਗਟਭਏਤੈ। ਤੁਏਕੋਕਉਨਕਤੇ। ਏਕਕਥਾਉਏ

ਸਵਦੁਕਗਾ ਏਕਸਮੇਮੁਤਕੋਚਾਤਨਾਰੁਈਜੋਬੁਤਮਲੇ

ਜਾਣੈ। ਅਰਬੁਤਮਾਤੇਪੁਛੈ। ਜੋਸੀਸਾਰਸਾਗਰਤੇਕੈਪਾਰ ੩

ਪਰਉ। ਬਤੁਨੁ ਬੀਚਾਰਕੀ। ਆਗੁ ਬਤੁ ਆਕਰੇ ਗਾਨੁ ਲਤੇ
 ਨਹੀ ਕਾਸੋ ਪਾਰਉ ਤਰਤਾਏ। ਤਬ ਲਜਾ ਮਾਨ ਤੇ ਵੇਗਾ ਤਾ
 ਤੇ ਪਾਤਿ ਸੇ ਜਲ ਨਿਸਚੈ ਕਰੈ। ਪੀਛੇ ਜਾਵੈ। ਏਥੇ ਤੇ ਤੁੰ ਕਤੁ
 ਸੀ ਸਾਰ ਬਿਖੈ ਕਉਨ ਤੈ। ਏਥੇ ਕਤਾ ਯਾਤੀ ਬਾਸਨਾ ਤੈ। ਪਾਸ
 ਰਕਤਾ ਦਾਸਨਾ ਕਾਰੁ ਪਕਤੁ। ਏਥੇ ਕਤਾ ਬਾਸਨਾ ਕਾਰੁ ਪਨਤੀ
 ਦੇਖੇ ਏਥੇ ਨਾ। ਪਾਸ ਰਕਤਾ ਜੋ ਰੁਪਨਤੀ ਗਾਖਤ ਤਉ ਕਿਆ
 ਭੈ ਤੈ। ਏਥੇ ਕਤਾ ਤੇ ਤੇ ਤੁੰ ਕਤੁ। ਪਾਸ ਰਕਤਾ ਬਤੁਨੁ ਨਿਸਚਾ
 ਕੀ ਆਜੋ ਵਤੁ ਪੁਛੇ ਤਉ ਕਤੈ। ਯਾਤਿ ਤੈ ਕਾਰਨ ਲਤੇ। ਬਤੁਨੁ
 ਬੀਚਾਰਕੀ ਆਜੋ ਵਤੁ ਕਤੇ ਗਾਜੋ ਤੈ ਕਰੇ ਤਉ ਤੁਝੇ ਕਿਆ।
 ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੈ। ਤਉ ਕਤੇ ਗਾਯਾਤੀ ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੈ ਜੁਇ ਸਤੇ ਪਾਰ
 ਪਰੈ। ਵਤੁ ਕਤੇ ਗਾਤੈ ਕਾਰਨੁ ਲਤੇ ਤੈ। ਆਗੁ ਤੈ ਨਹੀ ਪਾਰਤੇ

ਨਾਹੈ॥ ਅਭੁਸੇਂ ਕਿਆ ਪੁਛਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਆਪੀ ਪਾਰਤੈ॥ ੧੪੭

ਤਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਕਿਆ ਕਨੇਹਤੈ॥ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜੁ ਮੁਢ ਕੋ

ਨਵ ਕਾਪਗ ਕੀ ਆਚਾਤੀਏ॥ ਚਾਤਾ ਜੁ ਨਵ ਕਾਨ ਮਿਤ

ਕਹੁ ਜਾਵੈ॥ ਬਹੁੜ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜੁ ਨਵ ਕਾ ਕੋਊ ਬਨ

ਨਵੇਵੈਗਾ॥ ਯਤਿ ਕਤੇਗਾ ਜੁ ਪਰ ਅਪਰ ਕੋਤਿ ਆਗਾ॥

ਤਾਤੇਆਪੀ ਦੇ ਨਤੁਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੈ॥ ਅਰ ਅਚਰ

ਜਦੇਖਾ ਜੁ ਤਿਕਾਰ ਸਮੁੰਦ ਦੇਕਾ॥ ਅਰ ਨਵ ਕਾ ਦੇ ਨਪਰ

ਅਪਰ ਦੇ ਨਵ ਕਾ ਪਾਰੂਤਾਰ ਨਾ ਕਠਨਤੈ॥ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰ

ਦ ਦੇਕਤੈ ਨਵ ਕਾ ਭੀਏਕ ਚਾਤੀਏ॥ ਤਾਤੇਯਤੀ ਨਵ ਕਾ

ਤੈਜੁ ਮੇਨਹੀਤੈ॥ ਜਬ ਮੇਨਹੀਤ ਬਪਾਰ ਕਤਾਤੈ॥ ਬਹੁੜ

ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜੁ ਮੇਨਹੀਤਉ ਨਵ ਕਾ ਕਿਅਰਜਗਤ

ਆ

ਤੇਰੇ ਆਪੇ ਜਨ ਅਚਰਮਾਨ ਕੁਜਾ ਅਰਗਜਾ ਮੇ॥ ਤੇ ਮੇ ਤੇ
 ਨੇਕ ਬੀਚਾ ਤਨਾ ਤੇ ਛੁਟ ਕਰ ਰੁਜ਼ ਗੋ ਬਿਦ ਕਾਨ ਕੀ ਅ॥
 ਅਰਯਾ ਹੀ ਦਿੜ ਕੀ ਆ ਜੁ ਕ ਛੁਗ ਤਨ ਕਰੀ ਏ॥ ਅਰ
 ਕ ਛੁਤਿ ਆਗੀ ਏ॥ ਪਰ ਉਪਾਉ ਗੋ ਬਿਦ ਰੁਜ਼ ਕਾਨ ਕੀ
 ਆ॥ ਜੇ ਕੋ ਛੁਗ ਗੋ ਬਿਦ ਕਾ ਕਤੈ ਤੁਝੇ ਤਉ ਨ ਸੁਝੇ॥ ਅਰ ਜੇ
 ਸੀ ਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕੀ ਬਾਤ ਕਤੈ ਤਉ ਜੀਵਾ ਅਰਮਨ ਅਰਪਾ
 ਟੁ ਸੋ ਸਦ ਦੁਕਰੇ॥ ਅਰ ਉਦ ਮਕਰੇ ਜੁ ਤਾਥਾ ਆਵੇ॥ ਤਾਤੇ
 ਸੀ ਗਸੀਤ ਤੁਕਾ ਕਰ ਅਰ ਕਤੈ ਕਉ ਦੁਤੈ॥ ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਮੇ ਬ੍ਰ
 ਤ ਮਰੁਪਤੈ॥ ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਕਤੈ ਕਤਾਂ ਅਰ ਬਤ ਮਕਤਾਂ॥
 ਆਪਿ ਬਿਖਿ ਆਬਿਖੇ ਬੀਧਤੈ ਅਰ ਕਹਿ ਤਾਤੈ ਬ੍ਰਤ ਮਤੈ
 ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਤੈ ਨੇਕੁ ਲਾ ਕਤਾ ਜੇ ਬ੍ਰਤ ਮਪ੍ਰਾਨ ਕਉ ਕਹਿ ਤੈ ਤੈ॥

ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੇ ਭੀ ਵੀਤੈ। ਪਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਮੁਗਾਤੁ ਖੁਕੇ 982

ਕਾਲ ਤੇ ਭੈ ਨਹੀ। ਅਤਿ ਸਰਗ ਜਰਿਖਾ ਮਰਦੇ ਵਰਿਖ ਕਾ

ਲਕੇ ਭੈ ਮੈਂ ਤੈ। ਮੈਂ ਵੇ ਕਰਤਾ ਕਿਸੀ ਤੇ ਭੈ ਤਬ ਤੈ ਇਜਬ ਬ੍ਰਹਮ

ਬਿਨਾ ਕਛੁ ਮਉਰਿ ਧਿਆਨ ਕਰੈ। ਜਬ ਆਇ ਅਤਿ ਬ

ਤਮ ਤੈ ਤਉ ਕਾਲ ਭੀ ਰੂਪ ਉਸੀ ਕਾ ਤੈ। ਵਹੁ ਜੇ ਦੁਖ ਦੇਤ

ਤੈ ਮਰਜਿ ਸਕੇ ਦੇਤ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ। ਪਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਮਬਤ

ਖੁਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰਿਖ ਕਰਤੈ ਗਾ। ਮੈਂ ਵੇ ਕਰਤਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗਾਨ ਮਰਾ

ਖੇਗਾ। ਮੁਝ ਬਿਖੇ ਨਾ ਮਰੂਪ ਨਹੀ। ਤਾ ਤੈ ਕਿਆ ਕਰੈ।

ਪਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਮਿਖਿਆ ਮਤ ਕਰਤਾ। ਤੈ ਕਾਰ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਮ

ਰਕਤਿ ਤਾ ਤੈ ਜੁਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਹਰਤੈ। ਕਥਾ ਤੁਝ ਕੋ ਕਰਤੈ ਤੈ

ਸੁਵਰੁ ਕਰਾ ਏਕ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਗਯਾ ਮੈ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇ

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇਲ ਖਪਾਸ ਰਕੀ ਨ ਬੀ॥ ਅਰਨ ਥਾ ਜਾਣੁ
ਤਾਜੁ ਮੇਕ ਉਦੁ ਤੈ॥ ਅਰਕੋਈ ਨਾਮ ਮੇਗਾ ਲੇਕਰ ਪੁਕਾਰਤੁ ॥
ਥਾਮੁ ਧੁਤੇ ਸਬਦਿ ਨ ਥਾਨਿਕ ਸਤਾ॥ ਕੇਤੇ ਤਪਸੀ ਚੁਤਾ
ਬਸਤੇ ਬੇਜ ਬਮੇਗੀ ਯਤਿ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖੀ ਜਾਨਾ ਜੁਮਿ
ਮਿਤ ਕਰੈ॥ ਲਕਰੀ ਏਕ ਠੀਕਰ ਕਰ ਸਰੀਰ ਮੇਗਾ ਬੀਚ
ਡਾਲਦੀਆ॥ ਲਕਰੀ ਜਲਤੀ ਥੀ॥ ਅਰਮੈ ਸੁਧਮੇਨ
ਥਾਮਾ ਵਤਾ॥ ਤੁੰ ਪਾਲਨੇ ਦਿੰਦੀ ਉਕੇ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਅਰਕ
ਤਤਾ ਤੈ ਦੇਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ਕੈ ਸੇ ਪਤੀ ਤਕਰੋ॥ ਕਥਾ ਕੇਵਲ
ਬਿਹੈ ਕੁੰ ਸੁਵਦ ਕਰਗਾ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਅਵਧੁਤ ਬਨ ਬਿ
ਖੇਗਯਾ ਅਵਧੁਤ ਕਿਆ ਬਿਸਰੁ ਪਾ ਅਰਯਤਿ ਭੀ
ਭਲਾ ਕਰ ਕਤਾ ਤੈ ਸ੍ਰੀ ਪਥਾ॥ ਉਸਠ ਓਹ ਬਿਖੇ ਜੋ ਜੁ

ਲਾਹੁਰਿਓਤੇਰਲਤਾਥਾਸੇਸਬਦਿਸਿਵਸਿਵਕਰਤਾ १੦੩
ਥਾਅਵਧੁਤਕਤਾਸਿਵਤਉਆਪਿਤੈਸਿਵਕਤੇਤੇ
ਕਿਆਪ੍ਰੇਜਨਤੈਉਤਰਆਯਾਜੁਤੈ। ਜਬਆਗੇਗਯਾ
ਕੇਸਸੀਸਕੇਏਕਾਥਿਛਸੇਅਟਕੇ। ਤਬਬੀਚਾਰਕੀਅ
ਜੁਇਸਥਾਵਰਜੁੰਗਅਸਿਵਤੈ। ਅਧੁਕੇਤਾਥਪਕਰੁਤੈਕੈ
ਸੇਜਾਵੈ। ਨਿਕਟਿਬਨਕੇਨਗਰਥਾਗਾਜਾਉਸਦੇਸਕੇ
ਕੇਵਾਂਨਿਸੁਪਨਮੇਦਰਸਨਦੀਆਅਰਕਤਾਜੁਮੁਫਕੇਬ
ਲਦੇਤਾ। ਪ੍ਰਾਤਰਕਾਲਗਜੇਨੈਰੂਗਾਛੇਗਾਨੇਕੋਈਥੋਲੀ
ਦੁਬਕੀਲੇਵੈਅਰਸਰੀਰਅਪਨਾਬੇਚੇ। ਕਿਸੀਅੰ
ਗੀਕਾਰਨਕੀਆ। ਤਬਚਿੰਤਾਵਾਨਤੋਕਰਸਿਕਾਰਨਿਕ
ਸਾ। ਤੁਤਾਆਯਾਜਤਾਅਵਧੁਤਥਾਵੇਖਾਜੁਪੁਰਖਬ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਤਾਪਵੰਸ਼ੀ ਕਹਤਾ ਸਿਵਤੋ

ਤੀਵੇਤ ਅਗਨਿ ਤਸਰਬੀਧੀਤੈ। ਅਗਨਿ ਕਟਿਵਾ ਕੇਗਯਾ
ਅਮਰਪ੍ਰਭਾਤ੍ਰਿਕਓਤੈ। ਅਵਪ੍ਰਤਕਤਾ ਸਿਵਤੈ। ਉਸਨੇ
ਜਾਨਾ ਮੁਰਖਤੈ। ਅਨਚਰੇਕੋਤੈ ਕਤਾਇ ਸਕੋਰਜਸੋਬੀਧਲੇ
ਦਤਾ। ਉਨਤੁਯੈ ਸੇਤੀਕੀਆ। ਜਬਾਮਪਨੀਇਛਾਸੋ
ਖੜਾਥਾਤਰਖੁਥਾ। ਜਬਬੀਧਾਸੋਕਨਕੀਆ। ਕਾਤੇਤੈ
ਸਿਵਬਿਨਾਕਛੁਅਉਰਉਸਕੇਮਨਬਿਖੇਨਥਾ। ਜਾ
ਨਾਜਾਨੇਬਧਾਤੈਸਿਵਤੈ। ਬਹੁਕਦੇਵੀਕੇਦੇਵਾਲੇਬਿ
ਖੇਲੇਗਏ। ਬਹੁਕਪ੍ਰਭਾਤੇਗਵਰਨਅਸੁਮਕਿਆ
ਤੈ। ਕਤਾਸਿਵਸਿਵਤੈ। ਗਜਾਸੁਅਸਤਚਿਤਕੁਜਾ॥
ਜੇਏਸਕੇਵਰਨਅਸੁਮਨਤੀਯਾਕੇਪਾਤੇਤੇਮੁਧੁਕੋਪਾ
ਪਕਛੁਨਤੇਗਾ। ਕਹਾਸੀਸਤੇਗਾਦੇਵੀਕੇਨਾਪ੍ਰਸੰਨਤ

ਨਮਿਤਕਾਟੈਰੇਕਤਾਮਿਵਤੈ। ਬਹੁਰਹਜਤਕੇਗਲਮੇ
 ਭਾਲੀ॥ ਅਰਗਜੇਖੀਨਾਨਕਾਲਕਰਿਚਾਤਾਜੁਮਾਰੇ॥
 ਦੇਵੀਕੇਦੇਵਾਲੇਤੇਸਬਦਿਕੁਜਾ॥ ਅਰਆਪਿਪ੍ਰਗ
 ਦਿਰੁਈ॥ ਅਰਗਜੇਕੋਕਤਾਰੇਮੁਰਖਮੇਸੇਕੋਤੈਨੇ
 ਦੁਖਜਾਤੈ। ਜੇਹਸਾਸੋਕਤੇਤਉਕੋਨਤੁਕੁਸਮਤੋਜਾਨਿ
 ॥ ਅਬਤਕਤੈਨੇਨਜਾਨਾਜੁਮਾਰਕੋਇਆਇਆਤੈ
 ਅਰਉਸਕੋਸੋਕਕਛੁਨਤੈ॥ ਪ੍ਰਸਾਰਮੇਤੇਕੋਕਤੇ
 ਤੈ॥ ਕਿਤੇਪ੍ਰਤਬਚਨਪਰਮਤੈਸੋਕਤੁਏਕਤਾਤੁਤਾ
 ਤੈਮੁਏਬਿਖੇਨਾਮਰੂਪਨਤੀ॥ ਅਗਦਿਸੀਘਰੀ
 ਨਾਕਅਰਕਾਨਤੇਗਾਕਾਟੈਤਉਕਤੇਬ੍ਰਹਮਨਨਤੀਤੈ॥
 ਤੇਰੀਦਿਸੁਸਰੀਰਪਰਦਿਤੁਤੈ॥ ਤਾਤੇਜੋਗਤੈਜੁਕਗ

ਤਰੇ ਬਿੰਦੀ ਕਰਗਾ ਜੇ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਤਿਆ ਮਰਸੁ ਦਰਸੇ
 ਨੇ ਅਵਧੁਤ ਕੇ ਮਾਰੇ ਕਾ ਤਿਆ ਗਕੀਆ ਮਰਕਤਾ
 ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਕੋ ਨ ਦੇਖਾ ਮਰਖਿ ਮਾਰਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਪਾਪ
 ਕੁਝਾ ਤੇ ਮਾਵਧੁਤ ਕਤਾ ਤੇ ਸਿਵ ਤੁਝ ਤੇ ਬਿੰਨ ਕਉ ਦੁ
 ਤੇ ਜੁਖਿ ਮਾਰੇ ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਤੇ ਅਵਧੁਤ ਨਾ ਮਰੁਪ
 ਤੇ ਕੈ ਸੇ ਕੁਟੇ ਮਾਵਧੁਤ ਕਤਾ ਮਚਰ ਜੇ ਤੇ ਤੁੰ ਤੇ ਆਪ ੧੮
 ਮਰਚਾਤ ਨਾ ਕੁਟੇ ਕੀ ਗਾਖਤ ਤੇ ਪਰਤੇ ਗਾਜਾਉ
 ਪਾਵਯੀ ਤੇ ਜੁ ਬੈਰਾਗ ਕਰਾ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਕ
 ਦੁਨੀ ਜੇ ਵਡੇ ਤਉ ਸੀਸਾਰ ਕਤਾਂ ਤੇ ਮਰਜੇ
 ਸੀਸਾਰ ਨੀ ਤਉ ਨਾ ਮਰੁਪ ਕਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਗਾਜਾ ਜਾਨੁ
 ਨਗਾਜਾ ਤੇ ਨ ਪਰਜਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਸਿਵ ਤੇ ਮਗਯਹਿ

ਸੀਸਾਜੁ ਮਨ ਬਿਖੇ ਕਲ ਪਾਤੈ ਕਿ ਮੇਤੰਤਿ ਆਗ ਕਰਾਮ ॥ ੧੪੫ ॥
 ਰਦੇ ਖਜੁ ਕਿ ਅਪੈ ਉਪਰਤੁ ਚਾਅਰ ਨੀਚੇ ਉਸ ਕੇ ਮਾਸ
 ਰਖਨਾ ਫੀ ਅਸਤੁ ਅੰਧੇ ਸੇ ਸਹੀਰ ਬਿਕਾਰ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਤੈਜੁ
 ਮੇਤੰਤਿ ਜਬ ਨਾਸਤੁ ਸਰਬੀ ਧੀ ਕਤ ਤੇਤੈ ਅਬ ਇਸ ਕੇ
 ਬੇਗਾਰਿ ਤੇ ਨਿਕਾਰੈ ਪੇਤ ਕੁਯਾਤੈ ਜਬ ਲਗਾਇਸ ਕੇ
 ਨਜਲਾਵੈ ਰੋਜਨਾ ਮਕੋ ਅਜੋਗਤੈ ਅਰਵਤੁ ਇਸ
 ਤੀਜਾ ਸੇ ਰੋਗ ਕਰੁ ਖਾਜਬ ਇਸ ਕੀ ਜਤਿ ਅਵਸਥਾ
 ਦੇਖੀ ਵਤੁਰੀ ਜਾਤੇ ਰੋਕਰ ਕੇ ਭਾਗੀ ॥ ਅਰਾਮ ਰਧਾ
 ਰਗ ਕੇ ਜੋ ਘੜੀ ਤੇ ਕੁਤੇ ਤੈ ਇਸ ਕਾ ਪੋਜਨ ਜਤਿ ਤੈ ਜੁ
 ਨਤੁ ਨ ਕੋਈ ਤੇਗਾ ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਿਨ ਕੇ ਕੁਮਾਰ ਬੀਧੀ ਨਾਨਾ
 ਤੈ ਉਨਕੀ ਬਾਰਤਾ ਜਤਿ ਤੈ ਕੁਤੀ ॥ ਤੁੰਤੈ ਤੁਝ ਕੇ ਜੋਗਤੈ

ਜੁਜੀਵਤੇਈਸਰੁਤੇਪ੍ਰਤੀਤੋੜਾਬਤੁਕੁਜਬਲਕਵੀਉ
ਪਰਗਖਤੇਤੈਤਬਮੁਖਮੇਪ੍ਰਤਪਾਵਤੇਤੈ।ਕਾਤੇਤੇਜੀ
ਵਤੇਤਮਸੋਸੇਨੇਤੀਥਾਅਬਤੇਰੇਮੁਖਮੇਪ੍ਰਤਤਾਲ
ਤੇਤੇਜੁਬੋਗਜਲਜਾਵੈ।ਅਰਪੁਤਜੋਪੀਛੇਰਤਾਸੀਕ
ਲਪਕੇਸਮੇਪ੍ਰੇਤਨਾਮਗਾਥਾ।ਤੇਮੈਤੇਮੈਸੇਸਰੀਰਕਾ
ਤੋਕਾਗਤਿਆਗਾਅਰਕੁਜਨਕਰਨੁਸਰਬਵਤੀਤੈ।ਮੈ
ਤੇਕਤਾਇਤਤਾਸਬ੍ਰਤਮਾਕਾਕਤੁ।ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਬ੍ਰਤ
ਮਲੋਕਗਯਾਮੈ।ਦੇਖਾਨੁਦਛਪਜਾਪਤਬੈਠਾਥਾ।
ਅਫੁਕੋਦੇਖਕਰਤਸਾ।ਅਰਕਤਾਤੇਪ੍ਰਾਸਰਕਉਨਸੇ
ਪ੍ਰੇਜਨਨਮਿਤੁਆਜਾਤੇ।ਮੈਨੇਕਤਾਇਸਨਮਿਤ
ਜੁਸਰੁਪਕੋਪਾਵੈ।ਜੋਗੀਨੁਉਤਾਂਬੈਠੇਥੋਕਤਾਤੇਪ੍ਰਾ

ਸਰਜੇਤੁ ਏਕੋ ਇਛਾ ਦੇਖ ਏਕੀ ਤੈ ਸਰੂਪ ਕੀ ਤਉ ਜੇ १੪੬
ਗਕਗਾ ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਕਰਤਾ ਤੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਗਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
ਕੈ ਨੀ ਜਾਣਾ ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਉਦ੍ਰਿਤੈ ॥ ਜਬ ਓਸ ਕੋ ਪਛਾ
ਣੈ ਤਬ ਆਪ ਤੇ ਆਪਿ ਜੇ ਗਕ ਗਾ ਜੇ ਗੀ ਤੁਸੀ ਭ
ਏ ॥ ਜਬ ਆਗੇ ਗਯਾ ਸੁਕਦੁ ਕਥੈ ਠੇਥੇ ॥ ਮੁਏ ਕੇ ਦੇਖ
ਕਰਕਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰਾ ਮੁਚਰਜ ਤੈ ॥ ਆਪ ਦੇ ਸਰੂਪਿ ਕੇ ਦੇ
ਖ ਏਕੋ ਈਤਾਂ ਆਤੈ ॥ ਪਰ ਕਹੁ ਜੇ ਸਰੂਪ ਤੈ ਤਉ ਆ
ਪਿ ਕੋ ਆਪਿ ਕਿਉ ਨੀ ਦੇਖਤਾ ॥ ਕਤ ਏ ਲਾਗੇ ਤੂੰ ॥
ਪਿਕਤਿ ਤੈ ਜੁਯਤਿ ਤਾਥ ਪਾਉ ਮੇਰੇ ਤੈ ॥ ਅਰਯਤਿ ਨੇ
ਕੈ ਅਰਕਾਨ ਮੇਰੇ ਤੈ ॥ ਆਪ ਕੋ ਕੈ ਸੋ ਨੀ ਦੇਖਤਾ ॥ ਮੈ
ਨੇਕਤਾ ਜੁਦਿ ਸੁਮਿਥਿ ਆਮਰ ਕਰਮ ਤੈ ॥ ਅਰਦੁ

ਜੋ ਦਿਸਤੋ ਪਰੇਤੈ ਵਹੀ ਸਤਿਤੈ। ਕਤਾ ਜੋ ਦਿਸਤੈ ਵਹੀ
ਅਦਿਸਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਆਇ ਅੰਤ ਇਸਕੀ ਅਦਿ
ਅਕਤਤੈ। ਤਾਂ ਤੇਜੁ ਹੀ ਸਰੂਪ ਤੇ ਗਾਇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਜੁਯ
ਤਿ ਅਦਿ ਅਕਤ ਰੂਪ ਮੇ ਗਾਇ। ਤਉ ਚਾਤ ਨਾ ਜੋ ਕਰਤਾ
ਤੇ ਕਿਉ ਨਹੀ ਤੇਤੀ। ਕਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰ ਚਾਤ ਨਾ ਧਰਮ ਚਿ
ਤਕਾਇ। ਅਰਤੁ ਏਕੋ ਅਚਿਤ ਕਤ ਤੇਤੈ। ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਜੋ ਚਾ
ਤ ਨਾ ਕਰੇ ਕੈ ਸੇਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇ ਉਤਪਤ ਜੋ ਭ
ਯਾ ਤੇ ਸੁਨਿਰੰਜਨ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇਤੈ ਮੈ ਤੇਤੁ ਰੀਆ ਪਕੋ ਪ
ਛਾਇ। ਬਤੁਕੁ ਉਨ ਤੇ ਆਗੇ ਬਤੁ ਮਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਗਯਾ
ਵੇਖਾ ਜੁ ਬਤੁ ਮਾਧਿ ਆਨ ਬਿਖੇਲਾ ਗਾਤੁ ਆਤੈ। ਭੈ
ਡਕੀ ਨਿਆਈ ਉਸ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਪੜਾ ਮੈ। ਅਰ

ਮਨ ਮੇਯ ਤਿ ਚਿਤ ਵਨਾ ਕਰੀ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਨ ਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ
 ਮੁਖ ਤੇ ਸਬਦ ਨਿਕਸਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸੂ ਮੇ ਨੇ ਚਿਤ ਵਨਾ ਕਰੀ
 ਸੋ ਕਉ ਦੁ ਤੈ ਕਤ ਤੈਂ। ਮੇ ਨੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਜੋ ਜਬ ਮਤ
 ਕੋ ਯਤਿ ਮਨ ਸਾਥੀ ਜੁ ਕਉ ਦੁ ਤੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਤਾ ਸੋ। ਜਬ
 ਪੁਚਾ ਸੋ ਕਉ ਦੁ ਤੈ ਤ ਬ੍ਰਹਮ ਤੀ। ਤਤੈ ਕਿਆ ਪੁਚੈ ਦੇਖ
 ਤਾ ਬਾਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਿਆਮਾਨ ਤੇ ਜਾਗੋ। ਕ੍ਰਿਗਾ ਆਇ ਤੇ
 ਪੁਚਾ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਤੈ। ਏਕ ਨੇ ਕਤਾ ਦਸਵੇਂ ਮੁਹ ਪਰ
 ਚਿਅਾਤੁ ਆਤੈ। ਅਉਰ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇ ਸੇ ਮਤ ਕਤ ਜੋਆ
 ਪਤੈ ਤਉ ਕਾ ਸੋ ਪਰਚੇ ਸ੍ਰੀ ਪਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਸਾ ਅਰ
 ਕਤਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰੇ ਅਚਰ ਜਤੈ ਜੁ ਤੈ। ਮੇ ਅਰਪਗ ਸਰਕਤਾ
 ਮੇ ਕਉ ਨ ਤੋ। ਕਿਸੀ ਨੇ ਯੋ ਨ ਤੀ ਕਤਾ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਜ ਤੇਉ

ਨਤੋ॥ ਤਤੋ ਬੀਜ ਸੀ ਸਾਹਕਾ ਮੇਤੋ॥ ਅਰ ਸਰੁ ਮੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਕੁਏਤੋ॥ ਤੁੰ ਪ੍ਰਾਸਹਕਤੁ ਮੇਕ ਉਨਤੋ॥ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁਤੁ
ਤੈਤ ਉਕਿ ਉਨਤੀ ਕਹਿਤਾ ਜੁ ਮੇਤੋ॥ ਤੁੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤੇਤੋ ਮੇ ਪ੍ਰਾ
ਸਹਕਤੇਤੋ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੁਸੀ ਕੁਆ॥ ਬਸਿਸ੍ਵਾ ਮਾਯਾ ਸ
ਰਨੇ ਨੇ ਮਿਲਕਰ ਰੰਡ ਉਤਕਰੀ॥ ਅਰ ਕਤਾ ਜੁ ਪ੍ਰਤੀਤੋ
ਗਾ ਕਹਿਤਾ ਤੈ ਜੁ ਮੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬੀਰ ਜਤੇ ਨਤੀ॥ ਅਰ ਦੇਖ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਥ ਕੈ ਸੇ ਸਮਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸਤ ਉਤਰਿ ਕਰਤਾ ਤੋ॥
ਬਸਿਸ੍ਵਾ ਕਤਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਰਿਰੀ ਕਾਲ ਇਸ ਕੋ ਉਪਦੇਸ
ਕੀਆ ਤੈ ਜੁ ਜੋਗ ਕਰਾ ਕਹਿਤਾ ਭਰਮਤੋ॥ ਨਤੀ ਜਾਨ
ਤਾ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨ ਕਿਆ ਤੋ॥ ਪਰ ਮੁਗਾ ਗਤੈ ਕਾਤੇਤੋ
ਮੇਗ ਬਚਨ ਨਤੀ ਮਾਨਤਾ॥ ਮੇ ਇਸ ਕੋ ਮਾਮਾ ਜਾਨ

ਤਾਤੈ॥ ਤੁਮ ਕਛੁ ਇਸ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੋ ਜੁ ਸੀ ਧੇਮਾ ੧੦੮

ਰਗ ਮੇਆਵੈ॥ ਸਰੂ ਨੇਕਾ ਜਾਨੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਵਚਨ ਪ

ਰਪਤੀ ਤਨ ਕਰੀ ਅਉਰ ਕੇ ਕਰੇ ਕ ਬ ਕਰਤਾ ਤੈ॥ ਬ੍ਰਿਹ

ਕਤਾ ਤੇ ਬਸਿਸੁ ਪਰਾਸਰ ਰੁਗ ਵੰਨਾ ਅੰ ਰ ਤੁਮ ਰਾਗੀ

ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਉਸਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤੈ ਅਰਤੁ ਕਹਿਤਾ ਤੈ

ਜੋਗ ਕਰਾ॥ ਤਉ ਆਤਮਾ ਕੈ ਪਾਵੈ॥ ਬਸਿਸੁ ਕਤਾ ਪੁਤ

ਮੇਗਾ ਕੈ ਸੇ ਬਚਨ ਮੇਗਾ ਮਾਨੇ ਜੋ ਤੁਮ ਜੈ ਸਿਉ ਕੋ ਜਿਸ

ਕਾਸੀ ਗਾਏ॥ ਮੇਜਾਨ ਤਾ ਜੁ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਗਾ ਮੁਆਪਰ

ਸਨੇ ਕੋ ਏਕ ਪੰਥ ਦੇਖਾ॥ ਬ੍ਰਿਹ ਕਤਾ ਤੁੰਤੀ ਮੁਖ ਏਤ

ਮ ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੇ ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਸਰਬ ਕਰਮ ਕਿਆ ਜੈ

ਗਾ ਕਿਆ॥ ਇਹ ਸਿਖਾ ਸਰੀਰ ਤੇ ਤੈ॥ ਸਰ

ਸਰੀਰਾਮਾਨਿਤਤੈ॥ ਤੈਨੇਇਸਕੋਸਤਿਜਾਨਾਤੈ॥ ਬਸਿਸੁ
ਮੁਖਮੇਰੀਉਰਕੀਆਮਰਦੇਖਾਜੁਬ੍ਰਹਮਾਸੈਪ੍ਰਸਨ
ਉਤਰਕਰਤਾਥਾਮੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਹੇਬਸਿਸੁਤੁੰਪੁਰਾ
ਸਰਕੋਜੋਗਕਿਉਨਹੀਉਪਦੇਸਕਰਤਾ॥ ਬਸਿਸੁਕਹ
ਕਿਆਕਰੋਨਹੀਮਾਨਤਾ॥ ਮੇਰਪਿਤਾਹੈਤੁੰਕਛੁਕਤੁ
ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੁੰਕਿਆਕਹਿਤਾਹੈਅਗਇਤਕਿਆਕ
ਹਿਤਾਹੈ॥ ਬਸਿਸੁਕਹਾਮੇਂਕਹਿਤਾਹੈਬਾਸਨਾਤਿਆਗ
ਅਰਜੋਗਕਰਾਮੇਨੇਕਤਾਇਤਕਹਿਤਾਜੋਗਕਰਾ॥
ਅਰਮੇਪ੍ਰਛਾਤਾਰੰਮੇਕਉਨਤੈ॥ ਬਿਨਾਪਛਾਣੇ
ਆਪਣੇਕੈਸੇਜੋਗਕਰੈ॥ ਸਰੂਪਜੇਮੂਲਤੈਤਾਤੇਆ
ਗਿਆਤਾਅਰਜੋਗਤੈਆਇਲੇਕਰਜਾਤੈ॥ ਜੋਕਰੈ

ਕਿਆਪੋਜਨਾ। ਬਸਿਸੁਕਤਾਦੇਖਣਾਸਰੂਪਕਾਜੇਗਤੇ
 ਤਾਤੇ। ਕਤਹੁਤੇਨਹੀ। ਮੇਨੇਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮਾਇਸੀਕਾਰਨ
 ਬਰਨਬਸਿਸੁਕਾਮੇਨਤੀਮਾਨਤਾ। ਜੇਮਿਥਿਆਕਤ
 ਤਤੇਜੇਮੇਤਤਉਕਿਉਕੇਦੇਖੋ। ਬਸਿਸੁਕਤਾਜੇਦੇਖਣਾਨ
 ਤੀਤਉਈਤਾਂਕਿਉਆਯਾਉ। ਅਰਪੁਛਤਾਤੇਜੇਕਉਣ
 ਤਾ। ਮੇਨੇਕਤਾਇਸਕਾਰਨਪੁਛਤਾਤੇਜੁਯਤਿਕਿਆਕਤੇ
 ਗੇ। ਪਰਦੇਖਾਸਭਕਪਟੀਤੇ। ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਤੁੰਕਤਮੇਕਉ
 ਨਤੀ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਯਹੀਤੁੰਤੀਤੇਜੁਮੇਤੀ। ਮੇਨੇਕਤਾਤੇਬ੍ਰ
 ਹਮਾਤੁੰਕਉਣਤੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤਬਜਾਨੇਜਬਵੇਗਾਗ
 ਕਰੈ। ਕਿਆਜੇਨਮੇਤਨਕੋਈਮੇਗਾਤੈ। ਅਰਸਰਬਜ
 ਗਤਕੋਮਿਗਤਿਸੁਕੇਜਲਕੀਨਿਆਈਮਿਥਿਆਜਾ

ਏ। ਜਬ ਸੀ ਸਾਰ ਕੋ ਮਿਥਿ ਆ ਜਾਨਾ ਤਉ ਤੁੰ ਕਤਾ ਏ। ਅ
ਰਜੇ ਤੁੰ ਯੀ ਤੇ ਤਉ ਕਿਉ ਉਪਾਉ ਕਰਤਾ ਏ। ਏ ਮੁਰਖ ਦੇਖ
ਤੇ ਤੈਨੇ ਮੁਰਦੇਖ ਤਾਏਂ ਜੁ ਅਮਕਾ ਮੁਆ ਮਰ ਸੁਣਤਾਏਂ
ਜੁ ਸੀ ਸਾਰ ਮਿਥਿ ਆਏ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਅਗਿਆਨੀ ਤੇ ਇਸ
ਬਿਖੇਲ ਪਟਾਏ। ਤੇ ਪ੍ਰਾਮਰ ਉਸੀ ਸੇ ਸਨੇ ਝਕ ਗਾਏ
ਸਤਿ ਰੂਪ ਏ। ਅਰਜਾਣੁ ਜੁ ਮੈ ਸਹੀਰਨ ਹੀ। ਪੁਛਾ ਮੈਨੇ
ਯਾਤਿ ਸਭ ਜੇ ਅਤੀਤਾ। ਅਰਬਨੇ ਬਿਖੇ ਫਿਰਤੇ ਤੇ ਕਿ
ਛੁ ਜਾਨਾਨੀ ਜਾਤਾ ਜੁ ਕਿਸਦੁ ਸਤਤੇ ਅਤੀਤ ਰੁਏ
ਏ। ਜੇ ਯਾਤਿ ਜਾਨੀ ਏ ਜੇ ਗੁਹ ਸਤਤੇ ਅਤੀਤ ਰੁਏ ਤੇ
ਯਾਤਿ ਆਪ ਤੇ ਆਪਿ ਤੇ ਤਾਏ। ਕਾਏ ਤੇ ਇਸ ਤੀ ਮੂਈ
ਭਰ ਭਾਰਾ ਭਰਤਾ ਮੁਆ ਇਸ ਤੀ ਹੀ। ਬੁਝਾ ਮਾਕ

ਤਾਸਮਾਤੁਹਾਇਸਵਸਕਾਅਤਕਠਨੁਤੈ। ਸ ੨੫੦
ਰੀਕਤਤੈਤੈਜੁਗਿਤਕੋਛੋਰੁਹਾਮਰਬਨਬਿਖੇਜ
ਵਹਾਯੀਅਤੀਤਤੋਹਾਏ। ਪਰਤੁਐਸਾਅਤੀ
ਤਤੈਜੁਮੇਸਰੀਰਨਤੀ। ਨਸਰੀਰਮੇਰਾਏ। ਜਨੇਦੇ
ਤਅਰੁਮਾਨਕਾਤਿਅਗਕੀਆਏ। ਕਤੁਮੇਪ੍ਰਾ
ਸਰਨਤੀ। ਤਬਤੁਪ੍ਰਾਸਰਨਤੀਏਤੀਬੋਰਜੁਕਤਾ
ਤੈਨੇਮੇਸੋਕਤਾਏ। ਪਾਪਪ੍ਰੰਨਤਬਤਕਤੈਜਬਤਕ
ਹਿਤਾਏਮੇਤੈ। ਜਮੇਨਤੀਤਉਪਾਪਪ੍ਰੰਨਕਉਫਕਤੈ
। ਮੇਨੇਕਤਾਏਬ੍ਰਹਮਾਪ੍ਰਾਸਰਨਤੀਤੁਤੀਏ। ਕਿਉਕ
ਤਿਤਾਏਮੇਪ੍ਰਾਸਰਜੀਵਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਜੁਮੇਕਤੈ
ਬ੍ਰਹਮਤੈਤਉਜੀਵਕਉਫਤੈ। ਜੀਵਾਮਰਬ੍ਰਹਮਮੇ

ਕਤਿ ਤਾਨੈ॥ ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਤੂੰ ਤੈ ਤ ਉਕਰ ਮਕਿ ਉਕਤਾ ਤੈਨੇ॥
ਮੀਆ ਸਾਮਾ ਵਾਤ ਕੁਜਾ॥ ਮਰਕਤਾ ਜੈ ਸਾ ਕਰੇ ਤੈ ਸਾਹੀ
ਪਾਵੈ॥ ਕਰਮ ਪਾਨ ਤੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਨ ਮਸਕਾਰ ਕੀਆ
॥ ਮਰਕਤਾ ਏਤ ਵਚਨ ਜੋ ਕਤੇ ਤੈ ਸਾ ਚਤੈ ਕਿ ਬੂਠਾ॥ ਬ੍ਰਹ
ਮਾ ਕਤਾ ਸਤਿ ਤੈ॥ ਮੈਨੇ ਕਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਿ ਤਾਨੈ॥ ਮੈਨੇ॥
ਜੋ ਤੂੰ ਤੈ ਤ ਉਕਰ ਮਕ ਉਕਰੇ॥ ਮਰਕ ਉਕ ਪਾਵੈ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਜੋ ਮੈ ਤੈ ਜਾਹਿ ਕੀ ਮੈ ਕਰਾ ਤੈ॥ ਬੈਸੇ ਖਕਾ
ਵਤ ਕੁਜਾ॥ ਮਰਕਤਾ ਸਭ ਬੂਠਾ ਕਤੇ ਤੈ ਜੁਤ ਮ ਬ੍ਰਹਮ
ਜੋ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ ਦੇਨੇ ਸਮਾਏ॥ ਇਸ ਥਵਰੀ
ਗਮਕਾਲ ਕੇ ਅਧੀਨ ਤੈ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸੇਕਾਲ ਸੀਜ ਗਤ
ਤੈ॥ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਤਿ ਕਤੇ ਤੈ ਕਿ ਮਿਸਿ ਮਾਮਾ ਕਤਾ ਮਾਕਤਾ॥

ਸਤਿਕਤਾਤੈਤੈਨੇ। ਮੇਨੇਕਤਾਤੇਬੁਝਮਾਜੇਤੂੰਤੈਤਉਕਾਸ ੧੫੭
ਕਉਦੁਤੈ। ਬੁਝਮਾਕਤਾਨੁਮੇਨੇਕਤਾਤਉਕਿਅਮਾਉ
ਤਾਤੈਸਰਬਸਮੇਬਿਖੇਅਪਿਤੈ। ਨਿਅਮਾਇਆਵ
ਤਕੁਜਾ। ਅਰਕਤਾਸਰਬਜਗਤਈਸੁਰਅਧੀਨ
ਤੈ। ਕਰਮਬੀਜਤੈਅਰਕਾਲਨੇਪਗਟਕੀਆਪਰ
ਈਸੁਰਨਚਾਤੈਤਉਨਾਸਤੈਜਾਇ। ਤਾਤੈਸਰਈਸੁ
ਰਤੈ। ਮੇਨੇਕਤਾਵਹੁਈਸੁਰਕਉਦੁਤੈ। ਕਤਾਵਹੀ
ਈਸੁਰਤੈਜਾਨੇਤੂੰਉਤਪਾਤਿਕੀਆਤੈ। ਮੇਨੇਕਤਾਮੇ
ਰਉਤਮਾਤਿਕਰਤਾਕਉਨਹੀਸ੍ਰੀਤੈ। ਨਿਅਮਾਇਕ
ਤਾਤੈਕਤਾਤੈਕਰਤਾਤੈ। ਤੇਪ੍ਰਾਸਰਵਾਲਉਸਸੁਰ
ਨਤੈਤੇਰੇਬਿਖੇਦਿਸਮਾਨਤੈ। ਮੇਨੇਕਤਾਸਾਰ

ਕਤਰਵਾਲਨਜੁਓਸਕੀਸੇਰੇਬਿਖਤੈਵਹੀਤੇਅਥਵਾ
ਮੇਭੀਕਢੁਤੈ। ਤੇਰੇਕਤੇਤੇਜਾਣੀਤਾਤੇਜੁਣੈ। ਮੇਅਰਕੇ
ਈਮੇਰੇਬੀਚਾ। ਬੇਦਅਰਸੀਤਕਤਿਤੇਤੈਜੇਏਕਅਦੁਤਿ
ਨਾਗਾਇਵੇਤੈ। ਨਿਆਇਕਤਾਸਕਰਕੇਖਾਵੇਗਾ। ਕਿ
ਸੀਕੋਨਛੋਰੇਗਾ। ਮੈਨੇਕਤਾਤੁੰਕਉਵੇਤੈ। ਅਰਕਿਸਕੇ
ਖਾਵੇਗਾ। ਕਤਾਜਗਤਕੋਈਸੁਰਨਾਸਕਰੇਗਾ। ਮੈਨੇ
ਕਤਾਜਗਤਕਿਆਤੈ। ਕਤਾਈਸੁਕੀਸਾਖਾਤੈ। ਕਤਾ
ਮੈਨੇਤਉਕਿਆਤੈ। ਕਤਾਜੇਸੇਜਲਤੇਤੁਰੀਗਾਅਰਬੁ
ਦਬੁਦਾ। ਮੈਨੇਕਤਾਭੇਦਬਤਾਉਨੁਕਿਆਉਨੇਤੈ। ਕ
ਤਾਸਭਵਹੀਤੈ। ਮੈਨੇਕਤਾਕਿਸਕੇਖਾਤਾਤੈ। ਕਤਾਯਤਿ
ਕਤਾਨਤੀਜੀਵੇਤੈ। ਮੈਨੇਕਤਾਈਸੁਰਤੇਕਾਯਾਤੈਤਉ

ਕਿਓਆਏ। ਕਤਾਦੀ ਨਏ। ਮੇਨੇ ਕਤਾਈ ਸ੍ਰੁਤ ਅਧੀ ੧੫੨
ਨਏ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਦੁ ਐ ਤਨੀ ਹਾਖਤਾ। ਪਰ ਕਤੁ ਕਿਆ
ਏ। ਜੀਵ ਜਾਤੀ ਸਰੀਰ ਤੇ ਅਥਵਾ ਭਿਨਾ। ਸਭੀ ਕ
ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਿਕਸਾ ਅਰ ਸਰੀਰ ਪੜ੍ਹ
ਰਤਾ ਤੇ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਨਤੁ ਆ ਕਤੁ ਜੀਵ ਕਿਆਏ
ਕਤਾ ਕਰਤਾ ਕੀ ਅਸਏ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਅਸਟੀ ਸ੍ਰੁਰਕੀ
ਤੇ ਅਥਵਾ ਅਊਰਕੀ। ਨਿਆਇ ਕਤਾ ਅਬੀਸੀ
ਸਤੇ ਗਾਟੇ ਤੇ। ਤੇ ਰਵਾਲ ਅਰ ਕਤਿ ਤਾਏ ਸ੍ਰੁਰਜ ਤੇ।
ਤੇ ਗਾਮਾ ਰਵਾ ਜੋ ਗਾਏ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਰਵਾਲ ਕੇ ਸ੍ਰੁਰਜ ਸੇ
ਕਿਆ ਸਮਤਾ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਸੀ ਸਤ ਉਤੇ ਨਤੀ ਕਿਆ
ਕਾਟੇ ਗਾ। ਨਿਆਇ ਮੁਖ ਬਤਾਮਾ ਕੀ ਉਰਕੀ ਅਰ

ਕਤਾਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨਿਆਇ ਸਤਰੇਐ ਅਥਵਾ ਮਿਥਿਆ।
 ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਸਤਿਐ। ਪਰਾਸਰਮੈ ਤੇਕੋ ਕਤਾਤੇ ਤੇ ਨੇਰੀ
 ਸਮਝਾਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾਸਤਿ ਕਿਉ ਕਾਤਿ ਤਾਥਾ ਸਰਬਕਰ
 ਮਬ੍ਰਹਮਾਤੀ ਇਸਥਾਪਨਕੀ ਥੇ ਤੈਂ ਬਹੁਤ ਕੇ ਸੇ ਕਿਸੇ
 ਕੋ ਸੁਭਾ ਅਸੁਭਕਰੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਸਾਚਕਹੁ ਜੇ ਤੂੰ
 ਤੈਤ ਉਨਿਆਇ ਕਤਾਤੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾ ਮੈ ਸੇ ਮਤਕਹੁ
 ਜੇ ਮੈ ਤੈਤ ਉਨਿਆਇ ਕੀ ਮੈ ਤੈ। ਮੈਨੇ ਕਤਾਨਿਆਇ
 ਕਰਮ ਪਰਤੈ। ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਕਉਨ ਕਰਮਤੈ। ਜਾਪਰਨਿ
 ਆਇ ਕਰੇਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਨਿਆਇ ਅਪਨਾਆ
 ਪਕਰੇਤੈ। ਪਾਤੰਜਲ ਆਵਤ ਭ੍ਰਾਮਾ ਅਰਕਤਾਜੇ ਬੇ
 ਦਕਤਾਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਚਕੇ ਤੇ ਕਰੇਗਾ ਕਤਾਤੇ ਸੇ

ਜੀਵਦੁ ਮੁਕਤਿ ਤੈ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਪ੍ਰਵੁ ਵਸੁ ਤੇ ਸਿਧ ਤੇ ॥ ੧੫੩ ॥
ਉਸ ਕੋ ਕਉ ਦੁ ਕਰੇ। ਪਰ ਕਤੁ ਪ੍ਰਵੁ ਵਿਆਏ। ਜਾ
ਗਵਲ ਕਕਤਾ ਮਨ ਤੇ ਪਰੇ ਤੈ। ਨਤੀ ਜਾਨੈ ਤੈ। ਮੈਨੇ
ਕਤਾ ਜੋ ਸਨਾਤਨ ਤੇ ਉਸ ਕੋ ਕਉ ਦੁ ਕਰੇ। ਕਤਾ ਜੋ ਗੀ
ਕਰੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਜੋ ਗੀ ਕਉ ਦੁ ਤੈ। ਸਤਿ ਜੋ ਸਰੀਰ ਪਰ
ਭੁਸਮ ਲਗਵਤਾ ਤੈ। ਮੁਖ ਦਾ ਮੁਠਿਗਾ ਜਾਗਵਲ
ਕਕਤਾ ਜੋ ਗੀ ਵਹੁ ਤੈ। ਜਾਨੈ ਮੁਤੀ ਗਵ ਕੋ ਜਲਾ ਕਰ
ਉਸ ਕੀ ਭੁਸਮ ਸਰੀਰ ਪਰ ਲਗਾਈ ਤੈ। ਮਰ
ਅਪਨੇ ਬੀਚ ਜੁੜੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਕਾਸੇ ਜੁੜੇ। ਜਾਗ
ਵਲ ਕਕਤਾ ਕਤੁ ਮੈਨਤੀ। ਮਾਵਤਾ। ਤਬ ਜਾਨੈ ਜਬ
ਜੋਗ ਕਰੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਸਤਿ ਜੋ ਸਰੀਰ ਪਰ ਲਗਾਈ ਤੈ।

ਤੀਕੀਆਕਿਆਤੋ। ਕਹਾਨਤੀਜਾਨੈਤੋ। ਮੇਨੇਕਹਾਜੁ
ਨਤੀਜਾਨਤਾਤਉਜੋਗਕਿਉਕਹਿਤਾਤੋ। ਕਹਾਜੋਗਇ
ਨਾਮੁਕਤਿਕਰਨਤੋ। ਮੇਨੇਕਹਾਉਪਾਉਕਹੁਤੇਸੇਹੀ
ਕਰੋ। ਜਾਗਵਲਕਕਹਾਜੋਤੁਸਿਖਮੇਰਾਤੋਤਉਪਗਟ
ਕਰੋ। ਅਰਜੋਕਹੋਸੋਮਾਨਾ। ਜੋਤੁਤੁਕੋਇਛਾਤੋਜੁਜੋਗ
ਕਰੋ। ਤਉਪਾਣਾਬੋਲਣਾਸਉਣਾਅਸਪਕਰਾਏਸੇ
ਕਰੋਗਾਤਉਸਰਬਅੰਗਵਸਿਤੋਤਿਗਾ। ਮੇਨੇਕਹਾਤੋ
ਰੇਕਤੇਤੇਕਿਆਮਿਧਤੋ। ਯਤਿਤਉਆਪਿਤੇਆਪਿ
ਤਤਾਤੋ। ਜੋਦੋਦਿਨਅਥਵਾਤੀਨਦਿਨਨਖਾਵੈਤਉ
ਸਭੀਅੰਗਨਿਰਬਲਹੋਤੇਤੋ। ਪਰਕ੍ਰੇਧਅਧਿਕਤੇ
ਤਾਤੋ। ਜਾਗਵਲਕਕਹਾਇਸੀਤੇਤੁਤੁਕੋਨਖਾਕਹਿ

ਤਾ॥ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਜੋ ਤੂੰ ਨਿਗੁ ਗਾਏ॥ ਰੇ ਮੂਰਖ ਜੋ ਗਤੇ ਮ ੧੫੪

ਸੁਸੁਧ ਤੇ ਤਾਏ॥ ਮੈ ਨ ਕਰਤਾ ਮੈ ਯਹਿ ਨ ਥਾ ਜਾਨਤਾ॥ ਦਿ

ਆਲਤੋ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਾ ਜੋ ਜੋ ਗਤੇ ਮਨ ਕੈ ਸੇ ਸੁਧ

ਤੇ ਤਾਏ॥ ਜਾਗਵਲ ਕਕਤਾ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇ ਪੰਚ ਪ੍ਰਾਣ

ਤੈ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਉਦਾਨ ਵਿਆਨ ਸਮਾਨ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਬੰ

ਤਰਿ ਜਾਤਾਏ॥ ਉਸੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਬੀਚ ਬੈਚੇ॥ ਅਰਸੁ

ਪਾਨ ਸੋ ਜੋ ਵੇ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਏਕ ਰੇ ਰੁਏ ਸਬ

ਦਿਆਨ ਭਯੋ ਤੇ ਤਾਏ॥ ਮੈ ਨੇ ਕਤਾ ਯਹਿ ਕਿਤ ਹੋਤ ਕਨ

ਤੀ॥ ਜਬ ਪਉਣੁ ਨੀਚੇ ਤੇ ਮਾਰਗ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਿ

ਸਚੇ ਸਬ ਦਿਕਰਤਾਏ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇ ਆਕਾ

ਸਤੈ॥ ਜਬ ਪਉਣੁ ਨ ਆਕਾ ਸਬਿਖੇ ਠਹਿਰਾਈ ਤਬ

ਆਪਤੋਆਪਸ ਬਇਨਿਕਸਤਾਏ। ਕਤੁਅਉਰਕਿ
ਆਤੋਤਾਏ। ਜਾਗਵਲਕਕਿਹਾਜਿਤਬਾਕੋਲਪਕਾ
ਕਰਾਮੀਮਿਤਪੀਤਾਏ। ਮੇਨੇਕਤਾਸਤਿਕਤਾਏਨੇ। ਪਰ
ਤੇਲੇਕੋਇਸਬੁਧਏਕੋਕਤੇਮੋਤਿਕੋਮਤਿਪਾਪਤਿਤੋ
ਵੇ। ਅਰਸੁਨੇਜਬਜੋਗੀਪਉਨਕੋਰੋਕਤਾਏ। ਤਬਸ
ਗੀਰਮੁਗਨਿਕੀਨਿਆਈਤੋਤਾਏ। ਜਬਪਉਨਕਿ
ਸੀਉਰਮਾਰਗਨਤੀਪਾਵਤਾਤਬਉਪਰਕੋਜਾਤਾਏ।
ਉਸਕੀਉਸਨਤਾਮੋਕਪਾਲਕੀਸਿਖਿਪਾਪਰਕਰ
ਗਿਤਤੀਏ। ਉਸਕੋਮੀਮਿਤਜਾਨਕਰਪੀਵਤਾਏ। ਮੇ
ਸਿਖਤੇਗਾਤੋਮੁਏਕੋਕਤਾ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਜੋਪਰਮੇ
ਸਰਕਾਮਾਰਾਤੋਜੋਤੁਤੁਸੇ ਬਚਨਕਰੇ। ਮੇਨਤੀਕਹਿਤੁ

ਬ੍ਰਹਮਕਰੇਗਾ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਕਬੀ ਤੈਨੇ ਮੁਨਾ ਤੇ ਜੋ ਸਿਖ ਕਾ ੧੫੫
 ਤਿਆਗ ਕੀ ਆਇ। ਕਤੁ ਉਸ ਤੇ ਪੀਛੇ ਕਾ ਸੋ ਜੁ ਹੋਗਾ।
 ਜਾਗ ਵਲ ਕਕਤਾ ਜਬ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਪਹੁੰਚਤਾ ਤੇ
 ਉਉਤਾਂ ਕੋ ਸੇਠ ਉਰਤੈ। ਜੁ ਬਿਨਾ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ।
 ਰਉਤਾਂ ਦੀ ਸੂਰਕਾ ਨਿਵਾਸ ਤੈ। ਜੋ ਗਕਰੇਂ ਤਬ ਤੁਝ ਕੋ
 ਪ੍ਰਗਟ ਤੈ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਫੂਠ ਮਤ ਕਰਾ। ਉਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕ
 ਤਾਂ ਤੈ ਜਬ ਯਾਤਿਗ ਜਾਤ ਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੁਯਾ। ਪਰ ਯਾਤਿ
 ਕਤੁ ਦੀ ਸੂਰ ਬਿਖੇ ਜੋ ਮਿਲਾ ਕਉਨ ਤੈ। ਜਾਗ ਵਲ ਕ
 ਕਤਾ ਮੈਨ ਦੀ ਕਤਾ ਤੁੰ ਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਤੇ ਜੋ ਗੀ ਇਤ ॥
 ਮਤ ਕਰਾ। ਜੁ ਜੋਗ ਤੇ ਰਾਸ ਨਾ ਤਨ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਜੋ
 ਏਕ ਤੈਨੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਕਰੀ। ਮਓਰਤ ਉਪ੍ਰਤੀਤ ਗਾਖਤੈ ॥

ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਗਸਨਾ ਤਨ ਤੈ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਜੋ ਗਸਨਾ ਤਨ ਤੈ
ਤਉ ਤੂੰ ਅਦੁ ਤੀ ਨ ਕੁਯਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇ ਤਉ ਤੇ
ਗਰੀ ਮੈਂ ਤੈ। ਰਬ ਮੈਂ ਤੁਸੀ ਕੁਯਾ। ਨ ਬਏ ਕਪੜੀ ਬੀ
ਤੀ ਤਬ ਬਹੁ ਰੁਪ ਸਨ ਕੀਯਾ। ਜੁ ਮੈਂ ਕਉ ਫੁਟੈ। ਬ੍ਰਹ
ਤਮਾ ਕਤਾ ਤੇ ਪਰਾਸ ਗਨਿਤ। ਅਨਿਤ ਕਾ ਬੀ ਚਾਰ ਕਰ
ਕਪਲ ਮੁਨਾ ਆਵਤ ਕੁਯਾ। ਅਰਕਤਾ ਜੁ ਇਸੀ ਕ ੦
ਰਨ ਪਰਮਾ ਰਬ ਕੋ ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਨਿਤ। ਅਨਿ
ਤ ਕਾ ਬੀ ਚਾਰ ਨ ਦੀ ਕਰੇਤੈ। ਜਾਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਯਾ ਤੈ ਸਾਂ
ਖਤੇ ਪਾਯਾ ਤੈ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਕਪਲ ਮੁਨਾ ਨਿਤ ਕਿਆ ਤੈ
ਅਰ ਅਨਿਤ ਕਿਆ ਤੈ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਅਨਿਤ ਸਰੀ
ਰੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਤੀ ਨ ਕੁਯਾ ਤੇ ਉਤ ਪਤਿ ਕੁਯਾ ਤੈ। ਅਰ

ਤੀਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਉਰ ਪਾਤਿ ਤੰ ਕਾ ਰਤੇ ਤੇ। ਤਾਤੇ ਏਤ ਸਾਗ ੧੫੬
ਅਨਿਤ ਤੇ। ਅਰਜਾ ਤੇ ਏਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦਾਨ ਤੇ ਵਹੁਨਿਤ
ਅਰਸਾਰ ਤੇ। ਉਸ ਕੋ ਪਚਾਣ ਅਰਮੁਕ ਤਿਤੋ। ਮੈਨੇ ਕ
ਤਾਏ ਕਸੀਤ ਅਰਏ ਕਪਾਪੀ ਤੇ। ਅਰਬੂਤ ਮਾਕੇ ਤੇ
ਏਕ ਮੈਤੀ ਤੇ। ਤਾਤੇ ਵੇਨੇ ਕੀ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੇ। ਕਪਲ
ਕਹਾਜ ਬਸਾਂਖ ਪਾਪ ਤਰੇਤ ਤੇ। ਤਬ ਸਰੂਪ ਕੋ ਅਭਿ
ਤਦੇਖ ਤਾਤੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਮੈਕ ਉਦ੍ਰਿਤੋ। ਕਤਾ ਤੁਤੀ ਤੇ। ਬਿ
ਆਸ ਕਲਾ ਵਤ ਕੁਮਾ। ਕੈਸ ਤੈਵਿ ਆਸ ਮਾਨੇ ਅ ੦
ਪਿਬੇਦ ਰੂਪ ਪੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਉ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕੀਆ। ਅ
ਰਕਤਾਏ ਕਮਦੁ ਤੀਨਾ ਗਾਇ ਵੇਤੋ। ਅਉਰ ਕੋਉਨ
ਤੀ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਸਤਿਜ ਏਕ ਨਾਗਾਇ ਵੇਤੋ ਪਰਦੁ ਸਾ

ਕੀਤਾ। ਬਿਅਸਕਤਾਨਾਹਾਇਹੁਬਿਬੇਦੁਸਰਾਕਤਾਂ
 ਸੁਣੇ। ਮੇਨੇਕਤਾਜੇਦੁਸਰਾਨਤੀਤਉਏਕਕਿਉਕਤਾ॥
 ਬਿਅਸਕਤਾਏਕਕਤੇਬਿਨਾਬਚਨਕੀਅਪਾਪਤ
 ਤੇ। ਤਾਤੇਸੁਖਕੋਬੀਧਗਯੋ। ਤੇਪ੍ਰਸਰਤੇਰੇਕਤੇਤੇਜਾਨੀ
 ਤਾਤੇਜੇਤੁਸੀਹੀਹੀਐ। ਮੇਨੇਕਤੇਤੇਬਿਅਸਸੀਤ
 ਪਦਕਉਬੇਦਕਿਆਜਾਨੇ। ਕਾਤੇਤੇਜੇਬੇਦਤਿਗੁਣ
 ਰੂਪਤੋ। ਅਰਸੀਤਤੀਨਤੁਸੇਮੁਕੁਤਿਨਿਰਗੁਣੇ॥
 ਤਾਂਤੇਕਯੁਕਤੁਅਰਕਵੁਸੁਣਾ। ਬਿਅਸਤੁਸੀਕੁਯ॥
 । ਤਬਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੇਪ੍ਰਸਰਤੇਨੇਆਪਕੋਬ੍ਰਹਮਾ
 ਣਾਤੇ। ਕਿਆਤੁਤੁਚਾਅਰਮਾਸਅਰਗੁਸੁਅਰਮ
 ਸਤਅਰਕਾਲਕੋਬੀਧਬਿਬੇਬੀਧਾ। ਅਰਸੁਰਕੋਕਾ

ਲਨੇਖਾਇਆਏ॥ ਮਰਖਾਏਗਾਗਾਨਤਿਲੇਕੀਕਾ ੧੫੭
 ਮੁਏਏ॥ ਮਰਸਕਤਗਾਖਤੋਜੇਸੀਸਾਰਕੋਉਤਪਤਮਰ
 ਪਲੇਕਰੋ॥ ਪਰਮਰਿਮਾਨਇਸਕਾਨਤੀਗਾਖਤਾਕਿ
 ਤੇਜਾਨੇਤੋਜੇਅੰਤਕਾਲਕਾਸਏ॥ ਤੁੰਗੀਅਰਿਮਾ
 ਨਮਤਕਰਜੁਪਾਸਰਤੇ॥ ਕਤੁਤੁੰਕਉਨਤੋ॥ ਮੈਨੇਕਾਤੇ॥
 ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਮੁਏਕੋਸੇਆਤਮਕੀਸਕਤਤੇਜੋਕਛੁਪਾ
 ਸਰਕੀਰੇਖਾਗਾਖਤਾਤੇਵੇ॥ ਸ੍ਵੇਤੰਤੁਅੰਤਰਜਾਮੀਤੇ
 ॥ ਸਮੁਦੇਖਜੋਤੁਤੁਬਿਖੇਪਗਾਸਰਤੇ॥ ਤਬਬਡਾ
 ਤੇਵੇਜੁਛੁਟਿਆਈਗਾਖਤਾਤੇਵੇ॥ ਮੈਨੇਜਾਨਾਤੇਜੋ
 ਬ੍ਰਹਮਏ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਰਲਾਕਤਾਤੇਨੇਮਰਕਤੁਰੁਪ
 ਬ੍ਰਹਮਕਾਇਆਏ॥ ਮੈਨੇਕਤਾਯਤਿਜੋਨੇਮਰੁਪ

ਦਿਸ੍ਰਮਾਨਤੈਬ੍ਰਹਮਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਜੋਦਿਸ੍ਰਮਤੈਸੋ
ਨਾਸੀਤੈ। ਅਰਬ੍ਰਹਮਨਾਸਤੈਰਹਤਤੈ। ਕੈਸੇਇਸਕੋਬ
ਤਮਜਾਨੀਏ। ਮੈਨੇਕਤਾਕਤਾਂਤੈਨਾਮਸੁਰੂਪਤੇਨਿਸਚ
ਲੈਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਉਸਕਉਤੈਨੇਦੇਖਾਤੈ। ਮੈਨੇਕਤਾ
ਦੇਖਦਾਨਤੀਸ੍ਰੀਤੈ। ਕਾਤੇਤਾਤੇਰਜਨਕਿਆਤੈ। ਕ
ਤਾਤੁੰਦ੍ਰੀਉਕੋਕਰਮਾਬਿਖੇਬੰਧਅਰਭਜਨਪੁਰੁ
ਤਾਤੈ। ਜਬਤਕਤੁਏਕੋਨਿਰਬਾਣਵੈਗਾਗਪਾਪਤ
ਨਤੈਇਤਬਰਸਭਜਨਕਾਕਿਆਜਾਨੈ। ਤੁੰਦਰਨਾਮ०
ਸ੍ਰਮਅਰਸੁਭਾਸੁਭਾਬਿਖੇਬੰਧਤੈਗੋਬਿਰਕੇਸੁਖ
ਕਉਕਿਉਕਾਰਿਦੇਖੈ। ਭਜਨਕਾਸੁਖਯਤੀਤੈਜੁਆ
ਪਾਬੀਚਨਤੈਇ। ਕਾਤੇਤੇਜੋਗੋਬਿਰਕਾਸੁਖਾਨਿਗ

ਸਤੋਂ ਪਾਸ ਗਜਿੰ ਸੁਮੇਤੁ ਸਰਬ ਕਰਮ ਤੇ ਨਿਤ ਕਰ ੧੫੮

ਮਾਮਰ ਮਾਸ ਤੇ ਨਿਗਾਸ ਤੇ ਇਕਾਰਿ ਮੁਖ ਅਪਨੀ

- ਉਰ ਕਰੇਤ ਬਸ ਕੁਦੇ ਵਤਾ ਕਾਂਧੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਥਮ ਚਰਨ ਬਿ

ਖੇ ਕਾਲ ਕਾਂਧ ਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਚੁਨ ਮੇਂ ਭੈ ਮਾਨ ਤੇ ਤਾ ਤੋਂ ਜੁ

ਮੇਰੀ ਮਾਗਿ ਮਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕੁਜਾ ਤੀ ਸਰੇ ਚਰਨ ਮੇ

ਸਰਬ ਦੇ ਵਤਾ ਚਿਤਾ ਵਾਨ ਤੇ ਤੋਂ ਚਉ ਥੇ ਚਰਨ ਕੁਗ

ਵਾਨ ਮਾਪ ਮਾਗੇ ਮਾਵਤ ਤੋਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਬ

ਚਨ ਸੁਹਿਕਾਰਿ ਮੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਨ ਕੁਜਾ ਮਰਉ ਸਕੇ ਸੀ

ਗਕਉ ਦੁਲਿ ਕੁਜਾਨਾ ਮੇਨੇ ਬਹੁਤ ਕਤਾਨ ਬਸ ਸਰਬ ਥੇ

ਇਕ ਤੋਂ ਇਕਾਰਿ ਚਾਨਾ ਮਾਪ ਦੇ ਪਛਾਨੇ ਕੀ ਕਰ

ਤਾ ਤੇਤ ਬਸਨ ਚਿਤਾ ਵਾਨ ਤੇ ਤਾ ਤੋਂ ਜੁ ਮੇਨਾ ਸੁਤੇ ਵੇਗਾ

ਵਤ

ਕਾਤੇਤੇਜਬਮਨਬਿਖੇਗੋਬਿੰਦਠਉਰਪਕਵੀਤਬਮਨ
ਬੁਧਚਿਤਤੰਕਾਰਨਤੀਰਤਤੇਏਪ੍ਰਾਸਰਤੁੰਕੀਏਕਚਰ
ਨਇਸਮਾਰਗਬਿਖੇਰਖਾਕਤੁਜੁਆਪਤੇਆਪਮ
ਤਮਸਰੁਪਤੋਮੈਨੇਕਤਾਕਤਤਾਤੇਜੁਸਰਬਕੂਤਮੈਤੋ॥
ਬੂਤਮਾਕਤਾਜੋਸਰਬਬੂਤਮਤਉਤੁਤੁਕੈਕਿਅਾਤੇ॥
ਮੈਨੇਕਤਾਜੋਚਿਤਾਮੈਨੇਕਉਰਜਾਤਾਥਾਅਰਕਕੁਚ
ਤਤਾਥਾਜਬਸਾਂਤਮੈਆਯਾਜਾਣਾਜੋਗੋਬਿੰਦਤੇ॥
ਬੂਤਮਾਕਤਾਤਾਤੇਕੁਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਕਗੁਅਰਨਆਪੇ
ਕਾਤਿਆਗਕਗਮੈਨੇਕਤਾਬਤਾਇਜੁਕੁਜਨਕਿਆ
ਤੋ॥ਕਤਾਕੁਜਨਯਤੀਤੈਜੁਉਸਾਬਿਨਾਨਦੇਖਨਕਤੁਨ
ਜਾਣਾਤੇਮੁਰਖਸਰੀਰਮਾਨਖਕਾਜੋਚਿਤਾਮੈਤੋਗੋ

ਬਿੰਦੁ ਇਸਨ ਮਿਤ ਦੀ ਆਉ ਨੁਵ ਸੋ ਆਪਿ ਕਉ ਪ ॥ ੧੫੬ ॥
ਚਾਹੁ ਕਰਮੁ ਏਕੋ ਮਿਲ ਜਾਇ ॥ ਇਸ ਕਾਰਣ ਨਹੀ
ਦੀ ਆਜੁ ਸਾਥ ਤੰਕਾਰ ਤੁਛ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰਿ ਆਪਨੇ
ਸਰੂਪ ਸੋ ਆਪਾ ਪਤਰ ਤੋ ॥ ਤੁਝ ਜੇ ਸੇ ਪਾਖੀ ਡੀ ਸੈ ਕੀ
ਸਧੀ ਨ ਤੋ ॥ ਜੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿਉ ਵੇਰ ਗਾਥ ਤਾਥਾ ਪਰ ਜ
ਬਖਾਤਾ ਥਾ ਕਤ ਤਾਥਾ ਗੋ ਬਿੰਦੁ ਤੋ ॥ ਜੇ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਥ
ਗੋ ਬਿੰਦੁ ਤੋ ॥ ਉਠੁ ਏ ਬੈਠੁ ਏ ਅਰ ਸਰਬ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਕ੍ਰਿ
ਸਨ ਕਾਰੁ ਜਨ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਥਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਵੇਰ ਕ
ਰੇ ਤਉ ਕੀ ਕੁਰਾਤਿ ਬਿਖੇ ਤੇ ਤਿਯੋ ਗਏ ਜੇ ਉਸ ਬਿਨਾ
ਨ ਜਾਨੇ ॥ ਕੀ ਸਬਾਤ ਰਤੇ ਵੇਰ ਗਾਥ ਤਾਥਾ ਪਰ ਅੰਤ ਰਿਤੇ
ਮਿਤ ਥਾ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸੰਕਾਨ ਤੀ ਕਰੀ ॥ ਅਰ ਸ

ਸਦੀਆਂ ਜੁਮੇ ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਿਸੁ ਹੀ ਤੋ। ਜੋ ਤੁੰਗੀ ਐ ਸੀ ਪਰ
ਤਕਰੋ। ਤਉ ਦੁਹੁ ਐ ਸਾਮਿ ਤਨਾ ਸੀ ਨਹੀ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ
ਪੀਛਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਤੇ ਬੁਧ ਮੇ
ਰੇ ਬੀਚ ਤੇ ਨਿਕ ਸਗਈਂ ਅਰ ਨਿਸਚਾ ਕੀਆ ਤੇ ਜੋ ਏ
ਕਗੋ ਬਿਦਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਜੋ ਗੋਬਿਦ ਤੈ ਤਉ ਤੁੰਕ
ਵਨਤੈ। ਜੁਭ ਜਨ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਗੋ
ਬਿਦਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਰੇ ਸੁਗੋਬਿਦ ਸ੍ਰੀਤੈ। ਮੇਰਾ
ਰਤੁੰਕ ਤਾਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਗੋਬਿਦ ਤੈ ਮੇਨਹੀਂ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ
ਕਹਾ ਜੋ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਤਉ ਭਜੂ ਤੇ ਕਿਆ ਪੈ ਜਨਤੈ। ਮੇਨੇ ਕ
ਹਾ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਮੁਨ ਕਾਰਿ ਕਤਿ ਤਾਤੈ। ਜੁਭੀ
ਵੇਤੈ ਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਜੁਭੀ ਵਕਿਆਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ

ਕਤਾ ਕਤਿ ਤਾ ਤੈ ਜੁਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਜੀਵ ॥ ੧੬੦ ॥
 ਈਸਰ ਕੋ ਸੇਥਾ ਪਤਾ ਤੈ ॥ ਪਰ ਵਹੀ ਤੈ ਤੁੰ ਜੁਗ ਵਾਂ
 ਨਤੈ ॥ ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਤੈ ਤਉਆਪ ਕੋ ਕਿਉ
 ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਕੋ ਸੇਧਾ ਨੇ ਜੁਆਨ ਕੋ
 ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਮਾਰਗ ਨਹੀ ॥ ਕਿਉ ਜੁਗੁ ਤੀ ਤੈ ਤਉ ਕਿਸ
 ਕਉ ਜਾਨੇ ਅਰਕਉ ਨਤੈ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਜਾਨੇ ਤਾ ਤੇਕ
 ਤੇਕ ਤੁੰ ਸੁੰ ਤੈ ॥ ਜਬ ਤੁਝ ਉਯਤਿ ਨਿਸਚਾ ਕੁਆ
 ਤਉਆਵਾਗਉ ਨਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੁਆ ॥ ਤੇ ਪਰਾਸਰ ਤੁੰ
 ਸਰਬ ਕਰਮ ਕਰਾ ਅਰਸਰ ਬਿਖੇ ਗੋ ਬਿਦ ਦੇਖ ॥
 ਅਰਨਿਗ ਸਤੈ ॥ ਅਰਕ ਮੇਤੇ ਮਚਾਤੈ ॥ ਗੋ ਬਿਦ ਕ
 ਤਾ ਤੈ ਜੋ ਪਲਕ ਲਗਤੇ ਢੀਲ ਤੇ ਤੈ ॥ ਅੰਜੋ ਏਕ

ਸੁਆਸਪ੍ਰਚਾਤੋ ਰਮੁਖਸੇਰੀਉਰਕਰਤਾਤੈਤ
 ਉਮਾਇਤੁਸੇਰਾਹੁਪਤੈਤਾਏ। ਏਪ੍ਰਾਸਰਕਭੁਮਤਕ
 ਤੁ। ਮੇਨੇਕਤਾਮੁਏਕਉਚਾਤਨਾਤੈਜੈਸੁਮਹੀਰਸ
 ਨਾਤੇਵਚਨਸੁਨੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਜੈਤੁਏਕਉਚਾਤ
 ਨਾਤੈਜੁਬਿਸੁਕੋਦੇਖੋਨਿਸਚਾਕਾਰਿਜੁਭਗਵਾਨ
 ਆਪਤੈ। ਏਤੇਮੇਬਿਸੁਦੇਵਗਾਰਕੁਰੁਨਾਮਾਵ ੨੦
 ਤਰੁਏ। ਸਰਬਸਰਾਉਠਖਰੀਰੁਈ। ਪਰਮੇ
 ਨਤਲਾਕਾਤੇਤੇਜੈਉਸਸਮੇਮੇਮਪਨੇਬੀਚਨਥਾ
 । ਬਿਸੁਦੇਵਬ੍ਰਹਮਾਕੋਨਿਕਟਿਇਸਥਿਤਰੁਏ।
 ਸਭਨੇਦੇਵਤਾਉਸਤਤਕਰੀਬਿਸੁਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮ
 ਮੈਨੇਰੁਪਅਪਨਾਨੀਏਖਾਕੁਮੇਕਉਵਤੈ।

ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੁੰਸਿਵਰੂਪਤੇ ਤੁਝਕਉਕਿਆਕਤੇ
 ਤੁਝਬਿਨਾਕਢੁਨਤੀ॥ ਬਿਸੁਕਤਾਤੇਰੂਪਮੇਰੇਪਰਾਸ
 ਰਕਉਚਿਤਾਰੁਈਤੇਜੇਮੇਕਉਣਤੀ॥ ਏਹੁਸੁਝਕਰਿ
 ਅਚਰਜਮਾਨਗੁਯਾਤੇ॥ ਅਰਨਿਸਚੇਜਾਣਾਤੇਜੇਬਿ
 ਸੁਤੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੇਬਿਸੁਤੈਨੇਅਕਾਰਥਪਾਰਾਸ
 ਰਨਾਮਗਾਖਾਤੇ॥ ਆਪਤੈਅਰਾਆਪਕਤਤਾਤੇਮੇਕ
 ਓਣਤੀ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੇਬਿਸੁਤਸਾਅਰਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹ
 ਮਾਜੇਮੇਤੋਤਉਪ੍ਰਾਸਰਕੀਮੇਤੋ॥ ਤੁਝਕਉਮੇਅਰਪ੍ਰਾ
 ਸਰਟੋਰਾਸਤੇਤੇ॥ ਜਾਨੀਤਾਤੇਜੇਤੁਝਤੇਰੇਦੁਦੈਤਕਾ
 ਨਹੀਯੂ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਬੀਜਸੀਸਾਰਕਾਤੁੰਤੇ॥ ਅਰਜੇ
 ਸੀਸਾਗਬਿਬੇਓਤਪਤਿਕੁਯਾਤੇਮੁਲਸਰਕਾਤੁੰਤੇ॥

ਤਾਤੇਰੇਦਰੀਤੁਤੁਤੇਤੀਤੋਤਾਏਨਉਰਤੇਤਾਤੇਤੋਕਉ
ਲਜਾਨਤੀਆਵਤੀਆਬਿਸ੍ਰਕਤਾਲਜਾਤਉਕਰੇਜੋ
ਦੁਯੈਤਗਾਖਤਾਤੇਵੈਜੇਸਰਬਮੈਤੋਤਉਲਜਕਾ
ਸੋਕਰੇਆਬ੍ਰਹਮਾਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾਪ੍ਰਾਸਕਤਾਮੁਤੁਕੋ
ਬਿਸ੍ਰਪੁਜਾਵੈਆਰਸਰਬਬਿਆਪਕਤਾਵੈ
ਰਕਤਾਮੈਤੋਕਤਾਜਤਿਜੋਬਿਸ੍ਰਜੀਕਤਾਮੁਤੁਕਿ
ਖੇਦੁਯੈਤਨਤੀਲਜਾਕਾਂਸੋਕਰੇਤਉਬ੍ਰਹਮਾਕ
ਉਕਿਉਕਤਾਨੁਤੁਤੁਤੁਬਿਖੇਰੇਦਰੇਆਪ੍ਰਾਸਕਤਾਤੁ
ਬਹੁਬੁਧਵਾਨਤੋਆਬ੍ਰਹਮਾਕੋਉਤਰਨਆਇਅ
ਅਰੁੰਦੇਖਾਨਿਕਾਲਨਵਾਲਾਬਿਸ੍ਰਕੁਜਾਪ੍ਰਾਵੀ
ਠਾਰਕੇਜੋਬਿਸ੍ਰਾਬ੍ਰਹਮਾਕੋਕਹਾਤਉਬ੍ਰਹਮਾਬਿ

ਸੁਥਾਨੁ ਸੁਥਾਨੁ ਮੇਰੇ ਕਰਨ ਜੋ ਬਿਸੁਥਾਤੁ १੬੨
ਬੁਥਾਨੁ ਬਿਸੁਥੈ ਸੇਦਿ ਸੁਆਯਾ ਪਾਸਰ ਕਰਤਾ ਦਿ
ਸੁਆਹ ਸੁਥਿ ਸਤੀ ਨੇ ਕਰੁ ਕਉ ਦੁਹੈ ਮੇਰੇ ਕਰਨਾ
ਤੇ ਦੇਖੀ ਤਾਏ ਦਿ ਸੁਥੈ ਅਰਹਿ ਤੁ ਦਿ ਸੁਥੈ ॥ ਅਰਾਮ
ਮਾਦਿ ਸੁਥੈ ॥ ਪਾਸਰ ਕਰਤਾ ਇਤੀ ਨੇ ਕਰੇ ਤੇ ਉਤਪ
ਤਭਏ ਤੈ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਕਾਏ ਕਰੇ ॥ ਤਾ
ਤੇ ਜਾਣੁ ਜਾਣੁ ਕਰੇ ਪਗਟੁ ਭਏ ॥ ਪਾਸਰ ਕਰਤਾ ਤੁ
ਫੁਕਉ ਮੁਹਖਤਾਏ ਕਰਤਾ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਕਰਮ
ਕਾਏ ਕਰੇ ਤਉ ਤੈ ਨੇ ਕਿਉ ਭੁਟਕੀਆ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ
ਰੇ ਵਚਨ ਬਿਖੇ ਉਤਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਨੀ ਕਿਆ ਕਰੇ ॥
ਨੁਆਪੀ ਕਰੇ ਅਰਾਮ ਪਤੀ ਸੁਥੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਸੁਥਾ

ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਇਸਾਦਿਖੇਕਿਆਰੇਦੁਤੈਆਪਕਤੈ॥
ਆਪਸੁਦੁਤੈ॥ ਤੇਮੇਕੇਕੁਮਸਕਸੁਦੁ॥ ਜਬਕੁ
ਮਾਤੁਸੀਕੁਜਾਮੇਨੇਕਤਾਤੇਬਿਸੁਤੁਦੁਕੇਲਜਾਨਾ॥
ਈ॥ ਜੁਤੈਨੇਕਤਾਰੂਪਮੇਰਾਪ੍ਰਾਸਰਤੈ॥ ਕਤੁਰੂਪਤੈ॥
ਕਿਆਤੈ॥ ਬਿਸੁਕਤਾਯਤੀਰੂਪਮੇਰਾਤੈ॥ ਜੁਸਿਵਰੂ
ਪਤੈ॥ ਮੇਨੇਕਤਾਜੁਸਰੂਪਤੈ॥ ਤਉਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੈ॥
ਬਿਸੁਕਤਾਯਤਿਸਰੁਕਰਮਮੁਦੁਤੇਰੁਦੁਤੈ॥ ਜੋਕਤ
ਤਉਕਿਆਤਾਨਤੈ॥ ਤੁਦੁਕੇਲਜਾਨਤੀਆਵਤੀ॥
ਜੁਆਪਕੋਭਿਨਜਾਣਾਤੈ॥ ਤੈ॥ ਮੇਨੇਕਤਾਕਰੁਮ
ਮਤਕਤਾ॥ ਤੁਸਨੀਤੈ॥ ਜੁਮੇਤੇਰਾਉਪ੍ਰਾਸਕੁਨਤੀਤੈ॥
ਉਪ੍ਰਾਸਕੁਬਿਸੁਕਾਸਿਵਕਾਤੈ॥ ਮੇਨੇਆਪਕੋਜਾ

ੴ ਤੈ। ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਪੋਜਨ ਤੈ। ਜੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਕ੍ਰਿਸ੍ਣ ਤੈ ਤੁ ੧੬੩
ਝੋ ਕੋ ਜਾਣੁ ਤੈ। ਬਿਸੁ ਕਰਤੈ ਪਾਸਰਾਏ ਸੇ ਮਤ ਕ
ਤੁ। ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਕਿਸੀ ਸੇ ਲੁਯਾਨੀ ਗਾਖਤ ਤੈ। ਬ੍ਰਹ
ਮਾਤ ਸਾ ਅਰ ਕਤਾ ਤੈ ਬਿਸੁ ਤੁੰ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਤੈ।
ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਊਨ ਤੀ। ਬਿਸੁ ਤੁ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਯਾ।
ਸਿਵ ਆਵਤ ਕ੍ਰਿਯਾ ਸੇ ਐਸਾ ਤੈ ਸਿਵ ਜਿਸ ਬਿਖੇ ਪ
ਦਾ ਅਪਦ ਦੇ ਨੋਨ ਤੀ। ਅਰ ਕਤਾ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰੇ
ਬਿਸੁ ਅਰੇ ਪਾਸਰਾ ਕਤਾ ਤੈ ਏਕ ਮੇ ਅਦੁਤੀ ਤੈ ਮੇ
ਰੇ ਬਿਖੇ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੈ। ਅਰ ਬਿਸੁ ਬਿਸੁ ਕੋ ਕਤਾ ਤੈ
ਤੈ। ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੈ। ਨਿਰਮਲ ਤੈ। ਬਿਸੁ
ਨ ਕਤਾ ਬਿਸੁ ਸੇ ਸਰੂਪ ਤੈ। ਜਾਨੇ ਸੇ ਕੋ ਜਾਨਾ ਵੀ ਸਿ

ਵੇਤੋ। ਸਿਵਕਤਾ ਨਿਰਮਲਾ ਮੈਸੀ ਬਿਖਾਈ ਤੈ। ਸ ०
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਮਰ ਸਿਵਤੈ। ਤਾਤੇ ਮੁਏਤੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਾਖ ਤੈ
 ਸਿਵਕਤਾ ਮੈਸੇ ਮਤ ਕਤਾ। ਜੁ ਬੂਤ ਮਤੈ ਤਉ ਬੂਤ ਮਪੂ
 ਹਨ ਕੋ ਕਤ ਤੈ। ਮੁਏ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਉਰਨ ਦੇ ਨੋਨ ਤੀ।
 ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਰੇਦ ਅਰੇਦ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ। ਬੂਤ ਮਾਕਤਾ
 ਵਤੁ ਜੋ ਬਿਸਾ ਅਰ ਸਿਵ ਤੇ ਅਤੀ ਤਤੇ ਮੈ ਤੈ। ਕਾ
 ਰਜ ਅਰ ਕਾਰਨ ਕੋ ਮੁਏ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਤੀ। ਅ
 ਰਯਾਤਿ ਜੋ ਕਤਾ ਬਿਸਾ ਅਰ ਸਿਵ ਮੁਏ ਸੇ ਤੈ। ਸੋਰੂ
 ਲ ਕਰ ਕਤਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਤੈ। ਸਿਵਕਤਾ ਤਾਤੇ ਰੂਪ
 ਅਪਨਾ ਕਤਾ। ਬੂਤ ਮਾਜੇ ਤੈ ਕੋ ਉਸ ਬਿਖ ਸੇਸਿ
 ਲਾਇ ਕਰ ਨਿਗਲ ਗਯਾ ਤੈ। ਸੋਰੂਪ ਤੁਬ ਤੇ ਵੇਜੇ

ਵਿਸਰੁਪੁਰੀਤੋਂ। ਸਿਵ ਬਿਖੇ ਵਿਸਰੁਪੁਰੀ ਕਤਾਂਤੋਂ ਸਿ ੧੬੦
ਦਤੋਂ। ਬਿਸਰੁਪੁਰੀਤੋਂ ਸਿਵ ਬਿਸਰੁਪੁਰੀ ਬਿਖੇ ਸਿਵ ਕਬੀਲ
ਤੀ। ਸਿਵ ਅਨੰਦ ਕੋ ਕਤਾਂਤੋਂ। ਬਿਸਰੁਪੁਰੀ ਬਿਖੇ ਸਿਵ ਕਬੀਲ
ਦੇ ਨੇਨਤੀ। ਪਾਸਰੁਪੁਰੀਤੋਂ ਮੇਰੇ ਤੁਰੀ ਕਤਾਂਤੋਂ ਮੇਰੇ ਕਤਾਂਤੋਂ
ਕਾਤਿਤਾਂਤੋਂ ਸੋ ਸੁਨੋਤੋਂ। ਪਾਸਰੁਪੁਰੀਤੋਂ ਸਿਵ ਕਬੀਲ
ਮਾਕਤਾਨ ਸਿਵ ਨ ਬਿਸਰੁਪੁਰੀਤੋਂ। ਯਤਿ ਪਗਟੇ
ਨੁਮਾਦਿ ਸਰਬ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾਤੋਂ। ਦੁਸਰਾ ਕਤਾਂਤੋਂ ਕਿਸ
ਕੋ ਕਤਾਂਤੋਂ। ਮਰ ਕਾਤਿਤਾਂਤੋਂ ਜੋ ਕਛੁ ਦਿਸੁ ਮਾਨਤੋਂ ਸਰ
ਮੇਤੋਂ। ਸਰ ਕਾਤਿਤਾਂਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਗਤਾਂਤੋਂ। ਤੇ ਸਿਵ
ਰੁਪ ਤੇਰਾ ਕਿਸਾਤੋਂ। ਸਿਵ ਕਤਾਂਤੋਂ ਰੁਪ ਅਰੁਪ ਮੇਰੇ ਬਿ
ਦੇ ਨੇਨਤੀ। ਨੁਮਾਨ ਸਤੋਂ ਮਾਪ ਕੋ ਰਿਨ ਜਾਤਾਂਤੋਂ।

ਅਰਮੈਕਤਿਤਾਤੈਜੁਰੂਪਅਰੂਪਮੈਤੈ। ਕਾਤੈਤੇਵਿਅਕ
ਤਅਰਅਵਿਕਮੈਤੈ। ਸੁਖਮਾਇਸਥੁਲਮੈਤੈਸਰਬ
ਤਸੇ। ਸਿਵਦੇਨਤੁਤਾਥਜੇਤਕਰਗਬਿਸ੍ਰਤੇਪਸਨਕਿ
ਆਤੈ। ਤੇਮੈਤਮਨਕੇਸੁਚੇਤਕਰਕੇਸੁਧਾ। ਮੈਤੈਕਤਾ
ਮਨਕਤਾਂਤੈਜੁਸੁਚੇਤਕਰੈ। ਪਾਸਰਕਤਾਜੋਤਿਤਨਤੈ
ਇਤਉਕੈਸੇਕਤੈਤੈ। ਬ੍ਰਤਮਸਤਕਤਾ। ਮੈਤੈਕਤਾਮੁ
ਤੁਕੈਸਮਤਾਸੋਕਿਆਪੋਜਨਬ੍ਰਤਮਸਤਕਤਾ। ਪ
ਰਾਸਰਕਤਾਕਿਉਤੁਸੀਕੁਜਾਤੈਉਤਦੇਤਾ। ਬਿਸ੍ਰਕ
ਤਪੁਛਾ। ਸਿਵਤੁਸੀਕੁਜਾ। ਜਬਦੈਨਤੁਸੀਕੁਏ
ਬ੍ਰਤਮਾਕਤਾਤੈਸਿਵਤੁਸੀਕੁਜਾਤੈ। ਅਰਮੈਨੇਜਾਣੁ
ਜੇਤੁਸੀਤੈਫੁਲਾਤੈ। ਪਰਤੁਸੀਤੈਏਮੈਏਤਾਬਰ

ਨੇਤੇ ਜੋ ਕਤ ਏ ਮੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ॥ ਅਰਬ ਕ੍ਰਮੇ ਸੀਸਾ
 ਨਾਸਤੋ ਤਾਏ ॥ ਜੋ ਸੇ ਸੇ ਤੇ ਛੁਟਾਏ ਵਹੀ ਤੁਸੀਏ ॥ ਸਿ
 ਵ ਕਤਾ ਸਤਿ ਕਤਾਏ ਨੇ ਪਰ ਕਤੁ ਵਿਆ ਕਹੀ ਐ ਜੁ ਬ
 ਧ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਸਹੀ ਰਤੇ ਸਿਥਲੇ ਤੇ ਬਚਨ ਕਤਿ ਤਾਏ ॥
 ਪਰ ਕਤੁ ਜੋ ਮਨ ਤੇ ਸਿਥਲੁ ਆਵਿ ਆਏ ॥ ਤਾਏ ਕਤ
 ਏ ਤੇ ਵਿਆ ਪ੍ਰੇਤ ਨਹੀ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਸਤਿ ਕਤਾਏ ਨੇ ਪ
 ਰ ਪਿਥ ਮਨ ਰਿਯਾ ਸਾ ਬਿਖੇਤ ਗਯਾ ਸੀ ਕੋ ਜੋ ਗੋਏ ਜੋ
 ਗਿਯਾ ਨ ਕਰੇ ਅਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ ॥ ਜਬ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਸਿ
 ਥਲ ਕੁਯਾ ॥ ਪਰ ਬੀਚਾਰ ਬਿਨਾ ਗਿਯਾਨ ਪਾਪ ਤਿਉ ਤੁ
 ਨਹੀਏ ॥ ਤਾਏ ਕਤ ਏ ਰੁਲਾਏ ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਜੋ ਆਪਿ ਤੇ
 ਤਉ ਕਤਿ ਏ ਤੇ ਵਿਆ ਪ੍ਰੇਤ ਨਹੀ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਜੋ ਨ ਕਰੇ

ਉਕਬਲਗਤੁਸੀਤੁਜੀਐ॥ਵਾਂਕਾਇੰਦੀਕਾਵਚ
ਨਤੀਕਰਮਤੈ॥ਜੇਵਚਨਸੇਪ੍ਰੋਜਨਤੋਤਾਤਉਇੰਦੀ
ਵਚਨਕੀਉਤਪਤਨਾਤੇਤੀ॥ਵਾਂਕਾਇੰਦੀਕੇਵਲ
ਗੋਬਿੰਦਕੇਰੁਜਨਨਮਿਤਪਗਟਰੁਈਏ॥ਅਰ
ਰੁਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਨਿਰਾਸਕਰੇਜੇਨਿਰਾਸਬਿਨਾਸੁ
ਖਨਤੀ॥ਗਿਨਤੁਤਿਆਗਕੇਵਲਦੁਖਏ॥ਤਾ
ਤੇਤੇਮਿਵਆਪੇਕਾਪਦਤਿਆਗਅਰੁਰੁਜਨਗੋਬਿੰ
ਦਕਾਕਰੁ॥ਜੁਆਵਾਗਵਨਤੇਛੂਟੇ॥ਜਿਤਬਾਤੇਜੇ
ਗੋਬਿੰਦਉਚਰਨਤੇਚਰਮਤੈਜੁਮੁਖਮੇਗਾਖਾਏ॥ਤੇ
ਮਿਥੈਚਾਨਾਤਿਆਗੇਅਰੁਰੁਜਨਕਰੋਕਾਤੇਤੇਜੇ
ਸਰੀਰਕੇਵਲਸੁਪਨਾਏ॥ਅਰਕਛੁਨਤੀ॥ਅਰ

[illegible]

ਤੇਰੀ ਭੁਲੀ ਤੈ ਪਰਬਤਾ ਜੁ ਖੇੜ ਕਉ ਨ ਤੈ॥ ਬਿਸੁ ਕਉ ਖੇ
੩੬ ਤੁ ਤੇ ਜੁ ਤੈ ਨੇ ਮੁੜ ਤੇ ਬਿਨ ਜਾਨਾ ਤੈ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਬਿ
ਨ ਕਿਆ ਤੈ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਯਾਤਿ ਬਿਨ ਤੇ ਜੁ ਤੈ ਬਿਸੁ ਅ
ਰ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁ ਮੇ ਬਿਸੁ ਨ ਤੀ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਆਪਿ ਤੀ
ਕਤਾ ਤੈ ਨਾ ਅਉਰ ਕਉ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੇ ਪਾਸ ਰਤੁ ਕ
ਤੁ ਤੇ ਗਾ ਕਿਆ ਨਿਸਚਾ ਤੈ॥ ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਕਿਆ ਕਤੈ॥
ਅਚਰ ਜਮਾਨ ਤੈ॥ ਨਿਸਚਾ ਬੁਧ ਤੇ ਤੇ ਤਾ ਤੇ ਕਾ ਤੇ
ਤੇ ਨਿਸਚਾ ਬੁਧ ਕਾ ਕਰ ਮਾ ਤੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਬੁਧ ਤੇ ਨ ਤੀ ਕਿ
ਆ ਕਤੈ॥ ਜੁ ਕਉ ਫੁ ਤੈ॥ ਪਰ ਜੇ ਤੁ ਕਤੈ ਉਸੀ ਪਰ
ਨਿਸਚਾ ਕਰੈ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੁ ਪਰ ਮਾ ਨਿਰਲਜ
ਭਯਾ ਤੈ॥ ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਨਿਰਲਜ ਤੇ ਜੇ

ਦਿਹੀ ਸੁਰਤੀ। ਅਰਸਰੀਰ ਕੋ ਪਤਰਾ ਵੇਤੇ ਨਗਨ ਤੇ ੧੬੭
 ਕਾਸੈ ਲਜਾ ਕਰੀ। ਤੇ ਬਿਸਰੁ ਪਤੇਗਾ ਕਿਆ ਤੈ ਬਿਸ
 ਕਤਾਰੁ ਪਮੇਗਾ ਸਿਵ ਤੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਸਿਵ ਰੁਪ ਤੇਗ
 ਕਿਆ ਤੇ। ਕਤਾਰੁ ਪਮੇਗਾ ਬਿਸਰੁ ਤੇ। ਏਕ ਨੇ ਕਤਾ ਨ
 ਸਿਵ ਨ ਬਿਸਰੁ ਏਕ ਸੋ ਰੁਪ ਕਤੀ ਏ। ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਤੇ
 ਤੇ ਮੈ ਤੇ ਉਸ ਸਗਾ ਬਿਖੋਜੀ ਨਿਸਚਾ ਕੁਜਾ ਜੋ ਬਿ
 ਸਾ ਅਤਮਾ ਅਉਰ ਕੋ ਉਨਤੀ। ਕਤੁ ਤੁਝ ਕੋ ਕਠੁ
 ਪਵੇ ਸਕੁ ਜਾ ਕੇਨਾ। ਤੁੰਭੀ ਨਗਨ ਤੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁਰਗ
 ਵਾਨ ਆਜਾ ਮੈ ਤਿਕਾ ਅਉਤਾਰ ਈ ਆਤੈ। ਨ ਤੇ ਜੁ
 ਤੇ ਨਗਨ ਕੋ ਅਰ ਤੇਗਾ ਸਕਰੇ। ਮੈ ਤੇ ਕਤਾ ਮੈ
 ਤੇ ਤੇ। ਕਿਆ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਕਤਾ ਨਗਨ ਬਿਸ ਕੋ ਕਤ ਤੇ ਤੇ।

ਪਰਾਸਰਕਤਾਵਤੀਨਗਨਤੈਜੋਸਰਬਪਵੈਤੇਮੁਕਤਿ
ਤੈ। ਅਰਪਾਤੈਗਵੇਸੁਖਮਅਗਇਸਬੁਲਕੇਸੇ
ਨਾ ਜੋਗਾਨਤੈ। ਮੈਕੇਕਤਾਤੁੰਸਭਤੇਬਡਾਤਸਤਾਤੈ। ਮ
ਨੇਦੁਸਰਾਬੁਤਮਾਤੈ। ਪਰਾਸਰਕਤਾਦੁਐਤਾਅਰ
ਏਕਤਾਤੇਰਤਤਤੈ। ਸ੍ਵੈਤੈ। ਬੁਤਮਾਅਰਬਿਸੁਕੇ
ਮੈਨੇਉਤਪਤਕੀਆਤੈ। ਪਰਜੋਤੁੰਅਤੀਤਤੈਤਉ
ਤੁਭਕੋਪਰਮਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਤੈ। ਅਰਚਾਤਨਾਨਾਸ
ਤੈਇਸਭਤੇਇਕਤਤੈ। ਅਰਅਤੀਤਤੈ। ਮੈਕੇਕਤਾ
ਅਵਰਉਪਾਵਤਉਨਤੀਜਾਨਤਾਪਰਵੇਰਾਗਕਰੈ
ਤਾਂਤੇਮਾਰਗਬਤਾਇ। ਪਰਾਸਰਕਤਾਧੀਨਤੈਜੁਤੁ
ਸੁਕੋਚਾਤਨਾਵੈਰਾਗਕੀਰੁਈਤੈ। ਬੇਗਤੀਬਸਤ

ਸਰੀਰ ਤੇ ਉਤਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਥੀ ਪਰ ਨਾਲ ਤੇ ਤਾਮਰ ੧੬੮
ਵਾਲ ਸੀਸ ਅਰਦਾਨੀ ਕੇ ਮੂੰਹ ਨਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੋਪਰਾ
ਸਰ ਮੇਰੇ ਕਉ ਮੇਸਾਉ ਪਦੇ ਸਕੀ ਮਾਏ ਨਾ ਅਤੀਤ
ਕੁਜਾਏ ਤਾਮਰ ਤੁਝ ਕੋ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਰੇ ਤੇ ਗੋਮਰ ਤੇ
ਗੀਰਿ ਪਾਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਗੀਬ ਨਾਏ ਵੈਗਾਮਰ ਜੋ ਕੋ
ਈ ਵੈਗਾਗੀ ਪੁਛੇ ਨਾ ਤੇ ਨੇ ਕਿਸ ਪਦ ਜੋ ਵੈਗਾਗੀ ਅ
ਤੇ ਅਰਗਾਗਾ ਮੇਲੀ ਮਾਏ ਤਉ ਕਰਤਾ ਤੇ ਗਿਤ ਸ
ਤਤੇ ਤਿਅਗ ਕਰਗਾ ਵਾਨ ਮੇਰਾ ਗਾਗੀ ਮਾਏ ਤਾਮਰ
ਰਜੇ ਪੁਛੀਏ ਮਾਰਗਾਗੀ ਬਿਦ ਕੇ ਮਿਲੇ ਵੈਕਾਕਿਅ
ਤੇ ਤਉ ਕਰਤਾ ਤੇ ਰਗਾਤਿ ਕਰੀ ਚਾਤੀਏ ਮਾਰਜੇ ਪੁ
ਛੀਏ ਰਗਾਤਿ ਕਿਆਏ ਤਉ ਕਰੇ ਤੇ ਗਾਗਾ ਮਨਾ ਮਰੁਜ

ਨਚਾਤੀਏ ਕੀਆ। ਤਤੇ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਸੀਸਾਰ ਕਾ ਤਿਆ
 ਗਕਗਾ। ਅਰਨਾ ਮਰੁਜਨ ਕਰਨ ਅਰਮਨ ਬਿਖੇ ਧਿਆ
 ਨਕਗਾ ਕਿਤੇ ਰੁਗਵਾਨ ਮੇਨਾ ਮਰੇਗਾ ਜਿਤ ਬਾਕਰਿ
 ਸਿਮਰੇ ਤੈ। ਮੁਖ ਕੋ ਜਗਤ ਬਿਖੇ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਰੇ।
 ਅਰਪੁਜਾ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਤੇਇ। ਅਰਜ ਬਸਰੀ ਰਤਿਅ ०
 ਗਕਰੇ ਮੁਰਗਾ ਬਿਖੇ ਠਉਰੇ ਤੇਨੁ ਅਪਗਾ ਸੋਰੇ ੨੧
 ਕਰੇ। ਯਾਤਿ ਰੁਅਤੀ ਤਮੁ ਰਤਾ ਅਰਜ ਟਾਪਾਰੀ ਜੁ
 ਦੇਖਤਾ ਤੈ ਕੇਵਲ ਇਸੀ ਨਾਮਿ ਤਰਿਨ ਕਰੇ ਤੈ। ਤੁਝ
 ਕਉ ਭੀ ਜੋਗ ਤੈਨੁ ਮੇਸਾ ਅਤੀਤੁ ਤੇਵੇ। ਅਰਜੇ ਮੰਤ੍ਰ
 ਪਰਮ ਵੈਰਾਗ ਕਾ ਤੈ ਸੋ ਮੇਤੁ ਪ੍ਰਉਪਦੇ ਸਕਰੇ ਤੈ। ਏ
 ਕ ਬੇਟ ਮੰਤ੍ਰੇ। ਦੁਸਰੇ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਨੇਕ ਨਿਸਚਾਕ

ਠੇਗਾ ਜੁਯੀ ਸਾਤਿ ਤੋ ਤਿਗੋ ॥ ਅਰਜੋ ਕਤੋ ਆਤਮਾ ਤੇ ॥ ੧੬੮
ਕੋ ਸਮਝੁ ਅਰਥ ਆਪਕੋ ਧਰਾ ਧਰੁ ਮੇ ਕਉ ਦੁਤੋ ॥ ਤਉਰੁ
ਗਾਉ ਜਾਤਿ ॥ ਅਰਬਿ ਸਮੇਤੋ ਤਿ ॥ ਤੇ ਸੁਰਖ ਬੀਚਾਰ
ਬਾਤਰ ਕਾ ਸਰਬ ਅਕਾਰ ਥਤੋ ॥ ਮਨ ਤੇ ਬੈਰਾਗ ਕ
ਗਾ ਜੋ ਕਉ ਰੋਗ ਲੋਕ ਪਹ ਲੋਕ ਕੇ ਤੋ ॥ ਨਹੁ ਕਾਤਿ
ਆਗ ਕਗਾ ॥ ਅਰਜੋ ਦਿਸੁ ਮਾਨ ਜਾਣੁ ਜੋ ਸੁਪਨਾ
ਤੋ ਏਕ ਸੁਆਸੀ ਤੋ ॥ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਕਾਲ ਕਾ ਰੰਡਾ
ਬਤੁ ਬਲਵਾਨ ਤੋ ॥ ਅਪਨੀ ਗਧਿ ਆਕੇ ਨਮਿਤ
ਚਾਤ ਗਾਤੋ ਜੁ ਅਤੀਤ ਤੋ ਵੈ ॥ ਤੁੰ ਮਾਗਗਨੀ ਬਤਾ
ਵਤਾ ॥ ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਅਤੀਤ ਤੋ ਅਰਕ ਚੁਮਤ ਕਗਾ
ਜੋ ਰਚਾ ਤੇ ਹੀ ਦਿਸੀ ਮੇਤੋ ॥ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਜੋ ਯਹਿ ਕਾਮ

ਨਤੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਤਉ ਰਗਤਿ ਰਗਵਾਂ ਨਕੀ ਕਤੁ ਜੋ ਪੇ
ਅਤੇ ਅਰ ਰਗਵਾਂ ਨਕੀ ਮਿਲੇ ॥ ਅਰ ਜੋ ਸੀ ਸਾਰ ਸੀ ਸੇ
ਰੂਪ ਤੈ ਤਿਸ ਤੇ ਛੂਟੈ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਯਤਿ ਅਨੇ ਕਤਾ ਜੋ
ਕਾਸਤੀ ਤੈ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਣ ਸਰਬ ਵਤੀ ਤੈ ॥ ਜਾਬ
ਤੋ ਗੋਬਿੰਦ ਯਤਿ ਨਿਸਚਾ ਤੈ ਇਤ ਬਕਾਲ ਤੇ ਨਿਰਭੇ
ਤੈ ॥ ਤਿਸ ਕੋ ਭੈ ਕਾਲ ਕਾਨਾ ਸਕਸਾ ਸੁਖ ਉਸ
ਕਾ ਕਉਨ ਸੀਰ ਸਨਾ ਸੇ ਕਤਾ ਜਾਇ ॥ ਭੈ ਕਾਲ ਕਾ
ਐ ਸਾਕੁ ਜਾਨ ਕਤੈ ॥ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਤੈ ਨੁ ਤੁੰ ਅਮ ਕੇ
ਦਿਨ ਮਰੇਂਗਾ ॥ ਆਗੇ ਹੀ ਕਾਲ ਤੇ ਉਸ ਕੋ ਜੀਵਨਾ
ਕਠਨ ਤੋ ਜਾਤਾ ਤੈ ॥ ਅਰ ਜਾ ਕੋ ਯਤਿ ਭੈ ਨਿਵਰਤ ਕੁਸ
ਤੈ ਜੋ ਸੇ ਤਾ ਤੈ ਤਉ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈ ॥ ਬਚਨ ਕਰਤਾ ਤੈ ਤ

ੳਗੋ ਬਿਦਤੋ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪਾ ੧੨੦
 ੳ ॥ ਤਾਤੇ ਜਾ ਬੈਠਾ ਤੈ ਬੈਠਾ ॥ ਅਰਜਾ ਤਾ ਜਾ ਤਾ ॥
 ਤਾਤੋ ॥ ਜੋ ਰੋਤਾ ਤੈ ਰੋਤਾ ॥ ਜੋ ਸਤਾ ਤੈ ਸਤਾ ॥ ਕਾ
 ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਸਰੁ ਕਰੁ ॥ ਆਪਿ ਪਰਸਮ ਕੀ ਆਤੋ ॥ ਪਰਜ
 ਤਿ ਅਖੰਡ ਸੁਖ ਤ ਬਪਾ ਪਤ ਤੇ ਜੋ ਦਿੜਨਿ ਸਚਾ ਸੋ ॥
 ਨੇ ਜਾ ਮੈ ਆਤਮਾ ਪੂਰਨ ਤੋ ॥ ਦੁਖ ਤੇ ਸੋ ਕਨਕ ਰੇ ਅਰ
 ਸੁਖ ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਤੋ ॥ ਇਹ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਸਹੀ ਰਤੇ ॥
 ਨ ਜਾਣੇ ॥ ਜਿਤ ਸਮੇ ਜੀਵ ਕੇ ਦੇ ਤੇ ॥ ਭਿੰਨ ਜਾਣਾ ਮਨ
 ਸਾਂਤ ਮੈ ਆਯਾ ॥ ਅਰ ਨਿਰਮਲ ਕੁਜਾ ॥ ਵਡੀ ਨਗਨ
 ਤੇ ਜੋ ਤਰਖ ਸੋ ਕਤੇ ॥ ਰਤ ਤੋ ॥ ਕਬਰ ਕਇਨ ਇੰਦ੍ਰੀ
 ਅਰ ਤਤ ਅਰਗ ਪੁਕੇ ਸਤਿ ਦੇ ਬੇਗਾ ॥ ਦਿਸੁ ਕਰ ਜੋ

ਤਿਸਰਬਤੁਤੁਪਗਟਰਏਤੈਨਤੀਤਉਕਤਾਂਤੈ। ਤੇ
ਨੇਆਪਤੀਨਾਮਰਾਖਕਾਰਿਆਪਬੀਧਕੁਜਾਤੈ। ਅ
ਰਯਤਿਜੇਤੁਤੁਕੋਸੁਰੁਅਸੁਰੁਕੁਸਤੈਤੈ। ਇਸਕਾਰਨ
ਤੇਜੇਤੈਨੇਆਪਕੋਨਤੀਖੋਜਾ। ਅਰਆਪਕੋਸਰੀ
ਰਮਾਨਾਤੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਤਰਖਸੋਕਬਿਖੋਬੀਧਾਤੈ।
ਤੇਮੁਰਖਕੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖਜੁਤੁਤੁਬਿਨਾਕਤਾਂਤੈ। ਜ
ਬਪਤਬੀਧਕੁਰਮਕਾਨਾਸਕੁਜਾਆਪਤੇਆਪਪ
ਗਟਤੈ। ਤੈਮੇਤ੍ਰੇਏਤਕਤੁਮੇਗਤੁਤੁਕੋਅਕਾਊਥਤੈ
ਕਾਤੇਤੇਜੁਤੁਤੁਕੋਨਿਸਚਾਨਤੀ। ਤਾਤੇਜਿਸਕੋਨਿਸ
ਚਾਨਤੇਜੇਤਾਉਸਕੋਕਤੀਏਪ੍ਰਸਿਧਤੈ। ਬਿਨਾਅਪਿ
ਕਾਰੀਉਪਦੇਸੁਨਿਗਾਰਸੁਤੈ। ਇਸਤੇਪੀਛੇਤੁਤੁ

ਕੋਕ ਕੁਨਕ ਤੇਗਾ ਵਚਨ ਮੇਗਾ ਅਦੁਤੀ ਤੈਉ ਸਕੋਸੁ ੧੭੯

ਖਦੇਵੇ ਜੇ ਅਦੁਤੀ ਤੈ॥ ਅਰਕੁ ਕੋਈ ਸੁਆਨ ਕੀ

ਨਿਆਈ ਅਸਤ ਬਿਖੇ ਬੀ ਧਤੈਉ ਸਕੋਕਿਆ ਸੁਖ

ਤੈ॥ ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਤਾਇਤ ਤਾਮ ਕਤਾ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੁ

ਫੁਕੋਇਤ ਤਾਮ ਸੇਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨ ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਤੁ

ਮੇ ਬਿਖੇ ਬੀ ਧਤੈ॥ ਮੇ ਮੂਰਖ ਕੋ ਠਗੇ ਵਾਲਾ ਨੀ

ਜੋ ਨਿਸਚਾ ਤੇਗਾਇਤ ਨ ਤੇ ਅਰਮੇਤੁ ਫੁਕੋਉ ਧਟੇ ਸ

ਕਰੋ॥ ਮੇਕਿਆ ਕਤੈ ਤੇਜੁ ਨ ਮੇਨ ਤੁਨ ਏਤ ਜਗਤ ਏ

ਕਆਤੁ ਮਾਤੀ ਤੈ॥ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਕਾਤਿ ਤਾਤੈਂ ਜੁਨੀ ਕ

ਤਿਤਾ ਅਰਕਾਤਿ ਤਾਤੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਅਬਤ ਕਮੇ

ਕਿਸੀ ਕੋ ਨੀ ਕਤਾ ਕਤਾ ਤੇਜੁ ਦੁਸੈ ਤਾਇ ਸਨੀ ॥

ਯਾਤਿ ਮਤ ਜਨੁ ਯਾਤਿ ਨਤੁ ਪ੍ਰਮਾ ਰਥ ਜਾਨਾ ਤੈ ਤੁਸੀ
ਰਏ ਤੈ ॥ ਅਰਯਾ ਹੀ ਤੁਸੀ ਤੈ ਫੁ ਤੈ ਜੋ ਤੁਸੀ ਕੋ ਕਤਾ ਤੈ
ਉਨ ਤੁਨੇ ਅਰਤੁ ਤੁਸੀ ਨਿਸਚਾਨ ਕਯਾ ਸਭੀ ਕਤ
ਤੈ ਤੁਸੀ ਤਰਿ ਸੀ ਕੋ ਮੁਖੀ ਬਿਥਨ ਹੀ ਜਨਾ ਵੇ
ਸਤ ਤੈ ਕਾ ਤੈ ਕਾ ਤਿਫੁ ਉਨ ਕੇ ਵਲ ਇਸਨ ਮਿਤ ਤੈ
॥ ਜੋ ਸੁਫੇ ਅਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ ॥ ਨਤੀ ਤਉ ਛਪਾਯਾਨ
ਤੀ ਜੁ ਤੁਸੀ ਰਏ ਤੈ ॥ ਜੋ ਸਾ ਜੋਗ ਥਾ ਤੈ ਸਾ ਕਤਾ ਤੈ ॥ ਅ
ਰ ਤੈ ਨੇ ਨਿਸਚਾਨ ਕੀ ਆਯਾ ਹੀ ਛਪਾ ਵਫਾ ਤੈ ॥ ਬੇ
ਦ ਅਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਤਾ ਤੈ ॥ ਜੋ ਅਦੁਤੀ ਨਾਗਾਇ
ਫੁ ਤੈ ॥ ਜਬ ਨਿਸਚਾਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਤੈ ਸਬੇ ਦ ਅਰ
ਸੰਤ ਕੋ ਵੇਤਾ ਤੈ ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਬੇਦ ਅਰ ਸੰਤ ਕਤਾ ਤੈ ਸ

ਜਬਸੁਆਸਚਲਤਾਰਹਾਤਬਸਭੁਵਸਤਜੋਅ
ਪਈਜਾਣੀਥੀਸੁਪਨਵਤਰੁਈ। ਜਬਤਕਤੁਏ
ਛਾਟਨਰੋਜਨਕੀ। ਚਿਤਾਮਤਕਗਾ। ਪ੍ਰਸੰਨਹਰਹਾ।
ਅਰੁਜਨਗੀਬਿੰਦਕਾਕਰੁਗਾ। ਕਿਆਜੋਗੀਬਿੰ
ਟੇਤੋ। ਅਰਜੋਚਾਨਾਤੇਅਪਾਇਨਹੀਸਕਤਾ
ਤਉਦੇਖਜੁਗਾਜਾਜਗਤਕਾਮੁਆਅਰਸਾਥ
ਕਿਆਲੇਗਾਜਾ। ਵਹੁਰਾਜਅਰਪ੍ਰਜਾਰਹੀਵ
ਤੁਨਿਕਸਗਾ। ਤਾਤੇਤੁਛੁੰਕਾਰਜੋਤੇਰੇਮਨਬਿ
ਬੋਦਿਨਕੁਜਾਤੇਤਿਆਗਾ। ਅਰਚਾਨਾਸਰੁਤੇ
ਨਿਰਕੁਮਤੇਕਾਰੀਗੋਬਿੰਦਕਾਕਰੁਜਨਕਰਜੋਅੰਤ
ਤੇਰਾਕਾਮਗੋਬਿੰਦਸੁਏ। ਅਰਜੋਪਾਲਕੁਪਏ

ਅਮਿਟਤੋ। ਜੋ ਚਾਤ ਨਾ ਕਰੇ ਤਉ ਵੀਤੀਤੋ। ਅਰਜੇ १੭੩
ਨ ਕਰੇ ਤਉ ਵੀਤੀਤੋ। ਤਾਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਚਿਤਾਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜ
ਨਤੋ। ਮੂਲ ਸਰੀਰ ਕਾ ਪਲ ਰਪਤੋ। ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ
ਕਾਂਖਤੋ। ਤੁਇ ਸਰੀ ਚਾਤ ਨਾ ਬਿਖੇ ਉਟ ਮਕਰੇਂ।
ਪਲ ਰਪ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨ ਮਿਤਤੋ। ਸੋ ਸਰੀਰ ਨੇ ਕਈ
ਚਿਤਾਨੀ ਕਰੀ। ਤੁੰ ਕਾਤੇ ਕੋ ਚਿਤਾ ਕਰਤਾਤੋ। ਤਾਤੇ
ਅਚਿਤਤੋ। ਅਰਜਨ ਨ ਕਰਗੋ ਬਿਦਵਾ। ਜੇ ਜੀਵਨ
ਸੁਆਸਤੀਤੋ। ਸੁਆਸ ਜੋ ਬਾਤ ਰਜਾਤਾਤੋ ਅਸ
ਨਤੀ ਅਵਤਾਤੋ ਕੋ ਨਤੀ। ਇਸ ਪਾਤਿ ਪਤੀਤ ਨਹੀ
ਗਖਤਾ। ਅਰਕਾਤਿਤਾਤੋ ਜੁ ਬੈਰਾਗ ਕਰੇਤੋ। ਤੇ ਮੈ ਤੇਤੁ
ਮੈ ਸਾ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨਗੋ ਬਿਦ ਬਿਨਾਨ ਦੇਖਾ। ਅਰ

ਨ ਜਾਣਾ। ਮੈ ਤੇ ਕਤਾ ਮੈ ਕੈ ਸੇਰੁ ਜਨ ਕਰੋ ਜੋ ਮਨ ਬੁਧਿ
ਤੰ ਕਾਗਇ ਨਤੁ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਰੋ ਕਾਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ
ਕੇਵਲ ਪਾਖੰਡੀ ਦਿਸੁਆਵਤਾ ਤੈਂ। ਕਬੀ ਮਨਤੁ
ਭੁਕੈ ਸਾਸਨਾਨੀ ਕਰੀ ਜੋ ਭੁਜਨ ਮਤ ਕਰੁ। ਜੁਮਨ
ਸੇਭੈ ਵਾਨ ਭੁਜਾਤੈ। ਕਤੁ ਰੂਪ ਮਨ ਕਾ ਕਿਆ ਤੈ। ਮੈ
ਤੇ ਕਤਾ ਮੈ ਨੇਰੁ ਪਵਾਂ ਕਾਨੀ ਦੇਖਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਤਸਾਨ
ਰਕਤਾਇ ਸੀ ਤੇ ਤੁਝੇ ਪਾਖੰਡੀ ਕਤੈ ਤੈ। ਜਾ ਕਾ ਤੈ ਨੇਰੁ
ਪਨੀ ਦੇਖਾ ਵਾਨੈ ਕੈ ਸੇ ਮਾਰਗ ਰੋ ਕਾਤੈ। ਪਰ ਜਾਣੁ
ਸੀਕਲ ਪਾਵਿਕਲ ਪਮਨ ਕਾਰੂਪ ਤੈ। ਕਾਤੈ ਤੇ ਸੀਕਲ
ਪਾਵਿਕਲ ਪਕਰਤਾ ਤੈ ਬਹੁ ਫੁਓ ਸੀ ਪਰ ਤੰ ਕਾਰ ਕੋ
ਰਾਖਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਕਲ ਪਾਵਿਕਲ ਪਕੋਤਿ ਮਾਰਗ

ਆਪਤੇਆਪਗੋਬਿਦਏ॥ ਅਰਨਾਫਜੇਬੂਤ ੧੦੦
ਆਤੇਲੇਕਾਰਿਚੀਟੀਪੁਜੀਤਏਕਾਅਦੁਤੀਆਤਮ ੦
ਏ॥ ਏਮੇਤ੍ਰੇਕਈਪੁਕਾਰਤੁਪੁਕੇਕਤਾਪਰਨਬ
ਤਕਤੁਆਪਿਬੀਚਾਰਨਕਰੇ॥ ਮੇਕਿਆਕਰੇ॥ ਸੁ
ਫਪੁਰਬਕਾਲਬਿਖੇਏਕਬੂਤਮਫੁਥਾ॥ ਸਤੰਸੁਦ
ਰਖਤਪਸਿਆਬਿਸੁਕੀਕਰੀ॥ ਅਰਗੋਬਿਦ
ਦਯਾਲਤੇਕਾਰਿਦਰਸੁਦੀਆ॥ ਅਰਕਤਾਤੇਬੂਤ
ਮਫੁਮੇਰੇਆਪਏਬਿਖੇਰੇਦਮਤਜਾਫੁ॥ ਏਤਦੁ
ਖਤਪਸਿਆਕਾਜੇਤੁੰਕਰਤਾਏ॥ ਸੋਮੁਪੁਕੇਪਤੁਚਤਾ
ਏ॥ ਕਾਤੇਤੇਜੁਅੰਤਰਿਵਾਤਜਮੇਏ॥ ਮੁਪੁਕੇਆਪ
ਤੇਅਰਆਪਿਕੇਮੁਪੁਤੇਜਾਨਕਰਪਸੀਨਰਤਾ॥ ਬ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਥਾ ਕਰਕੀ ॥ ਏਕਸਮੇਕਚਬਿਤਸਪਤਪਿਤਾ ੧੨੫

ਅਪਨੇਸੋਪਸੁਕੀਆ ॥ ਕਿਤੇਪਿਤਾਬਿਦਿਆ

ਪਗਟਕੀਬਿਬੇਆਤਿਪੁਬੀਨਤੋ ॥ ਪਰਨਤੀਜਾ

ਫੁਤਾਜੁਮੇਕਉਫੁਤੋ ॥ ਬ੍ਰਹਮਸਪਤਕਤਾਤੇਪੁਤ੍ਰਤੋ

ਨੇਅਦੁਰੁਤਪਸਨਕੀਆ ॥ ਏਸੁਫੁਜੁਤੁਕਉਫੁਤੋ

ਯਤਿਸਰਬਜਗਤਤੁਫੁਸੋਪਕਾਸਦਾਨਤੋ ॥ ਅ

ਰਤੁੰਅਬਨਾਸੀਤੋ ॥ ਚੀਟੀਤੇਲੇਕਰਤਸਤੀਪਜੀ

ਤਸਭਾਬਿਬੇਸਮਭੇ ॥ ਚੈਤਨਾਮਰਸੁਪਕਾਸਤੁਫੁ

ਕੋਕਤੇਤੋ ॥ ਇਸੀਬਾਤਪਰਬ੍ਰਹਮਸਤ੍ਰਜੋਬ੍ਰਹਮ

ਸੁਫੁਕੋਕਤਾਤੇਸੋਸੁਫਾ ॥ ਏਕਸਮੇਸਾਰਸੁਤਪੰਛੀਅ

ਪਨੀ ॥ ਇਸਤੀਕੋਗਿਆਨਉਪਦੇਸਕਰਤਾਥਾ ॥ ਤੇ

ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਯਾਤਿ ਜੋ ਜਗਤ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਸੁ ਆ
ਵੇਤਾ ਤੈ॥ ਕੇਵਲ ਨਾ ਸੀ ਅਰ ਮ੍ਰਿਗਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾ ਕਾ ਜਲ ਤੈ
ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਅਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੇ॥ ਅਰ ਵਤੁ ਜੋ ਦਿਸੁ
ਅਰ ਬੁਧ ਤੇ ਪਰੇ॥ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ ਜੈ ਤੈ ਸੁਵਹੀ ਤੈ
ਸਾਰ ਸੁਤੀ ਕਹਾ ਤੇ ਪ੍ਰਕਟ ਤੈ॥ ਜੁ ਦਿਸੁ ਮਾਨ ਮਿਥਿ
ਆਇ॥ ਅਰ ਜੋ ਦਿਸੁ ਅਗੋਚਰ ਰਹੇ॥ ਇਤਾ ਪਰਾਨਿ
ਸਚਾ ਕੇ ਸੇਕਰੀਏ॥ ਸਾਰ ਸੁਤ ਕਹਾ ਤੇ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਨਿ
ਸਚਾਤ ਬਹੁ ਤੈ॥ ਜਬ ਦਿਸੁ ਮੁਲ ਪਰ ਪਰੇ॥ ਸਾਰ
ਸੁਤ ਕਹਾ ਵਹੀ ਤੈ॥ ਜੁ ਕਹਿਤਾ ਤੈ॥ ਕਿ ਆਇ॥ ਅਰ ਕਉ
ਵਹੀ॥ ਸਾਰ ਸੁਤੀ ਕਹਾ ਸੋ ਤਉ ਮੇਰੇ॥ ਪਰ ਨੀ ਜਾਣੁ
ਤੀ ਜੁ ਕਉ ਵਹੀ॥ ਸਾਰ ਸੁਤ ਕਹਾ॥ ਸੁਤਿ ਤਿਨ ਅਨੰਦ

ਤੇਗਾਰੂਪਤੈ॥ ਸਾਰਸੁਤੀਤਮੀਅਰਕਤਾਤੇਨਿਰਬੁ ੧੨੬
ਪਯਾਹਿਸਭੁਲਛਤੈਨੰਜੁਮੁਦੁਬਿਖੇਮਿਲਾਇ
ਤੇਸੋਤਉਦੁਐਤਬਿਖੇਮਿਲੇਹੁਏਹੈ॥ ਕਾਤੇਤੇਸ
ਤਤਬਕਤਤੇਤੈਜਬਅਸਤਤੇ॥ ਅਰਚਿਤਤੈਕਤ
ਤੇਤੈਜਬੁਕੁਰੀਤੇਇ॥ ਅਰਅਨੰਦਤਬਜੁਦੁਪਰੀ
ਤੇਇ॥ ਸੋਮੈਇਨਤੇਮੁਕਾਤਿਤੇ॥ ਪਰਕਤੁਰੂਪਮੇਰ
ਕਿਅਤੇ॥ ਓਸਸਮੇਗਰਹੁਬਾਤਨਬਿਸੁਕਾਅ
ਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਰਕਤਾਸਰਬਜਗਤਬਿਖੇਏਕਬਿ
ਸ੍ਰੀਤੈਦੁਐਤਨਤੀ॥ ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਤੇਗਰਹੁਐ
ਸੇਮਤਕਹਾ॥ ਜੋਦੁਐਤਨਿਸਚੈਤੇਤਾਤੇ॥ ਜੁਕੇਵ
ਲਬਿਸੁਤੇਤਉਜਗਤੁਕਤਾਤੇ॥ ਇਸਵਚਨਕੋਇ

ਸਤੀ ਮੇਰੀ ਸਰੂਪ ਤੇ ਅਪਤੀਤ ਕਰੇਗੀ। ਗੁਰ ਕ
 ਤਾਇ ਸਤੀ ਤੇਰੀ ਸਰੂਪ ਤੇ ਅਪਾਪ ਤੇ। ਏਕ ਤਾ
 ਤਬ ਹੈ ਜਬ ਦੁਖੈ ਤੇ। ਜਬ ਸਰੂਪ ਤੇ ਤਬ ਏਕ ਦੋ
 ਕਤਾਂ ਤੇ। ਤੇ ਸਾਰ ਸੁਤ ਜੋ ਬਿਸੁਰ ਸਨਾ ਸੋ ਕਤ ਤੇ
 ਮਾਨੋ ਬਿਸੁਕਾ ਪਾਤੀ ਤੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਕਤ ਦੁਖੁ ਲਤੇ ਤੇ
 ਤਾਤੇ। ਜਬ ਭੂਲ ਨਹੈ ਤਉ ਚਿਤ ਕਰਣਾ ਕੈ ਸੇ ਤੇ।
 ਬਿਸੁ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਤੇ। ਸਾਰ ਸੁਤ ਕਹਾਤੇ ਗਰੁ
 ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਸੁ ਤੇ। ਆਪਿ ਕੋ ਆਪ ਕਤਾ ਤਉ ਕਿ
 ਆਤਾਨ ਤੇ। ਅਰਜੋ ਜਗਤ ਨਾਮ ਉਕਾ ਭੂਲਾ ਦੇ
 ਵੇਤਉ ਨਿਸਚੈ। ਬਿਖਿਉ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਤੇ। ਗਰੁ
 ਕਤਾ ਬਚਨ ਮੇਰਾ ਅਗਿਆਨੀ ਉਪਤਿ ਨਹੀ ਕੇ

ਵਲਗਿਜਾਨੀਉਪਤਿਤੈ॥ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਅਬਤਕ
 ਦਿਸੁਦੁਐਤਬਿਖੇਗਾਖਤਾਏ॥ਯਾਤਿਸਰਬਪ੍ਰਕਾ
 ਰਜੇਦੇਹੀਸੇਦੀਸਤਹੈਕੇਵਲਬਿਸੁਏਦੁਐਤਨ
 ਤੀ॥ਕਤਾਗਿਜਾਨੀਅਰਸੂਕਤਾਏ॥ਤੁਏਕੋਮੁਲਕੀ
 ਅਪਾਪਤਅਰਮੁਲੀਨਤਾਬਿਖੇਬੰਧਏ॥ਏਤੇਮੇਰ
 ਗੁਰੁਸ੍ਰੀਰਾਮਾਹੁਕੁਜਾ॥ਅਰਕਤਾਬੁਤਮਾਤੇਲੇਕਰਿ
 ਚੀਟੀਪ੍ਰਜੀਤਏਕਰਾਮੁਲੀਏ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸੂਕੀਆਜੇ
 ਏਕਰਾਮੁਏਤਉਤੁਕਉਫੁਏ॥ਕਾਗੁਰੁਸ੍ਰੀਰਕਤਾਮੇ
 ਟਾਸਕੀਕਰਹੇ॥ਗੁਰੁਕੁਤਾਤਾਤੇਰਾਮਪੂਰਨਨਕੁਜ
 ॥ਜੇਆਦਿਅੰਤਮਧਿਕੇਵਲਗਾਮੁਏ॥ਤੇਨੇਜੁਅ
 ਦਿਦਿਅਕਰਾਮਾਮਿਕੇਦਾਸਮਾਨਾਏਤੁਕਉਫੁ

ਤੈ॥ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਤਰਿ ਵਰੁ ਤੈ॥ ਅਰੁ ਸਾ ਬਿਨਾ ਨ
ਕਪਲੇ ਕਬਿਖੇ ਕਛੁ ਨ ਤੈ॥ ਤੈ॥ ਨੇ॥ ਅਕਾਰ ਸਮ
ਝਾਤੈ॥ ਕਾਗਰੁ ਸੁੰਡੁ ਜਤਿ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਬੀਚਾਰ
ਮੇਗਯਾ॥ ਅਰੁ ਖੋਜਾ ਕਿ ਜੋ ਕਛੁ ਮੇ॥ ਨੇ॥ ਤੈ॥ ਕਾਰਕੀ ਆਤੈ
ਸੋ ਨ ਤੈ॥॥ ਅਰੁ ਕਤਾਤੇ ਗੁਰੁ ਕਰਾਮ ਮੁਝੀ ਤੈ॥ ਕੋ
ਕਤਾਤੇ॥ ਕਾਤੇ ਤੈ॥ ਜੋ ਅਖੰਡੁ ਅਦੁ ਤੈ॥॥ ਅਗਿ
ਆਨ ਬਿਖੇ ਬੀਖੁ ਮੇ॥ ਜੁ ਮੇ॥ ਕਾਗਤੈ॥ ਗਾਰੁ ਕਤਾਅ
ਬੀਜਾਇ ਬਿਸੁ ਕੋ ਕਤਾਤੇ॥ ਜੁਰੁ ਸੁੰਡੁ ਤੈ॥ ਗੀਆ
ਗਿਆ ਸੋ ਬਾਤਰਿ ਨਿਕਸਿ ਆਤੈ॥ ਕਾਤਿ ਤਾਤੇ ਜੁ ਮੇ॥
ਆਪਿ ਬਿਸੁ ਤੈ॥ ਕਾਗਰੁ ਸੁੰਡੁ ਕਤਾ ਜੋ ਕਛੁ ਮੇ॥ ਨੇ॥
ਸਮਝਾਤੈ॥ ਤਾ ਮੇ॥ ਕੇਟੁ ਨ ਤੈ॥॥ ਪਗ ਬਿਸੁ ਕੋ ਕਤਾ

ਅਜੇਗਤੈ। ਉਸਸਮੇ ਬਿਖੇਤੰ ਸਬਾਨ ਬ੍ਰ
ਤਮਾਕਾ ਆਵਤ ਕੁਜਾ। ਅਰਕਤਾ ਅਤੰ ਬ੍ਰਹਮ
ਅਸਮੇ। ਅਰਥਾਤਿ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ। ਰਸੰ
ਰਕਤਾ ਤੇ ਗਰੁਦੇ ਖਤੰ ਸਕਿ ਆਕੇ ਤੈ। ਜੁਮੇ ਬ੍ਰ
ਤਮ ਤੈ। ਜੇ ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਬਿਸਰੁ ਪਤੰ ਤਉ ਕਿ ਆਰੁ
ਉਤੈ ਆਇ ਤਾਪ ਤੈ। ਆਪਿ ਬਿਸਰੇ। ਗਰੁਦੁ ਕ
ਤਾ ਜੁਸਨ ਮੁਖ ਪੁਰ ਕੇ ਸਕਤੈ ਮੇ ਨੀ ਕਤਾ ਅਰ
ਮੇ ਸਾਖੀ ਦੇਵਤੈ। ਤਬ ਤੂੰ ਕਿ ਆਕੇ ਗਾ। ਰੁਸੰ
ਕਤਾ ਤਉ ਕਤੈ ਗਾਤੇ ਬਿਸਰੇ ਤੈ ਨੇ ਮੁਝ ਤੇ ਪਕਾਸ ਪਾ
ਯਾਤੈ। ਏਤੈ ਮੇ ਮੇ ਯੁਗ ਆਵਤ ਕੁਜਾ। ਪਰ ਕੇ ਸਾ
ਮਯੁਗ ਜਾ ਕੇ ਤਰਿਖੰ ਖਾ ਬਿਖੇ ਪੁਰੁ ਪੁਰੁ ਗਟੈ

੧੭੮

ਐਸੇ ਕਾਤਿਤਾ ਅਯਾਜੁ ਸਰਬਜਗਤ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਮੇਗਾਏ। ਅਰਥੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ। ਰਸੁ ਰੁਕਤਾ ਤੇ ਮਯੁ
ਰਸੇ ਸੇ ਮਤ ਕਰੁ ਅਰ ਕਰੁ ਜੁ ਸਰਬਗਾ ਮਰੁ ਪਏ।
ਮਯੁ ਰੁਕਤਾ ਤੇ ਰਸੁ ਰੁਕਾਗ ਕਰੁ ਗਾਮ ਤੇ ਰਾਕਉ ਨਠਉ
ਰਬਿਖੇਏ। ਰਸੁ ਰੁਕਤਾ ਗਾਮ ਮੇਗਾਏ ਮੇਗੇ ਮਾ ਬਿਖੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ। ਮਯੁ ਰੁਕਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁੰਗਾ ਮਤੁ ਮਾਮਾ ਮਥ
ਵਾਰਾ ਮਤੇ ਉਚਾ। ਗਰੁ ਰੁਕਤਾ ਤੇ ਮੇਗਾ ਗਾਮ ਏ ਕਰੈ
ਤੈਨੇ ਉਸ ਕੇ ਤਿਪਟੀ ਕੀਆ। ਆਤਮਾ ਬਿਖੇ ਦਿਸੁ
ਦਿਸੁ। ਦਿਸਤੀ ਨੇ ਨਹੀ। ਮੇਰ ਕਰਤਾ ਹੇ ਗਰੁ ਰੁਤੁ ਪ੍ਰਕੇ
ਅਪਨੇ ਸਰੁ ਪਕੀਅ ਪਾਪ ਤੇ। ਜਬਗਾ ਮੇਤੈ ਤ
ਬਤਿਪਟੀ ਕੀ ਗਾਮ ਤੇ। ਹੇ ਗਰੁ ਰੁਜੇ ਆਤਮਾ ਤੇ ਉ

੪

ਤਪਤ ਕ੍ਰਮ ਸੰਕੇਵਲ ਮਾਤ ਮਾਤੀ ਤੈ। ਨ ਕਹੁ ਅਉ
 ਰੈ। ਜੈ ਸੇ ਮਿਤ ਕਾਤੇ ਅਨੇ ਕਰਾਂ ਜਨ ਤੇ ਤੈ। ਕਿਸ
 ਉਨ ਕੋ ਮਾਟੀ ਨ ਕਹੀਏ। ਉਸ ਕੇ ਸੀ ਸਪਰ ਛਾਹ ਤੈ
 ਜਗਤ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਉਨ ਜਾਏ। ਭਸੰਡ ਕਤਾ ਤੇ ਮਯੂ
 ਰਗ ਮਏ ਕਤੈ। ਅਥਵਾ ਤੀਨ। ਮਯੂਰ ਕਤਾ ਜੈ ਸੇ ਮਾ
 ਨੁਖ ਤੁਬਿਖੇ ਡਾਲ ਨੀਚ ਤੈ। ਤੈ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਖੇ ਤੁ
 ਤੈ। ਤੇ ਬੁਧ ਪਏ ਨ ਬਸਰ ਬਗਾਮ ਹੈ ਤਉ ਏ ਕਾਮਰ
 ਏ ਕਿਆ ਕਤੈ। ਮਯੂਰ ਕਹਾ ਜੋਗ ਤੈ ਤੁਮ ਦੋ ਨ ਮੇਰੇ
 ਸਿਖ ਤੇ ਵਹੁ। ਕੁਲੰਗਾ ਆਵਤ ਕ੍ਰਮ। ਅਰਕਤਾ ਤੇ
 ਮੇਰ ਜਬਲ ਗਤੁ ਪ੍ਰਵੁ ਵਕਾਤਿ ਆਗਨ ਕ ਕਰੇਂ। ਕਿ
 ਆਜੁ ਤੀਨ ਗੁਣ ਨ ਤਿਆਗੇ। ਕ ਬੀਤ ਤੁਸੁ ਸਪਾ

ਪਤਨ ਤੇਗਾ ਪ੍ਰਵਤੀ ਨਪਕਾਰ ਤੇਗਾ ਜਸਤਾ ਸ
ਸਸਾਂਤਕਾ। ਗਾਜਸ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਉਤਪਤ ਜਗਤਕੀ
ਤੇਤੀ ਤੇ। ਅਰਤਾ ਮਸਤੇ ਜੁਰੂ ਦ੍ਰੋਨਾ ਸਤੋਤਾ ਤੇ। ਇ
ਦੀ ਮਨ ਬੁਧ ਚਿਤ ਤੇ ਕਾਰਗਾਜ ਸਤੇ ਉਤਪਤਿ ਰਣੇ
। ਅਰਚਤੁ ਰਦ ਸਦੇ ਵਤਾ ਜੁਦ ਸਇ ਦੀ ਅਰਚਤੁ
ਰਬ ਅੰਤ ਕਰਨ ਪਰੇ ਸਾਤ ਕਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਰੁਣੇ ਤੇ। ਅ
ਰਪੰਚਤਤੁਤਾ ਮਸਤੇ ਉਪਜੇ। ਮੂਲ ਇਨ ਸਰ ਬਕ
ਪ੍ਰਵਤੀ। ਪਰ ਕੇਵਲ ਮਿਗਤਿ ਸਾਕਾ ਜਲ ਤੇ।
ਜਬ ਲਗਾ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤਨ ਤੇ। ਅਤਮ ਸੁਖ
ਜੁਪ੍ਰਵਤਿ ਤੇ ਪਰੇ ਤੇ। ਕੈਸੇ ਪਾਪਤ ਤੇ। ਮਯੂਰ ਕਤਾ ਜੇ
ਬਸਤਰਿ ਮਾਨ ਕੇ ਤੇ ਨਗਨ ਤੇ। ਇਛਾ ਪ੍ਰਵਤਿ ਕੇਤਿ

ਆਗਰੀ ਕਰਤੇ ਤੇ ਜੈ ਸੇ ਕੋਈ ਮਿਗਤਿ ਸ੍ਰਾ ਕੇ ੧੮੦
ਜਲ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਕਪੜੇ ਉਤਾਰੇ ਜੁ ਜਲ ਤੇ ਲੈ
ਘੋਆ ਮੈ ਸੋ ਡੀਪੁ ਟੁਟ ਕਾਤਿ ਆਗਰ ਫੁਟੈ॥
ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਨੀ ਆਗਤਿ ਖਾਈ ਦੇ ਤਾਤੇ॥ ਅਰਮੁ
ਲਤੇ ਕਛੁ ਡੀ ਨੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਆਵ ਸਤ ਤੈ ਜੁ ਤਿਆ
ਗਰੀ ਜੈ ਸੇ ਸਰੂਪ ਹੋਤ ਉ ਬਿਆਤਿ ਆਗੀ ਐ॥ ਅ
ਅਕਿਆਰਿ ਤੁਧੁ ਕਰੀ ਏ॥ ਅਰਪੁ ਗੁਦੇ ਖਜੁ ਤਾਰਿ
ਪੰਖ ਮੇਰੇ ਉਪਾਰਿ ਪੁਟੁਵੁ ਪੁਗੁਤੈ॥ ਅਰਮੁ ਝੁ ਸੇ
ਸਥਿ ਤੈ॥ ਪਰ ਜਬ ਮੁਝੁ ਸੇ ਤੈ ਮੈ ਤੈ॥ ਅਰਜੈ ਮੈ ਤੈ
ਤਉ ਗਿਤੁ ਫਾਤਿ ਆਗ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਅਵਿਦੁ ਜਾਤੈ॥ ਕੁ
ਲੰਗ ਪੁਸ਼ਕੀ ਆਤੁ ਕਾਤਿ ਤਾਤੈ ਜੇ ਕੋ ਆਗ ਬੁਝ

ਕੁਕਾਤਿਤਾਏਂ ਜੁਮੇਰੇਵਾਲਵਾਲਾਬਿਬੇਪਦਵੇਤੋ॥
ਤਾਤੇਤੁੰਟੇਕਨਤੁਆਇਸੀਤੇਰਰਮਬਿਬੇਪਦਵੇਤੋ॥
ਜੇਬੁਧਵਾਨਤੈਤੇਰੇਕਤੇਪਰਪ੍ਰਤੀਤਨਕਰੇਗਾਮਯੁ
ਰਕਤਾਤੇਕੁਲੰਗਤੁਤੁਕੋਆਤਮਾਕੀਆਪਾਪਤਤੋ॥
ਜੇਤੈਨੇਜਾਨਾਮਯੁਰੇਕਤਾਤੋ॥ ਨਤੀਤਉਦਿਸੁਕ
ਰਜੇਕਾਤਿਤਾਏਸੇਆਪਤੀਕਾਤਿਤਾਏ॥ ਸਾਰਸੁਤ
ਕਤਾਤੇਮਯੁਰਜੇਤੁਤੁਕੋਆਤਮਾਕੀਆਪਾਪਤਨ
ਤਤੀਤਉਤੁਤੁਕੋਕੈਸੇਰਾਸਤਾਜੁਕੁਲੰਗਕਤਾਏ॥
ਇਸਤੇਜਾਣੀਤਾਏਤੈਨੇਸਰੂਪਕੋਨਤੀਜਾਣਾਤੀ
ਸਕਤਾਤੇਸਾਰਸੁਤਤੁਕੀਆਤਮਾਤੇਆਪਾਪਤਤੋ॥
ਜੇਸਰੂਪਕੋਜਾਨਤਾਤਉਇਨਕੋਆਤਮਰਤਤਕਿ

ਉਕਤਤਾ ਸਾਰਸੁਤਤੁਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ ਗਰਕਤਚੇਤੰਸਤੁ १८९
ਕਤੁਤੈਨੇਸਰੂਪਕੋਦੇਖਾਤੈਕਿਨੀ। ਦੇਖਾਤੈਤਉਕਤੁ
ਨਦੇਖਾਤਉਕਤੁ। ਤੰਸਕਤਾਤੇਅੰਧਪਗਕੁਜਾਜੇਅ ०
ਤਮਕੀਤੁਤੁਕੋਅਪਾਪਤਤੈ। ਤਿਮੁਰਖਦੇਖਦੁਕਤੁ
ਅਤਤੈ। ਜੇਮੈਤਮੇਰੇਬਿਖੇਕਉਦੁਤੈਜਾਕੋਮੈਨੇਦੇਖਾ
ਕਿਨਦੇਖਾ। ਕਾਤੇਤੇਦੇਖਣਾਤ੍ਰਿਪਟੀਬਿਨਾਨੀਤੈਤੁ ०
ਅਰਜੇਅਵਿਦਿਅਸਰੂਪਕੀਸੋਚਾਤਨਾਦੇਖਦੁਕੀ
ਗਖਤਤੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਵਸਤਕੋਇਸਥਤਕਰਤਾਤੈ। ਪ ०
ਛੇਦਿਸ੍ਰਉਤਪਾਤਿਤੈਤੀਤੈ। ਪਾਛੇਦਿਸ੍ਰਆਵਤ ०
ਤੈ। ਜਤਾਂਏਕਕੀਸਮਾਈਨਚੋਤਤਾਤੀਨਕਤਾਂਤੇਉ
ਤਪਤਿਤੈਤੀ। ਜੇਦੇਖਏ। ਗਰਕਤਤਾਜਬਚਨਮੇ

ਗਾ ਸੁਧਾ ਤੰ ਸਕਤਾ ਕਾਨਨੀ ਗਾਖਤ ਤੰ ਪਾਰਕਰਾ
ਗਰਕ ਕਹਾ ਰਸਨਾਨੀ ਪਾਰਕਤ ਤਾਤੰ ਜੇ ਮੇ ਤੇਤ
ਉਤਿਪਟੀ ਕੀ ਮੇਤੰ ਤੰ ਸਕਤਾ ਜੇ ਮੇ ਤੁੰਤੀ ਨੇਨਤੀ ਕਾ
ਤੇਤੇ ਜੇ ਦੁ ਮੇਤ ਅਰਏ ਕਤਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੰ ਬੇਦਕ
ਤਤਾਏ ਨਾਗਾਇਦੁ ਨਾਗਾਇਦੁ ਏਏ ਅਰਏ ਕਕ
ਤਦੁ ਮਾਵਿਦਿਯਾ ਸੇਤੰ ਵੇਨਤੁਤੁ ਸ੍ਰੀ ਕੁਏ ਕੁਲਿ
ਗਕਤਾਤੇ ਮਯੂਰ ਮੇਸਿ ਖਤੇਗਾਤੇ ਤਾਤੰ ਕਛੁਓ ਪਦੇ
ਸਕਰਾ ਜਾਂਕੇ ਮਾਵਿਬਿਖੇ ਪਰਨਤੇ ਵੇ ਮਯੂ
ਰਕਤਾ ਮੇਸਾਓ ਪਦੇ ਸਕਰੇ ਜੁਤੁਨਤਰੇਤੰ ਕੁਲਿ
ਗਕਤਾ ਮੇਨਰਤਾਤੀ ਨੇਲੋਕਨਰੇਤੰ ਗੰ ਨਿਰਬਾਂ
ਨਉਪਦੇ ਸਕਰਨਾਕੇ ਸੁਦੁਤੰ ਬੀਧ ਮੁਕਤਿ ਤੇ

ਛੁਟੈ॥ ਮੁਰਕਤਾ ਸਕੀ ਸੀਤ ਬਚਨ ਮੇਰਾ ਸੁਹੁ॥ ੧੮੩
ਉਨਤੁ ਨੇਕਤਾ ਮਾਰੇ ਬਿਖੇਕਤਾ ਦੁਸੁਨ ਦੁਲੀਪ
ਰਕਤਾ॥ ਮੁਰਕਤਾ ਕੁਨੀ ਕਹਿਤਾ ਪਰਕਤਿਤਾ
ਤੋ॥ ਕਾਨਗਾ ਖੋਜੁਰਸ ਨਾਮੋ ਉਪਦੇਸਕਰਤਾ ਤੋ॥ ਜੁਸ
ਗੀ ਨਾਤੋ॥ ਸਭੁ ਨੇਕਤਾ ਜੁ ਉਪਦੇਸਾ ਅਰਉਪਦੇਸੁ॥
ਨਤੀ॥ ਕੁਲਿਗ ਕਤਾਤੇ ਮਯੁਰਤੁ ਸਿਖ ਮੇਰਾ ਤੋ॥ ਜੁਤੁ ਦੁ
ਕੋਨਿਰ ਬਾਂਨ ਉਪਦੇਸਕਰੇ॥ ਮੇਰਕਤਾ ਮੁਝੁ ਬਿਖੇਬਾਂ
ਦੁਨਿਰ ਬਾਂਦੁ ਦੇਨੀ ਸ੍ਰੀਤੋ॥ ਸਭੁ ਨੇਕਤਾ ਨਮਸਕ
ਰਤਮਾਰੀ ਮੁਝੁ ਕੋਤੋ॥ ਏਤਤੀ ਨੇਲੇਕ ਨਮਸਕਾਰਤਮ
ਕੋਕਰਤੇਤੋ॥ ਅਰਸਰ ਬਜਗਤ ਬਿਖੇਤਮ ਭੋਗਤਾ ਤੋ॥
ਦਿਨਗਤਤਮ ਤੋ॥ ਮਾਨਖਾ ਮਰਦੇਵਤਾਤਮ ਤੋ॥ ਅ

ਰਸਰਬਦਰਸਨਤਮਾਰਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਾਸਰਰੁਦ੍ਰਾਸਰ
 ਮੁਰਾਰਨੇਤਮਤੇਪ੍ਰਕਾਸਪਾਯਾਏ। ਏਤੇਮੇਚਕਵੀਚਕ
 ਵਾਸਾਵਤਭੁਏ। ਚਕਵੇਕਤਾਜੇਦੇਖੋਤੋਸੁਨਾਸੀਏ।
 ਤਾਤੇਮੇਰੀਨਮਸਕਾਰਮੁਬੁਕੋਏ। ਸਭੁਨੇਕਤਾਚਕਵਾਨ
 ਸੀਏਨਮਸਕਾਰਤਮਾਰੀਤਮਕੋਏ। ਪਾਗਸਰਕਤਾ
 ਤੇਮੇਤੇਨਮਸਕਾਰਸੀਤਤੁਕੀਯਾਤਿਏ। ਯਾਤਿਬਚਨਸੁ
 ਟਕਰਕਚਪਿਤਾਕੋਕਤਾਕਿਤੇਬ੍ਰਹਮਪਤਕੋਸੇਸੀਤਥੇ
 ਜੁਯੇਸੀਨਮਸਕਾਰਕਰੀ। ਬ੍ਰਹਮਪਤਕਤਾਤੇਪ੍ਰਤਯੇ
 ਸੇਮਤਕਤੁਵਹੁਕੇਵਲਸੀਤਥੇ। ਜੋਕਤਾਸੇਸਤਤੀਕ
 ਤਾ। ਯਾਤਿਜੋਚਕਵੇਕਤਾਜੋਸਭੁਨਾਸੀਏ। ਅਰਮੇਤੋ।
 ਸਭੁਕਿਯਾਏਪੀਚਤਤਇਦੀਅਰਾਮੰਤਤਕਰਵਾਅਰ

ਅਉਰ ਜੇ ਸਮਾਗੀ ਛੇ ਰਕੀ ਤੇ ਸੋ ਨਾ ਸੀ ਤੇ ॥ ੧੮੩ ॥
ਰਾਜ ਤਿ ਜੇ ਕਤਾ ਮੇ ਤੇ ਜੁ ਛੇ ਰਗ ਤੇ ॥ ਛੇ ਰਗ ਉ ਸਕੇ
ਕਤ ਤੇ ਤੇ ਜ ਤੇ ਜਾ ਤਿ ਸਭ ਇ ਸਥਿ ਤੇ ॥ ਅਰ ਤੇ
ਤੇ ਤੇ ॥ ਅਉਰ ਨੁ ਨੇ ਕਤਾ ਚ ਕਵਾ ਨਾ ਤੀ ਤ ਮੇ ਤੇ ॥ ਤਾ
ਤੇ ਛੇ ਰਗ ਕੇ ਉਠਾ ਕਰਿ ਨਿਜ ਰੂਪ ਕੇ ਨਾਮ ਸਕਾਰ
ਕੀਆ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜ ਬਛੇ ਰ ਨਾ ਸਕਾ ਤ ਉਛੇ ਰ
ਗ ਕਤਾਂ ਤੇ ॥ ਨਿਜ ਰੂਪ ਕੇ ਪਤੁ ਚੇ ਬੋ ॥ ਤੇ ਕਚ ਜਾ ਤਿ
ਬਾਰਤਾ ਕਤਾ ਤੇ ਮੇ ਨਤੀਆ ਵਤੀ ॥ ਸੁਫੁ ਜੇ ਚ ਕਵੇ
ਨੇ ਕਿਆ ਕਤਾ ॥ ਜੁ ਤੇ ਪਿਯਾਰਿ ਉਚ ਕਵੀ ਮੇਰੀ ਕਵੇ ॥
ਖੇ ਜੁ ਜਾ ਤਿ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਤੇ ॥ ਅਰ ਮੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਰੂ
ਪ ਤੇ ॥ ਜੇ ਚ ਕਵੀ ਪਾ ਕਿ ਤੇ ॥ ਅਰ ਮੇ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਤੇ ॥ ਰਾ ॥

ਟਜਗਤਕਾਇਸੀਕੈਮਿਲਾਪਤੈਤੈ॥ ਅਰਮੇਅ
ਕੈਅਰਸਰਬਬਿਆਪੀਅਰਸਤਚਿਤਅਨੰਦ
ਬੂਤਮਰੂਪਤੈ॥ ਜਬਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕੋਅਪਨੇਬਿਬੇਲੀ
ਨਕਰੈਤੈਜਗਤਨਾਸਤੈਤੈ॥ ਏਕਅਦੁਤੀਆਪ
ਤੈਆਪਿਸਦਾਰਤੈ॥ ਕਾਨੋਤੈਜੁਨਿਗਸੈਤੈ॥ ਤੁਮ
ਕਤੋਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਪੁਰਖਤੈਤੈਕਿਨਾ॥ ਪ੍ਰਥੇਰੂਕਤਾਤੈਚ
ਕਵਾਜੁਤੈਤੈਤਉਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਨਹੀਅਰਜੈਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤੈਕ
ਤੀਐਅਥਵਾਪੁਰਖਾ॥ ਚਕਵੇਕਤਾਏਕਤਾਬਿਬੇ
ਦਚਰਨਨਹੀ॥ ਇਸੀਕਾਰਨਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕੋਸਾਥਲੀਅ
ਤੈ॥ ਸਭਨੇਕਤਾਤੈਅਤਮਾਤੈਭਿਨਰਤਾਤੈ॥ ਅਬਤ
ਕਦਿਸੁਆਯਾਐਗਾਥਤੈ॥ ਚਕੋਰਕਤਾਸਤਮੇਆ

ਤਮਾਤੇਰੀਨਰਹਾਤੈ॥ਆਤਮਾਕੋਮਿਲਵਾਦੁਐਤਤੇ ੧੮੦
ਤੈ॥ਤਾਤੇਮੁਝੁਬਿਬੇਪਾਵਵਾਨਹੀ॥ਤਮਹੁਸਰਗੁ
ਆਤਮਾਪਾਜਾਤੈ॥ਯਹਿਬਚਨਸੁਧੁਕਰਸਭਤੁ
ਸੀਰਏ॥ਜਬਚਕਵੇਦੇਖਾਨੁਸਭਤੁਸੀਰਏਤਬ
ਕਤਾਤੁਮਸਰੁਮੇਰੇਸਿਖਤੈਵੈ॥ਪੀਖੇਰੁਉਕਤਾਜਤਾਪ ੦
ਵਦੁਆਆਤਮਾਕਾਨਹੀਗੁਰੁਅਰਸਿਖਕਤਾਤੈ॥ਚ
ਕਵੇਕਤਾਜੇਕਛੁਵਚਨਮੇਤੈਸੋਮੁਝੁਸੋਤੈ॥ਤਾਤੇਕਰ
ਮਜੇਕਛੁਮੁਝੁਤੇਪਗਟਕੁਜਾਤੈਉਸਤੇਮੁਝੁਕੋਕਿਆ
ਬੀਧਤੈ॥ਤਿਸਕਤਾਵਚਨਮੇਗਾਸੁਧਾ॥ਜਿਸਬਿਬੇਵਚ
ਨਨਹੀਅਰਜੇਵਚਨਨਹੀਤਉਮੇਤੁਕਤਾਤੈ॥ਯੋਗ
ਤੇਨੁਪੁਖਮੇਤੁਚਕਵੇਕਾਤਿਜਾਗਾ॥ਅਰਮੇਤਿਸਕੋਤਿਜ ੦

ਗੋਤੋ। ਪਾਛੈ ਵਚਨ ਕਰੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜਬ ਸਰੀਰ ਤੇ ਢੁਟਾਤ
 ਬਕੇ ਵਲ ਅੰਨ ਦ ਪਾਵੈ। ਚਕ ਵੇ ਕਤਾ ਤੁੰ ਕਹੁ ਮੇਰੀ ਸਾ
 ਹੀਤੋ। ਜਬ ਤੀ ਸਾਹੀ ਤਬ ਚਕ ਵਾ ਆਪ ਤੇ ਆਪਿ
 ਰਤਾ। ਤੀ ਸਕਤਾ ਮੇਰੀ ਸਾਹੀ ਤੀ। ਚਕ ਵੇ ਕਤਾ ਜੇ ਦੇਖ
 ਤੇ ਦਰਸੁ ਮੇਰੀ। ਤੀ ਸਕਤਾ ਮੇਰੀ ਤਉ ਦਿਸਾਤੀ। ਤਉ ਕੇ
 ਲਜਾਹੀ ਆਵਤੀ ਜੇ ਸਾਹੀ ਮੁਖ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਤੇ
 ਤੀ। ਜੇ ਸਾਹੀ ਪਤੈ ਤਉ ਸਰਬ ਕਤਾ ਹੈ। ਕਤਾ ਜੇ ਦੇਖਾ
 ਦੁਤੀ ਤੀ। ਚਕ ਵੇ ਕਤਾ ਜੇ ਮੇਰੀ ਤਉ ਸਰਬ ਕਤਾ ਹੈ ਤੇ
 ਵਿਆਹਾਨੁ ਹੈ। ਵਚਨ ਤੇ ਬੀਧਾਨ ਹੀ ਤੀ ਮੇਰੀ। ਸਾਹੀ ਸੁਤ
 ਕਤਾ ਤਉ ਕੇ ਆਤਮਾ ਕੀ ਆਪਾਤ ਤੀ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਕਤ
 ਤੀ ਤਉ ਕਤਾ ਹੈ ਤੇ ਬੀਧਾਨ ਹੀ ਤੀ। ਅਬ ਤਕ ਬੀਧਾਨੁ

੨੬

ਤਿਤੇਤੈਨੇਦ੍ਰਿਸ਼ਨਹੀਉਠਾਈ॥ਚਕਵੇਕਤਾਮੈਅਦੁ ੧੮੫
ਤੀਤੈ॥ਤੁੰਕਤਿਤਾਏਜੁਬੀਧਮੁਕਤਿਤੈ॥ਤਾਂਤੇਨਿਸਚੇਰੁ
ਅਜੁਤੁਏਕੋਨੇਤਰੇਗਤੇਦੋਗਾਸਤੇਤੈ॥ਅਰਮੈਨੇਅ
ਪਿਬਿਨਾਨਹੀਦੇਖਾ॥ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਏਚਕਵੇਤੁੰਮੇਰਾ
ਗੁਰਤੈ॥ਅਰਤੈਨੇਕਤਾਜੁਅਦੁਤੀਤੈਸਤਤੈ॥ਪਰਜੇ
ਅਦੁਤੀਤੈਪ੍ਰਸਨਉਤਰਕਾਸੋਕਰਤਾਏ॥ਅਯੂਰਕ
ਤਾਤੁਮਦੋਸੋਸਿਖਮੇਰੇਤੋਵੋ॥ਕਾਤੇਤੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਸਮੇ
ਰਾਏ॥ਅਰਸੁਏਬਿਖੇਚਕਵਾਅਰਸਾਰਸੁਤਅਰ
ਮਯੂਰਤੀਨੇਨਹੀ॥ਸਰਬਮੇਤੈ॥ਵਚਨਮੇਰੀਰਸ
ਨਾਸੋਸੁਏ॥ਅਰਮਨਬਿਖੇਗਾਖੋ॥ਜੋਪ੍ਰਮਾਨਿਦਤੁ
ਮਕੋਪ੍ਰਾਪਤਤੈ॥ਅਰਮੇਤੁੰਤੇਛੁਟਕਰਿਨਿਜਸਰੂਪ

ਸੋਮਿਲਤਾ ਸਰੋਕਤਾਤੇ ਮਯੂਰਤ ਮਾਰੇ ਬਿਖੇ ਮਨਾਅ
ਰਾਮੀ ਦਵੇ ਨੋਨੀ ਜਹੀਰ ਸਨਾ ਸੋਤੈ। ਤਿਸ ਕਤਾ ਮੇਰੀਰ
ਸਨਾ ਸੋ ਸੁਨੋ। ਅਰ ਮੁਕਤਿ ਤੇਵੇ। ਸਰੋਕਤਾਤ ਮਾਰੇ ਬਿ
ਖੇ ਬੀਪ ਮੁਕਤਿ ਦੋ ਨੋਨੀ। ਇਸ ਬਿਰਾਪਾ ਸੋਆਪਤੈ॥
ਯਤਿ ਕਤਾ ਅਰ ਤੂਸੀ ਰੁਣੇ। ਅਰ ਕਛੁ ਬਲ ਨਾਰਣਾ ਜੇ
ਬਚ ਨ ਕਰੇ। ਪੰਚ ਸਤੰ ਸਵਰ ਖਬਰ ਨ ਕਤਾ। ਤੂਸੀ
ਰੇਤ ਅਰ ਜਾਨਾ ਜੁਣੇ ਕਘੜੀ ਬੀਤੀ ਤੈ ਅਥਵਾ ਨੀ॥
ਉਸ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਕੋਕਲ ਆਵਤ ਰੁਣੀ॥ ਅਰ ਕਤਾ ਮੇਆ
ਤਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ੀ ਉਕੀ ਸਭਾ ਬਿਖੇ ਆਈ ਤੋ। ਮੁਝ ਕੋਕੋਈ
ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ਜੁਕ ਉਝੁਤੈ। ਅਰ ਜਾਨਾ ਤੈ ਜੁਯਤਿ ਤੂਸੀ
ਤੋਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤੈ। ਅਰ ਨਹੀ ਸਮਝਾ ਜੁਵਚਨ ਅਰ ਤੂ

ਸ੍ਰੀ ਏਨੇਤੀਕਾਰੇਤੋ। ਕੁਲੀਗਕਤਾਤੇਕੋਕਲਾਤੁਝਸੇਮੇਵ ੧੮੬

ਚਨਕਰੋਤਪਰਤੋਨੇਆਪਕੋਕੋਕਲਾਮਾਨਾਤੇਤਿਆਗ

ਕਰਾ। ਅਰਮੇਕੁਲੀਗਕੋਤਿਆਗੀਤੋ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਮੁਝਬਿ

ਖੇਗਿਤੁਤਤਿਆਗਨਹੀ। ਮੁਝਤੇਕਿਜਾਕਿਨਹੀ। ਜਾਤੇਗਿ

ਤੁਤਤਿਆਕਰੋ। ਮਨਤੇਗਾਜੁਟਿਨਹੀਕਰਮੋਬਿਬੰਧਤੇ॥

ਆਤਮਾਸੁਖਤੁਝਕੋਕੋਸੇਪਾਪਤਤੇ। ਜਾਨਾਤੇਜੁਤੁਝ

ਕੋਆਤਮਾਕੀਆਪਾਪਤਤੇ। ਕੁਲੀਗਕਤਾਜਬਤਕਆ

ਤਮਾਕੀਆਪਾਪਤਤੇਸਰੂਪਕੋਸੇਜੋ। ਕਤੁਤੇਕੋਕਲਾ

ਤੁੰਕਉਤੁਤੇ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਵਹੀਤੇਜੁਕਤਤਾਤੇਕਉਨ

ਤੋ। ਸਰੁਦਰਸਨਮੇਗਾਤੇਅਰਮੁਝਬਿਖੇਦਰਸਨ

ਤੀ। ਸਭੇਕਤਾਤੇਕੋਕਲਾਬਚਨਆਤਮਕਾਬੁਤਕਤਾ॥

ਕੋਕਲਾਕਤਾਤੁਮਝਦੇਖਾਤੈਤਉਕਤੋ। ਮੇਰੇਬਿਖੇਕਤਾ
ਨਤੀਪ੍ਰਗਟਕਰੋ। ਅਤਮਾਬਿਖੇਕਿਆਸੁਖਤੈ।
ਸਭਤੁਸੀਭਏ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਸਭਕਾਗੁਰਮੇਤੈ। ਤਿ
ਸਕਤਾਏਕੋਕਲਾਤੈਰੇਬਿਖੇਗੁਰਮਰਸਿਖਕੈਸੇਪ੍ਰਗ
ਟਕਏ। ਕੋਕਲਾਜੇਮੇਤੈਤਉਗੁਰਸਿਖਰੀਮੇਤੈ। ਮੁਝ
ਤੇਕਿਜਾਭਿਨਤੈ। ਅਯੂਰਕਤਾਮੇਤੈਰਸਿਖਤੈਤਾਤੈ। ਪਰਪ
ਤਿਲੇਤੁਝਕੋਨਾਸਕਰੋਗਾ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਸਭਕਉਤਕੁ
ਮੇਰਾਤੈ। ਤਿਸਕਤਾਕਤੈਬਿਨਾਬਚਨਕਤੈਤੈ। ਅਰਬਿਨਾ
ਕਾਨਮੁਨੈਤੈ। ਅਰਬਿਨਾਰਿਤਿਤਿਤਾਕਰੋਤੈ। ਤਾਤੇਕਿ
ਆਕਤੈ। ਕਤਾਸੁਨਣਾਵੈਨੇਨਤੀ। ਮੇਰੀਕਤੈਮੇਰੀਸੁ
ਨੈਤੈ। ਅਰਜੇਦਿਸੁਆਨਤੈਦਿਸੁਦਿਸੁਤੇਤੈ। ਕੋਕਲਾ

ਕਤਾਪਉਨਸੁਪਕਾਸਭੈ।ਪਉਨਤੇਭਿਨਤੇਸੋਕਤੈ॥ ੧੮੭
ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਨਿਰਬੁਧਕੀਨਿਯਾਈਕਿਆਕੇ
ਤੈ।ਐਤਉਪਉਨਕਤਾਂਤੈ।ਕੋਕਲਾਐਤਉਪਉਨ
ਤੀਕਤੇਤੈ।ਪਉਨਬਿਨਾਕਉਨਤੇਕਤੇਅਰਸੁਨ॥
ਮਯੂਰਕਤਾਜਬਸੋਤਾਤੈਤਸਕਰਵਸਤੁਲੇਜਾਤਾ
ਤੈ।ਜੋਪਉਨਚੈਤਨਤੈਤਉਵਿਵਰਜਾਕਿਉਨਤੀਤੈ
ਤਾ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਆਵਛਾਜਾਛਾਪਉਨਤੇਤੈ।ਪਰ
ਪਉਣਾਬਿਖੇਦੁਐਤਨਤੀ।ਜੋਤਸਕਰਕੋਦੇਖਕਰਵਿ
ਵਰਜਤਕੇਗੇ।ਮਯੂਰਕਤਾਪਉਨਜੜਤੈ।ਕੋਕਲਾ
ਕਤਾਖਬਰਪਉਨਤੀਦੇਤਾਤੈ।ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਪਉਨ
ਆਕਾਸਤੇਪੁਗਾਟਤੇਤਾਤੈ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਅਕਾਸ

ਭੀਪਉਤੁਹੀਕਤੇਏ। ਜੋਪਉਨਨਤੋਤਉਅਕਸਕਉ
ਨਕਤੇ। ਪਉਨਚੈਤੀਸਏਜੋਪਉਨਕੋਜਾਨੇਉਸਕੋਸਹੁ
ਪਪਾਪਤਤੇ। ਗਰਕੁਕਤਾਬੇਦਕਤਤਾਏਪਉਨਜ
ਕੁਏ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਵਚਨਮੇਗਸਤਕੁਜਾ। ਜੋਬੇ
ਦਪੁਗਨਪਉਨਤੀਕਤੇਏ। ਨਅਉਰੇਨ। ਪਉਨ
ਸ੍ਰੀਏ। ਸਭੀਅਚਰਜਮਾਨਕੁਜੇ। ਅਰਕਤਾਤਮਆ
ਤਮਾਬਿਖੇਮਗਨਬੇਇਤਕੋਕਲਾਪਉਨਮੁਖਕਤਾਂ
ਤੇਆਈ। ਜੋਸੁੱਕੋਸੀਕਮੇਛਾਲਾ। ਸਰੋਕਤਾਤਮ
ਤੇਗਕਤਾਨਤੀਮਾਨਤੇ। ਕੋਕਲਾਮੇਏਕੋਅਦੁਤੀਤੇਸੁ
ਫੁਬਿਨਾਕਉਨਤੇਜੁਵਚਨਮੇਗਮਾਨੇ। ਪਰਜੇਤੁਮਭੀ
ਆਗੇਹੀਸਬਾਇਬੂਤਮਬਿਖੇਨਿਸਚਾਗਾਖਤੇਅਚ

ਰਜਮਾਨਕਿਉਤੇਤੋ।ਪਉਸਸੁਪ੍ਰਕਾਸਤੋ।ਪਉਸ ੧੮੮

ਬਿਸਾਨੁਨਿਸਚਾਕੀਆਰੈਤਜਾਗਕਰੋਤਬਾਅਨੈ

ਦਪਉਸਕੇਪਾਵਛੇਕਾਤੁਮਕੋਪਾਪਤਤੋ।ਮੁਯੂ

ਗੋਕਤਾਏਕੋਕਲਾਸਖੋਪਤਬਿਖੋਪਉਸਕਤਾਂਤੋ।ਕੋਕ

ਲਾਕਤਾਤੁਗੀਆਭੀਪਉਸੀਕਤੇਤੋ।ਤਿਸਕਤਾਬ੍ਰਤ

ਮਾਕਤਤਾਤੈਜੁਪਾਫੁਮੁਫਤੇਪਗਟਭਏਤੈ।ਅਰ

ਬੇਦਭੀਸਾਛੀਤੈਜੁਪਾਫੁਅਗਇਦੀਈਸੁਰਤਪ੍ਰ

ਗਟਭਏਤੈ।ਅਰਈਸੁਰਯੀਆਤਮਾਤੈ।ਤਾਂ

ਤੇਸਰਬਆਤਮਾਤੈ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਭਲਾਕਤਾਤੈ॥

ਜੋਪਾਫੁਨਾਗਾਇਫੁਤੇਪਗਟਭਏਤੈ।ਨਾਗਾਇਫੁ

ਭੀਪਾਫੁਤੈ।ਸਰਕੋਪਵਾਨਭਏ॥ਅਰਕਤਾਵਚਨਤੇਗ

ਤਸਾਅਰ

ਅਜੇ ਗਏ ਨੁਸਰ ਬਪਉ ਨੇਤੋ। ਮਯੂਰ ਕਹਾ ਅਸਤਕ
ਬੀਸਤ ਤੇਤਾਏ। ਕੋਕਲਾ ਕਹਾ ਮੈਸਾਤਿ ਕਹੇਤੋ। ਅਸਿ
ਤਸਕਤ ਗਏਤੋ। ਜੋਚਾਤੇਤਉ ਧੂਠਕੋਭੀ ਸਾਚਕਰੋ।
ਸਭੀ ਕਹੇਤੋਤਅਪਉ ਨੇਤੋ। ਮਯੂਰ ਕਹਾ ਜੋਕਤਾ ਮਾਤ੍ਰ
ਤੇਉ ਸਕਾਕਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣੁਤੋ। ਕਹਾਪਉ ਫੁਟੋ। ਪੂਛਾਚੁ
ਪਕਿਆਤੋ। ਕਹਾਪਉ ਨੇਤੋ। ਤਿਸਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇਤੋ
ਪਉਨ ਪਰਪ੍ਰਕਸਤੋ। ਕਿਆ ਨੁਕਰ ਮਤੇ ਕਰਤਾ ਟਾਂਕਾ
ਮੇਤੋ। ਕੋਕਲਾ ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇਤੋ ਸੋਭੀ ਪਉਨਤੋ। ਤਿਸ
ਕਹਾ ਜੜਕੋਚੈਤੰਨ ਸੋਕਿਆ ਸੀਜੇ ਗਏਤਾ। ਕਹਾ ਜੜ
ਚੈਤੰਨ ਕੋਪਉਤੀ ਪਉਗਟ ਕੀਆਤੋ। ਸਾਰ ਸੁਤਕਤਾਤੇ
ਸਾਰ ਸੁਤੀ ਚਾਹੀਏਜੇਨਿ ਸਚਾਤੇਗਾਮਾਤਮਾ ਕੋਪਾ

ਵੇਹੁ ਬਿਖੇ ਐਸਾ ਦਿਕੁ ਤੇਜੈ ਸੇਕੋ ਕਲਾਪ ਉਨ ਬਿਖੇ ੧੮੫
 ਕੀਆ ਤੈ। ਬੇਦ ਸਾਸਤਰੀ ਤਕ ਤੇ ਤੈ ਪਉਨ ਜਤ ਤੇ
 ਕਰੁਨੀ। ਅਰਵੁ ਅਪਣੇ ਨਿਸਚੇ ਨੀ ਠਿਰਤੀ
 । ਕੋਕਲਾ ਕਤਾ ਕੈ ਸੇਕ ਤਾ ਤੈ ਜੁ ਵੇਦ ਸਾਸਤਰੀ ਕਤਾ ਤੈ
 ਵਹੀ ਵਚਨ ਸਮਝੁ ਕਉ ਦੁਕਤਾ ਤੈ ਵਚਨ ਪਉਨ
 ਤੀ ਤੇ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤਰੀ ਸਭ ਪਉਨ ਤੈ। ਅਰਪਉ
 ਨ ਸੁਪਕਾਸ ਅਰਏ ਕਤੈ। ਇਸੀ ਪਸਨ ਉਤਰ ਮੇਜਲ
 ਕਰਕਟ ਆਵਤ ਕੁਯਾ। ਅਰਕਤਾ ਜਬਈ ਸੂਰਜ ਗਤ
 ਕੋ ਅਪਨੇ ਬਿਖੇ ਲੀਨ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਤਉਈ ਸੂਰ ਬਿਖੇ ਪਉ
 ਨ ਕਤਾ ਤੈ। ਕੋਕਲਾ ਕਤਾਈ ਸੂਰ ਪਉਨ ਤੈ। ਆਪ ਕੋਆ
 ਪਿ ਬਿਖੇ ਖੋਚਤਾ ਤੈ। ਜਲ ਕਰਕਟ ਕਤਾਈ ਸੂਰ ਕੀ ਇਛਾ

ਤੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਕੁਜਾਏ॥ ਅਰ ਮੂਲ ਸਰਬ ਵੀਏ
॥ ਤਾ ਤੇ ਪਉ ਨਗੀ ਉਸ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੁਜਾਏ॥ ਜੈ ਸੇ ਪੁਰਖ
ਤੇ ਪਰਕ੍ਰਿਤ ਅਰ ਮੰਦੰਤੰਕਾਰ ਉਤਪਤ ਕੁਜਾ॥ ਅਰ ਵ
ਤੀ ਮੰਦੰਤੰਕਾਰ ਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਕਰ ਠਾਟ ਜਗਤ ਕਾਰੀ
ਆ॥ ਜਬ ਮੰਦੰਤੰਕਾਰ ਨ ਥਾ ਪਉ ਨ ਕਤਾਏ॥ ਕੋ ਕਲਾ
ਕਤਾ ਤੰਕਾਰ ਪਉ ਨ ਕਤਿ ਤਾਏ॥ ਕਤਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਬਿਖੇ ਪ
ਉ ਨ ਕਤਾਏ॥ ਕੋ ਕਲਾ ਕਤਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਉ ਨ ਬਿਨਾ ਕਿ
ਕਿ ਸਕਤਾ ਮੇਰੇ ਨਿਸਚੇ ਬਿਖੇ ਪੁਰਖ ਰੀ ਪਉ ਨਏ॥ ਅ
ਰ ਨਿਸਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਤ ਤੇ ਪਉ ਨਏ॥ ਸਰੁ ਅਚਰ ਜਮ
ਨ ਭਏ॥ ਗਾਰੁ ਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਖੇ ਪਉ ਨ ਕਤਾਏ॥ ਕੋ
ਕਲਾ ਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਹੁ ਪਏ ਪਉ ਨਗੀ ਅਹੁ ਪਏ॥ ਤੇ ਮਿ

੨੨ ਕਰੁ ਸੀਸਾਨ ਕਰਤਾ ॥ ਜੁਸਰ ਬਪੁ ਉਨੀਤੀਐ ॥ ਜੋਸਰ ੧੬੦
ਪਉਨੀਤੀਤਉ ਕਿਆ ਪਉਨੀਤੀ ॥ ਸਭੀਤੁ ਸ੍ਰੀਰਏ ॥ ਗਰ
੨ ਕਾਗਰ ਸ੍ਰੀਰ ਕੋਕਤਾਤੁ ਕਤਤਾਤੈ ॥ ਕਿਸਤੀ ਸ੍ਰਵਰਖਮੈਨੇ
ਕੁਗਤਕਰੀਐ ॥ ਅਬਉਤਰ ਕੋਕਲਾਕਾਕਤਾ ॥ ਕੁਸ੍ਰੀਰ
ਕਤਾਸੀਤਤੁਕੀ ਸਗੁਬਿਖੇਆਯਾਤੈ ॥ ਬੁਧਮੇਗੇਬਿਖੇਨੀ
ਰਤੀ ॥ ਅਰਬੁਧਬਿਨਾਕਤਾਨੀਜਾਤਾ ॥ ਤਾਂਤੇਕਿਆ
ਕਤੈ ॥ ਅਰਜੇਤੁਮਏਤੈਸੀਤਉਤਰਨੀਦੇਸੁਕਤੇਤਉ
ਮੇਰੀਕਿਆਸਕਤੈ ॥ ਕੋਕਲਾਕਤਾਉਤਰਮੇਗਾਦੇਦ
ਤੁਨੀਤਉਅਉਰਕਰਮਾਤਿਜਾਗਕਰਜੇਗਕਰਤਾ ॥ ਮੇ
ਜੇਗੀਐ ॥ ਟਿਸਕਤਾਤੁਪਖਲੇਕਰਕਤੈ ॥ ਅਚਰਜ
ਤੇਜੇਪੀਥਇਸਥਿਰਤੈ ॥ ਕਾਤੇਤਨੁਪੀਥਸਗੀਰਤਕਤੈ ॥

ਜਬ ਸਹੀ ਹਨਾ ਸਕਤਾ ਬਪੰ ਸਕਤਾ ਤੈ॥ ਜਬ ਮੈ ਜੋਗਕ
ਰੋਤ ਉਜੋਗਤਾ ਤੈ॥ ਨਹੀ ਤਉ ਮਮਾ ਨਹੀ ਗਥਤਾ॥
ਕੋਕਲਾਕਤਾ ਜੁੜਨਾ ਤੈ ਸਾਥਿ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੋਗਤਾ ਤੇ
ਜੁੜਨਾ ਪਉਨ ਸੋ ਤੈ॥ ਤਉ ਸਰਪ ਉਨਹੀ ਤੈ॥ ਸਰਕਤਾ
ਤੁਝ ਕੋ ਮਾਰੇ ਤੈ ਪੀਛੇ ਪੂਛੇ ਗੋਜ ਉਪ ਉਨ ਕਹਾ ਤੈ॥ ਕੋਕ
ਲਾਕਤਾ ਪਉਨ ਕੋਕ ਉਨ ਮਾਰੇ॥ ਜੋ ਇਸ ਸਹੀ ਰਸੋ ਨਿ
ਕਸਾ ਅਉਰ ਸਹੀ ਗਬਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਤੈ॥ ਪਉਨ ਸੁ
ਪਕਾਸ ਤੈ॥ ਤੈ ਸਕਤਾ ਤੇ ਬਾਟੀ ਜਾਤਿ ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ
ਤੈ॥ ਪਉਨ ਕਹਾ ਤੈ॥ ਕੋਕਲਾਕਤਾ ਇਸ ਬਾਤਿ ਤੇ ਕੁੰ
ਪਉਨ ਇਸ ਬਿਤੁ ਪਾਈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਨ ਅਰ
ਅਰੁਪ ਕੋ ਕਹੇ ਤੈ॥ ਤਾਤੇ ਪੁਰਨ ਅਰੁਪ ਪਉਨ ਤੈ॥

ਸਰੋ ਅਪਸਮੋ ਮਿਸਕਰੀ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਨਿ ੧੬੭
ਕਟਿ ਜਾ ਕਰਯਾ ਤਿ ਬਾਤ ਨਿ ਸਚੇ ਕਰੀ ਚਾਹੀ ਏ॥
ਜੁ ਵਹੁ ਕਹੈ ਸੋ ਸਤਿ ਤੈ॥ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਪੈ ਜਾਵੈ ਜੁ ਵਹੈ ਪਖੁਤੁ ਮਾਗੀ ਆਤ ਉਨ ਮਾਨ
ਗੀ॥ ਸਰੋ ਕਹਾ ਜੋ ਤੈ ਇਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਹੋਇ॥ ਬਿਸਤ
ਪਤ ਕਹਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲੋਕ ਬਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਨਿ
ਕਟਿ ਗਏ॥ ਕਚ ਕਹਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਉਨ ਤੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਉਤ
ਰਉ ਸਕਾਨ ਦੀਆ॥ ਵਹੁ ਕੋ ਸੇ ਸੀਤ ਬੋ॥ ਬ੍ਰਸ ਪਤਿ ਕ
ਹਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿ ਸਚੇ ਕੋ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾਯਾ ਹਿ ਲਹੈ ਜੋ ਧੂਠ ਕੋ
ਸਾਚ ਕਰਾਇ ਖਲਾਵੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੈ ਗਏ ਅਰਨ੍ਹੰ ਰੂ ਉਤ ਕ
ਰੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀਥਾ ਬਿਰਥਾ ਇਨ ਕੀ ਜਾਨਤ

ਭਯਾਅਰਬਸਿਸੁਪਯੋਪੁਕਕੋਕਤਾਨੁਪੁਸ
ਨਉਤਰਾਇਨਕਾਸੁਪੁਕੁਕਿਅਕਤੇਏ। ਅਰਪੀਛੀ
ਉਕੋਕਤਾਤੇਪੁਕੋਕਿਸਨਮਿਤਾਏਏ। ਪੀਛੀਉਕ
ਤਾਤਾਅਕੋਨਿਸਚਾਏਨੁਆਤਮਾਬਿਨਾਅਉਰਕੋਉ
ਨਹੀ। ਅਰਕੋਕਲਾਕਤੀਏਸਰੁਪਉਨਏ। ਤੁੰਭਲੀ
ਪੁਕਾਰਜਾਏਏਜੋਕਤੇਸੇਈਸਤਿਏ। ਬੁਠਮਾਕਤਾਕ
ਛੁਪੁਸਉਤਰਕਰੋ। ਪੀਛੇਤੁਮਾਗਉਤਰਦੇਵਗਾ।
ਤੀਸਕਤਾਤੇਬੁਠਮਾਮੇਜਾਏਏਜੁਸਰਬਮੇਏਅਰਯਤਿ
ਸਰਬਪੁਕਾਸਮੇਰਾਏ। ਗਰਕੁਕਤਾਤੁੰਸਰਬਕੋਪੁਕਾ
ਸਕਰੇਏਪਰਮੇਤੇਗਾਦ੍ਰਿਸ੍ਵਾਏ। ਅਯੁਰਕਤਾਤੇਗਰਕੁ
ਸਰਬਮੇਏ। ਤੇਬੁਠਮਾਵਚਨਮੇਰਾਸੁਪੁਕਿਅਜੋਮੇਏ।

ਗਰਬਕਤਾਸਰਬਮੁਣਸੋਪਕਾਸਗਾਖਤਯੋ। ਕੁਲਿਗ ੧੮੨
ਕਤਾਤੁਣਕੋਮੇਪੀਖੁਮੇਲਿਜਾਤੋ। ਸਾਛਾਅਰਦਸਤਮੇ
ਰੇਬਿਖੇਨਹੀ। ਸਰਬਮੇਤੋ। ਨੁਯਤਿਕਿਆਕਤੇਤੋ। ਤੁਮ
ਤੁਨਯਤੀਜਾਨਾਤੋਤਮਉਤਪਤਿਜਗਤਕੀਕਰੇਤੋ। ਪਰ
ਆਤਮਬੀਚਾਗਨਹੀਗਾਖਤਾ। ਤੁਮਸਰੁਬਾਹਿਉਤੇਯਤਿ
ਰਲੇਤੋ। ਤੇਪੀਖੇਰੁਉਤੁਮਪੀਨਤੋ। ਕੁਲਿਗਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮ
ਮੇਤੇਰੇਬਿਖੇਸਮਤਾਨਦੇਖੀ। ਸਰੁਕੋਤੋਨੇਉਤਪਤਿਕੀ
ਆਤੋ। ਤਾਤੇਰੁਲਾਬਗਾਕਿਉਕਤੇਤੋ। ਜੋਕਰਤਾਤੋਸੁਤੁਤੀ
ਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾਤਸਾਅਰਪ੍ਰਛਾਤੁਕਉਨਤੋ। ਕੁਲਿਗਕਤਾਮੇ
ਆਤਮਾਤੋ। ਜਾਤੇਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਮਤੇਸਪ੍ਰਗਟਰੁਣੇਤੋ।
ਕਾਤੇਤੋਯਤਿਤੀਨੋਦੇਵਤਾਪ੍ਰਵੁਣਤੇਤੋ। ਅਰਵੁਮਾਯਾਤੋ।

ਅਰਵੁਮਾਯਾਯੀਸਰੀਰਹੈ॥ ਅਰਮੈਸਰੀਰਕਾ
ਦਿਸਾਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਲੀਗਕਾਬਚਨਸੁਹਕਰਬਤੁਤ
ਪਸੰਕੁਜਾ॥ ਅਰਕਤਾਯਾਤੀਸੁਹਕੋਨਮਸਕਾਰ
ਹੈ॥ ਜੋਸੁਹਕੋਤ੍ਰਿਗੁਹੁਅਰਮਾਯਾਤੇਅਤੀਤਅਰਸੁ
ਪ੍ਰਕਾਸਦੇਖਾਤੈ॥ ਕਾਤੇਤੇਜੁਤੀਨੋਗੁਹੁਕੇਬਲਕਤ
ਹੁਮਾਤੀਹੈ॥ ਅਤੀਤਉਮੈਤੀਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਰੁਤੈ
ਪ੍ਰਛਾਜੋਕਛੁਤੈ॥ ਬਿਸਤੈਸੁਨਾਹੈ॥ ਸੋਕਹੁ॥ ਗਰੁਕ
ਤਾਸਰਬਾਬਿਸਤੈ॥ ਮਾਯੂਰਕਤਾਬਿਸਕੋਤੈ॥ ਪ੍ਰਗਟ
ਕੀਆਹੈ॥ ਸਰੋਨੋਕਤਾਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਪਉਨਸੁਪ੍ਰਕਾਸਅ
ਥਵਾਪ੍ਰਕਾਸਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਪਉਨਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੈ॥ ਪ੍ਰਕੋਕਲਾਉਪਾਥਲੀਈਹੈ॥ ਰਾਤੀਹੈ॥ ਜੁਪਉ

੨੪

ਨਸਤਿਤੋ। ਪਰਪਾਂਚੋਤਤਏਕਆਤਮਾਤੇਉਤਪ
 ਤਿਰਏਤੋ। ਕੋਕਲਾਦੋਨੋਤਾਥਅਕਾਸਕੋਉਠਾ
 ਕਰਪੁਕਾਰਕਰੀਅਰਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮਾਅਜੁਤੋਨੋ
 ਵਡਿਆਈਤਿਜਾਗੀਅਰਬਿਖਮਤਾਕਰੀ। ਅ
 ਰੇਬਿਖੋਉਪਾਧਕਤਾਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾਤੁਤੋ। ਅਰਸਰ
 ਬਪਦੋਕੋਤੋਨੋਇਸਥਾਪੁਨਕੀਆਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾਕ
 ਤਾਕੋਧਮਤਕਰਅਰਬੀਚਾਰਕਰਾ। ਨੁਪਉਨਕੇ
 ਸੇਸੁਪਕਾਸਤੋ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਮੈਨੋਜਾਨਾਤੋਨੁਆ
 ਪਨਿਰਾਧਾਧਪਉਨਕਤੋਤੋ। ਜੋਪਉਨਨਤੋਤਉਕ
 ਉਨਕਤੋਤਾਂਤੇਸਭਪਉਨਤੋ। ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਬੇਦਕੇ
 ਕਤੇਪਰਪੁਤੀਤਕਰਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਬੇਦਯਤੀਕ

913

ਤੇਤੇ ਕਿਨਖ ਸਿਖਤ ਕਸਾਗਾਇ ਦੁਤੈ॥ ਅਰਪਾਇ ਅ
ਗਇ ਦੀਆ ਅਰਗੁਣ ਸਾਗਾਇ ਦੁਤੇ ਉਤਪਤਿਰ
ਏਤੈ॥ ਰੂਤਰੁ ਵਖਵਰਤ ਮਾਨਸ ਭਵਤੀਤੈ॥ ਤਾਂਤੇ
ਪਉਨ ਕਿਯਾਇ॥ ਕੋਕਲਾ ਕਤਾਤੁ ਈਸਰਤੈ॥ ਅ
ਰਸਰਬ ਕਰਮ ਤੇਰੇਤੈ॥ ਜੋ ਪਾਇ ਕਛੁ ਨਹੀ॥ ਤਉ
ਕਰਮ ਤੇਰੇ ਭੀ ਕਛੁ ਨ ਭਏ॥ ਅਰਯਾਇ ਜੋ ਕਤਿਤੈ
ਪਾਇ ਸਾਗਾਇ ਦੁਤੇ ਉਤਪਤਿਰਏਤੈ॥ ਤਾਂਤੇ ਭੀ ਪਉ
ਨਇ ਸਥਿਤ ਕੁਯਾ॥ ਕਾਤੇਤੇ ਮੂਲ ਅਰਸਾਖਾ ਬਿਖੇ
ਕਿ ਆਭੇਦਤੈ॥ ਜੋ ਪਾਇ ਸਾਗਾਇ ਦੁਤੇ ਉਤਪਤਿਰ
ਏਤੈ ਸਾਗਾਇ ਦੁਪਾਇਤੈ॥ ਅਰਤੈ ਨ ਜੁਵੇਦ ਬਿਖੇ
ਕਤਾਤੇ ਪਾਇ ਮੁਝਤੇ ਉਤਪਤਿਰਏਤੈ॥ ਤੁਕੁਸ

ਤੇ ਤੇ ਕਿ ਮਿ ਥਿ ਜਾ ਆ ਬੂਤ ਮਾ ਕਰ ਆ ਪ੍ਰਾਣ ਤੇ ਕਰ ਮਰੇ ॥ ੧੫੭ ॥
 ਤੇ ਤੇ ਆ ਪ੍ਰਾਣ ਅਰ ਕਰ ਮ ਕਤ ਏ ਮਾ ਤੁ ਹੀ ਤੇ ਆ ਜ
 ਬ ਏ ਕ ਮੇ ਦੇ ਨੇ ਨ ਹੀ ॥ ਕੋ ਕ ਲਾ ਕਤਾ ਸਰੀ ਸਰਾ ਮਿ ਥਿ
 ਆ ਪ੍ਰਾਣ ਕਤੇ ਤੇ ॥ ਜ ਬ ਬ ਰ ਸ ਰੇ ਮ ਨ ਐ ਸੇ ਕਤੇ ਤ
 ਉ ਛੇ ਟੇ ਕਿ ਉ ਨ ਕਤੇ ॥ ਤੇ ਬੂਤ ਮਾ ਜੋ ਅ ਕ੍ਰੇ ਤੇ ਅ ਪ ਨ ਰੁ
 ਪ ਕਤਾ ਬੂਤ ਮਾ ਕਤਾ ਜਾ ਕੇ ਸਰੂ ਪ ਕਾ ਗਿ ਆ ਨ ਸ
 ਤੀ ਵਾਂ ਕੋ ਕਤਾ ਵਿ ਆ ਗੁ ਏ ਤੇ ॥ ਜਾ ਨੇ ਦੇ ਖਾ ਤੇ ਉ ਸ
 ਕੋ ਭੀ ਕਤਾ ਜੋ ਗ ਨ ਤੀ ॥ ਕੋ ਕ ਲਾ ਕਤਾ ਯ ਹੀ ਸੀ ਸਾ
 ਤੇ ॥ ਤੇ ਬੂਤ ਮਾ ਜੁ ਤੁ ਹੀ ਤੇ ਤ ਉ ਸਰੂ ਪ ਕੋ ਕਿ ਨ ਦੇ ਖਾ ॥
 ਅਰ ਕਾ ਨੇ ਨ ਦੇ ਖਾ ॥ ਮੂਲ ਦੇ ਖਾ ਤ੍ਰਿ ਪ ਟੀ ਬਿ ਨ
 ਨ ਹੀ ਤੇ ਤਾ ॥ ਜ ਬ ਮੇ ਰੇ ਤ ਪੁ ਟੀ ਕਤਾ ਤੇ ॥ ਬੂਤ ਮਾ

ਉਠਖੜਾਰੁਯਾਅਰਕਤਾਉਤਤੇਗਮੁਝਤੇਨਤੀਰੇ
 ਤਾਤਾਂਤੇਬਿਸ੍ਰਪੇਜਾਤੇਤੈ। ਸਰੁਰੀਏਕਠੇਖੀਰਸਮੁੰ
 ਦ੍ਰਬਿਖੇਜੇਇਸਥਿਬਿਸ੍ਰਕਾਤੈਪਹੁਚੇ। ਅਰਉਸ
 ਤਤਲਾਗੇਕਰਨਾ। ਕਿਤੇਕੁਗਵਾਨਮੁਲਸਭਵਸਤ
 ਕਾਤ੍ਰਿਤੈ। ਅਰਅਰੈਰੂਪਤੈ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਉਸਤਤ
 ਮੇਰੀਸੁਨੇ। ਨ੍ਰਤੇਬਿਸ੍ਰਤੈਨੇਮੁਝਤੇਉਤਪਤਿਪਾਈ
 ਤੈ। ਅਰਯਤਿਚਤਰਰੂਜਾਤੇਗਮਰਸੀਖਚਕ੍ਰਗ
 ਦਾਪਦਮਮੁਝਉਪਜਾਏਤੈ। ਅਰਮੁਝਬਿਖੇਅ ०
 ਵਗਵਨਨਤੀ। ਪਰਤੁਝਕੋਬਾਰੀਬਾਰਨਮਸਕ ०
 ਰਕਰੋਤੈ। ਅੇਸਾਅਵਾਨਕਰੋਤੈਜਾਜੇ। ਅਵਾ
 ਤਨਅਰਬਿਸ੍ਰਨਤੀ। ਅਲੰਸਕਤਾਤੇਕੋਕਲਾਜ

ਤਿਉ ਸਤਤ ਨ ਹੀ ਨਿਦ੍ਰਾ ਕਰੈ ਤੈ ॥ ਕੋ ਕਲਾ ਕਤਾ
 ਜ ਤਿ ਤੂੰ ਅਬ ਤਕ ਅਗਿਆਨ ਬਿਖੈ ਤੈ ਮੁਝ ਕੋ ਵ
 ਚ ਨ ਮਤ ਕਰਾ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਗਾਖ ਵੈ ਤੈ ਅ
 ਗ ਬਿਸੁਆ ਵਤਾ ਤੈ ॥ ਉਸਤਤ ਅਗ ਨਿਦ੍ਰਾ ਕਾ
 ਤਿਆਗ ਕਰਾ ਮਯੂਰ ਕਤਾ ਮੇ ਅਵਤਨ ਕਰੈ ਤੈ ਜੁ ਨ ਕੋ
 ਈ ਨੇਤੀ ਨ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਕੋ ਈ ਆਵਤਾ ਤੈ ਨ ਜਾਤਾ ਤੈ ॥
 ਅਰ ਨ ਮ ਸਕਾਰ ਮੇਰੀ ਮੁਝ ਕੋ ਤੈ ॥ ਤੇ ਬਿਨੁ ਆਉਤੇ
 ਹਾ ਆਵਤਾ ਕੈ ਸੇ ਤੈ ਜਾ ਮੇ ਆਵਤਾ ਜਾਣਾ ਨ ਹੀ ॥
 ਕੁਲੀਗ ਕਤਾ ਨ ਤਿਸ ਨ ਕੋ ਕਲਾ ਨ ਮਯੂਰ ਨ ਬਿਸੁ
 ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨ ਰੁਦ੍ਰ ਸਰਬ ਮੇਰੇ ॥ ਤਾ ਤੇ ਅਪਨੇ ਰੂਪ ਕੋ
 ਆਪ ਬੁਲਾਵੈ ॥ ਏਤੈ ਵਚਨ ਸੋ ਜੈ ਸੇ ਪਰ ਬ

ਸੋ ਸ੍ਰੁਗੁਰੂ ਉਦੇਤੋ ਬਿਸੁ ਦੇਵ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇ ਨਿਕਸੇ ॥
ਅਰਪੁਛਾ ਕਿਤੇ ਪੀ ਖੇਰੂ ਉਕਤੁ ਮਕ ਉਨਤੋ ॥
ਕੋਕਲਾਕਤਾ ਮੇ ਚੈ ਤਿਨ ਅਰਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਅਰਪੁਕ ॥
ਸਤੇਗਮੁ ਸੁਸੋਤੈ ॥ ਤੇ ਬਿਸੁ ਤੁਝ ਕੋ ਲਜਾ ਨਹੀ ਅ ॥
ਵਤੀ ਨੁਪੁਛਤਾ ਤੈ ਤੁਮਕ ਉਨਤੋ ॥ ਸਰੀਰ ਪੀਠਤ
ਰੂਤਕਾ ਛੁੜੈ ॥ ਅਰਆਤਮਾ ਵਚਨ ਤੇ ਪਰੈ ॥
ਤੁਝ ਕੋਕ ਉਨ ਉਤਰ ਦੇਵੈ ਨੁਯਾਤਿ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ
ਕਰੈ ਪ੍ਰਸਤੁ ਮਾਗਾ ਕਿਆ ॥ ਕੋਕਲਾਕਤਾ ਆਪਿ
ਉਤ੍ਰਦੀਆ ॥ ਤੈਨੇ ਬਹੁੜ ਕਿਆ ਪੁਛੈ ॥ ਆ
ਦਤੀ ਤੈਨੇ ਪੁਛਾ ਤੁਮਕ ਉਨਤੋ ॥ ਜਬ ਅਪਨੇ ਰੂਪ
ਕੀਤੁ ਤੁਝ ਕੋ ਅਪ੍ਰਾਪਤੈ ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਕਿਆ ਪੁਛੈ ॥

ਅਰਾਬਾਸਿਵਲੋਕਬਿਖੇਜਾਤੇਤੈਸੁਦਾਬਾਜੁਵੇ
 ਦਾਂਤਬਿਸੁਕੇਦੇਸਬਿਖੇਤੈਪਰਵੇਦਾਂਤਕਤਾਂਕੇਵਲ
 ਕੁੰਤੈਤੈ।।ਬਿਸੁਕਤਾਐਈਸੁਰਤੈ।।ਅਰਾਅਨਿਤਸ
 ਕਤਰਾਖੋਤੈ।।ਯਹਿਸਰਬਪੰਖੇਰੁਅਰਬੁਤਮਾਕਿ
 ਸਕਾਮਕੋਆਇਤੈ।।ਇਨੁਕਤਾਕਰੁਪਉਨਸੁ
 ਪਕਾਸਤੈਕਿਕਰਮੁਤੈ।।ਬਿਸਨਕਤਾਕਰਮਸ
 ਭੀਪਦਸੀਕੁਣੇ।।ਕੋਕਲਤਾਕਰੁਪਉਨਸੁ
 ਸੇਅਪਕੋਈਸੁਰਮਾਨਾਤੈ।।ਸਉਨਕੋਸੋਕ
 ਰਮੇਤੈ।।ਬਿਸੁਕਤਾਕੋਸੇਤੁਕਤੈਤੈਸੇਤੀਮੇਕ
 ਤੈ।।ਕੋਕਲਤਾਅਬਤੈਈਸੁਰਕੁਮਾਜੀਯਤੀਕ
 ਤੁਨੁਪਾਓਸਕਰਤੈ।।ਬਿਸੁਕਤਾਕੋਸੇਤੁਕਤੈ

ਆਤਕੈ ਸੇਸਤਿ ਕਹੀਏ ॥ ਕੋਕਲਾਕਤਾ ਮਿਥਿਆ
ਕਿਉ ਕਾਤਿ ਤਾਏ ॥ ਜੋ ਸਤਿ ਤੈ ਸੇਈ ਕਹੁ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ
ਜਬ ਸਰੀਰ ਗਿਰਤਾ ਤੇ ਤਬ ਪਉ ਨ ਕਤਾਏ ॥ ਕੋਕ
ਲਾਕਤਾ ਇਸ ਸਭਾ ਬਿਖੇਦਿ ਨ ਰੀਰਾ ਤੈ ॥ ਜੋ ਕਹੀ
ਏ ॥ ਘਟ ਫੂਟ ਏ ਸੋ ਅਕਾਸ ਨਾ ਸਕੁ ਜਾਤ ਉਕੈ ਸੇ
ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੀਜੀਏ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕਾਸ ਸਕੁ ਜਾਤ
ਉਕਿਅਾਤੁ ॥ ਆਪ ਉਨ ਨਿਉ ਕਾਤਿ ਉਤੇ ॥ ਬਿ
ਸੁਕਤਾ ਯਤਿ ਮੁਝ ਮੇਲੀ ਨ ਤੇਇ ॥ ਮੁਝ ਬਿਖੇਪ
ਉਨ ਕਤਾਏ ਮਿਰਜ ਨ ਤੈ ॥ ਕੋਕਲਾਕਤਾ ਯਤਿ ਕਉ
ਨ ਜੁਤੁ ਮੁਝ ਬਿਖੇਲੀ ਨ ਤੇ ਤਾਏ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਯਤਿ
ਮੀਸ ਮੇਰਾ ਤੈ ॥ ਜੋ ਸੇਰ ਵੇਰ ਵੇਲਾ ॥ ਕੋਕਲਾਕਤਾ ॥

ਤੇਰਗਵਤਤੈਨੇਆਪਕੋਖੰਡਖੰਡਕੀਆਮਖੰਡ ॥੨੮੭॥
ਨਤੁਆਜੇਅੰਸਤੇਰਾਤੈਉਸਕਾਰੂਪਕਿਆਤੈ॥
ਬਿਸਕਰਾਜੇਸੇਅਰੂਪਤੈਤੈਸੇਸੇਰਾਅੰਸਗ੍ਰੀਅ
ਰੂਪਤੈ॥ਕੋਕਲਾਕਰਾਜਾਤੇਵਤੁਅਰੂਪਤੈਸੇਪਉਸ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਸਕੁਜਾ॥ਬਿਸਬਤੁਕਰਾਜਾਬਪੰਚਰੂ
ਤਨਾਸਤੈਤੈਤਬਪਉਸਕਰਾਤੈਤੈ॥ਕੋਕਲਾ
ਕਰਾਕੋਸੇਨਾਸਤੈਤੈ॥ਬਿਸਕਰਾਪੰਚਰੂਤਮਤਤੈ
ਕਾਰਤੇਉਤਪਤਰੂਏਤੈਬਤੁਕਤੈਕਾਰਬਿਖੇਲੀਨ
ਤੈਤਿਰੇ॥ਕੋਕਲਾਕਰਾਜੇਪੰਚਰੂਤਮਤੈਕਾਰਬਿ
ਖੇਲੀਨਕੁਏ॥ਤਉਪਉਸਕਰੀਨਰਾਜਾਜੇਨਾ
ਸਤੈਤਾਤਉਬਤੁਕਪ੍ਰਗਟਤੈ॥ਬਿਸਕਰਾਪੂਰ

ਥਾਬਿਥੇਪਉਨਨਤੀ।।ਯਤਿਸਰੁਪ੍ਰਕਾਸਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕ
ਤੈ।।ਕੋਕਲਾਕਤਾਪੁਰਖਬਿਸੈਪ੍ਰਉਸਾਰੀਖਧੁਰੇ
ਬਿਸੁਕਤਾਪੁਰਖਮੁਣੁਮੇਪ੍ਰਗਟਗੁਜਾਤੈ।।ਕੋਕ
ਲਾਕਤਾਤੁੰਕਾਸੇਪ੍ਰਕਾਸਗਾਖਤਤੈ।।ਕਤਾਮੇਸੁਪ੍ਰਕਾ
ਸਤੈ।।ਕੋਕਲਾਕਤਾਅਸਤਮਤਕਹੁ।।ਯਤਿਆਪ
ਤੇਆਪਪਉਨਕਰੇਤੈ।।ਤਾਂਤੇਤੁੰਪਉਨਤੇਪ੍ਰਕਾਸਗ
ਖਤਤੈ।।ਬਹੁਰਬਹੁਮਾਅਰਬਿਸਪੀਖੇਰੁਉਸੀਜ
ਗਤਮਿਵਲੋਕਗਏ।।ਸਭਪੀਖੇਰੁਉਮਿਲਕਰੀ
ਜੁਕੋਕਲਾਕੇਆਰੀਏ।।ਕਾਤੇਤੇਨੁਪਰਮਸਾਸਤ
ਬਿਖੇਲਿਖਿਜਾਏਏਕਤੇਨੁਬਹੁਤਿਉਕੋਟੁਖਪੁਰੁ
ਚਉਸਕਾਪਾਤਕਰਹੁਜੋਗਤੈ।।ਕੋਕਲਾਕਤਾਤੇ

ਬਿਸੁਪ ਮੇਰੂ ਜਤਿ ਤੇਰੇ ਜੋ ਕੋ ਕਲਾ ਕੋ ਨਾ ਸਕੀਏ ॥ ੧੯੮ ॥
ਅਰਜੇ ਮੈ ਨਾ ਸਭ ਟੀ ਨ ਤੀ ਨੋ ਲੋ ਕਰੇ ਰੋਗ ਨ ਤੂੰ ॥ ਬਿ

ਸੁਹਸਾ ਅਰਕਤਾਇ ਸਕਾ ਪਾਤ ਮਤੁ ਕਰਹੁ ॥ ਤਬ
ਸਿਵ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਏ ਅਗ ਸਿਵ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨ ਮਸਕਾ
ਰਨ ਕੀਆ ॥ ਸਰੋਕਤਾ ਤਮਾਰੇ ਰੂਪ ਕੋ ਨ ਮਸਕਾਰੈ ॥
ਸਿਵ ਕਤਾ ਜਤਿ ਸਰੂ ਅਰਨ ਮੇ ॥ ਅਰ ਮੇ ਤੇ ॥ ਸਰਬਤੁ
ਸੀ ਰੁਟੇ ॥ ਸਿਵ ਪੰ ਥੇਰੂ ਉਕੀ ਉਰਦੇ ਖਾ ॥ ਅਗ ਬਿ
ਸੁਸੇ ਪੁਛਾ ਤੇ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਜਤਿ ਕਿਆ ਕਉਤ ਕਤੇ ॥ ਬਿ
ਸੁਕਤਾ ਤੁਮ ਸਰੂ ਜਾਨ ਨਹਾਰੇ ॥ ਸਰਕਾ ਕੇਦ ਤੁਮ
ਪਰ ਪੁਗਟੈ ॥ ਸਰੋਕਤਾ ਤੇ ਸਿਵ ਤੂੰ ਮੰਗ ਲਰੂਪ ਤੇ
॥ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾ ਤੇ ਸਿਵ ਪੰ ਥੇਰੂ ਬੁਝ ਮਾ ਅਗ ਬਿ ਸੁਕੇ
ਜਾਨ ਤੇ ॥ ਅਰ ਮੇ ਤੇ ਰੇ ਨਿਕਟਿ ਆਈ ॥ ਕਾਤੇ

ਜੁਤੀ ਭੀ ਉਪਾਸ ਕਪ ਉਨ ਕਾਏ ॥ ਅਰ ਮੇ ਪਉਨ ਕੋ ਸੁ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਾਨੈ ਤੋ ॥ ਪਰ ਤੁੰ ਕਹਾ ॥ ਸਿਵ ਕਹਾ ਪ੍ਰਥਮੇ
ਤੁਮ ਕਹੁ ਪਾਸ ਉਤਰ ਕਰਹਾ ॥ ਬਹੁ ਹੁ ਮੇ ਉਤਰ ਕਹੈ ॥
ਤੁਮ ਕਹਾ ਸਰਬ ਦਰਸ ਅਰ ਰੂਪ ਮੇ ਗਏ ॥ ਮਾਯੂਰ ਕ
ਕਹਾ ਰੂਪ ਅਰੂਪ ਮੇ ਗਏ ॥ ਕੁਲੀ ਗ ਕਹਾ ਜਨਿ ਸਰ
ਚੇ ਲੇ ਮੇ ਰੇ ॥ ਸਿਵ ਇਨ ਕੇ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਰਹਿ ॥
ਨਥਿ ਖੇਗ ਜਾ ॥ ਕੋ ਕਲਾ ਕਹਾ ਪਉਨ ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥
ਸਿਵ ਪਿਆਨ ਤੇ ਨਿਕਸਾ ਅਰ ਕਹਾ ਕੋ ਕਲਾ ਤੂੰ ਧੀ
ਤੇ ਜਾ ਕੀ ॥ ਦਿੜਤਾ ਤੇ ਸੁਠ ਸਾਚ ਸਾਕੁ ਜਾ ॥ ਅਰ ਕੋ
ਕਲਾ ਤੂੰ ਆਪਿ ਨਿਅਾ ਉਕਹਾ ॥ ਅਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰੁ
ਜੁਪ ਉਨ ਤੁਣ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਰੁਯਾ ॥ ਅਰ ਜਨਿ ਸਰ
ਚੇ ਦੇਖਤੀ ਤੈ ਸੀ ਤੇ ॥ ਅਰ ਰੂਪ ਤੇ ਗਏ ॥ ਇਨ ਕੋ ਦੁਖ

ਮਤ ਦੇਹਾ ਕੋ ਕਲਾ ਤੂ ਸ੍ਰੀ ਰੁਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਪਤ ਕਚ ਕੋ १੫੫
ਕਤੇ ਤੈ। ਕਿਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਸਚਾ ਐ ਸਾਚਾ ਤੀਏ। ਜਾਨੇ
ਅਪਨੇ ਕਤੇ ਕੋ ਨ ਜਾਨਾ ਅਰਤਾਂ ਪਰਦਿ ਤੂ ਤਾਨ ਕਰੀ
। ਜੋ ਕਤਤਾ ਅਰ ਸੁਹੁਤਾ ਤੇ ਸਰੁ ਅਕਾਰ ਬੈਠਾ। ਪ੍ਰਥ
ਮੇ ਸੁਹੁਨਾ ਅਰ ਉਸ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰਹੁ ਤੈ। ਜਬ
ਆਪਤੀ ਮੇ ਦਿਖਨ ਤੇ ਤਉ ਕਤਹੇ ਸੁਨੇ ਤੇ ਕਿਆ
ਲਾਭੁ ਤੈ। ਕਤਿ ਤਉ ਮੇ ਦਿਸ੍ਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪਦ ਕਾ ਤੈ। ਅਰ
ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਪਰੇ ਤੈ। ਪਰ ਇਸ ਕਤਹੇ ਪਰਦਿ ਤੂ ਨੀ। ॥
ਕਾਤੇ ਤੇ ਸੁਹੁ ਕਰ ਕਤਿ ਤੈ। ਆਪਣੇ ਵੀਚਾਰ ਸਾਥ
ਰਸ ਕੋ ਨੀ ਪਾਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਚ ਤੂੰ ਸਰਬ ਬਿਸ੍ਵ
ਹਾ। ਸਰਬ ਇਸ ਬਾਵਰ ਨੀਗਮ ਵਹੀ ਤੈ। ਜੋ ਪਾਲ

ਰਧਕਰਤੁਸੁਕੋਕੋਉਦੁਖਦੇਵੈਤਉਉਸਕੋਗੀਖਿੰ
 ਸੁਜਾਣਾਕਚਕਤਾਜੋਬਿਸੁਤੀਏਤਉਦੁਖਕਿਸ
 ਕੋਦੇਤਾਏ। ਅਰਕਉਦੁਖਦੇਤਾਏ। ਬਿਸਪਤਿਕਤਾ
 ਬਿਸੁਦੇਤਾਏ। ਅਰਬਿਸੁਕੋਦੇਤਾਏ। ਉਸਕੋਸਰੂ
 ਪਬਿਖੇਦੁਐਤਨੀ। ਜੁਐਸੇਕਤੀਏ। ਪਰਇ
 ਸਕੀਪਰਤਗਿਜਾਕਾਰਨਦੁਖਦੇਤਾਏ। ਜੋਅਪ੍ਰੋਕ
 ਤੇਪਗਦਿਕੁਏਕਿਨੀ। ਤਾਂਤੇਏਪੁਕਤੁੰਕੀਦਿਕੁਨਿ
 ਸਚਾਕਰਏਕਸੁਜਾਸੁਇਸਯਾਨਤੇਕਿਨਨਤੇ। ਜੋ
 ਸੀਰਨਾਸਤੇਤਉਭੀਦਿਕੁਤਾਅਪਨੀਨਤਜਾਗੀਏ ॥
 ਸੀਰਕੋਭੀਬੁਤਮਜਾਣਾਕਚਕਤਾਏਪਿਤਾਸੀਰਪ
 ਚਰੁਤਜੋਨਾਸੀਏਕੋਸੇਬੁਤਮਜੋਅਵੇਏਨਾਏ। ਬੁਤ

ਸਪਤਕਤਾਜੁਤੁਤਕੋਮੇਰੇਕਤੇਪਰਪ੍ਰੀਤਨੀਤ ੨੦੦
ਉਤੇਗਪ੍ਰੇਜਨਕੈਸੇਸਿਧਤੋ।ਜੈਸੇਤੁਕਤਤਾਤੈਸੇਤ
ਤੈ।ਜੈਸੀਰਪ੍ਰਵਕਾਜੈਸੁਕੁਤੈਸਾਸਤੋਹਾਏ।ਪਰ
ਜੁਤੈਨੇਸੀਰਕੋਬ੍ਰਤਮਜਾਹਾਤਬਵਰਸਾਸਮਤੁਤ
ਬੋਨਰਤੇਗਾ।ਅਰਤਿਕਾਰਪਿਤਾਪੁਤ੍ਰੀਸੋਛੁਟੇਗਾ।
ਜਬਬ੍ਰਤਮਕੇਜਾਹੁਤੇਯਹਿਲਛੁਟਾਨਿਵਰਤਕੁਜੇਤ
ਉਸੀਰਭੀਨਰਤੇਗਾ।ਕਿਵਲਬ੍ਰਤਮਹੀਤੋਤਿਗਾ।
ਇਸਉਪਦੇਸਕੋਮਨਬੋਰਿਤੁਗਾ।ਕਚਕਤਾ
ਕਹੁਤਪੁਕਤਾ।ਬ੍ਰਤਸਪਤਕਤਾਤੋਪੁਤ੍ਰਤਪਾਜੀ
ਤੈਨੁਸੀਰਅਰਤਤਅਗਇੰਦ੍ਰੀਸਰਕੋਏਕਬ੍ਰਤਮ
ਜਾਹਾ।ਜੈਇਸਤੇਉਪਾਂਤਅਉਰਤਪਾਨੀ।ਪੂਰ

੬

ਨਤਪਪਛਾਨਣਾਆਪਹੇਸਹੂਪਕਾਏ। ਜਬਸਹੂ
 ਪਕੇਲਗਾਤਪਨਰਤਾਜੁਸਕੀਆਭੈਨੇ। ਏਪੁਤਤੁ
 ਅੰਪਦਕੇਅਭਿਮਾਨਕੋਤਿਜਾਗਾ। ਅਰਤਤਪਦ
 ਬਿਐਅਉ। ਕਚਕਤਾਸੀਤੁਕਤਿਤੇਏਜੁਪਦਕੇਤਿ
 ਆਗਤੇਰਵਾਲਸੁਰਜਨਤੀਤੇਤੀਪਰਸੁਰਜਬਿ
 ਖੇਲੀਨਤੇਤੀਏ। ਜੇਸੇਬਦੁਸਮੰਦ੍ਰਨਤੇਸਕਤੀ।
 ਪਰਜੇਨਲਕਤੀਏਤਉਬੰਤਾਏ। ਅਰਤੁਕਤੇਏ
 ਬੂਟਿਆਈਤਿਜਾਗਾ। ਅਰਸਮੰਦ੍ਰਤੇ। ਬ੍ਰਤਸਪ
 ਤਕਤਾਏਪੁਤ੍ਰਜਹਿਕਿਆਕਤਹਾਏ। ਇਨਹੁਬਾ
 ਤਹੁਬੇਬੰਮਕਤਿਤੇ। ਭੰਪਦਅਰਤਤਪਦਅਰ
 ਅਸਪਦਜਹਿਤੀਨੋਕੇਵਲਕਤਹੁਮਾਤ੍ਰਤੇ। ਕਚ
 ਕਤਾਜੇਏਹਪਦਕਛੁਨਹੀਤਉਸੀਤਕਿਉਕਤੇਏ।
 ਬ੍ਰਤਸਪਤਕਤਾਏਪੁਤ੍ਰਉਨਹੁਤੇਗੀਦਿਨ੍ਹਤਾਨਮਿ

੨੪

ਤੰਕਤਾਏ। ਜੁਇਤਵੀਚਾਰਆਪਕੋਪਾਵੇ। ਨਤੀਤ ੨੪
ਉਤੀਨੋਪਦਕਛੁਨੀ। ਤੀਨੋਤੋਤਉਉਪਾਥੋ
ਤੀ। ਪਰਕਤੁਮਾਤੀਏ। ਕਚਕਤਾਏਪਿਤਾਸ
ਗੀਸੀਤਜੋਵਿਰਵਾਕੀਆਏਅਰਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕ
ਤਾਏ। ਏਖਕਰਕਤਾਏਅਥਵਾਸੁਹੁਕਰਪ੍ਰਗਟ
ਕੀਆਏ। ਕਤਾਏਪੁਤ੍ਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰਾ। ਜੁਸਰੁਸਹੁ
ਕਰਕਤਾਏ। ਆਪਤੇਰਿਨਕਉਨਏਜੋਏਅਰਤੀਨ
ਕਤੇਜਾਤੀ। ਕਚਕਤਾਤੁਅਰੇਵਚਨਤੇਅਚਰਜਮ
ਨਭਜਾਏ। ਜੋਕਛੁਸੀਤਤੁਕਤਾਨਿਰਬੀਜਨਿਕਾ
ਸਾ। ਉਨਕੇਸੀਰਾਤੇਕਿਆਸਿਧਏ। ਬ੍ਰਹਮਪਤਕ
ਤਾਏਪੁਤ੍ਰਸੀਤਤੁਕਾਕਤਾਤਿਜਾਗਮਤਕਰਾ। ਜਾਤਿ

ਸੰਸਾਰ ਅਗਿਆਨੀ ਉਕੋਸਮੰਦੁ ਅਗਾਧੈ। ਸੰਗ
ਸੰਤੁਕਾਇਨ ਕੋਲ ਵਕਾਏ। ਤਾਤੇ ਕੈ ਸੇਤਿ ਜਾਗਕ
ਰੇਤੈ। ਇਨ ਕੇ ਸੰਗਤੇ ਸੁਵਿਚਾਰ ਕਤੀਏ ਅਪਣਾ
ਜਾਨਣਾ ਪਾਪਤਤੈ ਤਾਏ। ਜਬ ਵੀ ਚਾਰਹੁ ਆਤਬਸੀ
ਤਅਸੀਤ ਕਤਾਏ। ਤਾਂਤੇ ਸੰਗਇਨ ਕਾਪਦਾਰ ਥਜਾਣੁ
। ਕਚ ਕਤਾਬਾਰਤਾ ਉਨਪੈ ਬੇਰੁ ਉਕੀਕਹੁ। ਜਬ ਕੋ
ਕਲਾਤੁ ਸੀਰਣੀਤ ਬਇਨ ਤੀਨੋ ਦੇਵਤਾ ਕਿਆਕ
ਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਪਤ ਕਤਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਆਕ ਤੋ ਜੁਤੁ ਪਤੀ
ਤਨੀਰਾਖਤਾ। ਕਚ ਕਤਾਤੇਰੇ ਸੰਗਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਬੀਧ
ਨਹੀਰਹਾ। ਅਗਨਿਸਚਾਕ ਉਝਕਰੇ। ਅਰਸੁ ਝੜੇ
ਮੇਨਿ ਰਉ ਪਾਧਏ। ਅਰਆਤ ਮਸਰਪਏ। ਅ

ਰੰ ਅਕ੍ਰੇਤੋ॥ ਅਰਸੀਰਕੇਧਰਮਤੇਜੋਬਲਜੋਬਲਜਰ
 ਤੇ ਅਤੀਤਤੋ॥ ਮੇਰੇਬਿਬੇਦਿਨਤੋਨਰਾਤਤੋ॥ ਕਾਤੋਤੋਨੁ
 ਉਦੇਤਅਸਤਨਹੀਗਾਖਤਾ॥ ਅਰਸਰੂਪਅਪਣਕੋ
 ਜਾਣਾਹੈ॥ ਨੁਸਦਾਏਕਸਾਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਸਤਨਕਹੁ॥
 ਅਰਜੋਕਤੋਤਉਸੁਦਾ॥ ਨਹੀਕਾਨਮੇਰੇਕਾਂਸੋਸੁਨੇਪ
 ਰਸੁਦਤਾਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਪਤਕਤਾਮੇਰੇਸੀਗਤੁਏਕੋਰਾ
 ਗਦੀਆਨੁਆਪਕੋਤੈ॥ ਨਜਲਾਜਾਅਰਆਪਤੁ
 ਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਸਤਸੁਦਾ॥ ਨੁਸਰਏਕਗੁਖਾਲਾਹੈ॥
 ਕਤਏਨੁਹਮਹੈ॥ ਅਰਹੈਅਰਨਾਹੀਤਮਾਰੇਬੀਚ
 ਨਾਹੀ॥ ਕੁਲੰਗਕਤਾਨੁਤੁਮਤੁਤੈਅਰਨਹੀਕਤਾਂਤਾ
 ਉਪਾਧਰਈ॥ ਉਨਤਕਤਾਉਪਾਧਕੀਤਮਹੀਤੈ॥

ਧਨੀਤਮਏਂਦ੍ਰਦ੍ਰੀਤਮਏਂ। ਪਾਪਾਸਰਪੀਨਤਮਏਂ।
ਤੇਅਰਨਤੀਤਮਏਂ। ਦਿਨਾਅਰਗਤਤਮਏਂ। ਕ੍ਰਿਅ
ਅਰਕਰਤਾਂਅਰਭੋਗਭੋਗਤਾਤਮਏਂ। ਐਸੇਕਤਦ੍ਰੁ
ਕੇਉਪਾਦਾਕਕਾਰਨਕਤਤੇਏਂ। ਜੈਸੇਮਾਟੀਘਟਸੇ।
ਅਰਏਕਨਮਿਤਕਾਰਨਏਂ। ਜੁਕਾਰਨਕੋਕਰਤੇਤੇਉ
ਨਕਤੇਏਂ। ਜੈਸੇਕੁਮਾਰਘਟਸੇ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਤ
ਮਜੈਸੇਘਟਉਗਜਲਮੇਢਾਰੀਏਅਰਸਬਦਿਕ
ਰਤੇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਏਂ। ਅਰ੍ਧ੍ਪੂਰਨਏਂਸੇਕ੍ਰਿਅਾਕੇਤਾਸ
ਭੋਕਤਾਏਤਾਜੁਸੀਤਤੁਕਤਾਏਂ। ਅਵਥਵਾਟੁਪੂਰਨ
ਨਥੇ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਸੀਤਕੇਵਲਅਜਾਣਾਏਂ। ਕਾ
ਤਾਤੇਯੀਜਾਨਦਾਦੁਐਤਏਂ। ਸੀਤਅਨਿਛਤ

ਤੈਂ ਜਬ ਚਾਹਨਾ ਹੀ ਗਏ ਤੁਓ ਕਿਆ ਕਰੇਂ। ਜੇਕ ੩੯੩
ਹਾਏ ਸੋ ਚਾਹਨਾ ਹੀ। ਸਰੋ ਕਰਨਾ ਅਪਤ ਕਾਂ ਮਤੇ ਵ
ਚ ਸਕਰਤਾ ਤੈ ਕਿਆ ਕੁਲਿ ਗਕਤਾ ਅਪਤ ਕਾਂ ਮ
ਕਰਤਾ ਤੈ ਪਰਦਿ ਸ੍ਰਾਉ ਸਕਾ ਕਿਆ ਕਰੇਂ। ਅਯੂਰ
ਕਰਤਾ ਇਤੀ ਨੇ ਵੇ ਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ੍ਵ ਮਤੇ ਸਮ
ਪਤ ਕਾਂ ਮਤੇ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ੇ ਇਸ ਪਦ ਕੇ ਤੈ। ਕੁਲਿ ਗਕ
ਤਾ ਮੇਜੁ ਵੇ ਖੋਰੋ ਸਕੀ ਅਪਤ ਕਾਂ ਮਤੇ। ਅਰਜੇ ਕਰੇ
ਸੀਰਸਤ ਕਾਂ ਮਤੇ ਅਸਤ ਤੈ ਕਾਤੇ ਤੇਜ ਤੁ ਤੈ। ਜੇ ਸੇ
ਸਿਲਾਉ ਸਕੋ ਚਾਹਨਾ ਸਾਥ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨਾ ਅ
ਰਾਤ ਮਾਸੀਰ ਤੇ ਅਤੀਤ ਤੈ। ਉਸ ਕੋ ਕੀ ਕਿਆ
ਪ੍ਰੋਜਨਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਕੀ ਅਪਤ ਕਾਂ ਮਤੇ। ਤੁਓ ਮਾਤ

ਮਾਅਰਦੇਦੁਇਨੋਅਚਾਤਅਪਤਕਾਮਹੈ। ਤਉ
ਚਾਤਨਾਕਿਸਬਿਖੈਹੈ। ਕੁਲਿਗਕਤਾਚਾਤਨਾਧਰ
ਮਾਅਕਾਹੈ। ਅਰਮਨਅਸਤਤਾਂਤੇਜੋਅਸਤ
ਕਾਕਾਰਜਤੈਸੋਭੀਅਸਤਹੈ। ਸਿਵਕਤਾਤੇਕੁਲਿ
ਗਮਾਤਾਪਿਤਾਤੇਰੋਕਉਨਹੈ। ਕਤਾਮੈਆਪਹੀਮ
ਤਾਪਿਤਪੁਤ੍ਰਹੈ। ਮੇਰੇਬਿਖੈਦੁਵੈਤਨਹੀ। ਸਿਵ
ਕਤਾਗੁਰਤੇਰਾਕਉਨਹੈ। ਕੁਲਿਗਕਤਾਮੈਆਪ
ਹੀਗੁਰਅਰਆਪਹੀਸਿਖਹੈ। ਸਿਵਕਤਾਇ
ਹਦਿਸਿਅਕਾਸੋਸੀਖਾਹੈ। ਕੁਲਿਗਕਤਾਜ
ਬਆਪਹੀਦਿਦਿਅਹੈਤਉਕਾਸੋਸੀਖੈ। ਜੋਸੁ
ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ। ਹੇਸਿਵਸਰਬਰੂਪਮੇਰਾਹੈ। ਸਿਵ

ਕਤਾ ਜਾਤ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਕਤਾ ਆਪੀ ਜਾਤ ਹੈ॥ ੨੦੪
ਜਾਤ ਤੇ ਕਿਆ ਕਤੈ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਜਾਤ ਉਪਾਧ ਹੈ॥
ਅਰਤੁ ਨਿਰਉਪਾਧ ਅਰਸੁ ਧਰੈ॥ ਕੁਲੰਗ ਕਤੈ
ਸਿਵ ਦੇਤੇ ਵਚਨ ਜੇ ਤੈ॥ ਕੇਤੇ ਕੇਵਲ ਕਤ ਹੀ ਬ
ਅਰ ਬੁਧ ਤੇ ਉਪਜਾਥਾ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਨਹੀ ਕੇਵਲ ਕ
ਤ ਹੁੰਦੈ॥ ਤਉ ਕਿਆ ਚਿਤਾ ਹੈ॥ ਕਤ ਦੇਤੇ ਬਾਨੀ ਹੈ
ਤੇ॥ ਸਿਵ ਬਿਸ਼ ਕੇ ਕਤਾ ਨੁ ਕੁਲੰਗ ਕੇ ਦੇਖ ਕਿਆ ਕ
ਤੈ॥ ਬਿਸ਼ ਕਤਾ ਜਾਤਿ ਮੂਲ ਕਾਰ ਕਾ ਉਪਾਰਤਾ ਹੈ॥
ਕਾਤੇ ਤੇ ਨੁ ਆਇਤੀ ਗਿਯਾਨ ਕੇਤ ਮਤੀ ਨ ਦੇਵਤਾ ਕੇ
ਉਠਾਵਤ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਚਨ ਇਨ ਕਾ ਸੁਣਨਾ ਕਰਨ
ਤੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਕਿਆ ਕੈ ਹੈ॥ ਬਿਸ਼ ਕਤਾ ਗਿਯਾਨ

ਕਸਾਹਾਜੇਕੁਰਥਕੀ॥੧॥ ਏਕਸਮੇਕੁਰਥਨਾ
ਮਹਾਜਾਥਾ॥ ਜਾਤੇਕੁਰਥਖੰਡਕੁਜਾਏ॥ ਆਪਣੇ
ਰਾਜਪੁਤ੍ਰੋਕੇਦੇਬਰਤਪਸਿਅਕੇਨਮਿਤੁਬਨਖਿ
ਖੇਰਯਾ॥ ਤੁਹਾਦੇਖਾਜੁਕੇਤੇਤਪਾਇਓਅਰਕੇਤੇਨਮ
ਇਓਅਰਕੇਤੇਪਿਯਾਨਖਿਓਲਾਗੇਤਨਾਏ॥੨॥

ਏਕ ਸੀਤ ਦੇ ਖਾਜ਼ੁ ਆਤੁ ਮਬੀ ਚਾਹ ਬਿਖੇ ਤੈ ॥ ਅ ੨੦੫
ਰਸਾ ਬਤੀ ਨ ਚਾਹ ਕੇ ਸੀ ਬਾਦ ਕਰਤਾ ਥਾ ॥ ਕਿਸ ਮੇ
ਨਤੁ ਮਨ ਯਤਿ ਜਗਤਿ ਏਕ ਬਿਸੁ ਚੈ ਤੰਨੈ ॥ ਭਰ
ਥਨਿ ਕਟਿ ਉਸ ਕੇ ਦੇ ਨਤੁ ਤਾ ਬਜੇ ਤੁਕਰ ਕਰਤਾ ॥ ਜੁ
ਮੁਝੇ ਇਸ ਬੀ ਚਾਹ ਤੇ ਜੋ ਜਗਤ ਅਸਾਹ ਤੈ ਵੈ ਗਾਗ ॥
ਉਤਪਤਿ ਕੁਜਾ ਤੈ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਗੀ
ਯਾਨ ਉਪ ਦੇ ਸਕ ਗਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਰਿਯਾਨ ਵੈ ਗਾਗ ਸੀ
ਜੁਗਤ ਪਾਪ ਤੇ ਤਾ ਤੈ ਸੋ ਬਿਚਤ ਕਾਲ ਬਿਖੇ ਦਿਨ
ਤੇ ਤਾ ਤੈ ॥ ਅਰੁ ਕਾਰਤ ਉਮੇ ਕਾ ਬੇਗ ਹੀ ਨਿਵਰ
ਤ ਤੇ ਤਾ ਤੈ ॥ ਸੀਤ ਕਰਤਾ ਜੀ ਰਿਯਾਨ ਤੇ ਜੁ ਏਕ ਬਿਸੁ
ਜਾਣਾ ॥ ਗਾਜਾ ਯਤਿ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਬੀ ਚਾਹ ਕੀ

ਅਨੁਸੰਤਕਤੈਸਤਿਤੈ। ਅਨੁਸਰਬ। ਖਰਤੈ। ਜਥ
ਵਤੁਤੈ। ਮੇਕਉਕਤੈ। ਬੀਚਾਰਕੀਆਕਿਅਬਦਾ
ਮੇਭੀਬਿਕਤੈ। ਪਰਅਸੇਨਤੀਬਿਕਕੋਮੈਨੇਜਾਣਾਤੈ
ਮੇਕਉਕਤੈ। ਬਹੁਪਸਕੀਆਤੇਸੰਤਸੰਸਾਮੇ
ਗਨਿਵਰਤਕਗ। ਬਿਕਕੋਮੈਨੇਜਾਣਾਕਤੁਮੇਕਉਕ
ਤੈ। ਸੰਤਕਤਾਤੈਬਹੁਅਤੈ। ਇਸਵਚਨਕੋਬਹੁਪ
ਬੀਚਾਰਅਰਸੰਤਪਤਿਜਾਕਰਕਤਾਜੈਸੇਬਿ
ਸਕੋਜਾਣਾਥਾਤੈਸੇਬਹੁਅਕੋਜਾਣਾ। ਪਰਆਪ
ਕੋਨਹੀਜਾਣਾਨੁਕਉਕਤੈ। ਸੰਤਕਤਾਤੈਕੋਵਿ
ਗਯਾਨਪ੍ਰਾਪਤਿਕਤਾਤੈਤੁਸੀਤੈਨੁਇਸਤੇਆਗੇ
ਵਚਨਨਹੀ। ਇਤੀਨੋਪਦਜੀਵਈਸਬੁਤਮ

ਕਹਿ ਤੈ ਤੈ ਸੇ ਵਲਕਤ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਤੈਂ ਅਰਨਿਰ
ਵਿਸੇਖ ਬਿਖੇਵ ਚ ਨਨੀ ॥ ਇਤ ਵਚਨ ਸੁਣ
ਕਰ ਸੁਰ ਥਸ ਰੂਪ ਬਿਲੀਨ ਕੁਯਾ ॥ ਅਰੇ ਤੇ ਕਿਸ
ਏਕ ਸਮੇਧਰ ਮਗਾਇ ਕਾਲ ਕੋਰੇ ਜਾਨੁ ਭਰ ਥਕੇ
ਲੇਆਉ ॥ ਕਾਲ ਧਰਮ ਮਗਾਇ ਕੀਆ ਗਿਯਾ ਤੇਨਿ
ਕਾਟਿ ਭਰ ਥਕੇਆਇ ਕਰ ਦੇਖਾਨੁ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤਰ
ਭਗਵਾਨ ਤੈ ॥ ਕੁਰਥ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਕਾਲ
ਅਚਰ ਮਾਨ ਕੁਯਾਨੁ ਮੇਕ ਉਨਟ ਸਤ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰ ਤੇਨਿ
ਕਾਲੈ ॥ ਅਰਧਰ ਮਗਾਇ ਪਤਿ ਲੇਜਾਵੈ ॥ ਛਿਰ
ਧਰਮ ਮਗਾਏਆਯਾ ॥ ਅਰਕਤਾ ਸਰੁ ਸੀਤ ਤ ਕੋਮ
ਰਜੇ ਲੋਕ ਤ ਕੋਤ ਮਾਰੇਤਾ ਥਤੇ ਕੁਨੁ ਤੈ ॥ ਜਬ ਭਰ

ਬਪੇਰਸਾਉਸਕਾਖੋਜਭੀਨਾਪਾਯਾਜਾਜੋਪਕੜਕ
 ਰਤੁਝਪੈਲੇਆਵਤਾਧਰਮਰਾਇਨਮਰਕੀਕਰ
 ਤੇਜੇਮੇਰੇਪਾਸਆਇਓ। ਅਰਕਤਾਭਰਥਤਮਾਰੇਛੁ ०
 ਸਤੋਰਜਾਜਲਅਰਅੰਨਕੇਸੀਰਕਾਕਛੁਨੀ
 ਰਤਾ। ਕਤੁਰਿਆਕਰੇਂ। ਸਿੰਕਤਾਤੇਬਿਸਮੇਰਰਥ
 ਪੇਆਜਾਅਰਦੇਖਾਜੁਕਤਿਤਾਥਾਸਰਥਮੇਝੇ।
 ਪਰਸੀਰਅਭਿਮਾਨਤੇਨਥਾਕਤਿਤਾਮੇਨਕਤਾ
 ਤੇਗਜਨਤੁੰਧੀਨਤੈ। ਅਰਅਪਨੇਸਰੂਪਸੋਜੁਕਾ
 ਤੈ। ਪਰਕਤੁੰਕਉਣਤੈ। ਉਤਕਛੁਨਕਤਾਥਤੁਕ
 ਮੇਨਪ੍ਰਸਕੀਆਭੀਕਛੁਨਕਤਾਮੇਕਤਾਈ ॥
 ਰਰਥਨੀਰਤਾਥਤੁਕਮੇਨਪ੍ਰਛਾਤੇਗਜਾਤੁਕ

ਉਨਤੈ। ਉੜਦੀਆਤੇ ਸਿਵ ਅਚਰਜ ਤੈਜੋ ਸਿਵ ੨੦੭
ਆਪਤੈ ਅਰਪੁ ਛਤਾ ਤੈ ਤੂੰ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਤੁਝ ਬ੍ਰਿਕੁ ਉ
ਨਤੈ ਜੁਤੁ ਟੁਕੈ ਕਤੈ। ਅਥਵਾ ਤੈ ਜੇ ਜਾਵਾ ਤੈ ਜੁ ਮੇਰ
ਰਥ ਤੋਈ ਠਾਂ ਭਰਥ ਨਹੀ ਭਰਥ ਕੋ ਕਾਲ ਨ ਖਾਯਾ।
ਅਰਭੁ ਰਥ ਨ ਕਾਲ ਕੋ ਖਾਯਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਭਰਥ ਅ
ਗਿਆਨ ਕੋ ਕਤੈ। ਉਸ ਕੋ ਕਾਲ ਕਹੀ ਏ ਗਿਆਨ ਨੇ
ਸਕੀਆ। ਅਰਉ ਸਾਗਿਆਨ ਕੋ ਮੇ ਨ ਖਾਯਾ। ਤਾ
ਤੇ ਬਿਗਿਆਨ ਰੂਪ ਤੈ। ਮੇ ਨ ਕਤਾ ਮੇ ਤੁਝ ਪੈ ਆਯਾ
ਤੈ। ਕਛੁ ਸੰਬਾਟ ਕਰਾ। ਭਰਥ ਕਤਾ ਨਿਕਟਿ ਅਰ
ਦੂਰ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਤਾਤੇ ਬਿਆਕਤੋ ਸਰੂਪ ਤੇ ਇਸ
ਥਤ ਅਰਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸਤੈ। ਤੇ ਬਿਸੁ ਜਿਨ ਤੁ ਅਤਿ ਕਾਰ

ਅਰਦੇਤ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਜਾਗ ਕੀਆ ਤੈਉ ਨ ਕਉ ਕੈ
ਸੇ ਨਾਮ ਕਰੋ। ਬਿਸੁ ਏਤ ਇਤ ਤਾਮ ਸੁਣ ਕਰ ਕਤਾਏ
ਸਿਵ ਪਾਲ ਨਾਨਕ ਗਤ ਕੀ ਮੇ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਅਰਜੇ ਅਪ
ਤਕਾਮ ਤੈਸੇ ਮੁਏ ਪਲੇਤੈ। ਇਸੀ ਬਾਤ ਸੇ ਮੁਣ ਸੇਸੁ
ਛਾਏ ਕਸਮੇ ਏਕ ਰਾਜਾ ਥਾ ਅਰਏ ਕਉ ਸਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬ
ਜੇ ਬਾਲ ਪਨ ਤੇਕਿ ਆਖਾ ਤੇ ਅਰਪੀ ਤੇ ਸਰਬ ਸ
ਮੇ ਬਿਸੁ ਬਿਸੁ ਕਤੇ ਥਾ ਅਰਪੇ ਮਤੇ ਨਿਸਚੇ ਥਾ।
ਏਕ ਦਿਨ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾ ਬਮੇ ਸ੍ਰੀਰਕਾਤਿ
ਆਗ ਕਰੋ ਗਾਤ ਬਰਾਜੁ ਕਉ ਏਕ ਰੇਗਾ। ਸਰਬ ਸ
ਮੇ ਬਿਸੁ ਬਿਸੁ ਕਹਣਾ ਅਰਭੁ ਤਕੀ ਨਿਆਈ ਪੀਛੇ
ਉਸਕੇ ਦਉ ਤੁਨਾਕਿ ਆਉਲਾ ਤੈ। ਅਰਜੇ ਕਉ ਉਕ

ਸੀਕੋ ਬਾਰੀ ਬਾਹ ਬੁਲਵੈ ਤੈ ਤਉ ਵਹੁ ਕੋ ਧਕਰੇ ਤੈ। ਤਿਨੁ ੨੦੮
ਦਿਨ ਰਤ ਉਸਕਾਨਾ ਮਲੇ ਤਾ ਤੈ ਕਿਆ ਵਹੁ ਕੋ ਧਨੀ
ਤੋ ਤਾ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹੁ ਪਿਤਾਇ ਸੀਕਾਰਨ ਵਹੁ ਈ ਸ੍ਵਰ ਤੈ
ਜੇ ਤਾ ਉਸਕਾਨਾ ਮਲੀ ਜੀਤਾ ਤੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੋ ਤਾ ਤੈ। ਜਬ
ਕੇਤਕ ਅਉਧ ਬੀਤੀ ਪਿਤਾ ਕਾਲ ਵਸਰੁ ਯਾ। ਅ
ਰਪੁਤ੍ਰ ਜੈ ਸੇਖਾਉ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਤਾ। ਅਰਗਾਜਾਨ ਸ੍ਵ
ਰਯਾ। ਤੇ ਸਿਵ ਮੇਵਾਂ ਪੇਗਯਾ ਅਰਕਤਾ। ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਰਤ
ਕਰ ਅਰਗਾਜ ਕੀ ਸੁਧ ਮੇਲੇ ਵੈਗਾ। ਵਾਂ ਨ ਕਤਾ ਮੇਰ
ਤਰੀ ਗਾਖਤਾ। ਤਉ ਗਾਜ ਕੀ ਕਿਆ ਚਲੀ। ਤੁਝ ਤੇ
ਵਿਸੇਖਾ ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੈ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਰਿਆਗ ਕਰਉ
ਸਕੇ ਲੇਵੈ। ਗਾਜ ਕੋ ਤਿਵ ਸਮਾਨ ਜਾਨੈ। ਉਸਕੀ

ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਤਰੁਈ। ਜੋ ਬਨੇ ਬਿਓਲਾਗਾ
 ਵਿਚਰੇ। ਅਰਯਾ ਕਰੇ ਬਾਸਰਬਾ ਬਿਸੁਣੈ ਅਰ
 ਮੇ ਬਿਸੁਣੈ। ਏਕਰਾਤ ਬਨ ਬਿਓਗਾ ਉਹਾਂ ਮਿਤਕ
 ਜਲਤਾ ਬਾ। ਕਤਾ ਅਗਨੁ ਭੀ ਬਿਸੁਣੈ। ਮੇਰੀ ਬਿਸੁ
 ਣੈ। ਮਿਤਕ ਭੀ ਬਿਸੁਣੈ। ਉਸਸ ਮੇ ਅਨੁਸੁਤੁਤ
 ਤਾੜੇ ਅਵਤਰੁਗਾ। ਅਰਕਤਾ ਇਸਸ ਮੇ ਤੁੰਕ ਉਛ
 ਣੈ। ਕਤਾ ਮੇ ਦਾਸ ਬਿਸੁਕਾਠੈ। ਅਵਧੁਤਕਤਾ ਅਰ
 ਰਜਵਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅਚਰਜ ਤੁੰ ਸੇਵਕਾ। ਜੁਅਬ
 ਤਕ ਮਲੀਨਤਾ ਕਾਤਿ ਆਗਨੁ ਭੀ ਕੀਆ। ਉਸਨੇ
 ਕਹਾ ਜੁਸਰਬਾ ਬਿਸੁਣੈ ਤਉ ਤੁੰ ਕੀ ਬਿਸੁਣੈ। ਕਤੁ ਇਸ
 ਉਪਾਧਤੇ ਕੈ ਸੇਵੁਣੈ। ਅਵਧੁਤਕਤਾ ਜੁ ਤੈਨੇ ਜਾਸ

ਤੈਸਰਬਾਬਿਨਤੈਤਉਤੁਕਉਹੁਤੈ। ਜੁਆਪਕੋਦਾਸਮਾ ੨੦੫
ਨਾਤੈ। ਕਹੁਮੇਬਿਸੁਤੈਇਸੀਰੁਰਮਬਿਬੇਬੀਰੁਜਾਤੈਕਿ
ਮੇਰੁਗਵੀਤੈ। ਅਰਬਿਸੁਕੋਦੇਖਾਤੈਮੇਨਾ। ਜਾਤੇਮੁਕ
ਤਿਨਤੈਤਿਗਾ। ਕਾਤੇਤੈਬਿਸੁਕੋਦੇਖਾਤੈਨਾ। ਅਰਆਪ
ਮੇਨਜਾਨਾਉਸਕੋਦੇਖਣਤੈਕਿਆਲਾਭੁਤੈ। ਤੇਗਾਜਾਨ
ਤਿਸੀ। ਅਸਾਰਅਰਅਸਤਤੈ। ਜਬਗਿਰੁਤਤੈਤੀ
ਨਪਕਾਰਹੁਤਤੈ। ਜੋਕੋਉਖਾਵੈਤਉਵਿਸੁਤੈਇਆ। ਅ
ਰਜੋਪਕਾਰਹੁਤਉਕਿਰਮਪੁਆ। ਅਰਜੋਜਲਾਜਾ
ਰਸਮਭੁਜਾ। ਤਤੇਸੀਕੋਮੇਸਾਨਾਨਕਰਇਸਕੀਪੀ
ਤਿਤਿਗਾ। ਅਰਸਤਿਤਿਤਅਨੰਦਬਿਨੁਤੇਗਾਰੁ
ਪਹੈਲੀਨਹੈ। ਜੋਤੁਸੀਰਕੋਨਤਿਸਾਗੇਗਾਤਉਯਹਿ

ਤੁਝ ਕੋ ਤਿਆਗੇਗਾ। ਭਲਾ ਜਾਤਿ ਤੈ ਜੁ ਤੂੰ ਇਸ ਕੋ ਤਿਆ
ਗੇ। ਤੇਰਾ ਜਾਇ ਸੀਰ ਕੋ ਸੁਪਨ ਵਤ ਅਰਬੁ ਦਬੁ ਦੇ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਜਾਣਾ। ਜੋ ਗਿਸਾਨੀ ਤੈ ਕਬੀ ਯਾ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ
ਰਾਖਤ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਾ ਕੀਤਿਆ ਗਜੁ ਕੇ ਵਲ ਦਿ
ਸੁਆਤ ਹੈ। ਜਬ ਗਿਫ਼ਤਾ ਤੈ ਤਤਿ ਤਤੋ ਬਿਲੀ ਨਹੀ ਤੈ
ਤੈ। ਅਰਜ ਕੋ ਸਰੂਪ ਕੀ ਅਪਾਪਤਿ ਰੂਪੀ ਈਆ ਵਾਗ
ਉਨ ਬਿਬੀ ਤੈ ਤੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਤੈ ਅਵਧੁਤ ਮੁਝ ਕੋ ਸੀ
ਰਤੇ ਵੈਰਾਗ ਕੁਜਾ ਤੈ ਗਿਸਾਨ ਉਪਦੇ ਸਕਗ। ਅਵਧੁਤ
ਕਹਾ ਨਾਮ ਅਰਰੂਪ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਹਾ। ਅਰਆਪ ਕੋ ਸ
ਤਿਰੂਪਨਾ। ਜੋ ਕਢੁ ਤੈ ਸੁਤੁੰ ਹੀ ਤੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੁ ਅ
ਸੇ ਤੈ ਕਾ ਤੈ ਕੋ ਕੁਮ ਬਿਬੀ ਤੈ ਵੈ। ਅਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣਾ ਤੈ।

ਜੁਮੈ ਤੋ ਆਵੁ ਧੁਤ ਕਹਾ ਜਬ ਦੇਖ ਵਾਤੁ ਝੁਮੈ ਨਹਾਤ
 ਬਸਰੁ ਪਤੁ ਝੁਕੇ ਪਾਪਤ ਕੁਜਾ ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਤੁਝ ਤੇ ਕਿਆ
 ਕਿੰਨੈ ਤੇਜੁ ਉਸਕੈ ਤੈਨੇ ਦੇਖਾ ਤੈ ਕੇ ਜਾਵਾ ਤੈ ਜਉ ਤੁਝ
 ਤਉ ਕਾ ਕੋ ਦੇਖਤ ਤੈ ਰਾਜਾ ਸਰੁਪ ਬਿਲੀਲ ਕੁਜਾ ਰੇ ਸ੍ਰਿ
 ਮੇਰਾ ਅਰਕਹਾ ਮੇਨੇ ਜੁ ਸੀਰ ਮੁਝ ਸੋ ਸਉ ਜੋ ਵਾਂਕੀ
 ਪਾਲਨਾ ਕਰੈ ਰਾਜੇ ਕਹਾਤੇ ਬਿਸ ਪਾਲਨਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੇ
 ਤੋ ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਤੁਮੁ ਝੁਤੇ ਪਕਾਸ ਰਾਖਤ ਤੈ ਮੁਝ ਕੋ ਅ
 ਵਗਤ ਆਤਮਾ ਕਤੇ ਤੈ ਮੇ ਅਚਰ ਜਮਾਨ ਰਹਾ ਜੁਇ
 ਸਕੈ ਕਿਆ ਰਾਜਾ ਵਾਸ ਦਸ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕੁਜਾ ਮੇ
 ਨੇ ਪੁਛਾ ਰੁਪ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਤੈ ਕਹਾ ਰੁਪ ਮੇਰਾ ਤੁਝ ਤੈ ਆ
 ਰਜੇ ਤੁਝ ਮੇਰੇ ਵਤੈ ਮੇ ਅਕੁ ਵਤੈ ਨੇ ਸਿਵ ਮੇ ਆਪੇ

ਇਸ ਬਾਨਗਯਾ ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਅਪਤਕਾ ਮੈਂ ਮੁਢੇ ਪਾ
 ਲੈਂਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾਤੇ ਬਿਸ਼ਨੁ ਤਿਥੇ ਕਹਾਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੀ
 ਸਾਰ ਕੋ ਉਪਜਾਵਤੁ ਹੈ। ਅਸਤ ਹੈ ਕਹਾਤੇ ਤੇ ਆਤਮਾ
 ਅਦੁਤੀ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਦੁਐਤ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ। ਇਹ ਚਰ
 ਚਾ ਕਰ ਕਰਿ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਗਏ॥ = ॥ = ॥ = ॥ =
 = ॥ = ॥ = ॥ = ॥ ^{ਧਾਮ} ਕ ਸਾ ਰੁ ਸ੍ਰੀ ਰੁ ਕੀ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਅ
 ਵਪੁਤਕਾ ਗੁਰੁ ਸ੍ਰੀ ਰੁ ਕੇ ਇਸ ਬਾਨਗਯਾ ਅਰਨਗਰ
 ਕੇ ਬਾਤਰਿ ਸੋਇ ਰਹਾ। ਅਰਕਹਾ ਗੁਰੁ ਸ੍ਰੀ ਰੁ ਸਿਕਾਰ
 ਰਯਾ ਬਾ। ਅਰਪੁਤ ਵਾਂਕਾ ਕੁਮਾਰ ਨਾਮ ਨਿਕਟਿ ਅਵ
 ਪੁਤਕੇ ਅਯਾ। ਅਰਦੇ ਖਾਨੁ ਸਿਖ ਕੀ ਨਿਆਈ
 ਸੋਇ ਆਏ। ਜੋ ਸੀਰਕੀ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਰਾਖਨਾ ਅਰ

ਕੇਤਕਪੰਛੀਵਾਂਕੇਸੀਸਪਰਬੈਠੇਬੋਲਤੇਏ॥ਅਰ ੨੧੯
 ਕਦੁਸੁਪਨੀਗਖਤਿ॥ਕੁਮਾਰਪਿਤਾਪਤਿਜਾਕ
 ਰਪਗਟਕੀਆਜੁਤੇਰੇਦੇਸਬਿਐਇਕਪ੍ਰਮਤੀਸਾ
 ਜਾਏ॥ਕਾਗਰੁਸੰਤਸਦੁਕਰਦਉਤ੍ਰਾ॥ਅਰਅਭਿਮ
 ਨਤੇਮੁਕਤਿਅਵਧੁਤਕੇਨਿਕਟਿਪਤੁਚਾ॥ਅਰਦੇ
 ਖਾਜੁਸਿਘਕੀਨਿਆਈਸੋਇਆਏ॥ਅਰਸੀਰਸ ੦ ੧੧
 ਗਧੁਰਲਿਪਤਿਏ॥ਮਨਬਿਐਬੀਚਾਰਕੀਆਜੁ
 ਇਸਕਾਵਰਸਅਸੁਮਕਿਆਏ॥ਅਰਨੀਜਾਏ
 ਤੋਕਉਦੁਏ॥ਅਰਪ੍ਰਸਕੀਆਤੇਰਾਮਰੁਪਤੁੰਕਉਦੁ
 ਏ॥ਅਵਧੁਤਸਾਅਰਕਤਾਬਤੁਤਅਚਰਜਏ॥ਕ
 ਤਿਤਾਏਰਾਮਰੁਪਅਰਪਦੇਏਕਉਨਏਤੰਨਬਰਾਮ

ਤੈਤਬਕਉਨਤੈ॥ ਅਰਕਿਆਰੈ॥ ਅਰਜੇਮੁਧੁਤੈਪੁ
ਛੈਕਉਨਤੈਤਉਵਰਨਆਸੁਮਤੇਪਰੇਤੈ॥ ਅਰਬਿ
ਗਿਜਾਨਰੂਪਤੈ॥ ਪ੍ਰੋਜਨਤੇਗਾਮੁਧੁਤੇਸਿਧਨਤੈਗਾਕ
ਤੇਤੈਤੈਵਰਨਆਸੁਮਬਿਬੀਤੈ॥ ਜੋਤੇਰੀਨਿਆਈ
ਵਰਨਆਸੁਮਗਾਖਤਹੋਵਾਂਸੋਮਿਲੁ॥ ਜਹਿਬਚ
ਨਸੁਧਕਰਕਾਗਰੁਸੰਤਤੁਸੀਕੁਜਾ॥ ਬਤੁਕਤਾਤੇ
ਅਵਧੂਤਨਾਗਾਕਿਉਠਿਰੇਤੈ॥ ਅਬਦਾਤੁਧੁਕੋਕੋਉ
ਬਸਤਨਹੀਦੇਤਾ॥ ਅਵਧੂਤਕਹਾਦਿਬਬਸਤਮੇਰੇ
ਤੈ॥ ਜੋਬਸਤਗਾਖਤਹੋਅਰਅਉਰਚਾਰਨਾਕਰੇਸੁ
ਕਿਸਾਤੈ॥ ਅਰਜੇਪ੍ਰਫੁੱਜੇਕੋਈਦੇਵੈਤਉਕਿਆਕ
ਰੇ॥ ਪਹਿਰੇਤੈਅਰਭੁਜਨਲਿਆਵੈਸੋਖਾਤਾਤੈ॥ ਪ

ਰਾਮਨਿਛਤਾ। ਅਰਜੋ ਸਿਤਜਾਪਟਕੀਲਿਆਵੈ ॥ ੨੫੨ ॥
 ਤਉ ਸੋਤਾਹੈ। ਅਰਕਾਂਟਿਉ ਪਰਸੰਜੋਗ ਬਨੇ ਤਉ ਪ੍ਰਸੰ
 ਨਜੋ ਕਛੁ ਸ੍ਰੀਰਕੀ ਪ੍ਰਾਸਰਧ ਆਵੈ ਸੋਤੋ ਖੀਅਰਪ੍ਰ
 ਸ੍ਰੀਤੋ। ਪਰਤੇ ਕਾਗਰੁ ਸ੍ਰੰਡਤੁ ਏਕੋ ਮੇਰੇ ਵਚਨੇ ਤੇ ਕਿਅੰ
 ਸਿਧਤੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਨ੍ਰਮੇ ਅਵਧੂਤ ਤੇ ਤੁਝੇ ਚਾਹੀ ਏਏ ਕਾਂ
 ਤ ਬੈਠ ਕਰਗਾ ਅਰਾਮ ਕਰੈ। ਕਾਗਰੁ ਸ੍ਰੰਡ ਕਤਾ ਤੇ ਅਵ
 ਧੂਤ ਨਗਰ ਬਿਚਲੁ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਨਗਰ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰ
 ਸੰਨਤੀ। ਅਰਬਾਨ ਬਿਖੇ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤੀ ਸਦਾ ਏਕਸੰ
 ਤੋ। ਅਰਨਗਰ ਸ੍ਰੀਰਕੋ ਕਹੈ ਤੈਂ। ਜਾਤੇ ਜਹਾ ਸ੍ਰੀਰਕੋ
 ਵਹੀ ਨਗਰ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਰੂਪੈ ਤਉ ਨਗਰ ਬਿਖੇ ਰ
 ਹਾ। ਰੁਸੰਡ ਕਤਾ ਜੋ ਅਨਿਛਤ ਨਗਰ ਆਵੈ ਤਉ

ਤਿਆਗਜੋਗਨਹੀ॥ ਅਵਧੂਤਕਹਾਜਾਤਾਤੋਯਹੀਭੂ
ਸੰਤਨਾਮਜੁਤੈਨੇਤੰਕਾਰਕੀਆਏਮੁਏਕੋਦੇਹਤਉਨਗ
ਰਬਿਥੇਜਾਤਾਤੋ॥ ਅਰਜੋਜਾਨੇਧੋਜਨਧਨਕਾਗਾਖਤ
ਤੋਤਉਸੁਮੇਰਸ੍ਵਰਨਸੋਭਰਾਪੜਾਏ॥ ਹੇਗਾਜਾਮੇਨੇ
ਅਖੀਕੋਗੁਰੂਅਪਨਾਕੀਆਏ॥ ਅਰਧਰਕੋਏ
ਕਠਾਕਰਤੀਏ॥ ਅਗਭਿਤਾਕਰੇਕਿਜਬਪਰਦਾ
ਰਮੇਰਾਬਹੁਤਤੋਵੈਗਾਤਉਉਨਕੇਸੀਗੁਤਖਾਵੈਗੀ॥
ਵੈਦਅਧੀਨਏਕਕੋਈਅਧਲੇਵੈਆਵਤਾਤੋਅ
ਰਧੂਆਕਰਤਾਏ॥ ਅਖੀਨਾਸਤੋਤਾਏ॥ ਅਰਅਧ
ਵਹੁਲੇਤਾਏ॥ ਐਸੇਦੇਖਕਰਸੀਗਲਕਾਤਿਆਗ
ਕੀਆਏ॥ ਹੇਕਾਗਰੁਸ੍ਰੀਨੁਜਬਤੇਗਾਮੁਏਸੇਮਿਲਾ

ਪੇਰਯਾਹੈਚਾਤਸਾਧਸਕੀਤਿਆਕੁਗੁਅਰਜੋਕਤੇ ੨੧੩

ਧਸਬਿਖੁਰਾਜਕਾਕਰਤਵਸੀਤੋਤਾਯਤਿਸ਼ਿਰਬੁ

ਧਤੇਤੈ। ਕਾਤੇਤੇਪ੍ਰਾਲਭਦਸਾਮਿਟਤੈ। ਜੋਤੋਵਾਸੇ

ਈਤੋਤਾਤੈ। ਜੋਰਜਸਨਾਗਾਇਦੁਕਾਕਰਤਾਤੈਸਾਗਾ

ਇਦੁਰੁਪਤੋਤਾਤੈ। ਤਬਅਬਤਕਕਾਗੁਰਹਾਬੀਚਾ

ਰਕਗੁਜੋਪ੍ਰਾਲਭਧਤੇਈਸ੍ਵਰਕੋਸਕਤਨਹੀਪਾਟਾ

ਵਾਧਕਰੇ। ਚਿਤਾਕਰੇਤਉਪਹੁਚਾਤਤੈਨਕਰੇਤਉਭੀ

ਪਹੁਚਤਤੈ। ਅਰਜੋਅਨਹੋਨੀਤੈਕੇਤੀਇਕਾਚਿਤਾ

ਅਰਚਾਤਸਾਕਰੇਨਹੀਤੋਤੀ। ਚੇਰਾਜਾਵੇਤਅਭਿਮਾਸ

ਤਿਆਗੇਤਉਤੇਰੇਨਗਰਬਿਜਾਤਾਤੈ। ਕਾਗਰੁਸੁ

ਨਕਤਾਜਿਸਿਸੀਰਸੋਰੋਗਤਿਨਾਗਾਇਦੁਕੀਪਾਈ

ਤਾਕੋਕੈਸੇਤਿਆਗੈ॥ ਅਵਧੁਤਕਹਾਮੁਏਚਾਤਸਾਨੀ
ਜੁਤੇਰੇਨਗਰਆਯਾਹੈ॥ ਸੁਫਾਥਾਜੁਕਾਗਰੁਸੰਰਪਰ
ਅਤਿਸਤੈਜਬਦੇਖਾਤੁਕਾਗਰੈ॥ ਅਬਤੁਸੁਸੇਪ੍ਰੋਜਨਕ
ਛੁਨੀਜਾਤਾਹੈ॥ ਮੇਨੇਸੁਨਾਹੈਜੁਸਿਆਨਕਾਗਾਵਿ
ਸੁਪਰਬੈਠਤਾਹੈ॥ ਪਰਨੇਕੋਕਰਦੇਖਾਕਾਤੇਤੇਵਿਸੁ
ਯੀਸੀਰਹੀਹੈਜਾਨੇਯਾਪਰਪਤੀਤਗਾਖੀਹੈਵਹੀ
ਕਾਗਰੈ॥ ਤੇਰੁਸੰਰਜਾਕਾਤੁਰੁਜਨਕਰਤਾਹੈਵਹੁਰੁਜ
ਨਹਮਾਗਕਰਤਾਹੈ॥ ਗਾਮੁਸੁਫੇਕੋਕਰੈਹੈ॥ ਅਰਕੁਜਨ
ਗਾਮਕਾਯੀਹੈਜੋਬ੍ਰਹਮਾਤੇਲੇਕਰਚੀਟੀਪ੍ਰਜੀਤਵ
ਹੀਹੈ॥ ਅਰਵਹੁਮੇਤੇਨਾਅਉਰੈ॥ ਤੇਰੁਸੰਰਜਾਵਾਜੁ
ਸਾਰੇਜਗਤਬਿਏਕਰਾਮਰਮਤਾਹੈ॥ ਪਰਏਤਬੁਧ

ਤੁਏ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਪਾਪ ਤੁਏ। ਜੁ ਪਿਤਾ ਤੇਰਾ ਕਾਗ ਅਰਮਾ
 ਤਾ ਤੇ ਸਤੈ। ਤੈਨੇ ਯਤੀ ਜਾਨਾ ਤੈ। ਜੁ ਮਾਯਾ ਮੇਰੇ ਨਿਕ
 ਟਿਨੀ ਆਵਤੀ। ਇਸੀ ਕੋ ਮਾਯਾ ਕਹਾ ਤੈ ਤੈ ਜੁ ਸੀ
 ਰਸਾ ਸੀ ਕੋ ਅਵਸਾਸੀ ਜਾਨਾ ਤੈ। ਜੁ ਮੈ ਦਾਸ ਤੈ ਅ
 ਮਕਾ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤੈ। ਜੋ ਨਿ ਆਇ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੇ ਦੇ
 ਬੇ ਤ ਉਤੁਨੀ ਗੋ ਬਿਦਤੈ। ਕਹਾ ਮਾਯਾ ਕਾ ਕੋ ਕਹੇ ਤੈ।
 ਰੁਸੀ ਰੁਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਪੁਛਾ
 ਮੇਰੇ ਕਿ ਆਤੈ। ਕਹਾ ਯਤੀ ਜੁ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰਗ ਜ ਕੋ ਅ
 ਪਦਾ ਜਾਣਾ ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਤੈ ਮੁਰਖ ਯਤੀ ਮੇਰੇ
 ਤੈ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਸੀਰ ਜਾਣਾ ਤੈ। ਰੁਸੀ ਰੁਕਾ ਤੈ ਪਦਮਾ
 ਜਾਨਤੀ। ਕਹਾ ਤੈ ਬੇਨਤੀ ਕਾਰੇ ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਤੈ

ਤੁਮ ਮਾਯਾ ਜਾਨੈ ਰੂਪ ਤੈ ਮਾਯਾ ਤੇਰੇ ਨਿਕ ਦਿਖੈ
 ਕੁੰਜਿਆ ਦੇ। ੨੭੨

ਯਤੀ

ਪਦਮਾਯਾਮੁਲੈਏ। ਰੁਸੀਠਕਰਾਨੁਮੈਸੇਕਰੈਤਉਭੈ
ਮਾਯਾਰੂਪਏ। ਅਰਜਾਨੇਕਰਾਤਤਪਦਤਉਸਕੇ
ਸੁਖਪਾਪਤਤੈਏ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਕਾਰਜਕੋਤਿਆਗਕ
ਰਆਪਕੋਕਰਤਾਜਾਨਾਏ। ਅਰਅਸਪਦਜੋਨਿ
ਰਭੈਪਦਏਬਿਆਗਸਤੇਪਾਪਤਤੈਏ। ਪਰਮ
ਸੁਖਉਸਬਿਖੇਏ। ਜੇਦੁਖਸੁਖਤੇਪਰੇਏ। ਮੈਨੇਸੁ
ਨਾਥਾਜੁਤੁਮਾਯਾਤੇਫੁਟਾਏ। ਪਰਦੇਖਾਨੁਮਾਯਾ
ਰੂਪਏ। ਅਰਜੇਚਾਏਜੰਮੁਫੁਕੇਸੀਗਸਾਧੋਕਾਏ। ਤ
ਉਸੀਤਤੁਕੇਤੁਫੁਸੇਬਿਆਪੋਜਨਏ। ਸੀਤਅਪਤਕ
ਮਏ। ਯਾਤਿਚਾਤਨਾਨੀਗਾਖਤਨੁਧਨਤਰਾਲੇਵੈ।
ਮੈਅਚਰਜਮਾਨਏ। ਤੈਨੇਏਤੀਅਦਪਕੁਜਨਗੇ

ਬਿੰਦ ਕਾ ਕੀ ਆ ਅਰ ਤੁਲ ਕੋ ਕਛੁ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ॥ ੨੯੫ ॥
ਕੁਜਾ ਅਬ ਜਾਤਾ ਤੋ ॥ ਜਬ ਅਦ ਪੁਤ ਚਾਹਾ ਕੁਜਾ
ਦੇ ਤਬ ਕੁਸੁੰਡ ਚਰਨ ਬਿੰਦ ਨਾ ਕਰ ਕਰਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ
ਜੁ ਮੇਯ ਹਿਜਾਨ ਤਾ ਬਾਜੁ ਯਾਤਿ ਰੁਗ ਤਿਰੁਲੀਠੈ ॥ ਪ
ਰ ਅਬ ਮੁੜ ਕੋ ਆਤਮ ਉਪ ਦੇਸ ਕਰੁ ॥ ਮੇਸੀ ਸਾਰ
ਕੀ ਅਗਨ ਬਿਖੇਜ ਲੇਤੋ ॥ ਮੇਰੀ ਗਢਿ ਆਕਰੁ ॥ ਅ
ਦ ਪੁਤ ਕਹਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੀਸੁ ਅਸਤ ਤੇ ਪਾਰ ਪਰੈ ਕਹੁ
ਮੇਰੁ ਮਰੂਪ ਤੋ ॥ ਏਤੇ ਮੇਂ ਮੀਆ ਸਾ ਆਦਤ ਕੁਜਾ ਅ
ਰ ਕਹਾ ਜਉ ਲੋਕ ਰਮਨ ਕਰੈ ਰਾਮ ਰੂਪ ਕੈ ਸੇਤੋ ॥ ਅ
ਦ ਪੁਤ ਕਹਾ ਹੈ ਮੀਆ ਸਾ ਕਰਮ ਸੀਰਜ ਨਹੈ ॥ ਅਰ
ਆਤਮਾ ਅਕੈ ਸੀਰ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਕਹੁ ਕਰਮ ਕਉ ਨਕ

॥ ਮਨਿ ਮਾਸਾ ਤੂ ਸ੍ਰੀ ਕੁੰਜਾ ॥ ਦੈ ਸੇਖਾ ਆਜਾ ਅਰਕਤਾ
ਸਰਗਤ ਕਾਲ ਕੇ ਅਪੀ ਨ ਤੂ ਜੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਕਰ
ਮਨ ਤਾਤ ਉਕਾਲ ਕੇ ਅਕੈ ਬਿਖੇ ਕਿਆ ਸੀ ਜੋਗ ਹੈ ॥
ਏਤੇ ਮੈਂ ਆਜਾ ਅਰਕਤਾ ਜੋ ਹੈ ਸੇਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਦਧੂ
ਤਕਤਾ ਜੁ ਕਰ ਮੈ ਤਉ ਉਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਕਰ ਮਨ ਹੀਤ
ਉਕਰਤਾ ਕਉ ਨ ਕਰੇ ॥ ਨਿ ਆਇ ਤੂ ਸ੍ਰੀ ਕੁੰਜਾ ॥ ਪਤੰਜ
ਲ ਆਜਾ ਅਰਕਤਾ ਜੋ ਜੋਗ ਨ ਤਉ ਉਸੁਖ ਕੈ ਸੇਖਾ
ਪਤਤਾ ॥ ਅਦਧੂ ਤਕਤਾ ਜੋਗ ਸੁਖ ਕਾ ਸਮ ਅਥਵਾ
ਕਿ ਸੀ ਕਾ ਕੀ ਆਤਾ ਹੈ ॥ ਅਪਤੰਜ ਲ ਕਤਾ ਜੋਗ ਪ੍ਰ
ਪਕਾਸ ਕੈ ॥ ਅਦਧੂ ਤਕਤਾ ਤਾਤੇ ਜੋਗਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇ
ਜਨਤਾ ॥ ਸਾਂਖ ਆਦਤ ਕੁੰਜਾ ॥ ਅਰਕਤਾ ਜੁ ਤਕਤਾ

ਤੰਮਾਨਿਤਕਾਬੀਚਾਰਨਕਰੈਜੁਆਤੁਆਨਿਤੈ॥

ਰਜਗਤਮਨਿਤੈ॥ ਸਰੂਪਕੋਕੈਸੇ

ਕਹਾਬੀਚਾਰਨਿਤਮਨਿਤਕਾਦੁਮੈਤਸੇ॥ ਅਰਮ॥

ਤੁਮਾਏਕਅਰਦੋਤੇਅਤੀਤੈ॥ ਸਾਂਖਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾ॥

ਪੀਛੇਉਸਕੇਸਤਚਿਤਅਨਿਦਰੂਪਬੇਦਾਂਤਰਾਮਰੂ

ਪਅਰਬਾਂਨਹਾਥਆਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਦਧੁਤਕਤਾ

ਤੇਰੁਸ੍ਰੀਕਕੁਜੁਮੈਗਾਮਰੂਪਤੈ॥ ਨਹੀਤਉਤੁਝੈਰਸ

ਮਕਰੋਤੈ॥ ਗਾਮਦੇਵਤਸਅਰਕਹਾਤੇਰੁਸ੍ਰੀਕਨਿਰ

ਸੀਸੇਅਰਨਿਰਭੈਕੁਜੁਮੈਗਾਮਰੂਪਤੈ॥ ਕਾਤੇਤੇਜੋ

ਸਰਬਜਗਤਬਿਏਕਅਦੁਤੀਦਿਆਪਕੋਤੈਤੁਕ

ਤਾਂਤੈ॥ ਜਬਤੁਨਹੀਕੇਵਲਗਾਮਤੈ॥ ਜਬਗਾਮਤੈਕਹੁ

ਸਰੂਪਕੋਕੈਸੇ

ਜੁਮੈਰਾ ਰਾਪਰੈ ਰੁਸੀਰੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਾ ਸੋ ਕਹਾਂ ਨੂੰ

ਰੂਪ ਤੈ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਪੁਤ ਕਰ ਦੀਪ ਕੋਰ ਜੇਕੀ॥ ਏਕ ਰਾਜਾ ਬ

ਪੁਤ ਕਰ ਦੀਪ ਬਿਬੇਨਿ ਕਟਿ ਕਪਲ ਮੁਨਿ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇਦ

ਤੁਤ ਕੇ ਮਾਯਾ ਚਰਨੇ ਲਾਗ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀ ਮਾਯਾ

ਕਿਤੇ ਰਿਖ ਮੁਖ ਕੋ ਕਹੁ ਜਾਤਿ ਜਗਤਿ ਬਿਅਧੈ॥

ਅਰ ਤੁਕ ਉਨ ਤੈ ਅਰ ਮੇ ਬਿਅਧੈ॥ ਕਪਲ ਮੁਨਿ ਕ

ਤਾਤੇ ਰਾਜਾ ਤੁਕ ਉਨ ਤੈ॥ ਅਰ ਸੁਭਾ ਨ ਮੇਨ ਤੁਨ ਇ

ਤ ਜਗਤ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ॥ ਰਾਜਾ ਬਿਸਮੇ ਕੁਜਾ ਮ

ਰਪੁਛ ਜੇ ਮੇ ਅਰ ਤੁ ਅਰ ਜਗਤ ਨੀਤ ਉਬ੍ਰਹਮ

ਕਿਅਧੈ॥ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਨੀਤਾ ਨਤਾ ਕਪਲ ਕਤਾ

੨੦

ਸਤੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੁਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕ੍ਰਮਾ ਹੈ ॥ ਰਾਮਾ ਕੁੰ ਸ੍ਵਾਨੈ ॥
 ॥ ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਮੇ ਕਉ ਦੁਤੋ ॥ ਕਪਲ ਕਹਾ ਸਤ ਚਿਤਮ
 ਨਿਦ ਅਦੁਤੀ ਰੂਪ ਤੇ ਗਾਉ ॥ ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਮੇ ਜਹਿ ਸ੍ਰੀ ਰਹੋ
 ਅਬਦਾ ਭਿੰਨ ਇਸ ਤੇ ਕਹੁ ਅਉਰਹੋ ॥ ਕਪਲ ਕਹਾ
 ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰਨੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰ ਤੁਭੁਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕ੍ਰਮਾ ਹੈ ॥ ਗਾਜਾਤ
 ਸਾ ਅਰਕਾਤੈ ਮੁਨ ਮੇ ਰੇ ਬਿਅਦੁ ਮੈਤ ਪਦ ਕੈ ਸੇਰੁ
 ਜਾ ॥ ਤੂੰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰਨੀ ਅਬ ਬਹੁਤ ਕਹੈ ਹੈ ਤੂੰ
 ਅਦੁਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਰਸ ਬਿਦੇ ਪਦ ਰੁਣੇ ॥ ਏਕ ਰੁ
 ਰੁਦੁ ਸਗਾ ਚੇਤੀਨਾ ॥ ਕਪਲ ਕਹਾਤੇ ਗਾਜਾ ਜਬਤ ਕ
 ਆਪ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਰਤੇ ਭਿੰਨ ਨ ਜਾਣੇ ਸੁਖ ਕੀ ਪਾਪਤ ਕਰ
 ਨਤੈ ॥ ਬਿਨਾਤਿ ਆਗ ਸ੍ਰੀ ਰ ਕੇ ਜਹੀ ਕਹਾਤਾ ਨੀ ਹੈ ਅ

ਰਜਾਸਟਾਸਰੂਪਕਾਕਠਨਤੈ। ਰਾਜੇਕਰਤੈਗੁਰਕਰਤੈ
ਤਾਤੈਜੁਜਾਸਟਾਤੀਸੁਖਗਾਖਤਾਤੈ। ਕਰੁਕਰਤਵਾਕਿ
ਆਤੈਅਰਜਾਸਟਾਕਿਆਤੈਮੈਨਹੀਜਾਸਤਾਕਪ
ਲਕਤਾਸਤਕਰਤੈਨੇ। ਜੇਤੁਝੁਬਿਕਰਤਵਾਅਰਜ
ਨਵਾਤੈਤਉਜਾਨੇਪਰਦੈਨੇਤੈਪਰੇਤੈ। ਸੁਝਕਰਤਵਾ
ਵਤੁਤੈਜੁਬੇਦਸਾਸਤਅਰਸਤਸੀਗਤੇਜੁਸੁਝੇਵ
ਤਾਕਤੈ। ਅਰਜਾਸਟਾਯਾਤਿਤੈਜੁਉਸਪਰਨਿਸਚਾ
ਕਰੈ। ਅਰਸਤੁਰੂਪਤੈ। ਰਾਜੇਕਰਤਾਤਦਰੂਪਕੈਸੇਤੈ।
ਕਪਲਕਤਾਜੇਤੁਝੁਇਛਾਤਦਰੂਪਤੈਵੇਕੀਤੈਤਉ
ਸੁਝਅਰਸਤਿਜਾਵਾ। ਨਿਸਚੈਤਬਤੈਤੈਜਬਬਿ
ਗਿਆਨਤੈ। ਅਰਬਿਗਿਆਨਤੈਤੈਤਾਤੈ। ਆਗਿ

ਆਨਰਗਤਿ ਤੇ ਅਰਗਤਿ ਸੁਰੁਕਰਮ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ॥ ੨੭੬

ਪਰਸਭਕਾਸਾਧਨਾ ਬੈਰਾਗਤੈ ॥ ਤੇਗਜਾਵੈ ਗਾਉ
ਤਮਤੈ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਬੈਰਾਗਤੇ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਨਿ ਸਚੈ
ਤੇ ਤੇ ॥ ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਜਬ ਮੈਂ ਤੇ ਤਉ ਬੈਰਾਗ ਅਗਨਿ
ਸਚੈ ਤੇ ਕਿਆ ਪੋਜਨਤੈ ॥ ਕਪਲ ਕਹਾ ਜੁ ਤੈ ਤਉ
ਨਿਸਚੈ ਭੀ ਤੁੰ ਕਹਾ ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਆਪ ਕਹੇ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮਤੈ
ਬਹੁ ਨਿਸਚੈ ਕਿਆ ਤੈ ਕਹੇ ਤੈ ॥ ਨਿਸਚੈ ਕਲਪਨ
ਤੇ ਤੇ ਤੈ ਕੈ ਸੇ ਕਹੈ ॥ ਅਰਜੇ ਕਹੇ ਤਉ ਨਿਸਚੈ ਅਨਿ
ਸਚੈ ਮੈਰੇ ਬਿਖੇਨਤੀ ॥ ਕਹੁ ਕਿਆ ਕਹੈ ਅਰਕਿ ਸਦ
ਸਤਕਾ ਨਿਸਚੈ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਮੁਝ ਬਿਨਾ ਕਢੁ ਨਤੀ ॥ ਕ
ਪਲ ਕਹਾ ਜੇ ਕਹੈ ਸੋ ਸੁਸਰੂਪ ਕਹਾ ॥ ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਵੇਖ ॥

ਤੇ ਮੇਰੇ ਜੁਯਾਹਿ ਸੀਰਲਕਰੀ ਕੀ ਪੁਤੀ ਕੀ ਨਿਆਈ
 ਤੇ। ਇਸਾ ਬਿਖੇ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਸਮਾਵੈ ਤੇ। ਕਪਲਕਹਾ ਬੇ
 ਵਕਤੇ ਤੇ ਜਾਗਤ ਮੇਰੇ ਤੁਬਿਖੇ ਅਰਸੁ ਪਨ ਕੰਠ ਬਿਖੇ
 ਅਰਸੁ ਪਤਰਿ ਦੇ ਬਿਖੇ ਅਰਤੁ ਗੀਆ ਵਸਵੇਤੁ
 ਅਰਬਿਖੇ। ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਜੇ ਚਾਰ ਠਉਰੇ ਤੇ ਤਉ ਅਉ
 ਰਜਾਗਾ ਤੇ ਕਿਆ ਪਾਪ ਤੁਆ ਤੇ। ਨਉ ਤਾਂ ਨਤੀ। ਕ
 ਪਲਕਹਾ ਸੁਰਜੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ ਸਰਬ ਠਉਰ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਤੇ। ਪਰ ਸੁਰਜੇ ਕੇ ਠਉਰ ਤੀਤੈ। ਅੰਧੇ ਸੇਤੀ ਤੇ ਰਪ
 ਕਾਸ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੀਰ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ। ਅਰਸਾਰੇ ਅੰ
 ਗੇ ਬਿਖੇ ਦਿਆ ਪਕਤੈ। ਪਰ ਜੇ ਚਾਰੇ ਦੇ ਬੇਤਉ ਮੇਰੇ
 ਬਿਖੇ। ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਆਜ ਜਨਮ ਮੇਰਾ ਸਫਲ ਕੁਜ

ਆਗੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਥਾਵੇ ਤੀ ਕਾਰਤੇ ਹੋਤਾ ਥਾ ॥ ੨੧੬ ॥
 ਅਬ ਦੇਤ ਅਰਿ ਮਾਨ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕੀ ਮਾ ॥ ਅ
 ਰਜ ਗਤ ਕੇ ਬੀਧ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕੁਜਾ ॥ ਕਪਲ ਕਤਾਰੇ ਮੁ
 ਰਖ ਐਸੇ ਮਤ ਕਹੁ ॥ ਅਬ ਤਕ ਤੁਝੇ ਦੁਐ ਤਗੁਸ
 ਤਾਏ ॥ ਅਬੀ ਗਿਜਾਨ ਤੁਝੇ ਪਾਪ ਤਨੀ ਕੁਜਾ ॥ ਗ
 ਜੇ ਕਤਾ ਜਾਤੇ ਅਚਾਰ ਕੁਦ ਕਾਨਾਸ ਤੇ ਸੋ ਕਹੁ ॥ ਕਪਲ
 ਕਤਾਯੀ ਉਪਾਉ ਤੇ ਜੁਸ ਬਖਿਏ ਕਾ ਅਤ ਮਰੁਪ
 ਦੇਖਾ ॥ ਗਜੇ ਕਤਾ ਮੋ ਕੋਚਾ ਤਨਾਏ ਜੁਬ ਹਮ ਕਰਾ ਕਰੋ
 ਉਸ ਸਮੇਦ ਤਾਤੇ ਆਦ ਤਗੁਜਾ ॥ ਅਰਯੀ ਕਤਤ ॥
 ਆਜਾ ਜੁਸ ਰਬ ਜਗਤ ਬਿਖੇ ਮੇਰੀ ਤੇ ॥ ਮੇਰੇ ਕਪਸਾ
 ਕੀ ਆਕਿਤੇ ਪਾਸਰ ਅਚਰ ਜਾਏ ਅਦਧ ਤਉ ਤਾਂ ਕੈ

ਸੇਰਾਯਾ ਬਾਯਾ ਤੇਰੀ ਬੁਧਗਈ ਤੈਅ ਦਥਾ ਮੁੜ
 ਤੋ ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਬੁਧ ਮੇਰੀ ਤਬ ਤੀਗਈ ਥੀ ਜਬ
 ਤੁਝ ਸੇ ਸੇ ਜੋਗ ਕੁਯਾ ਬਾਯਾ ਮੁੜ ਸੰਤ ਸਰਬ ਠਊਰ ਪੁ
 ਰਨ ਪੈ ਪਰਤੀ ਨ ਲੋਕ ਬਿਖੋ ਦਿਆ ਪਕਰੇ ਜਤਾ
 ਇਛਾ ਕਰੇਂ ਤਤ ਪਗਟ ਤੋ ਵਾਨੇ ਸਰੂਪ ਅਪਨਾ
 ਨਾ ਤੋ ਉਸਕੇ ਉਠਾਂ ਜਾ ਵੇਨੇ ਤੇ ਕਿ ਮਾਮ ਸਚਰਜ
 ਮਾਨ ਤੋ ਮੁੜ ਮੁੜ ਅਦ ਪੁਤ ਕਤਾ ਸਰਬ ਮੇਂ ਤੋ ਕਪ
 ਲ ਕਤਾ ਜੁਤੁ ਤੀ ਹੈ ਤਉ ਕਉ ਏਤੈ ਤੁ ਮਾਨ ਬਕੇ ਦੇਵ
 ਤਾ ਕੇ ਪਸੁ ਅਦ ਪੁਤ ਤੁ ਸ੍ਰੀ ਕੁਯਾ ਮਰਗ ਜਾਗੀ ਸਰੂ
 ਪ ਬਿਖੋਲੀ ਨ ਕੁਯਾ ਮਰ ਕਪਲ ਗ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਅਰ ਅੰ
 ਗੁ ਤੇ ਪਰੇ ਕੁਯਾ ਦੇ ਸਹਿ ਸੁਦਰ ਖ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੋਨ

ਨਕੀਆਪਾਛੇਅਦਧੁਤਤਸਾਅਰਕਤਾਪਦਅ ੨੨੦
ਪਦਮੁਤੁਤੈ। ਕਪਲਕਤਾਜੇਪਦਅਪਦਤੁਤੁ
ਤੈਤੈਤਉਨਪਦਕੁਏ। ਅਦਧੁਤਕਤਾਤੀਨੋਕੋਮੇਕਤੋ
ਤੈ। ਅਥਵਾਕੋਉਅਉਰਮੁਤੁਤੈ। ਕਪਲਰਾਜੇਕੋ
ਕਤਾਬੁਤਮਜਗਕਰਜੁਤੈਰੀਇਛਾਤੇਤੇਰਾਰੂਪ
ਆਇਪਗਟਕੁਜਾਤੈ। ਰਾਜੇਕਤਾਕਰਨਾਨਕਰਨਾ
ਮੁਤੁਬਿਨਤੀ। ਪਰਕਰੋਤੈ। ਕਪਲਕਤਾਤੇਅਦ
ਧੁਤਰੂਪਤੇਰਾਕਿਆਤੈ। ਕਤਾਰੂਪਮੇਰਾਕਿਆਪੁ
ਛੇਤੈ। ਜੁਨਾਮਰੂਪਮੁਤੁਬਿਨਤੀ। ਅਰਜੇਤੁਸੰ
ਰੂਪਤੇਅਗਿਆਤਤੈਜੋਸੰਸਾਰਕਾਰਤੁਤੁਕੋਕਰੋਤ
ਉਕਿਆਲਾਰੁਤੈ। ਜੇਤੈਨਜਾਨਾਤੈਤਉਤੁਸੀਤੈਜੁਠ

ਉਰਵਚਨਕੀਸਹੀ॥ ਕਪਲਕਹਾਜਾਨਹਾਅਸਜਾ
ਸਹਾਮੁਭਿਬੇਸਹੀ॥ ਯਹਿਕਹਾਅਰਤੁਸੀਕੁਜਾ॥ ਰ
ਜੇਕਹਾਤੁਸੀਮਤਤੋ॥ ਸਰਬਰੂਪਤੇਗਕਛੁਕਹਾ॥ ਅ
ਵਧੁਤਬੁਧਤਕਵਚਨਤੋ॥ ਅਰਜਨਤਾਬੁਧਕੀਗ
ਮਨਤੋਉਸਸੁਖਕਾਕਿਆਕਹੀਐ॥ ਰਾਜੇਕਹਾਮੇ
ਜੇਜਾਨਾਜੁਤੁਬੁਧਕੇਅਧੀਨਤੋ॥ ਅਵਧੁਤਕੁਮ
ਸੀਕੁਜਾ॥ ਮੁਕੰਦਆਵਤਗੁਜਾ॥ ਅਰਕਹਾਕਛੁਕ
ਤੋਤੋਜਾਮੇਕਹਾਹਾਸਹੀ॥ ਕਿਆਜਮੇਤੋ॥ ਰਾਜੇਕਹਾ
ਤੁਕਉਨਤੋਮੁਕੰਦਕਹਾਵਹੀਤੋਜੁਤੁਹੈ॥ ਰਾਜੇਕਹਾ
ਜਮੇਤੋਤਉਕਹੁਕਉਹੁਤੋ॥ ਅਵਧੁਤਕਹਾਮੁਰਖੋ
ਕੀਕਿਆਈਮਤਕਹਾ॥ ਜੇਤੁਤੋਤਉਤਪੁਕੋਕਉਹੁ

ਕਤੇਰਾ ਜਾਤੁ ਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ ਕਪਲ ਕਤਾਤੇ ਅਵਧੁਤ ਤੁਕ ੨੨੪
ਤੁ ਅਵਧੁਤ ਕਉ ਸਸਾਪ ਦਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾਮੁ
ਤੁਕੋ ਅਵਧੁਤ ਕਤੈ ਤੈ। ਕਪਲ ਕਤਾਤੇ ਰੇ ਬਿਨਾਮ
ਰੂਪ ਨਹੀ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾਨਾਮ ਰੂਪ ਬਿਖੇਰੇ ਦਮ
ਤਜਾਵਾ। ਜੁਨਾਮ ਰੂਪ ਭੀ ਮੇਤੈ। ਕਪਲ ਕਤਾਤ ਉਨ
ਮਰੂਪ ਤੇਗਾ ਕਿ ਆਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾਨਾਮ ਰਾਜ
ਤਿਤੈ। ਜੇਨਾ ਕਪਲਨ ਅਵਧੁਤ ਜੁ ਮੇਤੈ। ਕਪਲ ਤੁ
ਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ। ਦੋਸਤ ਸ੍ਰਵਰ ਖਾਮਾਤ ਮਾ ਬਿਲੀਨ ਭਏ
। ਅਰਨ ਜਾਨਾ ਕਿ ਦੋਸਤ ਸ੍ਰਵਰ ਖਬੀ ਤੇ ਕਿਏ ਕਪ
ਗੀ ਬੀਤੀ ਤੈ ਕਿਨਾ। ਮੁਕੰਦਤ ਸਾਮਰ ਕਤਾਮਾ ਦਿਗਿ
ਆਨਕੀ ਸਾਪ ਦਤੈ। ਕਪਲ ਕਤਾਤੇ ਦਚਨ

ੴ ਸੁਪ੍ਰਵਦਿਬਿਖੈ ਪ੍ਰਵਦੇਤੁ ਪ੍ਰਤਵਚਰਨਸ
ਤੀ ॥ ਅਦਧੁਤਕਹਾਤੇ ਕਪਲਤਾਂਤੇ ਆਤਮਾਅ
ਪੀਸ ਪ੍ਰਵਦਕੇਰੁਯਾ ॥ ਅਰਜਨੁ ਕੁਯਾ ॥ ਸੀਤਕੇ
ਸੇਕਤਤੇ ੴ ਵਿਬੁਧਨਤੀ ॥ ਅਰਕਹੋਤ ਬੁਧਕੀਕਿ
ਆਸਕਾਤਿ ੴ ਜੁਏ ਕਾਖਰਆਤਮਾ ਕੋਹੀ ॥ ਸੀ
ਤੁਕੇਦਚਨੋ ਕੋ ਕਬਬੁਧਦਾਸਾਸਮਾਸੁਕਤਾਤੈ ॥
ਕਾਹੇਤ ਬੁਧਦਾਨਾਅਪੀਸ ਬੁਧਕੇਹੈ ਅਰਸੀਤਬੁਧ
ਤੇਮੁਕਾਤਿਹੈ ॥ ਵਚਨਮੇਗਾਦਤਿਜਾਨੇਜੁਆਤਮਾਇ
ਖੇਬੁਗਾਹੈ ॥ ਜੋਗਿਯਨੀਸੁਨੇਤਉਉਸਕਾਸਰੂਪਇ
ਖੇਨਿਸਚਾਹੈ ॥ ਅਰਜੇਰਗਤਿਸੁਨੇਉਸਕੋਗਿਯਨ
ਪ੍ਰਾਪਤਹੈ ॥ ਅਰਕੁਗਤਿਟਹੀਹੈਜੋਗੋਬਿਦਬਿਸ

ਨਜਾਨੇ। ਮੁਕੀਦ ਕਰਤਾ ਜੋ ਦਰਨ ਤੇ ਗਾਐ ਸਾਏ ਤਉ ॥ ੨੨ ॥

ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਸੁਖ ਰਾਖਤ ਹੈ। ਅਦਪੁਤ ਕਰਤਾ ਦ ॥

ਚਨ ਮੇਗਾ ਦੁਹੈ ਜਾ ਮੇ ਦਰਨ ਨਹੀ ਮਰ ਕਰੇ ਹੈ।

ਅਰਸਰ ਬਾਇਜਾ ਪਕਰੇ। ਮਰ ਅਕੈ ਹੈ। ਮਰਸ

ਰਬ ਪਕਾਸ ਮੇਗਾ ਹੈ। ਮਰਸਰ ਬਰਸ ਅੰਤ ਰਿਬ

ਤ ਰਿਕੇਲੇ ਵੇ ਹੈ। ਮਰਸਰ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਤਉ ਅ

ਪਨਾ ਸੁਖ ਕਿਆ ਕਰੇ ਤਾਤੇ ਜਹੀ ਜੁ ਮੇ ਹੈ। ਸੀਸਾਰ

ਕੋ ਅਨਿਕ ਪਕਾਰ ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਹੈ। ਬਹੁਤਾ ਅ

ਪ ਮੇਲੀ ਨਕਰੇ ਹੈ। ਕਪਲ ਕਰਤਾ ਮੇ ਕਿਜਾ ਕਰੇ ਜ

ਨਤੁਨ ਮੇ ਮਰ ਮੇ ਹੈ। ਸਰੇ ਕਰਤਾ ਜੁ ਅਤਮ ਸੁਖ

ਕਰਤਾ। ਕਰਤਾ ਸੁਖ ਮੇ ਦੁਹੈ ਜੁ ਕਰਤਾ ਸੁਖ ਮੇ ਨਹੀ

ਅੰਤ ਤਨਾ ਮਰਾਇ ਦੀ ਮਰ ਪਰ ਅਪਰ ਮੇ ਹੈ ॥

੪

ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਅਰੇ ਦਤੋ ਇਤਮੁ ਤੁਬਿਸਨੀ। ਜੁਮੇ
ਅਉਰ ਅਰਸੀਰ ਅਉਰ ਅਪਤੀ ਅਪਤੀ ਰੇ
ਦਅਰੇ ਦਦੋ ਨੀ। ਅਰਦੁਖ ਸੁਖ ਨੀ ਰਾਖ
ਤਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਅਪਿਸੁ ਖਰੂਪਤੋ। ਪਾਸਰ ਮੇ ਤੇ ਕੋਕ
ਤਾ ਸੀ ਤਜੇ ਅਨੰਦ ਬਿਖੇ ਪਾਪਤ ਰੁਏ ਸੀ ਬਾਇਕ
ਰਤੇ ਥੇ। ਅਰਤੁੰ ਕਦੁ ਨੀ ਕਤਤਾ ਕੇ ਸੇ ਸਰੂਪ
ਬਿਖੇਲੀ ਨਹੀ ਰਿਗਾ। ਜੇ ਮੇ ਏਕ ਵਚਨ ਕਹਿਤ ਉ
ਚੀ ਏ ਏਕ ਵਚਨ ਤੁਰੀ ਕਹਿਤ। ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਪ੍ਰਸ਼ਸਿਖ
ਕਾ ਏਕਤੀ ਹੈ ਗੁਰ ਸੇ ਸਮਤਾ ਕਿਆ ਜੋਗ ਹੈ। ਜੇ ਵ
ਚਨ ਸਮਤਾ ਕਾ ਕਹਿਤ ਉ ਕਿਆ ਗਲ ਹੈ। ਤਾ ਬਿਤੇ
ਬਿਗਾ ਤੇ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੇ ਮੇ ਤੇ ਸਤ ਸੀ ਗਕਰ ਅ
ਰਤੇ ਸੇ ਜੁ ਕਤਾ ਜੇ ਚਾਤਨਾ ਪਾਟੇ ਏ ਕੀ ਗਪਤ ਤੇ ਅ

ਪਿਛੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਯਹੀ ਸੁਖ ਹੈ ਜੁ ਆਪਿ ਨਹੈ। ॥ ੨੩੩ ॥
ਅਗ ਬਿਗੜ ਜਾ। ਦੇਵ ਕਹੈ ਹੈ ਜੁ ਸੁਖ ਪਰਮ ਆਪ
ਕੇ ਤਿ ਆਗਮੇ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਜੁ ਆਪ ਨਹੈ ਤਉ ਕਿਅ
ਸੁਖ ਹੈ ਕਹੈ ਤੇ ਜੁ ਸੁਖ ਆਪੇ ਤ ਕਹੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ
ਇਸ ਤੇ ਅਉਰ ਆਪਿ ਕ ਸੁਖ ਕਉ ਨਹੈ ਗਾ। ਜੋ ਜਾਨੇ
ਮੇ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਜਾ ਕੇ ਸਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਈ ਹੈ ਤਾ ਕਾ ਸੁ
ਖ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਕਹਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ
ਕਹਾ ਅਬ ਤਕ ਅਗਿ ਜਾਨ ਬਿਬੇ ਬੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ
ਉਨ ਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਹੈ। ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਹੈ। ਰੇ
ਦਿਸੁ ਸੁਤਿ ਆਗ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨਾ। ਕਪਲਕ
ਤਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰੀ ਦਕਤਾ ਮੇ ਨਹੀ ਹੈ। ਕਪਲਕ ਹਾ ਦੇਵ ਕ

ਤੇ ਤੈ ਅਵਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੈ। ਤਉ ਨਿਸਚੈ ਰਾਜਾ ਜੈ। ਤੈ
ਮੁਕੰਦ ਕਹਾ ਜੈ। ਸੁਨਾਥਾ ਜੁਤੁ ਪਰਮਾਗਿਆਸੀ ਤੈ
ਪਰਮਬਤਕ ਤੁਝ ਕੋ ਗਿਆਸਾ ਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ।
ਜਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੈ ਤੁੰ ਕਹਾ ਜੈ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਜੈ ਮੁਕੰਦ ਸ
ਤਿ ਕਹਾ ਜੈ। ਮੇਰਾ ਪਾਇ ਗਿਆ ਕੀ ਕਹਾ ਸਮਾਈ
ਹੈ। ਅਵਤਰੁਤ ਕਹਾ ਜੈ। ਕਪਲ ਨ ਮੁਕੰਦ ਸਰਬ ਮੇ
ਤੈ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਜੈ। ਜਬ ਮੇ ਨਹੀ ਤਉ ਤੁੰ ਕਹਾ ਜੈ। ਅ
ਵਤਰੁਤ ਕਹਾ ਜੈ। ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਜੈ। ਸੁਪ੍ਰ
ਕਾਸ ਹੈ ਤਉ ਕਿਆ ਮੇ ਨਹੀ। ਅਵਤਰੁਤ ਕਹਾ ਜੈ। ਸੁਪ੍ਰ
ਸਏ ਕਹਾ ਜੈ। ਅਨੇਕਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁੰ ਕਹਾ ਜੈ। ਏਕ ਮੇ ਤੈ। ਕਪ
ਲ ਕਹਾ ਜੈ। ਕਹਾ ਜੈ। ਤੇ ਦੁਆਰੇ ਸਿਧ ਹੋ ਤੈ। ਅਵ

ਪੂਤਕਰਾਆਪਸੁਨੋਤੋਆਪਿਕਰਤੋਤੋ। ਦੁਸ਼ੈਤ
 ਕਤਾਂਤੋ। ਕਪਲਕਰਾਕਤਾਦੁਸ਼ੁਨਦੁਸ਼ੀਰਬਿ
 ਤੇਤੁਸੁਬਿਨਹੀ। ਅਦਪੂਤਕਰਾਤਾਂਤੇਆਤ
 ਮਾਅਗਿਆਤਕੁਜਾ। ਕਪਲਕਰਾਉਸਬਿ
 ਗਿਆਤਮਗਿਆਤਨਹੀ। ਕਰਾਤਉਕਰਾਤੋ। ਕ
 ਪਲਕਰਾਦੁਸੁਮੇਤੋ। ਅਦਪੂਤਕਰਾਕਾਤੋਤੋ
 ਨਤੋਤੋਤੁਅਖੰਡਤੋ। ਕਪਲਕਰਾਜੋਅਖੰਡ
 ਕਰਾਤਉਖੰਡਆਦਤਾਤੋ। ਤਾਂਤੇਖੰਡਅਰਅਖੰ
 ਡਅਰਏਕਤਾਅਰਅਨੇਕਤਾਮਤਕਰੁਤੋਰੇਬਿ
 ਬਚਨਨਹੀ। ਅਦਪੂਤਕਰਾਦਚਨਅਰਸਨਦੁ
 ਤੇਰੇਬਿਤੋ। ਕਪਲਕਰਾਮੇਰੇਬਿਨਹੀਬਚਨਕ

੨੨੨
 ੨੨੨

ਰਮਰਸਾਕਾਹੈ॥ ਅਰਸੁਹੁਨਾਕਰਮਕਾਨਕਾਹੈ॥ ਅ
 ਰਮੇਇਦੀਉਤੇਅਤੀਤਹੈ॥ ਤਉਕਹੁਣਾਸੁਨਹਾਕਿਅ
 ਤੇ॥ ਅਦਧੁਤਕਹਾਤਤੇਕਰਮਾਗਿਯਾਤਭੁਏ॥ ਜਉਕ
 ਰਮਾਗਿਆਤਤੇਤਉਮਿਤਕਕਿਉਨੀਦਚਨਕਰ
 ਤਾ॥ ਕਹੁਨੁਮੁਧੁਸੇਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨਹੈ॥ ਅਰਕਹੁਣ
 ਸੁਨਹਾਮੇਹੈ॥ ਕਪਲਕਹਾਵੇਦਅਰਗੁਗਵਾਂਨ
 ਕਹੈਤੇਨੁਵੇਦਹੈਕਰਿਕਹੈ॥ ਅਰਮੇਠੀਸੁਨਹੈ॥ ਅ
 ਰਸਰਬਕਰਮਕਰਹੈ॥ ਅਰਅਲੇਪਹੈਕਾਤੇਤੇਨੁ
 ਨਿਰੰਕਾਰਹੈ॥ ਯਹਿਸੀਰਮੁਧੁਤੇਪ੍ਰਗਟਕੁਜਾਹੈ॥
 ਅਰਮੇਸੀਰਰਤੇਅਲੇਪਹੈ॥ ਸਰਬਕਰਮਕਰਹੈ
 ਅਰਨਹੀਮੁਧੁਬਿਖੇਕਰਮਕੀਅੰਸਾ॥ ਤਾਂਤੇਤੇਕ

੦

੨੮

ਪਲੰਕਹੁ ਭਾਸੁਨੁ ਭਾਸੁ ਭੁਭਿਖੇਏ। ਕਪਲਕਹੁ ਤੈ
 ਪਦ ਨਿਸਚੈ ਕੀਏ। ਕਹੁ ਭਾਸੁਨੁ ਭਾਸਿ ਭਿਤਿ ਬਿਖੇਤੀ
 ਨੋ ਨਹੀ। ਅਦਧੁਤ ਕਹਾਏ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਜੁ ਤੈ ਜੋ ਕਹੇ
 ਸੋ ਆਪਿ ਹੀਏ। ਜੋ ਸੁਣੇ ਤੈ ਸੋ ਆਪਿ ਸੁਣੇ। ਜਨਤਾ
 ਤੋ ਕਾਰਹੈ ਤਤਾ ਕਹੁ ਭਾਸਿ ਗਨਹੀ। ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉ
 ਨ ਕਹੈ ਅਰ ਕਿਉ ਨ ਸੁਣੇ। ਕਪਲਕਹੁ ਤੋ ਕਾਰਹੈ ਕ
 ਨਿਰਤੋ ਕਾਰ ਤੁੰ ਕਹੁ ਕਉ ਭੁਭਿਖੇਏ। ਅਦਧੁਤ ਕਹਾਏ ਦੁ
 ਜਾਤੇ ਦੋਨੋ। ਅਰਹੈ ਨੇਤੋ ਅਤੀਤਤੋ। ਮੇਰੇ ਬਿਖੇਦੁ
 ਮੇਤਨਹੀ। ਕਪਲਕਹਾ ਸੀਤ ਕਹੁ ਭੁਭਿਖੇਏ ਬੀਧਨਹੀ ਤੋਤਾ
 ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਸੁਣੇ। ਤੇ ਅਦਧੁਤ ਤੁੰ ਕਉ ਭੁਭਿਖੇਏ। ਸੀਰਕੇ
 ਆਤਮਾ। ਅਦਧੁਤ ਕਹਾਏ ਨੇਤੋ ਨ ਗਨਹੀ। ਅਰ

ਮੇਰੇ ਮੂਰਖ ਕਰੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਤਉ ਸੀਰ
ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਆਤਮਾ ਪੂਰਨ ਤੇ ਦਿਖ ਮਤਾ
ਨਹੀਂ ਰਾਖਤਾ। ਜਾਕੇ ਸਰੀਰ ਅਰ ਆਤਮਾ ਦੋ ਰਾਸ ਤੇ
ਤੇ ਦੋ ਅਗਿਆਨੀ ਤੇ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਕਹੁ ਤੂੰ ਕਉ ਵੇਰੇ।
ਮਨ ਕੇ ਬੁਧ ਕੇ ਚਿਤ ਕੇ ਹੰਕਾਰ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਮੁਝ ਤੇ
ਕਛੁ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ। ਮਨ ਅਰ ਬੁਧ ਚਿਤ ਹੰਕਾਰ ਮੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਰਹੇ ਤੇ। ਨਹੀਂ ਤਉ ਕਛੁ ਨਹੀਂ। ਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਹੁ ਤੂੰ ਕਉ
ਨੇ ਤੇ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਕਿ ਆ ਕਤੇ ਸਰਬ ਤੂੰ ਤੀ ਤੇ। ਅਵਧੂ
ਤ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਕਉ ਨਹੀਂ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਵੇਰੀ ਜੇ ਮੇਰੇ। ਅਵਧੂ
ਤ ਕਤਾ ਜਤਾ ਮੇਰੇ ਨਹੀਂ ਕਹੁ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਦਹੁ ਮੇਰੇ। ਅ
ਵਧੂਤ ਕਤਾ ਵੇਰੇ ਨ ਮੇਰੇ ਟਾਕੇ ਸੁਖ ਦੇ ਤਾ ਹੋ ਜੇ ਸਿਧਾ ਤੇ

ਤੋ। ਕਪਲਕਹਤੁ ਕਉ ਫੁਟੈ। ਅਦਧੁਤਕਤਾ ਜੋ ਤੁੰ ਤ

੨੨੬

ਉਕਾਸੋ ਪੁਛੈ। ਉਸ ਸਮੇਰੋ ਮਰਿਖਾ ਆਦਤ ਭੁਜਾ

। ਪਰ ਕੋ ਸਾਰੋ ਮਰਿਖ ਜਾਨੇ ਅਸੰਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰਥਿ

ਸੁਦੇਖੈ। ਅਰਜੋ ਗੀਥਾ ਉਸ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇ ਨਥਾ।

ਅਰਸੀ ਗਦਿ ਖਾਈ ਦੇ ਤਾਥਾ। ਅਰਕਹਾ ਜੁਦੀ ਪਪੂ

ਰਸਤੈ। ਮੇਰੇ ਖਾਏ ਜੁਦੀ ਪਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ। ਉਤ ਪਤਿ

ਅਰਪਾਲਨਾ ਅਰਨਾ ਸਦੀ ਪਤੇ ਤੋ ਤਾਤੈ। ਅਦਧੁਤਕ

ਤਾਤੈ ਜੇ ਜੁਦੀ ਪਦੇ ਖਾਦਿ ਸ੍ਵਾਦੀ ਪਕਾ ਕਉ ਨਹੀ। ਰੋਮ ਰਿ

ਖਤਸਾ ਅਰਕਹਾ ਦਿਸ੍ਵਾਦੀ ਪਕਾਦੀ ਪਤੈ। ਦਿਸ੍ਵਾਦਿ

ਸ੍ਵਾਦਿ ਸਤੀ ਜੇਦੀ ਪਤੈ। ਦੀ ਪਾ ਬਿਖੇ ਖੜਕ ਤੋ ਤੈਂਦੀ

ਪਤੇ ਦੁਰਤੋ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਤੁ ਕਉ ਫੁਟੈ। ਰੋਮ ਰਿਖਤਸਾ ਅਰ

ਕਹਾਮੇਦੀਪਹੋ। ਅਰਦੀਪਤੇਕੁਜਾਹੋ। ਅਰਦੀਪ
ਤੇਕਛੁਭਿੰਨਨਹੀ। ਅਦਧੁਤਕਹਾਤੁਏਬਿਖੇਆਇ
ਅੰਤਕੀਸਮਾਈਨਹੀ। ਰੋਮਾਰਿਖਕਹਾਮੇਰੇਤੰਕਾਰਤੇ
ਤੇਮੁਏਕੋਯਾਤੇਬੀਧਨਹੀ। ਅਦਧੁਤਕੁਸੀਰਜਾ। ਸ
ਰੀਆਪਮੋਦੇਖਤੇਥੋ। ਕੇਤੀਅਉਧਮੇਸੇਬੀਤੀ। ਏ
ਮੇਤੇਕੋਸੀਤੁਸੀਕਰੁਰੁਏਨੁਪਰਮਅੰਦਥਾਬਤੁਨੁ
ਆਪਸਮੇਕਤਵਲਾਗੇਨੁਤਮਤੈਂ। ਅਦਧੁਤਕਹਾ
ਸਭੀਨਹੀਏਕਅਦੁਤੀਮੈਤੈ। ਬਤੁਨੁਆਪਸਮੇਕ
ਤਵਲਾਗੇਨੁਤਮਤੈਂ। ਕਪਲਕਹਾਨੁਤੁਏਕਹੈਤਉ
ਸਭੀਤੈਂ। ਅਰਜੁਤੁਨਹੀਤਉਸਭੀਤਮਭੀਨਹੀ। ਲ
ਛੁਏਅਨੇਕਤਾਕੇਏਕਤਾਤੇਤੈ। ਜੋਏਕੁੰਨੀਅੰਤੈਤਉ

ਸਰਬਗੀਆ ਵਤਾਏ। ਜੋ ਕੁਨੁ ਤਉ ਅਨੇਕ ਭੀਨ ॥੨੬੭॥
 ਭੀ। ਅਦਧੁਤ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਏਕ ਅਰ ਅਨੇਕ ਨ
 ਭੀ ਮੇਰੇ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਤੁੰ ਕਉ ਪ੍ਰਦਾਏ। ਏਕ ਕੇ ਦੋ ਕੇ ਤਿ
 ਨ ਕਿਉ ਕਹੇ ਏਕ ਅਰ ਦੋ ਨ ਭੀ ਮੇਰੇ। ਅਦਧੁਤ ਕ
 ਹਾ ਸਰਪਦ ਮੁਝੁ ਤੇਏ। ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਸਾਤ ਦੀਪ ਤੇ
 ਅਵਤਰੁ ਏ। ਅਰ ਅਵਤਾਰੁ ਉਨ ਕਾ ਕੇਵਲ ਸਮਾ
 ਗਮ ਨ ਮਿਤ ਥਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇਜੁ ਆਤਮ ਸੁਖ ਸਤ ਸੀ ਗਿਤੇ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਤੇਏ। ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਤੁਕਹਾ ਜੇਏ ਸੋ ਭਜਨ ਗੋਬਿ
 ਦ ਕਾਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਰੁਗਤਿ ਕਰੇ। ਕਿਆਨੁ ਏਕ ਬਿਸੁਸ
 ਰ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਏ। ਅਵਤਾਰੁ ਕਹਾ ਰੁਗਦਾਂ ਨ ਕੀਰੁ ਗਤਿ ਤੇ
 ਰੁ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਸਿਸੁ ਹੈ। ਜੋ ਮੁਝੁ ਪਤਿ ਆਵੈ ਰੂਪ ਮੇਰਾ

ਤੋਤਾਤੈ॥ ਅਰਜੋਰਗਤਿਰੁਗਵਾਂਨਕੀਕਰੇਤੈਅਪੰਨੇ
ਤੰਕਾਰਕੀਅਲੀਨਤਾਕੋਸੀਤਿਅਗਤਾ॥ ਕਾਤੇਤੇਜੁ
ਆਪਕੋਦਾਸਮਾਨੇਤੈ॥ ਤਾਂਤੇਅਪਨੇਸਰੂਪਤੇਅਪ
ਪਤਰਹਤਤੈ॥ ਅਰਰੁਗਤਿਨਿਸਚੈਰੂਪਮੇਰਾਤੈ॥ ਸ
ਪਤਰਿਖਪੁਕਤਾਸਰੀਰਤੇਰਾਨਾਸੀਤੈਬਿਸ੍ਰਸੇਸਮ
ਤਾਕੋਸੇਕਰੇਤੈ॥ ਅਵਧੂਤਕਤਾਜੋਸ਼ੀਰਮੇਰਾਨਾਸੀ
ਤੈਤਉਸਰੀਰਬਿਸ੍ਰਕਾਕਤਾਇਸਥਿਤਹੋਤਾ॥ ਰੋਮਾਹਿ
ਖਤੇਪ੍ਰਛਾਜੁਤੇਨੇਕਤੇਤੀ॥ ਬਿਸ੍ਰਦੇਖੇਤੈ॥ ਤਾਂਤੇਜੋਦ੍ਰਿ
ਸ੍ਰਸ਼ੀਰਪਰਕਰੀਏਤਉਕਿਸੀਕਾਮਦਾਨਹੀ॥ ਪਰ
ਰੁਗਤਿਮੇਰੀਸੇਸੁਤੈ॥ ਇਸਕਾਰਨਜੋਜਾਣੁਜੋਮੇ
ਸਰੂਪਪੂਰਨਤੈ॥ ਸਪਤਿਰਿਖਪੁਕਤਾਜਬਤਕਬੈ

ਗਾਗਨਤੋਬਿਗਿਸਾਨਕਾਪਾਵਟਾਕਠਜੈਤੋ॥ਅਦਧੁਤ
 ਕਤਾਜੀਬੈਗਾਗਤੈਜੁਮੈਨਹੀਸਰਬਬਿਸ੍ਰੁਤੈ॥ਸਪਤ
 ਰਿਖਹੁਕਤਾਤਮਨਹੀਤੈਸਰਬਗਵਾਂਨਤੈ॥ਪਰਜ
 ਬਤਮਨਹੀਤਉਬੈਗਾਗਕਾਨੇਕੀਆ॥ਅਦਧੁਤ
 ਕਤਾਜਬਲੈਮੈਕਤੀਤਾਹੈਸਰੁਵਸਤਮੁਧੁਸੈਸੰਜੁ
 ਗਤਿਹੈ॥ਜਬਮੈਨਰਹਾਕੇਵਲਗੁਗਵਾਂਨਤੈ॥ਉ
 ਨਹੁਕਹਾਤਮਨਹੀਤੈਕਹੁਕਉਦੁਤੈ॥ਅਦਧੁਤ
 ਕਹਾਵੀਚਾਰਕਰਹੁਸਰਬਬਿਸ੍ਰੁਤੈ॥ਤਉਤਮੰਬਿ
 ਸ੍ਰੁਪਤੈ॥ਸਪਤਰਿਖਤੁਕਤਾਬਿਸ੍ਰੁਈਸਰਹੈ॥ਕਿ
 ਆਤਮਈਸੁਰਹੈ॥ਅਦਧੁਤਕਤਾਜਬਤੁਮਹੈ
 ਤਬਈਸੁਰਕਉਨਸਾਹੈ॥ਸਪਤਿਰਿਖਸ੍ਰੀਰਾਮ

ਰਆਤਮਾ ਕਹਾ ਜੁਵਹੀ ਆਤਮਾਈ ਸੁਰਹੈ॥ ਅੰਦ
ਧੂਤ ਕਹਾਈ ਸੁਰਕਾਰੁ ਪਵੇਤ ਕਹਾਏ ਅਰਆਤਮਾ
ਕਾਰੁਪ ਕਿਸੀ ਨਹੀ ਕਹਾ॥ ਤੁਮ ਆਤਮਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਿ
ਈ ਸੁਰਕਹੈ ਤੇ ਅਥਵਾ ਬਿਸਾਏ ਖੇਨਾ ਮਰਾਖਾਏ॥ ਉ
ਨਹੁ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰ ਬੁਧ ਕੇ ਸੋ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜੁ ਆਤਮਾਈ
ਸੁਰ ਸਰਬ ਸਕਤੈ॥ ਅੰਦ ਧੂਤ ਕਹਾ ਬੁਧ ਕਾਰੁਪ
ਕਿਆਏ॥ ਕਹਾ ਸੀਤ ਕਹੈ ਤੇ ਜੁ ਬੁਧ ਰੂਪ ਨਹੀ ਰਾਖਤ
ਕੇਵਲ ਕਹਤੁ ਹੀਏ॥ ਅਰਯਹੀ ਨਿਸਚੈ ਰੂਪ ਹੈ॥
ਅੰਦ ਧੂਤ ਕਹਾ ਨਿਸਚੈ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਹੋਤੈ॥ ਅ
ਥਵਾ ਆਤਮਾ ਤੇ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬੁਧ ਜੜ੍ਹ ਹੈ॥ ਜਬ ਮੂਲ
ਸੋਵ ਸਤਹੀ ਕਛੁ ਨਹੀ॥ ਤਉ ਜੋ ਓਸ ਕੇਵੀ ਚਾਰ

ਤੇਤੋਤੋਸੋਕਤਾਂਹੋਗਾ। ਕਤੋਤੁਮੇਕੀਉਸਤੋਈਸ੍ਰਗਅ २੨੬
 ਥਵਾਕਢੁਅਉਰਜਬਬੁਧਨਗੀਤਬਈਸ੍ਰਗਕਤਾਂ
 ਰਹਾ। ਉਨਤੁਕਤਾਂਅਬ੍ਰਹਮੈਂ। ਅਰਬ੍ਰਹਮਬਿਜ੍ਯਾ ०
 ਤੇਕਤੀਤਾਏ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਂਗੁਰਮਨਿਵਰਤਕ
 ਰਹਾ। ਅਰਕਤੁਹਮਬ੍ਰਹਮੈਂਸੁਯਲੁਸਤਸੀਗ
 ਕਾਯਹੀਏ। ਗਾਜੇਕਤਾਂਮੇਏਖੋਤੋਜੁਮੈਤੋਤਉਕਤੋਕੋ
 ਬਿਬਾਦਕਰੇ। ਮੁਕੰਦਕਤਾਂਹੋਰੁਪਮੇਰੇਮੈਸੇਮਤ
 ਕਤੁਜਾਮੇਏਖੋਤੋਮੈਏ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਂਮੁਕੰਦਜੇ
 ਮੈਤੋਤਉਮੈਕਉਵੁਏ। ਗਾਜੇਕਤਾਂਰੁਪਤੇਗਾਯਤਿਏ
 ਜੁਮੈਏ। ਯਾਹਿਸੁਖਵਚਨਮੈਨਤੀਆਵਤਾ। ਕਾਏ
 ਤੇਜਬਬੁਧਕਿਸੀਵਸਤਕਾਏਟਨਕਰੇਕਿਆਕੇਤੋ ॥

ਤਾਤੇਕਿਅਕਹੋਬੁਪਨੀ॥ਉਸਸਮੇਚਤੁਰਦਸਸੁਤੀ
 ਸਮਿਧਅਵਤਭਏ॥ਅਰਕਤਾਸਰਬਠਉਰਮਿਧ
 ਪੂਰਨਤੈ॥ਅਵਧੁਤਕਹਾਤੇਸਿਧਹੁਸਰਬਕਹਾਤੈ॥
 ਤੈ॥ਉਨਹੁਕਹਾਅਵਧੁਤਨਹੀਤਮਤੈ॥ਅਵਧੁਤਕਹਾ
 ਤਸੋ॥ਸਿਧਹੁਕਹਾਤਸਵਾਰੋਵਾਤਮਾਰੇਬਿਬੇਨਹੀ॥
 ਅਵਧੁਤਕਹਾਤਜਬਤਕਕਫੁਆਪਤੇਕਿਨਜਾਨੇਤੈਤੁ
 ਮਸਿਧਨਹੀ॥ਈਹਾਂਆਕਾਰਥਆਏਤੈ॥ਕਤੋਤਸ
 ਵਾਤਮਾਰੇਬਿਬੇਤੈ॥ਉਨਹੁਕਹਾਤੇਅਵਧੁਤਤਮਤਸੇ
 ਕਾਤੇਤੇਜੁਤਮਨਹੀਤੈ॥ਅਵਧੁਤਕਹਾਤਮੈਸੋਮਤਸ
 ਤੈ॥ਤਸਵਮੈਸਤੰਸਵਰਖਬੀਤੇ॥ਬਹੁਤਕਹਾਰੁ
 ਦਨਕਰੋ॥ਸਿਧਹੁਕਹਾਤਮੁਰਖਹੁਕੀਨਿਆਈਮ
 ਤਕਹਾਕਹਾਗਿਆਨਅਵਧੁਤਕਹਾਯਹੀਤੈ॥

੩

ਰੂ

ਕਤੋਰਿਯਾਨਤੁਮਾਗਕਿਆਤੈ। ਉਨਤੁਕਤਾਤਮਾਰੇ ੨੩੦
ਰਿਯਾਨਬਿਖੇਵਚਨਜੋਗਨਤੀ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਯਤਿ
ਭੀਵਹੀਨੇਕਤਾਨਅਉਗੇਨਾ। ਉਨਤੇਕੁਮਾਰਸਿਧੇਨਕਤ
ਜਬਮੇਜੋਗਕਤੈ। ਰੂਪਅਪਨਾਪ੍ਰਗਟਦੇਖੋਤੈ। ਕੈਸ
ਸਰੂਪਜੋਵਚਨਮੇਨਹੀਆਵਤਾ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਬਿ
ਨਜੋਗਕਾਨੇਕਤਾਕਤਤੈ। ਉਤਾਂਧੁਨਤੈਤੀਤੈ। ਬਤੁ
ਨਕਤੈਤੈਜੋਤਿਤੈ। ਏਕਧਿਆਨਚਤੁਰਕੁਜਕਤੈਤੈ।
ਏਕਸ੍ਰੀਨਕਤੈਤੈਤਉਸਰੂਬਚਨਮੇਅਯਾਨੋਗਬ
ਚਨਤੈਪਰਤੁਬਾਲਕਤੈ। ਸਤਸੰਗਕਰੁਨੁਨਿਰਮਲ
ਤੈਤੈ। ਕੁਮਾਰਕਤਾਜੋਗਕੇਬਲਤੈਜੋਚਤੈਇਸਸਰੀਰ
ਕਾਤਿਅਗਕਰੋਅਗਅਉਗਸਰੀਰਬਿਖੇਪ੍ਰਦੇਸਕ
ਤੈ। ਰਿਯਾਨਕਿਆਪ੍ਰਾਪਤਤੈਤੈਅਥਵਾਵਚਨਾਅ

ਵਧੁਤਕਤਾਹੇ ਮੁਰਖਸੀਤੋ ਕੀਸਰਾਬਿਖੇਯਹਿਵਚਨਕ
 ਤਵੇਤੋਤੁਝਕੋਲਜਾਨਹੀਆਵਤਾ। ਗਿਯਾਨਐਸਾਹੈਜੁ
 ਇਸਸਰੀਰਕੋਭੀਤਿਆਗਾਅਰਸਰਬਠਉਰਪੂਰ
 ਨਤੋ। ਕੁਮਾਰਕਹਾਜੋਗਕੇਬਲਤੇਜੋਚਾਹੋਤਉਅਕਾ
 ਸਾਬਿਖੇਜਾਵੇ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਅਕਾਸਾਬਿਖੇਤਬਜ
 ਵੈਜਬਤੁਝਤੇਭਿਨਤੋ। ਕੁਮਾਰਕਹਾਏਤੋਸੁਆਸਜੁ
 ਆਵਤੇਹੈਕਛੁਸੁਖਨਹੀਪਾਵਤੇ। ਅਰਜੋਗੀਏਕ
 ਏਕਸੁਆਸਾਬਿਖੇਅਮ੍ਰਿਤਪੀਤਾਹੈ। ਅਰਸੋਤੋਤੋ
 ਸਾਜਾਪਕਰੇਹੈ। ਅਰਸੁਖਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਵਧੁਤਕ
 ਤਾਹੇਬਾਲਕਗਿਯਾਨੀਲਜਾਹੈ। ਜੋਪਾਨਅਰਸੁਅ
 ਸਤੇਅਪਨਾਸੁਖਚਾਹੈ। ਨਿਸਪਉਨਤੇਜੋਗੀਸੁਖ
 ਬਿਖੇਪਾਪਤੋਤੇਹੈ। ਗਿਯਾਨੀਕੋਜਨੁਜਾਨਕਰਿਆਪ

ਨੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸੁਖ ਗਾਖ ਤਹੈ ਪਾਵੈ ਤੇ ਕਿਆ ਸੁਖ ਤਹੈ ॥ ੨੩੯ ॥

ਆਪ ਤੇ ਅਪਾਪ ਤਹੈ ਦੁਆਰਾ ਅਸ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਪਾਵੈ

ਤੇ ਚਾਹਦੀ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਰਹਤ ਤਹੈ ॥ ਅਰ ਮਾਇਗਿਆਸ

ਕੇ ਪਾਂਚ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਤੇ ਤਹੈ ॥ ਏਕ ਪਉਨ ਕਉਨ ਸੇਲੇ

ਖੇ ਮੇ ਤਹੈ ॥ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਚੀਟੀ ਉਕਾਹੈ ॥ ਅਰ ਗਿਆਸ ਬਿ

ਤਗ ਮੇ ਤਹੈ ॥ ਉਨ ਹੁ ਤੇ ਬਿਤੰਗ ਮਨ ਮ ਸਿਧ ਕਹਾ ਤੇ ਅਵ

ਧੂਤ ਕਿਸ ਕੀ ਸਕਤ ਹੋ ਜੁ ਜੋਗ ਕੀ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ ॥ ਜੋਗ

ਸੁ ਤੇ ਸਿਧ ਤਹੈ ॥ ਜੋ ਸਭ ਸੋ ਜੁ ਨਾ ਤਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਜੋ

ਗ ਕੋ ਕਤ ਹੋ ਸਭ ਜੋਗੀ ਤਹੈ ॥ ਜਹਿ ਸਭ ਹੀ ਸਨ ਕਾਇਕ

ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾਇਕ ਜੋ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨਹੈ ਤਹੈ ਜੋਗ

ਤੇ ਤਹੈ ॥ ਅਵਧੂਤ ਤੁ ਸੀ ਕੁਜਾਗਰ ਜੋ ਕਤ ਹੋ ਸਿਧ

ਮਿਥਿਆ ਮਤ ਕਰਹੁ ॥ ਗਿਆਨ ਕੋ ਜੋਗ ਸਾਧ ਕਿਯਾ ਸੀਯੋ
ਗਏ ॥ ਗਿਆਨ ਵਹੁਣੈ ਨੂ ਉਸ ਬਿਖੋ ਮਿਲਨਾ ਅਗ ਬਿਛੁ
ਰਨਾ ਦੇ ਨਹੁ ਨਹੀ ॥ ਮਧਮ ਕਰਹਾ ਏਗ ਜਾਤੁ ਏਕੋ ਸਰੂ
ਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀ ਕਰਹਾ ॥ ਗਨੇ ਕਰਹਾ ਜੋਗ ਕੋ ਮੈ ਕਰਹੈ ਤੇਜੁ
ਤੇ ਸਿਧੈ ਉਸ ਕਾਰੂ ਪਕਰਹਾ ॥ ਮਧਮ ਕਰਹਾ ਤੁੰ ਆਤਮਾ
ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਰਹੁ ਨੂ ਕਿਯਾ ਏ ॥ ਜਬ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸਰੂਪ
ਕਰਹੁ ਨਹੀ ਤਉ ਜੋਗ ਤੇ ਕਿਆ ਪੁਛੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਹੀ ਪ
ਦੈ ਦੁਐ ਤ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੋਗ ਸੁਖ ਕਾ ਸਤੈ ॥ ਗਨੇ ਕ
ਤਾ ਕੀ ਸੀਸਾ ਸਤ ਨਹੀ ਕਰਹਾ ਨੂ ਜੋਗ ਸੁਤੇ ਸਿਧੈ ॥ ਸਿ
ਧੈ ਕਰਹਾ ਜੋਗ ਸੁਖ ਕਾ ਸਾ ਅਰਸੀ ਰੂਪ ਏ ॥ ਜੋਗ ਤੇ ਸ
ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੈ ॥ ਕਪਲ ਕਰਹਾ ਨੂ ਜੋਗ ਤੇ ਸਰੂਪ

ਪਾਪਤਤਤਤੈਜੋਗਨਤੁਆਸਹੁਪਤੁਆਗਜੋਸਹੁਪਤੈ
 ਤਉਜੋਗਤੇਕਿਆਪੋਜਨਤੈ। ਕੁਮਾਰਕਰਤਾਜੋਗਤੇ
 ਸਹੁਜੋਗਤੈ। ਕਪਲਕਰਤਾਜੋਗਕਾਰਤਾਕਉਨਤੈ।
 ਕੁਮਾਰਕਰਤਾਜੋਗਕਾਰਤਾਜੋਗਤੈ। ਕਪਲਤੁਸੀਭ
 ਯਾ। ਮੁਕੰਦਕਰਤਾਮਾਤੁਮਾਰੇਪਾਵਦੇਵੇਬਹੁਤੁਮਾਰਗ
 ਤੈ। ਕਉਗਿਯਾਨਕਰਿਪਹੁਚਤਾਤੈ। ਕਉਤੀਕਾਰਕੇਤਿਜ
 ਗਤੇਕਉਕਰਮਕੇਤਿਜਾਤੇਏਕਭਗਤਿਅਰਵੈਗਗਮ
 ਰਜੋਗਤੇਯਹਿਸਹੁਸਾਧਨਤੈ। ਅਮਜੋਗਨਤੀਕਰਤੇ
 ਗਿਯਾਨਕਰਤੇਤੈ। ਮੁਕੰਦਤਸਾਅਰਕਤਾਕਤੁਗਿਯਾਕਿ
 ਆਤੈਕਹਤਾਕਿਨਿਸਚੈਕਰਵਾ। ਕੁਮਾਰਕਰਤਾਨਿਸਚੈ
 ਤਬਤੈਤਦਹੁਪਤੈ। ਅਰਤਦਹੁਪਜੋਗਤੇਤਾਤੇਜੋਗਸੁਪ

ਕਾਸੀਯੋ। ਮੁਕੰਦਤੁਸੀਕੁਜਾਗੋਮਰਿਖਕਹਾਏਸਿਧਹੁਜੇ
ਗਮੁਝਤੇਤੇਤੇਯੋ। ਅਰਜਬਯੋਰਾਤਸਜੋਗਕੀਕਰੋਤੇਜੋਗ
ਯੋ। ਅਰਮੇਰੇਬਿਜੋਗਬਿਉਗਦੇਨੋਨਹੀ। ਕੁਮਾਰਕਹਾ
ਦੇਨੋਜੋਗਯੋ। ਰੋਮਰਿਖਤਸਾਅਰਕਹਾਜੋਗਤੇਸਰੁਅੰ
ਗਦੇਹਕੇਦੀਸਤਯੋ। ਪਰਸਰੂਪਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਤੇਤੇਯੋ। ਕ
ਕੁਮਾਰਕਹਾਜਾਗਾਜੋਗਯੋਤਹਾਰੂਪਨਹੀ। ਤਤੇਜੋਗਅਰੂ
ਪਅਰਸੁਪਕਾਸਯੋ। ਰੋਮਰਿਖਤੁਸੀਕੁਜਾਸਪਤਿਰਿ
ਖਤੁਕਹਾਪੂਰਨਜੋਗਜਾਨਹਾਬਿਸਕਹੈਜਬਬਿਸਕੋਜ
ਹਾਮੁਕਤਿਪੁਆ। ਕੁਮਾਰਕਹਾਤੈਨੋਪਾਲਨਰਗਤਿਕੀਕ
ਰੀਯੋ। ਪਰਗਤਿਦਹੀਜੋਸੁਆਮੀਸੋਪੇਅਕਰਹਾਅਰ
ਨੁਕਸਾਤਤੇਜੋਗਕੁਜਾਸਪਤਿਰਿਖਤੁਸੀਕੁਯੋ। ਰਾਜੇ

੩੯

ਕਹਾਵੈ ਪਦ ਕੇ ਤੰਕਾਰ ਤਕ ਜੋਗ ਹੈ। ਤਤ ਪਦ ਬਿਖੇ ਜੋਗ ੨੩੩

ਕਹਾਵੈ। ਈਸੁਰ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਜੋ ਤਤ ਪਦ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ

ਉਕਰੈ। ਕੁਮਾਰ ਕਹਾਧਰ ਮਈ ਸੁਰ ਕਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਗ

ਜੇ ਕਹਾਧਰ ਮਈ ਸੁਰ ਕਾ ਜਿਹੈ ਤੇ ਜੁਯ ਹਿਸਰੁ ਪ੍ਰਗ

ਟ ਮੁਝ ਤੇ ਰੁਏ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਝ ਤੇ ਪਾਲਨਾ ਹੈ। ਅਰ ਬਹੁ

ਕੁਮੁਝ ਬਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਇ। ਕੁਮਾਰ ਕਹਾਤਾ ਤੇ ਜੋਗ ਰੁ

ਯਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੁਕਤਾ ਹੈ ਮੁਝ ਸੋ ਕੁਯਾ ਹੈ ਅਰ ਤੇ ਤੇ ਹੈ। ੦

ਜੇ ਕਹਾ ਅਸ ਪਦ ਬਿਖੇ ਜੋਗ ਕਹਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ ਕਹਾ

ਕਿਸੀ ਨੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾ ਕਿਆ ਸੁਖ ਜਬ ਲਗ ਉਸ

ਬਿਖੇ ਨ ਜੁਝਾ ਗਾਤਾ ਮ੍ਰੀਗੁਯਾ। ਅਰ ਸਰੁਆਪ

ਬੀਰ ਦੇਖਦੇ ਲਾਗੇ। ਅਦਧੁ ਤਕ ਹਾਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ

ਤਉ ਰਿਸ ਵਾਂਤੇ ਕਉ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸੋ ਜੁ ਕੋ ਕੁਮਾਰ ਤੁਸੀਰ
ਯਾ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤੁ ਧੁਕੋ ਲਜਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਜੁਸੀ
ਤਤੁ ਕੀਸਰਾ ਬਿਖੇ ਬਚਨ ਕਹੈ ਤੈ ਪਰ ਜੋ ਕਢੁ ਅਉਰ
ਸੀਕਾਰਾ ਖਤੈ ਤਉ ਕਹਾ ਕੁਮਾਰ ਕਹਾਤੇ ਅਵਧੁਤ
ਕਿਆ ਕਹੈ ਤੁਰੁਪ ਮੇਰਾ ਤੈ ਜੋ ਤੁਕਹੈ ਤੈ ਸੁਮੇ ਕਹੈ ਤੈ
ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤੁ ਅਰਮੇ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ ਕੁਮਾਰ ਤੁਸੀਰ
ਯਾ ਸਿਧੁ ਕਹਾਤੁ ਕਉ ਵੇਤੈ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਮੇ
ਵਹੁ ਤੇ ਜੁ ਤੁਤੈ ਸਿਧੁ ਕਹਾਏ ਤੀਸ ਕਤਰਾ ਖਤੈ
ਜੁਸ ਕਲ ਬ੍ਰਹਮੀ ਰਮਾ ਹਿ ਪੂਰਨ ਤੈ ਹਿ ਅਵਧੁਤ ਕ
ਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਉਰਨ ਵੇਨ ਨਹੀਂ ਸਿਧੁ ਤੁਸੀਰ
ਏ ਅਵਧੁ ਕਹਾਤੁ ਸੀ ਅਤੁ ਤੈ ਵਹਾ ਕਉ ਤਕੁ ਤੁਮਾ

ਗਏ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਤੁਸੀ ਅਰ ਵਚਨ ਦੇ ਨੇ
 ਨਹੀ। ਅਵਧੂਤ ਕੀਤ ਤੇ ਉਤੁ ਟੁ ਬਿਖੇ ਤੀ ਨਪ ਵਰਏ।
 ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਰੀ ਨਹੀ। ਕਪਲ ਤੁਸੀ ਕੁਜਾ।
 ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਮੇ ਸਰੂਪ ਪਰਮਾਰ ਥਤਤ ਕਾਹੇ। ਅਰਯ
 ਤਿ ਸੁਖ ਗਿਯਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਤੇ। ਰਿਖ ਤੁਕਤਾ ਤੁ
 ਟੁ ਕੋ ਗਿਯਾਨ ਤੇ ਸੁਖ ਨਹੀ। ਅਪਨੇ ਅਨੰਦ ਤੇ ਅਨੰਦ
 ਅਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਾਖਤ ਹੈ। ਅਵਧੂਤ
 ਕਤਾ ਤੁਏ ਲਜਾਨ ਨਹੀ। ਅਵਤੀ ਜੁ ਮੇ ਸੇ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਅਵ
 ਧੂਤ ਕਤਾ ਲਜਾ ਕਾ ਸੇ ਕਰੋ ਜੁ ਦੁ ਮੇ ਤ ਨਹੀ। ਗਜੇ ਕਤਾ
 ਰੂਪ ਤੇ ਗਾਕਿਆ ਹੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਰੂਪ ਅਰੂਪ ਮੁਖ
 ਮੇ ਦੇ ਨਹੀ। ਤੇ ਜੀ ਕਤਾ ਜੁ ਸਰਬ ਅਵਧੂਤ ਹੈ।

ਸਭੋਨ ਕਹਾ ਸਰਬ ਅਵਧੂਤੁ ਭੋ। ਇਸ ਤੇ ਏਕ ਨਿਸਚੈ ਰ
ਯਾ। ਮੇਰੇ ਕਹਾਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੀਤਹੁ ਬਿਨਾ ਉਸ ਸਰਾ
ਬਿਖੇ ਕੋ ਉਅ ਉਰ ਕੀ ਥਾ ਕੇ ਨਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਝ
ਕੋ ਏਕ ਕੇ ਕਹਾਤੇ ਤੇ ਨਿਸਚਾਨ ਕੁਜਾਤ ਉ ਬਹੁਤਿ ਉਤੇ ਕਿ
ਆਗੁਤੁ ਤੁਝੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਕੁਜਾ। ਏਤਾ ਉਪ
ਦੇਸ ਮੇਰਾ ਅਕਾਰ ਥੀ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਿਸਚੈ
ਨਹੀ। ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਮੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰੋ।
ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਉਸ ਤਿਕਰ ਜੋ ਤੂੰ ਤੇ ਤਉ ਨਿਸਚਾ ਗ੍ਰੀਰੂਪ
ਤੇਰਾ ਭੋ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਨਿਸਚੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਜੁ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਗੁਰ
ਅਰਸਿਖਾ ਅਰਰੂਪ ਅਰੂਪ ਨਹੀ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਯ
ਹੀ ਨਿਸਚੈ ਕਹਾ। ਜੁ ਅਰੂਪ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਯਹਿ ਦਿਕਾ

ਰਹੈ ਨਿਸਚੈ ਕਰੋ। ਵਹੁ ਕਹੁ ਜਾਂ ਬਿਖੇ ਬਿਕਾਰਨ ਤੋ। ੨੩੪

ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾਯੀ ਕਹੁ ਜੁ ਮੇਰੇ। ਮੇਰੇ ਕਹਾਯੁ ਮੇਰੇ ਤਉ

ਕਤੇ ਤੇਕਿ ਆਗੁ ਫੁਲ ਅਰਜੇ ਨ ਕਰੇ ਤਉ ਕਿ ਅ

ਤੋ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾਯੇ ਮੇਰੇ ਬਨ ਬਤੈ ਨ ਬੂਤ ਮਾਪ ਕੋ ਜਾ

ਵਾਤ ਬਪਰ ਮਸੂਖ ਪਾਪ ਤਰੇ ਤਉ। ਤਤੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ

ਜੁਰੂਪ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ। ਮੇਰੇ ਕਹਾਯੇ ਕਿ ਆਕਰੋ ਪ

ਰਾਸਰ ਕਹਾਯਾ ਪਾਪ ਬਿਸਮ ਤਦੇ ਖਾ। ਮੇਰੇ ਕਹਾਇ ਸ

ਤੇਕਿ ਆਮਿ ਪਹੋਗਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾਨਿ ਗੁਰਿ ਉਕੀਨਿ

ਆਈ ਬਚਨ ਮਤ ਕਰਗ। ਮੇਰੇ ਕਹਾਗੁਰ ਅਰ ਸਿਖ

ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਮੇਰੇ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾਯੁ ਸਰੀਰ ਨਾਸ

ਤਉ ਉਕੀਨਿ ਸਚੈ ਕੋ ਨਤਿ ਆਗੀ ਉ। ਮੇਰੇ ਕਹਾਯੁ

ਮੇਤਤਉਕਉਫੁਹੈਜਮੁਫੁਕੋਫੁਖਦੇਵੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਥੀ
ਤੈਤੁੰਯਹੀਨਿਸਚੈਕਰਜੁਯਹਿਸੁਖਬਚਨਮੇਨਹੀਅੰ
ਮੇਤੋਕਹਾਵਹਿਸਿਖਨਹੀਜੁਉਪਦੇਸਗੁਰਕੇ
ਸੋਤਿਆਗੁਸਰੀਰਅਭਿਮਾਨਕਾਨਕਰੇ॥ਸਿਖਦੁ
ਹੀਤੈਜੁਗੁਰਕੇਉਪਦੇਸਤੇਦੁਐਤਦਿਸ੍ਰਤਿਆਰੇ
॥ਅਰਜੋਉਸਕੀਰਸਨਾਸੋਸੁਨਅੰਮ੍ਰਿਤਕੀਨਿਅੰ
ਈਅਚਵੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਤੇਮੇਤੋਯਹੀਕਹੁਜੁਸਰ
ਬਰੁਪਮੇਰਾਉ॥ਮੇਤੋਕਹਾਜੋਮੇਤੋਤਉਯਹਿਵਚਨਮੇ
ਰੇਬਿਖੇਨਹੀ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਐਸੇਮਤਕਹੁਜਾਤੇਤੁ
ਫੁਕੋਯਹਿਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਕੁਜਾਓਵਾਕਾਤਿਆਗਨ
ਕਹਾਮੇਤੋਕਹਾਤਿਆਗਤਉਕਰੋਜਮੁਫੁਕੋਫੁਕਿ

ਤੋ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ੍ਰਕੁਤੁ ਉਸ ਸਤ੍ਰਾ ਬਿਖੇਟੇ ਤੇ ਸੀਤਹਿ ॥ ੨੩੫

ਕਤ੍ਰਕੁਟੇ ਬੇਉਨੁ ਤੁਕਿਆ ਕਤਾ। ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਉਨ

ਕੇਵਚਨ ਸੁਫੁਨੇ ਤੇ ਤੁਫੁਕੋ ਕਿਆ ਲਾਗਾ। ਜੁਤੈ ਸ

ਆਪਕੋ ਨ ਜਾਨਾ। ਮੇਥੇ ਕਤਾ ਤੇ ਰੇ ਕਤਾ ਕਾਮ

ਚਰਜ ਮਾਨਤੈ। ਜੋ ਮੁਫੁਤੇ ਉਨ ਤੇ ਇਤ ਉਜਾਫੇ।

ਜਬ ਸਪਰਸਨ ਹੀ ਤਉ ਕਿਆ ਜਾਫੇ। ਪਾਸਰ

ਕਤਾ ਤੇ ਮੇਥੇ ਕੋ ਮਤ ਕਰਸ ਪਰਸਤੁ ਫੁਬਿਖੇ ਨਹੀ।

ਪਰ ਤੁਫੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸਹਾ ਖਤੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ੍ਰਸੁ ਨਿ

ਸਿਧੋ ਕਹਾ। ਜਿਸ ਕੁਝੇ ਏਖੇ ਸੁਫੁਨੇ ਮੇਅਟਤਾ

ਤੇ ਜੋਗਤੈ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਜੋਗ ਬਿਉਗ ਮੁਫੁਬਿ

ਨਹੀ। ਸਿਧੋ ਕਹਾ ਤਉ ਗਿਆਨ ਕੀ ਨਹੀ। ਅਰ

ਯਹੀ ਅਗਿਆਨ ਏਨ੍ਹਾ ਗਿਆਨ ਕੋ ਸੁਭਾ ਅਰਜੋਗ
ਕੋ ਅਸੁਭਾ ਮਾਨਣਾ ਹੈ ਅਰਿਖ ਕਹਾ ਅਬਤ ਕਾਮ
ਵਧੂਤ ਕਾ ਅਗਿਆਨ ਨਹੀ ਗਯਾ ਨੁਕਤੇ ਤੇ ਗਿਯ
ਨਰੁਲਾ ਰੁਲਾ ਜਾਨਣਾ ਅਗਿਆਨ ਤੇ। ਅਵਧੂਤ
ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਗੁਰੂ ਤਿਆਗ ਨਹੀ। ਏਨੇ ਤੁਸ
ਨੀ ਰੁਣੇ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੋ ਚਾਹਨਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਕਰੇ ਕੋ ਮੇ
ਪਾਵੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਨਿਤ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰਾਮ
ਨਿਤ ਸੋਭਿਨ ਕਰੇ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਨਿਤ ਕਿਆ ਤੇ ਅ
ਰਾਮ ਨਿਤ ਕਾਂ ਕੋ ਕਰੇ ਤੇ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਅਨਿਤ
ਸਹੀ ਰਾਮ ਭਿਮਾਨ ਤੇ। ਅਰ ਨਿਤ ਆਤਮਾ ਤੇ।
ਅਗਿਆਨੀ ਅਨਿਤ ਬਿਖੇ ਮਗਨ ਤੇ। ਅਰ
ਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾ ਸੇ ਅਰ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਏਨੇ

ਤੀ॥ ਗੰਜੇ ਪ੍ਰਛਾਤੁੰ ਕਉ ਨਤੈ॥ ਕਤਾ ਅਬ ਤਕਤੈ ਨੇਮੁ ॥੩੩੬॥
 ਧੁਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਾ॥ ਗੰਜੇ ਕਹਾ ਮੁਝ ਬਿਜਾਨੁ ਹੁਕੁ
 ਰਿਜਾਨੁ ਹੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਨੁਬੁਧ ਨਹੀ॥ ਆਦਿ ਬੀਤਾ
 ਰਕੇ ਬੁਧ ਨਾ ਸਹੇ ਤੀਤੈ॥ ਜਾਤਾ ਬੁਧ ਨਹੀ ਰੂਪ ਮੇਰਾ
 ਤੈ॥ ਨੇ ਅਵਧੂ ਤਕਹੁ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਅਵਧੂ
 ਤਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਏਕ ਨਾਮੁ ਕਰਨਹੀ॥ ਗੰਜੇ ਕਹਾ ਜਿ
 ਸ ਬਿਖੇ ਏਕ ਨਾਮੁ ਕਰਾਹੁ ਨਹੀ ਸੋ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹੈ ਤਉ
 ਕਿਆ ਕਹੈ॥ ਤੇ ਅਵਧੂ ਤਜੈ ਸਰਬ ਪਦੇ ਕਾਤਿਆ
 ਗਕਰੇ ਤੈ ਸੋ ਅਵਸੇਖ ਪਦੇ ਤੈ॥ ਅਗ ਅਵਸੇਖ ਕਾ
 ਤਿਅਗ ਕੈ ਸੇ ਤੈ॥ ਅਵਧੂ ਤਕਹਾ ਤੇਰਾ ਜਾਵੀ ਚਾਹਕਰ
 ਜੇ ਅਵਸੇਖ ਕਹਾਂ ਤੈ॥ ਗੰਜੇ ਕਹਾ ਜਾ ਬਿਖੇ ਏਕ ਨਾਮੁ

ਵਹੀ ਅਵਸੇਖੈ। ਕਪਲਕਹਾਯੀ ਹੀਕਾਰੈ। ਅਰ
ਅੰਤ ਹੀਕਾਰਕਾਸੈ। ਗਨੇਕਹਾਏਗੁਰਮੁਖਤਕਤੁ
ਏਬੁਧਨਹੀ ਹੀਕਾਰਕਾਸਾਅਵਸੇਖਤੈਤੈ। ਕ
ਪਲਕਹਾਯੇਬਚਨਮੈ। ਅਵਸੇਖੈ। ਗਨੇਕਹਾ
ਚੁਪਕਹਾਏ। ਕਪਲਕਹਾਅੰਤਨਿਰੰਜਨਕਾਏ
ਉਸਬਿਖੇਅਵਸੇਖਕਹਾਏ। ਗਨੇਕਹਾਏਕਪ
ਲਮਾਤਾਤੇਗੀਨਕੈਸੇਉਪਦੇਸਕੀਆਏ। ਪਰਜ
ਨਦੀਬੀਜੁਬੁਧਨਹੀਗਖਤਨਹੀ। ਉਉਉਪਦੇਸ
ਨਕਰਤੀ। ਜਾਬਿਖੇਬਚਨਅਰਚੁਪਨਹੀਵਹੀਅ
ਵਸੇਖੈ। ਕਪਲਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾਹੋਮਰਿਖਕਹਾਅ
ਵਸੇਖਅਸਪਦਤੈ। ਗਨੇਕਹਾਅਸਪਦਾਵ

ਸੇਖ ਤੇਏ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਅਸ ਪਦ ਕਤੇਏ ਵੀ ਅਵ
 ਸੇਖ ਹੈ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਅਵ ਸੇਖ ਕਾਕਿਆ ਅ
 ਰਥ ਹੈ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਜਾਤੇ ਸਰਬ ਪਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ
 ਤੇਏ ਅਰਸਾ ਸਤੇਏ। ਅਰਵ ਹੁਇ ਸਥਿਰ ਹੈ।
 ਕਪਲ ਕਹਾ ਮੇ ਸਰਬ ਪਦ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਤਉ
 ਮੁਝੁ ਸੇ ਅਵ ਸੇਖ ਨਹਾ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਜੇ ਸਰਬ
 ਪਦ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ ਵੀ ਅਵ ਸੇਖ ਹੈ। ਅਵ ਪ੍ਰਤ
 ਕਹਾ ਜਾ ਮੇਏ ਅਵ ਸੇਖ ਨਹੀ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਤਾਤੇ
 ਤੁਝੁ ਅਵ ਸੇਖ ਕਤੇਏ। ਰੇ ਮਰਿਖ ਕਹਾ ਜਾਗਤ
 ਸੁਪਨਾ ਸਖੋ ਪਤ ਤੇ ਤੁਰੀਆ ਅਵ ਸੇਖ ਹੈ। ਅਰ
 ਮੇ ਤੁਰੀਆ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਮੁਝੁ ਬਿਖੇ ਅਵ ਸਖ ਕ
 ਹੈ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਅਵ ਸੇਖ ਵਹੁਏ ਜਾਤੇ ਰਿਪਾਤ

ਅਭਿਰਪਦਸਹੋ॥ ਤਾਤੇਜੋਗੀਆਤੇਅਤੀਤਏਵ
 ਹੀਅਵਸੇਖਏ॥ ਸਿਧੋਕਹਾਅਵਸੇਖਪਦਕ
 ਤੇਤੇਤੇਤਏ॥ ਗਾਜੇਕਹਾਅਵਸੇਖਅਵਸੇਖਤੇ
 ਤਏ॥ ਸਿਧੋਕਹਾਜੋਗਾਖਿਅਵਸੇਖਏ॥ ਗਾਜੇ
 ਕਹਾਉਠਹਾਜੋਗਾਕਾਅਵਸੇਖਕੇਮਿਲਾਪਤੇਏ
 ॥ ਮੀਮਾਸਾਅਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਰਕਹਾਜਤਾਕਰ
 ਮਏਤਹਾਂਅਵਸੇਖਏ॥ ਗਾਜੇਕਹਾਕਰਮਅ
 ਵਸੇਖਤੇਤੇਤਏ॥ ਮੀਮਾਸਾਤੂਸੀਕੁਜਾ॥ ਵੈਸੇਖ
 ਕਾਅਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਰਕਹਾਅਵਸੇਖਲੇਤੇਕੁ
 ਜਾਏ॥ ਗਾਜੇਕਹਾਤਾਤੇਕਾਲਾਅਵਸੇਖਤੇਕੁਜਾਏ॥
 ਗਾਜੇਕਹਾਕਾਲਕੇਪੂਰਬਕਿਆਏ॥ ਵੈਸੇਖਕ
 ਰਾਕਾਲਏ॥ ਗਾਜੇਕਹਾਤਾਤੇਕਾਲਾਅਵਸੇਖਕੁਜਾ

ਕਾ

॥ ॐ ਅਰਨਿ ਸਚੈ ਕਰਿ ਜੁ ਕਾਲ ਤੇ ਅਵਸੇ ॥ ੨੩੮

ਖਤੂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਮਾ ॥ ਨਿ ਅਇਆ ਵਤ ਕ੍ਰਮਾ ॥ ਅਰ ਕਤਾ ਜੇ
ਕਰੇ ਤੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਤੈ ॥ ਕਰਤੇ ਬਿਖ ਅਵਸੇ ਖਕਤ
ਤੈ ॥ ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅਰ ਬਕਿ ਆਇ ॥ ਕਤਾ ਜੇ ਸ
ਕੁ ਕਛੁ ਕਰਤਾ ਤੈ ॥ ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਤਉ ਅਵਸੇ ਖਕ੍ਰਮਾ ॥
ਤੇ ਤੇ ਜੇ ਅਵਸੇ ਖਤੇ ਸੰਕਛੁ ਹੋਤੈ ॥ ਨਿ ਅਇ ਕਤਾ ਤੈ
ਨੇ ਵਚਨ ਨਿ ਰਾਰ ਬਕੀ ਆਤੁ ਏਕੋ ਡੰਡ ਦੇਵਾ ਜੇ ਗਤੈ ॥
ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਅਵਸੇ ਖਤੇ ਰਿ ਨ ਕਉ ਨਹੈ ਜੁ ਡੰਡ ਕਰੇ ॥ ਅ
ਵਸੇ ਖਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸਤੈ ॥ ਨਿ ਜਾ ਕਤਾ ਜਉ ਲਉ ਅਵਸੇ ਖ
ਕੋ ਨਤਿ ਆਗੇ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਵੇ ਵੇ ਕਾ ਕਠਨ ਤੈ ॥ ਗ
ਜੇ ਕਤਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤਉ ਸੁਖ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇ ਜਨਤੈ ॥ ਨਿ

ਕਤਾ ਅਵਸੇਖ ਤੇ ਉਚਰੈ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਜਾ...
ਪਰੈ ਤੈਵਹੀ ਅਵਸੇਖ ਤੈ। ਨਿਜਾ ਤੂ ਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ। ਪਾਤਿ ਜ
ਲਾਮਾ ਵਤ ਕੁਜਾ। ਅਰ ਕਹਾ ਤੇ ਗਜਾ ਤੁੰ ਕ ਉਦ੍ਰੈ। ਗ
ਜੇ ਕਹਾ ਮੈ ਅਵਸੇਖ ਤੈ। ਜਾਗੈ ਲਕ ਕਹਾ ਅਨੁਦ
ਬਿਖੇ ਅਵਸੇਖ ਕਹਾ ਤੈ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਵਹੁ ਜੇ ਸਰਬ ਇ
ਦ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗਤਿ ਬਾਹਰਿ ਕਾ ਕ ਉਤ ਕ ਦੇਖ ਦੁਹਾਰਾ ਤੈ। ਜ
ਬਾਅਤ ਰਿ ਮੁਖ ਤੈ ਤੈ ਸੋ ਤੈ ਸੋ ਤੈ ਪੁਨ ਕਾ ਸਬਦ ਕਰਤ
ਤੈ। ਤਾ ਤੈ ਅਵਸੇਖ ਤੈ। ਜਾਗੈ ਲਕ ਕਹਾ ਜ ਬਤ ਕ ਸ
ਰੇ ਅੰਗ ਹੁ ਸਰੀਰ ਕਿਆ ਕੋ ਨ ਦੇਖੇ ਸੁਖ ਨ ਹੀ ਪਾਵਤਾ।
ਗਜੇ ਕਹਾ ਵਹੁ ਜੇ ਦੇਖਤਾ ਅਵਸੇਖ ਤੈ। ਜ ਬਾ ਸਰੀ
ਗਇ ਦ੍ਰੁਜਾ ਲਹੈ ਤ ਉਉ ਸਕੇ ਅੰਗ ਦੇਖ ਦੇਤੇ ਕਿਆ

ਲਾਗੂ ਹੈ। ਪਾਤਰ ਤਤਮੇਰੇ ਪੰਥ ਬਿਬੇ ਅਸਤ ਹੈ। ਤਉ ੨੩੮
 ਅੰਗੁਰੀ ਕਿਆ ਲਾਜੀ ਹੈ। ਜਉ ਲਉ ਆਪ ਕੋ ਸ
 ਹੀਰਤੇ ਬਿਨ ਨ ਜਾਵੇ ਸੁਖ ਨ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਜਾਗਵਲ
 ਕਕਹਾ ਜੋ ਕੋ ਉਈ ਸੁਰ ਕੋ ਦੇਖਾ ਚਾਹੈ ਜੋਗ ਕਰੇ। ਆਸੇ
 ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਤਉ ਜੋਗ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨ ਹੈ। ਜਾਗਵਲ
 ਕਕਹਾ ਜੋ ਤੂ ਤੈ ਤਉ ਰਿਸਾਨ ਕਿਉ ਕਰੇ। ਗਾਜੇ ਕਹਾ
 ਰਿਸਾਨ ਨਿਰਕਲੇਸ ਹੈ। ਅਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੀ ਪ੍ਰਕ
 ਸਾਖ ਤਉ। ਜੋਗ ਮੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬੋਰਾ ਖਾਵਾ ਬੋਰਾ ਸੇਵ
 ਵਾ ਬੋਰਾ ਬੋਲ ਵਾ ਅਰ ਕਹੁ ਨ ਜਾਵ ਵਾ ਅਵਸੈ। ਅ
 ਰਗਿਆਨ ਬਿਬੇ ਖਾਵ ਵਾ ਸੇਵ ਵਾ ਬੋਲ ਵਾ ਸਰੁਆ
 ਪਸੇ ਆਪ ਹੈ। ਪਰੇ ਜੋਗੀ ਨਾ ਬਿਬੇ ਰਜਾਨ ਅਰ

ਜੋਗਦੋਨੋਨਹੀਵਹੀਅਵਸੇਖਤੈ॥ ਜਾਗਵਲਕਰੁਸੁ
 ਸੀਕੁਜਾ॥ ਸਾਂਖਅਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਰਕਹਾਜਉਲਉਨਿ
 ਤਅਨਿਤਕਾਬੀਚਾਰਨਕਰੇਆਤਮਸੁਪ੍ਰਾਪਤਨਹੀ
 ਤੇਤਾ॥ ਗਜੇਕਹਾਜਾਤੇਨਿਤਅਨਿਤਹੈਵਹੀਅਵਸੇਖ
 ਹੈ॥ ਸਾਂਖਤੁਸੀਕੁਜਾ॥ ਬਿਜਾਸਅਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਰਕ
 ਹਾਜਬਮੇਤਉਨਿਤਅਨਿਤਤੇਕਿਆਪੋਜਨਾ॥ ਵ
 ਸੇਖਅਰਅਵਸੇਖਕਹਾਹੈ॥ ਕਾਤੇਤੇਨੁਮੁਦਤੇਭਿ
 ਨਨਹੀ॥ ਗਜੇਕਹਾਜਾਤਾਬਿਜਾਸਅਰਗਾਜਾਨਹੀਮੇਤੋ
 ਅਰਉਸਕੋਨਮਸਕਾਰਕਰੋਹੈ॥ ਬਿਜਾਸਕਹਾਜਾਤਾ
 ਮੇਅਰਅਵਸੇਖਨਹੀਮੇਤੋ॥ ਗਜੇਕਹਾਜਾਤੀਨੋਨ
 ਹੀਵਹੀਅਵਸੇਖਹੈ॥ ਬਿਜਾਸਕਹਾਜੇਉਠਾਉਸਕਾ

ਸਾਸ ਬਹੁੜ ਕਿਉ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਗਾਜੇ ਕਰਤਾ ਕੈ ਸੇਸ ਕਰਤੇ ਜ ॥ ੨੦੦

ਤੇ ਕਢੁ ਨਾਸ ਨ ਕੁਯ ਹੋਵੀ ਅਵਸੇਖੈ। ਬਿਯਾਸ ਕ

ਤਾ ਅਧੁ ਬਿਯੋਵਸੇਖ ਅਵਸੇਖ ਨਹੀ। ਗਾਜੇ ਕਰਤਾ ਤੇਤੁ

ਅਵਸੇਖੈ। ਬਿਯਾਸ ਤੁਸੀ ਕੁਯਾ। ਸਗੀ ਸੀਤ ਅਚਰ

ਜਸਾ ਨ ਰਹੈ। ਅਰਜਾ ਹਾਜੁ ਬਿਯਾਸ ਤੇਉ ਚ ਬਿਯਾਸ

ਨਹੀ ਗਾਉ ਸੇਨ ਗੀ ਅਵਸੇਖ ਕੋ ਨ ਉਠਾਯਾ। ਅਵਧੁਤ

ਕਰਾ ਜੇ ਕਢੁ ਕਰਤੈ। ਤੈਸੇ ਅਵਸੇਖੈ। ਅਰਜਤਾ ਪ

ਦ ਨਹੀ ਰੂਪ ਮੇ ਗਾਏ। ਗਾਜੇ ਕਰਤਾ ਵਹੀ ਅਵਸੇਖੈ। ਅ

ਵਧੁਤ ਤੁਸੀ ਕੁਯਾ। ਪਾਸਰ ਕਰਹੈ ਮੇਤ੍ਰੇ ਮੇ ਗਯਾ ਅ

ਰਦੇਖ ਜੁਸਰ ਬਰੂਪ ਮੇ ਗਾਏ। ਮੇਨ ਕਰਤਾ ਹੋ ਗਾਜਾ ਜੇ ਕਢੁ

ਤੇ ਸਤਿ ਹੈ ਪਰ ਜਾਨੈ ਅਵਸੇਖ ਥਾਪਾ ਹੈ ਤਾ ਕੋ ਦੇਖਾ ਕ

ਤਾਵਹੀਅਦੁਖੈ॥ ਤੇਮੇਰੈਮੇਕਿਆਕਤੇਵਹੁਅਪਨੇਬੀ
ਚਇਸੁਤਗਾਖਤਥਾ॥ ਉਸਕੋਕਉਕੈਸਉਠਾਵੈ॥ ਗ
ਜੇਕਤਾਤੇਸੀਤੋਸਰਬਸਾਸਤ੍ਰੇਬਿਐਅਵਸੇਖਕਉਪਰ
ਗਖੋ॥ ਅਵਧੁਤਕਤਾਸਾਸਤ੍ਰਮੂਲਅਪਨੇਤੇਕਫੁਨ
ਤੀ॥ ਅਵਸੇਖਉਹਾਂਠਉਫੁਪਕਰੇਗਾ॥ ਮੁਝੁਬਿਖੇਸਾ
ਸਤ੍ਰਤੇਅਵਸੇਖਕੋਕਹਾਗਾਖੋ॥ ਗਜਾਤੂਸੀਕੁਯਾ॥ ਤੇਮੇ
ਰੈਉਸਗਜੇਕਿਚਤਕਾਲਸਤਸੀਗੁਕੀਆ॥ ਅਰਅਪ
ਨੇਸਰੁਪਕੋਪਾਯਾ॥ ਅਰਮੇਤੁਏਅਨਿਕਪ੍ਰਕਾਰਉਪਦੇ
ਸਕਰੇ॥ ਪਰਤੁਏਬਿਐਪ੍ਰਵੇਸਨੀਕਰਤਾ॥ ਤੇਪਿਯਾਰੇ
ਇਸਸੇਕੋਦੁਲੀਰੁਜਾਣਾ॥ ਆਪਕਾਰਿਯਾਤਾਤੇਜੇਸੁ
ਲਕਾਰਜਤੇਯਤਿਤੇ॥ ਯਾਤੇਰਿਨਅਕਾਰਥਤੇ॥ ॥ ॥

॥३॥३॥३॥३॥ **ਕਥਾ ਨਿਦਾਖਕੀ** ॥ ਨਿਦਾਖਨਾਮਗਜੇ ੨੪੯

ਰਿਖਰੁਦੇਵਪਹਿਪ੍ਰਸਕੀਆ। ਕਿਤੇਬ੍ਰਹਮਲੋਕਮੁ

ਝੁਕੇਸੀਸਾਗਸਮੰਦ੍ਰਤੇਪਾਰਕਰੁ। ਰਿਖਰੁਦੇਵਕਹਾਸੀ

ਸਾਗਕਾਸਮੰਦ੍ਰਮੇਰੀਦ੍ਰਿਸ਼ੁਬਿਖੇਸਹੀਜੇਤੁਝਨਵਕਾ

ਬਨਾਇਦੇਵੀ। ਜੇਪਾਰਪਰੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਤੇਮੇਤ੍ਰੇਜੇਸੇ

ਮੇਤ੍ਰਝੁਕੇਦੇਹੀਅਉਧਉਪਦੇਸਕੀਆਰੇ। ਤੈਸੇਤੀਰਿ

ਖਰੁਦੇਵਦਸਸਤੰਸੁਦਰਖ। ਨਿਦਾਖਕੋਉਪਦੇਸਕੀ

ਆਪਰਤਾਕੋਕਛੁਪ੍ਰਦੇਸਨਕੁਜਾ। ਮੇਤ੍ਰਉਅਲਪਬੁ

ਧਰੇ। ਅਰਬੁਧਹੀਨਹੀਰਾਖਤਾ। ਜਉਲਉਤੁੰਆਪ

ਬੀਚਰਨਕਰੇਮੇਕਿਆਕਰੇ। ਜੈਸੇਬ੍ਰਹਮਸ੍ਰਿਰਾਮਜੀ

ਕੋਕਹਾਤੇਜੇਸਹੀਰਕੀਚਬਿਖੇਫਸੈਤਉਹਾਥਹੁਕੇਬਸ

ਕਰਿਨਿਕਾਲਸਕੀਤਾਏ। ਪਰਜਾਕਾਮਨਇਛਾਮਨਿ
ਬਪਵਾਕੋਕੈਸੇਨਿਕਾਸੀਏ। ਤਾਂਤੇਜੋਗਏਅਪਣਾ
ਬੀਚਾਰਆਪਕਰੇ। ਬਹੁਤਨਿਟਾਖਕਤਾਏਗੁਰਮੇ
ਰੇਆਜੁਗਾਤਿਮੁਏਸੁਪਸਾਦੇਖਾਏ। ਜੋਸਰੀਰਮੇਰੇ
ਬਿਨਸਾਏ। ਅਰਜਮਮੋਕੋਧਰਮਗਾਇਪਹਿਲੇਗ
ਯਾਏ। ਉਸੇਨਕਤਾਅਪਨੇਕਰਮਕੁਲੇਬੁਰੇਪ੍ਰਗਟ
ਕਰਾ। ਅਰਕਤਾਤੁੰਕਉਦੁਏ। ਮੇਨਕਤਾਮੇਆਪਕੋਨ
ਤੀਜਾਨਤਾ। ਧਰਮਗਾਇਕਤਾਜੋਆਪਕੋਨਤੀਜਾ
ਨਤਾਤਉਸਾਸਨਾਤੁਣਕੋਜੋਗਕੁਣੀ। ਪਰਉਪਦੇਸ
ਤੁਮਾਰਾਮੁੰਨਿਥਾਮੇਰੀਰਸਨਾਤੇਨਿਕਸਾਏਧਰਮਗਾ
ਇਮੇਰੈਤੀਨਤਾ। ਧਰਮਗਾਇਤੁਸੀਕੁਜਾ। ਬਹੁਤਮੇ

ਨੇਤ੍ਰੰ ਖੋਲ੍ਹੇਤ ਉਦੇ ਖਾਨ ਧਰਮ ਗਾਇਨ ਜਮ ਤੋਂ ਮਨੋ
ਗਾਨ ਥਾਨੁ ਸੁਪਨ ਮੇਅ ਯਾ ਬਾਗਿ ਖਰੁ ਦੇਵ ਕਰ
ਤੇਗਾਨਾ ਮੇਸੇ ਤੀਉਂ ਏਤੇ ਮਨੋ ਗਾਨ ਜੁਤੁ ਏਕੋ ਸੁਪਨ
ਬਿਖੇਦਿ ਸੁਆਏ ਅਰਜ ਬਜਾਗਾਤ ਥਰੁ ਰਮਜ
ਨਾ ਤੈਸੇ ਤੀਜ ਬਾਅਦਿ ਦਿਅਾ ਕੀ ਨੀਦ ਤੇ ਜਾਗੇ
ਏਏਤ ਜਗਤ ਜਗਤ ਕਾਨਾ ਮਹੁ ਪਤੈ ਕਛੁ ਨ ਹੀਨਾ
ਦਾਖ ਕਹਾਤੇ ਰਿਖ ਰੁਦੇਵ ਜੋਗੀਆਂ ਕਾ ਮਤ ਲੇਆ
ਤੈ। ਜੇਸੇ ਜੋਗੀ ਨੀਦ ਤੇ ਜਾਗਤੇ ਰਹਤੇ ਤੈ। ਰਿਖ ਰੁਦੇ
ਵਕਹਾਤੇ ਗੀਬੁ ਪਤੇ ਪਛਤਾਉ ਤੈ। ਮੇਅ ਉਰ ਕਤੈ
ਤੁੰ ਅਉਰ ਸਮਝੈ ਤੈ। ਤੇ ਮੂਰਖ ਜੋਗ ਨਿੰਦਾਤ ਉਮੈ
ਕੋ ਕਤੇ ਤੈ। ਮੇਨ ਨਹੀ ਕਹਾਤੋ ਗਾਤ ਕੋ ਜਾਗਤਾ ਰਹੁ ਪ

ਮਾਮਰਜਹੈਜੁਬੇਦਸਾਸਤਅਰਸੀਤਅਉਰਕਹੈਤੈ॥
ਅਰਜਗਤਕੇਲੇਕਾਐਰਸਮਝੈਤੈ॥ਤਾਂਤੇਕੈਸੇਹੀਕਾ
ਰਤੇਛੁਟੈ॥ਤੇਗਾਜਾਤੁੰਖੰਡਾਗਿਯਾਨਕਾਜੁਸਰਬਆਤ
ਮਾਏ॥ਫਾਸਤਉਮੇਕਾਜੀਵਕੇਗਲੇਤੇਕਾਟਾਜੇਕਾ
ਲਤੇਅਉਰੈਤੈਤਿ॥ਨਤੀਤਉਦੁਖਦੈਵੇਗਾਅਰਦੀਚ
ਰਸਤਅਸਤਕਾਤਉਗਾਥਾਵੇਜਬਕੁੰਜੀਵੇਗਾ
ਕੀਤਾਥਤੈ॥ਅਰਵੇਗਾਗਕਿਆਏਜੁਆਤਮਾਬਿਨ
ਅਉਰਕਛੁਨਤੀ॥ਅਰਨਹੈਗਾਗਾਜੇਕਹਾਜਾਕੇਸੇ
ਤਗਿਯਾਨਕੇਖੁਲੇਤੈਉਨਕੋਕੈਸੇਪਛਾਣੀਏ॥ਰਿਖਰੁ
ਦੇਵਕਹਾਜਉਲਉਤੇਰੇਮਨਕੇਨੇਤਨਖੁਲੈਇਸਿਨੇ
ਤਤਸੇਕਬਦੇਖਸਕੈਤੈ॥ਜਿਨਕਾਦੇਹਅਭਿਮਾਨ
ਮਿਟਾਏਅਰਨਾਮਰੂਪਕਾਤਿਆਗਕੁਜਾਏਉਨਕੋ

ਗ੍ਰਿਤ ਅਰਬ ਨ ਏਕ ਸਮਾਨੈ। ਜੇ ਉਨ ਪਲ ਕੁਧ ਸੇ ੨੪੩

ਜੇਗ ਤੇ ਮਿਤ ਜਾ ਪਾਪ ਤਰੁਣੀ ਤ ਉਤਰ ਖਨੀ ਅਰਜੇ

ਕਾਂਟਿ ਉਪਰ ਸੇ ਜੇਗ ਬਨੇ ਤ ਉਸੇ ਕਨੀ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਅ

ਪਤੇ ਉਨ ਉਨ ਹੁਨੀ ਦੇਖਾ। ਜਬ ਤ ਕਤਿ ਕਾਰ ਸਹੀਰ

ਕਾਹੈ ਸੁਖ ਨੀ। ਨਿਦਾਖ ਕਤਾ ਉਪਾਵ ਤਿ ਕਾਰ ਕੇਤਿ ਅ

ਗ ਕਾਯ ਰਿਤੋ ਗਾਨੁ ਅਤੀ ਤ ਤੇਵੈ। ਰਿਖ ਕੁ ਦੇਵ ਕਤਾ

ਅਤੀ ਤ ਤੇਵੈ ਤੇਤਿ ਕਾਰ ਕਾਨਾ ਸਨੀ ਤੇਤਾ। ਯਕੋ ਇਸ

ਬੁਲਤਿ ਆਗ ਕਤ ਤੇਤੈ। ਅਰ ਪ੍ਰੇਜ ਨਤਿ ਆਗ ਸੁ

ਖਮ ਕਾਹੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੇ ਕਾਰ ਹੁਆ ਵਾਗ ਵਨ ਕਾ ਸੁਖਮ

ਤੇ। ਤਾਨੇ ਸੁਖਮ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਸੁਖਮ

ਅਰ ਇਸ ਬੁਲ ਕੇ ਨੀ ਜਾਨੈ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ

ਕਰੇ। ਰਿਖ ਕੁ ਦੇਵ ਕਤਾ ਗ੍ਰਿਤ ਧਰਮ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰ

ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਦੁਹਾਇਸ ਬੁਲਤਿ ਆਗਾਇ ਤੋਂ ਪਰ ਜਬ ਅ
ਤੀਤ ਤੋਂ ਤਾਨੇ ਤਉ ਚਿਤਾ ਕਰੇ ਤੋਂ ਜੋ ਕਿ ਆਕਰੇ ਅਰਕਾਂ ਜਾ
ਵੇ। ਅਰਕਾਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ। ਜੋ ਬੁਖਾਨੇ ਗਾਤਉ ਕਾ ਸੇ
ਮਾਰੇ ਗਾਨਾ ਨਿਟਾਖ ਇਸ ਬੁਲਤਿ ਆਗਾ ਸੁਗਮ ਹੈ ਪਰ
ਤਿਅਗਾ ਸੁਖ ਮਕਾਠ ਨੇ। ਵਾਂਕੇ ਤਿਅਗਾ ਨ ਮਿਤ ਕੇ
ਈਜ ਪਕਰੇ ਹੈ। ਕਈ ਗੁਛਾ ਬਿਖੇ ਬੈਸੇ ਹੈ। ਕਈ ਜੋਗ
ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਉਹੁ ਸੁਖ ਮਹੰ ਕਾਰਨਾ ਸੋ
ਪਰ ਨਹੀਂ ਤੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਨੁਵਾਂਕੇ ਤਿਅਗਾ ਕਾ ਮਾਰ
ਗਨੀ ਜਾਨਾ ਜਬ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਤਿਅਗਾ ਕਾ ਪ੍ਰਸ
ਕਰੇ ਤੇ ਵਹਿਕਤ ਤਾਨੇ ਤੀਰ ਥਜਾ ਤਾ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਕਾਰ
ਕਾਨਾ ਸਤੋ। ਪਰੇ ਗਾਨਾ ਵਹੁ ਜੋ ਤੀਰ ਥਜਾ ਤਾ ਕੇ ਜਾ

ਤਾਏ ਬੁਧ ਲੋਕੋ ਕੀ ਲੇ ਤਾਏ ॥ ਅਰਚੰਦ ਲੋ ਤਾਏ ॥ ਓ ਸ
 ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਆਵਤ ਤੇ ਨੁਮੁ ਏ ਜੇ ਸਾਕੋ ਉਨੀ ॥ ਤ
 ਤੇ ਸੁਖ ਮਬ ਚਿ ਗਯਾ ॥ ਜਬ ਸੁਖ ਮਠੰ ਕਾਰ ਬਨਿ
 ਆਬੁਧ ਖੀ ਫੁਰੁਣੀ ॥ ਜਬ ਬੁਧ ਖੀ ਫੁਰੁਣੀ ਤਬ
 ਮਨ ਬਿਖੇ ਲਾਗਾ ਕਰੁਣੇ ਜੋ ਕੋ ਤੇ ਤ ਉਅ ਮਕਾ ਮਰਜ
 ਹੈ ॥ ਅਰ ਅਮਕਾ ਜੀ ਉਠੇ ॥ ਰੇ ਰਾਜਾ ਜਿਨੁ ਬਿਖੇ
 ਇਤੁ ਰਮਾਇ ਸਾਖਿ ਤ ਪਾਈਐ ॥ ਦਰੁ ਸਰੂਪ ਕੇ ਗਿ
 ਆਨ ਤੇ ਅਪਾਪ ਤੇ ॥ ਰੁਜ ਨਗੇ ਬਿਦ ਕਦੇ ਪਕਾਰ
 ਤੇ ਏ ਕਦਾਹ ਨਾ ਸੋ ॥ ਕਿ ਆਨੁ ਮੇ ਰੁਜ ਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸ੍ਰਗ ਤੇ
 ਲੋਕ ਰਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਓ ਉਦਰੁ ਗੇ ਬਿਦ ਕੇ
 ਸਰੂਪ ਤੇ ਅਪਾਪ ਤਰਤਾ ॥ ਅਰ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਚਾਤੇ

ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਦੂਸਰਾ ਨਿਰਕਾਮ ਰੁਜ ਸਹੈ ਕਿਆ ਜੋਸ
ਰਖਵਹੀ ਤੈ ॥ ਅਉਰ ਉਸ ਬਿਸਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ਜਾਨੈ
ਸੇ ਜਾਨਕਰ ਰੁਜ ਨਕੀ ॥ ਆਨਿਰ ਸੀਸੇ ਹੋ ਬਿਦਰੁਪ
ਕੁਜਾ ॥ ਨਿਟਾਖ ਕਰਤਾ ਤੇ ਪਰਮ ਗੁਰ ਕਹੁ ਸੁਖ ਮਤੰਕਾ
ਰ ਕਉਨ ਬੀ ਚਾਰ ਤੇ ਨਾਸਤਾ ॥ ਰਿਖ ਰੁਦੇਵ ਕਰਤਾ ਤੇ
ਹੀ ਕਿਆ ਸਕਤਿ ਹੈ ਸੁਖ ਮਤੰਕਾਰ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ॥ ਅ
ਗੀ ਚ ਤੇ ਆਇ ਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਚਾਤ ਨਾਤਿ ਆਗ
ਸੁਖ ਮਤੰਕਾਰ ਕੀ ਗਾਖਤਾ ॥ ਅਰਜਨੀ ਤੇ ਤੁੰਕਿਅ
ਕਰੇ ਤਿਗਾ ॥ ਇਸ ਜਗਤ ਬਿਖੇ ਕਉਨ ਹੈ ਜੁ ਕਰੇ ਮੇ
ਨੇ ਸੁਖ ਮਤਿ ਆਗਿਆ ॥ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁਖ ਮਜਪਤਪ
ਤੇ ਨਾਸਤਾ ਤੈ ਅਸਤਾ ॥ ਈਸਰਾਮ ਗੁਰ ਕੀ ਸਕਤ

ਨਹੀ ਜੁਯਾਕੋ ਸੁਖ ਮਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ ॥ ਦਸਦਸ ਸਤੰਸੁ ੨੪੫
 ਵਰਖਤ ਪਕੀ ਆਏ ਪਰ ਸੁਖ ਮਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੇ ॥ ਸੁਖ
 ਮਤਿ ਕਾਰ ਅਥਾਤ ਸਮੁੰਦੁ ਤੈ ॥ ਜੇ ਕੇਤੇ ਜਗਿ ਆਸੀ
 ਬੂਝੈ ਤੈ ॥ ਜਾਕੇ ਸੁਖ ਮਤਿ ਕਰੈ ਅਰਕਤੇ ਬ੍ਰਹਮਤੈ ਤੈ
 ਕਾ ਪਾਤ ਜੋਗਤੈ ॥ ਕਾਏ ਤੇ ਕਤਤੈ ਪਰ ਸੁਖ ਨਹੀ ਰਾ
 ਖਤਾ ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਹਾ ਜੇ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮਤੈ ਤਉ ਤਿੰ ਕਰ
 ਕਹਾਏ ॥ ਕਿਆ ਜੇ ਸਮੁੰਦੁ ਜਲਹੈ ਤਉ ਤਰੰਗ ਅਰ
 ਬੁਦ ਬੁਦ ਕਿਉ ਕਹੀਏ ॥ ਰਿਖ ਰੁਦੇ ਵਕਹਾ ਕਿਆ
 ਕਰੇ ਨਿਕਟ ਮੇਰੇ ਨਿਆਇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀ ਜੁਤੇ ਗੀਰ
 ਸਾਕਾਟੇ ॥ ਜਾਹਿ ਜੀਵ ਸੁਖ ਮਤਿ ਕਾਰ ਬਿਖੇ ਬਿਧਾਨੁ ੦
 ਵਾਗਵਨ ਬਿਖੇਏ ॥ ਅਰਕਤੇ ਤੈ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਤੈ ਅਸਤ
 ਤੈ ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਹਾ ਸਤੁ ਕਤੇ ॥ ਜੇ ਜੀਵ ਆਵਾਗ

ਉਸ ਬਿਖੈ ਤੈ ਪਰ ਸੀਤ ਕੈ ਸੇਕ ਹੋ ਤੈ ਜੁ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ
 ॥ ਰਿਖ ਭੁਟੇ ਵਕਤ ਤੁਝ ਕੋ ਸੀਤੋ ਸਾਥ ਕਿਆ ਸਮ
 ਤਾ ਤੈ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਹੁ ਸੀਤ ਕਤ ਤੈ ਤੈ ਜੁ ਸੁਖ ਮ
 ਤੇ ਛੂਟੇ ਤੈ ॥ ਕਿਆ ਕਰੋ ਜੁ ਤੂੰ ਸਿਖ ਮੇਰਾ ਤੈ ਨਹੀ
 ਤਉ ਤੇਰਾ ਘਾਤ ਕਰੋ ॥ ਅਰਜੇ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਯਤਿ
 ਤੈ ਕਾਰੋ ਤੈ ਜੁ ਤੂੰ ਸਿਖ ਅਰ ਮੇਰਾ ਹੋ ਪਿਕਾਰੇ ਤੈ ਮੁ
 ਝੇ ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਤਾ ਜੁ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਤੈ ਕਾਰ ਗੁਰਾ ਮ
 ਰ ਸਿਖ ਕਾ ਨਹੀ ਤਉ ਮੁਝ ਕੋ ਭੀ ਕਤੁ ਜੁ ਸੁਖ ਮ
 ਤੇ ਛੂਟੇ ॥ ਰਿਖ ਭੁਟੇ ਵਕਤ ਮਨ ਕੋ ਵਸ ਕਰਾ ਜੇ
 ਸੁਖ ਮ ਤੇ ਛੂਟੇ ॥ ਅਰਜੇ ਕਰੇ ਮਨ ਕੋ ਸੇਵ ਸਹਿਤ
 ਉਜਾਣੁ ਜੁ ਸੀ ਸਾਰ ਸੁਪਨ ਮਾਤੁ ਤੈ ॥ ਸੁਪਨ ਮੇਰਾ

ਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਸੁਆਵਤ ਤੇ ਜਾਗਤ ਮੇਉ ਸਕੀ ॥ ੨੪ ॥
ਏਕ ਰੇਖ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੀ ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਰਤ ਤੇ ਗੁਰ
ਮਨ ਕਾਰੂ ਪਕਿਆ ਤੇ ਜੁਵਾਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰੇ ॥ ਰਿਖਰੁ
ਦੇਵ ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਯਾ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਮਨ ਕਾਰੂ ਪਕਿਆ ਕਰੇ ॥
ਉਸ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਅਸਾਵ ਕ੍ਰਿਯਾ ॥ ਅਰਕ
ਤਾ ਸਕਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬਿਖੇ ਏਕ ਆਤਮਾ ਦਿਆਪ
ਕਰੇ ॥ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਉ ਮਨ ਕਰਤਾ ॥ ਅਰਕ ਉ
ਤ੍ਰਹੈ ਜੁਵਸ ਕਰੇ ॥ ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਰਤਾ ॥ ਅਸਾਵ ਕਰ
ਤੁੰ ਕਉ ਤ੍ਰਹੈ ॥ ਕਰਤਾ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਰ
ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ ਹੈ ਕਿ ਅਨੇਕਾ ॥ ਅਸਾਵ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਤਾ ਤੇ
ਵਚਨੁ ਸੇ ਜੋ ਗਏ ॥ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਉ ਏਕ ਅਨੇ

ਕਰਹਾਏ। ਤੁਰੀ ਕਹੁ ਜੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਏ। ਰਿਖਰੁ
ਦੇਵ ਕਹਾ ਜਬ ਤਕ ਪੀਚੈ ਕਾਤਿ ਆਗਨ ਕਰੇ ਸੁਖ
ਸਰੂਪ ਕਾ ਪਾਪ ਤਨੀ ਤੇਤਾ। ਅਸਾਵ ਕੁਕਹਾ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਪੂਰਨ ਕੋ ਕਹਾਏ। ਜੇਉ ਸਬਿਨਾ ਕਛੁ ਤੇਤਾ ਤੇਚ
ਰਾਮ ਰਪਾਂਚ ਕਿਆਏ। ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਹਾ ਜੇਵੀ
ਤੇਤ ਉਵ ਸਕਰਹਾ ਪਾਂਚ ਕਾਭੀ ਉਸੀ ਸੇਏ। ਤੇਅ
ਸਾਵ ਕੁਰੂਪ ਤੇਗਾ ਕਿਆਏ। ਕਿਹੁ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਜਾਗ੍ਰ
ਤ ਸੁਪਨ ਸਥੋ ਪਤ ਤੇ ਪਰੇਏ। ਕਹੁ ਰੂਪ ਤੇਗਾ ਕਿਆ
ਏ। ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਹਾ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਤੁਰੀਆ ਤੇ ਪਰੇਏ।
ਅਸਾਵ ਕੁਕਹਾ ਤੇਨੇ ਸਾਪ ਕੋ ਬਡਾ ਜਾਨਾਏ। ਪੂਰਨ
ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਖੇਤੀ ਨਾਮ ਰਚਾਰ ਕਹਾਏ। ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ

ਕਤਾ ਤੇ ਅਸ੍ਰਾ ਵਕ੍ਰ ਵੀ ਚਾਰ ਕਹਾ ਜੁ ਸੁਖੋ ਪਤ ਕੇ ੨੦੦
 ਤਿਆਗ ਤੇ ਤੁਰੀਆ ਬਿਖੇ ਜੋ ਰੂਪ ਈ ਸੁਰ ਕਾ ਜਾਤ ੦
 ਤੇ। ਅਰਬੂਤ ਮਤੁਰੀਆ ਤੇ ਰੀਅਤੀ ਤੇ। ਇਸ ਕ ੦
 ਰਸ ਕਹਾ ਚਾਰੋ ਪਦੇ ਤੇ ਉਪਰ ਤੇ। ਉਸ ਸਮੇ ਅਨਸੁ
 ਆਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦਤਾ ਤੇ ਅਵਧੂਤ ਆਵਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅ
 ਰਕਤਾ ਮੇਰੀ ਨਾਮ ਸਕਾਰਾ ਮੁਕੁਤੈ। ਅਰਮੇ ਦੇ ਸ
 ਕਾਲ ਤੇ ਅਤੀਤ ਤੇ। ਅਸ੍ਰਾ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਕਹੁ ਦੇ ਸਕਾ
 ਲੰ ਮੇਰੇ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਮੇ ਅੰਤੀ ਤੇ ਦੇ ਸਕਾਲ ਮੁ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਖੇ ਆਸ ਬੀਧ ਤੇ। ਅਸ੍ਰਾ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਮਦੁ ਤੇ
 ਤਉ ਤੇ ਜੇ ਦੇ ਸਕਾਲ ਕੋ ਆਪ ਤੇ ਰਿਨ ਨਾ ਜਾਨੇ। ਅ
 ਵਧੂਤ ਕਹਾ ਤੁਕ ਉਨ ਤੇ। ਕਹਾ ਮੇ ਪੁਰਸਬੂਤ ਮਤੈ।

ਅਵਧੂਤਕਹਾਤੁੰ ਅਵਤੀਨਕੁਜਾ॥ ਕਾਹੇਤੇ ਪੂਰਨਤਉ
 ਤੇਜੁ ਉਰਸਰੀਤੈ॥ ਵਚਨੁ ਤੇਗਹ ਸੇਵੁ ਜੋਗਤੈ॥ ਜੋਸ
 ਰੂਪਕੋ ਜਾਣਾਤਉ ਤੁਸੀਓ॥ ਅਸਾਂ ਵਕ੍ਰਕਹਾਤੇ ਰੂਪਮੇ
 ਰੇਜੋ ਤੁਸੀਓ ਵੇਤਉ ਤਿੰਕਾਰਜੋ ਵਚਨਕਰੋਤਉ ਕੀਤਿਕਾ
 ਹੋਤਉ ਕਿਆਕਰੋਜਾਤੇ ਨਿਰਤਿਕਾਰਤੋ ਵੇਸੋਕਹਾ॥ ਅ
 ਵਧੂਤਕਹਾਰਿਖਰੁਦੇਵਸੋ ਪੂਛਜੋ ਅਪਨੇਸਿਖਕੋ ੩੧
 ਐਸਾਕੋਦੀਆਹੈ ਜੋਸਰੂਪਕੋ ਪਾਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਏ
 ਰਿਖਰੁਦੇਵਮੇਤੇਗਾਸਿਖਤੋਤਾਤੇ ਮੁਝੈਉਪਦੇਸਕ
 ਗਾ॥ ਕਾਹੇਤੇ ਅਵਧੂਤਤੇਰੇ ਬਿਖੇਯਹੀ ਅਗਿਆਨਤੈ
 ਜੁਅਬਤਕਚਾਤਸਾਗੁਰਕੀਗਾਖਤਤੈ॥ ਜਬਚਉਬੀ
 ਸਗੁਰਤੇਤੁਝੈ ਨਿਸਚੈ ਨਕੁਜਾ ਅਰਮੁਝਕੋਕੀਗੁਰ

ਕਰੇਂਤਉਕਿਆਲਾਗੁੰਦੈ॥ ਅਵਧੁਤਕਹਾਗੁਰਕਿਆ २੪੮
ਅਰਸਿਖਕਉਣਹੈਸਰੀਰਕੇਵਲਜਤ੍ਰਤਾਂਕੋਉਪ
ਦੇਸਕਿਆਹੈ॥ ਅਰਆਤਮਾਪੂਰਨਹੈ॥ ਤਉਗੁਰਸਿ
ਖਕਹਾਹੈ॥ ਕੇਵਲਬਚਨਹੀਹੈ॥ ਅਬਤਕਤੁਏਗੁ
ਰਸਿਖਦਿਸੁਮੈਂਹੈ॥ ਅਗਿਆਨਤਾਤੇਗੀਨਹੀਗਈ
ਅਰਜੇਮੁਏਕਹੈਤਉਮੈਅਵਧੁਤਹੈ॥ ਆਪੇਗੁਰਅ
ਪੇਸਿਖਹੈ॥ ਜੋਕਹੈਤਉਤੁਏਸਿਖਸਮੇਤਰੁਸਮਕਰੈ
ਅਰਿਖਭੁਦੇਵਕਹਾਜਾਨਤਾਹੈਜਬਸੁਖਮਹੰਕਾਰਨ
ਸਕੁਜਾਤਬਆਪਤੇਆਪਰੁਸਹੈਹਿਰੇ॥ ਪਰਕਹੁ
ਨੁਸੁਖਮਕੈਸੇਨਾਸਹੈ॥ ਅਵਧੁਤਕਹਾਕਛੁਬੈਦ
ਸਾਸਤ੍ਰਪੜ੍ਹਾਨਹੀਹੈ॥ ਅਵਧੁਤੇਕੀਨਿਆਈਕਹੈ॥

ਸੁਖਮਤਉਸਸਤੋਜੋਨਾਨੇਸਰਬਸਿਵਤੈ॥ਜਬਅੰ
ਤਰਿਬਹਰਿਸਿਵਤੈਸੁਖਮਇਸਬੁਲਕਤਾਤੈ॥ਜਬਪ੍ਰ
ਰਸਜਾਨਾਦੈਤੈਕਾਰਨਾਸਭੁਟੇ॥ਜਾਤੇਉਪਾਂਤਕੋਕਛੁ
ਤੁੰਜਾਨੇਤੈਕਤਾ॥ਰਿਖਭੁਟੇਵਕਤਾਜਬਸਿਸਰਬਤੈ
ਸਿਵਤੈਤਉਉਸਕੋਕਉਨਜਾਨੇ॥ਅਵਧੁਤਕਤਾਜ
ਤੈਤੇਅਵਤੀਤੈ॥ਜੁਆਪਕੋਆਪਜਾਇ॥ਅਉਰਕੋ
ਕਿਆਪਦੇਸਤੈ॥ਜੋਗਬਸਿਸੁਆਵਤਕੁਜਾ॥ਅਰ
ਕਹਾਜੋਕੋਉਚਾਤੇਜੁਸੀਸਾਰਤੇਮੁਕਤਿਤੈਜੋਗਕਰੇ॥ਜੋ
ਗਬਿਨਾਮੁਕਤਿਕਾਪਾਵਣਾਕਠਨਤੈ॥ਜਗਿਆਸੀਕੋ
ਜੋਪਤਿਲੇਆਸਨਕਰੇਅਰਪਾਸਕੋਸੁਧਕਰੇ॥ਅਵ
ਧੁਤਤਸਾਅਰਅਸੁਾਵਕੁਕਤਾਸਤਕਤਾ॥ਜੋਗਕਉਨ

ਕਰੋ॥ ਕਾਤੇਤੇ ਸਤੁ ਅਰਾਸ ਸਤ ਦੇ ਨਹੁ ਬਿਖੇ ਜੋਗਨ ॥ ੨੦੬
ਤੀ॥ ਬਿਸਿਸੁ ਕਤਾ ਮੈ ਬਿਰਧ ਅਰਤੁ ਮਥਾ ਲਕਸ਼ੁ
ਸੋ ਸਮਤਾ ਭੁਲੀ ਨਹੀ॥ ਪਰਤੁ ਮਹੁ ਜੋਗਨ ਤੀ ਕੀਅ
ਮਨਤੁ ਮਾਰਾ ਸੁਧ ਨਹੀ॥ ਅਸੁ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਮੇ ਸਦਾ
ਜੋਗ ਮੇ ਇਸ ਬਿਤਤੋ॥ ਬਹੁੜ ਜੋਗ ਕਿਆ ਕਰੋ॥
ਬਿਛੋਰੇ ਮੇ ਮਿਲਾ ਪਤਤੋ॥ ਮਿਲਾ ਪਮੇ ਮਿਲਾ ਪਕਿ
ਆਕਰਨਾ॥ ਕਤਾ ਅਸੁ ਕੈ ਸੇ ਕਰੋ॥ ਅਰਪਾਵੈ ਕੋ
ਸੁਧ ਕੈ ਸੇ ਕਰੋ॥ ਬਿਸਿਸੁ ਕਤਾ ਜੋਗ ਬਿਨਾ ਜੋਗ ਬਿ
ਖੇ ਜੁੜ ਨਾ ਕਰਨ ਤੋ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਜੋਗ ਮੇ ਰਾਸੁ
ਤੁੰ ਕਤੇ ਤੋ ਅਸੁ ਕਰੁ॥ ਮੇ ਕਤੇ ਤੋ ਲਿਖਾ ਤੋ ਇਕੋ ਸੋਇ
ਰਹੁ॥ ਤੁੰ ਕਤੇ ਤੋ ਜੁਪਾਵੁ ਕੋ ਰੋਕਾ॥ ਅਰਮੇ ਕਤੇ ਤੋ ਪਾ

ਨਕੋਸੁਖੋਸੀਨੀਚੇਜੋਕੁਾਤੇਬਿਰਧਬੁਧਖੋਏਐਸਾ
 ਜੋਗਕਤੁਜਸਭੁਵਹੀਤੋਵੈ। ਜੋਗਤੇਗਾਖੀਡਹੈਜੁਕ
 ਤਤਾਤੈਮਸਕੋਬਾਤਹਿਤੇਖੋਚਮਰਅੰਤਹਿਲਗਾ
 ਅਰਜੋਗਮੇਰਾਅਖੀਡਤਤੈਜੁਅੰਤਰਬਾਹਰਸਿਟ
 ਤੈ। ਬਸਿਸੁਕਤਾਜਉਲਉਅਨਤਸੁਣਕਿਅੰ
 ਲਾਭੁਹੈ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਸੁਖਮਨਾਮਧਕੀਸਾਸਾ
 ਕੋਕਤੇਹੈ। ਜਾਕੋਸਹਜਪ੍ਰਾਪਤਕੁਜਾਤੈਸੁਖਮਨਕੋ
 ਕਿਆਕਰੇ। ਅਰਜੋਕਤੇਜੁਲਿਪਕਾਕੋਛਟਕ
 ਰਿਜੋਗੀਬੁੰਦਅਮੀਰਸਕੀਪੀਤਾਤੈਤਉਵਤੁ
 ਬੁੰਦਲਿਪਕਾਕੀਕਿਆਤੈ। ਜਬਜੋਗੀਪਉਨਕੋ
 ਅਪਨੇਬੀਰਖੇਚਤਾਤੈਤਬਸਹੀਰਿਸਕਾਅੰਤ

ਰਿਬਾਤ ਰਿਤੇ ਅਗਨ ਕੀ ਨਿਯਾਈ ਤੋਤਾ ਅਰਵ

੨੫੦

ਹੀ ਉਸਨ ਤਾਦ ਸੋਦੁਆਰੇ ਬਿਖੇ ਜੁਮ ਜਾ ਅਰਹੁ

ਸੋ ਪੂਰਨ ਹੋ ਪਾਪਰ ਕਰਿ ਗਿਤੁ ਤਾਹੋ ॥ ਅਰਉ ਸ

ਬੁੰਦ ਕੋ ਜੋਗੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਣੁ ਕਰਿ ਪੀਤਾਹੋ ॥ ਤਾਤੇ

ਅਗਿਆਨੀ ਤੋ ਜੁਐ ਸੋ ਸਮੁੰਦੁ ਅਥਾਤ ਕੋ ਜੁਐ

ਤਰਿਬਾਤ ਰਿਬਾਤ ਮਹੈ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਏਕ ਬੁੰਦ ਲੀ

ਪਕਾ ਕੀ ਪਰਨਿ ਸਚੈ ਕਰੇ ॥ ਬਸਿ ਸੁਕਤਾ ਤੁਮਹੁ ਸੀ

ਸਾਰ ਕੂਸੁ ਕੀ ਆਹੋ ॥ ਅਵਧੁ ਤਕਤਾ ਕੈ ਸੇਕਿ ਸੁਨ

ਤੋ ਜੁਸ ਰੂਪ ਮੇ ਪਤੁ ਚਾਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਛੁਟਾ ਤਾਂ ਤੇਕਿ

ਸੁਕੁ ਜਾ ॥ ਜੋਗੀ ਕੋ ਜੋਗੀ ਤੋ ਜੁਸੇ ਵੈ ਨਹੀ ॥ ਅਰਾ ਅ

ਸਤੁ ਕਰੇ ਅਰਵ ਚਨ ਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰਸ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ

ਜੋਪਉਨਕਉਨਸੇਆਰਗਾਅਵਤਾਅਰਜਾਤਾਏ।ਪ
ਰਜਾਕੋਨਹੀਜਨਤਜੋਨਿਰਵਿਕਾਰਬਿਖੇਵਿਕਾਰ
ਮਿਲਾਵਟਾਅਤਮਾਪਾਤਾਏ।ਜੋਪਾਂਚਤਤਕੋਸਰ
ਪਕੁੰਜਕੀਨਿਆਈਮੇਤਿਆਗਯਾਤੋਤਉਪਉਨਸੇ
ਕਿਆਪੋਜਨਤੋ।ਬਸਿਸੁਕਤਾਤੁਸੀਏ।ਅਵਧੂਤ
ਕਤਾਮੇਸੁਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੋ।ਉਸਸਮੇਬਿਖੇਕਪਲਾਅਵ
ਤਕੁਯਾ।ਅਰਕਤਾਜੋਈਸੁਰਤੇਰਿਸਜਾਵੇਜੋਗਕ
ਹੇ।ਜੋਸਰਬਈਸੁਰਤੇਤਉਜੋਗਕਉਨਕਹੇ।ਇ
ਸਿਸੁਤੁਸੀਕੁਯਾ।ਅਵਧੂਤਕਤਾਰੁਪਭੁਲੀਏ।
ਰਿਖਭੁਦੇਵਕਹਾਰੁਪਕਰਣੀਸੁਖਮਤੀਕਾਹੁਏ।ਅ
ਵਧੂਤਕਤਾਮੇਰੇਬਿਖੇਚੁਪਅਰਵਚਨਦੇਨੋਨਹੀ।

ਜਬ ਮੇਰੇ ਤਉ ਸੁਖ ਮਇ ਸਭੁ ਲਕਹਾਰੈ॥ ਅਸਾਵ ਕ੍ਰ
 ਕਹਾਨ ਕਹੈ ਤੇ ਸੁਸੀਤੈ॥ ਜੇ ਦੇਖੈ ਆਪ ਕੇ ਦੇਖੈ ਤੇ
 ਬਿਸੁ ਕੰਢੇ ਖਟਾਵੁ ਐ ਤ ਬਿਖੈ ਤੈ॥ ਤਉ ਯਹੀ ਜੋਗੈ॥
 ਅਸਾਵ ਕ੍ਰ ਕਹਾ ਜਾਨੈ ਦੇਖਾਵੁ ਭੀਰੁ ਪਸੇਗੈ॥ ਅ
 ਰਜਾ ਕੇ ਦੇਖਾਵੁ ਭੀਰੁ ਪਸੇਗੈ॥ ਤਉ ਦੁਐ ਤ ਕਹਾ
 ਤੈ॥ ਜੋਗ ਕੀ ਐ॥ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਅਪਨਾ ਸੁਰੂਪ
 ਕਹਾ॥ ਅਸਾਵ ਕ੍ਰ ਕਹਾ ਮੇਸੁਰੂਪ ਯਹੀ ਹੈ ਜਨਾ ਮਰੂ
 ਪ ਸੁਭ ਬਿਖੈ ਨਹੀ॥ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਤਉ ਸੁਸੀਤੈ॥ ਅ
 ਸਾਵ ਕ੍ਰ ਕਹਾ ਸੁਸੀਤੈ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜ ਨਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਪਦ ਬਿਖੈ
 ਬੰਨਹੀ ਤੈ॥ ਉਸ ਸਮੇ ਬਿਖੈ ਨਾਹ ਦਰਿਖਾ ਅਵਤ ਕ੍ਰ
 ਬੰਸੀ ਬਿਖੈ ਨਾਹ ਇਹ ਨਾਹ ਇਹ ਕਹਤਾ ਆਜਾ॥ ਸਭੇ

ਕਹਾਤੁਸੀਰੋ। ਨਾਰਦਕਹਾਜਾਤਾਂਸੀਤਇਕਠੇਤੋਤੇਂ।
ਬਾਦਤੇਪਮਾਰਥਪਾਪਤਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਤੁਸੀਤੇਕਿਸ
ਪ੍ਰੇਜਸਾ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਜੋਸਗਾਇਵ੍ਹੇਤਉਕਹਵੇ
ਕਿਅਲਾਗਾ। ਨਾਰਦਕਹਾਕਹਵੇਬਿਪਮਾਰਥ
ਤੇ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਤੁੰਕਹੁਤੇਨੇਸਗਾਇਵ੍ਹੇਕੋਰੁਲਾ
ਜਾਹੈ। ਤਮਾਰੇਬਿਰੁਲਾਵ੍ਹਾਅਰਚਿਤਾਰਵਾਦੇ
ਨੇਨਹੀ। ਨਾਰਦਕਹਾਮੇਬਿਸੁਧਾਮਤੇਤੁਮਾਗੀਸ
ਰਾਬਿਐ। ਆਯਾਹੋਉਹਾਂਯਹੀਚਰਚਥੀ। ਬਿਸੁਲ
ਢਮੀਕੋਕਹੇਥਾਜੁਮੇਸੀਤੋਕੀਸਰਾਬਿਐਜਾਵੇਰੇਅ
ਬਬਿਸੁਆਵੇਰੇ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਅਸਤਮਤਕਹੁ
ਤੇਰੇਵਰਨਤੇਲੇਕਤਸੇਗੇ। ਬਿਸੁਬਿਐਆਵ੍ਹਾਜਾ

ੲੲਾਕਤਾਏ॥ਤਮਕੋਚਾਤਨਾਬਿਸ਼ ਕੀਨਤੀ॥ਕਾਤੇ

੨੫੫

ਜੁਸਰਬਬਿਸ਼ੁਏ॥ਇਸੀਮੇਬਿਸ਼ੁਦੇਵਆਵਤਕੁ

੦

ਅਰਕਤਾਤੇਸੀਤਨਿਰਸੀਸੇਜਾਵੁਅਰਕਤੇਸਰਬ

ਬਿਸ਼ੁਏ॥ਅਰਤਮਬਿਸ਼ੁਏਓਤਾਨਕਰੋ॥ਜਾਨੇਮੁਏਕੋ

ਐਸਾਸਰਬਬਿਜਾਪਕਜਾਵੁਏਦਹੁਨਿਰਸੀਸੇਰੂਪਮੇ

ਰਾਤੇ॥ਕਾਤੇਤੇਜੋਉਸਬਿਐਅਰਮੇਰੇਬਿਕਫੁਭੇਦਨ

॥

ਤੀ॥ਅਵਧੁਕਤਾਤੇਨਾਰਦਪਰਮੇਸ੍ਵਰਤੇਰਾਕਤੇਤੇ

ਸਰਬਬਿਸ਼ੁਏ॥ਤੁੰਆਪਕੋਨਾਰਦਕਤੇਤੇਅਥਵਾ

ਆਪਕੋਤੇਨੇਰਿਨਮਾਨਾਏ॥ਆਪਬੀਚਾਰਜੋਬਿਸ਼

ਏਨਾਰਦਕਤਾਏ॥ਉਸਸੇਜਨ੍ਹਰੁਰਥਆਵਤਕੁ

ਯਾ॥ਕੋਸਾਏਜਨ੍ਹਰੁਰਥਮਤਦਅਵਧੁਤਨਟਸਿ

ਰਪਰਅਰਦੇਤੀਰਸਮਲਿਪਤਅਰੇਤਸੁਰਜ
 ਕੀਨਿਆਈਆਵਤੇਤੀਕਤਾਤੇਬਿਸਰਬਜਨਰੁ
 ਰਥਤੈ। ਬਿਸਕਤਾਨਜਨਰੁਰਥਨਬਿਸਰਬਮੇ
 ਤੇ। ਅਦਧੁਤਕਤਾਬਿਸਮੁਧਤੇਕਥਾਸੁਦਾਪਰਤੁ
 ਸੀਉਕੀਨਿਆਈਕਤੈਤੇ। ਏਕਸਮੇਸੁਮੇਰਪਰ
 ਬੱਗੁਯਾਮੇ। ਦੇਖਾਏਕਜੋਗੀਬੈਰਤੈ। ਮੈਨਮਸ
 ਕਾਰਕਰੀ। ਅਰਪੁਛਾ। ਤੇਜੋਗੀਤੇਗਇਸਨਾਨ
 ਕਿਆਤੈ। ਕਤਾਤਉਮੇਤੇਇਸਨਾਨਕੀਆਤੈ। ਬੁ
 ਤੁਪੁਛਾਰੁਸਮਤੇਗੀਕਿਆਤੈ। ਕਤਾਤਿਕਾਰਕੇਜ
 ਲਾਕਰਰੁਸਮਲਗਾਈਤੈ। ਪੁਛਾਆਸਦੁਕੈਸੇ
 ਕਰੇਤੈ। ਕਤਾਆਸਦੁਮੇਗੀਨਿਤਕਰੇਤੈ। ਕਾਤੇਤੇ

ਨੁਜਾਣਾ ਤੈਨੂੰ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਤੈ। ਵਾਂਗੋ ਦੇਖ ੨੫੩
 ਕਮੇ ਅਚਰਜ ਮਾਨ ਕੁਜਾ। ਅਰਕਤਾ ਪਾਣ ਮ
 ਪਾਣ ਕਾਇਕ ਠਾਕਰ ਟਾਕਿਉ ਕਰਿ ਤੈ। ਕਤਾਏ
 ਕਤੁੰ ਅਰਏ ਕਜੇਰੀ ਦੇ ਨੋ ਕਉ ਏ ਕਜਾਣਾ ਤੈ। ਪੁ
 ਛਾਇਣਾ ਅਰਪਿੰਗਲਾ ਅਰਸੁਖ ਮਨ ਕੋ ਕੈ ਸੇ
 ਅਕਿਜਾਸਕੀਆ ਹੈ। ਕਤਾਇਣਾ ਜੀਵ ਪਿੰਗਲਾ
 ਈਸਰ ਸੁਖ ਮਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਣਤੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਾਖੈ ਤੈ।
 ਪੁਛਾਧਾਰਨਾ ਕਹੁ। ਕਹਾਸ ਰਬ ਮੇਰੈ। ਪੁਛਾ ਸੋਰੈ
 ਕਾ ਅਰਥ ਕਿਅਾ ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰਚੀ ਟੀ ਬਿਖੇ ਪੁ
 ਰਨੈ। ਜੇ ਸੁਆਸ ਅਰਥ ਕੋ ਜਾਤਾ ਤੈ ਸੋ ਕਤੇ ਤੈ। ਅ
 ਰਜੇ ਉਰਧ ਕੋ ਜਾਤਾ ਤੈ ਤੈ ਕਤੇ ਤੈ। ਅਰਥ ਯਤਿ ਜੇ ਅ

ਤਰਿ ਏਹ ਰਿਪੁਰਸਤੋ ॥ ਪੂਛਾ ਨਾਸ ਅਗਰ ਕਿਆਉ
ਕਤਾ ਯਹੀ ਨਾਸ ਅਗਰ ਤੈ ਜੁ ਨੀ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਕਾਰ
ਪੂਛਾ ਤਿਕਟੀ ਕਿਆਉ ॥ ਕਤਾ ਸਤਰ ਜਤ ਮਤਿ
ਟੀਐ ॥ ਮੇਨ ਕਹਾ ਜੋਗੀ ਕਾਸਰੀ ਰਕਬੀ ਗਿਤੁ ਤਨ
ਹੀ ॥ ਕਹਾ ਜੋਗੀ ਕਾਸਰੀ ਰਕਬ ਗਿਤੁ ਤਾਏ ਕਾਤੇ ਤੇਜੇ
ਪੰਚੋਤ ਤਤੇ ਪਰੇਤੋ ॥ ਮੇਨ ਤੀਸ ਪਰ ਕੁਮਾਰੀ ਅਰ
ਚਰਨ ਵਾਂਕੋ ਧੋਇ ਕਰਿਆ ਚਮਾਨ ਲੀਏ ॥ ਅਰ
ਕਹਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਤੈ ॥ ਕਤਾ ਐਸਾ ਸਿਖ ਹੋ ਜੁ ਗੁਰ ਅ
ਰ ਸਿਖ ਨ ਹੋ ॥ ਤੇ ਬਿਸੁ ਏਹ ਕਥਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਬੀ ॥
ਜਤੁ ਭਰਥ ਕਹਾ ਯਹਿ ਅਚਰ ਜਨ ਹੀ ਜੋ ਜੋਗੀਆ
ਪਏ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨੇ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇਜੇ ਚਾਹਨ ਵਾਂਕੀ ਨਾਸ

३५४
 ਰੁਈਏ। ਪਹਮੇਨੇ ਏਕ ਕਰਮੈ ਵੇਕਰਿ ਗੁਰਕੀ
 ਆਇਓ। ਏਕ ਸਮੇਸੇ ਸੰਦ੍ਰਾ ਚਲ ਪਰ ਬਤ ਬਿਗ
 ਯਾ। ਏਕ ਗੁਯਾ ਬਿਖੇ ਪਹੁਚਾ ਜੁਬਾਂ ਵਨ ਜੋ ਜਨ
 ਕੀ ਥੀ। ਉਤਾਂ ਕਰਮੈ ਵੇਕਰੇ ਖਾ ਅਰਚਾ ਹਾਜ਼ੁ
 ਨਿਕਟਿ ਵਾਂਕੇ ਜਾਵੈ। ਵਾਂਕੇ ਕਰਮੈ ਭੋਜਨ ਕਰੇ
 ਬੈਠਾਉ ਨਿਕਟ ਮੇਰੇ ਮਤੁ ਆਉ। ਮੇਨੇ ਕਰਮੈ ਰੂਪ
 ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਨ ਤੇਗਾ ਕਿ ਆਇ ਕਰਮੈ ਉਮੈ ਤੇ ਇਸ਼ਾ
 ਨ ਕੀ ਆ। ਪ੍ਰਫੁਲਾ ਚ ਉਕਾ ਕਾਤੇ ਕਾ ਕੀ ਆਇ। ਕਰਮ
 ਚ ਤਰਥ ਅੰਤ ਹਕਾਰਨ ਕਾ ਕੀ ਆਇ। ਕਰਮ ਚਲਾ
 ਤੇਗਾ ਕਿ ਆਇ ਕਰਮੈ ਏਕ ਜਤੁ ਰਥ ਦੁਸਰਾ ਕਾਰ
 ਮਕਦੇ ਨੇਹੀ ਮਾ ਚਲੇ ਕੀ ਆਇ। ਪ੍ਰਫੁਲਾ ਪਕਵ

ਹੁਣੇਗਾ ਕਿਜਾਏ॥ ਕਤਾਗਿਜਾਨ ਅਰਬਿਗਜਾਨ ਦੇਨੇ
ਮੇਰੇ ਅੰਨ੍ਹੇ॥ ਪੁਛਾ ਖਾਵੁ ਹੁਣੇਗਾ ਕਿਆਏ॥ ਕ
ਤਾਬਿਗਜਾਨ॥ ਪੁਛਾਈ ਧਨ ਤੇਗਾ ਕਿਆਏ॥ ਕ
ਤਾਚਾਤਨਾਕਾਈ ਧਨ ਕੀਆਏ॥ ਜੇਤੁਕੀ ਮੁਝੁਜੈ
ਸਾਏ ਤਉਆਉ॥ ਪੁਛਾ ਜਬ ਬੈਸੁ ਵਰੇ ਜਨ ਸਿ
ਧ ਕਰੇਏ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰੋਗਗੁਣਾਂ ਨ ਕੋ ਦੇਵੇਏ॥ ਕਤਾ
ਕਾਰ ਰੋਗਗੁਣਾਂ ਨ ਕੋ ਕਰਕਰ ਸਰੂਪ ਤੁਆਏ॥
ਜਾਤੇ ਸੇਸੁ ਰੋਗਗੁਣਾਂ ਜੇਗਨ ਥਾ॥ ਮੈਨਕਹਾ
ਸਉਹੁਣੇਗਾ ਕਿਆਏ॥ ਕਤਾ ਸਰੂਪਿ ਸੁਆਨਰੂ
ਪਸੇਗਾਏ॥ ਮੈਨਕਹਾਤੁ ਮੇਗਗੁਰਏ॥ ਕਹਾ ਮੈਬੈਸੁ
ਵਹੇ॥ ਮੁਝੁਬਿਗਗੁਰ ਸਿਖਨੀ॥ ਮੈਪਤਿਲੇਗੁ

ਹਸਿਖਕੋਨਾਸਕਰਕਰਜੋਗਬਿਖੇਆਯੰਤੋ। ਬ
 ਹੁਕੁਐਸੇਦੁਖਕੋਮੇਰੇਬਿਨਚਿਤਵਾ। ਅਰਪੂਛਾ
 ਤੂੰਕਉਣੁਤੈ। ਕਹਾਮੇਜਤੁਰਰਥਤੈ। ਕਹਾਜੋਤੇਗ
 ਯਤਿਨਾਮਹੈਤਉਮੇਰੇਸਾਥਤੇਗਸੀਗਨਹੀ। ਕਤੇ
 ਤੇਜਤੁਮਿਤਕਕੋਕਤੇਤੈ। ਅਰਤੂੰਉਸਕੋਸਾਥਗ
 ਖੇਹੈਜਉਲੋਯਾਕਾਤਿਆਗਨਕਰੇਮੁਝਕੋਨਪ
 ਹੁਚੇਗਾ। ਮੇਅਚਰਜਮਾਨਭੁਜਾਅਰਪੂਛਾਜੁਸਾ
 ਮਤੇਗਕਿਆਤੈ। ਕਹਾਮੁਝਬਿਖੇਨਾਮਰੁਪਨਹੀ
 ਤੇਬਿਨਵਹੁਕਾਰਮਕਮੇਗਗੁਰਥਾ। ਓਸਸਮੇਟੁੰ
 ਮਦੇਵਦਾਵਤੁਕੁਜਾ। ਕਹਾਏਕਾਮਦੁਤੀਸਾਰਾਇ
 ਟੁਤੈਅਉਰਨਹੀ। ਜੋਬਿਨਾਨਾਗਇਫੁਜਾਨੇਨਿ

ਸਚੈ ਕੀ ਮਾਏ ਤਿਸ ਆਗ ਕਰੇਗਾ ਅਵਧੂਤ ਕਰਤਾ ਤੇ ਬਾਂ
 ਮਦੇ ਵਨਾਗਾਇ ਦੁਕਾਰੂ ਪਕਿਆਏ ਕਤਾਯੀਰੁ
 ਪਸਾਗਾਇ ਦੁਕਾਰੈ ਜੋਏ ਕਰਤਾ ਮਨੋ ਕਕੁਜਾਏ ਅਵ
 ਧੂਤ ਕਤਾ ਮੁਏ ਚਾਤਾ ਏਕ ਕੀ ਕੁੀਲੀ ਤਉ ਅਨੇਕ
 ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਕਪਲ ਕਰਤਾ ਅਵਧੂਤ ਜੁਸਰਬ
 ਰੂਪ ਤੇਗਾਏ ਤਉ ਏਕ ਅਨੇਕ ਕੁੀਤੂ ਹੀਏਂ ਦੁਰਬਾ
 ਸਾਹਿਬ ਭਾਵਤ ਭੁਜਾ ਪਰਕੈ ਸੇਜੁ ਤੰਕਾਰ ਕੀਅ
 ਗਸ ਬਿਖੇ ਜਲੇ ਥਾ ਅਰਕਤਾ ਸਰਬ ਸਰੁ ਭੁਜ
 ਨਭ ਗਵਾਂਸ ਕਾ ਕਰੇ ਜੁਭੁ ਜਨ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ
 ਕਠੈ ਗਾਨਾ ਜਨ ਕਾ ਆਵਤ ਭੁਜਾ ਅਰਕਤਾ
 ਦੁਰਬਾ ਸਾਭੁ ਜਨ ਬਿਸ ਕਾਰਿ ਉਕਰੇਏ ਕਰਤਾ

੩੨

ਨਿਰਮਲ ਤੋਵੋ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਕਹਾ ਜਹੀ ਭੁਜਨ ਤੋਜੁ
 ਬਿਸੁ ਬਿਸੁ ਕਹਾ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਦੁਐ ਤਲੇ ਕਰ ਵਚਨ
 ਕਰੇ ਤੋ। ਜਹਾਂ ਏਕ ਤਾ ਕਾਭੀ ਪ੍ਰਵੇਸ ਨਹੀ ਦੁਐ ਤਕਹਾਂ
 ਤੋ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਕਹਾ ਸਰ ਕੋਰੁ ਸਾਮ ਕਰੇ ਹੋ। ਸੁਝ ਕੇ
 ਨਹੀ ਜਾਣੁ ਤੇ ਮੇਰੁ ਦੁਐ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਰੁਦੁ ਰੁਦੁ ਨ
 ਕੋ ਕਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਰੁਦੁ ਨ ਕਰਹਾ। ਦੁਰਬਾਸੇ ਕਹਾ ਤੇ ਦੁਸੁ
 ਮੇਨ ਸੁਣਾ ਹੋ ਜੁ ਤੇ ਮੇਸੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸੁਕੀ ਅਹੋ ਪਾਤਿ
 ਲੇ ਤੁਝੇ ਰੁਸਾਮ ਕਰੇ ਹੋ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਆਇਸ
 ਟੀ ਹੋ ਤਉ ਮਾਟੀ ਹੋ ਟੁਟੇ ਕਿਆ ਰੋਏ। ਅਰਜੇ ਤੁੰ ਕ
 ਤੇ ਹੋ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਰੁਜਨ ਤੇ ਰਿਧ ਸਿਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤ
 ਹੋ ਤਉ ਮੇਨ ਸੁਪਨਾ ਮਾਤੁ ਜਾਨ ਕਰਤੀ ਨੋ ਲੋਕ ਕੇ

ਐਸੇ ਰੁਸਮ ਕੀ ਆਇਓ ਜੋ ਬਹੁਤ ਮੇਰੀ ਦਿਸ ਮੇਨ ਆਵੈ
ਗੀ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਕਰਨਾ ਦੁਜੋ ਗੀ ਥਾਨ ਦੁਕਾਰ ਮਕ
ਜੋ ਤੁਮੋ ਗੁਰ ਕੀ ਆਇਓ। ਜਾਨੇ ਤੁਮ ਇਛੁ ਤਵ ਚਨ ਕੀ ਅ
ਤੁਮੋ ਸੀਕਾ ਮਾਨਾ ਪਰ ਮੈ ਸਾਹੀ ਆਨ ਤਾ। ਤੁਮ ਕੀ ਮੇਰੇ ਸਿ
ਖ ਤੋ ਵੇ। ਨਹੀ ਤਉ ਰੁਸਮ ਕਰੋ। ਬਿਕਤਾ ਤਮ ਸਭ ਕੋ
ਰੁਸਮ ਤਕਰ ਆਇ ਬਿਆਧ ਕੀ ਆਵ ਪੁਤ ਤੋ। ਇ
ਸੀ ਕੋ ਰੁਸਮ ਕਰਾ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਕਰਾ ਤੋ ਬਿਜੋ ਤੇਰੀ ਇ
ਛਾ ਸੀ ਜਗਤ ਨਹੀ ਤਉ ਤੁੰ ਕਿਉ ਆਯਾ ਤੋ। ਪਰ ਇਛੁ
ਤੇਰੀ ਤੋ। ਨੇ ਮੂਰਖ ਤੁਕਰ ਮਕਰ ਤੁ ਅਰ ਬਿਸੁ ਮਤੁ ਤੇ ਵਤੁ
ਅਵ ਪੁਤ ਕਤਾ ਤੇ ਦੁਰਾਬਾਸਾ ਕਰ ਮੋ ਕੋ ਮੋਨ ਰੁਸਮ ਕੀ
ਆਇਓ ਕੋ ਸੇਕਰੋ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਕਰਾ ਜੋ ਕਰ ਮਕਰ ਰੁਸਮ

ਏਤਉਤੁੰਕੋਸੇਰਹਾਅਵਧੁਤਕਹਾਕਰਮਮੁਏਤਉਤ ੨੫੭
 ਪਤਿਰੁਏਹੈਅਰਮੁਏਹੀਬਿਲੀਨਤੋਤੈਹੈਅਰਮੇ
 ਜੈਸੇਕਾਤੈਸੇਤੈ। ਦੁਰਬਾਸਾਕਤਾਜਬਲਗਸਰੁਕੇ
 ਰਸਮਨਕਰੋਨਜਾਵੇਗਾਅਵਧੁਤਕਹਾਤੇਦੁਰਬਾ
 ਸਾਏਕਬਾਲਭੀਤੁੰਰੁਸਮਨਹੀਕਰਸਕਤਾਜੈਤੁਏ
 ਤੇਭੈਰਾਖਤੁਹੈਤਿਨਕੋਰੁਸਮਕਰਗਮੈਤੁਏਤੇਕਢੁਕੈ
 ਨਹੀਗਾਖਤਾ। ਦੁਰਬਾਸਾਕਤਾਮੇਰਾਤੁੰਕੁਤਤੈਮੈਜਤੁਰ
 ਰਥਕੋਕਤੋਤੈ। ਜੈਜਤੁਕਾਨਾਸਕੀਅਹੈਤਉਬਹੁ
 ਤੁਸਾਥਕਿਉਗਾਖਤਤੈ। ਮੇਵਹੁਸਮਨਹੀਪਾਵਤ
 ਤੁਤਮਾਰੀਸਰਾਬਿਅਾਯਾਥਾਕਾਤੇਤੇਜੁਮਾਰਗ
 ਤੁਮਾਰਾਬਿਸੁਹੈ। ਉਸਸਮੇਮੀਮਾਸਾਅਵਤਰ

੨੧ ॥ ਅਰਕਤਾ ਕਰਮ ਬਿਨਾ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥
ਦੁਰਬਾਸਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ ਕਤਾ ਮਨ ਮੁਖ ਹੋਇ ਮੇਧੀ ਛੇਲ
ਤਾਤੇ ਹੀ ਕਰੋ ਤੈ ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਤੇ ਮੀਆ ਸਾਕਰ ਮੈਂ
ਕਤਾ ਸਰਬ ਕਰਮ ਮੈਂ ਤੈ ॥ ਅਵਧੂਤ ਕੁਸ਼ੀ ਭਯਾ ਕਪਲ
ਕਤਾ ਜਬ ਨਿਤ ਕੋ ਅਨਿਤ ਤੇ ਰਿੰਨ ਜਾਨਾ ਤਬ ਕਰਮ ਸੋ
ਕਿਆ ਕਰਮ ਰਹਤਾ ਮੀਆ ਸਕਤਾ ਨਿਤ ਕੋ ਅਨਿਤ ਤੇ
ਰਿੰਨ ਜਾਨਾ ਕਰਮ ਤੇ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਕਰਮ ਮੈਂ
ਤੈ ਤੁਮ ਕਰੋ ਤਮ ਕਰਮ ਤੇ ਵੂਟੈ ਤੈ ਮੇਨ ਹੀ ਮਾਨੈ ਤੈ ॥
ਕਰਮ ਕਰੋ ਜੁਤੁ ਏਕੋ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੈ ॥ ਕਪਲ ਕਤਾ
ਕਰਮ ਮਗਿ ਯਾਨ ਬਿਉ ਤੈ ॥ ਅਰਗਿ ਯਾਨ ਪਾਵਣੁ
ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਕਰੋ ਤੈ ॥ ਜਬ ਰਿਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਤ

ਉਕਰਮੇਤੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਸੇ। ਮੀਮਾਸਾਕਤਾਰੇਬਾਕੀ ੨੫੮

ਬਾਦੀਗਿਯਾਨਾਮਕਰਮਕਾਤੋ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਬੀਜ

ਅਗਬਿਛੁਬਿਓਕਿਆਚੁਟਤੋ। ਜੇਬੀਜਤੋਸੋਬਿ

ਛੁਟੇਜੇਛਲਤੋਸੋਬੀਜਤੋ। ਬੀਜਗਿਯਾਨਕਾਕਰਮ

ਤੋ। ਅਗਛਲਗਿਯਾਨਵਾਕਾ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਸੁਰਕਰਮਤੇ

ਤੋਤੋ। ਅਗਸੁਰਕਰਮਤੇਬੂਤਮਲੇਕਾਬਿਖੇਜਾਤਾ

ਤੋ। ਕਪਲਕਤਾਜੇਛਾਪਦਕੀਰਾਖਤਤੋਕਰਮਕਰੇ

। ਅਸੁਬਿਖੇਪਦਨਹੀਕਰਮਤੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਾਮੀ

ਮਾਸਾਕਤਾਰਾਨਾਅਚਾਰਨਾਵੇਨੋਕਰਮਤੇਕਰਮ

ਬਿਨਾਨਹੀਕਰਮਹੀਤੋ। ਬਸੁਕਤਾਤੇਮੀਮਾਸਾ

ਬਚਨਤੇਗਾਸਤਿਤੋ। ਪਰਜਭਿਲਭਿਜੇਗਾਨਕਰੇ

ਕੈਸੇਸਰੂਪਕੋਪਾਵੈ। ਅਮੀਆਸਾਕਤਾਜੋਗਕਰਮਏ॥
ਬਸਿਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾ। ਨਿਦਾਖਕਹਾਕਰਮਸਰੀਰਤੇਤੋ
ਤੋ। ਅਮਰਮਸਰੀਰਬਿਖੇਕਰਮਕਹਾਂਤੋ। ਅਮੀਆਸ
ਕਤਾਸਰੀਰਬਿਨਾਅਸਰੀਰਕਉਨਕਹੇਤੋ। ਅਰਸ
ਰੀਰਕਰਮਤੋ। ਜੋਕਹੈਸਰੀਰਕਰਮਬਿਨਾਰਹੈਪ੍ਰਮਾ
ਨਨਹੀ। ਨਿਦਾਖਕਤਾਜਾਕੈਸਰੀਰਸੇਪ੍ਰੋਜਨਨ
ਹੀਕ੍ਰਮੋਸੋਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ। ਅਮੀਆਸਾਕਤਾਕਰ
ਮਤੀਤੇਕਹੇਤੋਜੁਅਸਰੀਰਤੋ। ਨਿਦਾਖਕਹਾਜੋ
ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਤੇਨਿਰਾਸਕੁਜਾਤੋਉਸਕੋਕਰਮਕਿ
ਆ। ਅਮੀਆਸਾਕਤਾਤਿਆਗਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਕਾਕ
ਰਮਤੋ। ਨਿਦਾਖਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾ। ਦੁਰਬਾਸਾਕਤਾਤੋ

ਸੀਰੋ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨੁ ਕਰ ਬਿਨਾ ਪਾਵਣਾ ਸੁਖ ਕਾ ਕਠਨੈ
 ਕਿ ਉਤਰੇ ਉਕਰੇ ਨੁ ਅਮ ਕਾ ਫਲ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੇ ਪਤ੍ਰੇ
 । ਤਉ ਕੋ ਸੇ ਪਾਪ ਤਤੋ । ਰਿਖ ਭੁਦੇਵ ਕਹਾ ਕਰਮ
 ਪਕਾਸ ਤੈ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਾ । ਮੀਆ ਸਾਕਤਾ ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਤੈ । ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤੈ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਤਤੋ । ਜੋ ਇ
 ਛਾ ਕਰੇ ਤਉ ਇ ਛਾ ਪਾਵੈ ਜੋ ਨਿਤ ਕਾਮ ਕਰੇ ਤਉ ਸ
 ਰੂਪ ਕੋ ਜਾਵੈ । ਰਿਖ ਭੁਦੇਵ ਕਹਾ ਜੋ ਇ ਛਾ ਨਾ ਸਰ
 ਈ ਤਉ ਕਰਮੋ ਸਾਥ ਕਿ ਮਾਰਗਾ । ਮੀਆ ਸਾਕਤਾ
 ਇ ਛਾ ਮੋ ਤੇ ਰੁਣੀ ਤੈ ਅਰਲੀ ਨਤਾ ਉਸ ਕੀ ਕੀ ਕਰਮ
 ਤੈ ^{ਕਰ} । ਬਿਨਾ ਕਰਮ ਜੋ ਕੋ ਉਜਾਨ ਤਰੀ ਰੂਪ ਤੈ । ਰਿ
 ਖ ਭੁਦੇਵ ਕਹਾ ਚੀ ਰੂਪ ਆਤਮ ਤੇ ਕਬ ਕਿੰਨ ਤੈ । ਚੀ

ਡੁਭੀਆਤਮਸਰੂਪੈ। ਜੋਕਰਮਕੇਤਿਆਗਤੇਰੰ
ਡਾਲਤੇਤਾਤੇਤਉਮੈਰੀਚੰਡਾਲਤੇ। ਕਾਤੇਤੇਰੰਡਾਲ
ਕਤਮਾਤਾਏ। ਪਰਪਦਉਸਕਾਅਕ੍ਰੀਕਯਾਮਿ
ਮਾਸਾਕਤਾਕਰਮਬਿਨਾਅਕ੍ਰੀਕੈਸੇਹੈ। ਅਦਧੁਤਕ
ਤਾਤੇਜੜਭਰਥਉਤਿਸਕਾਕਹਾ। ਜੜਭਰਥਕਤਾਤੈ
ਪਦਬਿਓਕਰਮਤਤਪਦਬਿਓਕਤਾਏ। ਮੀਮਾਸਾਕਤਾ
ਤੈਪਦਕਰਮਤੇਤਤਪਦਬਿਓਪਤੁਚਤਾਏ। ਅਰਤਤ
ਪਦਕਰਮਰੂਪੈ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਉਤਪਤਿਪਾਲਨਾਸ
ਇਸਬਿਓਉਸਕਾਸੁਭਾਉਤੇ। ਜੜਭਰਥਕਤਾਅਸ
ਪਦਅਕ੍ਰੈਰੂਪੈ। ਉਸਬਿਓਕਰਮਕਤਾਏ। ਮੀਮਾਸਾ
ਕਤਾਅਸਪਦਕਹਾਏਤੇਨਹੀਤੇਤਾ। ਬਿਨਾਕਰਮਅਸ

ਪਦ ਕਰਤਾਂ ਹੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁੜੀ ਪਦ ਅਰਤੁਤ ਪਦ ਇਸ
 ਲਕਰ ਮੈਂ ਹੈ। ਅਰ ਅਸ ਪਦ ਸੁਖ ਮਕਰ ਮੈਂ ਹੈ। ਅ
 ਦਾਖ ਕਰਤਾਂ ਜੋ ਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਤਉ ਕਰ ਮਭਿਨ ਕਰਤਾਂ ਹੈ। ਅ
 ਮਾਸਾ ਕਰਤਾਂ ਅਦ ਪੁਤ ਤੁੰ ਕਰ ਮਸਤਿ ਹੈ ਕੋ ਅਸ
 ਤਾ। ਅਦ ਪੁਤ ਕਰਤਾ ਸਤਾ। ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਰਤਾਂ ਰੁਲਾ ਪੁਰ
 ਖਤੈ ਅਸਤ ਕਰਤੈ ਹੈ ਜੁ ਅਦ ਪੁਤ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਬ੍ਰਿਸ
 ਕੀ ਮਾਏ। ਅਦ ਪੁਤ ਕਰਤਾ ਇਨ੍ਹ ਤੁਝ ਕੋ ਅਦਰਜ
 ਨਾਏ। ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਰਤਾ ਕਰ ਮਭਿਨ ਅਸ ਪਦ ਇਸੇ
 ਜਾਨਣਾ ਕਰਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਮੈ ਤੇ ਕੋ ਕਰਤੈ ਮੈ ਤੇ ਪੋ ਜਨ
 ਮੀ ਮਾਸਾ ਕਾਯ ਹਿਥ ਜੋ ਸਰੂਪਾਲ ਨਾ ਕਰ ਮਕੀ ਕ
 ਰੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਇਸ ਲੰਕਾਰ ਅਧੀਨ ਕਰ ਮਕੈ ਹੈ।

ਅਰਜੇ ਸੁਖਮੀ ਕਾਹਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋਵਤੁ ਕੀ ਕਰਮੋ ਬੀ
 ਚੈ। ਕਾਹਤੇ ਦਹੁ ਕਹੈ ਕਰਮੋ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਸੁਨੀ
 ਮੇਰੇ ਕਹਾਤੇ ਗੁਰ ਅਕੈ ਕਿਸ ਪਕਾਰ ਨ ਕੁਜਾ ਜੋ ਸਰ
 ਬ ਪਦ ਬਿਕਰਮ ਕੀ ਪਾਲਾਨਾ ਤਉ ਆਪ ਤੇ ਆ
 ਪ ਆਤਮਾ ਕਿਸੁ ਤੇ ਤਹੈ। ਆਤਮਾ ਚਾਹੀ ਕਿ ਆਕ
 ਰੇ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪੀ ਕਰਮ ਕੇ ਕੁਏ। ਏ ਗੁਰ ਕਰ
 ਮ ਕੋ ਉਠਾ ਜੋ ਮੇਰੈ ਆਨ ਕੁਝ ਹੋ। ਕਾਹਤੇ ਜੋ ਜਗਿ ਸਾ
 ਸੀ ਅਲਪ ਬੁਧ ਤੈ ਕਿ ਆਕਰੇ। ਪ੍ਰਾਸਰਤ ਸਾ ਅ
 ਰੁਕਾਹੀ ਮੇਰੇ ਤੁਏ ਨਿਸਚਾਨੀ ਤਉ ਕਈ ਵਚਨ ਮੇ
 ਸੇ ਤੇ ਤਹੈ। ਜੋ ਵਚਨ ਤੇ ਨਿਸਚਾਨਾ ਇਤਉ ਕਿ ਆਲ
 ਭਾ। ਚਾਹੀ ਏ ਜੋ ਸੀ ਗੁਨਾ ਸੁ ਤਉ ਕੀ ਨਿਸਚੈ ਕਉਨ

ਭਾਗੇ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਜੋ ਵਰਨੇ ਤੇ ਨਿਸਚਾ ਜਾਇ ਤਉ ਨਿ

੨੬੧

ਚਾਨੀ ਕਪਟੈ। ਇਸ ਬਾਤ ਬਿਖੇ ਕਥਾ ਸੁਣਾ।

॥ ॥ ॥ ॥ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਵਦਤ ਕੀ ॥ ॥ ਕਰਮ ਕੁਮਕੁਥ

ਖੰਡ ਬਿਖੇ ਏਕ ਗਾਥਾ ਕੁਥਾ ਨਾਮਾ। ਇਸ ਤੀਵਾਂ ਕੀ

ਗੁਰ ਵਾਨ ਗੁਣੀ। ਜਬਦ ਸਮਾਸ ਬੀਤੇ ਤਬ ਗਾਣੀ ਪੁ

ਤਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ। ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁੰ ਸਤਿ ਕਹਾ। ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਕੁ

ਤੇ ਹੈ ਕਿਸੀ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਤੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਕੁ ਅਹਮਾ

ਤਾ ਕੇ ਹੁਧ ਤੇ ਉਤਪਤ ਕੁਯਾਵਾ ਕਾਨਾਮ ਸੀਰ ਕੁਯਾ। ਤਉ

ਸੀਰ ਕਿਆ ਤੈ ਤੈ ਸਾਪਾਥ ਗੁ। ਅਹਮੇ ਚੈ ਤੇ ਨੁ ਤੈ ਅਹੁ

ਅਦਵੈ ਤੈ ^{ਕੋ} ਚੁਤ ਗੁਣ ਖਤ ਬਿਖੇ ਏਕ ਸਾਪੁ ਗਨਤੈ। ਤਾਂ

ਤੇ ਸੁਕੁ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੋ ਕੈ ਸੇ ਤੇ ਵੈ। ਮਾਤਾ ਕਹਾਮੁ ਧੁ ਤੇ ਕ

ਫੁ ਅਪਕਰਮਸੀ ਕੁਜਾ ਸੁਕ੍ਰਤੇ ਕਿਉ ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁ
ਤਕਹਾ ਮੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਕ੍ਰਤੇ ਮੁਲੁ ਨੀ ਨਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਯਾਹਿ ਸ
ਰੀਰ ਪੁਤਲੀ ਕੀ ਨਿਜਾਈ ਹੈ ॥ ਅਰਮੇਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਰਹ
ਤੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੁ ਸਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵਾਂ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਕਹੀ ਅੰਜੁ
ਅਮਕੇ ਕਾ ਸੁਕ੍ਰਤੇ ॥ ਅਰਜੁ ਤੁਝੇ ਦਿਸੁ ਸੀਰਪ ਰਹੈ ਤਉ
ਪਾਕ ਉਸੁ ਪ੍ਰਕੀ ਨਿਜਾਈ ਅਰਮਿ ਗਤਿ ਸਾਕਾ ਜਲੁ
ਜਾਨਾ ॥ ਆਤਾ ਕਹਾ ਜੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਕ੍ਰਤੇ ਮੁਕ੍ਰਤਾ ਹੈ ਤਉ ਸਾ
ਸਤ ਕ੍ਰਿਸ੍ਣ ਤੇ ਵੈਗੇ ॥ ਪੁਤਕਹਾ ਸਾਤ ਕਹਾ ਤੈ ਨੇ ਜੇਨਾ ਮਰੂ
ਪਨਾ ਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਜਗਤ ਅਰਸਾ ਸਤ੍ਰਤੇ
ਕ੍ਰਿਸ੍ਣ ਹੈ ॥ ਤੇ ਆਤਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾਹੀ ਕੋ ਡੰਡ ਦੇ ਤੈ ਜਿਨਾ ਮ
ਪਕੇ ਸੀਰਜਾ ਨਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਸੀਰ ਹੈ ਅਰਦੇ ਪਦੁ ਮੇ

ਨਹੀਆ ਦਤਾ ਤਉ ਸਾਸਤ੍ਰਵਾਂ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰਸਕਤਾ
 ਤੈ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਕਉ ਨ ਤੈ ਮਾਨਖ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਕੇ
 ਪਿਸਾਚਾ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਹਾ ਨਿਜੋ ਤੈ ਨੇ ਕਹਾਨੀ ਹੀਤੈ॥ ਪਰੁ
 ਇਨ ਸਭ ਨੋ ਕਾਪਕਾਸ ਮੁਏ ਤੈ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾਹੇ ਪੁਤ੍ਰ
 ਜੋ ਤੂੰ ਈਸ੍ਵਰ ਹੋ ਤਉ ਤੁਧੁ ਮੇਰੇ ਉਦ੍ਰਿਖਿ ਕਿਆ ਕਾਮ
 ਥਾ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਹੇ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ ਅੰਧੋਂ॥ ਤੁ
 ਧੁ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹੈ॥ ਮੇਸ਼ ਬਯਾਪਕ ਹੋ॥ ਮੁਏ ਕੋ ਆਤ
 ਮ ਦੇਵ ਕਹੈ॥ ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹੋ॥ ਜਨ
 ਮ ਮਨ ਤੇ ਹਰਤਾ॥ ਅਰਸੁ ਬਕਰ ਮਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋ॥ ਮੇ
 ਰੀਨ ਮਸਕਾਰ ਮੁਏ ਕੋ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਨੁਸ਼ਬ ਪੂਰਨ ਹੋ॥ ਮ
 ਤਾ ਕਹਾ ਜੋਗ ਸਿੰਮਰਨ ਨੀਤੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਪਹਿਲੇ

ਜੋਗ ਕਰ ਜੋ ਮਲੀਨ ਤਾਮਸ ਕੀ ਜਾਇ ॥ ਪੁਰ ਕਰ ਜੋ ਮੇਏ ਕ
ਅਦੁਤੀ ਦਿਸਾ ਸਰਬ ਪਦ ਕਾਤੋ ॥ ਅਰਸ ਦਾ ਮੁਕ
ਤਰੁ ਪਾਤੋ ॥ ਤੁਝੇ ਇਸ ਕੁ ਮੇ ਅਛਾ ਦਾਤੋ ॥ ਜੁਮ ਪ੍ਰੇਸ
ਰੁਪ ਕੋ ਪਾਵੇ ਨ ਮਿਤ ਜੋਗ ਅਰਯਾਨ ਕਰੇ ਤੋ ॥ ਜੋ
ਦੁਐ ਤਕੋ ਖੀਰੁ ਨ ਕਰੇ ਸੋ ਬਿਨ ਮੇਰੇ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਸਤ ਚਿਤ
ਅੰਦਰੁ ਪਬਿ ਕਰੁ ਕਰੁ ਦਾਮ ਪਮਾਨ ਤੇ ਰੁਪ ਮੇਰਾ ਸੁ
ਤੇ ਪਕਾਸ ਤੇ ॥ ਮੁਝੇ ਜੋਗ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੇ ॥ ਜੋਗ
ਜਨੁ ਨਾਹੈ ਕਿਸੀ ਦਸਤ ਸੇ ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਬਿਦੁ ਐ ਤਨੀ
॥ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਕਾਸੇ ਜੁਣੈ ॥ ਆਤਾ ਕਰਾ ਕਰ ਮੋ ਬ੍ਰਿ
ਸੁਖ ਨੀ ॥ ਪੁਰ ਕਰ ਤਾ ਜਾ ਕਾ ਆਦਿ ਤੀ ਦੁਖ ਰੁਪ ਤੇ ॥
ਅੰਤ ਉਸ ਕੇ ਕਿਆ ਸੁਖੁ ਤੇ ਇਗਾ ਮੇਰਾ ਦੁਰੁਪ

ਤੇ ਜਾ ਮੇਦੁ ਖਸੁ ਖਨੀ। ਆਤਾ ਤੂ ਸੀਰਈ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ॥ ੨੬੩ ॥
 ਤੂ ਸੀ ਮਤੁ ਤੇ ਇ ਜਾ ਤੇ ਤੁਏ ਨਿਸਚਾ ਤੇ ਇ ਸੋ ਕਹਾ। ਅ
 ਰੁਸੁ ਹੁ ਜੇ ਪੁਛੈ ਤੁੰ ਕਉ ਏਹੈ ਤਉ ਜਾਣੁ ਮੇ ਅਦੁ ਤੀ ਤੈ।
 ਅਹਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੁਏ ਤੇ ਪਗਟ ਕੁਯਾਹੈ। ਅਰੁ ਸਦਾ ॥
 ਤੇ ਨਿਲੇ ਪਰੈ। ਆਤਾ ਕਹਾ ਤੇ ਹੀ ਨਾਈ ਕਿਸੀ ਨੇਮ ॥
 ਤਾ ਕੇ ਉਦੁ ਬਿਬੇ ਬਚਨ ਨਹੀ ਕੀਏ ਬਾਹਰ ਆਉ। ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਹਾ ਮੁਏ ਬਿਬੇ ਅੰਤੁ ਬਾਹਰ ਨਹੀ। ਆਤਾ ਕਹਾ ਸੀ ਤੇ
 ਕੇਦੁ ਸੁਤੇ ਕਲਯਾਨ ਤੇ ਤੀਹੈ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਇਨਹੁ ਨੇਤ੍ਰੇ
 ਤੇ ਕਬਹੋ ਖਸ ਕੈ ਤੈ। ਅਹਿ ਉਪਦੇਸੁ ਅਮਿਤ ਕੀਨ
 ਆਈ ਤੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕਾਦੁ ਸੁਤੈ। ਤੇ ਆਤਾ ਬਿਸਤਦੈ
 ਰਾਗ ਅਗਨਿ ਜੋ ਕਹੈ ਤੈ। ਸੀਤ ਤੇ ਕਲਯਾਨ ਤੇ ਤੈ ਨਿਰ ॥

ਰਥਜਾਣਾ। ਹਿੰਕਾਰ ਕ੍ਰਮ ਕਾਮਤੇ ਤਿਆਗ ਅਰੁ ਅੰਤ੍ਰਿ
 ਮੀਕੋ ਦੇਖਾ। ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਮਾਤਮਤ ਤੁਕ ਹੁਜੋ ਕਿਤਾਰਥ
 ਤੇਵਉ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਤਬ ਕਹੋ ਜਬ ਬੁਧ ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ
 ਆਗੇ। ਅਰਜੋ ਸੁਦ੍ਰੁਸਤ ਜਾਣੇ। ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਜੋ ਅ
 ਤਰੋਇ ਤਉ ਸਤ ਕੈ ਸੇ ਮਾਨੀਏ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਤੁਝ ਕੋ ਸ
 ਤਕੈ ਸੇ ਪਾਪਤਰੋ। ਜੋ ਅਬੀ ਸਤ ਅਸਤ ਬੀਚਾਰੈ
 । ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਅਬ ਸਰੁ ਕੋ ਤਿਆਗਾ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋਊ ਕਰੇ।
 ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਤੁਝ ਪ੍ਰੋਜਨ ਗਿਨ ਕੇ ਪਾਵਣ ਕਾ ਤੇਤਉ ਕਹੁ
 ਨੇ ਮੇਨ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਗਾ। ਜਬ ਨਿਸਚੈ ਕਰਤੈ ਨੇ ਐ ਸੇ ਜਾਣਾ
 ਆਪਤੇ ਆਪਤਤਰੈ। ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਐ ਸਾਉ ਪਦੇ ਸਕ
 ਉਤ੍ਰ ਕਹੁ ਨਾ ਸੀਭੀ ਜਾਣੇ ਅਰਤਤ ਕੋ ਕੀ ਪਾਵੇ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹ

੩੩

ਮੇਸੇਕਬੀਨੀਕੁਜਾਜੁਜਉਲੋਲੋਕਾਰਕੁਮਕਾਨਤੁ

੨੬੪

ਗੋ॥ ਅਰਮਨਿਦਤਤਕਾਪਾਵੈ॥ ਪਰਮੇਤੁਏਕਹੋਤੈ॥

ਹੀਨਿਸਚੈਕਰੁ॥ ਜੋਗੋਬਿਦਹੈਤਉਸੀਰਗੋਬਿਦਤੇ

ਕਬਭਿਨਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਨਾਸਕਰੇਕੋਕਛੁਨਾਰਗੁ॥ ਸੰਗੁਪ

ਹੈ॥ ਤੇਮਾਤਾਖਟਸਾਸਤਾਬਿਉਪਉਆਤਮਾਕੇਪ

ਵਏਕਾਭਿਨਭਿਨਹੈ॥ ਪਰਯਤੀਏਕਨਿਸਚਾਬਤੁ

ਤਹੈ॥ ਮਾਤਾਕਤਾਤੇਰਸੀਗਤੇਮੁਏਯਹਿਪਾਪਤ

ਕੁਜਾਜੋਨਮੇਨਮੇਰਾਪੁਤ੍ਰਏਕਗੋਬਿਦਹੈ॥ ਉਸੀਸ

ਮੇਪੁਤ੍ਰਜੈਸੇਸੁਰਜਪੁਰਬਤੇਉਏਤੇਇਮਾਤਾਕੇਉ

ਦੂਤੇਨਿਕਸਿਯਾ॥ ਰਾਜਾਸੁਹਕਰਆਦਤਕੁਜਾਅ

ਰੁਪੁਛਾਤੇਗਾਢੀਤੁਕਿਆਹੈ॥ ਅਗਇਤਪੁਤ੍ਰਕਉਤੁ

ਤੈ॥ ਅਰਮੇਕਿਆਤੈ॥ ਗਾਣੀਕਰਾਨਤੂੰਨਪੁਤ੍ਰਏਕਗੋਬਿ
ਦਤੈ॥ ਗਾਜੇਕਰਾਯਨਿਬੀਚਾਰਕਉਨਗਮਨਿਦਤੇਤੁਏ
ਪਾਪਤਭਯਾਅਰੁਜੇਗੋਬਿਦਤੇਤਉਤੂੰਗੋਬਿਦਮੇ
ਗੋਬਿਦਤੈ॥ ਬੀਚਾਰੁਕਿਆਕਤੈ॥ ਪੁਤ੍ਰਤੇਪੁਛਤੂੰਕ
ਉਦ੍ਰੁਤੈ॥ ਪੁਤ੍ਰਕਰਾਮੇਨਹੀਤੈਕਿਆਕਤੈ॥ ਅਰੁਜੇਮੇ
ਤੇਤਉਕਾਂਕੋਕਤੈ॥ ਭਰਥਕਰਾਤੇਪੁਤ੍ਰਤੂੰਧੀਨਤੈ॥ ਤੇਰੇ
ਸੰਗਤੇਮੇਅਰੁਗਾਣੀਸਰੂਪਕੋਪਾਪਤਭਈ॥ ਪੁਤ੍ਰ
ਕਰਾਤੇਪਿਤਾਮਾਰੇਸਰੂਪਤੇਭਿਨਕਬਥਾ॥ ਜਨਮ
ਬਪਾਯਾ॥ ਤੂੰਸਦਾਆਪਕੋਮਿਲਾਤੂੰਆਤੈ॥ ਭਰਥ
ਕਰਾਜਬਲਗਤਿਸ਼ਾਜੁਪਿਸਾਚਕੀਨਜਾਈਮਨ
ਕੋਪਕਰੁਤੈ॥ ਨਾਸਨਹੈਆਤਮਸੁਖਕੋਸੇਪਾਪਤ

ਤੋ। ਪੁਤ੍ਰਕਰਾਤਿਸ੍ਰਾਕਾਰੁਪਕਰਾ। ਰਾਜੇਕਰਾਅਹੀਤਿ ॥ ੨੬੫ ॥
 ਸ੍ਰਾਏਜੁਚਾਂਤਾਂਨਾਉਨੇਏਜੁਯਤਿਕਰੇਵਹੁਕਰੇ। ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਰਾਏਖਾਇਛਾਕਾਸੇਉਠੇਏ। ਜੇਉਸਕੋਪਾਵੈਤ
 ਉਇਛਾਕੇਅਗਕੋਤਿਅਗੇ। ਭਰਥਕਰਾਜਾਤੇਇ
 ਛਾਏਤਏਵਾਕੋਬਿਸਕਰੇਏ। ਪੁਤ੍ਰਕਰਾਤੁਉਦਚਨ
 ਤੇਗਤਾਸੀਜੇਗਏ। ਜੇਇਛਾਬਿਸ੍ਰਤੇਏ। ਤਉਤੁਏ
 ਕਿਆਪਤੁਚਤਾਏ। ਜੇਉਸਕੋਨਾਸਕਰੇ। ਭਰਥਕ
 ਤਾਅਬਇਛਾਕੇਤਿਅਗਕਾਤਿਅਗਕੀਆਮੇਨੇ
 ਅਰੁਅਤੀਤਏਤਾਏ। ਅਰੁਰਾਜਕਾਤਿਅਗਕਰੇਤਾ॥
 ਪੁਤ੍ਰਕਰਾਜੇਤੁੰਬਨਬਿਰਯਾਅਰੁਚਾਨਾਤੇਰੀਗਾਜੇ
 ਬਿਰਯੀਤਉਬ੍ਰਜਾਵੈਕਿਆਲਾਰੁਤੁਆਏਗਾਜ ॥

ਗਜਬਿਐਰਹੁ ਅਰਭਗਵਾਨ ਬਿਨ ਦੇਖਾ ਜੁਯਹੀਰੀ
ਆਨ ਬਿਗਿਯਾਨ ਤੈ ॥ ਗਜੇਕਹਾਇ ਛਾਤੈ ਜੁਸਤ ਸੀਰ
ਬਿਐਰਹੋ ਅਰਪ੍ਰਮਾਰ ਥੁਪਾਵੈ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਰਿ ਖਭ
ਦੇਵ ਕੇ ਅਸਮ ਬਿਬ੍ਰਹ ਮਸਤ ਹੋਤੈ ਤਹਾ ਸਭ ਸੀਤ
ਏਕ ਠੇਕੁ ॥ ਏਤੈ ਪਹੁਕੋ ਸਾਬ੍ਰਹ ਮਜਗਹੋਤੈ ਤੈ ਜੋ ਅਹੁ
ਤੀ ਅਹੁ ਅਗਨ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ ॥ ਆਉਓਤਾ ਚਲੈ ॥ ਰ
ਜਾ ਅਹੁ ਗਾਵੀ ਅਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਤੀਨ ਹੁਤਾ ਪੁਤ੍ਰੇ ਅਹੁ
ਦੇਖਾ ॥ ਮੀਮਾਸਾ ਹਸੇ ਥਾ ਅਹੁ ਕਤੇ ਥਾ ਜੁ ਸਰਬ ਕ
ਰਮਤੈ ॥ ਅਵਧੂਤ ਬਿਓ ਸਕੇਵ ਚਨ ਕੀ ਪਾਲਨਾ
ਸਰੀ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਹਾ ਸਰਾਸੀ ਤੇ ਕੀ
ਦੇਖਾ ॥ ਅਹੁ ਮੀਮਾਸਾ ਕਉ ਕਹਾਤੁ ਕਰਮਾਹੁ ਪਤੈ ॥

ਕਰਮਕਾਸੋਤੋਤਹੈ॥ ਅਰਕਾਸੇਲੀਨਤੋਤਹੈ॥ ਮੀਮ
 ਸੇਕਹਾਕਰਮਕਿਸੀਤੇਨਹੀਸੁਪਕਾਸਤੋ॥ ਬਾਲਕਤ
 ਸਾਅਰੁਕਤਾਇਤੀਧੁੰਮਕਾਤੇਕੋਡਾਲੀਤੋਤੋਨੇਸੁਪ
 ਕਾਸਪੂਰਨਤੋਕੇਉਰਨਾ॥ ਮੀਮਾਸੇਕਹਾਪੂਰਨਾ॥ ਬਾਲ
 ਕਕਹਾਤਉਪੂਰਨਬਿਕਰਤੁਵਨਹੀਤਉਕਰਮਕਹਾ
 ਤੋ॥ ਕਾਤੇਤੇਜੋਪੂਰਨਤੋਤਉਉਸਕੋਕਉਦੁਕਰੇ॥ ਮੀਮ
 ਸਾਤੁਸੀਭੁਜਾ॥ ਸੁਬਸੀਤਕਹਾਟੇਲਾਲੇਹਮਬ੍ਰਹਮਤੋ॥
 ਰੁਰਥਪੁਤ੍ਰਕਉਕਹਾਤੁੰਸਰੁਤੇਉਚਭੁਜਾ॥ ਪੁਤ੍ਰਕਹਾਐ
 ਸੇਜਾਨਟੇਕੋਅਗਨਬਿਜਾਲਾਇ॥ ਜਬਉਚਨੀਚ
 ਸਰੂਪਮੇਗਾਹੈਕਾਸੋਉਚਨੀਚੁਅਰੁਕਾਸੋਨੀਚਤੋ॥ ਜ
 ਨਕਕਹਾਹੈਬਾਲਕਤੁਏਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮਦੇਖੋਤੋ॥ ਬਾ

ਲਕਕਤਾਮਤੀਅਗਨਤੈ। ਜੁਅਬਤਕਪੁਰਨਬ੍ਰਹਮ
ਦੇਖੈਤੈ। ਜੇਬ੍ਰਹਮਤੈਤੈਦਿਸ੍ਵਾਤਾਕਾਕਉਦੁਤੈਵੈ। ਅ
ਰੁਅਦਪੁਤਕਕਤਾਨਾਮਤੇਗਾਅਦਪੁਤਕਤਤੈਤੈ। ਅ
ਦਪੁਤਕਤਾਨਾਮਤੇਗਾਕਿਆਤੈ। ਬਾਲਕਕਤਾਨਾਮ
ਮੇਗਾਸੁੰਦਰਤਤੈ। ਅਦਪੁਤਕਤਾਤੁਏਸੁਦੇਵਦੁਤ
ਕਿਉਕਤੈਤੈ। ਕਤਾਜੇਸੇਤੁਏਦੇਵਦਤਕਤੈਤੈ। ਤੇਸੇ
ਮੁਏਸੁਦੇਵਦਤਕਤੈਤੈ। ਅਦਪੁਤਕਤਾਅਪਸਰੁਪ
ਕਤਾ। ਕਤਾਤੈਨਾਅਬਤਕਨਦੇਖਾਜੁਪੁਛੈਤੈ। ਰੁਪਮੇਗ
ਦਹੁਤੈਜਾਮੇਰੁਪਨਾਮਨਾਹੀ। ਅਦਪੁਤਕਤਾਕਹੁਏਸ
ਭਨਾਮਰੁਪਤੇਗਾਤੈਕਿਤੁਏਤੈਕਿਨਤੈ। ਬਾਲਕਕਤਾ
ਰਸ਼ਾਨਹੀਜੇਕਹੈ। ਅਰਸ਼ਾਕਿਬਤਨਨਹੀ। ਅ

ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤ ਉਤੁ ਸ੍ਰੀਤੋ। ਬਾਲ ਕਹਾਤੁ ਅਬਤ ਕ ੨੬੭

ਅਵਧੁਤ ਨਹੀ ਕੁਜਾ। ਬੀਚਰ ਕਰਏ ਤੇ ਬਚਨ ਜੁ ਮੇਨੇ

ਕਹਾਤੇ ਕਿ ਆਰਸਾ ਸੋ ਕਹੇਤੈ। ਰਸਾ ਕਿ ਆਸ ਕਤ ਹਾਖ

ਤੈ ਜੁ ਦਚਨ ਕਹੇਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤ ਸਾ ਅਰ ਕਹਾ ਜਾਨੇ ਸ

ਰੁਪ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਅਪੁ ਸੁਖ ਨ ਕਹਾ। ਕਹੇਤੈ ਜੁ ਦਚਨ ਮੇ

ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਬਾਲ ਕਹਾਤ ਮੇ ਕਹੇਤੈ ਮੇਰਾ ਸੁਖ ਦੁ

ਤੈ ਜਾ ਮੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨਹੀ ਤਉ ਅਉਰ ਸੁਖ ਕਿ ਆਤੈ। ਅ

ਵਧੁਤ ਕਹਾ ਕਹੁ ਨਿਰਬਾਣ ਕਹਾ। ਬਾਲ ਕਹਾਤੁ ਕਾ

ਨੋ ਕੋ ਤਿਆਗ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਕੋ ਤਿਆਗੈ ਹੋਰ ਸੁਖਿ ਕਹੇਤੈ

ਤੁ ਬਿਕਾਨੇ ਸੁਣਾ। ਅਵਧੁਤ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਮਹੀ ਨਿਰਬਾਣ

ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਕਹੁ ਜੇ ਤੁ ਤੈ ਤਉ ਇਸਨ ਤੇਰਾ ਕਹਾਤੈ

ਬਾਲਕਕਹਾ ਬੇਟਾ ਮੇਰੇ ਕਰੇ ਜੁ ਜਾ ਕਰਤ ਨੇੜੇ ਬਿਓ ॥ ਅ
ਰੁਸੁ ਪ੍ਰਾਕੀ ਠ ਬਿਓ ॥ ਅਰਸੁ ਪਤਰਿ ਦੇ ਬਿਓ ॥ ਅਰੁ ਤੁਹ
ਆਸੀ ਸਾ ਬਿਓ ॥ ਪਰ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਕ
ਤੇ ਤੇਜੁ ਆਤਮ ਅਲਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬਿਓ ਪੂਰਨ ਤੇ ਤੇ ਕ
ਉਹ ਇਸਾਨ ਕਹੀਏ ॥ ਜੇਏ ਕਠ ਉਰ ਇਸਾ ਪੀਏ
ਤਉ ਅਉਰੋ ਕਉਨ ਅਪ੍ਰਾਧਕੀ ਆਏ ॥ ਆਤਮ ਸ
ਰੁ ਬਿਓ ਪੂਰਨ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਯਾਹਿ ਕੀ ਨਹੀ ਜਬ ਵਹੀ ਹੋ
ਤਬ ਪੂਰਨ ਕਾ ਮੇਰੇ ॥ ਅਚਰ ਜਤੈ ਜੁ ਹੋ ਆਪਿ ਅਰਜੋ
ਕਉ ਪੂਛੈ ਤਉ ਕਤੇ ਹੋ ਮੇ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਕਾ ਕ੍ਰਿਮ ਹੋ ॥ ਪ
ਰ ਕਿ ਆਕਰੇ ਮੁਖਿ ਬਿਓ ॥ ਅਰਜੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੁਨ
ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਤਉ ਬਿਖੋ ਵਕਰੇ ॥ ਹੇ ਅਵਧੁ ਤੁਮ

ਨਕਾਤਿ ਜਾਗਰਗਾ ਅਦਧੁਤਕਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿਸੇ ਮਨਕਤਾ
 ਤੈਜੁਤਿ ਜਾਗੋ ਦੁਰੁਕਤਤਾ ਤੈ ਮੇਕਿ ਮਨਰਕਕਤਾ ॥੫॥
 ਰਸਮਤਾ ਬਿਸੇ ਦੇਖ ਜੋ ਸਰਬਰਗਾ ਵਾਨੈ ॥ ਤਉ ਕਿ
 ਆਨਰਕਕੇ ਕ੍ਰਿਮ ਬਿਸੇ ਨਹੀ ॥ ਸ੍ਰਗ ਪਰਸਰਪਸੀ
 ਨਤੈ ਪਰਧੀਨ ਵਹੁਤੈ ॥ ਜੁਨਰਕਸੋ ਅਭਾਵਨਹੀ ਕ
 ਰਤਾ ॥ ਬਾਲਕਕਰਗਾ ਜੋ ਅਭਾਵਨਹੀ ਗਾਖੰਤਉ ਬਿਖ
 ਦਕਿਉ ਕਰੇਤੈ ॥ ਅਦਧੁਤਕਤਾ ਬਿਖਾਟਕਿਉ ਨਕਰੇ
 ਜਾਨਤਾ ਤੈਜੁਆਇ ਪੂਰਨਹੀ ॥ ਬਹੁਤ ਪੂਰਨਕਤਾ ਤੈ
 ਕਿਆ ਪੋਜਨਾ ॥ ਬਾਲਕਕਰਗਾ ਜੁ ਸਰਬ ਬਿਸੇ ਪੂਰਨ
 ਦੇਖਾਤੈ ਤਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਅਦਧੁਤਕ
 ਤਾਤੈ ਨੇਨ ਜਾਣਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਪੈ ਸੁਤੈ ਪ੍ਰਕਾਸਗਾਖਤ

ਤੈ। ਕਹੁ ਤੈ ਤੈ ਨਹੀ ਤੈ ਤਾ। ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਜੋ ਸੁ ਤੈ ਪਕਾਸ
 ਤੈ ਤਉ ਪਾਪੀ ਕਿਉ ਕਹੈ ਤੈ। ਅਦਧੁਤ ਕਹਾ ਪੂਰਨ ਸਰੁ
 ਕੋਰ ਚਹੈ। ਧੀਨ ਹੋਵਾਂ ਕੋ ਜੁ ਆਪਿ ਕੋ ਪਾਪੀ ਮਾਨੈ ਤੈ॥
 ਕਹੈ ਤੈ ਜੁ ਨਾਗਾਇਕੁ ਪਰਮ ਅਧਮ ਬਿਸੇਸ ਮਤੇ।
 ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਜੁ ਉਸ ਕੋ ਕਹੁ ਉਪਾਉ ਸਰੁ ਪਕੇ ਪਾ
 ਵੇਣ ਕਾ ਕਹੀ ਐ ਤਉ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ। ਅਦਧੁਤ ਕਹਾ ਸੁ
 ਤੈ ਸਿਧਾ ਬਿਉਪਾਵ ਕਾ ਕਿ ਆਪ ਦੇ ਸਹੈ। ਨਿਦਾਖਕ
 ਤਾ ਮੇ ਸਰੁ ਬਿਉਪਰਨ ਹੋ। ਅਗਦਿ ਸ੍ਰਾਸਰ ਬਪਦ ਕਹੈ
 ਸਮਤਾ ਅਗ ਬਿਖਮਤਾ ਨਹੀ ਗਾਖਤਾ। ਹੇ ਅਦਧੁਤ ਤੁ
 ਮੁਝ ਤੈ ਪਕਾਸ ਰਖੈ ਤੈ। ਅਦਧੁਤ ਕਹਾ ਤੁ ਅਗ ਮੇ ਨਹੀ
 ਮੇ ਤੈ। ਜਨਕ ਕਹਾ ਨਾਗਾਇਕੁ ਅਭੇਦ ਤੈ। ਅਦਧੁਤ ਕ

ਤਾਤੇ ਅਰਿਯਾਨ ਨਾਗਾਇ ਨ ਬਿਥੇ ਰੇਦ ਅਭੇਦ ਦੋਨੋਨ
 ਹੀ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤੁਸੀਰੁ ਏ ਜੇ ਪੰਚ ਸਤਿ ਸਦਰ ਖਬੀ
 ਤੇ ਅਰਏ ਕਾਘਰੀ ਚੀਨ ਜਾਨੀ। ਬਹੁਤੁ ਆਪਹੀ ਇ
 ਛਾ ਸੋ ਕਹਤੁ ਰੁਏ ਜੇ ਕੋਈ ਬਾਸ ਨਾਨ ਤਿਜਾਗੇ ਬੀਰੇ ॥
 ਬਾਲ ਕਕਹਾ ਜੇ ਬਾਸ ਨਾਨ ਤਿਜਾਗੇ ਤਉ ਕਿਆਹੈ ਅਰ
 ਤਿਜਾਗੇ ਤਉ ਕਿਆਹੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਜਉ ਲਉ ਬਾ
 ਸੁਹੈ ਜੀਵਹੁ ਪਾਹੈ। ਅਰ ਬਾਸੁ ਕੇ ਤਿਜਾਗੇ ਤੇ ਸਿਦਹੁ
 ਪਾਹੈ ਤਾਹੈ। ਬਾਸੁ ਕੇ ਤਿਜਾਗੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀ। ਤਾਤੇ ਇ
 ਸਾਪਿਸਾ ਚਕੋ ਤਿਜਾਗੇ ਦੁਾ ਜੇਗਾਹੈ। ਬਾਲ ਕਕਹਾ ਜੇ ਬਾ
 ਸੁ ਕਾ ਤਿਜਾਗੇ ਕਰੇ ਤਉ ਕਿਆ ਬਡਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰੁ ਨ
 ਕਰੇ ਤਉ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਤੁ ਰੁਰਥ ਕਹਾਹੈ ਬਾਲ ਕ

੨੬੯

ਅਬੀ ਤੁਝੇ ਗਿਯਾ ਨ ਪਾਪ ਤਨੀ ਕ੍ਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਭਿਅੰਗ
 ਵਾਸੁ ਕੇ ਕਬੀ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਕ ਲਕ੍ਸ਼ਣ ਰੂਪ
 ਸੁਪਕਾ ਕਹੁ। ਜੁ ਕਿਆ ਤੈ। ਜੜ੍ਹ ਰੁਰ ਥਕਾ ਜੋ ਕੈਂ ਕਹ
 ਣੀ ਬਿਨਾ ਸੀਤ ਪਾਲ ਨਾ ਵਚਨ ਕੀ ਕਰੇ ਸੋ ਕਿਉ ਤੂੰ ਨਹੀਂ
 ਪਥ ਮੇ ਮੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਗਿਯਾ ਨ ਕੀ ਅਗਨ ਸਾਥ ਜਲ ਜਾ
 ਤੈ। ਜੁ ਸੀਤ ਮੇਰੇ ਵਚਨ ਬਿਸੁ ਸਕਰੇ ਤੈ। ਲਕ ਕਹਤਾ ਕਹੁ
 ਕਰਨੇ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਤਾਹੇ ਅਗ ਅਵਕਰੇ ਵੇ ਤੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ
 ਤਾਹੇ। ਜੜ੍ਹ ਰੁਰ ਥਕਾ ਜਉ ਲੋ ਬਾਸੁ ਭਿਅੰਗ ਨ ਤੇ ਅੰ
 ਤਰ ਕਰ ਮਲੀਨ ਤੈ। ਬਾਲ ਕਕਹਾ ਜਿਸ ਬਿਥੇ ਮਨ ਨ ਤੇ
 ਕਿਆ ਕਰੇ। ਜੜ੍ਹ ਰੁਰ ਥਕਾ ਤੇ ਨੇ ਜਾਵਾ ਤੇ ਜੁ ਮੇਰੇ ਬਿਥੇ
 ਮਨੁ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਜਾਨ ਵੇ ਕਾ ਭਿਅੰਗ ਕਰਾ ਬਾਲ ਕਕਹਾ

ਜੋ ਜਾਨਾ ਤਉ ਕਿਆ ਕੁਆ ਅਰਜੋ ਜਾਨਾ ਤਉ ਕਿਆ
 ਕੁਆ ਜਤੁ ਕੁਰਥ ਕਰਤਾ ਅਰਿਆਨ ਮੰਧਾਰੀ ਨਿਯਕਟਿ
 ਨਿਜ ਈਤੈ ॥ ਅਰਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਕੀ ਨਿਯਾਈ ਏਤਾ ਰੁਦ
 ਤੈ ॥ ਬਾਲਕ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਦੇਨ ਤੁਝੇ ਪਰੈ ॥ ਕੁਰਥ ਕ
 ਤਾ ਤੇ ਬਾਲਕ ਏਤਾ ਦੁਖ ਸੀਤੁ ਕੋ ਮਤ ਦੇਤਾ ॥ ਜੋ ਜਾਨਾ ਤਉ
 ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਤਉ ਕਿਆ ਲਾਭੁ ॥ ਰਾਜਾ ਕੋ ਬਾਲ
 ਕ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਜਾਨੁ ਤਿਰੁਦ ਦਿਸੁ ਜਾਨੁ ਤਿ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅ
 ਰੁ ਅਉਰ ਸੀਤੈ ਤੈ ਤਿਆਗ ਜਾਨੁ ਹੀ ਅਰਿਆਨ ਤੈ ॥ ਅਤੁ
 ਬਿਖੇ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ॥ ਜਤੁ ਕੁਰਥ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਜਾਕਤੁ
 ਤੇ ਕਿਉ ਦਿਦੁ ਰਜ ਤੈ ਏਤ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ॥ ਜੋ ਕ
 ਤੈ ਸੋ ਮਾਪ ਸੋ ਕਰਤੈ ਨ ਅਉਰ ਕੋ ॥ ਜਤੁ ਕੁਰਥ ਕਰਤਾ

ਤੇ ਬਾਲਕ ਕਹਾਂ ਤੇ ਮਾਮਾ ਹੋ ਮਰ ਕਹਾਂ ਜਾਵੈ ਗਾਥਾ ਬ੍ਰਾ
 ਲਕ ਕਹਾਂ ਦੇ ਸਕਾਲ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ਤਉ ਕਹੀ ਤੇ ਮਾ
 ਵਹਾ ਅਰੁ ਕਹੀ ਤੇ ਜਾ ਵਹਾ ਮੁਖ ਬਿਨਹੀ ਮਰੁ ਪਤੇ
 ਇਸ ਬਤ ਹੋ ਜਤੁ ਰੁਰਥ ਕਹਾਂ ਤਉ ਕਉ ਦੁਹੋ ਬਾਲਕ
 ਕਹਾਂ ਤੁਕਿ ਆ ਜਾਨੇ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਦੁਹੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਜੁ ਨਾ ਮਰੁ ਪ
 ਬਿਥੈ ਤੈ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿ ਰੁ ਕਹੀ ਹੈ ਜੁ ਮੇ ਜਤੁ ਰੁਰਥ ਹੋ
 ਇਸ ਰੇ ਵਕੋ ਤਿਆਗਾ ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਕੋ ਦੇਖਤ ਉਜਾ
 ਵੇ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਦੁਹੋ ਜਤੁ ਰੁਰਥ ਕਹਾਂ ਤੁ ਮੇ ਰਾਗੁ ਰਹੇ
 ਜਿਸ ਬਿਖੇ ਯਤਿ ਬੀਚਾਰ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਅਥਵਾ ਚੰਡਾ
 ਲ ਮੇ ਰਾਗੁ ਰਹੇ ਜਤੁ ਰੁਰਥ ਕਹੇ ਬਾਲਕ ਜੋ ਸਰਬ
 ਆਪ ਹੋ ਤਉ ਮੀਤ ਤੇ ਕਿਆ ਲਾਭੁ ਭੁਜਾ ਬਾਲਕ ਕ

ਤਾਇਸਤੇਅਧਿਕਕਿਆਲਾਰੁਤੇਜੋਕੁਰਮਕੋਰੁਰਮਜਾ
ਨਾਨਤੀਤਉਬ੍ਰਹਮਾਅਕਾਯਕੀਨਿਆਈਦਿਆਪਕ
ਤੈਅਵਪੁਤਕਤਾਜਾਸਰਬਕੋਕਿਆਦੇਖੇਤੈ।ਬਲ
ਕਕਤਾਨੇਤਨਤੀਕਿਆਦੇਖੈ।ਕਾਤੇਤਜੁਮੇਤੋਜੋਨੇਤਕ
ਤੇਤਉਤੀਨਪਦਤੇਤੈ।ਦਿਸ੍ਵਾਦਿਸਨਦਿਸਜੋਮੇਅ
ਦੁਤੀਤੇਤਉਦੇਖਣਾਕਤਾਤੈ।ਅਵਪੁਤਤੁਸੀਕੁਜਾ।
ਉਸਸਮੇਥਿਖੇਬ੍ਰਹਮਤੰਸਾਅਰੁਣਾਅਵਤਰੁਜਾ।ਬਿਨੁ
ਦੇਵਬ੍ਰਹਮਾਕੀਉਰਦੇਖਕਰਹਸਾਅਰੁਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮ
ਦੇਖਜੋਇਨਹੁਨੇਤੇਰੀਸ੍ਵਸ੍ਵਿਕੇਮੂਲਤੇਉਖਾਰਾਤੈ।ਬ੍ਰ
ਹਮਾਕਤਾਫਲਮਾਨੁਖਸਰੀਰਕਾਯਤੀਤੇਜੁਆਪਕੋ
ਪਛਾਣੈ।ਜੋਸ੍ਵਸ੍ਵਿਕੇਮੇਬਾਡਾਨਤੀਹੁਆਅਰਜੋਨ

ਤੇਗੀਛੋਟਾਨਹੋਵੇਗਾ। ਬਿਸ਼ੁਕਹਤੇਗੀਪਾਲਭਧਕੋਰੀ
 ਨਹੀਮਾਨਤੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਹਾਜੁਇਨਹੁਪਾਲਭਧਚਾਰੀ
 ਥੀਤਉਇਨਕੋਸੀਕਲਪਤੇਤੋਈਥੀ। ਅਰੁਜੁਨਹੀਮਾਨ
 ਤੇਤਉਆਪਹੀਨਮਾਨਤੇ। ਮੈਨੇਆਪਤੇਕਛੁਨਹੀਕੀ
 ਆਮੇਰੀਇਛਾਯਹੀਹੈਜੁਆਪਕੋਜਾਣੈ। ਬਿਸ਼ੁਕਹਾ
 ਇਸਬਾਲਕਕੇਮਾਥੇਪਰਤੇਨੇਕਿਆਲਿਖਾਥਾ। ਕਤ
 ਤੇਬਿਸ਼ੁਇਸਬਿਨਾਮਰੁਪਹੈਨਹੀ। ਇਸਕਾਮਸਤਕ
 ਕਿਆਲਿਖਾਤੇਗਾ। ਬਾਲਕਉਠਿਖੜਾਕੁਮਾਰੁਬ੍ਰ
 ਹਮਾਕੋਚੰਡਉਤਕਰੀ। ਅਰਕਹਾਤੇਬ੍ਰਹਮਾਸੀਤਾਅਚਰ
 ਜਮਾਨਹੋਏਜੁਆਤਮਦਰਸੀਕੋਚੰਡਉਤਨਾਮੀਸੋਕਿ
 ਆਕਾਮਾਮੈਨੇਤੁਝਕੋਪੰਚਮਹਾਰੂਤਾਅਰੁਬ੍ਰਧਮਰੁਤੀ

੩੪

ਕਾਹਤੇ ਰੰਗ ਉਤ ਕਰੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾਏ ਕ ਬੁਧ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਪਾ
 ਸਹਾਖੀ ਹੈ ਦਾ ਕੋਰੀ ਰੰਗ ਉਤ ਬਿਏ ਹਾ ਬਾਲ ਕ ਕਹਾ ਰੰਗ ਉ
 ਤ ਮੈਨੇ ਬੁਧ ਤੇ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਬੁਧ ਨ ਤੇ ਤ ਉ ਕੈ ਸੇ ਕਰੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਕਹਾਖੀ ਢੇ ਬੁਧ ਕੇ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨਿਦ ਰੂਪ ਹੈ ਤੂੰ। ਬਾਲ ਕ ਅ
 ਤਮਾ ਬਿਲੀਨ ਕੁਜਾ। ਉਸ ਸਮੇ ਮਹੀ ਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ
 ਆਵਤ ਕੁਜਾ। ਅਰਪਿ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀ ਆਤੁ ਸੁ ਕੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾ ਕਹੇ ਹੈ ਕ ਉਨ ਅੰਗ ਤੇ ਰੇ ਕਾਨਾ ਅ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕ
 ਹਾ ਸਭ ਅੰਗ ਮੇ ਰੇ ਹੈ। ਕਿ ਆ ਕਹੇ ਮੁਸੁ ਬਿਏ ਹੈ ਕਿਨ ਹੀ।
 ਮਹੀ ਚ ਕਹਾ ਚਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਮੁਕੋ ਬ ਸ ਕਰੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਸੀ ਧਿਆ
 ਕੇ ਸਮੇ ਖਿੰਡ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਉਧਾ ਉ ਕਹੁ ਜਾਤੇ ਮਨ ਨਾ ਸਹੇ ਇ। ਬ੍ਰ
 ਹਮਾ ਕਹਾ ਤ ਉ ਕਹੇ ਜੋ ਕਹੇ ਤੁ ਕ ਉ ਦੁ ਹੈ। ਜ ਉ ਲੋ ਤੈਨੇ ਅਪ ਕੋਨ

ਤੀਜਾਣਾਮਨਨਾਸਨੀਤੋਤਾਅਰੁਲੋਕਕਰੇਤੈਂਜੋਗਤੇ
ਮਨਵਸਤੋਤੈਪਰਅਸਤੋਤੈਜਉਲੋਜੋਗਬਿਖੈਤੈ
ਮਨਵਸਤੈਜਬਜੋਗਤੇਉਤਗਾਥਿਭੁਜਾਤਾਹੈਮਰੀਚ
ਕਹਾਮੇਆਪਕੋਨਤੀਜਾਨਤਕਾਹੇਤੈਜੋਸੀਕਲਪਾਦਿਕ
ਪਬਿਐਬਾਹੈਜਉਲੋਸੀਕਲਪਾਦਿਕਲਪਜੁਸੁਰਾਉ
ਮੇਗਾਹੈਤਿਆਗਨਹੈਆਤਮਬਿਨਿਸਚੈਕੈਸੇਕਹੈਅ
ਰੁਜੋਆਪਕੋਜਾਨਤਾਤਉਮਨਕੇਵਸਕਰੇਵਕਾਉਪਾਉ
ਤੁਝਤੇਨਪ੍ਰਫੁਤਾਬਹਮਾਕਤਾਰੂਪਤੇਗਾਤਉਕਹੈਜੋਕ
ਤੇਨਾਮਰੂਪਮੇਰੇਬਿਨਹੀਪਰਬਾਹਰਿਤੇਮਤੁਕਹੁਅਨ
ਤੇਕਹੁਜੁਮੇਸਰੀਰਨਹੀਜਬਅੰਤਹਿਤੇਤੁਝੇਪਾਹਿਨਿਹ
ਚੈਭੁਜਾਅਓਤਅਪਨਾਸਰੂਪਤੁਝਪਰਪ੍ਰਗਟਹੋਗਾ

ਕਾਤੇਤੇਜੁਯਾਤਿਸਰੀਰਅਰਿਮਾਨਆਤਮਾਬਿਧੇਪ੍ਰ ੨੭੩

ਬਿਧੇਤੈ।।ਇਹਸਰੁਜਗਤਜੇਵੇਖੇਹੈਇਨਹੁਨਾਮਰੂਪ

ਬਿਧੇਨਿਸਚੈਕੀਆਹੈ।।ਇਸੀਤੇਅਪਨੇਸਰੂਪਕੋਮਿ

ਲਨਸਕਤੇ।।ਅਰਨਹੀਜਾਨਾਜੁਯਾਤੀਤਿਕਾਰਪ੍ਰਬੰਧ

ਤੈ।।ਅਰੀਚਕਹਾਤੇਬ੍ਰਹਮਾਜੁਸਰੀਰਨਹੋਤਉਆਪ

ਕਹਾਤੈ।।ਕਉਤੁਕਹੇਜੁਆਪਹੈ।।ਬ੍ਰਹਮਾਕਹਾਜਬ

ਸਰੀਰਗਿਤੁਤਾਹੈਸਭੀਅੰਗਵੇਸੇਹੀਹੋਤੈ।।ਜੇਇ

ਸਥਤਿਆਤਮਾਕੀਸਰੀਰਸੋਹੋਤਉਉਸਸਮੇਕਿਉ

ਨਹੀਹਲਤਾਚਲਤਾ।।ਅਰੀਚਯਿਜਾਨਕੀਆਅਰੁ

ਜੋਗਕੇਬਲਸੋਸਰੁਅੰਗਅੰਤਰਿਅਰਬਾਹਰਿਕੇਮੇ

ਹਿਰਾ।।ਅਰਦੇਖਾਸਰੁਜਗਤੈ।।ਬ੍ਰਹਮਾਕਹਾਮੇਸੀ

ਰਨਹੀ॥ ਕਹੁ ਕਉ ਦੁਹੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਸਦਾ ਧਾਨੁ ਹੋਤੁ
ਰੂਪ ਤੇ ਗਤੁ ਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਹੋ॥ ਜਾਤੇ ਤੈਨੇ ਸਭ ਅੰਗ ਦੇ
ਖੇ ਅਰੁ ਜਗਨੇ ਵਹੀ ਰੂਪ ਤੇ ਗਾਏ॥ ਅਗੀਚਾ ਆਤ
ਮਾ ਬਿਲੀਨ ਕੁਜਾ॥ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ
ਸੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੁ ਮੈਨੇ॥ ਬਿਸੁ ਕਹਾਤੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੈਨੇ ਇਸ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਬੇਗਹੀ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨ
ਕੀਆ॥ ਸੀਤ ਐਸੇ ਨਹੀ ਕਰਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਮਾਗ
ਸੀਤੁ ਕੇ ਬਹੁ ਤੁਹੇ॥ ਜਿਸ ਮਾਗ ਸੋ ਚਾਤੇ ਨ ਰਿਜਾ ਸੀ
ਕੋ ਪਹੁਚਾਵੇ॥ ਉਸ ਸਮੇ ਮੈਨਾ ਮਾਏ ਤੁਮਾ ਦਕੁਜਾ॥ ਅ
ਰੁ ਕਹਾ ਸਰੁ ਕੇ ਖਾਵੇ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਆਪ ਹੋਵੇ ਹੋ॥ ਉਸ ਕੇ
ਦੇਖ ਕਰ ਸਰੁ ਤੁਸੀ ਕੁਏ॥ ਅਦਧੁਤ ਕਹਾ ਜਓ ਲੋ ਤੈਨੇ

ਨਹੀਆਯਾਕਉਤੁਹੈ॥ ਅਰਜਬਖਾਂਹਗਾਕਉਤੁਹੈ॥ ੨੧੪
ਗਾਗਾਖਸਕਹਾਨਾਥਾਜਾਨਤਾਜੇਮੇਰੇਵਚਨਕਾਕੋਈ
ਸੋਤਾਹੈਪਰਦੇਖਾਜੁਤੂੰਥਾ॥ ਗਾਖਸਬਾਲਕਕੇਨਿਕ
ਟਿਆਯਾ॥ ਅਰੁਕਹਾਹੈਬਾਲਕਤੁਏਖਾਵੈ॥ ਬਾਲਕ
ਕਹਾਕਾਂਕੋਖਾਂਵੈਹੈ॥ ਯਹਿਅੰਗਜੇਦੇਖਤਾਹੈਤੇਰੇਹੈ॥
ਆਪਕੋਆਪਖਾਹਿ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੁਚਾਹੇਅਪਨੇਅੰਗ
ਕੋਖਾਵੈਂਕੋਉਦਿਵਰਜਤਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਗਾਖਸਕਹਾਯਹੀ
ਖਾਵੈਹੈ॥ ਜੁਤੁਏਕੋਅਰੁਆਪਕੋਖਾਵੈਅਰੁਆਪਹੋ
ਵੈ॥ ਬਾਲਕਕਹਾਜੇਦੋਨੋਕਉਤੇਨੇਖਾਯਾਤਉਤੀਨਪ
ਦਰੁਏਅਰੁਮੇਅਦੁਤੀਹੈ॥ ਗਾਖਸਕਹਾਹੈਬਾਲਕਨ
ਮਤੇਗਾਕਿਆਹੈ॥ ਮੇਤੇਰੇਨਗਰਤੇਹੈ॥ ਬਾਲਕਕਹਾਨ

ਮਮੇਗਸੁਰਤਾਤੋ। ਸੁਰਤਾਕੀਏਨੁਅਪਨੇਹੀਪਕਾਸ
ਪਕਾਸਤੋ। ਰਾਖਸਕਹਾਤਪਕਾਸਕਿਸੀਮੇਰੋਤੋਤੋ। ਤ
ਉਕਉਨਸੀਠਉਰਹੈਜਾਮੇਤੋਨੇਪਕਾਸਕੀਆਤੋ। ਬਾ
ਲਕਕਹਾਆਪਹੀਪਕਾਸਅਹੁਪਕਾਸਕੀਠਉਰਹੈ।
ਰਾਖਸਕਹਾਮੇਕਉਦੁਹੋਬਾਲਕਕਹਾਮੇਰੋ। ਨੇਰਾਖਸ
ਕਦੁਅਉਰਭੀਕਹਾ। ਪਰਨੇਸਾਕਹੁਜਾਮੇਮਾਨਸਾਅ
ਰਾਖਸਦੋਨੋਨਤੋਹਿ। ਰਾਖਸਕਹਾਕਿਆਕਹੋਮੇਰੇਇ
ਖੇਵਚਨਕੀਗਮਨਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਾਮਰੀਚਕੋਕਹਾਤੋਪੁਤ੍ਰ
ਦਿਸੁਕਰਨੁਰਾਖਸਕਿਆਕਹੋਤੋ। ਉਸਸਮੇਸਿਵਾਅ
ਵਤਕੁਜਾ। ਕੈਸਾਮਿਪਰਮਕਲਿਜਾਨਹੁਪਤ੍ਰਿਲਹਾਥ
ਅਹੁਜਟਾਬਿਓਗੀਗਾਕਾਲਚੰਦਮਾਸਾਪਬਾਹੁਲੀਉ

ਮੈ ਅਰਕਹਾਏ ਗਾਖਸਤੁਏ ਮਾਰੋਹੋ ਤੁੰਕਉ ਟੁਟੈ। ਗਾਖਸ ੨੭੫
ਕਹਾਮੇ ਸਿਵਹੋ। ਸਿਵਕਹਾਤਉ ਨਹੀ ਪਾਰਤਾ। ਗਾਖ
ਸਕਹਾਏ ਸਿਵ ਸਰੁਅਪਨੇ ਅੰਗਹੁ ਬਿਏ ਦੇਖ ਕਿਸਿਵ
ਤੈਕੋ ਅਉਗਾ। ਸਿਵਕਹਾਨ ਸਿਵ ਨਗਾਖਸਏ ਕਮੇਤੋ।
ਬਹੁਤ ਨਿਦਾਖਕੀਉਤੁ ਮੁਖਕਰਕੇ ਕਹਾਤੁਏ ਰੁਸਮਕ
ਰੋਤੋ। ਅਰਤਿ ਸੁਲਸਾਥ ਮਾਰੋਤੋ। ਨਿਦਾਖਕਹਾਮੇ
ਤਿਸੁਲਕੋ ਜਲਾਕਰ ਆਪਕੁਜਾਤੋ। ਅਰਥੁ ਯਤਿਜੇ
ਤਿਗੁਣੁ ਮਾਯਾਕੋ ਨਾਸਕਰ ਸਰੂਪ ਸੋਜੁ ਕਾਤੋ। ਸਿਵਕ
ਹਾ ਬਾਹਰਿ ਤੇ ਮਤਕਹੁ ਰੁਸਮਕ ਰੋਗਾ। ਨਿਦਾਖਕਹਾ
ਕਿ ਆਕਹੋ ਜੋ ਨਿਦਾਖ ਤੇਰੇ ਦਰਸੁ ਕਰ ਜਲਾਤੁ ਅੰਤਰ
ਜਾਮੀਐ ਦੇਖ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹੋਤਉ ਰੁਸਮਕਹਾ।

ਨਹੀਤਉਜਾਣੁਸਿਵਹੁਪਹੋ॥ਸਿਵਕਤਾਨਿਦਾਖਰੁਸਮ
 ਕੁਜਾਤੈਪਾਢੇਕਿਆਰਗਾ॥ਕਤਾਨਿਦਾਖਰੁਸਮਕੁਜਾ
 ਅਰੁਨਿਦਾਖਪੀਢੇਸੇਖਰਗਾ॥ਸਿਵਕਹਾਜੁਸੀਰਤੇ
 ਰਾਸਫਲਕੁਜਾਇਸਨਿਸਚੇਕਾਤਿਆਗਨਕਰੀਉ॥
 ਜਬਆਤਮਾਸੋਜੁਕਾਹਮਤੀਨੇਦੇਵਤਾਕੇਭੈਤੇਢੂਟੇ
 ॥ਧੀਨਹੈਰਿਖਰੁਦੇਵਜਾਤੇਸਹੁਪਤੁਏਪ੍ਰਾਪਤਕੁਜਾ॥
 ਸਿਵਸਰਬਤੇਉਲੰਘਕਰਮੁਖਬਿਸੁਕੀਉਰਕੀਅ
 ਅਰੁਪੁਛਾਤੁੰਕਉਢੁਹੈ॥ਬਿਸੁਕਹਾਜੁਤੁੰਹੈ॥ਸਿਵਕਹਾ
 ਜੇਹੁਪਮੇਰਾਹੈਤਉਆਉਗਲਲਾਗਾ॥ਬਿਸੁਕਤਾ
 ਜੇਭਿੰਨਹੈਤਉਗਲੇਲਾਗੇ॥ਸਿਵਕਤਾਅਬਲੈਤੇ
 ਰੇਮਨਤੇਮਿਲਾਪਅਗਭਿੰਨਤਾਨਹੀਗਈ॥ਬਿਸੁਕ

ਸਾਅਰਕਹਾਐ ਜਾਨਤਾਥਾਜੁਤੂੰ ਪੂਰਨਤੋਂ ਪਰਤੈਨੇਕਹ ੨੭੬
ਜੁਤੇਰੇਮਨਤੇਮਿਲਾਪਅਰਭਿਨਤਾਨਹੀਗਈ।ਜ
ਨਤਾਹੈਜੁਮੁਖੁਬਿਖੇਮਨਤੋ।ਜੇਤੈਨੇਸਤੈਦੇਖਾਹੈਤ
ਉਤੁਆਪਹੀਤੋ।ਅਰਜੇਮਨਬਿਖੇਦੇਖਾਹੈਤਉਮੁ
ਰਖਾਹੈ।ਸਿਵਕਹਾਜਉਲੋਤੁਹੈ।ਬਿਸਕਹਾਜੇਮਨ
ਤੇਤਉਤੁਕਿਉਕਰਨਤੋ।ਮਨਕਉਦੁਕਰੇਤਾਤੇਮਨਭੁ
ਤੁਹੈ।ਅਰਜੇਮੇਰੇਮੁਖਤੇਭਿਨਕਿਆਹੈ।ਸਿਵਕ
ਹਾਕਿਆਕਹੋਜਗਤੁਤੁਏਉਤਪਤਕੁਜਾਹੈ।ਅਰ
ਜੇਦੇਖੇਰੇਤੁਖੁਬਿਕਢੁਨਹੀ।ਆਪਆਪਿਹੀਤੈ
ਰਾਖਸਕਹਾਬਿਸਅਰਸਿਵਦੇਨੇਨਹੀ।ਨਿਜਰੂਪ
ਮੇਰੇ।ਬਿਸਕਹਾਚਕਕੇਆਰਿਯਾਕਰੇਜੁਮੀਸਤੇਰਾ

ਟੋ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਅਰਿ ਮਾਨੀ ਕੁਆਰੈ॥ ਗਾਖ ਸਕਹਾ ਮੇ
ਨੇ ਸੀ ਸਾ ਆਪ ਨਾ ਆਪ ਨੇ ਜਾਖ ਕਰ ਕਾਟਾਉ॥ ਬਹੁ
ਤ ਕਾਟੇ ਤੇ ਕਿਆ ਭਉ ਹੈ॥ ਏ ਬਿਸਮੇ ਸਰੀਰ ਨਹੀ
ਗਾਖਤਾ॥ ਕਹੁ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਸਰੀਰ ਹੈ ਕਿਨਾ॥ ਬਿਸ ਕਹਾ
ਸੀਰ ਕੇ ਵਲ ਕਹਾਤੁ ਮਾਤੁ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਪੰਚ ਭੂਤ ਕਹੈ॥
ਅਰ ਪੰਚ ਭੂਤ ਮਾਤੁ ਤੰ ਕਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੈ॥ ਅਰ
ਕਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਅਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਤੇ॥ ਤਾ ਤੇ ਏ ਕ ਪੁਰ
ਖ ਨਿਰੰਤਰਿ ਹੈ॥ ਕਹੁ ਸੀਰ ਕਹਾਤੈ॥ ਗਾਖ ਸਕਹਾ ਮਾ
ਰੀ ਜਾਤ ਮੁਰਖ ਥੀ ਨਹੀ ਤਉ ਤੁਮ ਤੀ ਨੇ ਦੇ ਵਤਾ ਕਾਪਾ
ਵਤਾ ਸੁਗਮ ਥਾ॥ ਮੇ ਤਿਲੇ ਕੀ ਕਾਰ ਜਾ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਅ
ਰ ਕਿ ਸੀ ਤੇਰੈ ਨਹੀ ਗਾਖਤਾ॥ ਹਰਨ ਕਸਪ ਤੇ ਆਇਲੇ

[illegible]

ਸਕਤਾ ਪਰਤਮ ਆਪ ਤਿਸ੍ਰਾਗ ਸਕੀਗਾ ਖਤ ਤੈਂ ਤਾਤੇ
ਬੀਧੈ ਯਹੀ ਤਿਸ੍ਰਾਸੀ ਰਧਾਰੀ ਕੋ ਕਾਲਹੈ ਕੋਤ ਯਾਤੇ
ਕੈ ਸੇਛੁਟੈ ਅਉਰ ਮਛਲੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸਰੀ ਰਧਾਰੀ ਕੋ ਜਾ
ਹੁੰ ਕਉ ਹੁੰ ਆਗਰ ਕਹਾ ਦਹੁ ਜੋ ਸਰੀ ਰਧਾਰੀ ਤੈ ਤਾ
ਕੋ ਜੀ ਵਕਰੇ ਹੈ ਮਛਲੀ ਪੁਛਾ ਜੀ ਵਕਾਰੂ ਪਕਿਆ
ਹੈ ਆਗਰ ਕਹਾ ਮੈ ਨੇ ਜੀ ਵਕਾਰੂ ਪਨਹੀ ਦੇਖਾ ਜੁ ਕ੍ਰਿਸ ਹੈ
ਕੇ ਸੇ ਤੈ ਕਹਾ ਤੈ ਨੇ ਰੂਪ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਤਉ ਨਾਮ ਕੈ ਸੇ ਗਾ
ਖਾ ਹੈ ਕਹਾ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹੈ ਹੈ ਮਛਲੀ ਕਹਾ ਤਉ ਤੁਸੀ
ਤੈ ਅਰ ਸੁਹੁ ਜੋ ਸੀ ਰਪਾਲ ਰਧ ਕੇ ਸਉ ਪਕਰ ਜੈ ਦੁ
ਖ ਸੁਖ ਇਸ ਕੋ ਆਵੈ ਪ੍ਰਸੰਗੁ ਅਰੁ ਜੀ ਵਮਾਣੁ ਕ
ਹੈ ਸੁਧਤਾ ਸੋ ਸਾਂਤ ਪਕੜਾ ਜਬ ਤੈ ਨੇ ਸਰੀ ਰਪਾਲ ਰਧ

ਕੋਸਉਪਾਅਰਜੀਵਕੋਸੁਧਅਬਨਾਸੀਜਾਣਾਉਸੀ
ਸਮੇਕਾਂਲਕੇਫਾਸਤੇਜੋਸਰੀਰਅਭਿਮਾਨਜੀਵਕੇ
ਗਲਿਪੜਾਏਕਾਟਾਜਾਇਗਾ॥ਮਾਗਗਕਤਾਤੇਮਛਲੀ
ਰਿੰਨਜਾਨਣਾਜੀਵਕਾਸਰੀਰਤੇਕੋਸੇਰੋਕਾਰੇਤੇਜੁਚਿਰੰ
ਕਾਲਤੇਯਾਸੋਬੀਧਏ॥ਤਾਤਕਾਲਹੀਯਹਿਧਨਕੋਸੇ
ਤਾਥਆਵੇ॥ਮਛਲੀਕਤਾਸਤਿਉਂਜੋਸੇਤੁੰਕਰੇਏ॥
ਪਰਪੁਤਪਕੇਤੇਤਨੇਅਮੋਏਬਿਛੋਰੀਲਾਗਾਗਤੀਏ
ਅਰੁਪਰਮੇਸ੍ਵਰਕੇਪਛਾਨੇਬਿਛੋਆਖੋਕਾਖੋਲਣਾ
ਭੀਨਹੀਚਾਹੀਤਾ॥ਮੂਲਸਰੀਰਕਾਤੰਕਾਰਹੈ॥ਜਬਹੀ
ਕਾਰਨਾਸਕੁਆਆਪਤੇਆਪਆਤਮਾਏ॥ਮਾਗਰ
ਕਤਾਤੇਮਛਲੀਤੰਕਾਰਆਪਕੋਕਤੇਏਜੁਮੈਏ॥ਜਬ

ਆਪਾਗਜਾਤਬਜੀਵਕਾਂਕੋਮਿਲਾਅਮਰੁਸਰੀਰਕੋਰਿ
ਨਕਾਨੇਜਾਣਾਅਛਲੀਤਸੀਅਰਕਹਾਇਸੀਤੰਕਾ
ਰਕੋਨਾਗਾਇਤੁਜਾਣਾਤੰਕਾਰਕਤਾਂਹੈ।ਆਗਰਕਹ
ਤੇਮਛਲੀਐਸਾਅਵੀਚਾਰਮਤਕਹੁ।ਜੁਆਪ
ਕੋਤਿਆਗੋਅਰਨਾਗਾਇਤੁਕਹੈ।ਇਸਤੇਕਿਆ
ਪੋਜਨਹੈ।ਏਤੇਮੈਬੀਧਕਨੇਜਾਲਨਦੀਬਿਛੋਡਾਲਾ
ਮਛਲੀਕਹਾਹੈਆਗਰਅਬਲੇਹੁਵਾਲਾਸਰੀਰ
ਕਾਆਜਾ।ਕਹੁਅਬਕਿਆਕਰੇਭੁਗਵਾਨਕੀਸਰ
ਨਬਿਨਾਉਪਾਉਨਹੀ।ਆਉਦੋਨੇਦੇਤਅਭਿਮਾਨਤਿ
ਆਗਕਰਭੁਗਵਾਨਕੀਸਰਨਜਾਵੈ।ਆਗਰਕਹਾ
ਜਮਸਿਰਧਰਆਇਖੜ੍ਹਹੈ।ਅਰਤੁਸਰਨਕੋਨਿ

ਤਭਿ ਤਕਰੇਤੈ ਪਰਭੁ ਗਵਾਨ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰੇਤੈ ॥ ਜਬ
ਪੂਰਨ ਹੋਤੁ ਉਆਪ ਭੁਗਵਾਨ ਹੋ ॥ ਜੇ ਆਪ ਹੋਤੁ ਉਕਾ ॥ ੨੭੮ ॥
ਕੀ ਸਰਨ ਜਾਵੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਵਹੀ ਹੋ ॥ ਜੇ ਅੰ
ਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਵਹੀ ਵਿਆਪ ਕਰੈ ॥ ਤਉ ਮਛਲੀ
ਕਹਾਂ ਅਰਬੰਧ ਕਕਹਾਂ ॥ ਏਤੀ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰਿ ਸਰੂ
ਪ ਬਿਲੀਨੁ ਭੁਈ ॥ ਅਰਬੰਧ ਕਰੇ ਵਚਨ ਮਾਗਰ
ਕੇ ਸੁਣੈ ਥਾ ॥ ਜਬ ਯਹਿ ਬਚਨ ਯਾਨੇ ਮਨ ਪਰੇ ਜਾਲ
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਡਾਲਾ ॥ ਅਰਮਾਗਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸੂਕੀਆ ॥
ਜੇ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਸੁਣੁ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨ ਭੁਏਤੈ ॥ ਅ
ਰਤੇਰੇ ਪਾਤਕਾ ਤਿਓ ਆਗ ਕੀਆ ॥ ਪਰ ਕਛੁ ਵਚਨ
ਕਹਾ ॥ ਮਾਗਰ ਕਹਾਹੇ ਬਿਕਤੁ ਕਾਂਕੋ ਜਾਲ ਸੋ ਪਕੜੈ ॥

ਮਛਲੀ ਤਉ ਤੀ ਨੋ ਕਾਲ ਨਹੀ ॥ ਮਛੁ ਤੀ ਆਤਮਾ ਤੈ

ਤੈ ਨੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਜੁ ਮੇ ਬਿਧ ਕਰੇ ॥ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੁ ਬਧ ਕਰ

ਤਾਂ ਹੈ ॥ ਜੋ ਬਾਹਰਿ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਸੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੁ ਬਧ ਕਰੇ ਤਾ ਕੋ

ਅਸਤ ਜਾਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੈ ਨੇਤ੍ਰ ਪੰਚਤਤ ਕੇ ਹੈ ॥ ਅਰਜੇ ਅੰ

ਤਰਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਆਪ ਕੋ ਬਧ ਕਾ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਉ ਅੰਤਰਿ ਬਿ

ਖੇ ਬਧ ਕਰਹਾਂ ਹੈ ॥ ਅਰਮਛੀ ਕਹਾਂ ॥ ਬਧ ਕਯਤਿ

ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਰਿ ਪਸੈ ਨ ਕ੍ਰਮ ॥ ਅਰ ਬਧ ਕਰ ਕਾਤਿ ਅ

ਗ ਕੀਆ ॥ ਅਰ ਅਪਨੇ ਇਸਥਾਨ ਗਯਾ ॥ ਅਰ ਪ

ਰਮਾਰਥ ਕੋ ਪੁਰੁਚਾ ॥ ਮੇਂ ਰੁਕ ਆਵਤ ਕ੍ਰਮ ਅਰੁ ਕ

ਹਾਂ ਤੇ ਮਾਗਰ ਦੇਖ ਜੁ ਮੇ ਨਿਸਦਿ ਨ ਉਅੰ ਸਬਦਿ

34.

ਕਰੋਹੋ। ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹੈ ਯਾਹਿ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਅੰਊ ਚਾਰਕ ੨੮੦

ਗੁਆਗਰਕਹਾਮੇਨੇਯਾਤੇਆਗੇਜਾਲਕੋਕਾਟਾਹੈ। ਅ

ਬਮੁਝਕੋਮੇਸੇਭੈਮੇਮਤੁਡਾਲਾ। ਅਬਲਗਮੇਨੇਉ

ਅੰਕਾਰਕੋਨਹੀਜਾਨਾਪਰਕਹੁਉਅੰਕਾਰਕਾਂਕੋਕਰੇਹੈਂ।

ਮੇਂਡਕਕਹਾਉਅੰਕਾਰਵਾਂਕੋਕਰੇਹੈਂਜਾਤੇਤੀਨੋਦੇਵਤਾਪ੍ਰ

ਗਟਭੁਏਹੈ। ਏਕਕੋਸਾਤਕਕਰੇਹੈਂਜੋਬਿਸ਼ਨੈ। ਦੂਸਰੇਕੋਰ

ਜਸਕਰੇਹੈਂਜੋਬ੍ਰਹਮਾਹੈ। ਤੀਸਰੇਕੋਤਾਮਸਕਰੇਹੈਂਜੋਰੁਦ੍ਰ

ਹੈ। ਆਗਰਕਹਾਅਦੁਤੀਆਤਮਾਕੋਤਿਆਗਕਰਿਤਿ

ਕਟੀਬਿਖੇਕਿਉਲਾਗੀਐ। ਮੇਂਡਕਕਹਾਅਦੁਤੀਤਬ

ਕਰੇਹੈਂਜਬਦੁਐਤਹੈ। ਤਉਯਾਹਿਭੀਉਅੰਕਾਰਹੈ। ਅ

ਗਰਕਹਾਦੋਨੋਮੁਝਤੇਪਗਟਭੁਏਹੈ। ਮੇਂਡਕਕਹਾਤਉਦ

ਚਨਮੇਗਾਸਿਧਕੁਆਕਾਤੇਤੇਏਕਅਦੁਮੈਤਦੁਸਗ
ਦੁਮੈਤਤੀਸਗਤੁਤਾਂਤੇਉਅੰਕਾਰਕੁਆਮਛਲੀਕਗ
ਤੇਮੇਂਡਕਵਚਨਮੇਗਾਸੁਣਾਇਨਤੀਨੋਕੋਪਦੁਵਕੇਹੈ॥
ਪਦੁਵਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤੇਉਤਪਤਕੁਆਮਰਵਹੁਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕਿ
ਮਾਹੈਸਰੀਰਮਰਮੇਸਰੀਰਮੁਕਤਿਹੈ॥ਤਉਕੋਸੇਉਮੈ
ਕਾਰਕਉਉਚਾਰਕਹੈ॥ਤਾਤੇਨਮਸਕਾਰਮੇਹੀਮੁਝਕੇ
ਹੈ॥ਮੇਂਡਕਕਸਾਮਰਕਹਾਬਚਨਮੇਗਾਸਿਧਕੁਆਕਾ
ਤੇਤੇਜੁਤੂਸਰੀਰਕੇਸੀਸੇਮੈਹੈ॥ਤਉਤ੍ਰਿਪਟੀਕਹਾਂਗਈ॥
ਕਾਤੇਤੇਜੁਦੇਖਣਾਤ੍ਰਿਪਟੀਬਿਨਾਨਹੀਹੋਤਾ॥ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
ਰਸ੍ਰਦ੍ਰਿਸਤਾਤੇਪਦੁਵਹੈ॥ਮਛਲੀਤੁਸੀਰੁਈ॥ਜੋ
ਕਅਵਤਰੁਈ॥ਮਰਕਹਾਮੇਰੇਪਦਬਿਬੇਬੁਰਮਾ

ਅਗਬਿਨ ਅਰਹੁ ਦੁਅਗਪੁਕਿਤਤੀਨੋਕਾਲਨੀ॥ ੨੮੧

ਅਗਮੇਏਕਹੀਆਤਮਹੁਪਯੋ। ਮੇਂਰੁਕਕਹਾਆਤ
ਮਾਕਾਸਹੁਪਾਕਿਆਹੈ। ਜੋਕਕਹਾਨਾਮਅਪਤੇਰਹ
ਤਹੈ। ਮੇਂਰੁਕਕਹਾਤਉਵਚਨਮੇਗਾਸਤਕੁਆ। ਕਾਨੇਤੇ
ਏਕਨਾਮਦੁਸਗਾਹੁਪਤੀਸਗਾਆਤਮਾਤਾਤੇਉਅੰਕ
ਰਹੈ। ਜੋਕਕਹਾਉਅੰਕਾਰਕਹਾਤੁਮਾਤੁਹੈ। ਨਹੀਤਉ
ਅਦੁਤੀਹੈ। ਕਾਨੇਤੇਜੋਬ੍ਰਹਮਹੈਤਉਏਕਹੀਪਦਬਿ
ਇਸਤਿਹੈ। ਵਾਕੋਰਜੋਗੁਣੀਕਹੈਹੈ। ਮੇਸੇਹੀਸਤ
ਅਰਤਮਹੈ। ਜੁਏਕਤਉਤੋਉਅੰਕਾਰਕਹਾਹੈ। ਮੇਂਰੁ
ਕਤੁਸੀਕੁਆਮਛਲੀਕਹੈਜੋਕਤੁਸਦਾਹੁਪਲੇ
ਕਹੁਕਾਪੀਵੈਹੈ। ਤੇਰੇਸਾਖਸੀਬਾਇਜੋਗਨਹੀ। ਜੋਕਕ

ਰੁ ਮੇਵੀਰੁ ਧਪੀਵੇਹੋ ਜੁ ਵਿਕਾਰ ਕਾਹੈ॥ ਅੰਰ ਵਰੁ ਰੁਪ
ਵਿਕਾਰ ਕਾ ਕਉ ਸਾਹੈ॥ ਜੋ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾ ਟੰਪਟ ਅਰ
ਤਤੁ ਪਟ ਅਰ ਅਸਪਟ ਕੇ ਗਿਹ ਟੁਕਰੇਹੈ॥ ਉਸੀ ਕੋ ਖਾ
ਵੇਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਟੁਕਰੇਹੈ ਤੁਝ ਸੇ ਸੀਬਾ ਦਿਜੇ ਗਨੀ ਤਉ ਮੇ
ਆਪ ਤੇ ਰਿਨ ਨੀ ਦੇਖਾ॥ ਤਾਤੇ ਮੁਝ ਸੇ ਸੀਬਾ ਦਿਕੋ ਉਨ
ਕੇਗਾ॥ ਨਮਸਕਾਰ ਮੇਰੀ ਮੁਝ ਕੋਹੈ॥ ਕਛੁ ਆਵਤ ਰੁਪਾ॥
ਅਰਕਤਾ ਜੋ ਲਉ ਖਟ ਉਰ ਇਦੀ ਆਕੀ ਦਿਨੁ ਪਕਤ
ਨਾ ਬੈਰੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਇਸ ਥਾਨ ਕੇ ਪਹੁੰਚਾ ਕਠਨਹੈ॥ ਜੋ ਕਕ
ਹੈ ਕਛੁ ਖਟ ਉਰ ਆਤਮਾ ਪੂਰਨਹੈ ਕਹੁ ਕਉਨ ਉਰ ਕੇ
ਦਿਨੁ ਪਕਤੀਏ॥ ਕਛੁ ਹਸਾ ਜਬ ਆਤਮਾ ਹੋਤ ਉਖ
ਟ ਉਰ ਕਹਾਹੈ॥ ਇਸੀ ਨਮਿਤ ਕਹੋ ਜੋ ਖਟ ਕੇ ਲੇਕ ਹਿ

ਸਰੂਪ ਬਿਲੀ ਨਹਿ ਦੇ। ਪਾਸ ਹਮੇ ਤੇ ਕੋ ਕਰੇ ਹੋ ਮੇ ਤੇ ਤੂੰ ੨੮੨
 ਮੇਂ ਰੁਕ ਹੋ ਅਥਵਾ ਮਛਲੀ ਤੇ ਅਥਵਾ ਜੋ ਕਰੇ। ਮੇ ਤੇ ਕ
 ਹਾ ਕਿ ਅਹੋ ਵੇ ਮੇਰੇ ਤਿਕ ਟੀ ਨਹੀ॥ ॥ ॥ ਇਤੁ ਸੀ ਬਿ
 ਸਪੁਰਾਨ ਸਮਾਪਤੀ॥ ਅਥਾ ਬਿਸੁ ਬੇਦਾਂਤੁ ਲਿਖ
 ਤੇ॥ ਕਥਾ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਕੀ॥ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਬੁ
 ਸਕਰਨ ਪਾਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ॥ ਕਿਤੇ ਗੁਰ ਤੁਮਾ ਗੀ ਕ੍ਰਿਪ
 ਤੇ ਜੋ ਦੇਵ ਤਿਉ ਅਹਰ ਖੀ ਸ੍ਵਰੋ ਕੋ ਜਾਨੈ ਜੋ ਗੈ ਸੋ ਜਾ
 ਨਾ ਹੈ॥ ਏਕ ਸਮਾਤੁ ਜੁਰੁ ਹਮ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿ
 ਖੇ ਸੇਖ ਹੈ॥ ਚਾਹੋ ਜੁ ਤੁਮ ਅਨ ਗੁਰੁ ਕਰ ਕੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰੋ॥
 ਅਰਵੁ ਯਾਹਿ ਹੈ ਜੁ ਮੇਨੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਰਕਰਤ ਵਿ
 ਜਗਤ ਕੇ ਕੋ ਸੁਵਰੁਾਦ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜਾਨਾ ਹੈ॥ ਅਰਜੋ ਇ

ਸਾਖਿਓ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨੈ ਸੁਕੇਵਲ ਅਸਤ ਅਰਨਾਸੀ ਅਰੁ
ਰਮਸਮਾਣੈ ਪਰਯਾਤਿ ਸਮਝੈ ਕਥਿ ਏਹੈ ਅਰੁ
ਕਹਾਂ ਤੇ ਅਰਕਿਉ ਅਰਕੈ ਸੇਆਯਾਹੈ ਅਰਸਰੀਰਕੈ
ਤਿਯਾਗ ਕਰਿ ਕਹਾਂ ਜਾਵੈ ਗਾ ਅਰਮੂਲ ਮੇਗਾਕਿਆਹੈ
ਜੇ ਮੇਆਨੁ ਮਾਹੈ ਏਤ ਉਸਰੀਗ ਬਿਉਹੈ ਏਹੈ ਅਰਕਾ
ਰਣ ਮੇਰੀ ਉਤਪਤਿ ਕਾਕਿਆਹੈ ਬਾਸਕਰ ਏਕਹਾਰੈ ਪੁ
ਕਮੂਲ ਤੇਗਾਵਹੁ ਹੈ ਜੇ ਸਰਬ ਜਗਤੁ ਏਤੈ ਪਕਾਸਮਾ
ਨਕਾਹੈ ਨਕਹੀ ਤੇਤੁ ਆਯਾਹੈ ਨਜਾਹਿ ਗਾ ਪਰਬਤਕੈ
ਨਿਆਈ ਨਿਰਚਲੈ ਆਵਾਗਉ ਨਕੈਤੁ ਏਹੈ ਬਿਉਮਾਰ
ਗਨਹੀ ਉਤਪਤਾ ਅਰੁ ਨਾਸੁਹੈ ਏਹੈ ਪਰਮਸਰੀਰਕਾਹੈ
ਅਰਸਰੀਰਚਾਨਾ ਤੇਉ ਪਜੈ ਹੈ ਅਰਚਾਨਾ ਅਰਿਯ

ਨਤੋ ਅਰੁ ਅਗਿਆਨ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ॥ ੩੮੩ ॥
ਤੇ ਅਰਥ ਪਾਣ ਅਉਰ ਕੋ ਆਪ ਪਰ ਜੋ ਸਤਾ ਕਰ ਮੁਖੀ
ਮੁਕਤਿ ਕਰੇਗਾ ॥ ਆਪ ਕੋ ਅਰਥੀ ਅਰ ਅਉਰ ਕੋ ਦਾ
ਤਾ ਜਾਨਣਾ ਯਹੀ ਅਗਿਆਨ ਤੋ ॥ ਨਹੀ ਤਉ ਬੇਦ ਅਗਿ
ਆਤੋ ਇਕੋ ਤਬਹੁ ਸਿਆਮਾ ॥ ਅਰ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭੀ ਅਰ
ਜਨਿ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਹਾਏ ॥ ਜੁਯਹਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਤਿ ਜੋ ਤਿ ਮੇਰੀ ਤੋ ॥ ਅ
ਰ ਮੁਖ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਖੇਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆ
ਤਮਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ॥ ਤਉ ਆਪ ਕੋ ਸਹੀਰ ਨਾ ਸੀ ਮਾਨਣਾ ਅਰ
ਭਿੰਨ ਆਤਮਾ ਤੇ ਜੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਅਰ ਸਦਾ ਅਰਮ
ਬਿਨਾ ਸੀ ਅਗਇਸਥ ਰਿਹੈ ॥ ਜਾਨਣਾ ਕੇ ਵਲ ਅਗਿਯ
ਨਤੋ ॥ ਏਕ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਕੁਲਾ ਅਰ ਬੁਗਾਗਿ ਵੀਏ ॥ ਮੁਲ

ਮਿਥੇ ਮਾਨਖ ਅਰਪ ਸੁਅਰਇ ਸਾਦਰ ਜੀਗਮ ਬੀਰਾਰ
ਕੇਸਮ ਤੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕੋ ਕਿਆ ਮਾਨਸ ਅਰ
ਭੀਟੀਰ ਪੁਰਾਸੇ ਤੈ ਫਲ ਕਰ ਮੇਕਾ ਤੈ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰ
ਉਕਾ ਪਾਲਣਾ ਮਾਨਖ ਕੋ ਨਰ ਕਲੇਜਾ ਤਾ ਤੈ ਪਰਜਾ ਉ
ਲੇ ਸੀਗ ਸੀਤੁ ਕਾਨ ਤੇ ਤਿਆਗ ਇਨ ਕਾਨ ਹੀ ਤੇ ਤਾ ਤੇ
ਪੁਤ੍ਰਿ ਜੋ ਕਢੁ ਸੀਸਾ ਗਬਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਰਿ ਤੈ ਕੇਵਲ ਨਾ
ਸੀ ਅਰ ਅਸਤ ਜਾਣਾ ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਅਸੰਤੁ ਦਾਂਸੋ ਪੀਤਾ ਅ
ਗਿਆਨ ਤੈ ਤੈ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਪ੍ਰਸੂਕੀ ਆਤੇ ਪ੍ਰਭੋਯ
ਹਿ ਸਰਬ ਸੁਰਾਦ ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰਿ ਕੇ ਕੋਸਰੀ ਰਸੀ ਜੁਗਤ
ਨੀਕੇ ਜਾਣ ਕਰ ਸਮਝਾ ਤੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਅਰਜ ਗਤ ਸਿ
ਗਤਿ ਸ੍ਰਕੇ ਜਲ ਕੇ ਤਰੀਗ ਕੀ ਜਿਯਾਈ ਤੈ ਅਰ ਉਤਪ

ਤ ਤਾ ਕੀ ਪੰਚ ਤਤ ਤੇ ਕੁਈ ਤੈ॥ ਅਰ ਉਨ ਕੇ ਸੁਗਾ ਦੇ ਕ ੨੮੪
 ਰਹ ਲੇ ਤੈ॥ ਅਰ ਮੂਲ ਇਨ ਕਾ ਆਤਮਾ ਤੈ॥ ਜੈ ਸੇਵੇ
 ਤੈ ਇਨ ਕੋ ਗਾਖੇ ਤੈ॥ ਅਰ ਆਤਮਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤੇ ਪਾਦਿ
 ਤ ਅਰ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਸੇ ਲੇਪਨ ਹੀ ਗਾਖਤਾ॥ ਅਰ ਕ
 ਰਮ ਬਿਖੇ ਬੰਧਨ ਹੀ ਅਰ ਮਰਨ ਜੀ ਵਨ ਤੇ ਅਤੀਤ
 ਤੈ॥ ਅਰ ਤਤ ਤੇ ਆਦਿ ਜੁ ਵਸਤ ਤੈ ਯਾਹਿ ਗੀ ਨਾਸਨ
 ਹੀ ਤੇ ਤਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਚ ਨਾਤੁ ਮਾਪਿ ਕਰੇ ਤੈ॥ ਜੈ ਸਮਝੇ ਵ
 ਰੁਕ ਉਹੁ ਵਸਤੁ ਤੈ॥ ਜੈ ਉਪਜ ਕਹਿ ਬਿਨ ਸੇਹੈ ਅਰ
 ਬੁਝੁ ਕਰਮ ਬੰਧ ਤੇ ਵੈ ਤੈ॥ ਅਰ ਤੁਮਹੁ ਅਗਿਆਨ
 ਹੀ ਤੈ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੇ ਬੁਲਾਈ ਐ ਦੇਖੀ ਐ ਤੈ ਸੋ ਨਾਸ
 ਤੁ ਤਾ ਤੈ॥ ਤੁਓ ਨਾਗਾਇਨ ਜੋ ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਕਹੀ ਐ ਤੈ॥

ਅਥਵਾ ਵਰੁ ਭੀ ਆਵਾਗਵਨ ਰਾਖਤ ਹੋ ਅਰਨਾ ਸੀਤੋ॥
ਬਾਸ ਕਰਨ ਕਹਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਯਾਨਿ ਉਚ ਬਚਨ ਜੁ ਤੁਏ ਮੁਝ ਤੇ
ਪੁਛੈ ਤੈ ਯਾਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਰਿਯਾਨ ਪਾਪ ਤਰੇ ਤੈ॥ ਅਰਜ
ਗਤ ਕੀ ਬੁਧ ਤੇ ਨਿਸਚਾਨ ਹੀ ਤੋਤਾ॥ ਅਰਪਾਵੇ ਏਯਾ ਰੇ
ਦਕੇ ਨਿਮਿਤ ਗੁਰ ਪੂਰਨ ਅਰਸਿ ਖਬੁ ਧਵਾਨ ਚਾਤੀ ਤੁ
ਤੈ॥ ਜੁ ਸਰਬ ਸਮੇ ਸੀਤੁ ਤੁ ਕੇ ਸੀਗਤੇ ਅਚੇਨ ਤੋਤ ਉਪਾਵੈ॥
ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਤੈ॥ ਅਰ ਅਨੇਕ ਨਾਮ
ਵਾਂ ਕੇ ਕਹੇ ਤੈ ਯਾਨਿ ਸਰੁ ਉਸਤਤ ਵਾਂ ਕੀਤੈ॥ ਅਰਨਾ ਅਮਰ
ਰੂਪ ਅਰਜ ਗਤ ਅਰ ਉਸਤਤ ਤੇ ਅਤੀਤ ਤੈ॥ ਉਪਜੇ
ਅਰ ਬਿਨਸੇ ਕੋ ਉਸ ਬਿਖੇ ਮਾਰਗ ਨਹੀ॥ ਅਰਨਾ ਕਿ

ਸੀ ਉਸ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਅਦੁ ਤੀ ਹੈ। ਵਾ ਤਾ ਭੀ ਨ ਕ ੨੮੫
ਉਹ ਹੋਂ ਜੁ ਤੇ ਦੇਖੇ। ਤੁਓ ਜਾਹੀ ਕੋ ਵੀ ਚਾਰ ਚਾਹੀ ਐ ਜੁ ਜ
ਹਿ ਸਹੀ ਰਕ ਉਨ ਸੀ ਹ ਲੇ ਹੈ। ਅਹਰ ਸਨਾ ਕਾਂ ਕੀ ਸਤਿਅ
ਸੋ ਵਚਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਹਯ ਹਿਮਾਨ ਸਨਾ ਮਭੀ ਵਿਵਹਾਰ
ਜਗਤੂੰ ਹੈ। ਤੁਏ ਜੋ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਕਹੇ ਹੈ ਸੋ ਕਉਨ ਸੀ ਠ
ਉਹ ਤੇ ਹੀ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਅ
ਪੋ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਰਾਖਤ ਹੈ। ਤੁਏ ਪੁਤ੍ਰ ਜਹਿ ਸਰਬ ਕੇ
ਵਲ ਅਸਤ ਜਾਣ ਕਰ ਸੁਣਨੁ ਆਤਮਾ ਅਭਿਨਾਸੀ
ਹੈ। ਅਹ ਪੰਚਤਤ ਭੀ ਨਾਸੀ ਨਹੀ। ਉਪਜਣਾ ਬਿਨ
ਸਦਾ ਇਸੀ ਸਹੀ ਰਕੋ ਹੈ। ਜੈ ਸੇਬ ਸਤ੍ਰ ਪੁਰਾਨ ਤੇ ਤੇ
ਤੇ ਤਉ ਭਾ ਲੇ ਦੇ ਤੈ। ਜਬ ਤਾਰ ਤਾਰ ਤੇ ਤੈ ਨਾਮ ਉਸ

ਕਾਮਿਟ ਜਾਤ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ ਤਾਗਾ ਸਕਾ ਕਹੁ ਦਿਸਾਅ ॥
ਯਾ ਕਤੇ ਹੈਂ ਨੁ ਅਮ ਕੇਵ ਸਤ ਕਾ ਸਾਗਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਾ
ਕਾਰ ਜ ਬਸਰੀ ਰਪੁਗਾਣਾ ਕੁਆ ਅਰਾਮਾਤੁ ਮਾਵ ਕੋ
ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੈ ਸੇਬੁ ਦਨ ਦੀ ਕੋ ਮਿਲੇਆ ਪਏ ਮੂਲ
ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਅਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜਾਲਾ ਯਾ ਬਹੁਤ ਦਿਸਾਅ ॥
ਯਾ। ਅਰ ਤਾਗੇ ਵਾਂਕੇ ਜੁ ਕੁਟ ਬਾਅਗਿ ਤਿਅਰ ਕੁਲ ॥
ਬੁਰਾ ਜੁ ਰਹਾ ਵਾਂਕ ਵਾਪਰਨਾ ਮਗਾਖਾ ਜੋ ਕੁਲੇ ਕਰ
ਮਕੀਏ ਥੇ ਵਾਂਕੇ ਕੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿਤ ਕਰੇ ਹੈਂ। ਅਰੁ
ਸੁਰਗੀ ਕੁਆ। ਅਰ ਜੋ ਬੁਰੇ ਕਰ ਮਕੀਏ ਥੇ ਉਲਟ
ਗਤ ਪਾਈ ਜੀਵਨ ਮਰਨ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਇਸੀ ਠ
ਉਰ ਬਿਖੈ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਤਰਿਅਸਤ ਮਰ ਕਰ ਮਾਏ ਜੋ ਸੇਬੋ

ਤੁਜਲਨਦੀਤੇਨਿਕਾਲਕਰਅਪਵਿਤਰਉਤਰਾਲੁ०
ਅਰਕੋਉਵਾਕੋਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੇ॥ਅਰਅਪਵਿਤਰ॥੬੬
ਨਾਮਗਾਖੈ॥ਜਬਨਦੀਸੋਮਿਲਾਸਭੀਪਵਿਤ੍ਰਜਾਨਾ
ਐਸੇਤੀਵਾਆਪਕੋਵਾਸਮੰਦ੍ਰਬੇਅੰਤਤੇਰਿਨਜਾਨ
ਕਰਿਜੀਵਮਾਨਵਾਅਰਸਹੀਰਕੋਆਪਜਾਨਵਾਯਤਿ
ਠਉਰਅਪਵਿਤ੍ਰਤੋ॥ਜਉਲੋਚਾਹਨਾਪਾਂਚਕੀਸੋਸ
ਹੀਰਕੋਰੂਪਮੇਤੋ॥ਆਪਨੇਸਰੂਪਸਮੰਦ੍ਰਤੇਰਿਨੈ॥
ਜਬਜਾਣਾਜੁਯਤਿਇਦ੍ਰੀਆਅਰਸਹੀਰਨਹੀਨਹੀ
ਮੂਲਅਪਵਾਜਾਵਾਅਰਸਰੂਪਸੋਮਿਲਾਅਰਵਾਐ
ਤਨਿਰਵਿਰਤਕੁਜਾ॥ਏਕਆਤਮਾਰੂਪਾ॥ਆਤਮਦ
ਰਸੀਕਹਾਤੇਗੁਰਪੁਰਨਤਮਾਰੇਵਚਨੇਤੇਮੁਏਨਿਤਏ

ਤਤਾਪਾਪਕੁਈ॥ ਪਰਚਾਤੋਤੋਜੁਸਮਝੈਜੁਸੁਰੁਅਸੁ
ਰੁਸਰੀਰਕੇਸੁਰੁਵਕਰਪਾਪਤੋਤੋਤੋਤਾਂਬਿਖੇਕੈਸੇਰ
ਤਾ॥ ਅਰਮੇਦੇਖੋਤੋਜੁਸੁਰੁਬਿਖੇਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤੋਤੋਅਰ
ਅਸੁਰੁਬਿਖੇਸੋਕਕਰੇਹੋ॥ ਯਹਿਕਾਰਹੁਕਿਆਹੋ॥ ਬਾ०
ਸਕਰਨਕਹਾਬੀਚਾਰਵਾਂਨਕੋਯੋਗਹੈਜੋਤਰਖਸੋਕਬਿ
ਖੇਸਮਰੇਹਾ॥ ਕਾਰੋਤੇਜੁਤਰਖਸੋਗਆਗਮਾਪਾਈ
ਹੈ॥ ਹੋਪੁਤ੍ਰਿਬਸਨਾਕੇਤਿਆਗਬਿਖੇਦਿਤੁਤਾ॥ ਜੇਤੀ
ਦਿਦਿਆਅਰੁਵੇਦਪੜੇਗਾਤਉਲੋਚਾਨਾਨਤਿਆ०
ਗੇਗਾਮੁਕਤਿਨਹੋਤਿਗਾਜੇਬ੍ਰਹਮਾਅਰਬਿਸਨਾਅਰਮੇ
ਸਤੀਨੋਦੇਵਤਾਤੁਏਉਪਦੇਸਕਰੇਅਰਬਾਸਨਾਤੁਏ
ਤੇਨਿਰਵਰਤਨਹੋਤਉਮੁਕਤਿਕਠਨਹੈ॥ ਜੇਤਾਸੁਰੁ

ਕਰਮਾਜਗੰਗਰਨਾਅਰਬੇਦਪੜ੍ਹਨੇਬਿਐਅਉਧਬੀਤਾਵੈ
 ਜਉਲੋਥਾਸਨਾਨਮਿਟਾਵੈਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਨਹੈ। ਜਾਂਕੀਜ
 ਗਤਅਸਤਸੋਪ੍ਰੀਤਿਉਂਅਗਬਿਖਾਜਾਤੇਅਪਾਵਤਾ
 ਨਹੀਵਾਂਕੋਵੈਨੋਲੋਕਕੇਸੁਖਕੀਅਪ੍ਰਾਪਤਹੈ। ਅਰਬੰਧ
 ਤੇ। ਅਰਜੋਸਰੁਚਾਰੇਤੇਅਚਾਰੋਵਹੀਜਗਤਕੇਬੰਧ
 ਨਤੇਮੁਕਤਿਹੈ। ਜਉਲੋਥਾਪਕੋਇਸਜਗਤਅਸਾਜ
 ਗਤਅਸਤਤੇ। ਕ੍ਰਿਨਨਜਾਣੈਅਰਸਹੀਰਕੋਜੁਅਪਣਾ
 ਜਾਣਾਹੈਕ੍ਰਿਨਨਜਾਣੈ। ਰਖਸੋਕਅਰੁਦੁਖਸੁਖਤੇਮੁਕ
 ਤਿਨਹੀਹੈਤਾਸਾਗਕਾਅਮਨਕੇਸੁਧਕਰਨਪਰਹੈ। ਜ
 ਬਮਨਵਸਕੁਆਮਾਨੋਤ੍ਰਿਲੋਕੀਕਾਗਾਜਪਾਯਾਅਰ
 ਮਨਕੋਉਗੜਨਹੀਗਾਖਤਜੁਵਾਂਬਿਖੇਆਕੀਕੁਆਂ
 ਅਰਤੇਗਾਵਾਂਪਰਹਾਥਨਹੀਪਤੁਚਤਾਅਰਸੇਨਾਨਹੀ

ਗਾਖਤੁ ਜੁਤੁ ਖੁਸੈ ਜੁਧ ਕਰ ਰੁਗਾ ਵੈ ਗਾ। ਤੈਨੇ ਆਪ ਕੋ ਆ
 ਪ ਬੀਧ ਕੀ ਆਏ। ਜੋ ਇੰਦੀ ਉਕੋ ਵਸ ਕਰੇ ਤਉ ਮੁਕਤਿ
 ਤੋਤਿ। ਅਰ ਤੈਨੇ ਪੁਛਾ ਜੁ ਕਾਂਕੇ ਪਵੇ ਏਕਾ ਉਦਮ ਕਰੇ
 ਸੋ ਯਹਿ ਬਾਤੁ ਗੁਰ ਜਵਾਨ ਅਰ ਸੁਨਨ ਤੇ ਪਰੇਏ। ਅ
 ਰ ਪਾਵੇ ਏਕਾ ਕਾਸਤੁ ਸੀਗਾ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਨ ਕੀ
 ਤੇ ਪਾਪ ਤਰੇ ਤੈ। ਅਰ ਸਾਗਾ ਪੋਜਨ ਜਗਿ ਯਾ ਸੀਕਾ
 ਗਿ ਯਾਨ ਬਿਗਿ ਯਾਨ ਪਰੇਏ। ਜੋ ਤੈਨੇ ਸਰਬ ਕੋ ਏਕ ਜੋਤਿ
 ਜਾਨਾ ਸਰਬ ਵਿਆਪ ਕਰੇ ਖਿਆਤ ਉਕਰ ਮਤੇ ਫੁਟ
 ਅਰ ਪ੍ਰਮਾਥ ਸਿਧ ਕੁਆ। ਅਰ ਯਹਿ ਧਨ ਸੁਗਮਨ
 ਤੀ ਜੁਤਾ ਥਾ ਆਵੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਬਿਸ੍ਵਾ
 ਰ ਮਹੇਸ਼ ਜੈ ਸੇਉ ਤਪਤਿ ਅਰ ਪਾਲਨਾ ਅਰ ਨਾਸਨ

੩੬

ਗਤਕੋਬਿਖੇਸੁਇਛੁਤੁਏ। ਅਰਸਰੁਦੇਵਤਾਅਰਗਖੀ ੨੨੨
ਸਰਸਰੁਪਕੋਪਾਵੇਵੇਬਿਖੇਦਿਤੁਅਭਿਆਸਰਾਖੇਏ।
ਤਾਂਤੇਬਾਸਨਾਕੋਤਿਆਗਕਾਅਭਿਆਸਚਾਹੀਐਕੀਆਜੁਇਸ
ਬਿਨਾਉਪਾਉਨਹੀ। ਜਉਲੋਅਚਾਹਨਤੋਵੈਮੂਲਕੋਨਹੀਪਾ
ਵਤਾ। ਜੋਕੋਈਸਾਹੀਆਰਬਲਾਬੇਦਸਾਸਰੁਕੇਸੁਵਹੁ
ਅਰਟਹਲਸੀਤਹੁਕੀਬਿਖੇਬੀਤਾਵੈ। ਅਰਬਾਸਨਾਨਤਿਯ
ਗੋਅਰਮਨਵਸਨਹੀਕੀਆਉਸਕੀਯਹਿਅਵਸਥਾਏ।
ਜੈਸੇਕਿਸੀਕੋਵਾਉਪਕਰੁਨੀਏਅਰਬੇਸੁਪਹੋਇਕਾਰ
ਬਕਬਾਦਕਰੇਏ। ਅਰਲਾਭਹਾਨਕਛੁਨਹੀਸਮਝਤਾ।
ਬੁਧਵਾਨਕੋਏਕਬਚਨਬਹੁਤਏ। ਯਾਸੀਰਕੋਜੋਤੈਨੇਅ
ਪਿਜਾਣਾਏਅਸਤਜਾਣਕਰਆਪਕੋਮਬਿਨਾਸੀਅ

ਗਨਿਤ ਚਲ ਜਾਣਾ ਜੁ ਤੇ ਹੋ ਬਿਓਕਾਲ ਕੀ ਗਮਨ ਹੀ ਅਰ
 ਦੁ ਤ ਮੂਲ ਹੀ ਨਹੀ ਅਤਮ ਦਰਸੀ ਕਹਾਏ ਪਰ ਮੇਸੁ
 ਰਕੇ ਰਿਮਾਤਾ ਤਮਾਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੈ ਨ ਜਾਣਾ ਜੁ ਯਹਿ ਸੰਸਾਰ
 ਅਨਿਤ ਅਰਸੀ ਗਬਿਦੇ ਸੀ ਅਰਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਹੋਣਾ ਪਰ
 ਯਹਿ ਨਹੀ ਜਾਣਤ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਦੁਹੋ ਅਰਕਾਂ ਤੇ ਉਤਪਤ ਭੁਜ
 ਤੋ ਅਰਜਗਤ ਬਿਓਕਿਸਨ ਮਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗਬਿਓ ਆਯਾ ਤੋ
 ਅਰੁ ਮੂਲ ਮੇਗਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਮਝਾਵੇ ਅਰਦੁਖ
 ਤਮੇ ਰੇ ਮਨ ਤੇ ਦੁਰਕਰਹੁ ਬਾਸ ਕਰਣ ਕਹਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਣ
 ਜੁਣੇ ਤਜਗਤ ਤੇ ਗਨ ਦੀ ਕਾਸਾ ਤੁਝੇ ਤੇ ਉਤਪਤ ਰਾਖਤ
 ਤੋ ਅਰਜਾ ਕੇ ਸਰੁ ਜਗਤ ਅਰੁ ਪਦਿਸਾਂਤ ਰਤ ਕਹੇ ਤੋ
 ਵਹੀ ਤੁਝੇ ਅਰਨਾ ਜੀ ਵਹਾਪੀ ਚ ਭੁਤ ਕਸੀਰ ਪਰਹੋ ਤੁ

ੴ ਕੋ ਨਹੀ ਤੂੰ ਸਦਾ ਏਕ ਸਾਧੈ ॥ ਜਗਤ ਭੁੱਤੇ ਅਭੁੱਤੇ ॥ ਅ
ਵਸੀ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਜਿਹਿ ਸਭ ਸਿਸੁ ਤਰੀ ਗੋ ਕੀ ਸਿਖਾ ॥ ਈ
ਤੁਝ ਬਿਖੇ ਪਗਟ ਤੇ ਤੈ ॥ ਅਰਲੀ ਨ ਤੇ ਤੈ ॥ ਅਰਤੁ ਜੈ ਸੇ
ਕਾ ਤੈ ਸਾਧੈ ॥ ਅਰਕਰ ਮੋ ਤੇ ਅਤੀ ਤੈ ॥ ਆਵਾਗ ਵਨੁ
ਤੁਝ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਤੈ ਸਭ ਕਾ ਜੀਵ ਤੂੰ ਤੈ ॥ ਸ੍ਰੋ
ਸੇਭੁ ਖਟੁ ਸਦਰਨ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ॥ ਚਾਹੀ ਏ ਜੁ ਜਗਤ ਕੋ ਸੁ
ਪਨ ਕੀ ਨਿਜਾਈ ॥ ਅਥਵਾ ਸਰੂਪ ਅਪਣਾ ਜਾਣੁ ਕਰਦੁ
ਐ ਤਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾ ਏਕ ਪਰਗਾਖਾ ॥ ਅਰਪ੍ਰਸੰਨ
ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਤੂੰ ਅਦੁਤੀ ਹੈ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਅਭਿਰਕੋ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ॥ ਪ
ਰਤੈ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਭਲਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਰਜਾ ਵਾਹੈ ॥ ਇਸ ਕਾਰਨ
ਤੇ ਅਨੇਕ ਕੁਮਾ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਕੁਮਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਆਪ ਕੋ ਪਦੁ

ਵੇਗਾ ਕੁਮਦੁ ਮੈ ਤ ਕੇ ਤੇ ਢੁਟੇ ਗਾ ॥ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਕਿਆ ਚਾਹੇ
 ਤੇਰੇ ਆਪ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋ ॥ ਕੁਮਕਰ ਆਪ ਕੋ ਬੰਧ ਜਾਨੇ
 ਤੇ ॥ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣੁ ਜੇ ਚੇਤਿ ਨਹਿ ਯਾਨ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਪਰਯ
 ਤਿ ਧਨ ਸਤ ਸੰਗ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ॥ ਜੇ ਤਾ ਕੁ ਸਤ ਸੰਗ ਪ
 ਵੇ ਆਪਾ ਉਨਹੀ ॥ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਏਠਾ ਕਰ ਦੁਆਰੇ ਅਰ
 ਤੀਰ ਥਜਾ ਤਾ ਅਰਜ ਪਤ ਪਸਾਧਨਾ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ
 ਯਤਿ ਤ ਉਲਟੇ ਜਬ ਗਿਆਨ ਨਹੀ ਰੁਖਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਲੜਕੀ ਅ
 ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਬਿਗੁਨੀ ਉਸੇ ਬੋਲੇ ਹੋ ॥ ਜਬ ਉਨ ਕ
 ਵਿਦਾ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਸਮੇ ਕੋ ਚਿਤ ਕਰਤ ਸੇ ਹੋ ॥ ਤੈ ਸੇ ਤੇ
 ਜੋ ਕੋ ਉ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪਛਾਣੁ ਤੇ ਆਪਾ ਪਤ ਹੋ ਕਰਿ
 ਅਉਰ ਕੀ ਪੁਜਾ ਬਿਲਗੇ ਹੋ ਵਾਂਗੀ ਮੇਸੀ ਅਵਸਥ

ਤੈ। ਜੈਸੇ ਕੋ ਉਹੀ ਗਾਜਾ ਕਰਿ ਜਲਗੀ ਗਾਕਾ ਜੁ ਪਾਵ ॥ ੨੫੦

ਨਤੈ ਤਿਆਗ ਕਰਾ ਅਉਰ ਜਲ ਪੀਵੈ ਅਰਦਿ ਸਨਾਨ

ਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣੁ। ਅਰ ਅਸਤੁ

ਰਮ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੁ। ਜੇ ਮੁਕਤਿ ਤੋਰਿ ਅਰ ਸੁਖ ਪਾਉ

ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਕਤਾ ਤੇ ਸਿਤ ਮੇਨੇ ਜਗਤੁ ਕੋ ਮਿਗਤਿ ਸ

ਨਾਕਾ ਜਲ ਜਾਨਾ ਤੈਵਾਂ ਕੋ ਮਨ ਨਹੀ ਬਾਂਧਤਾ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ

ਰਕੋ ਨਾਮੀ ਜਾਨ ਕਰਵਾ ਕੇ ਪਾਲੇ ਕੀਇ ਛਾਨੀ ਕਰ

ਤਾ। ਅਰ ਕਾਂ ਮਤੇ ਆਇ ਲੇਜੁ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕੇ ਦੁ

ਸੁ ਬਾਟ ਪਾਰ ਜਾਨ ਕਰ ਉਨ ਕੀ ਚਾਹਨਾ ਬਿਨਹੀ ਦਉ

ਰਤਾ। ਅਰ ਯਹਿ ਭੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਜਾਨਾ ਤੈ ਜੁ ਚਾਹਨਾ

ਸੀ ਸਾਰ ਕੀ ਸੋ ਕਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਤੈ ਆਪ ਪ੍ਰਾਪ ਰਮਾ ਰਖ ਪਾ ॥

ਪਰਤੈ ਜਬਤ ਕਾਪ ਕੋ ਨ ਪਛਾਣੈ ਮੰਨੇ ਦੁਖੈ
ਤਨਿ ਵਰਤਨੀ ਤੇਤਾ ਹਰਖ ਸੋ ਕਮੇ ਬੀਧੈ ਯੋਧਾ
ਹਰੇ ਆਪ ਕੋ ਕੋਸੇ ਪਛਾਣੈ ਅਰਦੁ ਕਉ ਟੁਟ
ਸਤੁ ਤੇ ਜੁਦ੍ਹਾਂ ਸੋ ਆਤਮ ਨਿਸਚੈ ਕਰੈ ਅਰਦੁ ਕਉ
ਨ ਭੁਜਨੈ ਜਾ ਸੋਦ੍ਹਾਂ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਅਰਮੇਨੇ ਸੁਣੈ
ਜੁਰੂਪ ਨੀ ਗਾਖਤਾ ਤਾਂਤੇ ਅਰੁਪ ਕੋ ਕੋਸੇ ਦੇਖੀਐ॥
ਅਰਠ ਉਰਵਾਂ ਕੀ ਕਉ ਨ ਤੇ॥ ਅਰ ਅਉਰ ਸੁਨਾ ਤੇ
ਜੁਯ ਹਿਸੀ ਸਾਰ ਪਲਕ ਬਿਉ ਪਜੇ ਤੇ ਅਰਪਲਕ ਬਿ
ਖੋਨਾ ਸਹੇ ਤੇ॥ ਤਾਂਤੇ ਅਚਰ ਜਮਾਨੇ ਜਾ ਤੇ ਸੀਸਾ
ਰਨਿ ਵਰਤੈ ਸੋ ਅਗਿਆ ਕਰੈ॥ ਬਾਸ ਕਰਨ ਤਸਾ
ਰ ਕਹਾ ਤੇ ਪੁਕਾਣੁ ਕਬੀਰ ਰਖੈ ਤੇ ਕਬੀ ਸੋ ਕਹੈ॥

ਜੈਸੇ ਸੁਪਨੇ ਮੇਜ ਗਤ ਅਨੇ ਕਰਾਂਤ ਰਾਸੇ ਤੇ ਜ ਬ ਜਾਗ ॥ ੨੮੧

ਤਬ ਵਾਂਕੀ ਰੇਖ ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਾਗਤ ਜਾਇ

ਏ ॥ ਜਉ ਲੋ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਸੁ ਬਿਐ ਆਵਤੁ ਤੋ ॥ ਜ

ਬਾਮਾਤੁ ਮਾਗਿਆਨ ਕੁਆਤੁ ਬਨਾ ਪ੍ਰਮਾਤੁ ਮਾਕਢੁ ਨਹੀ ॥

ਅਗ ਬਿਨਾ ਗਿਆਨ ਸਾਧਨੇ ਤੇ ਪਛਾਨਣਾ ਕਰਨ ਤੋ ॥

ਉਸ ਬਿਨਾ ਕਉ ਏਹੋ ਜੁ ਉਸ ਕੋ ਪਛਾਣੇ ਕਾਤੇ ਤੋ ਜੋ ਅਦੁ

ਤੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਰ ਵਹੁ ਤੂ ਹੈ ॥ ਮਾਤੁ ਮਦਰ ਮਟਿ

ਕਹਾਤੇ ਸੀਤ ਮੈ ਸਮਝਾਤੇ ਜੁ ਪਾਵਣਾ ਸਰੂਪ ਕਾ ਸਤ ਸੀਤ

ਗਾ ਅਰ ਵਸ ਕਰੇ ਨੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਉਕੇ ਤੇ ਹੋਤੁ ਤੋ ॥ ਪਰ ਮਾਪ ਬੇ

ਗ ਪਾਵਣਾ ਕਉ ਏਹਾ ਸਾਸ ਤੇ ਹੋਤੁ ਤੋ ॥ ਮਾਪ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪ

ਛਾਈਏ ॥ ਅਰੁ ਤੁਮ ਦੇਵਾਂਤ ਬਿਐ ਮਾਗਿਆ ਕਰੇ

ਤੋ ਜੋ ਕਢੁ ਤੈ ਸੋ ਜਹੀ ਤੋ ॥ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਕੋ ਸੋ ਨਿਸਚਾ ਕ
ਰੋ ॥ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੈ ਜਾਨੇ ਜਗਤ ਉਪ ਜਾਯਾ ਤੋ ॥ ਇ
ਤਮਾਨ ਖਰੋ ਜਨ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਅਪੀਨ ਤੋ ॥ ਜਾਂ ਕੋ ਕੋ ਸੇ ਪ
ਰੋ ਸੁਰ ਕਹੀਏ ॥ ਬਾਸ ਕਰਨ ਕਹਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜ ਉਲੇ
ਮਾਨੁ ਖੇਨੇ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਪਛਾਣਾ ॥ ਅਪੀਨ ਤਾ ਮੇ ਬਿ
ਤੋ ॥ ਜਬ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣਾ ਤਬ ਕਰਤਾ ਅਗਤਿ ਲੇ
ਕਨਾ ਬੁਝਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਲਕਣੀ ਅਗਨ ਬਿਓ ਪਾਈ ॥ ਅ
ਗਨ ਕਾਰੂ ਪਤੋ ਤਤੋ ॥ ਅਰਧੂ ਮਦਾਂ ਬਿਨ ਰਹਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਪ
ਕਾਸ ਸੂਰਜ ਸੋ ਮਿਲਾ ਸੂਰਜ ਰੁਝਾ ॥ ਅੰਮੇ ਸੇ ਹੀ ਦੁਖੇ
ਤਵਾਂ ਕਾ ਮਿਟ ਗਯਾ ॥ ਅਰਏ ਕਾ ਅਤਮਾ ਰੁਝਾ ॥ ਤੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਨ ਖਰੋ ਅਪੁਤੀ ਤਬੀ ਧਕਰੇ ਤੋ ॥ ਜ ਉਲੇ

ਪ੍ਰੀਤਤ ਬੁਧ ਬਿਵਹਾਰ ਕੀਤੈ॥ ਅਰਬੁ ਪ੍ਰਚਤਤ ਅ ੨੬੨
ਗਇ ਚੀਉ ਕੀਤੈ ਤਉ ਲੇਇ ਸਬੁ ਪਬਿ ਖੇਬੀਧੈ॥ ਅ
ਰਆਪ ਕੋ ਬੁਧ ਵਾਂਗ ਜਾਨ ਕਰਇ ਚੀਉ ਪਰਬਲੀ
ਨਹੀ ਤੈਤਾ॥ ਅਰਪੁ ਮਾਗ ਬਕੋ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ॥ ਅਰ
ਜਹਿ ਮੂੜਤਾ ਤੈ ਜੁਹੀ ਕਾਰ ਸਹੀਰ ਕਾ॥ ਆਪ ਕੋ ਦਿੜ ਕਰ
ਕਰਿ ਆਪ ਕੋ ਦਿਸਾਰ ਕਰ ਤੁਰੇ ਗਕੋ ਨਦੀ ਤੇ ਬਿਨਜ
ਨਵਾ॥ ਜੇ ਸੇ ਲੇਖਾਰੀ ਲਿਖਣੁ ਕੋ ਕਾਂਨ ਪਰਗਾਖ ਕਰ
ਕਈ ਉਰ ਬੋਜਤਾ ਠਿਰੈ॥ ਜਬ ਬੁਧ ਠਉਰ ਸਾਵੈ ਤ
ਬਕਾਨ ਤੇ ਪਾਵੈ॥ ਐਸੇ ਹੀ ਆਪ ਕੋ ਦਿਸਾਰ ਕਰ ਅਉ
ਰੇ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਚਾਤੇ॥ ਅਰ ਨਹੀ ਜਾਨ ਤਨੁ ਆਪ ਮੁ
ਕਤਿ ਰੁਪੈ॥ ਅਰ ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਮਾਨ ਨੇ ਤੁਖੁ ਲੇਹੈ ਚਾ

ਤਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰੁਏ ਹੈਂ। ਅਰਸਰੀਰ ਕੋ ਅਪਨਾ ਕਰਮ
ਜਾਨਕਰ ਆਤਮਾ ਕੋ ਸੁਧ ਜਾਨਤ ਹੈ। ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ
ਆਪਿ ਜਾਨ ਅਰਨਾ ਅਹੁਪ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਅਪਨੇ ਸੀ
ਕਲਪ ਤੇ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਦੇ ਤੇ ਮੇ ਆਵੇ ਹੈ। ਤੇ
ਗੰਠਾ ਤਨਾ ਬਿਨਾ ਕੇ ਉਤੁ ਸੁਕੇ ਦੇ ਤੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਏ ਅ
ਯਾ ਜੋ ਕੇ ਉਯਾਂ ਪਗ ਦਿਵੇ ਹੈ। ਜੋ ਸਰ ਬਸਿ ਸੁ ਆਤ
ਮਾ ਤੇ ਹੈ। ਦੁਸ਼ਮੇ ਤਕ ਹੀ ਨਹੀ ਦੁਹੁ ਪ੍ਰਾਸ ਜਗਤ ਕੇ ਮੁਕਤ
ਹੈ। ਜੋ ਸੇ ਪੰਛੀ ਜਾਲੀ ਬਿਖੇ ਫਾਸੇ ਅਰਜਾ ਲੀ ਕੋ ਤੇ
ਕਰਮ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਅਰਪ੍ਰਸ਼ੀਤ ਹੈ। ਤੇ ਮੇ ਦੁਹੁ ਕੀ ਦਾਸਨਾ
ਤੇ ਨਿਕ ਸਕਰਮ ਆਦਾਗ ਉਨ ਤੇ ਢੂਟੇ ਕਰਮ ਪ੍ਰਸ਼ੀਤ ਤੇ
ਅਰੈ ਤੇ ਨੇਨੁ ਪੁਛਾ ਖਟ ਸਾਸ ਤੇ ਮੇ ਕਓਨ ਸੇ ਸੁਤੈ।

ਤੇ ਪੁਰਖ ਠਸਾ ਸਤੁ ਇਸੀ ਨਮਿ ਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਰਹੈ ਤੇ ॥ ੨੬੩ ॥
 ਸਾ ਬੰਕਿ ਸੀ ਕਰਮ ਅਰਸਾ ਪਨਾ ਕੇ ਮਾਨੁ ਖਾ ਆਪ ਕੋ
 ਪਾਛਾ ਏਹੁ ਮਰਮਾ ਤੁ ਮਾਸੇ ਜੁ ਹੋ ਪਗ ਮਉਰੇ ਸਾਸ
 ਤੁ ਬਿਓ ਵਚਨ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾ ਮਸੋ ਖ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੁ
 ਏਹੋ ॥ ਅਰ ਬੇਦਾਂਤੁ ਸਾਸਤੁ ਬਿਓ ਕੇ ਵਲ ਮੋ ਖ ਉਪਾਉ
 ਤੇ ॥ ਜੋ ਸੇ ਸੀ ਬਿਜ੍ਜੀ ਗਜੇ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਕੇ ਜੁ ਏ ਕੇ ਏ ਕਸ
 ਤੁ ਸੁ ਅਸ ਮੇ ਧਨ ਗਕੀ ਆਖਾ ॥ ਅਰ ਨਿਤ ਦਸ ਲ
 ਖ ਬ੍ਰਹਮ ਏ ਕੋ ਰੋਜਨ ਦੇ ਤਾ ਥਾ ॥ ਅਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੇ ਪਾਤ
 ਦੇ ਤਾ ਥਾ ॥ ਅਰ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਤੁ ਕਾਲੇ ਏ ਕਲਾ ਖ ਗਉਦੁ
 ਧੇ ਏਹੁ ਗੀ ਵਤੁ ਸਿਉ ਸੀ ਜੁ ਗਤ ਜੁ ਉਨ ਕੀ ਗੀ ਵਾ
 ਬਿਓ ਪ੍ਰਧੁ ਪ੍ਰਸੂਰਨ ਕੇ ਥੇ ॥ ਅਰ ਏ ਕਸ ਤੁ ਸੁ ਅਸੁ ਸਾ

ਖਤ ॥ ਨਾਵਕੀ ਸੋ ਅਰਏ ਕਾ ~~ਸਤੀ ਸਰ~~
 ਸਤੁ ਸਤੀ ਅਰਚਾਰ ਸਤੁ ਰਥਾ ਅਰਥੀ ਉਅ
 ਰਦੀ ਨੋ ਕੋ ਵੇਤਾ ਥਾ ਅਰਕਥੀ ਕਰੋ ਰਵਚਨ ਅਰ
 ਅਸਤਨ ਥਾ ਕਹਿਤਾ ਅਪਨੀ ਰਸਨਾ ਸੋ ਆਗਿਯਾ ਕ
 ਰੀ ਤੋ ਜੁ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਬਿਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੁ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਜ
 ਗਤ ਕਾ ਤੋ ਅਰਕਰੇਣੁ ਲਾਗਾ ਉਸ ਜਗ ਬਿਬੇ ਮਤਾ
 ਦੇਵ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ ਅਰਕਥੀ ਸੁ ਰੋਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕੇ ਵ
 ਸਹਿਤ ਹੋਰ ਉਰਧ ਕੇ ਅਰਗਜੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕੇ ਜੈ ਸੇ ਰਾਜਾ
 ਧਰਮ ਅਰਇ ਦ੍ਰੁ ਅਰਵਰਨ ਅਰਕੁ ਬੇਰ ਸੀਨੁ ਗਤਾ ਮ
 ਕਾਰਟਲ ਬਿਬੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਭੁਏ ॥ ਨਲੀ ਏਰਤੇ ਆਦਿ
 ਲੇਸ ਅਰੀ ਭਵਨ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥ ਅਰਬ ਸਿਸੁ ਨਾਰਦ ਮੁਨ

ਕਿੰਗਾ ਅੰਗਰ ਅੰਗ ਅਉਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਦ ੩੮੮
ਕ ਬੇਦੰ ਪਤ੍ਰ ਤੇ ਬੋ। ਅੰਮੈ ਸੀ ਸਰਾ ਬਨੀ ਜੁ ਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸੀ
ਨੀ ਦੇ ਖੀ। ਅਰਜੇ ਉ ਉਸ ਜਗ ਮੇ ਥਾ ਮੁਕਤ ਕੁਆ।
ਰਗ ਜਾਸਤ ਬ੍ਰਤ ਕੁ ਉਸ ਜਗ ਮੇ ਥਾ ਮਤਾ ਦੇ ਵੇ ਤੇ ਪ
ਸ੍ਰਕੀਆ। ਕਿਤੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਗ ਕੇ ਅਰ ਉਤਪਤ ਕਰਤੇ ਸੀ ਸਾਰ
ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਬਗਾ ਸੀ ਸਾ ਪਤ੍ਰ ਤੇ ਤੁਮਾ ਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਨੇ
ਵਰਤਨ ਤੀ ਤੇ ਤਾ। ਅਰੁ ਅਨਗਤੁ ਕਰਿ ਨਿਵਰਤ ਕਰਤੁ
ਮਤਾ ਦੇ ਵੇ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ। ਗਜੇ ਕਰਤਾ ਅਉ ਧਮੇ ਗੀ ਤੀ ਸਸ
ਤੀ ਸ੍ਰਵਰ ਖਬੀ ਤੀ ਤੇ। ਅਰ ਬੀ ਸਸ ਤੀ ਸ੍ਰਵਰ ਖਬੀ ਤੀ
ਉਂਜੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਕਾਲ ਵਸ ਕੁਆਂ ਤੇ। ਅਰ ਮੇ ਉਸ ਕੀ ਠ
ਉਰ ਸਿੰਘਾ ਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾ ਗਜ ਕਰੇ ਤੇ। ਅਰ ਜੇ ਬੇਦ

ਸਾਸਤਰੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਪ ਅਰਟਾਂ ਨ ਅਰਨਿ
ਆਉ ਅਰਜ ਹਸ ਰੁਕੀਏ ਹੈਂ। ਪਰ ਅਬ ਤਕ ਮੇਰੇ
ਨਕੋ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਉਪਜੀ। ਜਹਾਂ ਚਾਹਨਾ ਤੇ ਤਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈ
॥ ਅਰ ਕੋ ਉਸਮਾਨੀ ਜੋ ਚਾਹਨਾ ਤੇ ਨਿਵਰਤਾ ॥ ਅ
ਰ ਮੁਕਤਿ ਦਿਸੁ ਪਰੇ ਅਰਯਤਿ ਜਾਨੈ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਨਹੀ ॥ ਅ
ਰ ਮੂਲ ਮੇਗ ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੈ ॥ ਅਰ ਕਿਸ ਕਰਿ ਸਰਬ
ਪਰ ਸਕਤਗਾਏ ॥ ਅਹਾਂ ਦੇਵ ਯਤਿ ਵਚਨ ਸੁਦੁ ਕਰਿ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਅਉਰ ਦੇਵ ਤਿਉ ਕੀਉ ਰਦੇ ਖਾਸ ਰੁਦ੍ਰ
ਕਉਤਰ ਮੇ ਪੜ੍ਹਾ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰੁ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਮੇ ਦੇ
ਖਾਹਸਾ ਅਰ ਕਹਾਨੇ ਗਾਨਾ ਤੂੰ ਪੀਨਤੈ ॥ ਜੁ ਤੈਨ ਪੂਛਹੈ ॥
ਦੇਵਤਾ ਅਰ ਰਖੀ ਸੁਰਗੀ ਇਸਰਿਆਨ ਕੋ ਜੁ ਆਤ

ਮਹਿਮਾਨ ਕਰੇ ਤੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਅਰਮੇਨੇ ਇਸਹਿਮਾ ॥ ੨੬੫ ॥
ਨਕੇ ਚਾਂਗ ਬੇਦ ਤੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਬੇਦਾਂ ਤਾ ਬਿਖੇ ਏਕੁ
ਕੀਆ ਤੈ ॥ ਅਰਦੁ ਬੇਦਾਂ ਤਾ ਸਾਸਤਾ ਬੈਠੇ ਲਖੁ
ਖੇਲੋ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਤੇ ਛਾਯਾ ਤੁਮਾ ਤੈ ॥ ਅਰਮੁ ੮੬
ਸੀ ਬਿਜੀ ਕੀਆ ਗਿਆਨੀ ਜੇ ਸੀ ਸਾਗ ਬਿਓ ਪਗਟ
ਕਰੈ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁਵਾਂ ਕੇ ਪਗਟ ਕਰੇ ਤੇ ਮੂਲ ਸੰਸਾਰ ਕਾਉ
ਖਰੂ ਪਤ੍ਰੇ ॥ ਮੇ ਬੀਧ ਮੁਕਤਿ ਅਰਤ ਪਦਾਨ ਨਿਆਉ
ਪਾਪ ਪ੍ਰੰਨਰ ਕਸੂ ਰਗ ਆਵਾਗ ਉਨ ਉਠ ਜਾਤੈ ॥
ਅਰ ਗੁਰਿ ਏ ਮਿਖਾਈ ਅਰ ਪ੍ਰਤਾਈ ਨਾਸ ਤੇ ਤੈ ॥
ਪਰਕਾਰ ਜਕਰ ਤਾ ਸੀ ਸਾਰੀ ਉਕਾ ਬਿਕਟ ਕੇ ਸੁਗਮ ਕਰ
ਤਾਤੈ ॥ ਆਸ ਹੈ ਜੁਵਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨੋ ਰਥ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥

ਤੇ ਮੇ ਸੀ ਜਿਜੀਗਰ ਰੁ ਅਰੁ ਰੁ ਸਰੁ ਗਇਆ ਮਾਦਤੁ
 ਐ। ਸਰਬ ਸਰੁ ਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਭੰਡੁ
 ਰਤੁ ਭੁਏ। ਫਿਰੁ ਕਤਾਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰੁ ਮਤਾਏ ਵਰੁ
 ਰਾਖੀ ਸੁਰੋ ਜੋ ਕਛੁ ਗਾਜੇ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਤੁਮ ਸੋ ਪ੍ਰਫੁੱਟੈ
 ਉਤ੍ਰਵਾਂ ਕਾਮੇ ਕਰੋ ਤੇ। ਏ ਗਾਯਾ ਜਿ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ
 ਅਰੁ ਰਾਖੀ ਸੁਰੁ ਅਰੁ ਪਿਥਵੀ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਅਰੁ
 ੧੬ ਅਰੁ ਪਸ਼ੁ ਜੋ ਦਿਸੁ ਮਾਨੈ ਕੇਵਲ ਅਸਤੁ।
 ਜਾਤਿ ਜੁ ਤੈਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਜਾਨੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਅੰਗ
 ਤੁਕੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਨਾਮੈ। ਤਉ ਤੈਨੇ ਕਭਿ ਨ ਸੀ ਵਸਤ ਕੋ
 ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਮਾਨੈ। ਜੈ ਸੇ ਜਾਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਤੁ ਤੈ ਤੇ ਸੇ
 ਜਗਤ ਕੋ ਭੀ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣਾ ਜੁਨਾ ਸੀ। ਅਰੁ

੩੭

ਤਮਾਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨ ਹੀ॥ ਅਰਨਾ ਮਹੂਪ ਤੇ ਅ ੨੫੬

ਤੀ ਤਏ॥ ਅਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਜੋ ਜੀ ਵਡਾ ਅਰਚੇ ਤੇ ਨੇ

ਅਰ ਸਰਬ ਕਰਮ ਪਰਮ ਸਕਤ ਰਾਖ ਤਏ॥ ਜਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਅਰ ਸਕਤ ਵਾਂਕੀ ਹੋ॥ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਇ ਲੇ ਕਰਿ ਹੀ

ਟੀ ਪੁਜੀ ਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਂਕਾ ਸਮਝੈ ਕਿ ਸੀ ਨ ਉਗ ਬਿੰਦੁ

ਟਵ ਪਨ ਹੀ॥ ਜਹਿ ਘਾਟਾ ਵਾਧਾ ਜੁ ਦਿਸੁ ਆਵੈ ਤੈ ਸਰੁ ਉ

ਸਰੀਰ ਕਾ ਹੈ ਮੁਕੁਤੁ ਕੀ ਦਿਸੁ ਮੇ ਆਵੈ ਹੋ॥ ਪਰ ਕਛੁ ਨ

ਹੀ॥ ਅਰ ਜੋ ਗਿਮਾਨੀ ਹੈ ਸਰਬ ਨ ਉਰਏ ਕਸਮਾਨ ਏ ਕਪ

ਕਾਸ ਦੇਖੇ ਹੋ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁ ਆਤਮਾ ਮੇ ਹੋ॥ ਅਰ ਕਰਮ ਅਕ

ਰਤ ਦਿ ਅਰ ਘਾਟੇ ਵਾਧੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ॥ ਜਬ ਸਰਬ ਜਗ

ਤ ਬਿੰਦੁ ਪੂਰਨ ਹੋ॥ ਤਉ ਫੁਟਾ ਬਰਾ ਕਉ ਨ ਤੋ॥ ਅਰ ਮੁ

ਧੁਕੋ ਮਤਰੁ ਨੀਅਰੁ ਰਖ ਸੋ ਕਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ॥ ਅਰੁ
ਬਮੇਰੀ ਕਤ ਸੋ ਸਹੀਰ ਚੈ ਤੇ ਨਹੈ ਤਉ ਆਵਾਗੁ ਉਨ ਕਾਂ
ਕੋ ਤੈ ॥ ਚੈ ਗਾਛਾ ਛਲਤ ਪਾਅਰ ਦਾਨੁ ਗਾਅਰ ਪੂਜਾ ਦੇਇ
ਤਉ ਕੀ ਕਾਜਾ ਹਿੰ ਜੁਮੁ ਧੁਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ਜੇ ਤੀਤ ਪਸਿਯਾ ਅਰ
ਭੁਜਨ ਮਾਨੁ ਪਾਪ ਕਰੇ ਤੈ ਤੈ ਕਾਰਵਾਂ ਕਾ ਅਪਕਰੇ ਤੈ ॥ ਇ
ਸੀ ਕਾਰਨ ਨਮੁ ਧੁਕੋ ਪਾਵੈ ਤੈ ਨਮੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰ ਬੀਜ
ਆਵਾਗੁ ਉਨ ਕਾਜਾ ਹਿੰ ਅਰ ਛਲ ਸਖ ਲੋਕ ਕਾ ॥ ਅਰੁ
ਬਹੁ ਧੁਜ ਬਚਾਤ ਨਾ ਕਰੇ ਤੈ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਪਾਪ ਤਨ ਬਿ
ਖੋਲਿ ਆਵਤੁ ਤੈ ਅਨੇ ਕਦੇ ਤੈ ਬਿਛੋ ਛਲ ਵਾਂ ਕਾ ਭੋਗਤਾ
ਤੈ ॥ ਅਰੁ ਧੁਜ ਚਾਤੈ ਕਰ ਚਾਤਨਾ ਕਿਸੀ ਪਦ ਕੀ ਨ ਕ
ਰੇ ਤਉ ਆਵਾਗੁ ਉਨ ਮੇਨ ਰਹੈ ॥ ਮੁਲ ਸਾਰੇ ਕਾ ਮਕਾ

ਤਿਆਗਵਾਸਾ ਅਰਵਤ੍ਰਿਯਾਈ ਅਰਵਰਸਾ ਅਰ ਆਸ ੩੫੭
 ਮਕੀ ਅਰਚਾਤਨਾ ਅਪਨੇ ਪਛਾਂ ਨੇਵਰ ਤੋ ਆਰਪਛ ੦
 ਨਵਾ ਅਪਵਾਯਹੀ ਤੋ ਯੁਸਰ ਬਜਗਤ ਬਿਏ ਕਪ
 ਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੇ ਯੁਏ ਕ ਅਦੁਤੀ ਮਾਤਮਾ ਬਿ
 ਨਾ ਅਉਰ ਕਢੂ ਨਹੀ ਅਰ ਨਹੋ ਗਾ ਜਬ ਮੇਰੇ
 ਨ ਬਿਏ ਦਿਤ੍ਰਕੀ ਆਸਰ ਬਹੁ ਪਾਪਵਾ ਜਾਣੇ ਹੈ
 ਅਰ ਆਪਣੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਦਾਤਾ ਅਰ ਬੀਧ ਕਰ
 ਤਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਦੇਖੋ ਤੋ ਆਪਣੇ ਦੇਖੇ
 ਦੁਐਤ ਕੋ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਜੇ ਸੇ ਮੇ ਅਦੁਤੀ ਤੋ ਆਪ ਕੋ
 ਅਦੁਤੀ ਪਾਛਾਣੇ ਹੈ ਅਰ ਜਾਣੇ ਜਨਮੁ ਏ ਕਿਨੇ ਉ
 ਪਜਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਨ ਮੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਏਤ ਪਤ ਕੁ ਆਹੋ ਆਗ

ਤਨਾਅਰਸੀ ਕਲਪ ਆਪਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕੇ ਸਹੀ
ਰੋਮੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕੀ ਆਉਂਦੇ। ਜੇ ਚਾਹਨਾਨ ਤੇ ਆਵਾਗ ਉਨ ਜਗ
ਤ ਕੀ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋ। ਇਸ ਬੀ ਚਾਰ ਕੋ ਜੋ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਕੇ
ਸੀਸਾ ਗਬਿਰ ਹਿਤ ਹੈ ਤਉ ਆਪ ਕੋ ਮਲਨ ਤਾ ਅਰਬੀ
ਧੰਤੁ ਪਾਇ ਤੁਜਾਨੇ ਹੈ। ਕਵਲ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜੁ ਸਦਾ ਜ
ਲਮੇਰਤ ਤੈ ਅਰਜਲ ਨਹੀ ਸਪਸਤਾ। ਜੇ ਸੇ ਮੁਝ ਕੋ
ਜਾਤਨਾ ਮਹੂਪ ਤੇ ਅਲੇਪਾ ਅਰਸਰਬ ਅੰਗ ਸਹੀਰ
ਕੋ ਮੇ ਪੂਰਨ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਆਪ ਕੋ ਭੀ ਜਾਣੇ ਹੈ। ਕਿ ਜੇ
ਕਢੁ ਹੈ ਸੁਆਤ ਮਾਉਂਦੇ। ਵੰਤੇ ਭਿੰਨ ਕੋ ਉਨ ਹੀ। ਜੇ ਦਯਾ
ਕਰ ਪਾਏ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇਗਾ। ਸੀਸਾ ਗਬਿਰ ਜਬ ਕਿਸੀ
ਕੋ ਕਢੁ ਦੁਖ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਅਰਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੋ

ਉਸ ਕੋ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀ ਸਕਤਾ॥ ਤਉ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਰਮੇ ਤੇ ੨੬੮
ਕੇ ਸੇ ਛੁਡਾਵੈਗੇ॥ ਅਰਯੁ ਤਿਯੋ ਬੁਧ ਬਾਰਜਿਤ ਬਾਸੋ ਮੇਗਾਮਿ
ਮਰਨ ਕਰੇਹੈ॥ ਆਤਮ ਸੁਖ ਤੇ ਅਪਾਧ ਤਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਆਪਿ ਕੋ
ਅਉਰ ਮੁਝ ਕੋ ਅਉਰ ਜਾਨ ਕਰ ਦੀ ਨਤਾ ਕਰੇਹੈ॥ ਅਰਜੇ ਮੁ
ਝ ਕੋ ਆਪ ਬਿਖੇ ਅਰਸਰ ਬਜਗਤ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਜਾਣੈਹੈ ਤਉ
ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ॥ ਅਰਜਾ ਕੋ ਮੇਗਾ ਗਿਆਨ ਪਾਪ ਤਹੈ
ਤਹੈ॥ ਸੀਸਾ ਦੁਐਤ ਕਾਨ ਮਨ ਮੇਲਿ ਆਕਰ ਮੁਝ ਬਿਨਾ ਕੋਈ
ਠਉਰ ਅਰਕਿ ਸੀਕੋ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ॥ ਅਰਮੁ ਮੁਝ ਕੋ ਆਪ ਤੇ
ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ॥ ਅਰਉ ਸਕੇ ਨਿਸਚੈ ਬਿਖੇ ਦੁਐਤ ਨ
ਹੀ ਆਵਤਾ॥ ਜੇ ਸੇਕਿ ਸੀਨੇ ਸ੍ਵਰਨ ਕੋ ਰੂਖ ਫੁਕਹਾ ਤਉ ਕੇਵ
ਲ ਕਹੁ ਹੀਏ ਸ੍ਵਰਨ ਹੀਏ॥ ਤੇ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਮੁਝੇ ਭਿੰਨ

ਜਾਣੁਹੈ। ਜੈਸੇ ਮੁਗਨਾ ਪਾਪਾ ਬੀਚ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚੁਕ
ਤਾ ਛਿਰੇ ਹੋ। ਅਰਨੀ ਪਾਵਤਾ। ਤੈਸੇ ਮਾਨੁਖ ਮੁਲ ਆਪ
ਣਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਆਸਾ ਅਉਰ ਤੇ ਕਰੇ ਹੋ। ਜਾਣੁ
ਤੈਸੇ ਮੁਢੇ ਵੇਟ ਅਰਗੁਰ ਅਰਕੋ ਉਅ ਉਰ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇਗਾ।
ਅਰਨੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁਮੈ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਆਤਮਾ ਅਰਮੁ
ਕਤਿ ਰੁਪ ਹੋ। ਅਰਯਹਿ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਰਾ ਹੋ। ਅਰਕੋ ਉ
ਆਤਮਾ ਤੇ ਰਿਨ ਨਹੀ। ਆਪ ਕੋ ਸਹੀਰ ਜਾਨ ਕਰਾ ਆਪ
ਬਨ ਮੇ ਪੜਾਏ ਅਰਸੀਰ ਕੀ ਚਾਹਨਾ ਮੇ ਛਿਰੇ ਹੋ। ਅਰ
ਯਹਿ ਚਾਹਨਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੋ ਨਾਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ। ਅਰਕ ਬੀਪ
ਟਤੀ ਨਹੀ। ਜੋਗਾ ਜਪਿ ਥਵੀ ਅਰ ਆਕਾਸ ਕਾ ਪਾਵੈ ਤਉ
ਗੀਚਾਨ ਬਨ ਛਤੀ ਹੋ। ਜੈਸੇ ਅਗਨ ਛੇਤੀ ਆਲ ਕੜੀ

ਆਂਡਾਲੀਐ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਧਿਕਤੋਂ ਤਾਹੈ। ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਪਾ ੨੮੮

ਵਤਾ। ਏਗ ਜਾ ਜਉ ਲੋਚਾਨ ਨਾ ਬਿਖਉ ਮਨ ਅਰਸ੍ਰੀ

ਰਕੀਉ ਮੇ ਬੀਧਹੈ ਕਿਉ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਪਾ ਵਤਾ। ਅਰ

ਜੇ ਜਾਣੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋਉ ਨਹੀ। ਤਉ ਸਹੈ

ਰਕੋਰੀ ਆਤਮ ਰੂਪ ਜਾਣੈ। ਜੁ ਮੇ ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੋ। ਅਰਯਾ ਤਿ

ਜਗਤ ਮੁਏ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਖੇਤੈ। ਅਰਜਾਤ ਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਮੁਕ

ਤਿਹੈ। ਅਰਕ ਬੀ ਬੀਨਹੀ ਕੁਮਾਸ ਦਾ ਮੁਕਤਿਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਉ

ਬੂਦ ਕੋਨ ਦੀਤੇ ਭਿਨ ਕਰ ਬੂਦ ਕਹੇ ਅਰਨ ਦੀਹੈ। ਜ ਬਨ

ਦੀ ਕੋ ਮਿਲੀ ਵਹੀ ਨ ਦੀ ਰਈ। ਐ ਸੇ ਤੀ ਜਾਨੇ ਆਪ ਕੋ ਜੀ

ਵ ਮਾਨ ਕਰਿ ਮੁਏ ਤੇ ਭਿਨ ਜਾਣੈ। ਚਾਨ ਨਾ ਮਨ ਹੀ ਅਰ

ਸਹੀ ਰਕੀ ਬਿਖੇ ਬੀ ਕੁਮਾ। ਅਰ ਮੁਲ ਆਪਣਾ ਬਿਸਾ

ਰਕਰਾਸਾਮੁਕਤਿਕੀਮੁਓਰਤੇਚਨੇਏ। ਜੋਜਾਨੇਆਤਮ
ਅਰਕਰਤਾਮੇਤੋ। ਅਰਸਰੁਕੇਮੇਨਪਗਟਕੀਆਤੋ। ਬ੍ਰ
ਦਕੀਜਿਾਈਮੁਲਆਪੇਤੁਕੋਪਛਾਣਾਤੋ। ਪਛਾਣਕ
ਰਿਬ੍ਰਿਦਿਆਈਅਰਨਦੀਤਿਆਗਕਰਬ੍ਰਹਮਰੂਪਭੁਜ
ਅਰਾਪਨੇਸਰੂਪਕੇਮਿਲਾ। ਅਰਪਾਪਪ੍ਰੰਨਕੇਬੰਧ
ਤੇਮੁਕਤਿਰੂਪ। ਅਥਵਾਆਪਕੋਜਾਨਕਰਦਿਸੀਪ
ਪਰਦਿਸਥਿਤਤੋ। ਅਰਸੁਰਾਅਸੁਰੁਕੋਆਪਬੀਚ
ਤੇਉਠਾਇਕਰਕਰਤਾਮੁਧੁਕੋਜਾਨੇ। ਅਰਜੇਦੁਖਸੁਖ
ਪ੍ਰਾਪਤਤੋਮੁਧੁਤੇਜਾਨੇਵਰੁਭੀਮੁਕਤਿਪਾਵਤਤੋ। ਕਾਤੇ
ਤੇਜੁਕਰਨੇਨਕਰਨਤੇਛੂਟਕਰਿਅਰਾਮਚਾਤਤੋਕਰਸ
ਦਾਮੇਹੀਇਛਾਮੇਰਤੇਅਰਆਪਕੋਸੁਰਾਅਸੁਰੁਮੇ

ਲਿਖਤ ਨਕਰੇਗਾ ਅਰਦਾਨਾ। ਰਹੁ ਜਨ ਕੋ ਸੁਭਾਵਾਨਾ ॥ ੩੦੦ ॥
ਭਾਕਰਿ ਕਰਿ ਜੋ ਕਛੁ ਜਗਤੇ ਆਇਓ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰੇ
ਯਦੁ ਦਾ ਕਾਮੁ ਸੁਕੋ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇ। ਅਰ ਆਪ ਕੋ
ਨ ਲਿਖਾਵੈ। ਨਹੀ ਤਉਗਿ ਮਾਨ ਬਿਨਾ ਸੁਕੋ ਮਿਲਣਾ ਕ
ਰਨੈ। ਚਾਰੋ ਬੇਦ ਅਰਸਾ ਸਤੁ ਅਰ ਰਿਖ ਅਰ ਸੀਤ ਪੁ
ਕਾਰ ਕਰੇ ਹੈ ਜੁ ਆਤਮਾ ਸਰਬ ਪੂਰਨੈ। ਅਰ ਕਰਮ
ਬੰਧ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੁਖ
ਤਕਾਮ ਨਾ ਤੇਗਿ ਮਾਗ ਕਰੇ। ਅਰ ਸਰੁ ਕੋ ਏਕਾਤਮ
ਅਦੁਤੀ ਸਰੂਪ ਜਾਣੈ। ਸਰੁ ਕੋ ਆਪ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਸਰੁ
ਜਾਣ ਕਰ ਬੂਟ ਅਰ ਨਦੀ ਕੋ ਏਕ ਪਾਨੀ ਜਾਣੈ ਕਿ ਆਨੁ
ਸੁਕੋ ਆਪ ਕੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਜਾਣੈ। ਜੁਇ ਸਾ ਬਿਨਾ

ਕਤਿ ਰਠ ਨਹੈ। ਪਰ ਅਸੇ ਨ ਕਰੇ ਕਬੀਰਾ ਜਾ ਕਬੀਰੀ ਗਾਲ
ਦੀ ਨਹੈ। ਕੇਨਾ ਜੁ ਕਬੀਰਾ ਆਪ ਕੋ ਆਤਮਾ ਸਰੂਪ ਸੋ ਤੇ ਮੁ
ਕਤਿ ਜਾਨੈ। ਅਰ ਕਬੀਰੀ ਜੀਵ ਅਰ ਦੀਨ ਕਰਮ ਬੀਧ ਜਾ
ਨੈ। ਦੁਹਾਏ ਸਾਏ ਜੈਸਾ ਕੋ ਉਨ ਦੀ ਪਰ ਜਾ ਕਰੇ ਨ ਵਪਰ
ਪਗ ਗਏ। ਅਰੁ ਰੂਬੇ ਅਰ ਆਵਾਗ ਵਨ ਮੇ ਪੜੇ। ਰਾਜੇ
ਸਤ ਬਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਪਰ ਮਗੁਰ ਪੂਰ ਬੁਝੈ ਨ ਆਗਿ
ਆਕਰੀ ਜੁ ਸਰਬਾਤਮਾ ਹੈ। ਅਰ ਬਹੁ ਰੂਪਿ ਸ੍ਰਾਂਤ ਨ ਵਕਾ
ਕਾ ਦੀਆ। ਜੇ ਯਤਿ ਆਤਮਾ ਤਉ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਅਰ ਨਰਕ
ਸੁਰਗ ਕਾਂਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁਆ। ਬਿਸੁਕਹਾਏ ਗਜਾ ਨਿਰਸੇ ਮੇ
ਯਤਿ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਅਰ ਆਵਾਗ ਉਨ ਅਰਮਲਤਾ ਅਰ
ਬੀਧ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਨ ਕਬੀਰ ਜਨਮ ਹੈ ਨ ਨਾਸ ਹੈ ਗਾਨ ਕਹਿ

ਸੋ ਆਯਾ ਹੈ ਨ ਜਾ ਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਦੇ ਸਕਾ ਤੇ ਤੇ ਅਤੀ ੨੦੧
ਤੈ। ਅਰ ਸਦਾ ਇਸ ਬਿਅਰ ਬੈ ਇੰਦੀ ਉ ਅਰ ਦੇ ਤ ਕੇ
ਤੇ ਅੰਨੀ ਦੀ ਤੈ। ਅਰ ਅਪਣੀ ਚਾਹ ਨਾ ਬਾਸ ਨਾ ਤੇ ਅ
ਪ ਕੋ ਜੀ ਵਮਾਨ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਝ ਤੇ ਰਿਨ ਜਾਨ ਕਰਾ ਅ ੮੦
ਗਉਨ ਅਰ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਅਰ ਨਰ ਕਸ ਸੁਰਗ ਬਿਓ ਠਿਰੇ ਤੈ।
ਅਰ ਜਾਤਾ ਚਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ਤੈ ਅਨੇਕ ਸਰੀਰ ਜਾ ਕਰ ਪਾਵੈ
ਤੈ। ਨਹੀ ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਆਵਾਗ ਉਨ ਕੀ ਮਲ ਤੇ ਅ
ਤੀ ਤੈ। ਬੀਧ ਮੁਕਤਿ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨ ਕਰ ਮੁਲ ਅ
ਪਨਾ ਬਿਸਾਗ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਸੁਨਿ ਆਰ ਸੁਰ ਨ ਤੇ ਰੂਪ ਟੁ
ਕਰ ਅਨੇਕ ਨਾ ਅਗਾਖੇ ਤੈ। ਅਰ ਮੁਲ ਸੁਰ ਨ ਤੈ। ਤੇਰ
ਜਾ ਜੈ ਸੇ ਮਿਸ੍ਰਾਨ ਉਖ ਬਿਖੇ ਅਗ ਪਿਤੁ ਤਦੁ ਪਬਿਖੇ ਅ

ਰਾਮਗਨਲਕਰੀਅਰਹੋਸਾਅਰਪਾਥੁਬਿਥੈਰੈ। ਤੇ
 ਸੈਤਉ ਰਰਬਜਗਤਬਿਥੇਦਿਆਪਕਅਰਦ੍ਰਿਸਾ
 ਹੋ। ਅਰਜੋਮੁਧੁਕੋਆਪਤੋਭਿਨਜਾਣੁਸੋਅਵਿਦਿ
 ਆਤੇਰੈ। ਕਾਤੇਤੇਆਪਠਹਰਾਵਹੁਅਰਆਪਕੋ
 ਸਰੀਰਜਾਨਹਾਕੇਵਲਰੁਰਮਰੈ। ਕਾਤੇਤੇਸਰੀਰਜ
 ਗਤਨਾਸੀਸੁਪਨਕੀਲਿਆਈਰੈ। ਜੈਸੇਸੁਪਨਮੇਦੁਖ
 ਖਾਅਰਅਨੇਕਪਕਾਰਦੇਖੀਏਰੈ। ਜਾਗਤੇਰਖਾ
 ਭੀਦ੍ਰਿਸੁਨਹੀਆਵਤੀ। ਅਸੇਹੀਯਤਿਜਗਤਜਾ
 ਗਤਸੁਪਨਲਿਆਈਰੈ। ਜੈਨੇਤ੍ਰਖੋਲੇਏਮੇਊਤਪਤ
 ਤੇਰੈ। ਅਗਮੀਟੇਏਮੇਨਿਵਰਤਤੇਰੈ। ਬੁਧਵਾਂਨ
 ਵਹੁਤੇਜੁਸਹੀਗਾਰਜਤੋਕੋਮੁਖਿਅਜਾਨਕਰਮ॥੦

ਪਕੋਆਤਮਸਰੂਪਜਾਣੇਗਾਆਤਮਾਜਗਤਕਾਜੀ ੩੦੨
ਵੇਰੇ। ਜਾਂਕੋਪ੍ਰਕਾਸਤੇਸਰਬਕੋਚੈਤਨਤਮਅਨਿਰਮਲਤਾ
ਅਰਥਲਸਰਬਵਸਤੁਪਰਹੈ। ਜਬਸਰਬਆਤਮਾਹੈ
ਤਉਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋਰਿਨਆਪਤੇਜਾਨਣਾਅਰਆਪਕੋਦਾਸ
ਮਾਨਣਾਅਖੰਡਕਰਣਹੈ। ਕਉਦੁਬੁਧਹੈਜੁਤਰੰਗਕੋਨ
ਦੀਤੇਰਿਨਜਾਣੀਐ। ਤੇਗਾਜਾਤੁਆਤਮਾਹੈਤੁਣਕਬੀਮਿ
ਤਨਹੀ। ਸਦਾਜੈਸੇਕਾਤੇਸੇਏਕਸਮਾਨਦੁਐਤਕੋਤੇਗਾਂਥ
ਖੇਮਾਰਗਨਹੀ। ਅਗਯਹਿਸਰਬਜਗਤਦੇਵਤਾਅਰਮ
ਨੁਖਅਰਪਸੁਅਰਪੀਛੀਜੇਦਿਸੁਮਾਨਹੈਸਰਬਤੁਹੈ।
ਚੇਤੇਤੁਣਤੇਪ੍ਰਗਟਤੇਤਹੈ। ਅਰਤੁਭੁਬਿਲੀਨਤੇਤਹੈ। ਤੁ
ਅਰੁਪਦਿਸੁੰਤਰਤਜਨਮਮਰਨਤੇਮਤੀਤਹੈ। ਕਾਤੇ

ਜੁਆਪ ਕੇ ਜਨਮ ॥ १ ॥ ਮਾਨੇ ਤਉ ਦੁ ਅਭਾਨਿ ਸਚੈ ਤੋ ਤੈ
ਅਰੇ ਤੇ ਰੇ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਢੁ ਨ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਰੂਹੀ ਹੋ ॥ ਸਰਬ
ਕਤਾਂ ਹੋ ॥ ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖ ਜੁ ਸਰਬ ਦੇ ਵਤਾ ਅਰਮਾਨੁ
ਖਾਅਗ ਪ੍ਰਥਵੀ ਅਰਮਾ ਕਾਸ ਸੇ ਜੁ ਗਤ ਤੇ ਰੇ ਬਿਖੇ ਪਗ
ਟਹੈ ॥ ਅਰ ਕੋ ਉਤੁ ਤੁਤੇ ਰਿਨ ਨ ਹੀ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਯਹਿ ਸਰਬ ਜ
ਗਤੁ ਤੁਤੇ ਕੁਮਾਰੈ ॥ ਅਗ ਰੁਤ ਰੁਤ ਕੇ ਨਾਮ ਭਏ ਤੈ ॥ ਜਬ
ਤੈ ਨਾਮ ਪਕੇ ਅਨਾਮ ਅਰ ਅਰੁਪ ਮਾਨਾ ਤਬ ਸਰਬ ਜਗ
ਤ ਕੇ ਅਰੁਪ ਅਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਪਣਾ ਜਾਇਗਾ ॥ ਅਰਮਾਨੇ
ਗਾਜੁ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਢੁ ਨ ਹੀ ॥ ਸਰਬ ਨਾਮ ਰੂ
ਪਾ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਤੈ ॥ ਅਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੈ ਅਤੀਤ ਤੈ ॥ ਰਿਗ ਜ
ਜਾਨੇ ਚਾਨ ਬੀਧ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਮਨ ਤੇ ਦੁ ਨਿਕਰਿ ਕਰਿ ਨਿਭਾ

ਸਤੁਆਤੋ। ਸੋਮੁ ਪਕੈ ਏ ॥ ਏਤੋ ਜਾਤ ਕਰ ਆਵਹਾ ॥ ੩੦੩ ॥
 ਉਨ ਕੀ ਕੈਵਾਂ ਕੈਵਾਂ ॥ ਮੇਸ਼ ਜੁਗਤ ਪੁਰੀ ਬ ਜੀਹ ॥ ਏਤੋ
 ਜੁਪੁਰੀ ਪੁਰੀ ਮੇਸ਼ ॥ ਉਹ ਪੇ ॥ ਏਥੇ ਲੇਤੇ ਜਾਨ ਕਰਹਾ ॥
 ਪਕੈ ਪਉਤ ਕਕਾ ਦਿਸਾ ॥ ਨੇਤੋ ॥ ਅਹ ਕਰਨੇ ਅਹ ॥
 ਪਪੁੰਨ ਅਹ ਦੁਏ ॥ ਜੁਮੇ ॥ ਏਤੋ ਜਾਤ ਕਰ ਆਵਹਾ ॥
 ਸਕੀ ਮਿਆਈ ॥ ਏਤੋ ਜੁਮੇ ॥ ਨ ॥ ਏਤੋ ਸੋ ਕਨਹ ॥
 ॥ ਏਗ ਜਾਜੇ ਤੁਏ ॥ ਇਛਾ ਅਤਿ ॥ ਜੀਤੋ ॥ ਅਹ ਚਾਤੇਤੋ ॥
 ਸੁਸੋ ਮਿਲੇ ਤਉ ਜਗਤ ਕੇ ॥ ਅਹ ਜੋ ਕਥੁ ॥ ਮੇ ਕੈਵਲ ਮੇ ॥
 ਬਿਜਾ ਜਾਵਾ ॥ ਅਹ ਮੁ ॥ ਏਕੋ ਜੋ ॥ ਮ ॥ ਤੁਮ ॥ ਕ ਪੁਰਤੋ ਸ ॥
 ਰਬ ਏਤੋ ਅਹ ਸਰੀਰ ਬਿਐ ॥ ਨਿਹ ਚਲ ਜਾਵਾ ॥ ਜੁਨ ਮੇ ॥
 ਨਤੀ ॥ ਅਹ ॥ ਲ ॥ ਜਾ ॥ ਅਪਏ ॥ ਜੀ ॥ ਰਕਾ ॥ ਜੀ ॥ ਸ

रत्नम्

॥ ५५ ॥ सनातन हिंदु धर्म ॥

ੳਕਾਅਨਤੇਤਿਆਗਾ।ਅਰਸਰਬਕੋਤਰੀਗਸਮੁੰਦ੍ਰੁ.

३५ । यकाजाह्वाभरमिबुगमजुतेमनक्षिदि

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਅਪਰੰਪਰ ਸਰਬਤ੍ਵਿਤਿ ਜਾਪੁਕ ਜਾਨੁਸ ਦਾਮੁਕਤਿ

॥०५॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अग्रिमान्महाभक्तपतिः

ਕਾਰ ਤੇ ਈਸੇ ਮੇਲੇ ਮਰਾਪੁ ਹੁਗਿਆ ਮਰਾਪਛਾਉਤੇਸੁ

ਕਤਿਉਂ। ਇਸਦਿ ਨਾਵੇਈ ਨਹੀ ਜੁਮੁ ਕਤਿ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਉਂ

ਸੁਕੇਆਪਤੇਅਰਆਪਕੋਸੁਝਤੇ। ਤੁਨਜਾਝੁਤੇਵਹੀਬੀ

ਧੰਨੇ ਅਰਜੇ ਲਾਠੇ ਕਰ ਸੁਰਾ ਸੁਭ ਜਗਤ ਕਾ ਕੀ

[illegible]

ਸਿੰਘ ਬਦਰਨ ਚੁਪਾਏ ਸਨਦ ਚੁਪਾਏ
ਛਾਨਦਾ ਆਤਮਿ ਚੋਖਾ ॥੫॥
ਪਾਪੁ ਕੇਰੈ ਤਨਿ ਬੇਰਨਾ ॥ ਇਤਿ ਸਿੰਘਾ ਚਨ ਬੇਰੈ
ਨਾਮੁ ॥

ਕੀਰ
ਕੀਰ

نہ

نہ

نہ

19789

1. ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵ - ਸੋਚਿਤਾ ਉਦਯੋਗ
2. ਭਾਗੁੰਦ ਸੁੰਦਰ
3. ਭਾਗੁੰਦ ਸੁੰਦਰ